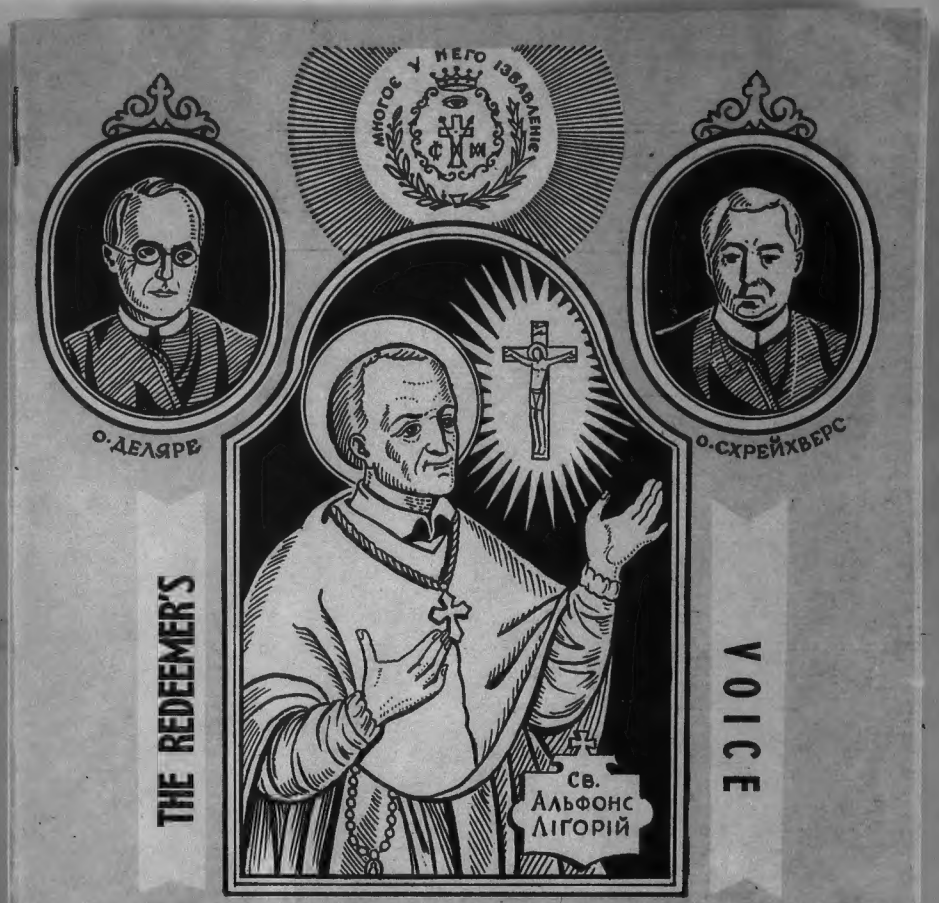

THE REDEEMER'S VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

СІЧЕНЬ Yorkton, Sask. JANUARY 1956

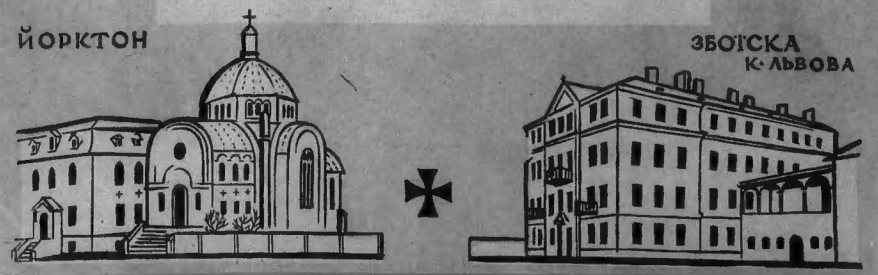

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR,

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

За узнання первенства Намісника Христового по всьому світі 1
З Листів до Редакції 4
Хотів Би Ти Знати? 13
Послання Української Католицької Єрархії Канади 17
Спаситель родиться в Вифлеємі ..... о. В. Рабій 21
Велика Східня Схизма ..... о. М. Щудло ЧНІ. 23
Невдачі та Тріюмфи 30
Новий Рік ..... о. А. Галандюк 36
Новорічна Дитяча Усмішка 37

Saint Olha—Princess of Ukraine ..... Prof. Dr. Polonska-Vasylenko 39
Funeral Services ..... Rev. M. Schudlo CSsR. 44
Steady Dating at Thirteen ..... Donald F. Miller 47
I'm Single, Thank God! ..... Joan Warren 48
Metropolitan Gregory Kochanovych ..... Rev. M. Schudlo CSsR. 52
Sts. Paul, Timothy like father and son ..... Rev. Howard V. Harper 56
The Atheist who couldn't last ..... Louise Parnell 57
Franciscan Friars of the Slav-Byzantine Rite 60
One Question—Fours Answers 62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1956

ЗА УЗНАННЯ ПЕРВЕНСТВА НАМІСНИКА ХРИСТОВОГО ПО ВСЬОМУ СВІТІ

(Місячне намірення для Апостольства Молитви на місяць Січень 1956, потверджене і благословлене Св. Отцем).

ХРИСТОС установив тільки одну Церкву й бажав, щоб усі були одно (Ів. 17, ..). Цю одність Він оснував на первенстві св. Петра і його наслідників. Це ясна наука св. Євангелії. Христос зділав св. Петра і його наслідників основою, фундаментом Своєї Церкви: "Ти єси Петро і на цім камені збудую Мою Церкву (Мат. 16). Св. Петрові повірив рядити цілою Церквою ("Паси мої ягнята, паси мої вівці. Ів. 21, 17); св. Петрові приказав скріпляти в вірі братів (Лук. 22, 31). Первенство, найвища власть над цілою Церквою св. Петра і його наслідників, Римських Папів, ясно слідує з історії перших віків християнства. Це, в що вірила колись ціла Церква, мусить бути непомильною правдою. Історія певно посвідчає, що Церква через ряд віків перед розділом визнавала, що Христос установив Петра основою, фундаментом Своєї Церкви, а той фундамент має бути так довго, як довго має існувати Христова Церква, то є до кінця світу, що Римські Архиереї є сталим продовженням Петра, що після Божої установи мають бути фундаментом Церкви, то є сповняти обов'язок первенства найвищої власти в Церкві. Правдива Христова Церква може бути тільки там, де є первенство римських Архиереїв; тому ніодна з тих християнських громад, що сьогодні не узнає первенства Римських Папів, не може приписувати собі, що має ту саму віру, що ціла Церква Христова мала в перших віках, і тому не належить до Христової Церкви.

Що ціла Церква протягом перших століть вірила, що Римські Папи мають найвищу власть (первенство) в Христовій Церкві, на це є дуже численні свідоцтва так перших сімох вселенських соборів, як і св. Отців східньої Церкви: св. Кирила Єрусалимського, св. Василія Великого, св. Івана Золотоустого, св. Григорія Богослова, Григорія Нисейського, св. Єфрема Сирійського і других. В літургічних книгах, що вживають нез'єдинені, є ясна наука про первенство Римських Папів. Ці книги свідчать, яка була первісна віра Східньої Церкви.

Сумний стан церковного роздору

1. Перший великий церковний поділ, це відділення Сходу, що довершилося в р. 1054 за патріярха Михайла Керулярія. Початок дала Греція, а за нею пішли інші східні церкви, що були під її впливами. Різні були причини цего роздору: ріжниця в літургічній мові, в звичаях і християнськім життю, пересадний націоналізм, взаїмне недовір'я між Западом а Сходом...

Як довго Схід мав великих святих, як Атаназія, Золотоустого, Василія, Дамаскина, Германа, Теодора Студита й інших, доти ті

святі втримували єдність Христової Церкви. На жаль не стало великих тих святих, а до того над Сходом і східньою Церквою затяжіло турецьке ярмо, і так з часом прийшло до церковного роздору.

Скільки є сьогодні нез'єднених, що звуть себе "православними", трудно сказати. Найбільше їх є в московській державі. Якраз недавно перебував у Канаді висланник більшовицької "православної" церкви, архиєпископ Борис; на питання, скільки є в їх церкві вірних, відповів, що не знає, бо вони не ведуть статистики. Поза границями СССР було після послідньої статистики около 40 мілїонів (греків, румунів, сирийців і т.д.). Сьогодні грецька "православна" церква розпадається на 30 або й більше незалежних народніх церков. Від часів роздору 1054 зайшли в "православній" церкві численні зміни. В часі Петра І. улягла московська "православна" церква впливам лютеранізму. Вплив протестантів слідний сьогодні у різних провідників "православної церкви. Московські релігійні провідники все одверто виступали з ненавистю до католицької Церкви. Прогнаний московський фільософ Бердяєв сказав в р. 1920: "Вони (православні) вище ставляють Джінгісхана чим св. Володимира й вони стараються створити злучений фронт разом з усіми нехристиянськими релігіями Сходу проти християнських віроісповідань Западу". Першу частину їх бажань сповняв Сталін (і продовжують його наслідники), мордуючи мільйони. (Кан. Месенджер, 1956, І. стр. 10). Московське "православіє" все було і є непримиримим ворогом католиків східнього обряду, української католицької Церкви. Подібну ненависть до Западу, а зокрема до українців католиків стараються з надзвичайною ревністю ширити та в своїх вірних впоювати деякі провідники української "православної" церкви. Подібно як провідники московсько-большевицької "православної" церкви і так провідники українсько-православної церкви стали непримиримими ворогами української католицької Церкви.

Автокефальні "православні" церкви стали стисло народніми. Їх провід вмавляє в них, що відступити від їх церкви це зрада народности; упередження, нетерпимість і ненависть до католицької Церкви, до папи, ширять у спосіб зовсім нехристиянський, перекручуючи факти й поширюючи неправду. Внаслідок того їх упередження й засліплення так велике, що їм майже неможливо зрозуміти правду.

2. Другий великий повіл Христової Церкви спричинили протестанти. Протестантизм виступив головно в XVI столітті; від тоді раз-по-раз повстають нові секти. Є їх дуже много, около 200. Між собою часто дуже різняться що до своєї науки. Разом всіх протестантів начисляють 230 мільйонів.

Старання о єдність

В історії Церкви нераз були старання з'єднати всіх християн. В справі приєднання до Церкви протестантів (англіканів) зродився в р. 1833 т. з. "Оксфордський Рух", а в літах 1921-1926 "Мелхінські Розмови". Між протестантами є многі, що бажають злуки. Від р. 1939, а зглядно 1948 існує т. зв. "Загальна Рада Церков" зложена з представників різних сект. Мали свої зібрання і

слідний деякий поступ. Однак про примат папи навіть не говорено, а це є властива дорога до злуки.

З'єднення з Католицькою Церквою "православних" повинно бути властиво легше, бо різниць в справах віри є не много. Найважніша різниця первенство папи. Злуку "православної" церкви довершив Собор у Фльоренції 1439 р. Однак в р. 1453 турки займили Царгород і це знищило діло унії.

До церковної єдности на землях українських і білоруських прийшло на соборі в Берестї 1596 р. Та єдність обіймила зчасом майже всіх українців і білорусинів. Нажаль, відколи ті землі постепенно займала Москва, вона насильно нищила унію, уживаючи кривавих переслідувань і знущань. Це переслідування української католицької Церкви продовжає до сьогодні.

Наші обов'язки

1. Передусім треба мати на увазі, що головною перешкодою до з'єднення некатоликів є їх упередження й ненависть до католицької Церкви й Христового Намісника. Коли уступили б ці упередження й нехіть, лекше було б їм узнати власть папи римського, а відтак не трудно було б приймити всі правди католицької Церкви. Щоб це вороже наставлення нез'єднених змінити, треба надзвичайної Божої ласки, і тому нам треба більше й ревніше молитися, наші благання лучити з жертвами, щоб св. Дух дав нез'єдиненим світло ласки, щоб пізнали правдиву Церкву, її основу, підставу єдности; щоб Господь дав їм силу волі, простоту серця, щоб усунули всі упередження, перемогли всі перепони, що віками поглибили роздор, щоб узнали верховну власть римських Архиєреїв і повинувалися тому, що йому Христос вручив ключі Свого царства.

2. Нехай католики своїм життям дійсно християнським покажуть животворність своєї Церкви. Св. Отець Пій XI в енцикліці ("Церкву Божу" 12. XI. 1923) пише: "...Нехай ці (католики) зрозуміють, що не так диспутами, чи іншими спонуками, як радше примірами й ділами святого життя належить старатися о цю єдність, а перш за все любов'ю зглядом східніх братів, після того висказу св. Апостола (до Філіп. 2, 2) "одну маючи любов, однодушні, згідливі, нічого не ділаючи зі сварливости, або з пустої слави, але в покорі один одного вищим уважаючи від себе, не на своє кожний дивлячись, а на те, що є других". Тому подібно, як треба, щоб Східні нез'єднені покинули давні упередження, старалися пізнати правдиве життя Церкви і щоб провини приватних осіб не відносили до Римської Церкви, бо вона їх сама осуджує і старається поправити, так треба, щоб і латинські люди (католики) старалися обширніше й глибше пізнати звичаї Орієнталів."

3. Нехай католики предкладають католицьку віру в дусі щирости, покори і любови, без чванливости вищости, не подражнюючи умів других. Взаїмне пізнання і взаїмна любов, це природна дорога, щоб усунути упередження. Роз'єднання дуже часто зродилося з причини взаїмного незнання народів, з причини маловаження й погорди других і відчуження.

4. Нехай католики радо співділають з товариствами, що стараються приспішити єдність Церкви.

5. Католики нехай привикають до того, щоб думати, судити й говорити по-католицьки. Нехай вистерігаються всякої вузькоглядности й ворожости до Сходу, пам'ятаючи, що Христова Церква не є національна, але понад нації; вона не є ані західна, ані східня, ані латинська, ані грецька, але католицька, то є вселенська.

Благаймо Пресв. Серце Христове о єдність Церкви; просім о це через заступництво Непорочного Серця Марії. Жертвуймо в цій цілі наші св. Причастя, добрі діла й терпіння.

Місійне наміреннн: Щоб китайські католики, згідні між собою, оставали сильно злучені з Церквою.

На Лютий: Місячне наміреннн: О християнську здержливість.

Місійне наміреннн: Церква у Вієтнам.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ"—
журнал для дітей

"Раз добром налите серце в вік не прохолоне"—сказав Шевченко. Це вічна правда. А коли це правда, то правдою є також, що серце наповнене злом, майже завжди холоне. Дуже великої праці і заходів потрібно, щоб злих направити. Багато легше когось зіпсути і повести шляхом нечестивих, беззаконних.

Найбільше податним грунтом до посіву добра, чи зла є серце дитини. Серце бо дитини не розрізняє ще людської злоби і підступности від правдивого характеру,—бодай не зовсім ясно. Бо розум дитини ще маленький і слабенький, щоб добре розібрати все, що вона зустрічає в житті.

І серце і розум дитини—це справді незаписана табличка ("табуля раза") на якій можна писати і малювати, хто що бажає.

Та щоб там не було, першим зерном, що паде в дитяче серце—є добро або зло, а відтак всяка інша життєва "політика".

Йде отже про те, щоб янгольське серце дитини прикрасити доброю волею, налити Божою ласкою, а розум дитини наповнити мудрістю Божою і страхом Господнім.

Якщо так станеться, буде цей маленький янгол колись тим Апостолом Правди і Науки Христа Спасителя, за яким шукав Шевченко, на якого жде український нарід.

Нехай отже нічого кращого для дитини, як позволити їй приходити до Христа Спасителя, до Дитяти Ісуса.

Хай читає і бавиться дитина українська із Дитятком Ісусом і всіми, що йдуть Його слідами.

Коли хтось хоче бути борцем, плекає скоріше силу, і мусить бути сильний та зручний, а штуки змагання вже хтонебудь його навчить.

Коли українська дитина має бути потіхою для родичів, корисною для народу і славою Церкви,—вона мусить бути доброю. А з доброї дитини виросте добрий громадянин, а добрий громадянин буде добрим звеном свого народу, сповнятиме обов'язки чесно,—і служитиме Богу, як Божа дитина.

Очевидно, що існують сотки способів помогти дитині бути доброю. Про це знають родичі, школа католицька і Церква. І тому всі годяться в тим, що дитині треба дати щось добре, пристосоване до її віку—малого приятеля дитини. Одним із таких приятелів дитини є "Мій Приятель", журнал для дітей (My Friend—a Children's Magazine), який виходить у Канаді, видає його Централя Українців Католиків, а редагує Редакційна Колегія під управою о. Семена Іжика. Цей журнал виходить 15 кожного місяця. Передплата річно $2.00. Адреса: My Friend, 40 Kennedy St., Winnipeg 1, Man., Canada.

"Мій Приятель" виходить в українській і англійській мовах. Кожна українська католицька родина повинна цей журнал передплатити своїм дітям. Цей журнал учитиме Вашу дитину і Бога любити і українському народові служити. Хто ж бо інший потрапить краще провадити українську християнську дитину, як не християнський католицький журнал? Нехай жодна українська родина не дозволить нікому і нічому вробляти всякі експерименти із своїми дітьми. Нехай кожна українська католицька родина веде свою дитину Божою дорогою.

о. Володимир Білинський

(Стаття зі щоденника "Америка", ч. 6 з дня 11. 1. 1956).

Новорічні Побажання

Щороку бажаємо собі щасливого Нового Року. Це бажання виявляє нашу доброзичливість для наших Шановних Читачів, приятелів і ревнителів, які щосили намагаються поширити ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ поміж своїми знайомими і приятелями.

І цього року бажаємо всім щасливого нового року, щедрого Божого благословення та сильної волі ширити всюди наш журнал, щоб він міг дістатися до кожного українського дому.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя.

РОЗДГРАВКА АВТА В НЮАРКУ

В нашій парафії Св. Івана Хрестителя відбулася розгравка авта 19 листопада 1955 р. Парафіяльна валя була набита народом, що зійшовся на розгравду та забаву. Розгравка мала три надгороди: **авто-Форд** виграв наш новоприбулий парафіянин Евстахій Кузан, що з вдячности для парафії відступив Отцям своє вже вживане, хоч ще добре авто.—Пані Лавух, що є сестрою нашого співбрата Івана Фецка, що тепер кінчає студії в Медовейл, виграла автоматичного вітряка, що в спекоті охолоджує дім. Третя надгорода дісталася п. Бутеліє.

Отці сильно напрацювалися, щоб розвести книжечки з білетами на виграву авта. Пан В. Брик, хоч не українець, всетаки дуже багато трудився, щоб розгравка добре вдалася. І вона дійсно вдалася гарно. Співпраця парафіян була прегарна. Около 75 процент їх відповіли на заклик Отців до співпраці у розпродажі білетів на виграву.

Дохід із виграви призначений на сплачення решгки довгів, що ще залишилися на новозбудований школі.

ТРИДНІВКА В ТРЕНТОН
(25-27-IX-1955)

Впр. о. парох Атаманчук влаштував тридніву на честь нашого славного мученика, Св. Йосафата Кунцевича. Отець Мих. Щудло ЧНІ. провів її накреслюючи причини великого розриву між Сходом і Заходом, що в 1054 р. поділив Христову Церкву на католицьку й православну, змальовуючи величну постать нашого Героя Йосафата й його ролю в закріпленні католицтва в Україні, за яке він поклав своє життя 12 листопада 1623 р.

Трентонська парафія складається переважно з нової імміграції. Два браття, Впр. Отці Атаманчуки зорганізували й прегарно провадять цю парафію. Люди взяли численну участь у тридніві, прославляючи нашого святого Покровителя.

ЛИСТОПАДОВА АКАДЕМІЯ В НЮАРКУ

Всі українські партії спільно влаштували листопадову академію, в Нюарку 6 листопада 1955 р. Академія відбулася в укр. централі. Заля була заповнена слухачами. Пан мгр. І. Оверко парафіянин церкви Св. Іва-

на Хрестителя, виголосив ядерне, коротке та змістовне "святочне слово" про почин і значення листопадового вриву. Хор "Трембіта" під батутою мгр. І. Городинського відспівав декілька стрілецьких пісень.

Пані І. Кононів пречарно віддекламувала поезію "Наш Львів". Свято закінчено прилюдним відспіванням тімну "Ще не вмерла Україна".

По останній Службі Божій в церкві Св. Зв. Хрестителя три Отці відправили поминальну панахиду за полеглих борців за волю України. Преп. о. Б. Курилас ЧНІ, що припадково пробував у Нюарку, виголосив патріотичне слово згагоди цієї панахиди.

НЕ ВІЛЬНО ПОСТАЧАТИ СВ. ПИСЬМА ДО ІЗРАЇЛЯ

Жидівський уряд не дозволив спровадити кількасот Біблій, що їх бажало розповсюднювати по ізраїльській державі Християнсько-місійне об'єднання в Єрусалимі. Причина відмови це ніби брак тих, що мали б читати цю двомовну Біблію. Це тільки вимівка. Дійсна причина в тому, що жиди не хочуть, щоб християнство ширилося в їх державі. Не дивниця. Вони відкинули Христа, то як мають дозволити, щоб в Ізраїлі ширилося християнство?

РАДИКАЛЬНА ЗМІНА В ПРОТЕСТАНТИЗМІ

Протестантизм має ту прикмету, що потрапить зміняти свої навчання та порядки. Ось нова зміна: сливе всі лютеранські церкви в Німеччині, Голяндії, Швеції та Данії вирішили, що жінки можуть бути церковними служителями цебто пасторами по їх громадах. Звідки така зміна передання? Либонь звідти, що брак мущин. Так воно буває, бо протестантські релігії не мають чим притягнути юнаків. Нема Бож. Літургії нема сповіді, нема інших тайн... Що ж могло б спонукувати юнаків до самопожертви?

БОЛЬШЕВИКИ ЦЕ МИСТЦІ В ПРОПАГАНДІ

Відомо, що большевизм не має ніякої моралі, ні засад, що були б незмінні. Він керується інтересом хвилини. Під цю пору замилювання очей вахідним дипльоматам, яких Кремль намагається приспати, щоб несподівано задавати їх і їхні народи пелькою комунізму, сталася незвичайна подія. Вислужник Кремлівських вожак, митр. московської церкви, Николай Крутицький, дістав відзначення "орден трудового червоного прапору" за його пропаганду в світі для світового миру!

Згаданий червоний митрополит сильно бойкутував Марійський рік по сателітських державах. Він страшний ворог католицької Церкви. За це митр. Крутицький обіцяв Ворошилову до смерти працювати для совітського народу.

ІМПОЗАНТНА КОНВЕНЦІЯ УКР. КАТОЛ. МОЛОДІ В АМЕРИЦІ

Від 10-13 листопада 1955 р. відбулася конвенція Укр. Катол. Молоді З'єднених Держав Америки в Нюйорку. На конвенції взяло участь около 1,000 молоді. Промовцями на конвенції були: Преосв. Кир Амвросій Сеништин, укр. сенатор з Канади, В. Вал, і суддя найвищого суду Нюйорського Стейту, Катц.

Учасники конвенції приступили до Св. Причастя 12 листопада. Учасники рішили зачинати кожні місячні сходини молебнем. Змінено устав, що дозволяв вибирати національний заряд на рік. Тепер цей заряд виконуватиме свій уряд два роки. Вибрано Филядельфію на конвенцію в 1956 р.

Цей всенаціональний з'їзд закінчено пречарним концертом.

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ

Сестер Місіонарок Християнської Любови Гримсбі, Онт.

Доброчинний Похід Сестер Місіонарок Християнської Любови закінчився цього року 19-го листопада розігравкою в парохіяльній залі Успення М. Божої в Гримсбі, Онт.

На основі витягнених відтинків білетів нагороди отримали:

1. Петро Волошиновський, Ванкувер, Б.К.—електричний мішальник, вартости $49.50.
2. Іван Дацишин, Едмонтон, Алта.—пилосос, в. $37.00.
3. Дмитро Ковальчук, Ст. Агат де Монт, Кве.—столове приладдя, в. $34.00.
4. Петро Кулик, Овк Бенк, Ман.—подорожня валіза, в. $28.50.
5. Й. Леганчук, Гай Прері, Алта.—електр. бритва, в. $26.95.
6. Сендра Лутфі Виндзор, Онт.—перо й олівець, в. $22.50.
7. Маргарита Раєн, Су Сент Марі, Онт.—подушка, в. $7.00.
8. Е. Малашко, Шикаго, Ілл. ЗДПА.—вовняний код, в. $6.00.
9. В. Й. Бриттон, Ошава, Онт.—стільчик, в. $5.00.
10. Ф. Гвайт, Торонто, Онт.—радіолямпа, в. $5.00.

Щира подяка всім, що закупили білети, чи зложили свої пожертви, щоб так причинитись до успіху цього Доброчинного Походу! Своїм гарним ділом причиняються вони до розвою нового українського, місіонарського Згромадження та збільшення його праці дуже корисної й потрібної в наших часах для українського народу.

При цій нагоді бажаємо додати, що Сестри Місіонарки недавно закупили в гарній, овочевій околиці, коло Бимсвил у Онтеріо більшу посілість, де в будучності мають намір створити свій Місійний Осередок, збудувати нову Духовну Школу для вишколу Сестер до праці між народом та оснувати вакаційну оселю для дітвори, а для старших людей, світських і духовних, приміщення на старі літа. Щоб здійснити ці пляни, Сестри від себе жертвують усе що мають, але крім того ще потрібно їм дуже багато гроша. Віримо, що їх гарні пляни зможуть скоро здійснитись, якщо український загал заінтересується ними й прийде з щедрою допомогою. Тому закликаємо всіх жертвенних сердець своїми дальшими пожертвами ставати будівничими великого діла, що його Сестри Місіонарки бажають створити для добра Української Церкви й Народу на канадійській землі!

Рівнож це нове, українське Згромадження, що має пречарну програму праці, дає дуже добру нагоду дівчатам благородного серця зробити своє життя високовартісним для себе й других, в дочасності й вічності, через посвяту його євангельській праці, як Сестри Місіонарки Християнської Любови.

Хто заінтересований цими справами й бажав би дістати більше інформацій, хай пише до Сестер на адресу:

Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 180, Grimsby, Ont., Canada.

КОМІТЕТ ДОБРОЧИННОГО ПОХОДУ.

ДІ ПА, МАН.

Вінчання п. Флоріян Бащук з паною Олею Яворською

Дня 5 листопада м.р. звінчалися у церкві Сош. Св. Духа в Ді Па., Ман., п. Флоріян Бащук з паною Олею Яворською. Акту вінчання довершив Всеч. о. Вас. Химинець. Перед вінчаням обоє молодята приступили до св. Тайн. Весільна забава відбулася у римо-католицькій залі.

На другий день родичі молодої запросили родину і сусідів на т. зв. поправини, а при тій нагоді п. Антін Жукевич завізвав присутніх до збірки на нашу українську католицьку пресу. Збіркою занявся п. Андрій Ільчишин. Збірка принесла $15.75, що розділено на двоє. $10.00 на Укр. Вісті, $4.00 на Голос Спасителя, а $1.00 на експенс.

А. Жукевич.

ЙОРКТОН, САСК.

Золотий ювілей п-ва Николи й Параскевії Жабівських

В понеділок 21, XI. м.р., в день св. Михаїла, прибуло поважне число гостей з околиць Вроктону, Канори й Йорктону до української католицької парафіяльної залі в Йорктоні, щоб

Панство Жабінські

вшанувати п-ство Николу й Параскевію Жабінських в 50-річчя їх подружнього життя.

Панство Никола й Параскевія Жабінський походять з села Яблунова, п. Гусятин. Тайну Подружжя прийняли 23 жовтня, 1905 в рідному селі. До Канади прибули 1907 і замешкали зразу в околиці Ст. Филипс, Саск., де

помогли заснувати парохію й побудувати церковцю. В 1920 році перенеслись до околиці Врокстон, де також причинились до скріплення парохії св. Володимира й Ольги. 1946 р. перебрались до міста Йорктону на відпочинок. Господь Бог поблагословив їхнє Подружжя 4 синами. Їх імена слідуючі: Іван, Петро, Михайло й Стефан. Іван помер, коли йому було 10 років. Решта хлопців ще живуть на фармі в околиці Врокстону.

В день ювілею Пр. о. Ст. Ів. Шавель ЧНІ. відправив Службу Божу в намірянні ювілят. Вечером Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. відправив Молебен і виголосив пригадну науку з тої нагоди. Опісля уділив Дорогим Ювілятам обрядом приписане благословення. За дружбу був Гнат Зазуля, а дружкою була Атафія Денищук. Потім всі гості пішли до парафіяльної залі на перекуску. Господарем прийняття був п. С. Яремович. Після смачної перекуски пан господар покликав до слова кількох бесідників, які зложили ювілятам свої щирі побажання.

По короткому вступі, п. Яремович покликав до слова п. Вас. Козакевича, голову БУК-а в Йорктоні, до якого товариства належить п. Н. Жабінський. Від ЛУКЖ, якої членкинею є пані Жабінська, говорила пані А. Кушпира. Пан Яремович прочитав привіт посланий телеграмою від Дост. Міністра Саскачеван, Т. С. Доглес. Покликано відтак до слова п. Николу Завааду, ініціятора цього прийняття, й п. Стеф. Шурдія, Ст. Пані Др. Стефанія Потоцька склала побажання ювілятам в імені мійської ради. До щирих побажань попередніх промовців, Пр. о. П. Малюга ЧНІ. додав ще сердечні побажання від ОО. Редемптористів, в яких пан Жабінський працював через кілька літ. Від дітей говорив син Петро, який теж подякував родичам за їх дбайливу опіку й зложив їм в імені родини найщиріші побажання й попросив, щоб вони прийняли холодільну, як дарунок від дітей. Парафіяни М.Б.Н.П. з Йорктону купили ювілятам гарний стіл з 4 кріслами, кром сет, й образ Господи Благослови Наш Дім. Пан господар попросив всіх гостей встати й заспівати ювілятам Многая Літа. На кінець п. Ник. Жабінський подякував всім за гарне прийняття й дарунки й почастував всіх гостей весільним медівником.

З нагоди того прийняття переведено збірку на пресу Голосу Спасителя що винесла $8.60.

Учасник.

ВАЙТСЕНД, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Николи Библів

В четвер 1 грудня помер на удар серця в йорктонському шпиталі бл. п. Никола Библів в 70 році життя.

Родом походив з села Князівських, п. Долина. До Канади прибув 1906 року й зразу замешкав на гомстеді в околиці Вайтсенд, Саск., як один з перших українських поселенців того округа.

В 1909 році одружився з Євдокією Шумей. Обидвоє гарно виховали 13 дітей. Майже всі їх діти ходили до українських шкіл в Йорктоні й добре

Бл. п. Никола Библів

вивінували своїх подружніх дітей. Бл. п. Николай був добре загосподарований і втішився пошаною всіх сусідів.

Він полишив у смутку свою жену Євдокію, 7 синів: Михайла, Петра, Дмитра, Тимка, Василя, Стефана, Данила; 6 доньок: Павліну, Марію, Анну, Параскевію, Катерину й Зоню. Його смерть оплакують також 3 брати: Іван, Михайло й Юрій, 5 сестер: Анастазія, Галина, Павліна, Євдокія, Анна й 29 внуків.

Його величавий похорон відбувся у вівторок 6 грудня з церкви св. Покрова в Вайтсенд, Саск. Заупокійну Сл. Божу відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ., й виголосив пращальне слово. Співав п. Андрій Вантух, дяк з Йорктону.

Після похорону всі гості вдались до дому помершого на спільний обід.

В часі обіду Пр. о. П. Малюга ЧНІ. виявив родині Библів щире співчуття й подякував всім, що прибули віддати прислугу помершому Николі. При тій нагоді Пр. о. Малюга зробив заклик на збірку для добрих цілей. Збірка винесла $67.35 з чого частину розділено на українську пресу й на укр. радіо авдицію.

Жертвували слідуючі: Родина помершого $20.00; Мих. Н. Библів 5.00; п-ство Іван Дерів 2.00. По 1.00: Прокоп Загарія, Ів. Т. Библів, Вас. Шумей, П. Павлів, Мих. Стефанишин, В. Кобан, Ф. Библів, Ів. В. Библів, Мих. Шумей, Вас. Цюпа, Петро Федун, Гр. Федун, П. Библів, Б. Нюдорф, Мих. Дяків, Ів. Г. Спелей, пані Д. Стефанишин, пані Ів. Т. Библів, Мих. Дж. Библів, Ник. М. Шумей, Т. Библів, пані Н. Шумей, Мих. В. Библів, Дм. Стефанишин, Р. Галушка, пані Мих. Федун, Юр. Стефанишин, Ник. М. Библів, Вас. Шумей, Мол., Д. Библів, пані О. Дерів, панство Дм. Библів, п-тво Д. Цюпа, п-тво Петро Библів. Дрібними $5.35.

Всім жертводавцям щирий Спасибіг, а бл. п. Николі нехай буде вічна пам'ять!

—Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.
50-літній Ювілей П-ва Крамарів

У житті кожної людини попри звичайні сірі дні, час до часу, приходять радісні хвилини, що не забуваються ніколи. Таку радісну хвилину пережили п-во Степан і Євдокія Крамар дня 13 листопада 1955 р. Того дня за ініціятивою їх родини і приятелів влаштовано їм приняття з нагоди їх 50-літнього ювілею подружого життя. О год. 8-ій вечером в укр. катол. парох. галі привитали їх родина та численно зібрані гості, що вщерть заповнили салю. Господарем приняття був добре знаний на Йорктон і околицю адвокат А. Кіндред. Насамперед він перечитав телеграми з побажанням для п-ва Крамарів, що їх прислали премієр Канади St. Laurent, Hon. J. B. Gardiner, Hon. A. Kuziak MLA., Sask. minister of telephones, and Pat O'Dwyer. Крім цього були перечитані побажання від їх дітей: Івана, Григорія і Ілі, що живуть в St. Catherines, Ont. Дальше складали побажання майор Йорктону М. С. Новак, Др. С. Потоцька, Пані Кушпира, голова ЛУКЖ.; о. др. В. Маланчук і пані Марія Стрільчук.

По зложенні побажань вручено п-ву Крамарам від родини і усіх гостей

Панство Степан і Євдокія Крамар

гарний дарунок, защо в імені родичів подякувала усім гостям їх старша дочка Анна, що приїхала була з мужем з St. Catherines.

П-во Крамар народились в селі Григорів, Бучацького повіту в Зах. Україні, де і побрались 1905 р. До Канади прибули 1906 і живуть цілий час в Йорктоні. Мають вони гарну родину: Іван, Анна, Григорій і Ілія, що живуть в St. Catherines і Марія та Петро, що живуть з ними тут в Йорктоні.

За час свойого побуту в Йорктоні здобули собі багато приятелів, доказом чого було так велике число присутніх на їхньому ювілею.

Присутний.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Анни Головенка

Дня 16 жовтня м.р. відійшла від нас бл. п. Анна Головенка в 54 році життя. Перед смертю хорувала довший час і лічилась в Форт Сан і в Йорктоні.

До Канади прибула 1911 з своїми родичами з села Обарижці, п. Тернопіль і замешкали в околиці Стінен, Саск. 1919 року вийшла заміж за Дмитра Головенка й обидвоє проживали в околиці Вилловбрук. Будучи делікатного здоров'я потребувала часто лікування, одначе ніколи не нарікала на своє терпіння. Останніх 18 років проживала в місті в Йорктоні.

Її муж помер тому рік. Оставила стареньку маму, 4 синів: Николу

Бл. п. Анна Головенка

Стефана, Івана, Василя, 1 дочку Зосю, 2 братів: Николу й Михайла, 2 сестрі, Марію й Євдокію.

Похоронне богослужения відправив Пр. о. Фр. Боский ЧНІ., який недавно прибув з Австралії. Після похорону відбувся в парохіяльній залі спільний обід. В часі обіду переведено збірку на укр. катол. пресу й радіо-передачу, яка винесла $16.00.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку а бл. п. Анні нехай Господь дасть царство небесне!

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Антона Василенчук

З днем 26 жовтня м.р. скінчились туземні терпіння для бл. п. Антона Василенчука, якого параліж прикував до ліжка поверх два і пів років.

Покійний прибув до Канади 1906 р. в села Антонівка, п. Чортків. В 1911 р. одружився з Юлією Дутчак. Господь Бог поблагословив їх 3 дітьми, Веронікою, Ольгою й Ісидором, який тепер учить в Колегії св. Йосифа в Йорктоні, як чернець Чину Братів Християнських Шкіл.

Панство Василенчуки мешкали зразу в Стінен, Саск., потім 32 роки в околиці Гаєс, Саск., а 1947 р. перебрались до Йорктону. Бл. п. Антін Василенчук слабував на ноги. Останніх два і пів років зовсім не міг ходити й мусів лежати в ліжку. Його жінка Юлія старанно доглядала його щодня, з найбільшою посвятою.

Йому було 67 років, коли помер. Полишив у смутку свою жену, 1 сина, 2 дочки, 8 внуків.

Його похорон відбувся в п'ятницю 28 жовтня з церкви М.Б.Н.П., в якому взяло участь велике число людей

Бл. п. Антон Василенчук

й студентів з Колегії св. Йосифа. Заупокійні відправи мали Пр. оо. Ів. Бала ЧНІ. і П. Малюга ЧНІ. Після похорону була перекуска для всіх у парохіяльній залі. З тої нагоди на заклик Пр. о. П. Малюги переведено збірку на добрі цілі, яка винесла $25.53. З тої суми призначено 10.00 на Голос Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Антонієві нехай буде вічна пам'ять!

Присутний.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Івана Фик

В четвер 15 грудня рознеслась сумна вістка про наглу смерть бл. п. Івана Фика з Йорктону, який згинув був трагічною смертю, як автом переїздив треку й зударився з С.Н.Р--ським поїздом. В тому авті була також його теща пані Текля Шордій і стрийна пані Євфрозинія Шордій, які ввечорі їхали разом на ейрпорт до шпиталю відвідати Софію Фик, хвору жінку бл. п. Івана.

Бл. п. Іван Фик

Пів-милі на північ від міста Йорктону переїздили вони треку й не завважали, що поїзд надходить, бо по боках стояв нагорнений сніг, який заступив світло льокомотиви. При зударі потяг зачепив передню часть авта й обернув його на місці. В тому часі Іван Фик випав з авта й зсунувся під ним. Надїхав чоловік таксівкою, який сейчас дав знати в місті про трагічний випадок. Зараз прибув амбулянс і забрав поранених до шпиталю. Приїхавши туди, Івана Фика вже не стало між живими. Другі дві особи були тільки потовчені й їх небавом випустили зі шпиталю.

Його величавий похорон відбувся в вівторок 20 грудня з церкви М.Б.Н.П. Заупокійні відправи мали Пр. оо. Ів. Бала й П. Малюга ЧНІ. Пращальне слово виголосив Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. Церква була вщерть заповнена людьми.

Бл. п. Іван Фик родився 1911 р. в околиці Калдер, Саск. 19 листопада 1933 р. оженився з Софією Шордій, які разом мешкали на фармі недалеко Калдер. 1953 р. перебрались до Йорктону, де скоро здобули собі багато приятелів і симпатію всіх.

Покійний оставив у глибокому смутку свою дружину Софію, яка вже 21 років хорує від параліжу; одну замужну доньку Аделю, яка тепер замешкана в Флин Флон, Ман., 84 літнього батька Никиту, 2 братів Михайла й Стефана в Калдер, Саск., сестру Анну замужну за Николою Димбровським і сестру Марію замужну за Дмитром Медведем у Йорктоні. Тлінні останки зложено в міськім цвинтарі. Після похорону відбувся спільний обід у парохіяльній залі. Впр. о. Ів. Бала в імені родини Фиків подякував всім, що прибули на цей похорон віддати покійному Іванові останню прислугу. При тому внесли, щоб зробити збірку на добрі цілі. Переведена збірка винесла $55.52 з чого половину вділено на Голос Спасителя а половину на українську радіо-передачу.

Всім жертводавцям щира подяка й покійного Івана нехай Господь нагородить царством небесним!

Присутний.

ЛЕРОС, САСК.
Ювілей 35-річчя подружжа п-ва Григорія і Марії Крочак

В суботу 12 листопада м.р. вечором діти і родина та приятелі вшанували 35-річний ювілей для п-ва Григорія і Марії Крочак. Насамперед у церкві Впр. о. парох Степан Бахталовський ЧНІ. відправив Молебен до Матері Божої, а опісля поблагословив ювілятів та виголосив до них кілька слів. Опісля всі присутні удалися до дому п-ва ювілятів, де відбулася вечера. По смачній вечері переведено збірку на пресовий фонд, яка винесла $18.00. З того призначено на радіопрограму в Йорктоні $8.00, на Голос Спасителя $5.00, та на Укр. Вісті $5.00. Після того присутні ще довго забавлялися. А наконець п-ву ювілятам, які є побожними й ревними парохіянами та добрими родичами, бажаємо дочекатися в доброму здоров'ю ще й 50-річного ювілею.

Слідуючі зложили жертви: По $1.00 П. Сікорський, Н. Шевців, В. Винницький, В. Гамрацій, М. Мотофір, Г. Крочак, В. Пилат, К. Пилат, К. Шевців, Г. Антонишин, Й. Гадубяк, В. Морі, В. Крочак, М. Крочак, М. Крочак, А. Крочак, С. Крочак, Н.О. (одна особа).

—Учасник.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Матері Божій Неуст. Помочі за її опіку над родиною й внуками.

—Параскевія Матейко.

ІТОНІЯ, САСК.
Ювілей П-ва Корчинських

В неділю 18 вересня м.р. Панство Корчинський обходили свій золотий ювілей з нагоди 50-ліття свого подружжя. Того дня була Служба Божа в нашій церковці, яку відслужив Всеч. о. П. Криворучка. Ювілята Гнат і Марія Корчинський приступили до св. сповіді й прийняли Найсв. Тайни в присутності своїх дітей, внуків і всіх приявних у церкві.

Всеч. о. П. Криворучка уділив їм благословення на дальше життя і по-

Панство Корчинські

бажав їм дочекати ще й діяментового ювілею.

Після відправи в церкві діти, сусіди й парохіяни з'їхались до іншого дому в місті Киндерслей і там привітали шановних ювілят, зложили свої дарунки й пожелали їм прожити ще довгі літа. Панство Корчинський є вірними членами нашої парохії й примірними християнами.

Панство Корчинський родом із Галичини, з міста Копичинець. До Канади приїхали в часах, як українська іміграція почалась до Канади, шукаючи тут для себе щастя й кращої долі. З першу поселились в Манітобі, в околиці Гімлі. Хотяй земля там не дуже врожайна, все таки трохи доробились і переселилися до Саскачевану 1926 року. Замешкали близько міста Киндерслей. Тут доробились трохи маєтку й тепер записали землю синові а самі перебрались до міста на відпочинок.

Виховали численну родину. Майже всі діти подружені, крім наймолодшого сина. Одна донька вступила до Згромадження Сс. Місіонарок Християнської Любови.

Так само не забули наші громадяни і за добрі цілі. Один з присутніх занявся збіркою, яка принесла $10.85. Цю суму призначено на Голос Спасиля. Всім жертводавцям щира подяка, а дорогим ювілятам желаємо щоб вони дожили до старости літ!

—Присутний.

ГУДІВ, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Николи Смук

В неділю 4 грудня м.р. рознеслась тут сумна вістка, що не стало між живими одного з старшого громадянина бл. п. Николи Смука, який хорував довший час.

Бл. п. Покійний прибув до Канади молодим хлопцем в 1910 р. з с. Болестраші п. Перемишель. 1920 року одружився з Анною Майстрович і обидвоє проживали на фармі в околиці Гудів.

Бм. п. Никола Смук помер в лічниці в Йорктоні. Перед смертю часто принимав св. Тайни.

Його похорон відбувся з церкви М. Б. Н. П. в Йорктоні в середу 7 грудня. Похоронне богослуження відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ.

Полишив у смутку свою жену Анну, двох синів Йосифа й Семена, і 4 дочки, Михалину, Маргариту, Юлію й Джералдін, 12 внуків, брата Антона й 3 сестрі.

На поминальному обіді прибуло багато гостей. З тої нагоди переведено збірку, яка винесла $28.00, з чого $14.00 призначено на Голос Спасителя, $7.00 на Сиротинець в Айтуні, й $7.00 на укр. радіо-передачу. Наступні жертвували по 1.00: Є. Мацюх, Фр. Міш, Й. Міш, А. Скочилас, Мих. Трач, Й. Корет, Ів. Вушней, В. Денисевич, Ф. Патрон, Пані Марія Патрон, Й. Манович, Ів. Медвідь, П. Ковальчук, Ф. Ступак, С. Вушний, Й. Н. Смук, В. Манович, Іс. Флорек, Пані Марія Мисько, А. Смук, Катерина Смук, Пані Н. Пігач, Пані Ів. Мадюк, Пані Катерина Крет, Ів. Березюк, Й. Майстрович, П-ство Ратгебер.

Спи добрий сусіде! Нехай канадійська земля буде тобі легкою!

Вічна йому пам'ять!

—Учасник.

ПОДЯКА

Складаємо щиро прилюдну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Матері Божій Неуст. Помочі, і бл. п. Андрею Шептицькому за вислухані молитви і отримані ласки, а особливо за одну велику ласку.

—А. Градовий з родиною.

Я прийняв тайну подружжя в стані смертельного гріха. Чи мій шлюб важний?

Ваш шлюб важний, але ви допустилися святокрадства, бо негідно прийняли святу Тайну. Через негідне прийняття Тайни подружжя ви не дістали особливішої ласки, що ця Тайна дає подругам, щоб могли легко і гідно виповнити подружі обов'язки.

Тепер треба вам піти до сповіді й визнати не тільки смертельний гріх, що ви мали на душі в часі прийняття Тайни подружжя, але й факт що ви були в стані гріха, як приймали цю Тайну. Добра сповідь направить лихо і Тайна подружжя уділить вам особливішу ласку потрібну, щоб бути добрим мужем і гідним батьком.

Чи це правда, що священики людей сповідають, але самі не ходять до сповіді?

Це правда, що священики сповідають людей. Це не правда, що самі священики не ходять до сповіді. Якщо священик допустився тяжкого гріха, а це може кожному трапитися —то він мусить піти до сповіді до другого священика й визнати свій гріх так як кожний християнин. До всіх грішників однаково застосовуються слова св. Августина: "Сповідь або вічне прокляття!"

Я був тяжко хворий. Священик дав мені маслосвяття. Я видужав. Чи зможу щераз прийняти маслосвяття, якщо б я знову тяжко захворів?

Так, зможете, бо кожен християнин має право в кожній тяжкій хворобі приймати Тайну маслосвяття.

Нам дуже далеко до української католицької Церкви, оттому час до часу ходимо до поблизької автокефальної. Чи то добре?

Напевно воно недобре ходити до автокефальної церкви, що її основали недавні відступники кар'єристи, під плащиком патріотизму. Бог не хоче, щоб ми прославляли в церкві, що не є основана Христом, але заложена відступниками від правдивої Церкви. Бог це Бог правди, тому відкидає й осуджує фальшиві церкви та релігії.

Отож якщо вам неможливо ходити до католицької Церкви, то моліться вдома, але не йдіть до церкви тих, що зірвали з правдивою Церквою Христовою, нехтуючи Христовий приказ, що між Його визнавцями має бути одна отара й один Пастир, наслідник св. Петра, Римський Папа.

Я не знаю таємниць вервиці, тому відмовляю її, не розважаючи про ніякі таємниці. Чи це гріх?

Ні, це не гріх, бо нема ніякого закону, що зобов'язував би роздумувати про таємниці, як відмовляємо вервицю. Якщо вервиця поблагословлена священиком, що має право надавати відпусти, то й так зискуєте 500 днів відпусту за кожен "Отче наш," " Богородице Діво" і "Слава Отцу". Проте не можете зискати повного відпусту за відмовлення вервиці перед Найсвятішими Тайнами, бо до цього треба розважання про таємниці, як відмовляєте вервицю.

Я не годен клячати бо трохи хворий на коліна. Чи можу стояти або сидіти, як інші клячать у часі богослужень?

Можете. Проте не перешкаджуйте іншим і не ставайте мов свічка перед ними, заслоняючи їм престіл і священика. Станьте або сядьте собі на самім заді в церкві, щоб не спричиняти іншим клопотів.

Мій син оженився з лютеранкою в лютеранській церкві. По двох роках

розвівся з нею, а тепер знову запізнався з якоюсь пресвітеріянкою й хоче женитися з нею. Чи це можливе? Що буде з першим шлюбом?

Перший шлюб вашого сина в лютеранській церкві був неважний, бо католики мають брати шлюб у католицькій Церкві чи як женяться з католиками чи з некатоликами. Отож ваш син може важно оженитися в церкві.

Проте єпископ мусить уперед проголосити, що його перший "шлюб" був неважний. Крім цього треба розгрішити вашого сина від екскомуніки, бо Церква виклинає тих негідних католиків, що беруть шлюб в некатолицьких церквах.

Ми радили б вашому синові покинути пресвітеріянку та підшукати собі українську дівчину. Маємо багато добрих і гарних дівчат по наших парафіях. Пощо ганятися за протестантками, що є чужі нашій Церкві та народові?

Старша жінка, вдова від кількох літ, побожна парафіянка, ходила завжди до церкви, належала до сестрицтва, молилася на вервиці. Одного дня пішла до сповіді та Св. Причастя. Вернувшись додому, повісилася в пивниці. Чи її душа пішла до неба, чистилища чи до пекла?

Ніхто не годен сказати з певністю, куди йдуть душі померлих людей. Це Божа таємниця, що об'явиться аж при кінці світу. Проте добрі люди що вистерігаються гріхів і сумлінно зберігають Божі та церковні заповіді, йдуть до неба, бо яке життя, така смерть. Лихі ж пропадають навіки в пекельній безодні.

Випадок старшої вдови дуже дивний. Вона либонь була умово хвора. Якщо ця хвороба була така, що вчинила її безвідповідальною за її вчинок, тоді її самогубство не було тяжким гріхом і вона могла бути спасенна. Якщо ж вона свідомо і добровільно відобрала собі життя, то тяжко згрішила і, якщо не розкаялася в послідній хвилині життя, то пішла до пекла. Годі нам зрозуміти, як нормальна, здорова й побожна особа могла б відбирати собі життя, знаючи, що це тяжкий гріх. Думаємо, що згадана Вами особа була умово хвора, тому й невідповідальна за свій учинок. Тут тільки лікар міг би вирішити, чи вона була при здорових змислах за свого життя.

Поки сумлінний лікар не видасть посвідки, що ця особа була умово хвора, священик не може дозволити їй на церковний похорон.

JASMIN, SASK.

A cloud of gloom was cast over the entire community of Jasmin on Jan. 18 when it was learned that Fred Bulych, aged 28 years, passed away suddenly while at Saskatoon.

In spite of the inclement weather many relatives and friends of the late Fred Bulych paid their last respects to the deceased by their attendance at the funeral service.

The deceased leaves to mourn his passing, his wife, two sons: Wayne and

† Fred Bulych

Edward aged 1 and 3 years respectively, his mother and 6 brothers.

The funeral services were held on Jan. 17th at the Ukrainian Catholic Church of Sts. Peter and Paul at Jasmin, Sask., with Rev. M. Dzdel CSsR. officiating. Internment was made in the parish cemetery.

Pallbearers were the 6 brothers of the deceased: Bill, Mike, Nike, Steve, John and Paul.

After the funeral a reception was held at the home of Bill Bulych where John Yakimoski and Bill Bulych took up a collection which amounted to $25.15, half of which was offered in aid of the Ukrainian Radio Program and the other half as press fund for the Redeemer's Voice.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщиріша подяка всім жертводавцям за надіслані жертви.

З похорону бл. п. Н. Библів, Вайтсенд	25.00
З похорону бл. п. Пані Е. Библів, Вайтсенд	12.00
З похорону бл. п. А. Василенчук, Йорктон	10.00
Др. Я. Левицький, Трентон	1.00
А. Градовий, Інвуд	2.00
З похорону бл. п. Н. Смук, Гудів	14.00
Пані Р. Вавришин, Торонто	1.00
Пані Т. Кульчінська, Едмонтон	1.00
Анна Вітів, Форт Вільям	1.00
Катерина Стасів, Дітройт	1.00
В. Залуцький, Торонто	1.00
Мих. Николів, Едмонтон	1.00
Гр. Муха, Вест Бенд	1.00
З похорону бл. п. Ів. Фик, Йорктон	27.71
Василь Вівчар, Вінніпег	1.00
Пані М. Набережна, Йонгставн	2.00
Пані Е. Федишин, Гагаман	1.00
І. Монастирський, Ватерфорд	.50
Пані В. Косманко, Торонто	3.00
С. Дідич, Монтреал	2.00
М. Годованський, Торонто	3.00
Лидія Пирожинська, Бруклин	2.00
Р. Матейко, Бруклин	2.00
Марія Панасюк, Н. Суррей	1.00
Антон Жукевич, Де Па	4.00
Дм. Костевич, Денголм	1.00
Пані М. Дрозда, Літтон	1.00
Пані Марія Кузмик, Рочестер	1.00
50-ліття п-ва Гната й Марії Корчинські, Ітонія	10.50
Іван Бабій, Дітройт	1.00
Катерина Яднак, Дітройт	1.00
Іван Кравець, Гірард	2.00
Теодор Бліч, Варрен	1.00
Василь Стецик, Бронкс	1.00
Вас. Дереворіз, Вроктон	.50
50-ліття подружжя п-ва Ст. і Євдокії Крамар, Йорктон	7.00
В. Вернюк, Райкрофт	.50
Павло Марцинюк, Кридор	1.00
А. Ковальчук, Форт Віліям	1.00
М. Соловій, Вінніпег	1.00

НА НОВУ ДРУКАРНЮ—

Т. Ратушняк, Канора	1.00
Пані Р. Чуй, Бруксбі	1.00
М. Савицький, Вінніпег	2.00
А. Позняков, Торонто	1.00
Пані Р. Скробут, Арнолд	2.00
Тома Демчук, Сифтон	1.00
Всеч. о. Д. Гулин, Ровм	1.00
А. Бакоменко, Вилмінгтон	1.00
М. Качмар, Кридор	2.00
Пані А. Шкляр, Торонто	1.00
І. Мацик, Вроктон	1.00
Пані К. Сіка, Йонгставн	1.00
Семен Яник, Шовл Лейк	3.00
Іван Улян, Клівленд	2.00
Петро Мулик, Спирит Ривер	1.00
І. Крупинський, Скрентон	1.00
Пані В. Цвяк, Філядельфія	1.00
Стефан Яремишин, Амстердам	1.00
Іван Лакоцький, Бронкс	2.00
Пані І. Будней, Редватер	1.00
П. Сухарина, Алонза	1.00
Андрей Олеський, Кеслгар	1.50
Пані А. Юзак, Мондер	1.00
Пані Марія Богачук, Ітонія	1.50
Павло Ференс, Босежур	1.00
Олекса Богачевський, Ленінген	1.00
Н. Чемерис, Калдер	1.00
Петро Сенишин, Лішор	1.00

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ—

Пані К. Цимбалюк, Дітройт	1.00
Іван Войтович, Н. Бетлфорд	1.00
Пані А. Базюк, Вінніпег	1.00
Василь Грицак, Вікта	1.00
Юрій Горбач, Йорктон	1.00

ДО ТВОРЦЯ СВІТУ

О Творче світа! Який Ти великий
У тих предивних всіх ділах,
Що створили Ти перед віками
Твоя правиця пресвята.

О як премудро і величаво
Ти все в тім світі урядив,
І відповідну всему дорогу
До його мети призначив.

Цей світ прекрасний, немов святиня,
В якому усе Тебе славить,
Перед Тобою клонить коліна,
І Твою Волю все повнить.

Бо Ти Цар могучий над царями,
Бо Ти керуєш тут усім,
Кожну пташинку в опіці маєш,
І пам'ятаєш все о ній.

Тож ми покірно Тебе благаєм:
Не забувай же і о нас,
І хорони нас від всього злого
В кожній годині, в кожний час.

М. П.

Хрестна Дорога
Ціна 10ц.

Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

НОВІ КНИЖКИ

ЮВІЛЕЙНИЙ АЛЬМАНАХ ОО. Редемптористів Східнього Обряду, 1906-1956—Golden Jubilee of Redemptorist Fathers of the Eastern Rite 1906-1956. Сторін 448. Знимок-кліш 195. Розмір 6¼x9. Папір добрий. Двоколірова обкладинка. 28 статтей ріжного змісту про працю ОО. Редемптористів у Зах. Україні, в Канаді, Зл. Державах та між скитальцями. Ціна $2.00.

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ САСКАЧЕВАНУ 1905-1955. Jubilee Book—Ukrainian Catholics of Saskatchewan 1905-1955. Сторін 224, знимок 120. Папір добрий. Величина 7x10. Зміст: 31 ріжних статтей в українській і англійській мові про релігійний і народний розвиток українців католиків у Саскачевані протягом 50 літ. Ціна $2.00.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1, о. М. Щудло ЧНІ. Лише в українській мові. Сторін 64. Багато образців-кліш. Має 23 наук-лекцій, щоденні і катехитичні молитви. Перед кожною наукою коротке пояснення, а опісля питання і відповіді. Ціна 15ц. Зміст слідуючий:

Наука 1.—Сотворення
Наука 2.—Бог і Пресвята Тройця
Наука 3.—Первородний гріх
Наука 4.—Особистий гріх
Наука 5.—Небо, пекло та чистилище
Наука 6.—Ісус Христос
Наука 7.—Відкуплення людства
Наука 8.—Пречиста Діва Марія
Наука 9.—Католицька Церква
Наука 10.—Дві великі заповіді любови
Наука 11.—Десять Божих заповідей
Наука 12.—Церковні заповіді
Наука 13.—Освятна ласка і святі Тайни
Наука 14.—Хрещення та Миропомазання
Наука 15.—Свята тайна покаяння (сповідь)
Наука 16.—Що робити щоб сповідь була добра
Наука 17.—Як заховуватися при сповіді
Наука 18.—Пресв. Євхаристія
Наука 19.—Що робити щоб приняти Причастя
Наука 20.—Що робити по св. Причасті
Наука 21.—Служба Божа (Бож. Літургія)
Наука 22.—Молитва
Наука 23.—Укр. Катол. Церква

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Щудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Має також щоденні та катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській й англійській мові. Стр. 128. Багато образців. Ціна 25ц.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Щудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Стр. 136. Багато образців-кліш. Має щоденні й катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській та англійській мові, а крім того під українським текстом є те саме писано англ. буквами (латинкою). Ціна 25ц.

Це перші того рода катехизми в нашім народі.

ПАНАХИДА, ПАРАСТАС і ПОХОРОН (мирян) з додатком похоронних Євангелій). Стр. 78. Ціна 35ц.

Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1956

ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЄРАРХІЇ КАНАДИ
з приводу прилюдних молитов у наміренні з'єднення Церков і заперестання переслідування на рідних землях

Отче Святий, збережи їх у Твоє ім'я, що дав Ти мені, щоб вони було одно, як і ми. (Ів. 17, 11).

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Дорогі Браття й Сестри!

ЩОБ прискорити здійснення тієї гарячої молитви нашого Божественного Спасителя до свого Небесного Вітця, всі християни світу, що глибоко переживають кожний поділ у Христовій Церкві, моляться спільно кожного року в місяці січні за єдність в вірі й любові. Вони починають бути щораз більше свідомі, що всі роздори, непорозуміння й відчуження появились в Христовій Церкві в наслідок їхніх немочей і гріхів. Їм стає ясно все ясніше, що вони часто ламали Христову єдність задля своїх особистих, чи групових інтересів. І тому вони спільно заносять благання до Всевишнього, джерела всієї одности й любови, щоби Він поміг їм направити всі ці похибки і знов об'єднатися під одним проводом Христа-Спасителя та Його заступника на землі, що являється видимим головою Його Церкви.

Християнський світ тим глибше відчуває нині свої поділи й непорозуміння, що сучасне людство сьогодні може найбільше потребує його помочі й проводу. Бо ще ніколи, за ввесь час свого існування, воно не було так сильно поділене в своїх найглибших переконаннях і так рішучо порізнене в своїх найінтимніших почуваннях. Бо хоч ум сьогоднішньої людини проникає найглибші тайни природи, хоч всі ми говоримо про "Об'єднані Нації", чванимося, що перед нами вже немає проблеми простору та залюбки повторюємо, що людська думка передавана через радіо майже в тому самому часі й в тій самій формі охоплює цілу землю, ми з жалем стверджуємо, що людина ще ніколи не стрічала перед собою стільки противних собі засад, стільки різних релігій, стільки розбіжних доріг. Сьогодні людина стала на роздоріжжі стільки різних шляхів, що прямо вже сама не знає, звідки вона прийшла і кудою їй дальше йти. Вона спонтанно шукає проводу, ясної і певної дороги.

Тим провідником, за яким постійно шукає людство, є Христос. Згідно з відвічними плянами Божого Провидіння, Він є наша "дорога, правда і життя" (Ів. 14, 6). Він одинокий може вказати людині її правильний шлях і запровадити її до її властивого при-

НОВІ КНИЖКИ

ЮВІЛЕЙНИЙ АЛЬМАНАХ ОО. Редемптористів Східнього Обряду, 1906-1956—Golden Jubilee of Redemptorist Fathers of the Eastern Rite 1906-1956. Сторін 448. Знимок-кліш 195. Розмір 6¼x9. Папір добрий. Двоколірова обкладинка. 28 статтей ріжного змісту про працю ОО. Редемптористів у Зах. Україні, в Канаді, Зл. Державах та між скитальцями. Ціна $2.00.

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ САСКАЧЕВАНУ 1905-1955. Jubilee Book—Ukrainian Catholics of Saskatchewan 1905-1955. Сторін 224, знимок 120. Папір добрий. Величина 7x10. Зміст: 31 ріжних статтей в українській і англійській мові про релігійний і народний розвиток українців католиків у Саскачевані протягом 50 літ. Ціна $2.00.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1, о. М. Шудло ЧНІ. Лише в українській мові. Сторін 64. Багато образців-кліш. Має 23 наук-лекцій, щоденні і катехитичні молитви. Перед кожною наукою коротке пояснення, а опісля питання і відповіді. Ціна 15ц. Зміст слідуючий:

Наука 1.—Сотворення
Наука 2.—Бог і Пресвята Тройця
Наука 3.—Первородний гріх
Наука 4.—Особистий гріх
Наука 5.—Небо, пекло та чистилище
Наука 6.—Ісус Христос
Наука 7.—Відкуплення людства
Наука 8.—Пречиста Діва Марія
Наука 9.—Католицька Церква
Наука 10.—Дві великі заповіді любови
Наука 11.—Десять Божих заповідей
Наука 12.—Церковні заповіді
Наука 13.—Освятна ласка і святі Тайни
Наука 14.—Хрещення та Миропомазання
Наука 15.—Свята тайна покаяння (сповідь)
Наука 16.—Що робити щоб сповідь була добра
Наука 17.—Як заховуватися при сповіді
Наука 18.—Пресв. Євхаристія
Наука 19.—Що робити щоб приняти Причастя
Наука 20.—Що робити по св. Причасті
Наука 21.—Служба Божа (Бож. Літургія)
Наука 22.—Молитва
Наука 23.—Укр. Катол. Церква

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Шудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Має також щоденні та катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській й англійській мові. Стр. 128. Багато образців. Ціна 25ц.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Шудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Стр. 136. Багато образців-кліш. Має щоденні й катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській та англійській мові, а крім того під українським текстом є те саме писано англ. буквами (латинкою). Ціна 25ц.

Це перші того рода катехизми в нашім народі.

ПАНАХИДА, ПАРАСТАС і ПОХОРОН (мирян) з додатком похоронних Євангелій). Стр. 78. Ціна 35ц.

Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1956

ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЄРАРХІЇ КАНАДИ
з приводу прилюдних молитов у наміренні з'єднання Церков і заперестання переслідування на рідних землях

Отче Святий, збережи їх у Твоє ім'я, що дав
Ти мені, щоб вони було одно, як і ми. (Ів. 17, 11).

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Дорогі Браття й Сестри!

ЩОБ прискорити здійснення тієї гарячої молитви нашого Божественного Спасителя до свого Небесного Вітця, всі християни світу, що глибоко переживають кожний поділ у Христовій Церкві, моляться спільно кожного року в місяці січні за єдність в вірі й любові. Вони починають бути щораз більше свідомі, що всі роздори, непорозуміння й відчуження появились в Христовій Церкві в наслідок їхніх немочей і гріхів. Їм стає ясно все ясніше, що вони часто ламали Христову єдність задля своїх особистих, чи групових інтересів. І тому вони спільно зносять благання до Всевишнього, джерела всієї одности й любови, щоби Він поміг їм направити всі ці похибки і знов об'єднатися під одним проводом Христа-Спасителя та Його заступника на землі, що являється видимим головою Його Церкви.

Християнський світ тим глибше відчуває нині свої поділи й непорозуміння, що сучасне людство сьогодні може найбільше потребує його помочі й проводу. Бо ще ніколи, за ввесь час свого існування, воно не було так сильно поділене в своїх найглибших переконаннях і так рішучо порізнене в своїх найінтимніших почуваннях. Бо хоч ум сьогоднішньої людини проникає найглибші тайни природи, хоч всі ми говоримо про "Об'єднані Нації", чванимося, що перед нами вже немає проблеми простору та залюбки повторюємо, що людська думка передавана через радію майже в тому самому часі й в тій самій формі охоплює цілу землю, ми з жалем стверджуємо, що людина ще ніколи не стрічала перед собою стільки противних собі засад, стільки різних релігій, стільки розбіжних доріг. Сьогодні людина стала на роздоріжжі стільки різних шляхів, що прямо вже сама не знає, звідки вона прийшла і кудою їй дальше йти. Вона спонтанно шукає проводу, ясної і певної дороги.

Тим провідником, за яким постійно шукає людство, є Христос. Згідно з відвічними плянами Божого Провидіння, Він є наша "дорога, правда і життя" (Ів. 14, 6). Він одинокий може вказати людині її правильний шлях і запровадити її до її властивого при-

значення. Він сам виразно зазначив, що тільки через Нього можна дійти до Небесного Вітця (Ів. 14, 6), що є остаточним ідеалом всіх шляхетних змагань людини.

Христос зачав сповняти свою місію провідника людства з Своїм приходом на землю. До Своєї смерти на Голгофті, Він сам був нашим видимим живим взором у всьому. Його слово, було голосом правди, а Його діла були шляхом життя. Полишаючи землю, Христос повірив видиме справування цього своєго уряду—провідника людства—своїй Церкві, що мала, під проводом Апостола Петра і його наслідників, бути на землі "світлом світу" і спасення людей. Щоб запевнити своїй Церкві потрібну непомильність в справуванні цього високого уряду, Христос запевнив їх, що буде з нею до кінця віків. "Дана мені влада на небі й на землі. Ідіть же, навчайте всі народи... зберігати все, що я заповідав вам. І ось я з вами по всі дні до кінця віку". (Мат. 28, 18-19).

Поручаючи своїй Церкві те велике й відповідальне завдання проводу цілого людства на протязі довгих століть, Христос знав, що Його Церква зможе тільки тоді його виконати, коли світ пізнає, що Він, її основник, є дійсно посланий на землю Богом. Видимим же знаком Його Божого посланництва мала бути саме єдність між Його визнавцями, тобто поміж всіми християнами. І тому то наш Божественний Спаситель так гаряче молився за цю єдність на Тайній Вечері, кажучи: "Отче Святий, збережи їх у Твоє ім'я, тих, що дав Ти мені, щоби вони були одно, як і Ми... Щоби увірив світ, що Ти послав мене". (Ів. 17, 11, 12).

Якщо отже нинішній світ, який майже судорожно шукає одного й певного проводу, ще в своїй великій більшості не знайшов в особі Христа правдивого посланця з неба, то це в великій мірі тому, що визнавці Христа, поділені на різні групи й розсварені між собою, не творять тієї єдности, за яку так гаряче молився Спаситель світу. За хаос нинішнього світу може найбільше відповідальні перед Богом розсварені християни...

Церква Христова, що з жалем глядить на ті уломності своїх відпавших дітей, як теж на застрашаючий зріст духового й морального замішання, що запанувало над нинішнім світом в наслідок роздорів і поділу поміж християнами, безперестанно накликує всіх своїх вірних дітей до молитви, щоб Христос Господь змилосердився над своїм розбитим Стадом, послав світло своїм заблудшим овечкам і привів їх знову до своєї огорожі. Зокрема в місяці січні, коли всі християни доброї волі шукають у спільній молитві ліку на цю велику рану християнського світу, Свята Церква настоює з сильним притиском, щоб її вірні діти з особливою ревністю заносили благання перед престіл Всевишнього і просили Бога помогти всім визнавцям Свого Сина віднайти себе в єдності Його правди й любови. Вона свідома, що роздор у Церкві настав через гріх, а гріх можна знищити лише Божою ласкою, яку можемо випросити в Милосердного Господа через ревну і щиру молитву.

Наш український нарід, що вже стільки натерпівся і нині дальше терпить по причині поділу в Христовій Церкві, повинен в особливий спосіб молитись у цьому великому наміренні. До таких

молитов закликає всіх вірних Східніх Церков, між ними отже й Українців, Намісник Христовий, Святіший Отець Папа Пій XII, прохаючи, "щоби зокрема в цих днях усі заносили до Господа гарячі молитви не тільки за те, щоби якнайскорше сповнилось бажання Спасителя..., щоб усі були одно..., але також за те, щоб отворились тюрми, розірвались кайдани, в яких так дуже мучаться нині безчисленні борці, що з безстрашним серцем намагались боронити й зберегти установи й права релігії" (Енциклікa: "Орієнталєс Еклезіяс"). За тим голосом Св. Отця повинні піти зокрема ті з українців, що опинились по цьому боці залізної заслони і можуть свобідно виявляти свої релігійні почування. Отож, ми, діти страдальної України, не побільшаймо її страждань нашими релігійними спорами, але стараймось віднайти себе знов у єдності Христової Церкви й українського духа. Молімо отже щиро нашого Божественного Спасителя і Його Пресвяту Матір, щоб Вони помогли нам у цьому великому й святому ділі. Нехай кожний і кожна з нас більше думає про те, що нас єднає в Христі, як про те, що нас роз'єднує поміж людьми. Божа правда, що лучить нас у Христі, є така велика, така свята і така гарна, як сам Бог; а незгоди, що нас ділять, є такі малі, нікчемні й бідні, як сама людська неміч. Чому ж тоді думати й займатись лише тими дрібними порошинками, що кружляють у повітрі і забувати про золоте сонце, що нас огріває і нам світить?

Тому, Дорогі Браття й Сестри, просвічені Божою правдою й загріті Божою любов'ю, шукаймо у наших братів не-католиків радше того всього, що нас єднає з ними, щоб так об'єднані з ними у спільній любові, ми могли краще зрозуміти те, що нас дійсно роз'єднує. Бо таке пізнання наших братів поможе нам успішніше працювати для усунення наших спільних непорозумінь і поділів. А цього домагається від нас усіх сам Господь Бог, Христова Церква і наш український нарід.

Щоб випросити в Господа Бога цю велику ласку християнської єдности, ми заряджуємо оцим, як ми це робили попередніми роками, прилюдні молитви в цьому наміренні на території всіх наших Епархій Канади. На переведення цих публичних благань, ми назначуємо час від 22-го до 29-го січня ц.р.

У часі, призначеному для прилюдних молитов, Отці душпастирі зобов'язані в неділі 22-го й 29-го січня ц.р. виголосити підчас Служби Божої окрему проповідь на тему з'єднання Церков та переслідування українського народу, взиваючи при тому своїх вірних лучитися духом з усіми вірними Христової Церкви в цілому світі і просити разом з ними привернення правдивої єдности в Христовій Церкві й скорого миру між народами.

Кожного дня в тижні, призначеному для цих молитов, Отці душпастирі відслужать в церквах, де це буде можливе, якесь окреме набоженство, де знову виголосять проповідь на одну з теми з'єднання всіх християн світу і знов заохотять своїх вірних до дальших ревних молитов у цьому наміренні.

Крім цього заохочуємо всіх Отців душпастирів заєдно зацікавлювати своїх вірних справою християнської єдности й поручати їм в цьому наміренні властиву літературу.

Ми благословимо Вас, Дорогі Браття й Сестри, і благаємо ра-

зом з св. Апостолом Павлом: "ходити достойно поклику, що ним вас покликано з усякою смиренністю й тихістю, з терпеливістю терплячи один одного в любові, стараючись держати єдність духа в мирному союзі... Один Господь, одна віра, одно хрещення, один Бог і Отець усіх, що над усіми й через усіх і в усіх". (Єфесяни, 4, 1-6).

Дано в Канаді, 11-го січня, в день пам'яти мучеництва невинних дітей, 1956.

✠ Василій Ладика, ЧСВВ., АЄпп. — ✠ Ніль Саварин ЧСВВ., Єпп.
✠ Ісидор Борецький, Єпп. — ✠ Андрей Роборецький, Єпп.—
✠ Максим Германюк ЧНІ., Єпп.

УПАДОК НАШИХ ПРАРОДИЧІВ АДАМА Й ЄВИ

БІБЛІЯ змальовує упадок наших прародичів у раю отак: "Змій же був хитріший від усякого польового звіряти, що Господь Бог сотворив. І каже він жінці: Чи дійсно Бог сказав: Вам не вільно їсти з ніякого райського дерева? І жінка каже змієві: Ми можемо їсти з усякого райського дерева, але з плоду ж дерева, що посеред раю, Бог каже, не їсти з нього, ані не доторкатися до нього, бо помрете.

І каже змій до жінки: Ні, не помрете, а це знає Бог, що як тільки з'їсте з нього, то вам очі відкриються, і будете як боги, що знають добро й зло. І побачила жінка, що дерево було добре для їди і гарне для очей, і принаджувало тим, щоб усе знати. І взяла з його плоду і скоштувала і дала своєму чоловікові. І відкрилися їм очі і вони обидвоє схаменулися". (Бут. 3, 1-6).

Ось як хитро диявол запровадив наших прабатьків до гріха. Він поважився заявити, що Бог заборонив їсти овочі й даного дерева, бо був заздрісний і боявся, щоб Адамові й Єві не відкрилися очі та щоб вони не стали "божищами".

Адам і Єва насамперед згрішили **гордістю**, бо бажали знати все так, як "боги" цебто хотіли піднятися понад власну людську природу. Це ж гордість, що гидка в очах Божих. Гордість запровадила їх до **непослуху** Божому законові, бо вони переступили Його заповідь. Це був **тяжкий гріх**, за який Бог вигнав їх і їхніх нащадків із раю, в якім людство було б щасливо проживало без страждань, старости й смерти. Цей гріх зветься первородним. Хрещення змиває цей гріх із душі людини.

Не слід ніколи вірити дияволові, бо він воює неправдою. Не годиться теж вірити тим, що відреклися Бога, бо вони духовне насліддя диявола, батька неправди.

Спаситель родиться в Вифлеємі

о. В. Рабій

Слава на висоті Богу, а на землі
мир людям доброї волі. (Лк. 2, 14).

МАЙЖЕ дві тисячі літ минуло вже від тієї щасливої хвилини, як янголи звістили світові радісну вість про народження Спасителя-Ісуса.

Хоч як давно це було,—то одначе й до нині ця вістка радістю сповняє серця усіх християн.

Містечко Вифлеєм, де прийшов на світ Богочоловік, теж завжди дороге кожній християнській душі. І хоч як далеко світ ділить нас від цього містечка, то всі наші серця линуть туди до цього місця дуже дорогого нам усім...

Так! Воно справді дороге, дуже дороге для кожного християнина, бо сталося колискою нашого Спасителя,—а тимсамим і колискою нашого вічного щастя...

Тому й сьогодні духом линемо до Вифлеємського вертепу, —до ясел, де колись перед двома майже тисячами літ зійшло Сонце нашої душі,—де "Бог предвічний народився", — де "Бог-Слово тілом сталося і замешкало між нами" (Ів. 1, 14). Ідім туди з убогими пастирями та багатими мудрцями і віддаймо поклін Божому Дитяткові.

Перед нашими очима вбогий, опущений вертеп-стаєнка—оподалік від людей та господарських загород; є тут тільки віл і осел. Ось те місце, де прийшов на світ сам Бог-Спаситель світу! "Не в царській палаті,—а межи бидляти,—у яскині, у пустині, а треба всім знати!"

О, яке те все непонятне,—яке дивне! Це справді "дивна новина"!

Тут учимося чесноти убогости. У вертепі в Вифлеємі вчимося любити її, бо царство Боже, це "царство убогих"...

В яслах на сіні лежить Спаситель світу,—необнятий Бог, Цар неба і землі... "І зимно терпить, наш Творець дрижить,—котрий увесь світ в руках держить". "Тоді сіном притрусила, в яслах положила Господнього Сина" Марія.

Гірку долю вибрав собі на цьому світі Спаситель світу вже в перших днях туземного життя!... Ніяка людська дитина, хочби

й яка убога, не терпіла так багато у перших днях свойого життя, як Боже Дитятко...

І саме цей плач маленького Ісуса у яслах, і цей дальший шлях Спасителя, вкритий самим колючим терням, аж до останнього Його віддиху є нашим найліпшим учителем, як треба зносити допусти, нещастя й взагалі ріжні терпіння, що ними переповнене наше життя.

Якщо терпіння витискає нам сльози з очей, загляньте тоді у вифлемську стаєнку! Там плаче теж Боже Битятко,—Ісус, Той, що опісля вчитиме: "Блаженні плачучі, бо вони будуть потішені", будуть потішені самим Господом Богом.

Біля ясел маленького Ісуса стоїть Пречиста Діва, Матінька Його та св. Йосиф, опікун. Хоч як убого довкруги, але як весело й любо! Небесне світло ясним сяйвом роз'яснило убогу домівку Спасителя, а янголи співають: "Слава во вишних Богу"; саме Небо заглянуло сюди, щоб Божому Синові віддати поклін...

Що за гарний вид!... Які погідні ці обличчя, як тут чарівнолюбо серед цієї Божої Родини...

Свята Родина—це приклад для усіх християнських родин. Батько, мати й діточки повинні бути злучені горячою любов'ю, осяяні Божим миром і щасливим задоволенням. В такій родині вітає тихе щастя. Сам Господь Бог вітає там зо Своїм благословенством; над нею теж світить світло небес,—над нею теж співають янголи пісню мира...

Така хатина подібна до щасливої вифлеємської стаєнки...

Ось чому той далекий Вифлеєм такий нам близький і дорогий, й чому ці Різдвяні Свята такі важні та великі!

Вифлеєм—це наш золотоустий учитель, який навчає нас, як маємо жити, як маємо по прикладу Спасителя поводитись серед убогости й терпіння і як урядити собі родинне життя, щоб воно наперекір убогості та терпіння було погідне, спокійне, мирне, сповнене Божим благословенством...

Дійсно маємо чого радіти сьогодні у світлий Празник Різдва Христового.

Тож веселімся народженям Божого Дитятка, співаймо радісні колядки і Святу Родину просім про поміч у нашому житті.

А відходячи з вифлеємської стаєнки, зложім теж і від себе подібно як убогі пастирі, свої небогаті дарунки народженому Спасителеві.

Прийми ж, їх, Любий Ісусе, та поблагослови нас! Поблагослови і цілий наш убогий народ, сповни його кріпкою вірою, надією та любов'ю,—сповни його згідливістю й миром... І цілий світ сповни Божим миром...

І нехай цілий світ голосить славу Божу, а мир нехай царює поміж людьми доброї волі.

Той, хто вміє читати, але не читає, не багато різниться від того бідолахи, що зовсім не вміє читати.

Трудящі виказують, що ми варті та хто ми такі.

Велика Східня Схизма

о. Мих. Шудло ЧНІ.

ЦЕРКВА це видима спільнота християн, що визнає ту саму віру, приймає ті самі тайни і пробуває під проводом одного Архипастиря. Христос зве Свою Церкву отарою, царством, містом, тілом, означуючи тим самим, що Його Церква має в собі органічну одність. Соціяльна одність Христової Церкви вимагає, щоб всі християни підчинялися тому самому проводові, що ними рядить. Цей провід Христос, невидимий Архипастир Церкви, й Його видимий заступник, Папа Римський, наслідник Св. Петра, якого Спаситель вчинив Архипастирем всіх Своїх визнавців: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16).

Єпископи це архипастирі частини Церкви, що зветься епархією. Рядять вони її власним авторитетом, але під найвищим проводом і наглядом Римського Архиерея, бо якщо б вони незалежні від нього, тоді не було б одної Церкви, а стільки, скільки в світі епископів. Де ж тоді слова Христові, що Його Церква має бути одна, й тільки одна: "Ти—Петро, і на цій скелі (на тобі) Я збудую СВОЮ Церкву..." (Мат. 16, 18), бо вона подібна до одної держави, отари, міста...

Ця одність Церкви спирається на послусі тій самій найвищій владі (Папі) і злуці вірних між собою. Хто зриває цю єдність, виповідаючи послух найвищій церковній владі або відділяючись від інших християн, той стає схизматиком.

Якщо ж іде про греків і про східніх нез'єднених із Римом християн, то нема сумніву, що вони відділені від єдности з Римським престолом Св. Петра. Крім цього в сьогоднішніх часах наші нез'єднені Браття Сходу відкидають чи перечать деякі догми Католицької Церкви, от хоча б папський примат над усією Церквою, Непорочне Зачаття Богородиці. Отож схизма східніх християн не тільки юридична, як колись була, коли вони не хотіли прийняти папського примату, що не був іще окреслений як правда віри. Сьогодні ця схизма включає в собі деякі догми віри, що їх відкидає чи попросту не признає. Хто ж **свідомо й уперто** відкидає хоча б одну правду віри, той уже не тільки схизматик, але й **еретик.**

Чи наші православні браття, що відділилися від Риму, є еретиками? Католицькі богослови, бодай деякі з них, твердять, що наші нез'єднені браття, які відділилися від Риму в 1054 р., не є еретиками, але тільки схизматиками. Не є вони еретиками, каже отець Рейш, бо не були ще окреслені як догми правда, що їх має Римський Архиерей, як вони відділилися від Риму.

Дехто твердив, що Римські Папи викляли християн. Це неправда, бо на це нема жодних доказів. Історія зовсім не знає, що б якийсь Папа виклинав східніх нез'єднених християн. Ані на ліонському, ані на флорентійському соборі, що відбувалися під проводом Папів, ніякий Папа не виклинав **греків екс катедра,** каже Й. Де Местр. Навпаки, додає він, Папи, змагаючи "до з'еди-

нення, дивилися на минулі події гейби вони зовсім не існували, й немов жахалися згадувати про них" (J. De Maistre, Oeuvres compl. VIII, Lyon, 1884, p. 397).

З цього виходить, що той є еретиком, хто перечить авторитет Церкви наскільки знає про нього. Через свою впертість він виключає себе з Христової Церкви. Проте здається, що не можна б приписувати формальної єресі загалові наших православних Братів, бо так, як вони перечуть деякі правди віри, не виглядає на єресь. (Acta Academiae Velehradensis, Vol. X, 1914-1919, Praga, Publ. Gaultier & Thebert, p. 227).

Деякі католицькі богослови твердять, що схизматики є так членами Церкви, як "непослушний громадянин є членом держави". (V. Pichler, Vera Fides seu romanae ecclesiae credibilitas, 1710, c. 1, n. 14).

Інші інакше думають. Щоб бути членом Церкви як організації, людина мусить бути готова слухати тих, що мають право рядити Церквою цебто Папів і єпископів. Розбіжність гадок походить із того, що деякі богослови мішають Церкву як містичне Христове Тіло з видимою організацією Церкви. Хто несвідомо пробуває поза Церквою цебто живе в добрій вірі та знаходиться в Божій ласці, той без сумніву належить до Містичного Христового Тіла й є злучений із Богом. В такім стані пробуває принаймні велика частина некатоликів, що не знають про правдивість Католицької Церкви. Ця приналежність видима для Бога, а невидима для людського ока.

За те та людина належить до Церкви, як видимої організації, що признає над собою зверхність Римського Архиєрея.

Деллінґер твердить, що ще в 12-ім ст. так східні, як західні християни уважали, що всі вони разом належать до єдиної Христової Церкви. "Ще в 12-ім столітті, хоч уже сильне напруження панувало між Сходом і Заходом, люди були свідомі, що існує тільки одна велика загальна Церква, що обнимає Східню й Західню Церкву. Сильна була національна ненависть між ними, але ніхотра (православна чи католицька) сторона не поважувалася твердити: Тільки ми є Католицькою Церквою, а ви виключені з неї, бо ви еретики й відлучені від неї". (J. V. Dollinger, Uber Wiedervereiningung der Christl. Kirchen, 1888, p. 43).

Як воно не було б, Папи останніх десятиліть ведені християнською любов'ю до східніх християн і бажанням завести дійсну одність поміж усіма визнавцями віри християнської між західніми і східніми християнами, не звуть східніх християн схизматиками, але нашими нез'єдиненими братами. Так повинні всловлюватся про них усі католики, які щиро бажають, щоб між Христовими визнавцями запанувала християнська любов і настав час, коли в світі "буде Один Пастир і одна Отара".

1. Причини великої Східньої Схизми

Сумнозвісний розрив між Східньою і Західньою Церквою запанував у 1054 р. за царгородського патріярха Михайла Керулярія (1043-1059). Це здається було найбільше нещастя, що спало на Христову Церкву, розділюючи її на Східню й Західню, КАТОЛИЦЬКУ й ПРАВОСЛАВНУ.

Українці католики повинні обзнайомитися з причинами, що

довели до цієї катастрофи, бо по словам великого приятеля українців, Папи Урбана VIII українці в першу чергу покликані трудитися над уліченням жахливої рани, що досі полишається на містичнім Тілі Христа. Ми маємо помагати Христовим Намісникам завести згоду між Східньою Церквою й Римськими Папами; бо Урбан VIII сказав до нас: "Мої Українці, за вашим посередництвом сподіюся привести Схід до єдности".

Нема сумніву, що роз'єднання християн це зневага Христа, що молився за єдність поміж визнавцями Своєї Євангелії: "Не тільки за них Я благаю, а й за тих, що через їхні слова увірують в Мене, щоб були всі одно; як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб світ увірував, що Ти послав Мене".

Поділ поміж християнами напевно це великий скандал для поган. Як можуть вони вірити, що християни дійсно вірять у Христа й що правдива їх релігія, коли вони живуть у незгоді й непорозумінні?

Яка ж була причина фатального розриву, що поділив Церкву в 1054 році? Хто винен?—ось питання, на яке нелегко знайти докладну й задовільну відповідь.

Православні московські й за ними деякі українські історики й письменники усю вину скидають на Папів. Так між іншими робить Митр. Іларіон, який немилосердно й безкритично представляє своїм читачам, що це Римські Архиереї спричинили розрив між Сходом і Заходом (Нав. твір, стр. 209-249).

Модерні дослідники так званої Керулярієвої Схизми (1054) дуже обережні у своїх твердженнях, бо тяжко подати якусь одну причину розриву. Цих причин було багато. Розрив підготовлявся довгими століттями. Те, що вчинив патр. Михайло Керулярій, було тільки завершенням сумного процесу непорозуміння, що довгі століття існувало між Сходом і Заходом.

Нема сумніву, що одність і злука існували між Сходом і Заходом, відколи Царгород погодився з Римом іще за життя патр. Фотія. Забулися закиди, що патр. Фотій робив латинникам, от хоча б піст у суботу чи голення борід у священиків або опрісноки уживані для Служби Божої. Замовкли були й дискусії про походження Св. Духа. Не тільки вірні, але й монахи двох церков проживали в любові. Грецькі монастирі були в Римі, а латинські в Царгороді.

Схизма 1054 р. це таке тяжке діло, що ніякий патріярх, хоча б і найбільший ворог Риму, не міг би його доконати за свого патріярхування. Схизма підготовлялася довгі століття, отож було б несправедливо приписувати всю вину за схизму царгородському патріярхові, Михайлові Керулярієві. Еміль Аманн і Августе Дюмас, автори модерної французької історії, не вагаються твердити: "Поправді кажучи, злука не існувала між двома Римами (Царгородом і Римом), як Керулярій обняв патріярший престіл. Може це не був военний стан між двома столицями, але це було принаймні зірвання дипломатичних взаємин, що заповідає отворену ворожнечу. Керулярій не повідомив Папу,—сумної пам'яти Венедикта IX,—про своє винесення на патріярший престіл й не згадувано імени Папи в часі відправ. Антіохійський патріярх, що залежав від Царгороду, таксамо ставився (до Риму). Не можна

нічого докладного сказати про ставлення олександрійського й єрусалимського патріярха. Але нема сумніву, що вони йшли за прикладом Царгороду". (Histoire de l'Eglise depuis les origines jusqu'a nos jours, par Emil Amann & Auguste Dumas, vol. 7, Bloud & Gay, 1948, p. 139).

Проте деякі історики твердять, що до Керулярія згадувано Папу в часі церковних богослужб, поки патр. М. Керулярій не звелів усунути папського ймення із диптихів. (Диптихи це були таблички, на яких виписувано імена тих, що їх згадувано в часі богослужби). Одне можна сказати: **Патр. Михайло Керулярій не є автором схизми.** Він тільки завершив нещасний процес віддалення греків від римлян і так припечатав схизму, що вона триває до сьогоднішніх часів. Грунт під схизму був уже якслід приготований між греками. Михайло Керулярій зростив зерно розриву, що поділив християнський світ на дві частини.

Які ж були дійсні причини розриву між Сходом і Заходом? Ось тут подаємо деякі з них, без найменшої претенсії, що ця стаття вичерпує весь матеріял про сумнозвісну схизму 1054 р.

(1) Послаблення любови між Сходом і Заходом

Загально говорячи лучність між Сходом і Заходом була дуже слабка, хоч нема сумніву, що Схід признавав папський примат. (Див. ГР-Розділ, Всел. Собори). Признавання цього ж примату в практиці звичайно обмежувалося до того, що патріярх посилав Папі повідомлення про свій вибір і вкладав ім'я Папи на диптихи, цебто таблички, де виписувано імена тих, що їх треба було згадувати в часі богослужб. Примат Папи над Сходом виступав теж у часі вселенських Соборів, якими Папи проводили через своїх легатів. Час до часу апеляції від східніх єпископів до Риму нагадували східнім Патріярхам, що Римський Архиерей є найвищим і безапеляційним суддею всього християнства. Таксамо східні зверталися до Папів у часі ересей, які турбували Східню Церкву. Тоді Папа інтервенював і своїм авторитетом помагав Східнім християнам вийти з замішання.

Поза цими проявами, якими Схід і особливо Царгород признавали папський примат, Царгородська Церква була практично автономна, бо Папи рідко мішалися до її внутрішніх справ. Не мішалися ж тому, що шанували авторитет східніх, патріярхів, особливо царгородського, що втішався на Сході великою повагою через те, що був єпископом столиці візантійської імперії. Була ще й інша причина, а саме труднощі комункації між Римом і Царгородом. Від століть магометанські араби звужували границі візантійської імперії, вириваючи їй одну провінцію за другою. Коли ж магометани стали могутні на Середземнім Морю, то вони переловлювали кораблі й утруднювали нормальні взаємини між Римом і Царгородом.

Це закріпило в візантійцях бажання бути автономними; ба й автокефальними, бо хоч Схід і Захід мав ту саму віру й догми, окреслені вселенськими Соборами, всетаки поняття про Христову Церкву було відмінне. Східні звертали більшу увагу на існування місцевих Церков і тільки другорядно займалися одністю Церкви. Оця розбіжність канонічного поняття про Церкву не тільки не спинювала в царгородських патріярхів змагання до автокефалії, але ще й скріплювало його, бо візантійці мали в автокефалії своєрідне вподобання. Автокефалія звільняла їх від послуху Римові, яким вони погорджували, бо стояли вище культурно, політично й перевищували латинників тих часів богословською наукою. Їхня культурна, політична й богословська вищість над латинників викликала в них бажання увільнитися від залежности від Риму. Царгородські патріярхи використали це задушевне бажання греків і хотіли стати провідниками Сходу так, як Папи були провідниками Заходу.

Змагання Царгороду до церковної незалежности, слаба комунікація між Римом і Царгородом, самостійна управа візантійської Церкви патріярхами сильно затерли в очах греків свідомість, що Папа це найвищий Архиерей всього християнства. Отак, каже вчений В. Грумель: "Римський примат був цілком теоретичною справою зареєстрованою в текстах соборів". (V. Grumel, Oriente Cristiano, Мадрит, Червень-Липень, 1954, ч. 6-7, 3 ст.).

Поки первісна ревність і запал панували між християнами, схизма й повна автокефалія були неможливі, бо ідеал одної Церкви й одного Архипастиря був надто дорогий Христовим визнавцям. Коли ж віра послабла й запал потах, тоді національна гордість і державні інтереси взяли верх над поняттям, що Христова Церква з волі Спасителя мусить бути тільки ОДНА.

До цього треба ще й додати погорду, з якою греки, що тоді перевищали культурою латинників, дивилися на Захід. Греки не бажали слухати й коритися латинникам, яким негодні були приказувати, каже Сінтерн, (Cinthern, Sl. 1, th. VI, 81 ст.).

(2) Етнічні різниці й антагонізм

Схід був дуже відмінний від Заходу своєю ментальністю, психологією і філософією вже з поганських, дохристиянських часів. Схід визначався містикою, Захід практичністю, Схід любив контемпляцію, Захід діяльність.

Християнство не знищило природних різниць між Сходом і Заходом, бо воно не нищить людської природи, але ушляхетнює її. Ці різниці стали зерном незгоди, що опісля розрослася в схизму, бо вони викликали вже від самого початку нехіть греків до латинників і навпаки.

Відмінність обряду теж немало скріпила цю нехіть. Відмінне канонічне право, звичаї й традиції були сильним фактором поділу, бо викликували антагонізм. Греки були традиціоналістами, тому сліпо опиралися на рішеннях соборів і навчанні Отців Церкви. Латинники ж любили поступ, стали плекати схоластику, тому й наставали на розумуванні, при помочі якого розвивали об'явлені правди. Греки дивилися на все те, як новості. Відомо, як гостро греки зареагували, коли латинники додали до символу віри: "І від Сина". Для них була попросту "ересь" бо Св. Отці так не говорили, хоч знаємо, що Отці Східньої Церкви навчали, що Св. Дух походить від Отця через Сина, а це те саме, що "Від Отця й Сина".

Греки були більше консервативні ніж латинники, тому для них обряд це щось святе, ненарушне, якого не вільно ні зміняти, ні поправляти. Латинники ж невпинно модифікували свій обряд, поки остаточно не усталено його аж у 13-ім ст.

Згодом стало витворюватися між греками поняття, що латинський обряд і римська віра це те саме, подібно як це сьогодні буває між деякими латинниками, для яких "Не є католиком той, хто не є латинником".

Схід уживав грецької мови, Захід латинської. Східні не володіли латиною, а латинники не розуміли греки. З браку знання цих двох мов дуже часто виходили непорозуміння через лихий переклад листів і документів. Це ширило замішання й неохоту Сходу до Заходу, й Заходу до Сходу. Отак відмінні мови помаленьку ділять християнський світ на дві частини. Лінія поділу більш-менш покривається з мовою, що володіла тоді в згаданій частині християнства, латина на Заході, грека на Сході.

Греки, спадкоємці славнозвісної філософії й культури, сильно трималися давнього передання, погорджуючи латинниками, що на них дивилися мов на безкультурних варвар. Латинники ж нехтували дражливістю греків і схилялися більше до еволюції ніж до традиції, бо були молодими народами, що недавно почали свій марш в історії світу.

В. Грумель дуже влучно характеризує стан і наставлення Сходу до Заходу безпосередньо перед завершенням схизми в 1054 р. Ось його слова: "Легко можна зрозуміти, яка слаба була церковна злука (між Римом і Царгородом), якщо зважимо расове продавництва та деяких богословських питань. Ця злука утримувалася, бо всі були свідомі, що належать до такої самої православної віри й тої самої **християнської республики.** Але доволі одного прикрого інциденту, вистачить одна сильна особистість, щоб викликати війну між цими різницями, й пірвати цю слабку одність.

"Так воно й сталося за часів Фотія. На щастя тактовне трактування цілої справи потрапило привернути мир. Царгород перестав критикувати латинські звичаї і притихла суперечка про походження Св. Духа "І від Сина". (Тамсамо, 3 ст.).

Отож бачимо, що церковний і релігійний антагонізм немало спричинився до відчуження Сходу від Заходу. Тодішнім провідникам було тяжко зрозуміти, що можна було належати до одної Церкви, хоч кожен нарід плекав свої звичаї й зберігав традиції. Греки звали латинників новаторами, деколи в часі спорів закидали їм "єресі", а латинники дивилися на греків як на заскорузлих мрійників, нездібних до поступу й докоряли їм, що вони застрагли в минулому, бо не займалися розвиванням того, що полишили їм Східні Отці Церкви. Подібні поняття не могли спричинитися до закріплення єдности між Сходом і Заходом.

(3) Політичний антагонізм між Царгородом і Римом

В. Норден твердить: "Не релігійні, а політичні, або краще церковно-політичні різниці були причиною схизми між Сходом і Заходом. Ці різниці спричинили своєрідний розвій, яким Захід проживав від восьмого століття". (De Papstum und Byzanz, 1903, 28 ст.).

А. Пальмієрі потверджує слова Нордена, кажучи, що головною причиною схизми було "суперництво, яке після поділу імперії почало скріплятися між греками й латинниками" (Пролегомена, 1, 338).

Вже за поганських часів греки не долюблювали латинян, що знищили грецькі держави та підкорили Грецію Римові.

Константин Великий надав свободу християнам в 313 р. Проте він не любив римлян і римляни не любили його, бо вважали за варвара. В 327 р. Константин переніс столицю римської імперії до Царгороду над Босфором. Це був початок явного суперництва між Римом і Царгородом, що став зватися "новим Римом", бо став столицею імперії. Римляни довго пам'ятали свою недавню велич і могутність, коли Рим рядив цілим цивілізованим світом. Греки ж щораз більше почали гордитися, бо влада Риму перейшла до них, чого, очевидно, не любили римляни.

Перенесення столиці імперії до Візантії започаткувало її зростаючий престіж. Цей престіж притьмив колишню велич Риму й деяк спричинив його занепад.

Зо зростом і скріпленням суперництва між Римом і Візантією ідея одности Церкви під проводом одного Архипастиря притемнювалася на Сході, поки не вможливила повного розриву за патріярха Михайла Керулярія, бо нема нічого шкідливішого для Христової Церкви ніж перемішання політики з релігією.

ГРОШІ НЕ ПРИНОСЯТЬ ЩАСТЯ

Багатий Генрих МкЛін, торонтонський контрактор, двічі викинув людям на вулицю по $5,000, щоб "вчинити нарід щасливим". Це добре діло помагати грошево тим, що потребують матеріяльної помочі. Проте слів пам'ятати, що тільки Бог і вірність Його законові запевнять людині правдиве щастя. Самі гроші та матеріяльні багатства негодні задовольнити людського серця, бо воно сотворене для Бога, тому поза Ним не знайде спокою та задоволення.

Американський багатир Вандербільт отак відповів на питання —чи він щасливий: "Чи я щасливий? Ні! Я не мав ні годинки щастя в своїм житті! Чому? Ось відповідь: Не можу більше ні їсти, ні пити ніж інші люди. Не можу носити більше вбрання ніж інші. Можу вживати тільки одного ліжка, щоб переспатися вночі." Все ж інше це злишні речі. Вони спричиняють невпинні клопоти. Мої мільйони є причиною невпиної журби, що мучить мене вдень і вночі".

Часописі нерідко подають, що мільйонери кінчають життя самогубством. Джей Куд, знаний мільйонер, сказав при смерті: "Думаю, що я найнужденіша людина на світі!"

Отак ці мільйонери власними словами та прикладом потверджують слова Св. Августина (354-430): "Неспокійне моє серце, о Боже, поки не спочине в Тобі!" Серце ж спічне в Бозі, якщо всіма силами полюбить Його та сумлінно зберігає Його закони.

Невдачі та Тріюмфи

(Продовження)

АЛЬФОНС зразу був відмовився від неаполітанських місій, виправдуючись теж браком потрібного числа місіонерів. Приказ кардинала Спінеллі виявив йому Божу волю, перед якою покірно схиляє голову і став голосити засади Святої Євангелії з такою силою та переконанням, що не тільки звичайні міряни, але й клер був захоплений його проповідями. Ця ревність святого місіонера з'єднала Чинові шість цінних кандидатів, двох братів-помічників, Леонарда і Ромуальда, трьох священиків, Касфара, Бенігнія Джордано та Каєтана Пепе й диякона Петра Дженовезе. Була це небесна надгорода за послух кардиналові. Альфонс радів цими здобутками, але особливіше тішився о. Павлом Кафаром, що по словам о. Танної був "останнім з угольних каменів", що стали підвалиною Альфонсового Чина.

Отець Петро Кафаро був дуже ревним світським священиком у Каві, недалеко Салерна. Мав 34 роки, як вступив до Чина. Був дуже глибоким богословом і здібним проповідником. Знав Альфонса із попередньої місії, що відбулася в Каві в 1736 р. Вже тоді святе життя основника з'єднало собі подив ревного отця Кафаро, що мріяв про власне освячення та спасіння душ своїх ближніх. Так рідня, як єпископ противилися його вступленю до Чина, бо не хотіли розлучатися з ним. Отак отець Кафаро ще п'ять літ провів посеред душпастирської праці в Каві, поки вдалося виєднати відпустку від єпископа, щоб вступити до Чина ОО. Редемптористів.

Позволення єпископа сповнило радістю серце о. Кафара. Негайно удався до Альфонса, навіть не попрощавшись із рідднею. Проте один із братів довідався про його від'їзд і удався за ним, пробуваючи в приявності Альфонса відмовити свого брата від повзятого заміру ставати ченцем. Коли ж всі переконання не потрапили захитати рішення о. Кафара, тоді обурений брат став зневажати його. Альфонс свідчить, що отець Кафаро "второпно мовчав на всі ці зневаги, не відчиняючи навіть уст". Місцевий єпископ теж пізніше намагався знеохотити його до монашого життя. Його переконування полишили о. Кафара невгнутим. Зобачивши неуспіх своєї намови, колишній його ерарх промовив: "Іди собі здоровий, але більше не показуйся мені на очі, ані не важся ступати ногою до моєї епархії!"

Отець Павло Кафаро дуже ревно відбувся свій новіціят під проводом о. Маццінні, будуючи всіх співбратів повагою, побожністю та невпинним змаганням до монашої досконалости. 9 листопада 1742 р. склав обіти "з такою любов'ю та жалем, що сльози не дозволили йому вимовити якслід слів професії", каже Св. Альфонс у біографії о. Кафара, яку він сам уложив по смерті цього ревного Редемпториста.

По зложенні монаших обітів о. Павло Кафаро став помічником Альфонса в проповідуванні місій. Деякі місцевості були

завеликі, щоб там можна було всіх обслужити одною місією. Тоді Альфонс давав осібні місії для мужчин, жінок і дітей. На одній місії, а саме в Джордж а Кремано Альфонс захворів так поважно, що мусів відступити вечірні проповіді о. Матвієві Теста. На щастя хвороба не тривала довго та не перешкодила йому продовжати працю.

На закінчення місії Альфонс полишав в парафіях місійні хрести на спомин Божих ласк, що сплили на нарід у часі цих духовних вправ, і як пригадку на вчинені постанови служити Богові добрим християнським життям.

Як провідник місіонерів, Альфонс будував усіх своїм прикладом. Працював більше ніж інші, проповідав часто три проповіді дено, особливо голосив вечірні проповіді про вічні правди, що завжди робили на слухачів незатерте враження. Умертвлення було товаришем його місій. Його пожива складалася з ярини, що приправляв гіркими зелами. Не залишав теж своїх звичайних умертвлень, волосінниці, ланцюжків і дисципліни цебто бичування. Його ряса була дуже вбога. Подорожуючи з місії на місію, не вживав іншого засобу перевозу як осла, каже о. Матвій Теста, товариш місій. Нераз нарід, що не знав Альфонса, брав його за слугу місіонерів. Таке трапилося на місії в Панікоколі. Альфонс проповідав на публичній площі того самого вечора, як до місцевости прибули місіонері. Один зо слухачів закликав здивовано: "Якщо кухар так чудово проповідає, то як гарно мусять говорити самі місіонері?"

Умертвлення і особиста святість Альфонса стягали пречисленні маси народу на місії. Отець Фердинанд Еболі каже про місію в Еболі:

"Така маса народу прийшла з сусідніх сіл, що Отці не могли вислухати всіх сповідей, не маючи часу навіть на обід. Раз надійшла пора зачинати вечірні відправи, а Отці навіть не обідали. Я звернув йому увагу, що треба покріпитися їдою. Слуга Божий ласкаво скартав мене, кажучи: Ах, мій Фердинанде, ми не прийшли сюди щоб їсти, але щоб спасати душі та провадити їх до Христа!"

5. Поворот до Чорані

Не зважаючи на великі успіхи, що місії в неаполітанській архидієцезії осягнули, духовні сини Альфонса сильно відчували брак його присутности та проводу в Чорані. Отці та новики тужили за Альфонсом і нетерпеливо ждали на його поворот. Вони були сильно втомлені численними місіями. Єп. Фалькоя писав про ці часи: "Це чудо, що нечисленні отці не повмирали з перевтоми".

Отець Цезар Спортеллі писав до Альфонса в червні 1742 р., заклинаючи негайно вертатися до Чорані. Сам Святий бажав щоскоріше злучитися зо своїми духовними дітьми, але боявся образити кард. Спінеллі, який бажав затримати його для дальших місій у своїй архидієцезії. Крім цього Альфонс мав дві причини, щоб негайно покинути Неаполь. Кард. Спінеллі предкладав йому нову фундацію в Сан Анелло біля Неаполю. Єп. Фалькоя відраджував її, бо була занадто близько до столиці й через це могла легко компромітувати місії по малих містечках і селах. Сам Альфонс чув поголоски, що кардинал бажав виєднати від Папи єпископські мітри для місіонерів, що найбільше ви-

значилися в часі місій по його архидієцезії. Це немало настрашило його, бо лякався почестей.

Альфонс намагався дістати позволення кардинала, щоб вернутися до Чорані, але кардинал відмовив, не зважаючи на інтервенцію каноніка Севастіяна Фонтани. "Отче каноніку", промовив пурпурат, "якщо Альфонс відійде, то піде в руїну все те, що побудовано в часі місій". Кардинал став більше уступчивий, як канонік пригадав йому, що о. Сарнеллі, який пробував у Неаполі, міг легко заступити Альфонса та продовжати його працю. Зрештою, сам монастир у Чорані не був дуже далеко від Неаполю, от яких 50 км.

Згодом сам Альфонс прибув до Неаполю та пішов на авдієнцію до кардинала. Його скромна ряса не звертала на нього уваги інших священиків, що в почекальні теж ждали на авдієнцію. Надійшов кардинал і спостеріг Альфонса. Підійшов до нього, узяв за руку, попровадив до покою, докоряючи йому, що не повідомив наперед про свій прихід.

Сердешна розмова тривала дуже довго. Кардинал подякував йому за труди в часі місій. Прикро було йому, що не міг дальше затримати Альфонса для місій у своїй епархії. Альфонс піддав задовільну розв'язку, заявляючи кардиналові, що справи Чина доконче вимагали його повороту до Чорані.

Отець Цезар Спортеллі, настоятель дому в Чорані, невпинно наставав на поворот Альфонса. В листі з 6 липня 1742 р. бачимо, якими раціями о. Спортеллі старався щоскоріше спонукати Альфонса залишити місії та вернутися до Чорані. В цім листі о. Спортеллі каже, що монаший дух у монастирі значно підупав, бо отці сильно перетяжені апостольськими працями. Виховання новиків слабе й несолідне, бо нема кому зайнятися ними.

"Ми дивуємося", пише він, "що не всі вони (новики) забралися з монастиря, бо ми сильно занедбали їх. Одна з головних рацій, чому ми покинули дві фундації (Віллю та Скалю) це бажання злучити всіх членів, щоб вилекати в них цей сам дух і так надати єдність Чинові. Ми всі зразу відчули великі користі такого зарядження й часто за це дякували Богові. Тепер же знову вертаємося до роздроблювання.

"Наші юнаки потребують не тільки духовної поживи, але й літературного вишколу. Треба буде вертатися до спільних конференцій не тільки для наших семінаристів, але й для Отців.

"Якщо ти докірно представиш їх Еміненції ці й інші рації, то він напевно не матиме фальшивого поняття про твій поворот".

Цей щирий синівський лист настоятеля монастиря в Чорані виявив Альфонсові, як сильно його духовні сини були до нього прив'язані й потребували його вказівок, щоб поступати на дорозі досконалости. Альфонс представив кардиналові згадані повище рації й кардинал згодився на його поворот до Чорані.

Проте Редемпторист мав надалі залишитися провідником місіонарської групи, що давала місії в архидієцезії Неаполю. Отець Януарій Сарнеллі став генеральним провідником, а о. Матвій Теста його заступником. Так Альфонс, як і кардинал були вдоволені розв'язкою. Альфонс скористав з нагоди, щоб чемно відмовити нову фундацію в Сан Анґелло, що є предкладав кардинал Спінеллі, щоб мати близько себе таких ревних місіонерів. Прощання було сердешне. Кардинал по-батьківськи поблагословив Альфонса та його співбратів. Згодом слово кардинала заважило

багато на долі нового Чина. Його прихильний звіт уможливив у Римі папську апробату, хоч Альфонс не мав попереднього королівського одобрення, без якого звичайно Рим не апробував ніяких монаших інституцій.

Отець Я. Сарнеллі почувався за слабий до такого тяжкого завдання. 8 липня 1742 р. писав до Альфонса: "Цей уряд перевищує мої сили". Альфонс успокоїв його й покірний монах скорився його рішенню. Ці невпинні труди дощенту вичерпали його вже і так підорвані сили.

В серпні 1742 р. Альфонс вирвався з Неаполю та повернувся до Чорані, де співбраття радісно прийняли його як рідного батька, бо відчували брак духовного проводу, що особливо потрібний членам монаших організацій у початках їхнього організаційного життя.

6) Смерть першого Редемпториста

В Чорані Альфонс не знайшов улюбленого брата-помічника, Йоахима Гавдієлло, що свято помер 18 квітня 1741 р., як Альфонс був зайнятий місіями в неаполітанській архидієцезії. Брат Йоахим мав 22 роки, як помер, провівши 4 роки в Чині. Уродився в Брачіліяно. В Чині був прикладим братом, що проводив увесь час на молитві та праці. Змагання до досконалости було його головним зусиллям. Отець Лянді каже, що мешканці Брачіліяно уважали Святим брата Йоахима, говорячи між собою: "Хай іде до Чорані, хто бажає бути святим".

Радісно зустрів смерть. Повалений хворобою на ложе смерти, Брат Йоахим був надзвичайно веселий. Не жалував, що покидав світ. Коли ж питали його, чи не жаль було вмирати в юності літ, він відповів: "Чому б мало бути жаль? Навпаки тішуся, що я перший умираю в Чині. В небі буду його прапороносцем!"

Отець Спортеллі, пишучи про його смерть, зве його "нашим маленьким ангелом". Альфонс написав коротке життя ревного Брата, щоб пригадувати всім майбутнім Братам-помічникам, що праця, молитва та вмертвлення це єдина дорога до досконалости для тих, що вступають до Чина ОО. Редемптористів.

Брат Гавдіоло був завжди зайнятий працею або молитвою. Лінивість була огидна в його очах. Не стидався виповняти навіть найнищі послуги в монастирі. Був свідомий, що лінивий монах ніколи не дійде до святости й в тому розминеться зо своїм покликанням, бо ніщо більше ніж лінивість не параліжує душі та не дозволяє їй сумлінно виповняти монаші обов'язки, від яких залежить святість черничої душі.

Альфонс радів поступом своїх духовних синів, як побачив, що о. Спортеллі надто понуро був змалював стан монастиря. Так Отці, як Браття були повні ревности та поважно змагали до досконалости. Число покликань скоро зростало й Альфонс почав роздумувати про другу фундацію, яка мала початися в Паґані, недалеко Салерна. Ця фундація залишилася до сьогодні й стала центром неополітанської провінції. В монастирській церкві спочивають тлінні останки основателя Чина ОО. Редемптористів.

Барон Сарнеллі, що подарував Отцям посілість на фундацію в Чорані, спричинив Альфонсові немало клопотів, бо хотів трактувати членів монастиря так, як трактував своїх підвладних, дома-

гаючись від них почестей і привітів немов був би їхнім володарем. Виматав спеціяльного трону в церкві Отців для себе та членів своєї родини й інших почестей, що схліблювали його шляхетській бутї. Отці відкинули безпідставні претенсії. Клопоти з бароном були б сталися поважні, якщо б син барона, отець Ісусовець, не був успокоїв свого батька. Альфонс пішов на уступки. Дав баронові почесне сидіння в церкві, відкидаючи інші домагання. Отак поладнано неприємний спір.

7) Оснування монастиря в Паґані

Паґані це мале містечко, що сьогодні начисляє 15,000 населення, має кілька церков і монастирів. В часах Альфонса могло воно мати яких 5,000 мешканців. Містечко лежить біля Ночери, тому й часто ці два міста знуться Ночера деї Паґані. Це дуже старинні міста. Єпископ Ночери мав потерпіти мученичу смерть іще за часів першого гонителя християн, Нерона.

Альфонс і його Чин був відомий мешканцям Ночери деї Паґані, бо в 1737 р. він при помочі оо. Сарнеллі та Спортеллі провів дев'ятницю вервиці в головній церкві Божого Тіла в Ночері. Учасник згаданої дев'ятниці, дон Вернард Трамонтана отак описує її:

"Слухаючи проповідей Божого Слуги (Альфонса) та прислухуючись пісням, що співав на честь Пресвятої Богородиці, так я сам, як більшість мешканців силою прив'язалися до місіонера. З того часу зачато думати про фундацію Св. Михаїла в Паґані, щоб ціле населення могло користуватися ревністю Божого слуги та його товаришів".

Крім цього численні пани з Ночери та Паґані приходили до Чорані на реколекції (духовні замкнені вправи). Вони розносили між знайомими добру славу про монастир і його мешканців. Отак зродилося в багатьох бажання мати в Ночері деї Паґані подібний монастир. Альфонс бажав відчинити нову місійну станицю, але побоювався ворожої реакції з боку реґалістичного уряду, який здушував у корені всяке намагання відкривати будьякі нові монастирі.

Всетаки покладаючись на Божу поміч і опіку Св. Архистратига Михаїла, Альфонс не тратив надії, що згодом удасться відкрити дім у Паґані. Ентузіястом нової фундації був священик Миколай Тіпальні, який захопився був святим життям Альфонса. Дон Микола знав, що його приятель, бувший парох церкви Св. Феликса в Норечі, Франциск Контальді, задумував зафундувати на своїх добрах монастир для Вінкентійців. Отець Тіпальді переконав його, що краще було б спровадити ченців Пресвятого Спасителя, якими керував Альфонс, відомий усім місіонер. Симпатія о. Тіпальді до Альфонса випливала не тільки з подиву його ревности, але й з вдячности за чудесне уздоровлення матері. Ця бідна жінка довгі роки тяжко страждала на запалення рамени, якого лікарі негодні були вилічити. Альфонс прийшов відвідати її. По його відході поклали на хворе рам'я шматок його одежі. Хвора негайно стала здорова.

Переконаний отцем Тіпальді дон Франциск Контальді згодився відступити частину свого майна для нового монастиря Чина ОО. Редемптористів. Не тільки о. Тіпальді радів надією на прихід місіонерів. Разом із ним тішилися всі ті, що знали Отців із місії, що вони дали в Ночері.

Треба було найперше дістати позволення й одобрення від місцевого єпископа, Миколая де Домінічі. Був це вісімдесятилітній ерарх, що доволі прихильно ставився до нової фундації, хоч не був її ентузіястом правдоподібно тому, що деякі чинники, близькі до єпископської курії, були заздрісні на Отців і підмовляли старенького владику, щоб не давав позволення місіонерям на новий дім. Бідняги боялися, щоб нарід не занадто вчащав до церкви місіонерів іне збагачував їх жертвами, що инакше були б ішли до парафіяльних церков. Противники зворушили певну частину населення, що, не знаючи сама чому, ворожо почала ставитися до фундації Отців у Паґані. Провідники спротиву підбунтували дон Франциска Контальді й він почав вагатися з записом обіцяної посілости під монастир.

Отець Цезар Спортеллі мусів багато натрудитися, щоб переконати добродушного єпископа про потребу й корисність монастиря в Паґані. Як заколот трохи успокоївся й противники притихли, єпископ дав свою згоду на фундацію. Всетаки Альфонс не спішився з остаточним вирішенням, бо не бажав, щоб добродії опісля каялися за те, що відступили Отцям частину свого майна під будову монастиря. Він дав їм шість місяців, щоб поважно роздумували про свій плян. Коли ж вони не змінили свого рішення, Альфонс погодився на фундацію.

13 жовтня 1742 р. обидві сторони підписали контракт. Великодушний отець Франциск Контальді не задовольнився своїм початковим пляном відступити Отцям частину свого майна. Він записав на них усе, що мав, всі рухомі та нерухомі добра, застерігаючи для себе 1,565 дукатів. Отець Спортеллі в імені Чина прийняв цю великодушну жертву та зобов'язав Чин дбати про утримання до Франциска Контальдого відповідно до його стану. Його кузинка донна Антонія додала ще з власних доходів 60 дукатів. Отці мали щодня відправляти за неї читану Літургію й одну співану раз на рік.

По підписанні контракту Альфонс зазначив о. Цезаря Спортеллі настоятелем нової фунації, додаючи йому до помочі отців Мацціні та Джордана і братів Віта Курція й Франциска Тарталіоне. Ця мала громадка ченців прийшла до дому дон Франциска Контальді в початках листопада 1742 р. Мали вони маленьку домашню капличку. В свята відправляли богослуження в невеличкій публичній каплиці Св. Домініка, недалеко від місця, де мав повстати майбутній монастир.

Королівські закони забороняли будувати церкви та монастирі без попереднього позволення й одобрення цивільної влади. Ця влада мала право затверджувати чи відкидати всякі фундації. Як тільки Отці поселилися в Паґані, нова буря спротиву зірвалася проти них. Альфонс тоді саме укладав прохання до короля, щоб отримати позволення на нову фундацію. Заколот у Паґані сливе знеохотив його. Він був рішений залишити цю фундацію, бо й не сподівався легко виєднати королівське одобрення. Навіть рішучий о. Цецар Спортеллі почав вагатися. 15 лютня 1743 р. писав до єпископа Фалької: "Жду на нові інструкції від Вашої Ексцеленції. Хотів би я виявити Вам, що бажаємо забратися звідси".

Новий Рік

о. А. Ґаландюк

—Да будет воля Твоя. (Госп. Мол.)

ВСТУПАЄМО в Новий Рік. Вступаємо з новими надіями. Але чи сповняться вони? Чи справді цей новий рік буде інший, кращий ніж попередні?

Один Бог це знає. Одне є певне, що також у цім новім році земля наша не заміниться в рай; надальше позістане долиною сліз і стонів..., бо такою вона стала після упадку прародичів і такою вона є вже від тисячоліть.

Справді при набутім досвіті й добрій волі можна буде остерегтися неодного лиха, яке стануло б на перешкоді нашому щастю, тому багато буде залежати від нас самих, який це рік буде для нас. Але буде певно неодно таке, чого не буде можна виминути.

Чи з цієї причини, що неодне лихо не дасться вминути ані усунути, мусить також новий рік бути для нас нещасливим? Було б гріхом думати таке. А то чому? Бо також у цім новім році буде пам'ятати про нас добрий Бог на небі, що всім кермує для нашого добра.

Коли Бог накладає хрести на нас, то тільки тому, щоб ми покутували за гріхи, або хоче, щоб ми заслужили собі на велику нагороду в небі. Відколи настав у світі гріх, від тоді нема іншої дороги до неба, як тільки дорога покути й хрестів. Сам же Спаситель ішов тією дорогою; цю дорогу й нам вказав.

Отже хрестна дорога—то найпевніша дорога до неба. Недаром говорить Св. Павло: "Знаємо, що тим, що люблять Бога, все допомагає до доброго". (Рим. 8, 28).

Ідіть же до Госп. Бога цією дорогою, яку вам назначив Сам Спаситель, коли така Його воля. І хрести від Нього приймайте без нарікань.

І якщо в світлі такої віри будете дивитися на всі прикрощі та терня життя в новім році, тоді певно буде він для вас щасливим і благословенним роком.

200,000, здебільша молоді, відвідали славну українську твердиню чернецтва в Києві, Печерську Лавру. Совітські журнали скаржилися, що молодь, вихована комуністами, дуже поважно поводилася в цьому старинному монастирі України. Деякі молилися перед іконами, інші світили там свічки. Все те ясно доказує, що большевикам не вдалося викоренити Бога з сердець української молоді.

В Америці є 345,000 індіянів, з чого 111,341 є католиками. 175 священиків, 50 Сестер і 100 Братів учителів займаються ними.

В японськім парляменті є 15 християн. Один із них це католик, Др. Й. Шірама.

Доля і щастя це вислід праці та власного зусилля, а не дар припадку.

Новорічна Дитяча Усмішка

(Новеля)

ПЕТРИКУ, завтра буде Новий Рік. Всі діти дістануть подарунки. А я... Я нічого не можу тобі дати. Твій тато помер з голоду в степу біля плуга. Царство йому небесне (перехрестилася бабуся). Мама, щоб врятувати тебе від смерти, зрізала колоски. Спіймали, і десь вже п'яту зиму страждає в Сибірі. Я стара, стара, Петрику... Бачиш, руки мої трясуться. І кості мої болять... Болять вночі. Іди, Петрику, між люди. Люди добрі, хтось щось дасть...

В Петрика очі—скромні сині волошки. Лице бліде. Загострився носик. Непокірне волосся—мичка прядива... Він одягнений у батькову свитину. Рукави довгі. І це добре—руки не мерзнутимуть. Штани полотняні, холоші вистріпані, вузькі. Вже вирІс, слава Богу... Петрик взяв торбину. Поцілував бабусю. Вийшов. Бабуся перехрестила його. Зідхнувши, зітнала сльозу з очей.

Маленький Петрик переліз кучугуру, що лежала вздовж тину. В черевики насипався сніг. Руки померзли: пальці червоні, як ноги у качки. Хотілося плакати, пригадав слова бабусі: "Ти господар хати, плакати незручно". І він не плакав, хоч сльози бреніли на очах. Що ж, хай очі плачуть, їм можна, а Петрик плакати не буде!

Він повернув за ріг. Школа. Червоні цегляні стіни. Сюди восені ходив Петрик. Коли вдарили морози—покинув школу: не має черевиків... Тепер він несміло відчинив знайомі двері. Обтрушує сніг. До нього підбігли школярі.

—Петрику, вчитися не хочеш, а за подарунками прийшов!

—Я не маю черевиків,—відповів Петрик, і щічки защарілись.

—Маєш, адже маєш!—докоряли діти, пальцями показуючи.

—Бабусині це, дозволила під новий рік... Сама лишилася боса.

Діти співчутливими очима оглянули Петрика. Всі любили його скромність. І справді, мабуть, бабусині,—бо довгі якісь... Коли кучерява Ганя прощебетала: "Такі черевики є і в моєї бабусі",—у всіх зникли сумніви. Петрика пустили в чергу.

Щасливці, що вже встигли отримати цукорки, дратували тих, що ще чекають свого. В Петрика з радости забилося серце. Він ще ніколи не їв цукорків. Хіба може тоді, як був зовсім маленький, і тому не пам'ятає...

Вчитель кожному давав призначену кількість, не дивлячись на лиця школярів.

—І Петрикові дали! Скоро буде новий рік!—щебетали діти. Учитель ласкаво усміхнувся до Петрика, що квітнув з радости. Учитель щось шепотом поговоривши з директором, забрав з рук Петрика цукорки і поклав до кошика. Випровадивши зо школи, він погладив то голівці і сказав:

—На тебе, Петрику, райком комсомолу не прислав. Тебе не має в списку. Може іншому не вистачити, що є в списку. Зрозуміло?

Петрик глянув на привітного дорогого вчителя пелюстками скромних волошок. Та радість, яку він щойно пережив, зникла

як сон... В душі—невимовний смуток і розпука. Облизав долоню: цукорки були такі, як камінчики, і прилипали до долоні...

На небо викотились зорі. Мороз скрипів під ногами. Мороз щипав за щоки. Петрик відчув, що його тіло терпне. До очей підкрадається сон.

Чомусь пригадалась бабуся: вона в нетопленій хаті сидить за столом біля свічки. Молиться, сухими устами ворушить. Кличе за вечерю маму з Сибіру. І каже: дух тата прийде...

Пригадав бабусю і приспішив кроки...

Петрику, сядь, відпочинь...

Петрик оглянувся. Немає нікого. А слова звідкись доносяться до його вух. Хтось з ним розмовляє, кличе... Він дві години блукав вулицями.

Добрі люди закутані поспішали кудись, обминаючи його. Біля майдану, де стоїть фігура Сталіна і золотими буквами написана конституція, велика ялинка в огнях: і червоні, і синенькі вогники. А на вершечку зоря з молодом і серпом. Боже, яке все на світі гарне,—подумав Петрик, оглядаючи. Довго він сам стояв і насолоджувався красою... Потім пішов до старого паркану. Там стояти затишніше. За парканом на голому подвір'ї якась буда... Петрик зрадів, що в буді суха солома і нікого немає... Сів, притулився до дощок. Не встиг закрити очі—почав гавкати собака. Прийшов якийсь чоловік у короткій шкірянці, з блискучими зірками на кашкеті. Він витяг Петрика з буди і гнівно:

—Добрі дітки люблять тварин. А ти хотів у собаки нічліг забрати. Геть, паскудний хлопче!

Петрик засоромився, відчувши справедливий докір. Йому стало неприємно за свою жорстокість. Справді, він не добре до тварин поставився. Ніколи б він цього не зробив, коли б знав, що собаці немає де спати! Петрик любив тварин. І всі знають—завжди ділився з ними кусником хліба, коли мав. В нього промайнула думка: вернутись, приголубити скривджену тварину. І з нею в буді заснути. Не пішов: може господар буде гніватися...

Петрик прийшов на базарну площу, щоб навпростець піти додому. Відчував, що зовсім втрачає силу. Колючий вітер пронизав його. В снігу стояли довгі лави, на яких вдень молочниці торгують. Вночі тут тихо і трохи страшно.

На вежі годинник пробив дванадцять. Новий рік!

Непомітно у Петрика підкосились ноги. Він сів під стіною лави. Згорнувся і став подібним накупу ганчір'я. Йому чомусь хотілось перехреститися так, як бабуся вчила. Йому так гарно стало. І тепло-тепло на серці. Він зігрівся. Біля нього було багато-багато білих бубликів. Усміхнувся з радости, що так сталося... Що люди добрі... Що на світі все так гарне...

Голова Петрика впала на сніг. Місяць освітив мертве лице, на якому захолола дитяча усмішка...

("Голос Канади")

Виконуй добрі діла, бо вони зроджують добрі звички. Звички ж формують характер людини, що є найціннішим її скарбом у житті.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1956

SAINT OLHA -- PRINCESS OF UKRAINE

By Prof. Dr. N. Polonska-Vasylenko

THE Tenth Century is an interesting time in the history of Europe, and especially of its Eastern part. This was the era among the Slavs when new state-organizations arose, united by their national characteristics. Czechs, Poles, Bulgars, Serbs, Croats, all created their own states, abandoned paganism and embraced Christianity. First place among these Slav states was held by Ukraine-Rus, with its famed capital on the Dnieper, Kiev. It was formed as a result of the unification of a number of Slav tribes, from which, in due time, there arose the Ukrainian, Byelorussian and Russian (Muscovite) peoples. Contributing to this unification were the Norman conquerors, the so-called "Vangarians" who in the IX Century attacked various countries of Western Europe, in some places establishing their rule. This was also happening in Eastern Europe, where the Varangian princes subjugated Slavic tribes, and shortly were assimilated by them: they adopted Slavic customs, language and laws. Princess Olha belongs to this transitional period of Ukrainian history.

To better understand her place in the Xth century history of Ukraine-Rus, a few words should be said about her predecessors. At the turn of the IX-Xth centuries, Prince Oleh was on the throne of Kiev. He united most of the Slavic tribes and created a great state which stretched from Lake Ladoga to the lower tributaries of the Dnieper River. Oleh's state was not only sprawling, it was also rich. The chief source of riches in Ukraine was trade: she had widespread trade connections with the whole cultural world of that day—with the Caliphate of Arabia, with Byzantium, Scandinavia and Western Europe. Beaver, fox and marten furs, (for which there was a tremendous demand in all countries of the world), as well as wax and honey were exported from Ukraine. In the beginning of the Xth century, Oleh attacked Byzantium, defeated her and in 911 concluded a trade agreement with her, which proved very profitable to Rus. About this time, in Bavaria, a customs law was passed, in which allusion was made to the trades from Rus, who brought wax and slaves. Thus at the beginning of the Xth century, Ukraine-Rus was already known in Bavaria, and her agreement with Byzantium was the first international trade agreement made in Eastern Europe.

Oleh's successor, Ihor, continued his policy. He made many expiditions, crossed Caucasia to the Caspian Sea; attacked Byzantium, but unsuccessfully. As a result of the war with Byzantium, a new trade agreement was drawn up in 944, which gave evidence that in Kiev there were many Christians, who along with pagans, signed the

agreement, and who already had their own independent church, of St. Elijah. From this action, from the activities of the two princes, it can be seen that Rus in the first half of that century was a great and rich country. It is also seen that it had also begun to become christianized, and Christianity brought with it a higher culture and morality.

The Kievan state of Oleh's time was already well known to foreigners: the Icelandic and Scandinavian sagas, the writers and travelers from Arabia, Persia and Byzantium, the chroniclers of Western Europe — all mentioned the Rus state and its capital, Kiev.

Such was the Ukraine-Rus when Ihor was slain in 945. According to custom, he had set out with his army to collect tribute from the subjugated tribes. After having taken much from the Derevlian tribe who inhabited the region between the Pripyat and the Teterev Rivers he returned to collect an additional tribute. The Derevliany rebelled, slew Ihor and part of his army. Ihor left a widow, the Princess Olha, and a little son, Sviatoslav.

Similar calamities in much later times, caused turbulence, chaos; pretenders to the throne appeared, young heirs were brushed aside, and often new dynasties arose. Nothing of the sort happened after the death of Prince Ihor. A young woman made her appearance on the throne and into her frail woman's hands she took the administration of the largest state in Europe, which streched from Lake Ladoga on the north to the Black Sea on the south; from the Volha in the east to the Dniester in the west. Subject to princely rule at the time were the recently-subjugated Slavic tribes, who still retained their own princes. They were dominated by paganism, but among them there were also quite a few Christians, especially in the south among the Ukrainian tribes. In this state, assimilation was not yet complete, and the Norman conquerors had not yet fully merged with the subjugated Slavic tribes. All this made the position of the ruler very complicated, and demanded him vast capabilities and the skill to keep a firm hand on the helm. Therefore the appearance of a woman on the throne was an outstanding and exceptional event. One cannot forget that in the Middle Ages, the thing most appreciated in a ruler was his military aptitude, that a ruler was primarily the commander of his army both in war and in quelling unrests and uprisings. Few rulers of the Xth century chose not to carry on wars, and to turn their attention to the peaceful work of building up of state. Therefore it was a rare phenomenon that, following the warrior-princes and conquerors, a woman appeared on the throne of Kiev. And it is hard to say which was more astonishing: her great moral authority, by virtue of which she governed an immense empire for almost 20 years, or the degree of culture of her contemporaries, who, without protest, acknowledged the rule of this woman over them.

We do not have positive information about the parentage of Olha, nevertheless a number of legends give various versions. In one, she was the daughter of a prince; in another, of a boyar. However, the most widespread legend has her as the daughter of a peasant who operated a ferry-boat on a river. Here she was seen by Prince Ihor, who was attracted by her beauty and wisdom and took her for his wife. In this legend she is endowed with the marks of character which characterize her whole life: extraordinary wisdom and feminine charm.

Women of the Kievan State of the Xth century held quite a high position. Ihor gave Olha a village of her own—Vishorod. Olha's ambassador, along with ambassadors of various princes subjugated by Ihor, took part in the signing of an agreement with Byzantium in 944. Also present then were ambassadors of other prominent women: Peredslava, wife of one Uled, and Sfandra. From this it may be concluded that women enjoyed many rights.

Following this, the chronicler gives us a picture of Olha as an exceptional ruler. Olha personally toured her country. She established new villages, towns. She was in Novgorod, Pskov, on the Msto and Luh. These travels under conditions that existed during the Xth century, were heroic deeds. She rode in crude wagons, or sleds, through forests and marshes, among people who had but recently been conquered. Her contemporaries appreciated the heroism of her travels, and in Pskov, they treasured for 100 years as a relic the sled she rode. In hamlets and towns she established new centers of administration, and by this means brought about order in the newly-annexed lands. The chronicler relates that Olha, first of all princes, established "tributes" and "levies"; that is, she fixed the exact amount of a tax assessment, which precluded the possibility of misappropriation by administators.

Very significant are the words of the chronicler, that Olha established "hunting grounds" and rights to transport goods. As was mentioned above, the chief source of government income was the fur trade. By establishing "hunting grounds" and selling "rights to transport goods", Olha fixed the exact sites of hunting as demanded by circumstances. She did the same regarding the wild-honey industry. (Wax and honey were also important items of export.) Olha, as reported in the chronicles, "affixed her sign", that is, mark of ownership, on trees housing wild-bee swarms. By such acts Olha brought about order in the various branches of internal government:—she established new points where representatives of the government were located, where they held court; she levied taxes, and was the first to introduce hunting rights, to the profit of the government.

Singularly, the chronicles relate the varied activities of Olha in state administration, but not one word is mentioned of the similar activities of her predecessors. Truly, there is a great difference between the works of Oleh or Ihor and those of Olha. The former subjugated tribes and engaged in warfare—Olha organized an empire, strove to bring about order in it. For 20 years, she did not carry on any warfare, did not stir up any rebellion. The great empire benefited from peace, and obviously conceded the supreme authority of the princess.

Significant is the fact that with the reign of Olha, paralleling that of the Normans (from whom a large part of the royal army was recruited), the Slavs begin to play a important role. This is evident in the Slavic names of Olha's son and grandson: Sviatoslav, Yaropolk, Volodymyr. Undoubtedly, there were many Slavs in the court of Olha. Well known is Malusha, her lady-in-waiting, who became the wife of Sviatoslav and mother of Volodymyr. Malusha's father was Malk, from the city of Lubech. Her brother Dobrynia later became an army commander under Volodymyr. Some historians consider this family of princely blood.

It is possible that with the growth of Slavic influence at the court of Olha, the Christian element too, received strength and under this influence Olha became a Christian. According to the chronicles, this happened in the year 955. In 957 Olha made a journey to Constantinople. All details of her stay there were recorded by the Emperor Constantine VII Porphyrogenitus. He wrote that Olha arrived accompanied by vast and splendid retinue. There were high dignitaries of her own state, ambassadors of other dignitaries, a nephew, merchants and, most important, Olha's Presbyter—Gregory. This clearly shows that Olha was a Christian. Constantine Porphyrogenitus from the first accorded her a splendid audience and later invited her to a banquet where she was seated at the same table with the members of the royal family. This is further evidence that she was a Christian. Unfortunately, the Emperor did not record what exactly prompted the Princess to undertake such a difficult journey: perhaps it was trade negotiations, or perhaps she wanted to renew diplomatic relations which had been broken off by Ihor.

In 959 Olha sent ambassadors to Otto the Great, King of Germany. German chroniclers relate how ambassadors came to Otto I from Olena (Olha's Christian name) with the request to send a bishop and priest to her capital. The departure of the bishop was delayed and it was not until 961 that Bishop Adalbert set out for Kiev with his priests. Their mission, however, was unsuccessful. They were unable to establish churches and in 962 they returned to Germany where they were greeted great joy by Otto, who gave Adalbert a huge reward. This affair is very interesting, but not clear. Why was Adalbert unable to establish an hierarchy? Why, despite this failure did he receive a huge reward? Obviously this affair was not confined to the establishment of a church. It must be assumed that it involved a reward for diplomatic negotiations, that in pursuit of this he was highly successful, for which he was rewarded by the king.

I shall not go into the object of Olha's diplomatic appeals to the two Emperors of Europe of that day: Byzantium and Germany. The appeals themselves are significant. Unusually significant is this: that Olha established diplomatic relations with the two mighty governments of Europe, relations entirely peaceful and perhaps far-reaching.

This was the activity of this exceptional woman, who by her achievements far surpassed her predecessors. Olha introduced something new: Even though she paid tribute to tradition by revenging the death of Ihor, in everything else she laid new paths: her reign of peace, free of wars; her tremendous administrative activities; her provisions to regulate finances; her brilliant diplomatic activity, which set up relations with the two mighty empires, and chiefly—her baptism, which made possible these relations on an equal footing with Christian governments. All this makes Olha an exceptional ruler of the mid—Xth Century. She was the first to make the Kievan State known to the world, not only as an armed military power, not only as a prosperous partner in world trade, but also a young but mighty state, which had already ended its struggle to enlarge its borders and was concentrating all its efforts on putting its internal affairs in order. Olha was the first to tie the Kievan government with the two might empires of the Xth century: Byzantium and the German Empire. Even though she did not make Christianity the official religion of her state, by her baptism Olha became the equal of the Christian rulers of Europe. Olha lived in the age when there was no separation in the Church between the East and the West, and for her the two world of Rome and Constantinople shone equally.

Had the history of Ukraine taken a different path, Olha would have started a new era. Everything done by Volodymyr and by Yaroslav would have stemmed from her. However, a great gap developed between her reign and that of her grandson, Volodymyr. Olha's son Sviatoslav inherited nothing from her. Brave in battle, he dedicated his whole life to warfare; again the military fame of Kiev resounded through Eastern Europe; the Bulgars and Burtas were defeated the Khazar state was destroyed, the Caucasian peoples, the Ossetes and the Circasians, came to know terror of the Kievan army. Sviatoslav was called by Byzantium for help. However, the young prince was not interested in the internal affairs of his country and did not understand the greatness of his mother. On her advice to become baptized, he replied that he was afraid his army might ridicule him. He, a warrior, who never showed fear before an enemy, was afraid. He was not interested in Western Europe, and he spoiled the friendly relations with Byzantium, engaging it in a war which he lost. His political shortsightedness in regard to the Khazars led to the opening of a route through the steppes for the Asian nomads, the Pechenegs, who brough misfortune to Kievan Rus.

There are many legendary tales about Olha in Ukraine. In them she appears as a wise ruler, a charming woman, a wife worthy of her position. Not without reason does the chronicle mention the argument advanced by his advisors when Volodymyr hesitated about accepting Christianity: "Your grandmother accepted Christianity and she was the wisest among all people."

SURPRISE!

A Baptist minister in the South had to bury a man who had a bad reputation. He was, of course, expected to say something complimentary about the man in the funeral sermon. After some reflection he overcame the difficulty by saying: "We shall all be greatly surprised when we get across the line by finding some people in heaven whom we never expected to meet there. We shall be still more surprised by not finding there some whom we had confidently expected to meet there. Most of all, we shall be surprised at getting there ourselves."

FUNERAL SERVICES

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

IN MOST American or Canadian cities the Eastern Rite Catholics live among the Latin Rite Christians within the same territory. Some of these Eastern Rite Catholics do occasionally attend even the Latin church, although according to the ecclesiastical law they remain members of their local Eastern Rite parish. Attendance and "custom, no matter of what duration it may be, of receiving Holy Communion in another Rites does not entail a change of Rite." Can. 98, 5).

The decree *"Cum data fuerit"* adds: "Attendance on the part of Greek-Ruthenians (Ukrainians and Rusins), even though it be continuous, at the churches of the Latin Rite, does not effect a change of Rite." (Ch. 3, Art. 29).

What parish has the right to the funeral of an Eastern Rite Catholic, especially when he or she were married to a Latin Rite partner without changing their original Eastern Rite? The Latin Canon law says: "The church to which the body is to be taken is by ordinary law the proper parish of the deceased, unless the deceased has legitimately chosen another parish for his funeral." (Can. 1216).

From this someone may conclude that an Eastern Rite Catholic may choose a Latin parish for his funeral. No, it is not the case. The Latin Canon Law speaks of the Latin Rite Catholics who might have more than one parish, for instance one language parish and another territorial parish. Such a Latin Rite Catholic is allowed to choose a Latin church for his funeral.

An Eastern Rite Catholic, on the other hand, whether he attends his local Eastern parish or not, remains a member of the Eastern Rite.

Upon his death his local priest of the Eastern Rite has the right and the duty to take care of the burial. The same regulation applies to the Eastern Rite Catholics who contracted a mixed Rite marriage, for the decree *"Cum data fuerit"* says: "The celebration of funerals and the reception of emoluments in families of mixed Rite, belong to the pastor of that Rite to which the deceased belonged." (Ch. 3, Art, 35),

7. Mixed Rite Marriage

It is inevitable that there be mixed Rite marriages in communities where peoples of different Rites live and work together. Such marriages, in which the parties are Catholics of different Rites, must take place in the Rite and the church of the groom. This new marriage law has been proclaimed by the Holy See in 1949.

The law reads; "Marriage between the Catholics of *different* Rites must take place in the Rite of the groom and before his pastor." (Can. 88, 3).

Neither the Pastor nor the Bishop can grant dispensation for this law. The Apostolic Delegate of the country can permit a mixed Rite marriage (a marriage between two Catholics of different Rites) to take place in the Rite, and in the church of the bride.

There must be, however, grave and serious reasons for such a dispensation. It certainly is not a sufficient reason for the dispensation should the couple threaten to get married before the Justice of Peace. It they make such a threat, they become unworthy of the dispensation. They would not make such a threat if they were real Catholics.

The decree *"Cum data fuerit"* makes another provision for such marriges. It says: "Marriages between the Catholics of the Ruthenian (Ukrainian) and Latin Rite are not forbidden; but to prevent the inconveniences which usually arise in families from the diversity of Rites, it is provided that the wife may at any time or her marriage pass over to the Rite of her husband."

The same disposition is confirmed by the Canon Law of the Latin Church: "The wife who belongs to a Rite different from her husband may, at the time of marriage or any time during the marriage, join the Rite of her husband. When the marriage is dissolved, she is free to return to her original Rite." (Can. 98, 4).

The husband, however, may not join the Rite of his wife and no one may induce him to do so without a special permission from the Holy See.

By marrying a Ukrainian, Rusin, Rumanian or Armenian Catholic man, a Latin Rite girl does not become a Ukrainian, Rusin, etc. She remains what she was before marriage: Irish, English, French or whatever might be her nationality. The Rite has nothing to do with one's nationality or descent. Not all who belong to the Latin Rite must be Irish or Italian... This applies also to the Eastern Rites. Any person may belong to one of the Eastern Rites without losing his or her nationality.

VI. Conversion of the Eastern Rite Fallen-away Brethren

Distinction must be made between those Eastern Rite Christians who fell away from the Catholic Church and those who were born and baptized outside the Catholic Church. The general rule says that they must join the Catholic Church in the Eastern Rite. They are not allowed to embrace the Catholic faith in the Latin Rite without a special permission from the Holy See of Rome.

The Church law makes a distinction between those who were born Catholic, but later joined the scism or heresy.

(a) The Eastern Rite Christians who were born in schism or heresy upon their conversion to the Catholic Church must join the Catholic faith in their traditional Eastern Rite. They are, however, permitted to do it in any Eastern Rite, but not in the Latin. Here is a general regulation concerning our Separated Brethren who wish reunion with the Catholic Church: "The Sacred Congregation decided that the (Eastern Rite) heretics and schismatics may choose an Eastern Rite which they please. The Pope approved the decision and ordered that it be observed in full." (Collectanea, N. 878).

Here is also another decision of the same Sacred Congregation of the Propagation of Faith, which says: "The profession of heresy or schism (in which an Eastern Christian was born or brought up) does not confer any right (to pass over to the Latin Rite). He may choose any Eastern Rite when he returns to the Catholic Church." (Collectanea, N. 1458).

(b) The Eastern Rite apostates instead may not choose any Eastern Rite, because they remain in the Eastern Rite which they were following before they joined the heresy or schism. The same Sacred Congregation says: "The Eastern Catholics who fell away from the true faith must return and remain in their original Eastern Rite when they re-embrace the Catholic faith." (Collectanea, N. 1458).

Neither Latin priests nor Bishops have the authority to accept the Eastern Rite apostates or their children to the Latin Rite without a special permission from the Holy See of Rome. If they do it without such special permission, the reception of an Eastern Rite schismatic or heretic to the Latin Rite is *null and invalid.* He remains a Catholic of the Eastern Rite.

Furthermore Pope Leo XIII issued the following regulation which reads: "Although the Eastern Rite Christians had embraced the Latin Rite with a special permission from the Apostolic See, they *remain free* to return to their original Eastern Rite with permission from the same Apostolic See." (Collectanea: N. 1883).

VII. Eastern Rite Parish Church and Duties of Its members

A dutiful Catholic should make it a regular practice to serve God and to perform his religious duties in the Church of his own Rite and usually in his own parish church.

It is not always easy, but often a little extra sacrifiec to reach his own church can make it possible, an effort which is always pleasing to God. It is almost an axiom of his parish loyalty.

The decree *"Cum data fuerit"* says: "The faithful of the Greek-Ruthenian Rite are bound to attend and to support liberally their own churches, and to keep the prescriptions of their own Rite." Ch. 3, Art. 28).

The decree of the Sacred Oriental Congregation says that the Ukrainians and Rusins should attend the Divine Liturgy in their own churches if it is possible i. e. in districts where there are churches of their own Rite: "The Greek Ruthenians (Ukrainians and Rusins) are encouraged to assist at the Sacred Liturgy in a church of their Rite, if there is one in the place." (AAS., 22-354, June II, 1930).

In the districts where there is not a Byzantine Rite church the Eastern Rite Catholics may go to the church of another Catholic Rite and receive the Sacraments, but they do not become members of that Rite, for the decree *"Cum data fuerit"* says: "Attendance on the part of the Ruthenians even if it be continuous at the churches of the Latin Rite, does not affect a change of Rite." (Ch. 3, Art. 29).

The duties of an Eastern Rite Catholic may be summarized as follows:

(1) To attend the Divine Liturgy (Mass) in his own Rite and parish church on all Sundays and Holy days of obligation, unless a just cause (a very long distance, very bad weather, lack of transportation) now and then excuses him, because this is the will of God and of the Popes that we serve God and save our souls in the Eastern Rite Church.

(2) Send his children to his own parish school. If there is no Eastern Rite parish school in the place and children are going to a local Latin Rite school, they still should attend Mass on Sundays in their own parish church of the Eastern Rite. No school authority can force them to attend Sunday Mass in the Latin Rite just because they go to the Latin school.

(3) Support his own parish church with yearly dues and Sunday collections, which are the regular source of parish revenue.

(4) Read and love his own Catholic press, as the Latin Rite Catholics do with theirs.

(5) Help the Pastor to keep in touch with his parishioners: encourage his neighbors to serve God in the Eastern Rite church of which they are or should be members.

(6) Pray to God and the Blessed Virgin Mary that they may bless the Eastern Rite Church in this country and give her numerous priests, missionaries and Sisters.

STEADY DATING AT THIRTEEN

By Donald F. Miller

Problem: I am only thirteen years old and the problem of dating has already confronted me. I am in the eighth grade and among my friends there is much talk about this, because some of them are already meeting boys downtown to go to the movies with them, and others say they intend to start dating in the first year of high school. My parents have told me that dating this early is out of the question, and of course, my school-mates strongly disagree with their decision. What is your opinion?

Solution: I shall not give you merely an opinion, but I shall tell you what is the law of God in this matter. It is the law of God, evident to human reason, that steady dating may be taken up only when one is in a position to look forward to marriage within a reasonable time . Now certainly, as an eighth grader, or a ninth grader, or even as a tenth grader, you are not in a position to think of marrying within a reasonable time, which would be within a year or, at the most, two years. Therefore it is not inadvisable but even seriously wrong to have a "steady," i.e., a boy with whom you go out a few times a week alone, as early as in the eighth or ninth or tenth grade.

What is the reason behind this natural law? The principal reason is the fact that steady dating is inevitably bound to become an occasion of sin, and occasions may be entered, with due precautions taken to avoid sin, only when there is a serious reason for so doing. Such a serious occasion would be the possibility of marriage within a reasonable time. If young people go steady without any thought of marriage or without the prudent possibility of getting married within a reasonable time, they find themselves more and more violently tempted, and as time goes on, to take part in passionate kissing and embracing and other seriously sinful actions. It is a most rare exception for early teen-agers to go steady for a number of years without any reasonable prospect of marriage not to fall into mortal sins, and into mortal sins that become a habit. The occasion of such sins must be avoided, and the occasion is steady company-keeping years before you can think of getting married.

Be sure to answer your companions, therefore, when they argue for steady dating in the eighth grade or the first years of high school. There is no such thing as steady dating just for the purpose of "having a good time." The good time will almost inevitably lead into habitual sin. Be brave enough to stand against all the arguments of a pagan world in this matter and wait until you can begin to look forward to marriage reasonably and prudently before you enter into any steady dating.

I'M SINGLE, THANK GOD!

By Joan Warren

WHERE ARE all these single women with the martyr complex coming from? Jane Doe, whose article "Office Vocation" appeared in the February issue, is the latest Or where have I been all the time? Here I am, single, happy as a lark, and not one bit resentful of God's apparent plan for me!

Instead, I thank Him for it, for the opportunity to accomplish something for Him that, if I were married, would be far more difficult. I find it impossible to believe that God has to send a single woman a cross, a deformity, a tragedy or a "great talent" before she can be aware of her vocation.

On the contrary, I do believe that God, especially in this atomic age of ours, has a most definite purpose and vocation for the Catholic women living in a state of single blessedness in the world. I feel sorry for any Catholic single woman who hasn't yet caught on to what it is. It's becoming wearisome to hear her talk as though she were the poor relation of the human race. How insulting to God, who created her!

If Jane Doe is right, then what's wrong with me? Opportunities to marry came my way, too, and I refused them. I'm living in single blessedness because I chose it. I, too, am a Catholic, a spinster, a virgin, a daily Communicant. But there is no time in my life for "lonely nights."

Free-lance writing is my chosen full-time profession and gives me a life of activity with no time for frustration. I can't afford to waste my nights being lonely. Aside from my day-by-day output, I must devote two or three nights a week and a great part of the week-end to the book I'm working on. Furthermore, each month I entertain at least once, attend three meetings of a writers' club and one committee meeting.

But back to my real argument with Jane Doe—the vocation angle. Her implication that the single woman is floating aimlessly about in her small corner of the world with no purpose unless she manufactures one, waves a red flag in front of my eyes. I believe the single woman *has* a purpose. And I do not believe it is exclusively to uphold and restore the purity and dignity of womanhood. *That is the taken-for-granted duty of every Catholic woman, married or single, isn't it?*

Jane Doe has missed the boat and has hold of only a half-truth as I see it. For me, the preservation of my virginity and the upholding of my dignity as a woman are simply a necessary part of the much more comprehensive vocation which I believe to be the single woman's special privilege.

The single woman in the world is in a rare position to be an apologist for the Catholic Faith and more that that—a maker of converts.

This does not mean hat she that she "apologizes" for her faith or "makes" a convert. It does mean that she can "show forth" in a very special manner the Catholic way of life and can be a magnet to attract people toward it. Not that the married woman can't do this. She can. But the single woman can make a career of it. She can win a great deal of admiration both for herself and for her religion.

How about beautiful, successful Anita Colby of Holywood, she is one shining example of what the Catholic woman can stand for in the world.

There are many examples in my own circle of friends. I know many single women. Each has a purpose in life; not one is a martyr or apologizes for existing.

There is the smart-as-they-come advertising woman in her early thirties, clever, attractive, a real Christopher. She is in a position of strong influence for good in a big city and she makes the most of it. Many a temptation has been dangled before her eyes, but her strong, easy resistance has won her hundreds of ardent admirers.

Another friend is devoting her life to teaching, not because there is nothing else to do, but through deliberate choice because she loves children. Why hasn't she married? Although she has had her share of chances, her desire to work with children has each time been the stronger attraction. Then why hasn't she become a nun? Because that is not her vocation and she knows it. She chose to teach in a public school, for there she feels her Catholic principles can do the most good and she has abundantly proved her point. No one's influence for good in the community is greater than hers.

How about her "lonely evenings"? She would like one for a change, but people find her attractive, stimulating, kind, so socially she is very popular and is almost always "out" when you call.

Still another friend is a professor in a Catholic college in a large city, well known throughout the country for her work with her own students. Aside from that, she follows a program of Catholic action in the city that has had far-reaching results. She belongs to many organizations, none of them Catholic. This is deliberate on her part. She devotes her time in all groups to clarifying the Catholic position in world affairs, in science, in literature, in art, theater, etc. She can't afford lonely nights, either.

Another friend has the "office vocation" Jane Doe writes about. This "apostle" finds it a wonderful opportunity for doing good and spreading Catholic principles. She is attractive, full of fun, well liked and highly respected. She has been with the company only five years, but already the youngsters are bring her their problems. She has made one close friend who day by day is growing closer to Catholicism because she admires this woman's gift for normal, well-balanced living.

My circle of acquaintances includes many men, too, but they are not all married men trying to rob me of my virginity. In fact, there isn't one who is not a gentleman. It there were, he would not be in my circle of friends very long.

It is a circle I have cultivated with care. For one thing, I make it a point to encourage the friendship of non-Catholics, especially those who are in positions of influence. Among my personal friends I count an artist, a school principal, a prominent clubwoman, a writer, an electronics engineer, an insurance salesman, and a lawyer. None of these is a Catholic.

Yet in each case I was privileged to be instrumental in changing a wrong view of Catholicism into a right one.

It's easy. You need no great or special talent, but you do need prayer and faith. As a single woman, you are especially well fitted for the job. You have the time to bone up on your religion, to

read Catholic periodicals, to find out what the Catholic position is on divorce, birth control, mercy killings, the U.N., the use of the A- and H-bombs, co-existence, the latest movies, television shows, theater plays, books. Unless you are a hermit, it will be difficult for you to go through one day without running into at least one of those subjects in conversation.

And there is your apostolate! The single woman can even make her own opportunities if she will cultivate the art of entertainting. She does not have to be wealthy to do this. I certainly am not. My apartment is small and not expensive. The only thing I put money into was decorating it attractively.

It you are a single woman, try the small dinner party as an ideal means to an end. It is my favorite gimmick. Even if I had a larger place, I would still keep my guest list small, two or three couples at the most. In a small group, conversation flourishes to best advantage, people are more relaxed and the opportunities for you to get in just the right word more frequent than at the large party.

Here is another trick. Have a number of Catholic books around. You will be surprised how often one is drawn from the shelf, taken off a table, the pages turned and then: "May I borrow this? I'd like to read it."

Don't hesitate to entertain if there is no male companion for you. Don't let that stop you. I never have. If there is one available, he gets an invitation. If not, I don't drop the whole party. It never yet has seemed to bother anyone.

Entertaining and the acquisition of friends should be easy for the single woman because in many ways her sphere of influence is far wider than that of the married woman. Certainly she has more time to give to the cultivation of worthwhile friendships. For this giving of time she won't be sorry. I have found that the non-Catholic man or woman who looks on the Catholic single woman and finds her attractive, successful in her profession, happy, spiritual and, above all, *normal*, is deeply impressed.

The fact that I attend daily Mass, wouldn't touch meat on Friday, fast during Lent, attend special devotions, carry a rosary openly in my purse, wear a medal, and still can have a gay at a party, support myself with ease(if not affluence) in my chosen work and exhibit perfectly normal, healthy reactions to the world around me,, seems to be of extreme importance to the non-Catholics whom I know. Many have frankly expressed admiration for the religion that allows me to live my life without self-consciousness. One went so far as to say, "The Catholic Church must offer a better blue-print for happiness than any other religion."

Apparently my two close friends who have became converts thought so, too.

In your campaign it isn't necessary to be the least bit obvious. You don't have to hit anyone over the head with Catholicism. You don't have to mount a soapbox. Just pray that God will see fit to use you as an instrument. Then live in such a way that others see the Catholic religion in action. You don't need to talk religion. You need to live it.

That brings me to another point stressed by Jane Doe, that the single woman lives a drab, cold, affectionless existence. Sorry, but again I have to object strenuously. Shouldn't a love for God and his Blessed Mother inspire a love for others? I thank God for the affection in life that is flowing both ways. There are five darling youngsters who think I'm pretty special, and I pray I can keep it that way. Often it is possible for me to do for my godson or goddaughter or for one of their brothers or sisters what their parents can't do.

It's nothing that costs money. It's the little things. For instance, one day recently I stopped by for a few minutes' chat with the mother of two of these youngsters. She and her husband were in the midst of decorating, and she was glad to take a breather. My little godson suddenly rushed into the room shouting, "Oh, Mommy, Mommy, come see Davy's new baby rabbits!"

But Mommy was too tired and Daddy was away up on top of a ladder. When the little boy turned his wistful eyes on me, not daring to hope—could I refuse him? A small thing to me but dreadfully big and important to him at that moment.

On the heavier side of the ledger —several years ago when a dear friend of mine became desperately ill, she had to resort to a highly dangerous operation as the only chance of saving her life. She had lost her husband and had no children. Because I was single, because my time was my own, I was able to arrange things so I could stay by her day and night.

After the operation she was warned that her stay in convalescent home would be a long, painful ordeal and her chances for recovery not as bright as they might be. I was worried, afraid she would give up.

It was a useless worry and the reason was a pleasant surprise. My nicest Easter card that year was from her. She had written on it these words: "Thank you for everything. I have to 'come back to life' now. I can't pay you back by giving up, can I?"

And she didn't! She is alive, well and successful in business today.

No, my life is not drab nor is it cold. It is rich in interest and activity and warm in friendship. If I can live so as to reveal to others in some small way the beauty and depth of the religion I love and am fortunate enough to call mine, if I can live so as to show others that God's way is the best way to success in the art of living, then surely I have no reason to resent God's will for me. Instead, I welcome it.

Yes, I'm single and—I say it most reverently—thank God!

(From the *Sacred Heart Messenger*)

According to the writings of the fifteenth-century Dominican theologian, Blessed Alan de la Roche, Our Lady made these promises:

"To all who recite my rosary, I promise my special protection.

"The rosary will be a powerful weapon against the powers of hell; it will root out vices, destroy sin, and subjugate all heresies.

"He who calls on me through the rosary shall not perish.

"Whoever recites devoutly the rosary, meditating on its holy mysteries, will not be cast down by troubles, nor perish by an unprovided death but, if he is a sinner, he shall be converted; if he is virtuous, he shall increase in grace and become worthy of eternal life.

METROPOLITAN GREGORY KOCHANOVYCH (1809-1814)

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

GREGORY KOCHANOVYCH succeeded Metropolitan Lissowsky and on September 22, 1809, Alexander I confirmed him as metropolitan of the Uniate Church. Kochanovych was not, however, confirmed by the Holy See. Our Church needed two new bishops. Metropolitan Kochanovych and other Uniate bishops sent a letter, "Epikeia" to the Pope on January 16, 1810, informing the Holy Father, Pius VII, that they were forced by political circumstances to consecrate the Uniate bishops without any previous consent of the Holy See. At the same time they declared their allegiance to the Holy See and asked the Vicar of Christ to ratify the consecrations and jurisdictional provisions. The Pope was unable to answer them because he had been arrested on the night of July 5-6, 1809 and deported to the fortress of Fontainebleau where he remained Napoleon's prisoner until the latter's defeat. Pius VII was set free on January 23, 1814 by the defeated Napoleon I, [17]) Small wonder that Pius VII did not reply to the letter of metropolitan Kochanovych and our bishops, even though it had been signed by Alexander I. "Thus," says Jesuit Ammann, "the Union of the Uniate Church with Rome was solemnly declared and recognized." [18]) In their letter of January 4, 1810, sent to the Vicar of Christ, our bishops showed clearly that they were loyal Sons of the Catholic Church. [19])

Metropolitan Kochanovych consecrated John Krassowsky as bishop of Polotsk and a suffragan abbot of Suprasl, Leo Yavorovsky, for the bishopric of the Berest Lytovsky diocese.

In 1810, Alexander established a ministry to which all religious denominations, Orthodox, Catholic, Jewish and Protestant were subordinated. Thus, the Russian government revealed to its citizens that all religions were recognized in their existence and cults. Neither the "Holy" Synod, nor archbishop Sierstrzencewicz protested against the equalization of all religions by the Russian government. There was, however, one good point in the provision, i.e., that the Uniate Church was declared free in its legal existence and protected by the government against the machinations of the Poles and Russian dissidents.

Our Church in the Russian empire had some opportunities for progress, and future development. There were four dioceses, several bishops, a metropolitan and protection from the government. The Uniates who had been forced into the schism were returning by the thousands to their Eastern Catholic Church. But alas! There were also some deficiencies which prevented our Church from fortifying itself against the approaching storm of persecutions provoked by Alexander's successor, Tsar Nicholas I.

Our Church was unable to build up necessary schools and seminaries for the education of her youth and clergy. The Poles, Thaddeus Czacki and Adam Czartoryjski, persuaded Alexander I to introduce the Polish language into the schools, administration and courts in the regions inhabited by the Ukrainians. This awkward situation lasted until 1831. [20]) Needless to say, such schools did not create in their pupils any attachment for their Eastern Rite Church.

Furthermore, the Ukrainian Catholic Church had no seminary to educate her clergy. The Russian government erected a theological central seminary at the University of Vilna in 1803 for the clerics of all rites. The University of Vilna stood on a high cultural level, but national atmosphere was completely Polish, for the university itself was the center of Polish culture. Alexander I admired Poland and delivered his subjects of Lithuania, Ukraine and Bielorus under the Polish influences. In addition the clerics, mostly the sons of the Ukrainian, Lithuanian and Bielorusin nobles were completing their studies at that university, which formed a Polish mentality in its students. [21])

The University of Vilna besides polonizing our Youth, inflicted another heavy blow on the Uniate Church. The spirit of the University was greatly affected by the liberal, Jansenistic and Josephinistic trends. The professors were markedly liberal in their teaching. They scoffed at papal infallibility and supremacy in the Church. By the end of Alexander's reign, the Muscovite dissident spirit began to penetrate into the academic circles of Vilna university, producing a dangerous prosperity for the Russian Orthodoxy in its students. The Muscovite culture, which was identical with Orthodoxy, began its victorious march by eliminating the dominant Polish atmosphede. One could hardly expect great allegiance to the Catholic Church in those who completed their studies at such a university.

Metropolitan Josaphat Bulhak, (1817-1838)

Metropolitan Gregory Kochanovych died in 1814. The re-established metropolis remaind vacant for three years because Tsar Alexander I was absent, taking part in the deliberations at the Congress of Vienna. On his return, he named a Basilian, Josaphat Bulhak, bishop of Berest as new metropolitan for the Uniate Church in Russia.

The new metropolitan was a good Catholic hierarch, dedicated wholly to his Uniate Church. Immediately after his elevation in 1817, he turned to Pius VII and to the prefect of the Propaganda, Cardinal Litta, on June 6, 1817, asking the Holy See for confirmation of his new office. On March 14, 1818, he turned again to the Holy See for confirmation of the re-established Uniate metropolis in Russia. He suggested to the Vicar of Christ to request Alexander I to connect the dignity of the Uniate metropolitan with some Eastern Rite bishopric in Russia. He proposed Vilna as a possible see for the Uniate metropolitans. The Holy See did not want to resign from Kiev. After lengthy negotiations the Holy See published a bull on November 22, 1818, whereby Josaphat Bulhak was appointed *Metropolitan-delegate* of the Holy See for the Uniates of Russia and of the newly erected Polish kingdom. The bull stated: "The Sacred Congregation turned to the Holy Father for the confirmation of Josaphat Bulhak, bishop of Berest as Apostolic delegate with

17) Carlo Castaglioni, Storia dei Papi, Torino, 1945, Vol. II pp. 572-578
18) A. M. Ammann, Op. cit., p. 474.
19) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 870-871.
20) Ibid., p. 872.
21) E. Winter, op. cit., p. 189.

all rights, privileges and faculties which were granted to the Kievan metropolis...This step has been taken so that the glorious Ruthenian Nation, faithful to the See of St. Peter, may not be deprived of the proper government and spiritual aids...His Holiness confirms that thing and grants all faculties that are mentioned above." [22]) The Pope did not annex Bulhak's dignity to any particular episcopal See, for he was just an Apostolic delegate.

Endowed with the jurisdiction and faculties of the former Kievan metropolitans, Josaphat Bulhak consecrated two new bishops for the diocese of Lutsk. Jacob Matrusievycz was made bishop, and Cyril Sierocinsky his suffragan. Metropolitan Bulhak passed most of his time in Petersburg, for he was the president of the Eastern Rite section of the College. In his absence Leo Yaworsky, his suffragan, ruled the diocese of Berest Lytovsky.

The position of the Ukrainian and Polish Church became secured by the law preventing the dissident and Polish encroachments. She enjoyed peace from the outside for a time. Unfortunately there was no peace and concord in her bosom because of the baneful friction between the white and black clergy. The Jansenistic ideas inculcated upon those who completed their studies at the University of Vilna had considerably dissipated the Catholic Church during the persecutions begun by Nicholas I. [23])

Metropolitan Gregory Kochanovych (1809-1814) decided that our Church must become Ukrainian if she wanted to resist the ever-possible attacks of the Muscovite Orthodoxy. The zealous metropolitan resolved to cast out of the Church all latinizing innovations which had crept into it after the Zamost Synod of 1720. He ordered his clergy to preach in the vernacular and forbade any further preaching in Polish as was the accepted practice. He ordered that all Church songs be sung in Ukrainian and thus eliminated the Polish anthems from the Uniate Church. Furthermore, Kochanovych induced the Petersburg College to forbid the Poles from entering the Basilian Order, thus attempting to cleanse it of its Polish influence.

Some monks and the polonized Ukrainian and Bielorusin nobles began to protest and fill out petitions against these "injustices' committed by the metropolitan. Kochanovych stood firm in the beneficial reforms which he had undertaken to strengthen our Church. Tsar Alexander I rejected all their complaints, and the metropolitan won his battle. [24]) Had these salutary reforms been made some decades before, we would have been able to inspire our monks, clergy and people to such a deep attachment for Eastern Catholicism that neither propaganda nor persecution would ever have been capable of destroying the Union in Ukraine. Unfortunately, these came too late and weren't accepted wholeheartedly by the masses.

In 1802, the Basians held a chapter in their monastery at Torokan. The chapter divided the Order into three provinces, elected three provincials and a protoarchimandrite. The Eastern Rite Bishops disliked

22) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 799-800.
23) Ukr. Kat. Tserkva, by Nicholas Chubaty, p. 17.
A. M. Ammann, Op. cit., p. 475.
24) Istorya Ukr. Tserkvy, by N. Chubaty, p. 103.
25) De Regimine Basilionorum Ruth., by M. Wojnar, OSBM., Gr. Luznytsky, Op. cit., p. 468-6.

the idea of a protoarchimandrite independent from them. Tsar Alexander I annulled the office of the protoarchimandrite, but allowed the provincials to remain as heads of each religious province. [25]

The Apostolic nuncio, Thomas Arezzo, had been commissioned by the Holy See to induce the Basilian abbots instituted by his predecessor Litta to renounce their titles and privileges. The offended abbots appealed to the College of Justice which confirmed the decisions of the nuncio. The monks then had recourse to the senate. Tsar Alexander I published a decree in 1803 subjecting the Order of monks to the jurisdiction of the local Uniate bishops, and permitting the Basilian abbots to retain their titles. [26])

In spite of all this friction and discord within her bosom, the Eastern Rite Catholic Church steadily grew in strength and number. In the year 1825, according to an eye witness, the Uniate Church in Russia had four dioceses with the see of the Uniate metropolitan at Vilna. Each diocese had its own bishop, suffragan, and consistory. There was one ecclesiastical college at Petersburg composed of 5 members, a kind of official ministry for the Uniate Church. Our Church had 3 diocesan seminaries, 1,476 parish churches, 1,985 secular priests, 37 monasteries containing 507 monks, 10 convents containing 80 nuns and 1,427,579 faithful. [27]) The diocese of Lutsk did not have a suffragan.

Michael Harasiewicz relates the exact number of parishes, monks, nuns and faithful in each individual diocese. According to his report, the Lutsk diocese had 542,614 faithful. [28]) The Uniate people were attached to their Church and Rite. The lower clergy and numerous ecclesiastical officials were very zealous for the Union. In spite of all this, the Uniate Church failed in its resistence to the bloody rule of Tsar Nicholas I. [29])

27) Julian Pelesz, Op. cit., p. 803.
M. Harasiewicz, Op. cit., p. 873-876.
28) Ibid., p. 875.
29) A. M. Amman, Ibid., p. 473.

Money does not have the power to impart happiness. It has often been said that "Money is a universal provider for everything but happiness." And it is a strange fact that those who have most money are often the most unhappy.

"Happy?" said Vanderbilt, the railway king, "Why, I have not had an hour's happiness in my life! Consider: I cannot eat or drink more than other men; I cannot wear more clothes; I only require one bed to sleep in. All the rest is not only superfluous; it is the cause of perpetual trouble. My millions cause me ceaseless anxiety, day and night."

John: "Does your girl friend have much to say?"
Joe: "No, but that doesn't keep her from talking."

Sts Paul, Timothy like father and son

By Rev. Howard V. Harper

CONVERSION of St. Paul was a great event in the early Church. If it were not for this great even in Christian history, the two Saints, Paul and Timothy, would never have been heard of. Both of them bask in the great Apostle's reflected glory.

St. Timothy was the most beloved of all of Paul's friends and followers. Paul called him "my son in the Lord," and in a very real sense their relationship was that of father and son. The 16th chapter of Acts tells how St. Paul, on a visit to Lystra, baptized young Timothy and then took him as his special protege and assistant.

The lad travelled with St. Paul for two years or more, and was so apt a pupil that he was soon able to substitute for his teacher if the occasion arose. When Paul sent him to Corinth he told the Corinthians that having Timothy with them was the same as having Paul. They were of one mind.

● ● ●

All through the Acts and in many of the Epistles there are references to Timothy that show the happy relationship between the Apostle and his favorite disciple. After Timothy had been sent out on his own, Paul wrote him two letters which are included in the New Testament, and in these letters the old man did not hesitate to scold the youngster for his temper, his timidity, and sometimes his laziness, but these scoldings are mild and they are the admonitions of a loving father to a beloved son.

Timothy outlived St. Paul by 30 years, most of which time he spent as Bishop of Ephesus. In those early days of the Church a bishop ordinarily was responsible for only one town or community. Timothy, however, apparently had jurisdiction over several neighboring districts, which has led to his being called the first archbishop.

Timothy's life was a long one, but it finally ended tragically. Every year the people of Ephesus held a great celebration in honor of their goddess: Diana of the Ephesians. Timothy was beaten to death by pagan revelers while he was trying to restrain his own Christian people from taking part in this festival. He was 80 years old.

● ● ●

St. Ananias, had the honor of baptizing the great St. Paul. When Paul (then called Saul of Tarsus) was struck down by the Lord on the road to Damascus, he became blind and had to be led the rest of the way. His blindness lasted three days. The story, in Acts chapter 9, verses 1-19, tells how the Lord appeared to a man named Ananias and sent him to call on Saul and restore his sight. Ananias knew this Saul by reputation and he put up a vigorous protest against having anything to do with such a violent enemy of the Church, but his protest was overruled by the Lord, Who said "He is a chosen vessel unto me."

Ananias did go. He put his hands on Saul's eyes, called him Brother Saul, and restored his sight.

THE ATHEIST WHO COULDN'T LAST

By Louise Parnell

AN interesting item to be noted by Catholic students of the American Revolution is that one of its heroes, Ethan Allen, was the father of Fanny Allen. Who was she and what is there which makes this fact noteworthy?

Ethan Allen, though a great soldier, was a man of atheistic convictions. Fanny, despite the teachings of her father, embraced Catholicism and became a shining example to her family and her friends.

Born Frances Margaret Allen on November 18, 1784, at Sunderland, Vermont, she received an education in an environment that made her the least eligible candidate for a convent. Although she inherited from her father a font of endless energy which was to serve her in good stead in the years of her maturity, it was from him, too, that she first heard disparaging remarks concerning religion.

So as not to censure him too severely, however, it may be that these same bitter remarks instilled in the girl's consciousness at such an early age gave seed to later curiosity which was to bear good fruit.

It was from him, too, that she inherited the capability of arriving at decisive, headstrong conclusions—a characteristic also meant to serve her well all her life.

Ethan Allen was a widower when he married Frances Montressor Buchanan. Widow of a British officer who had been killed in action, she was twenty-four at the time of their marriage; he in his early forties. Three children were born of their union: Ethan, Hannibal, and Frances, the youngest.

For historic purposes, it is noted that under Allen's command Ticonderoga and its garrison were captured on May 10, 1775. Shortly thereafter both Crown Point and Skenesborough (Whitehall) also were taken. After the war Allen was a delegate to Congress.

There is no doubt that he led a very colorful career filled with sound and fury. It will be sufficient to quote Tyler in this rebard to get an excellent picture of the man who was the father of Fanny Allen, the convert.

"He was a blustering frontier hero—an able-minded ignoramus of rough and ready humor, of boundless self-confidence, and of a shrewdness in thought and action, equal to almost any emergency."

For the student of literature, it is of interest that his book "Narrative of Colonel Ethan Allen Captivity, written in 1779, remains the most celebrated in the "prison literature" of the American Revolution.

Fanny was four when her father died on December 12, 1789. Sadly it is remembered that though he had the ability to attain historic fame, he did not have the intelligence to find peace with God.

Five years elapsed before Mrs. Allen remarried—this time a physician from Vermont. Although Dr. Jabez Penniman was not an atheist as his predecessor had been, still he was adverse to religion. He set out a campaign directed to erase all thoughts of God and religion from the mind of his stepdaughter.

One would say that it seemed decreed by God that Fanny should face all these obstacles in her child-

hood so as to surmount them all the more nobly in her youth.

Facts in her life record that when she was twelve "a man of venerable and striking countenance, wearing a brown cloak and carrying a staff in his hand," came to help her when a terrific monster reached out from the waters of a river near which she had been strolling prepared to take her with it.

When she arrived home and told her family about this strange experience, they searched everywhere hoping to find her benefactor and thank him for the assistance he had given their child. But he could not be located. He had disappeared.

Years later, Fanny was to see this man again—in the painting which hung above the altar of the convent she decided to enter.

Beautiful and charming as she was, it was not surprising that a student at the University of Vermont became enamored of her. Barely sixteen, she was engaged to Harry Dennison, the son of a wealthy Boston merchant. Their marriage was scheduled to take place immediately after his graduation.

Meanwhile Fanny experienced a great desire to learn the French language. Because of this, she wanted to attend Notre Dame Academy in Montreal. She went to her parents asking permission to be allowed to spend some time there. They were reluctant to let her go. They did not approve of the Catholic environment to which Fanny would be exposed. But she refused to be dissuaded from her decision. Her parents, realizing that they were helpless, came up with the one solution they could find.

"You may attend Notre Dame Academy in Montreal if you wish," they said, "but first you will have to be baptized a Protestant."

Fanny agreed with their plan. After being baptized by the Rev. Daniel Barber, Fanny was on her way to Montreal. In 1807 she commenced her studies at the Convent Boarding School of the Congregation of Notre Dame.

Although she studied carefully the example set by the students and nuns there, she could not believe as they did. Her father's and stepfather's teachings were too deeply rooted in her to be eradicated so quickly. So much so that at times she even ridiculed the religious practices of the Catholic Faith. Because of this, it was decided to release her from the school.

However, God was not prepared to let her go. Through one of the nuns at the school, a Sister Patrice, He worked so as to perform His wonders. Fanny had become very fond of the young Irish nun during her stay there. The nun, in turn, believed that the irreligious Fanny one would become a shining example to all. Nothing would make her believe otherwise.

When it was decided to send Fanny home, Sister Patrice came to her rescue and asked that she be allowed to remain another two weeks at the school. She was convinced Fanny's erroneous thinking would be corrected within that time.

"God and the Blessed Mother will help," she said, "even if it requires a miracle."

There were days, however, when Sister Patrice also began to waver in the faith she had placed in Fanny Allen. For the girl continued to be the unbeliever.

Then, suddenly, the miracle for which Sister Patrice had been waiting happened. It was the feast of Mary's Nativity—the 8th of September. Sister Patrice was arranging flowers on the altar in preparation for Benediction of the Blessed Sacrament. She had asked Fanny

to help her. The girl assented. Handing her a vase of flowers, Sister Patrice said to her:

"Place these flowers near the tabernacle. When you do, do not forget to adore our Lord in the Blessed Sacrament."

Fanny smiled at Sister Patrice's reminder. She took the vase of flowers, passed the tabernacle, but deliberately made a point of not genuflecting. There was no veneration in her heart. There was only defiance.

But the time had come for Mary and her Son to act. When it was certain that Fanny Allen had every intention not to adore the Eucharistic Christ, she remained fixed to the spot where she stood, unable to move. Alarmed, she attempted to lift her legs. But she found that they were leaden—refusing to budge. Realizing why this was happening, she became penitent and uttered: "My Lord and my God!" Quickly she fell to her knees in an adoration she had not known she possessed.

With this, she knew what she must do. Yearning now to embrace the Faith, she was instructed and received into the Church. It was when she was preparing for her Holy Communion that she wrote her parents telling them what she had done.

Their reaction was instantaneous and as expected. They hastened to Montreal. Fanny was to go home with them. Her objections could not override the parental decision so she went to Swanton, in Vermont, where they now lived.

Immediately they began to unfold a glittering and attractive life for the young girl so that she would forget Montreal and the religion it had brought her soul. A round of gay parties was given in her honor. For six months her parents continued their efforts relentlessly.

But Fanny, who had found God, was not impressed. All this gaiety was unable to give her that for which she longed. She wanted to become a nun.

When she revealed this to her fiance, he was stunned. He tried every way known to a lover to persuade her otherwise. But the stubbornness which she had inherited from her father refused to waver. She must become a nun, she told him. She would have it no other way.

Despondent because her parents would not grant her wishes, she began to droop and her health was seriously affected. Seeing that they had no other choice, her parents finally gave her the permission for which she had been battling.

Miracle of miracles—her mother accompanied her to Montreal! There they visited several convents so that Fanny might decide which community she wished to join. When they reached the last, the Hotel-Dieu, both went into the chapel. Above the high altar, Fanny saw the painting of the Holy Family. Seeing Saint Joseph, she know that he was the venerable old man who had helped her when the monster had risen from the waters prepared to devour her. She revealed this to her mother.

"This is where I will remain," she added. "I know that Saint Joseph wants me here."

On the feast of Saint Michael, September 29, 1808, Frances Allen began her novitiate at the Hotel-Dieu in Montreal. On March 8, 1811, many renowned individuals from the United States gathered in the chapel to see the daughter of General Ethan Allen receive the veil. Among these were the Governor of Vermont and the Commandant of West Point, where Fanny's two brothers were cadets.

For eleven years, Frances Allen served God by taking care of the

sick and poor. Then on September 10, 1819, she died of lung trouble, a victim of her own zeal.

The time she spent in the convent had been most exemplary, so much so that many of her friends and members of her family were curious to know more of the true Faith which had attracted one who could have had all the wordly attention she could want.

The man whose love she had forsaken, seeing her deep faith, followed her example. He became an ardent Catholic, gave his wealth to the poor and he, too, served God.

As for Rev. Daniel Barber, the Protestant minister who had baptized her and with whose family the Allens were very intimate, he had this to say when he visited her in Montreal:

"The exalted virtues and self-sacrifice of this unwilling neophyte, Fanny Allen, led me to study carefully the religion that influenced her."

After studying it he, too, became a Catholic together with the members of his family.

Christ in the Eucharist had not failed Frances Allen. With His Blessed Mother, He helped her find her true soul so that it might rest eternally in His Kingdom.

(From the *Sentinel*)

Franciscan Friars of the Slav-Byzantine Rite

THE Franciscan Custody of the Order of Friars Minor of the Slav-Byzantine Rite was canonically erected in November of the year 1947 at the request of the Holy See made to the Most Reverend Minister General of the Order, for the purpose of training Franciscans to labor among the faithful of the Byzantine Rite, both in the United States of America and abroad.

The first foundation was started in 1945 at Sybertsville, Pennsylvania, dedicated to Mary, the Mother of God, under the Title of the Immaculate Heart of Mary. With the founding of the second monastery at Glenbrooke, Connecticut, under the Patronage of Our Lady of Perpetual Help in 1947, full canonical status was granted by decrees from the Congregation of the Oriental Church and the Congregation for Religious. One year later, the Friars moved to a larger home at New Canaan, Connecticut, and this monastery became the Provincial headquarters of this newly erected branch of the Order of Friars Minor. The official title of this unit of the Franciscan Order is known as the Custody of St. Mary of the Angels, after the Mother Church of the Order at Assisi, where St. Francis of Assisi, inspired by God, began his Order.

The Custody of St. Mary of the Angels consists of two Monasteries, twelve priests, three simple professed clerics, eight lay-brothers. The priests of the Custody are engaged in preaching parochial missions, retreats, conducting lectures and administering to the following parishes which are under the jurisdiction of the Most Reverend Exarch of Pittsburgh: Danbury, Conn., Peeksill,, N.Y., Meriden, Conn.

All applicants for the Order in this unit of the Eastern Church, of High School and college level, pursue their studies at the minor seminary directed by Franciscan Fathers of the Province of the Most Holy Name with headquarters in New York City.

The Immaculate Heart of Mary Monastery, located at Sybertsville, Pennsylvania has been canonically erected to be the Noviciate House for the Byzantine Rite Franciscans.

The apostolic work of the Friars takes them into parishes of the Exarchates of Pittsburgh and Philadelphia governed by their Excellencies, the Most Reverend Nicholas T. Elko, D.D., and the Most Reverend Constantine Bohachevsky, D. D. As Franciscans, the Custody is immediately subject to His Paternity, the Most Reverend Augustine Sepinski, O.F.M., Minister General of the Order of Friars Minor residing in Rome, Italy.

YOUR CHRISTMAS GIFT TO JESUS AND MARY

If each subscriber would send in just one gift subscription to the Redeemer's Voice, think how many more people would be drawn closer to Our Mother of Perpetual Help and Jesus Christ.

THE SPARK IN ST. JOSAPHAT'S HEART

St. Josaphat Kuntsevych, the glorious martyr of allegiance of Ukraine to the Holy See of Rome told his friend that when he was a little boy, his mother took him to the church of St. Parasceve, where he was greatly impressed by the picture of Jesus crucified upon the cross. He asked his pious mother Marianna who the crucified "Man" was.

The mother, holding her little one in her arms, tried as best she could to explain the passion of Jesus who for the love of men descended from heaven and died for our sins that we might be forgiven by God and merit heaven.

Little Josaphat gazed in wonderment and felt a mysterious thrill of love for the loving Savior of mankind. Later he described this experience with the following words: "At that moment I saw a spark of fire leave the Heart of Our Lord and enter my heart. I was suddenly overwhelmed by an abundance of sweetness and love that I stood very still, seeing and hearing nothing. From that moment on such a great love was born in me for the Savior of mankind and my (Byzantine) Rite that for thirty years I have neglected no rule of the Church and could only think of imitating Him in His life of poverty and suffering."

All those who wish to enliven their love and affection for Jesus should often meditate on His Passion and death, for, as St. Alphonsus de Liguori says, this is the best means to stir up love for God in man's soul.

Our Lord is always the perfect gentleman. He never insists that we visit Him or receive Him; He invites us, but then He waits with a divine patience... His Heart beating with a love greater than any man has ever understood. He wants to be our Guest every day; He wants to be your Guest and mine tomorrow morning. Will you and I refuse Him?

ONE QUESTION -- FOUR ANSWERS

FOUR home-missionaries chanced to meet one day and, as usual with them, were soon deeply engrossed in an exchange of experiences and observations.

Eventually one of them posed the question: "If you had but one sermon to preach, what topic would you choose for it?"

After some thought, one answered: "Maybe I would preach on hell. I would follow the advice of St. Bernard, who urged all the faithful to visit hell on the wings of their imaginations during their earthly lives so that they would avoid going there after death."

"Seems to me that would be too negative," another missionary chimed in. "If I had but one sermon to preach, it would be about heaven. Like St. Paul, I would try to explain the words of Isaias: 'Eye has not seen nor ear heard, nor has it entered into the heart of man, what things God has prepared for those who love him.' If the faithful could be persuaded about the infinite happiness that can be theirs, they certainly would try to lead good lives."

"Well, that is a more positive approach," commented the missionary who had posed the question. Then, seeing that the others looked questioningly at him, he continued, "If I had only one sermon to preach, it would be on death.

"I have seen the just die, and I have witnessed the deaths of hardened sinners. If people could see that great moment in their own lives when they would be on the verge of facing their Maker. The death of a man who is afraid to face God empty-handed is a horrible sight. If I could describe it adequately, I think that more faithful would try to avoid such an end by storing up riches in heaven."

All eyes turned next to the last missionary, the oldest in the group.

"The topic of my sermon," he began slowly, "would be the act of perfect contrition. Since happiness in heaven will depend on how much has been done for heaven, it is essential that the faithful work for heaven. Yet none can work for heaven when the soul is burdened with sin. To be eligible for a heavenly reward, good actions must be performed in the state of sanctifying grace. Any good action performed in the state of mortal sin will receive its reward here on earth but no reward in heaven."

"Well, that's fine;" said the missionary who would have preached about hell to the one who wanted to preach about heaven, "this sermon would just about take in what I would have said about hell and you about heaven!"

"Yes, and I hope that you would not omit pointing out how important the act of contrition is for a good death," remarked the missionary who would have preached on death. "The habit of frequently making acts of perfect contrition prepares one excellently for a good death.

"Death comes like a thief in the night. It asks no questions, accepts no excuses; one must go, prepared or not prepared. Yet when one has the habit of making the act of contrition frequently, then one will be prepared for death at all times."

"Precisely," answered the old missionary. "We should also preach the frequent act of contrition because it is also a way of doing penance. Penance, as you know, is one of the most distasteful topics of our day. At the same time, it is one of the most needed at all times. Christ's warning that 'unless you repent, you will all perish in the same manner,' was no idle threat."

"It was a perfect act of contrition that won paradise for the Good Thief," chimed in one of the missionaries.

"Yes," continued the oldest missionary, "the act of perfect contion is the act of perfect love of God. If made frequently enough, it will become such a strong habit that it will come to our aid in our last hour on earth when the devil will make his last effort to snatch our souls away from God."

"And the devil makes a great try —every time," concluded the missionary who had witnessed many deaths.

(From the *Franciscan Message*)

GOOD EXAMPLE FOR CATHOLIC GIRLS

The sensational press of the world was expecting a great scandal from England's princess Margaret, but the princess disillusioned both the secularistic press and its readers. On Oct. 31, 1955 she announced her decision with regard to the rumor of her betrothol to a divorced captain:

"I would like it to be known that I have decided not to marry Group Capt. Peter Townsend. I have been aware that subject to my renouncing my rights of succession it might have been possible for me to contract a civil marriage.

"But mindful of the Church teaching that Christian marriage is indissoluble, and conscious of my duty to the Commonwealth, I have resolved to put these considerations before any others" (i.e., before the demands of her heart).

This act of the English princess is a severe reprimand to all those who trample the teachings of Christ in order to satisfy their passions.

"We must never separate Jesus from Mary; we can go to Him only through her.

"I maintain that the more we love the Holy Eucharist, the more we must love Mary. We love all that our friend loves. Now, was ever a mother more tenderly cherished by her Son, than was Mary by Jesus?

"Our Lord would be much pained if we, the servants of Our Lord in the Holy Eucharist, did not pay great honor to Mary."

Blessed Peter Julian Eymard.

LEGACY

Shortly before his death, Bl. Pius X uttered these words: "I was born poor, I have lived poor, I am dying poor."

В друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні. Стоять, зліва на право: Друкар Андрій Вантух, Впр. о. С. І. Шавель ЧНІ., адміністратор; друкар Василь Козакевич; Мирон Гречка друкар Андрій Новак.

A pious mother was reading the Bible to her children. When she came to the description of the deluge, Jacky asked her: "Well, mommie, what was Noah doing aboard the ark for forty days?" The mother snapped: "I suppose he did a lot of fishing." Jacky retored: "What, a lot of fishing with only two worms? How could he do that?

Judge: "What's your age, lady?"
Lady: "I don't know."
Judge: "Remember, that you swore to tell the truth. And this is court of law. You may be punished for your obstinacy."
Lady: "Your Honor, didn't you tell me that I must tell only what I know, and not repeat any hearsay stories."

More square people per mile might be of greater help to this country than more people per square mile.

Upon receiving a complaint about an issue of bread, the officer of the day snapped:
"If Napoleon ha dhad that bread in Russia, he would have eaten it with the greatest pleasure."
"Yes, sir," spoke up the sergeant. "But it was fresh then."

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАИЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$1.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Сім Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деспянський	$ .50
Львів, літературно-мистецький збірник	$9.00
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

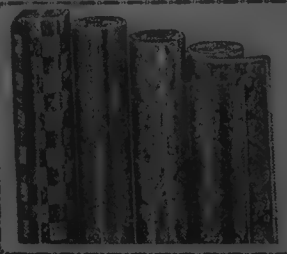

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Лурд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в столітті проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	3.00
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

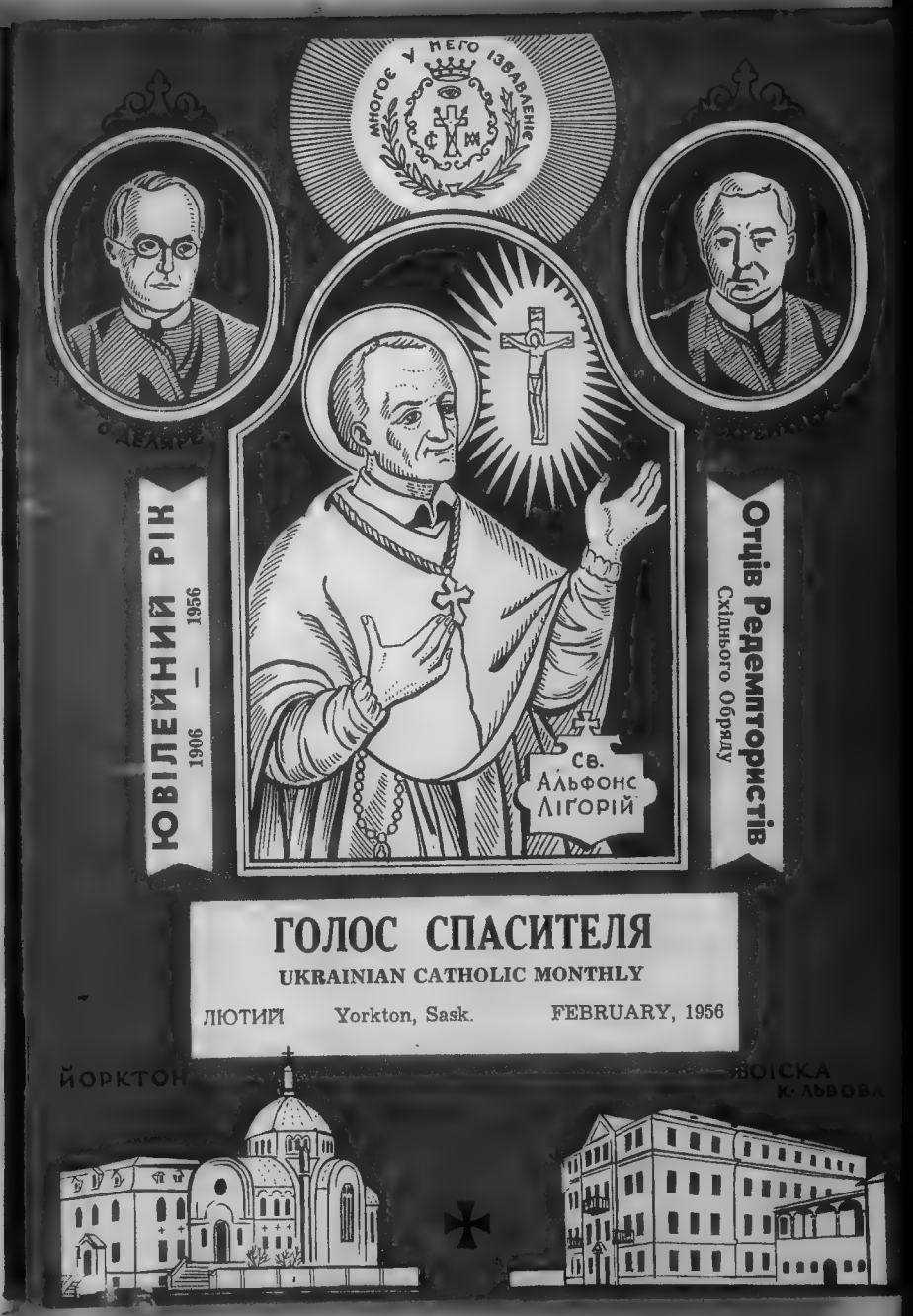

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх авторн.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Щоб люди заховували християнську повздержність—міс. наміреня		1
З Листів до Редакції		3
Пожертвування Дитяти Ісуса	С.Х.	9
Значення Преси	о. др. Ір. Назарко ЧСВВ.	12
Невдачі та тріюмфи		14
Причини Вел. Східньої Схизми	о. М. Шудло ЧНІ.	20
Де наш рятунок?	о. Теофіль Гурко	24
Скорбна Мати	Христя Денисиха	26
Не забувай про Бога	С. Х.	30
Подорож до св. Землі	о. М. Шудло ЧНІ.	32
St. Anna the Prophetess		39
The Destruction of the Ukr. Church	Rev. M. Schudlo CSsR.	41
Is it difficult to become a Catholic?	D. F. Miller	46
1000 years of Christianity in Ukraine	Rev. Dr. A. Veliky OSBM.	51
Importance of the Catholic Press	Rev. M. Schudlo CSsR.	55
Eastern Rite Benedictine Fathers in USA.	Rev. T. J. Reginak OSB.	57
I'd like to know		59

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1956

ЩОБ ЛЮДИ ЗАХОВУВАЛИ ХРИСТИЯНСЬКУ ПОВЗДЕРЖНІСТЬ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць Лютий, потверджене й благословлене Св. Отцем.

БОГ сотворив людину на свій образ і подобу; Він дав людині владу над землею й усіми скарбами землі (Битія 1, 26). Людина має вживати всіх сотворених речей так, щоб користаючи з них прославляла Бога й осягнула вічну щасливість в небі. Христова наука вказує нам шлях, яким нам поступіати, щоб, пам'ятаючи на нашу гідність, ми могли сповнити наше завдання, жити тут у злуці з Богом через ласку, щоб колись тішитися посіданням Бога на віки.

В уживанні дочасних дібр людина мусить іти за своєю вищою частю, за розумом просвіченим вірою, щоб не стати невільником тіла. Св. Павло перестерігає перед тим у своїм листі до Галатів (5, 16-25): "Духом ходіть, а не будете сповняти похотей тіла" і св. Павло вичисляє діла тіла: "чужоложство, нечистота, розпуста, ідолопоклонство, чародійство, ворожнечі, сварні, зависти, гніви, суперечки, незгоди, єресі, ненависти, убійства, піянства, гульні і т.п...., ті, котрі таке роблять, не наслідять царства Божого... А плодом Духа є: любов, радість, мир, доброта, віра, смирність, повздержність.

А котрі Христові Ісусові, розп'яли своє тіло з пристрастями і похотями. Коли живемо духом, то й поступаймо по духу. Повздержність, поміркованість є це якраз чеснота, що управильнює уживання земських дібр. Повздержність регулює згідно з розумом, просвіченим вірою, пожадання людських змислів, а передусім смаку й дотику, в уживанні Божих дарів, земських речей.

Повздержність відноситься в першій мірі до поміркованості в уживанні впоюючих трунків, що мають в собі алькоголь. Неумірковапість в їх уживанні спричинює великі шкоди, як фізичні (матеріяльні), так і моральні. Статистика точно виказує, як дуже відемно впливає піянство на людський організм, як спричинює недуги шлунка, рака (пістр'яка), туберкули; ще більше шкодить нервовій системі: на 100% божевільних около 50% з причини алькоголю. Прямо вбийчим є уживання алькоголічних напитків в молодім віці. Матері, що дають своїм дітям горівку "щоб спало" є нелюдськими шкідниками для своїх дітей.

З піятикою злучена маєткова руїна, матеріяльна нужда. Скільки троша марнується на напої! Далеко менше було б автомобілевих нещасних случаїв, якщо ті, що їдуть, не вживали б алькогольних напоїв.

Уживання алькоголічних напоїв спричинює ще гірші моральні шкоди. Такі напої розпалюють пристрасти, ослаблюють, а то й зовсім відбирають уживання розуму: в наслідок того людина легко допускається і найбільш неморальних і злочинних вчинків.

Піянство є головним гріхом, бо з нього, як із затроєного джерела пливе цілий ряд різних проступків і гріхів. На сто в'язнів 46 через горівку. На 100 убийників 99 п'яниць. Тому св. Апостол виразно каже: (І Коринтян 6, 10): "П'яниці царства Божого не наслідять".

Піянство родичів убійчо впливає на дітей. В цім згляді уладжено досліди на дівчатах, що є в поправчих домах; показалося, що в Канаді 28.46% допустилися проступків внаслідок піянства родичів. (Деякі з тих дівчат самі віддавалися піянству).

Одною з причин, чому в Америці індіяни майже на вимертю, є це, що деякі злочинні білі люди дали їм у руки т. зв. "огнену воду" (горівку).

Що нам робити?

1. Поширяти свідомість того, як страшні наслідки потягає за собою надмірне вживання алькоголічних напоїв; особливо усвідомлювати в цім згляді молодь. Піянство понижає людську гідність, нищить маєток, здоровля, шкодить так душі як і тілу, спричиняє многі недуги, веде до многих проступків і гріхів, мститься і в дальших поколіннях.

2. Всі повинні бути дуже умірковані в уживанні таких напоїв; часто однак цілковита повздержність є одиноким рятунком, щоб уникнути піянства.

3. Поширяти товариства повздержности. В Канаді й у інших краях є "Брацтво Тверезости", наділене великими відпустами. Коли по знесенні панщини в многих околицях Галичини стало дуже поширюватися піянство, тоді то "Брацтво Тверезости" врятувало численні наші родини від матеріяльної й моральної руїни. (Про піянство і Брацтво Тверезости є осібна книжечка: "Смерть у чарці" або що таке піянство і як його позбутися" видана в Йорктоні в друкарні Голосу Спасителя 1939).

4. Часова повздержність; многі залишають уживання напоїв і курення на час Великого Посту, або кожної п'ятниці. Це гарний звичай, в дусі християнського умертвлення, дуже милий Богові.

Повздержність обіймає не тільки алькоголічні напої, але також уміркованість в уживанні інших речей, що людину подразнюють, як:

а) упоюючі наркотики-отруї (опіюм, кокаїна і т.д.; вони страшно руйнують людський організм.

б) тютюн. Особливо шкідливе уживання його для молоді.

в) надмірне вживання солодощів. Таке надмірне уживання ослаблює волю, і шкодить здоровлю.

Послідна статистика виказує, що много серед американської й канадійської молоді є недокормленої. Це не тому, будьто би родичі не мали гроша на прокормлення, але тому, що ті діти й молодь вживає много солодощів, мороженого (айскрім), лімонядок (сафтдринкс) і т.д., і внаслідок того тратить смак і апетит до поживних кормів, не хоче їх їсти.

Сьогодні, коли люди в світі так гонять за вживанням і догоджуванням змислам, вправляймося в християнській повздержливості, так щодо алькоголічних напоїв, як також і щодо інших речей; наші щоденні жертви складаймо через Пренепорочне Серце Марії Пресвятому Серцю Христовому, яко винагороду за зневаги, що їх світ допускається через надмірне вживання упоюючих напоїв і інших речей. Нашими жертвами стараймо випросити кращу долю для наших братів, що терплять у большевицькій неволі.

Місійне намірення в місяці лютім: За Церкву у Вієтнам.

На місяць березень: Наміренння Апостольства Молитви: Загальні і частні наміренння св. Отця.

Місійне намірення: За африканські місії, що сусідують з музулманами.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

7 грудня 1955

Високо Преп. Отче Протоігумене:

Сьогодні якраз десятий місяць мойого побуту в Австралії. Як то час скоро минає! Незабаром цілий рік пройде, а мені здається, що я вчора сюди приїхав! Мав я вже нагоду надивитись на Австралію, але, кажу щиру правду, все мушу триматись того самого куточка, що Пр. о. Боский мені загрів. Наших священиків тут дуже мало, і тому кожний мусить триматися своєї парафії. Отець Боский передав мені свої парафії першого травня. Тієї неділі парафіяни влаштували спільний обід і попращались зо своїм стареньким парохом. Я вараз узявся за працю й став відвідувати людей. Досі відвідав 158 родин (712 душ), між ними я враховую самотніх хлопців. Дуже радо приймають усі свого священика. Повного числа своїх людей іще не маю, але, думаю, що всіх буде 200 родин (1000 душ). Кажуть, що до церкви щораз більше люда вчащає; і справді я вже й сам завважив, що, відвідавши деяких людей, вони наступної неділі були на Сл. Божій. Річ ясна, всім не можливо кожного разу бути на відправі, бо всі працюють у фабриках на шихти; одначе є ще багато байдужих, занедбаних. Тому то о. Боский наказував мені часто відвідувати людей. Я маю надію, що, як Бог дасть здоров'я, то сповню цей його наказ та не залишу в забутті нікого. Що неділі маю десь відправу: тримаюся тієї програми, що мені о. Боский залишив, додавши ще одну відправу в Медовій четвертої неділі кожного місяця. Що суботи даю катехизацію для дітвори й вчу їх української мови тут у Нюкестелі. Що другого вівторка їжджу на катех. до Медові, і раз на місяць до Ґрети.

Взагалі можна сказати, що наші люди ще добре тримаються своєї віри, тільки три родини перейшли на баптиську віру. Православні й поляки більше схильні до тієї хвороби. На італійців австралійські священики дуже жалуються, що до церкви не ходять. Дай Боже, щоб наші ще більше приходили в церкву й шанували свої святі звичаї.

Від 29-го вересня до 3-го жовтня я проповідав першу свою місію в Медовій. Це справді перший кущіль у моєму священичому житті! Я до цього зовсім не був приготований, але мусів послухати наказові, бо австралійський парох усе вже був улаштував з одним нашим отцем редемптористом. В Медовій є 14 наших родин, а решта латинники. Тим то наша місія мала бути в українській і в англійській мовах. Місяць перед тим, я перестав відвідувати своїх парафіян, а приготовлявся до місії.

Ось як більш-менш вона була: кожного дня вранці дві Сл. Божі: українська відправа з коротенькою наукою; латинська відправа з коротенькою наукою по-англійськи. Ввечорі: оголошення, проповідь 25 мінут, пісня (все по-укр.), опісля: оголошення, проповідь по-англійськи. Наприкінці суплікація з укр. піснями. В неділю 2-го жовтня, ввечорі, після проповідей, процесія з Найсв. Тайна-

ми. Відмовляли вервицю частинно по українськи, а частинно по-англійськи; після кожної десятини ми співали по-укр. В понеділок ввечорі ми співали суплікацію по-укр. Наші люди найгарніше пописались, бо ревно трихо-дили на всі відправи. Вранці на Сл. Божих були майже самі наші. Австралійський парох був дуже задоволений нашими парафіянами. 30 сповідей (майже всі). Я проповідав тільки по-українськи.

Майже всі наші люди вже мають свої власні доми, декотрі навіть мають свої авта. В таборі тепер іще залишилось яких десять родин, і то кілька з них мусіли сюди вертатись після потопи, що була тут іще в лютім цього року. Здебільша наших людей любуються в маленькій господарці: Коли хто хоч трохи віддалений від середини міста, купив собі кусок городу, і там плекає кури, туси, качки... й засаджує всіляку ярину. До великої господарки ніхто не хоче братись, бо справді й не виплатиться. В Австралії можна скоріше доробитись із праці в фабриці ніж на великій господарці. Багато-хто свої корови мають. Всі мужчини, а навіть декотрі жінки працюють у фабриках.

Щодо самої Австралії: природа деюди гарна, але нехай сховається від Галичини. Тут у Мейфілд, де я мешкаю, було б дуже гарно, якби не ті дими з величезних фабрик, що оточують нашу місцевість. Спочатку мені приходилось багато натерпітись, особливо вранці, бо дуже в мене голова боліла. Тим то я був дуже щасливий, коли вдень я відїжджав собі до своїх людей, що мешкають на господарці. В зимі (та яка там зима!) звичайно вогко, таке повітря для мене було дуже зрадливе: надворі сонце гріє, а сховаєтесь у холод, ви вже перестудились. Часом бувають такі випадки: в той сам день сонце гріє, за годину дощ, град, громовиця... До тих всіх природних змін наші люди вже привикли, а мені, бідоласі, треба нераз іще натерпітись. Не хочу вас аж надто страшити, бо вдійсності воно таке страшне ще не є; мені треба тільки добре вважати, та й думаю, що привикну як усі. Правдивої австралійської спеки ще цього року не було; кажуть, що місяць січень і лютий найгарячіші. Дійсно, дивний світ! Мені прийдеться перший раз святкувати Різдво, йоркван в найприкрішу спеку. Побоююсь, щоб масло не стопилось!

Звірята, птахи, дерева, все цілком відмінне від европейського й канадійського. Австралія тропічний край, і ціла природа має інший вигляд. Я був раз, ще на початку мойого побуту в цій країні, в зоологічнім парку Сиднейськім, і там бачив усяку звірину й птаство з цілого світу. Направду є на що дивитись цілих три дні! Все живе собі на своїм місці, як на свободі. Гадюки в Австралії небезпечні. Кажуть, що тут їх не бракує, і що вже багато випадків було, а нераз дуже смутних, що гадюка завдала смертельну рану людям і худоби. Покищо я ще не стрічав жадної великої та небезпечної гадини.

Люди в Австралії всі білі, походять в Англії й з Ірляндії. Дивляться трохи кривим оком на новоприбулих і навіть часом забороняють їм говорити рідною мовою. Спочатку навіть епископи й священики не могли повірити, що в світі існує греко-католицька, або українсько-католицька Церква. Ще сьогодні Сестри-Монахині бють наших дітей по руках, коли, не дай Боже, вони хрестяться трьома пальцями, починаючи з правого рамени. Багато наших дітей мусіли одержати вдруге Миропомазання. Преп. о. Боский направив уже дуже багато таких помилок, але ще недовір'я до нашого обряду велике; ось напр., я мав такі випадки, що Сестри забороняють дітям ходити в нашу церкву на Сл. Божу, або приступати в нашому обряді до Першої Сповіді й Причастя. Тут о. Боский може ще більше Вам сказати... Латинські католики досить високо стоять (25%). Одначе як у Канаді, є дуже багато сектярів і недовірків. Біблійники морочать голову нашим людям і не дають їм спокою. Багато-хто з наших ставляться досить суворо до тієї релігійної прокази. Дай Боже, щоб ніхто більше з українців не заразився біблійницькою хворобою!

Тому три тижні приїхав до нашого монастиря Пр. о. Копяківський на відпочинок. Бідний наш старенький Отець, на мою думку, цілковито "зламаний"! Він мав звичай відвідувати своїх людей на далекому австралійському північні (а в Австралії, як Ви знаєте, північ означає "спека"). Десь отже наприкінці місяця липня ц.р. він залишив Брізбейн і виїхав до тієї тропічної країни. Коли вернувся він із відтіля, сили його були вичерпані, а що найгірше, голова йому стала сильно боліти. Ходив до лікаря, але ніщо не помагає. Лікар навіть йому казав, що найкраще було б вернутися до Канади. Тепер Отцеві вже полегшало, але він таки признає, що не зможе більше тут працювати. Боїться відправляти Сл. Божу публично, бо помиляється навіть у тих молитвах, що знає добре напам'ять. Уже минає п'ятий місяць, як його парафіяни не мають відправи в Брізбейн. Тим то я відїжджаю 15-го грудня до Брізбейн на три тижні. Там відправлю Сл. Божу 18-го, 25-го грудня і 1-го січня. На Різдвяні свята мушу бути в Нюкестелі. Так рішив наш епископ. Тимчасом має рішити Єпископський Комітет, хто з наших українських капелянів має бути в Брізбейн, на місці о. Коп'яківського назавжди. Одначе на Різдвяні свята таки сам о. Коп'яківський буде старатися відправити принаймні тиху Сл. Божу в Брізбейн. Отака то наша доля й недоля на чужині! Да будет воля Твоя!

Маю надію, Ви не берете мені за зле, що часто до Вас не пишу, але ж Ви самі догадуєтесь, що я маю бути занятий. Я люблю свою працю, і не хотів би ні з ким замінятись. Люблю щиро-сердечно своїх людей, і я відчуваю, що та любов взаємна. Вони бідні, багато натерпілись і мають нераз багато-чого оповідати. А розповівши все, їм здається що тяжкий камінь їм випав із грудей. А всі вони такі прості, щирі! Так, кажу щиру правду, я хотів би з такими людьми працювати ціле своє життя! О, я знаю! між ними є всіляки! бо ж вони не святі, але, порівняючи їх із народом іншої нації, або релігії, я не замінив би їх за жадних інших людей, бо вони мої!

Високопреподобний Отче Протоігумене, лишається мені побажати Вам, всім отцям і братам веселих та щасливих Свят Різдва Христового, й щасливого Нового Року.

Молімся одні за одних!

Не знаю, чи о. Коп'яківський зможе Вам написати кілька слід з нагоди Різдвяних Свят, бо, казав, що йому важко писати найменшого листа. Отже сьогодні він відїжджає знову до Брізбейн, а я за нього Вам засилаю його найщиріші побажання.

Остаюсь із великою пошаною й вдячністю,

о. Ст. Масло ЧНІ.

СВ. НИКОЛАЙ У НЮАРКУ

Цього року Св. Николай двічі навідався до наших добрих діточок у Нюарку. 17. XII, 1955 р. приніс він даруночки дошкільним дітям, випитував, як вони заховувалися цілий рік. Діти давали різні відповіді та діставали за те різні надгороди від Св. Отця Николая.

Пан Інж. Лев Бемко прегарно відограв Св. Николая, чим з'єднав собі загальну похвалу від батьків діточок.

18. XII 1955 р. Св. Николай відвідав старших шкільних дітей. Ролю Св. Николая грав пан Марусяк, що роздавав дітям всякі даруноки. Свою ролю відограв дуже вміло. На залі Укр. Централі було дуже багато людей, що приглядалися короткому представленню та роздачі дарунків о. Николаєм.

ПРИЗНАННЯ ДЛЯ ДИТЯЧОГО ЖУРНАЛУ "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ"

"Мій Приятель", журналик для українських дітей Канади й Америки, що його кожного місяця вже восьмий рік видає Централя Українців Католиків, 49 Кеннеді Ст., у Вінніпегу під редакцією о. Семена Іжика, одержав від найвищої духовної ієрархії признання та благословення на восьмий рік видання. Цим разом подаємо ось ці листи: 1. Від Апостольського Екзарха Америки, ВПреосв. Архиепископа Богачевського з Филяделфії:

"Всечесний Отче Іжик: Дякую за ласкаву присилку отправленого восьмого річника Мого Приятеля. Рівночасно припоручаю його нашій молоді і прошу наших душпастирів про поширення. Залучую чек а покриття витрат і з найкращими побажаннями найбільших успіхів у Вашій цінній праці—остаю в Христі—Константин, Архиепископ, Апостольський Екзарх".

Другий лист від Преосв. Кир Максима Германюка, Єпископа-коадютора Вінніпегського Екзархату: "З увагою переглянув я цілість сьомого річника Мого Приятеля і з великою приємністю можу ствердити, що Ваш журнал, помимо різних труднощів, поступає все вперед. Цей свій поступ він може завдячувати, Дорогий Отче Редакторе, лише Вашому вмілому проводові й Вашій невтомній, витривалій праці. За цю Вашу неструдженну працю належиться Вам, Отче Іжик, щира подяка від нашого духовенства й всіх вірних. Зокрема Вам будуть вдячні наші діточки, що може ще тепер не вповні розуміють цілу вартість Вашої праці для формації їхнього християнського й національного життя, але колись пізніше вони з певністю віднайдуть в глибині своєї душі слова "Мойого Приятеля". Тоді вирветься з їхніх сердець щира й глибока подяка для тої людини, що

вуміла колись вложити в їхню душу так великий скарб на дальшу мандрівку життя. Ця подяка, Дорогий Отче, буде чи не найкраща винагорода за всі Ваші теперішні труди... Відданий в Христі Господі, Максим, Єпископ-коадютор.

В прилозі посилаю чек на пресовий фонд Мого Приятеля.

Дуже цінну рецензію з нагоди закінчення сьомого річника Мого Приятеля висловив у редакційній статті щоденника 'Америка", голова "Провідання" Всч. о. Володимир Білинський. Нам треба не тільки радіти, що "Мій Приятель" вступив у восьмий рік видання, але треба доложити всіх старань, щоби він був більше досконалий та знаходився в руках всіх українських дітей Канади й Америки. Річна передплата тільки $2.00. Старі річники та оказові числа можна замовляти на адресу:

MY FRIEND
49 Kennedy St.,
Winipeg 1, Man., Canada

"ПО РІДНОМУ КРАЮ"

Видавництво "Добра Книжка" видала збірку оповідань і витягів із творів відомої укр. письменниці Олени Кисілевської з нагоди її 85-літніх ровковин життя.

Шановна Авторка відома укр. громадянству своєю невтомною діяльністю в різних ділянках життя, особливо зо змагань поліпшити долю української жінки.

Книжка видана на добрім папері та гарно опрацьована. Оповідання написані гарною літературною мовою та живим стилем. Це ніби лет над рідною Україною. Авторка переносить читача в різні сторони України та дає йому відчути подих рідної землі, запізнатися з народом, його щоденими клопотами та ідеалами.

Редакція Голосу Спасителя поручає цю цінну книжку всім читачам нашого місячника.

МІСІЯ В НЮАРКУ

Преп. о. Богдан Курилас, ЧНІ., що минулого року осягнув свій докторат, провів тижневу місію в церкві Св. Івана Хрестителя в Нюарку від 27. XI.—4. XII 1955 р.

Живе й переконливе виголошення, добрані модерні теми, зворушливі приклади з життя модерної людини, захопили слухачів. Нажаль замало людей узяли участь у цій прегарній місії. Між слухачами було немало парафіян, що знали отця проповідника ще з Европи, як він давав місії по таборах.

14. XII отець проповідник, що відвідував в Америці та Канаді своїх братів і кревних, вернувся до Бельгії, де займається рештками наших залишенців.

ГОЛАР, САСК.
Похорон бл. п. Григорія Яроцького

Дня 17 січня 1956 заосмотрений останніми св. Тайнами помер у своїм домі в Голар, Саск., Григорій Яроцький. Прожив 85 літ. Це один з нечисленних вже піонерів. До Канади приїхав 1898 р. зі Сухостава, повіту Гусятин. З початку замешкав у Калдер. Опісля протягом 16 літ у Врокстон. Відтак пересилився до Голар, коло Елфрос, Саск., де прожив решту свого життя, то є 36 літ.

З початку життя було дуже тяжке. Не було тих всіх вигід, що бачимо тепер. Треба подивляти їх відвагу, працьовитість та витривалість серед тих лісів. Господь Бог не опустив їх, але благословив їх що раз то численнішими добрами.

Мали 5 дітей. З них двоє вже повмирало. Остался лише три сини: Іван, що не жонатий, Михаїл подружений з Марією Чорнобай та Петро з Елисаветою Чорнобай. Один з них мешкав з батьками. Смерть мужа і батька була великим болем і нещодіванкою.

В середу вечером, 19 січня, при участи жени, дітей та численних свояків і сусідів, о. С. І. Шавель ЧНІ., з Йорктону відправив Парастас. Опісля всі гарно співали численні коляди. Аж приємно було слухати. Пізно вечером роз'їхалися домів.

Слідуючого дня, 20 січня відбувся похорон. Поминальні богослуження відправив та виголосив проповідь о. С. І. Шавель ЧНІ. в церкві св. Юрія в Голар, Саск. Мимо зимна і тяжких доріг з'їхалося досить багато людей. Знак, що любили й шанували бл. п. Григорія, та бажали тепер віддати йому послідну прислугу. По похороні всі були запрошені до парохіяльного дому на спільну перекуску. Тут по молитві о. парох, з нагоди смерти, зложив сердечне співчуття жені й дітям. Григорієві Вічная пам'ять, а жені і дітям Многая літа, та вложили на допись $9.27.

Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Григорієві нехай ласкавий Бог уділить блаженного спокою та вічну пам'ять!

Учасник.

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщиріша подяка всім добродіям за надіслані жертви.

Н. Якимець, Вегревил	.65
Вас. Митриковський, Абернеті	1.00
М. Ворона, Мейфир	1.00
М. Козицький, Елк Пойнт	1.00
Іван Левандовський, Кіченер	1.00
Пані І. Демчук, Дірборн	.50
Т. Волощук, Джонставн	1.00
Т. Кокорудз, Амстердам	1.00
Софія Ціцюра, Джерзі Сіті	1.00
З похорону бл. п. Анни Снігур, Інсінгер, Саск.	14.20
З похорону бл. п. Гр. Яроцького, Голар, Саск.	9.27
Фред Крушевський, Велфілд	1.00
З нагоди 50-ліття праці Чину Отців Редемптористів, Анна Дербавка Дітройт	10.00
Іван Тенпол, 100 Майл Гавс, дар на Логос	10.00
НА НОВУ ДРУКАРНЮ—	
Гр. Хоронжий, Янов	2.00
Марія Рудик, С. Бостон	3.00
В. Прокопенко, Кінгстон	1.00
Гр. Рубас, Гілтон	3.00
Катерина Маринюк, Вінніпег	1.00
Софія Ціцюра, Джерзі Сіті	2.00
Текля Вишневська, Шолка	1.00

УКРАЇНСЬКА МОВА У ВІЙСЬКОВІЙ ШКОЛІ В ЗДА

В школі мов Армії ЗДА, що є в Президії в Монтерей, Каліфорнія, введено курс української мови як частину нормальної програми. При навчанню інших мов зазнайомлюють студентів з історією, географією, ріжними ділянками культури, економікою і політикою нації, яка говорить даною мовою. Можна припускати, що подібно введуть у тій школі також і навчання українознавства. Вояки українського походження повинні якнайбільше користати з тих курсів.

Хрестна Дорога
Ціна 10ц.

Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ПЕРЕНІССЯ ДО САСКАТУНУ

МИХАЇЛ Ф. СТАДНИК

Оптометрист (спеціяліст від очей), недавно тому отворив свій офіс у САСКАТУНІ в 307 Avenue Building (напроти полудневого будинку Ітона). Там він зможе оглянути Ваші очі та в потребі замовити відповідні окуляри.

Він учився в Колегії Оптометрії та Університеті в Торонто. Опісля в 1950 році отворив свій офіс в Йорктоні, де мав найдомернійші машини до оглядання очей. Тут працював з великим успіхом через 5 літ.

Тепер переніс свій офіс до більшого міста, до Саскатуну.

Його нова адреса така:

MICHAEL F. STADNYK
Optometrist
307 Avenue Building
Saskatoon, Sask.
(Opposite Eaton's—South Building)

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
а не до Редактора, Преп. о. Шудла
в Нюарку, ЗДА.

НОВІ КНИЖКИ

ЮВІЛЕЙНИЙ АЛЬМАНАХ ОО. Редемптористів Східнього Обряду, 1906-1956—Golden Jubilee of Redemptorist Fathers of the Eastern Rite 1906-1956. Сторін 448. Знимок-кліш 195. Розмір 6¼x9. Папір добрий. Двоколірова обкладинка. 28 статтей ріжного змісту про працю ОО. Редемптористів у Зах. Україні, в Канаді, Зл. Державах та між скитальцями. Ціна $2.00.

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ САСКАЧЕВАНУ 1905-1955. Jubilee Book—Ukrainian Catholics of Saskatchewan 1905-1955. Сторін 224, знимок 120. Папір добрий. Величина 7x10. Зміст: 31 ріжних статтей в українській і англійській мові про релігійний і народний розвиток українців католиків у Саскачевані протягом 50 літ. Ціна $2.00.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1, о. М. Щудло ЧНІ. Лише в українській мові. Сторін 64. Багато образців-кліш. Має 23 наук-лекцій, щоденні і катехитичні молитви. Перед кожною наукою коротке пояснення, а опісля питання і відповіді. Ціна 15ц. Зміст слідуючий:

Наука 1.—Сотворення
Наука 2.—Бог і Пресвята Тройця
Наука 3.—Первородний гріх
Наука 4.—Особистий гріх
Наука 5.—Небо, пекло та чистилище
Наука 6.—Ісус Христос
Наука 7.—Відкуплення людства
Наука 8.—Пречиста Діва Марія
Наука 9.—Католицька Церква
Наука 10.—Дві великі заповіді любови
Наука 11.—Десять Божих заповідей
Наука 12.—Церковні заповіді
Наука 13.—Освятна ласка і святі Тайни
Наука 14.—Хрещення та Миропомазання
Наука 15.—Свята тайна покаяння (сповідь)
Наука 16.—Що робити щоб сповідь була добра
Наука 17.—Як заховуватися при сповіді
Наука 18.—Пресв. Євхаристія
Наука 19.—Що робити щоб приняти Причастя
Наука 20.—Що робити по св. Причасті
Наука 21.—Служба Божа (Бож. Літургія)
Наука 22.—Молитва
Наука 23.—Укр. Катол. Церква

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Щудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Має також щоденні та катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській й англійській мові. Стр. 128. Багато образців. Ціна 25ц.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Щудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Стр. 136. Багато образців-кліш. Має щоденні й катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській та англійській мові, а крім того під українським текстом є те саме писано анг'л. буквами (латинкою). Ціна 25ц.

Це перші того рода катехизми в нашім народі.

ПАНАХИДА, ПАРАСТАС І ПОХОРОН (мирян) з додатком похоронних Євангелій). Стр. 78. Ціна 35ц.

Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1956

Пожертвування Дитяти Ісуса

С. Х.

СВЯТА Євангелія має дуже багато прегарних і зворушливих сцен дорогих кожному християнському серцю. Пожертвування Дитяти Ісуса в єрусалимській святині належить до них, бо воно чарує кожного, хто побожно відтворює його перед своїми очима.

В єрусалимській святині рух. Це день, коли побожні жінки йдуть туди, щоб очиститися по народженні своїх первенців, пожертвувати їх Всевишньому, зложити жертву викупу і забрати їх додому, щоб виховувати на добрих і побожних ізраїльтян.

Посеред святині стоїть старенький сивоволосий первосвященик убраний в архиерейські ризи. Тіяра сяє на його голові. Він має виповняти свій уряд цебто жертвувати Богові новонароджених первенців, як цього бажав Собі Господь. В святині повно молодих подругів, що привели сюди свої жінки для очищення. Немовлята спочивають на руках матерей.

Ось побожна молода жінка входить до святині в товаристві свого мужа. Небесна радість сяє на обличчі щасливої матері та її обручника, як їхні очі спічнуть на дитяті, яке вона побожно держить на руках. Первосвященик бере від неї немовля, підносить дороги та жертвує його Богові, відмовляючи приписану молитву пожертвування. Присутні скупчено споглядають на піднесене догори дитя, бо відчувають, що там якась таємниця, бо це дитя сповняє первосвященика дивними почуваннями, що змальовуються на його старечім обличчі.

По пожертвуванні дитяти, віддає його щасливій матері. Вона складає Богові приписану жертву з двох голубят, і готовиться виходити з храму, аж тут наближається до неї побожний старушок Симеон, бере дитя на свої руки, дрижачи споглядає на нього, складає хвалу Богові та голосно кличе перед зібраним народом:

"Владико, тепер Ти відпускаєш Свойого слугу у спокою за Твоїм словом, бо мої очі бачили Твоє Спасіння (Спасителя, що Ти післав обездоленому людству), що Ти приготовив його перед всі-

ма народами, Світло для просвічення поган і на славу Ізраїля, Твойого народу" (Лк. 2, 29-32).

Здивована таким надприродним знанням Симеона побожна Мати дитяти захоплено слухає його пророцтва. Хто ж бо цей ясновидючий старець? Це Симеон, побожний і покірний ізраїльтянин, що ждав на Спасителя світу, який мав направити лихо спричинене людству гріхом наших прародичів Адама й Єви та власними гріхами. Його побожність була відмінна від поверхової та штучної побожности фарисеїв, тому й Св. Дух просвітив його та дав йому ласку стрінути Спасителя світу в дні його пожертвування. Ждав він у молитві та розважанні пророчих писань на **потіху Ізраїля**, цебто на хвилину, коли настануть месіянські часи із появою в світі обіцяного Месії.

Приймаючи дитя Ісуса в свої руки, Симеон відчуває, що ці щасливі часи уже надійшли. Маленьке Дитя Ісус це Світло для всього світу, що сливе весь лежав у пітьмі поганства, зіпсуття та безвір'я. Отут скромний старець виразно зазначує, що новонароджений Месія це спадщина цілого людства, це скраб усіх народів світу, а не приватна власність ізраїльського народу, як про це мріяли жидівські провідники, книжники та фарисеї.

Ставши Світлом для поганського світу, Христос прославить водночас Свій ізраїльський нарід, з якого Він вийшов. Це ж неабияка честь для ізраїльтян, що Спаситель світу це їхній брат по крові та кості. Вже пророк Захарія заповідав ці щасливі часи, коли поганські народи будуть шукати світла правди в Ізраїлі. "У ті часи буде так, що десять з усяких різномовних народів ухоплять юдея за полу та казатимуть: Підемо й ми з тобою, бо ми чули, що з вами Бог". (Зах. 8, 23).

Спаситель належить до всього людства, не зважаючи на національні, расові чи культуральні різниці народів. Він—Божий Син. Так, як Бог є ласкавим Батьком для всіх добрим Спасителем, що не жалує власної крови, щоб поєднати їх зо Своїм Небесним Вітцем.

Досі пророчі слова Симеона сповняли радістю серце щасливої матері Марії, бо вона й тільки того бажала, щоб її Син став для всіх людей духовним світлом і джерелом відродження з гріха до гідности Божого синівства.

Побожний старець цілує дитя дрижачими устами й повільно віддає його матері. Його ж пророцтво ще не скінчене. Він знову дивиться на розрадовану матір і гейби жаль йому було відбирати від неї цю небесну радість. Проте Св. Дух велить йому відчинити уста та докінчити почате пророкування:

"Ось Він (дитя Ісус) призначений багатьом на падіння та вставання в Ізраїлі та на знак сперечення. І меч прошиє твою душу, —щоб відкрилися думки сердець багатьох" (Лк. 2, 34-5).

"Дивися, щаслива Мати", кличе сивоволосий старець Симеон, "цей Твій улюблений Син поділить Свій власний ізраїльський нарід і ціле людство на дві частини, на тих, що повірять у Його небесне посланництво, признають Його за обіцяного Месію, приймуть Його Євангелію та застосують до неї свої гадки, слова та життя, й на тих, що відкинуть Його, знехтують Його навчанням і проживатимуть всупереч засадам Його Євангелії".

Стріча з Ісусом виявить внутрішні розположення й характер кожної людини у прийнятті чи відкиненні Спасителя та Його навчання. Ніхто не зможе залишитися **невтральним** супроти Христа та Його Євангелії, бо хто не з Ним, той тимсамим стає проти Нього. Кожна людина, що приходить до уживання розуму, мусить рішитися за Христом чи проти Нього, бо ніхто не зможе безкарно сказати: "Я не цікавлюся Христом. Я не дбаю про Його навчання, бо потраплю обійтися без Нього".

Христос стане каменем падіння для тих, що рішаться проти Нього. Він буде нагодою їхньої духовної руїни та вічного прокляття по смерті. За те Спаситель стане відкупителем, Його Євангелія буде джерелом духовного відродження для всіх тих, що приймуть Його посланництво, повірять у Його навчання та старатимуться проживати так, як Він Сам чи при помочі Своєї Церкви навчає людей проживати. Вони повстануть зо смерти гріха й духовно відродяться в святому хрещенні, чим запевнять собі Боже благословення за життя й вічне щастя по смерті.

Спротив ворогів Христовому навчанню, відкинення Його посланництва, шикани фарисеїв, перекручування засад Св. Євангелії всякими еретиками—річ природна—сповнять серце Марії болем і прикрощами та будуть для її ніжної душі болючим мечем, бо по словам псальмоспівця: "Їхні зуби як той спис і стріли, а їхній язик—гострий меч". (Пс. 56, 5).

Цей болючий меч спротиву Христові та Його Церкві далі ранить серце Марії, що бажає спасіння всіх людей, яким подала Спасителя. Жаль їй Христової крови, що колись плила по хресті та далі спливає по престолах у часі Божественної Літургії, бо засліплені, закам'янілі душі не хотять користати з неї. Загибель численних душ це гострий меч болю для ласкавого серця Марії, Цариці неба та покровительки людства.

О. Олесь

Готові будьмо! Близько час,
Коли святі церковні дзвони
Благовість нам сонця схід
І сколихнуть усі кордони.

Готові будьмо! Це не сон:
Я бачу натовпи великі,
Обійми, сльози на очах
І теплі стиски рук і крики.

О, дзвони радісні, гудіть,
Надію лийте в хворі груди...
Дивіться: в натовпі—Христос,
Дивіться: люди—знову люди.

Значення Преси

о. д-р Іриней Назарко ЧСВВ.

"Книги морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить—
Дивні перли виносить!"

ЖИВЕМО в добі постійних революцій. Одначе ми заспокоюємося фразою: "Якось то буде". Помічується, що в наших ворогів є певний розмах та очайдушність у поширювання зла. Натомість ми задоволюємося малими здобутками, нам бракує вогня і горіння св. віри, в нас нема почуття сили, солідарности, посвяти та великого бажання.

Одним із засобів, яким найбільше поширюється зло, це преса. Гляньте, який розмах має зла преса. Не говорю тепер про те, що "Безбожник" у Москві має поверх 8 мілионів читачів, але у нас у Канаді "Українське Життя" в Торонті має 18 тисяч передплатників, а "Україне Слово" у Вінніпегу 10 тисяч передплатників. Ці числа вказують на силу комуністичного світу. Добре знаємо, що силу можна поконати тільки силою. Тому до боротьби за краще завтра нашого народу мусимо змобілізувати нашу католицьку пресу.

Гляньмо на боєвий прапор Христа і побачимо, що на ньому написано: "Хто не є зо Мною—той проти Мене". Отже середини нема. Ці слова боєвого прапора Христа відносяться також до преси. Преса, яка не стоїть на тривких основах християнства є зла. Нашим обов'язком є злу пресу поборювати, як таку, що підкопує здорові фундаменти людської спільноти. Одначе часто можемо зустріти таких добрих людей, що із незнання, чи з байдужности читають цю пресу та її передплачують. Через таку підмогу з нашого боку зла преса побільшує свій надлад, росте і скріплює свої позиції.

Одначе нашим завданням не має бути виключно поборювати злу пресу. Ми маємо мати ще іншу важливішу ціль. Ми маємо бути апостолами доброї преси. Хто є байдужий супроти катол. преси, той не має права називати себе вірним сином чи дочкою католицької Церкви. У ЗДА існує "Товариство Хрестоносців", якого ціллю є поборювати злу пресу й поширювати добру. Члени зобов'язуються до цього під присягою. Це Т-во має поверх 100 тисяч членів. А скільки апостолів доброї преси маємо ми, українці католики?! Але не падаймо на дусі і берімся до праці, дивлячися на приклад зо св. Письма, де тільки 12 Апостолів пішло на підбій світу. Ми теж мусимо побідити, бо з нами Христос. Тому візьмім оці зобов'язання на себе:

1. Самим передплачувати і читати українську католицьку пресу. Передплатою скріпимо її матеріяльно, бо майже вся наша преса змагається з трошевими труднощами. Читаючи католицьку пресу, ми збагатимося духово, бо поширимо свій світогляд.

Тому не диво, що всі народи читають свою добру пресу. Поглядім на боці великі народи, як американці, англійці, німці, але для прикладу подивімся на малі країни і побачимо, як у них стоїть справа з пресою. Невелика Данія, яка має понад 3 мілioни населення має аж 5 щоденників, що мають 23 тисячі накладу. А 300 тисяч українців католиків у Канаді досі не мають свого щоденника!

2. Нам слід себе і інших освідомлювати про значення преси. Нераз можна почути як говорять: "З газети хліба їсти не будеш. Колись газет не було і ліпше було жити". Так говорять люди, які духової поживи не потребують. Вони просякнуті наскрізь матеріялізмом. У них не бракує гроша на пиво чи горілку, але на добру пресу жалують дати трохи грошей. Тому їх треба освідомлювати. Це є завданням не лише священика, але теж кожного доброго католика.

3. Домагаймося католицької преси на залізниці, в ресторані тощо. Оповідають, що один чоловік таким способом впровадив понад 200 примірників газет до публичних льокалів.

4. Даваймо теж іншим католикам пресу читати, а при нагоді імени, різних несподіванок і ювілеїв заплатім комусь місячну чи річну передплату газети та не забудьмо у ці радісні хвилини про пресовий фонд для нашої католицької преси. Це тільки кілька середників поширення доброї преси. Їх є значно більше, тільки треба мати трохи доброї волі.

На папері земля видала двобій небу, зло—добру, лож—правді. Тому ми українці католики приступаймо до бою за свою рідну католицьку пресу в Канаді! Кожний бій вимагає жертви! Ми їх не маємо чого боятися, бо за нами правда, з нами Той, котрий "побідив світ!"

СВ. ЙОСИФ ОБРУЧНИК

(Старохристиянський переказ)

БАГАТО квітів присвячує нарід Св. Йосипові, Обручникові Пречистої Діви Марії, якому доручено опіку над Ісусом і Маріею. Старохристиянський переказ оповідає ось що:

Коли наближався час заручин Пречистої, скликав первосвященик усіх молодців, що походили з царського роду Давида, щоб вибрати одного з них на Обручника. Між покликаними молодцями був також скромний тесля, Йосип з Назарету. А було їх 12. Тому, що всі з них хотіли мати цю почесть, первосвященик склав вирішення в руки Божі. Сам Бог має вибрати Обручника. Первосвященик відібрав від кожного з них суху палицю, склав їх у святині й заявив таке: "Чия палиця заквітне вночі, той стане Обручником Марії". Коли вранці ввійшов первосвященик в оточенні молодців до святині, всі були свідками, що палиця Йосипа з Назарету видала чудний білий квіт, який почали називати лілеєю. І з того часу присвячують лілеї Св. Йосипові, що йому передав Бог-Отець опіку Ісуса-Дитяти і Марії. Лілея є символом дівництва і непорочної чистоти.

Невдачі та Тріюмфи

(Продовження)

ТІЛЬКИ рішучість вісімдесятилітнього єрарха, еп. Фалької, врятувала цей важний почин будови монастиря в Паґані, що згодом відограв таку важну ролю в історії цілого Чину. Як о. Андрій Вілляні прибув до Кастеллямаре, щоб виложити єпископові рації, чому Отці рішилися покинути Паґані, бо будова монастиря була дуже ризиковна та трудна справа, то цей святий старець, що вже сливе стояв над гробом, спокійно поглянув на статуйку Св. Архистратига Михаїла та рішуче промовив:

"Це диявольські затії. Не треба звертати на них уваги та лякатися. Ідіть уперед! Господь Бог і Святий Михаїл поможуть вам. Присвятіть майбутню церкву Св. Михаїлові!"

"Оця спасенна порада була сильною заохотою для Отців полишитися на місці та продовжати працю. Альфонс тимчасом був зайнявся місіями в ночерській дієцезії. Місцевий епископ де Домінічі, до якого належала юриздикція над містечком Паґані, отак писав про успіх цих місій до королівського міністра маркіза Бранконе:

"Від декількох місяців прийшли сюди місіонері, Альфонс, Цевар Спортеллі й інші евангелізувати мою дієцезію. Вони всюди вчинили стільки добра, що душі повірені мені бажають мати їх часто біля себе... Я дуже дякую Господеві, що в моїй старості післав мені таку велику поміч. Я ж учинив усе, що знав і міг, щоб затримати їх у своїй епархії".

Цей лист підготовив грунт на королівському дворі для подання Альфонса в справі будови монастиря в Паґані. Альфонс прохав позволення "побудувати поза містечком Паґані вбогий дім і капличку, де бідний нарід околиці міг би легко знаходити поміч у своїх духовних потребах". В поданні до короля Альфонс залучив обширний звіт про рід місійної праці нового Чину, про домагання народу в Ночері деї Паґані, щоб Отці настало поселилися в Паґані, про одобрення пляну місцевим епископом і безмежне добро, що Отці могли б доконати для населення, яке розкинене по цілій околиці. Подання кінчилося проханням одобрити будову монастиря в Паґані. Водночас Альфонс вислав листа до міністра Бранконе, благаючи його поперти цю справу на королівському дворі. Міністер прихильно представив королеві Карлові прохання Альфонса, бо вже 23 березня 1743 р. король дозволив на будову монастиря і каплиці, хоч ця будова не мала мати "форми монастиря", бо була призначена тільки на захист для місіонерів, як довго подобалося королеві. Оттакі це були часи, коли Альфонс оснував свій Чин. Світська влада параліжувала навіть духовні почини, бо лякалися, щоб Церква "не шкодила державі!" Альфонс і його товариші були вдячні Божому Провидінню за королівське позволення, що давало їм право відчинити нову станицю й розгорнути місійну діяльність на сарнській рівнині, засіяній селами й присілками.

Отці негайно взялися до праці над будовою монастиря. Багато дооколишніх священиків, представники монаших Чинів і сила народу з усієї околиці взяли участь у посвяченні угольного каменя. Тільки дон Домінік де Майо, парох церкви Св. Феликса в Паґані, не взяв участи в церемонії, заявляючи, що станиця ОО. місіонерів не повинна зменшувати його парафіяльних прав.

По благословенні угольного каменя закипіла робота над будовою. Добрячий нарід з Паґані та цілої околиці, яку Отці пройшли з місіями, одушевлено помагав при будові. В тім часі дистрикт Ночери деї Паґані обнимав 36 сіл, не вчисляючи розкинених по рівнині селян. Ночерська дієцезія простягалася на 25 км. і начисляла 40,000 душ. Около 300 священиків обслуговували 100 дієцезальних церков і каплиць. В дієцезії було теж 10 монастирів ченців різних Чинів. Всетаки простий нарід, особливо селяни й мешканці присілків були духовно сильно занедбані. Нарід бачив безінтересовність місіонерів і радо помагав будувати монастир, абитільки затримати їх у своїй околиці. З поступом у будові монастиря зростало прив'язання народу до місіонерів. Любов населення до них викликала заздрість і підозріння в деякій частині місцевого клеру, який побоювався конкуренції. До спротиву клеру долучилися кревняки отця Контальдого, сподіючись відзискати посілість даровану ченцям.

Противники монастиря звернулися до місцевого епископа Де Домінічі, сподіючись перетягнути його на свою сторону. Домагалися, щоб він заборонив дальшу будову монастиря, але марні були їхні зусилля. Ревний прелат високо цінив Отців і їхню працю. Редемптористи помагали йому в веденні епархіяльної семінарії. Один із них був його духовним провідником. Не дивниця, що цей добрий прелат відправив із нічим Альфонсових ворогів. Постава місцевого єрарха додала жвавости робітникам, що трудилися біля монастиря. Отці зраділи щасливою новинкою, бо положення монастиря пречудно надавалося для місійної діяльности. Довкруги Ночери-Паґані було багато сіл, в яких можна було свобідно працювати для Божої слави. Положення ж монастиря поза містом сприяло скупченню та духові молитви місіонерів, що по приписам Правил мають проживати немов картузіяни, як пробувають вдома.

Нажаль противники не здалися й не підчинилися рішенню свого епископа. Вони звернулися до Неаполю та Риму, щоб звідти виєднати заборону продовжати будову монастиря. В Неаполі треба було знайти здібного адвоката, що опрацював би закиди, що противники ставили Отцям. Знайшовши такого, представили йому по-своєму цілу справу. Адвокат став списувати закиди й оскарження. Боже Провидіння не дозволило йому закінчити протоколу. Перо тричі затялося й не хотіло писати. Адвокат взяв попільничку, щоб висипати попіл на записану сторінку протоколу, але через недогляд вилляв на неї чорнило. Все те вчинило на нього таке враження, що він закликав: "Шукайте собі іншого адвоката. Не бажаю ставати проти місіонерів".

Противники не здалися. Знайшли іншого адвоката, що зладив оскарження, наводячи два закиди проти будови монастиря: "Мо-

настир шкодитиме місцевому клерові", і "Місіонері не мають дійсного позволення від короля".

Королівський міністер, маркіз Фраджанні, видав розпорядок, яким заборонив продовжати будову, чим практично касував попереднє позволення, що Альфонс отримав від короля. Альфонс зрозумів критичне положення нової фундації й рішуче став боронити її, представляючи, що королівське позволення важне, бо воно недвозначне. В ньому ясно сказано, що Отці мають право побудувати дім і церкву, бо в новому документі, що його був видав маркіз Фраджанні було викреслене позволення будувати монастирську церкву. Отак противники бажали штудерно знівечити працю Отців, відбираючи їм право мати власну церкву, де могли б розвивати свій апостолят.

Повний ревности Альфонс вибрався до Неаполю та представив це хитре обмеження міністрові маркізові Бранконе, який відразу спостеріг підступ і фальсифікацію королівського документу. Він скартав секретаря-фальшівника і власноручно дописав: "Дім і церква". Водночас повідомив про вияснення справи маркіза Фраджанні, який передав це губернаторові Салерна і звелів не докучати Отцям.

Отець Спортеллі не тратив часу. Праця біля будови монастиря і каплиці кипіла вдень і вночі під його пильним наглядом. 18 червня 1743 р. будова так сильно поступила вперед, що церковця вже була сливе закінчена. Отець поспішно поставив у ній престіл, звелів повставляти сповідальниці й ікони, і доконав посвячення. На другий день з'явився урядовець, щоб замкнути церкву, але вже було запізно. Отці вже були розпочали в ній священичі чинності, відправляли богослуження, слухали сповідей вірних і роздавали Св. Причастя. Представник влади не важився нарушувати святости Божого храму. Зрештою незабаром надійшло повідомлення з Неаполю, що Отці мають право на дім і церкву. Ця вістка сповнила радістю співбратів Св. Альфонса й придушила зухвалість противників. Св. Архистратиг Михаіл, якого ікону Отці помістили в церкві над головним престолом, поконав ворожі затії та не дозволив диявольові затріюмфувати над Божим ділом.

Проте противники ще не піддалися. Невдача їхніх заходів в місцевого єпископа не знеохотила їх. Розпочали в Римі процес проти місіонерів. Крім цього натискали на стареньку донну Антоніо Контальді та спонукали її відкликати свій дарунок, що вона записала Отцям. Що більше! Під їхнім напором старенька жінка стала домагатися уневажнення запису покійного дон Франциска Контельді, її родича, під позором, що він скривдив її.

Скарга, що противники внесли до Конґреґації Єпископів у Римі, твердила, що нова фундація Редемптористів у Пагані безкорисна, шкідлива тамтешнім парафіям, нелегальна, бо єпископ згодився на неї без згоди парохів. Конґреґація стала прослідкувати справу. Саме тоді приятелі Отців вислали меморіял до згаданої Конґреґації, в якому сильно хвалили безкористолюбну діяльність Отців місіонерів і підкреслювали конечність монастиря для духового добробуту населення всієї околиці.

Сам Альфонс удався до Риму і представив Єпископам Конґреґації цілу справу. Єпископ Віджілянте із Каяццо написав охвальний лист до Конґреґації, в якім боронив справу фундації, зазначуючи, що особисто бачив ревну працю місіонерів. Конґреґація Єпископів написала до Кард. Спінеллі в Неаполі. Він прослідив справу в Пагані та вислав прихильний звіт. При кінці 1743 р. помер єпископ Ночери, Де Домінічі. Його наслідник Преосв. Ґерард Антоній Вольпі зразу дуже обережно поставився до спору між противниками фундації та Отцями. Здавалося, що новий прелат вагався. Це вагання тішило противників і смутило Отців. Нарешті, прослідивши цілу справу, Преосв. Вольпі заявився за місіонерями та став закликати противників до згоди, але вони не хотіли піддатися, бо домагання дон ді Майо, провідника противників, були фантастичні. Він ішов так далеко в своїм домаганні, що натискав на єпископа, щоб він замкнув монастирську церкву.

Противники не задовольнилися судовими процесами. Вони підбунтували чернь, що стала насміхатися й зневажати Отців і Братів. Гуртки юнаків почали підходити під вікна монастиря й насмішливо повторяти проповіді місіонерів, наслідуючи їх тон. Раз один юнак став насміхатися з Брата Лавра, що працював у городі. Побожний Брат навіть не підвів голови гейби не чув кепкування зухвалого юнака. Це розлютило кепкуна. Він перескочив через паркан, наблизився до Брата та вдарив його в лице. "Покірний Брат", каже отець Танноя", припав навколішки та наставив другу щоку. Це сильно застидало зухвальця. Він мовчки віддалився від Брата".

Боже Провидіння дозволяє, щоб лихі люди чинили пакості Христовим слугам, щоб так збільшити їх заслуги для небесної слави. Проте часом воно строго карає зухвальців. Таке сталося одному юнакові, що разом із іншими прийшов кепкувати собі з Отців, співаючи їхні напіви під монастирськими вікнами. Божа справедливість послала йому удар серця. Атак був такий нагальний, що товариші навіть не потрапили занести його додому. Помер на місці, спричиняючи переполох поміж кепкунами.

Противники Отців не щадили навіть Св. Альфонса, якого мешканці подивляли як Святого в часі місій. В часі відвідин у Пагані один негідний служитель Божого престола назвав Альфонса "фіякром". Подибавши його на вулиці, цей служитель закликав до нього: "Якщо бажаєш обкрадати й грабувати нарід, то нападай на людей на безлюдді та перехрестях доріг"! Альфонс спокійно прийняв наругу та закликав: "Слава Богу! Я покинув свій дім і маєтки, а тут у Ночері звуть мене злодієм!"

24 вересня 1743 р. дім для Отців був уже настільки викінчений, що мала громадка місіонерів змогла вибратися з дому Контальді та перейти до новозбудованого монастиря. Отці відправили подячну богослужбу в монастирській церкві, щоб подякувати Пречистій Діві та Св. Михаїлові архангелові за опіку та поміч у будові монастиря. Численний нарід узяв участь у богослужбі.

Перехід Отців до монастиря не закінчив клопотів, ані не примирив противників Альфонсового діла. Альфонс, колишній неаполітанський адвокат, використав набутий досвід, щоб боронити Божу справу. Писав він листи до приятелів на королівськім дворі в Неаполі, збиваючи наклепи й оскарження противників, які сильно завидували, що нарід часто звертався в своїх духов-

них потребах до Отців і складав пожертви на Служби Божі.

Святі теж бувають людьми. Невпинна боротьба теж виснажує їх нерви й підкопує одушевлення. Таке трапилося Св. Альфонсові. Тертя у Пагані, наклепи противників, безнастанні оскарження перед урядовими чинниками знову захитали рішення Альфонса залишити співбратів у Пагані. 28 грудня 1744 р. він писав до о. Цезара Спортеллі, ігумена монастиря в Пагані:

"Якщо відносини якось не наладнаються, то я зачну сумніватися, чи Боч взагалі бажає тієї фундації, що викликала стільки спротиву та спричинила так багато клопотів для Чину. Щоправда, Бог заговорив чудами, але Він може мати відмінні від наших пляни".

Вороги знали, що король неприхильно дивився на монастирі, бо тоді в Європі взагалі віяв усюди протимонаший дух масонства й антиклерикалізму. Вороги Церкви вбачали в монашестві головну підпору Папства, тому й упершу чергу звернулися проти монаших Чинів, стали переслідувати їх, обмежувати число покликань, щоб отак послабити й остаточно знищити головну підпору Церкви. Противники Альфонса знали, що король згодився на будову дому для пробування місіонерів, але не хотів там монастиря. Не дивниця, що вони стали оскаржувати Альфонса, що він почав будувати монастир у Пагані. Альфонс був зневолений боронитися, вияснюючи урядовим чинникам у Неаполі, що будова так зовнішньо, як внутрішньо не мала форми монастиря, а радніше подобала на звичайний дім мірян.

Головною пружиною махінацій проти Синів Св. Альфонса був парох церкви Св. Феликса, дон Домінік ді Майо, що побоювався, що місіонері не відобрали йому доходів. Боже Провидіння має точно окреслені границі, поза які не дозволить вийти людським пристрастям. Не браїсує йому засобів, щоб гамувати амбіції та захланність. Це докладно справдилося на головному противникові Отців, згаданому парохові. Нещастя, що спало на нього, відчинило йому очі та змягчило серце супроти місіонерів. Дон Домінік відмовив розгрішення одному юнакові, що вдержував грішні стосунки з якоюсь жінкою. Юнак скипів гнівом і рішив пімститися на парохові. Напав на нього перед монастирем клярисок, тяжко побив і поранив його штилетом. Приявні перенесли зараненого пароха до розмовниці черниць. Сумління почало гризти його, по підозрівав, що це кара Божа за спротив Отцям. Саме тоді отець Маццініі, довідавшись про нещастя, прибіг до хворого та став потішати його, подаючи всяку можливу поміж. Ласкавість гоненого ним Отця, брак усякого натяку на вчинені кривди, забуття про його шикани, все те зробило на пораненім парохові глибоке враження та розмягшило його серце. Помирився з Отцями і, виздоровівши, став їх найкращим приятелем.

Поєднання дон Домініка з Отцями притушило завзяття противників монастиря. Такт і свята дипльоматія епископа Вольпі довершила решти, привертаючи мир поміж мешканцями Пагані. Коли справа будови монастиря заспокоїлася, тоді Альфонс показав своїм противникам, яке великодушне було його серце, та як далеко йшла його безкористолюбність. Покликав родину Контальді та зрікся всієї даровизни, що отримав він них, вимагаючи, тільки сплатити довги будови, бо сам негоден був цього вчинити. Це сталося в 1748 р. декілька місяців по виздоровленні дон Домініка де Майо. 31 жовтня 1748 р. підписано угоду з родиною Контальді, яка привернула спокій у парафії, бо вирвала противникам аргумент із рук, що Отці місіонери пошукували не Божої слави, але грошей і багатств.

Альфонс змагався й виграв боротьбу. Йому йшло про саму засаду, що не вільно поступатися перед ворогами добрих діл, поки Господь виразно не виявить Своєї волі. Виграна не запевнила монастиреві ніяких матеріяльних вигід, бо Альфонсові співбраття мусіли завжди проживати в біді та фінансовій скруті. Все-таки монастир у Пагані став виявником Альфонсових ідеалів: це була першорядна місійна станиця, звідки Отці свобідно роз'їжджалися по місіях, проповідували реколекції, несли духовну поміч і потіху всім тим, що зверталися до них. Коли по праці опинялися в монастирі, то в ньому подибували спокій і скупчення, бо він знаходився доволі далеко від міста, щоб запевнити ченцям мовчанку потрібну для молитви й студій. Головний покровитель гонених Отців, Св. Архистратиг Михаїл, подбав про те, щоб, не зважаючи на страждання, вони вийшли переможно зо змагу.

На місці колишньої маленької церковці сьогодні стоїть пишна базиліка Св. Альфонса, прикрашена дорогоцінними мармурами й прегарними артистичними іконами. Монастир у Пагані став резиденцією неаполітанського протоїгуменату, а в церкві в золоченій урні досьогодні спочивають тлінні останки Св. Альфонса, стягаючи до Пагані численних паломників не тільки з Італії, але й з цілого світу.

ЦЕРКВА ДОБРОГО РОЗБІЙНИКА

В КОЖНІЙ людині є вроджене прагнення Бога та Його ласки, хібащо хтось своїми злочинами зовсім потушить його. В Америці в Денмора, Н.Й. є дивна тюрма, де 200 в'язнів збудували собі церковцю та присвятили її доброму розбійникові.

З 2,420 в'язнів 200 зрікалися відпочинку в часі коротких в'язничних проходів, щоб будувати храм на Божу славу, бо дирекція тюрми не могла дозволити їм працювати в інший часі.

Між робітниками, що будували церковцю, були католики, протестанти та жиди. Всі вони трудилися, щоб вшанувати доброго розбійника, що помер по правиці Христа.

Їх саможертва вказує, що в кожній людині є щось добре та шляхетне.

Причини Великої Східньої Схизми

(1054)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

4) Зростаючий престиж Царгородського патріярха

НІХТО б не був подумав у третьому столітті, що єпископи маленького колись містечка Візантії стануть суперничати з Римом, бо до перенесення столиці з Риму до Візантії в 327 р., Візантія була незнана в християнськім світі. Царгородське єпископство було нове, недавно заложене. Його єпископ підлягав тракійському єпископові в Іраклії.

З перенесенням столиці до Царгороду, царгородські єпископи дістали новий престиж, бо були єпископами царського міста. Свідомість, що вони єпископи Царгороду—нового Риму, стала позором для царгородських єпископів, щоб домагатися для себе щораз більших привілеїв і впливу в Христовій Церкві.

Московські історики, й за ними Митр. Іларіон, оскаржують Папу в гордості: "Дух папської гордости й ненаситна спрага панувати над Вселенською Церквою—оце найперше джерело до поділу єдиної Христової Церкви", пише Митр. Іларіон. (Op. cit. 210 ст.)

Якщо треба когось оскаржувати в гордості, то слід докоряти нею саме царгородським патріярхам, а не Римським Папам, бо чи ж не царгородські патріярхи намагалися всіма силами й засобами поширити свою владу й юрисдикцію на Сході, загортаючи такі давні патріярхи, як Олександрійський і антіохійський? Чи не вжили вони царської помочі, щоб підкорити собі згаданих патріярхів, що були гідністю куди вищі над них, бо їхні столиці були заложені апостолами тоді, коли Царгород навіть не існував? Чи сам факт, що вони були єпископами столичного міста давав їм право панувати над іншими східніми патріярхами? Ні, бо політика не має нічого спільного з релігією. Христос виразно відділив царську владу від церковної. "Віддайте кесареві, що кесарове, а Богові—що Боже" (Лк. 20, 25). Перенесення політичної столиці з Риму до Візантії, не дало царгородським єпископам ніякого законного права виноситися понад інших єпископів, а тим менше суперничати з Папами, наслідниками Св. Петра.

Не зважаючи на те, що релігія не має нічого спільного з політикою, царгородські єпископи стали домагатися різних прав, бо на їх думку так вимагала гідність єпископа столичного міста. Найперше вони визволилися спід юрисдикції тракійського архиєпископа й стали самостійними єпископами.

Згодом стали домагатися другого місця в Христовій Церкві. Це бажання здійснили на другім вселенськім соборі в Царгороді в 381 р., коли за їх намовою ухвалено 28-ий канон, що в почестях надавав царгородському патріярхові друге місце, зараз по Папі. Але Папа не потвердив цього канону, тому й він не мав ніякої сили.

Не зважаючи на те, що Папа відкинув це домагання, царгородський патріярх не забув про свої мрії. Він далі змагав, щоб опанувати інші східні патріярхати, бо він патріярх царського міста. Політичні обставини цебто приналежність всіх східніх патріярхів до східньо-римської цебто візантійської імперії вможливлювали царгородським патріярхам певну суверенність над ними, поки вони зовсім не притьмили своїм престижем антіохійського, олександрійського й єрусалимського патріярха.

Справа першенства царгородського патріярха над іншими східніми патріярхами знову виринула на 4-ім вселенськім соборі в Халкедоні в 451 р. Царгородський єпископ Анатолій зібрав 184 єпископів, своїх приятелів і по закінченні собору знову повторив 28-ий канон, що надавав друге місце почести царгородському патріярхові по єпископові Риму. Папа Лев І відкинув це домагання царгородського єпископа, бо воно кривдило старих і давніх патріярхів Олександрії й Антіохії, бо вже перший вселенський Собор у Нікеї в 325 р. був усталив порядок поміж патріярхами Церкви: Рим, Олександрія й Антіохія.

Водночас Лев І заявив, що царгородський єпископ не може займати місце почести перед патріярхом Олександрії чи Антіохії, бо царгородське єпископство не було основане жадним апостолом, як це сталося із єпископствами Риму, Олександрії та Антіохії, що через заснування були Апостольськими столицями. Всетаки заява Папи не знеохотила царгородських єпископів.

Греки взялися укладати історію Візантії. Видумали легенду про подорож Св. Андрея, апостола до Царгороду й приписували йому заложення єпископства в їх місті. Грецький священик із Тиру, Прокопій, уложив цю легенду про Св. Андрея, ба й навіть видумав першого єпископа, що його мав "висвятити" Св. Андрей для Візантії. Водночас заявив, що Св. Андрей був суперником Петра за примат у Христовій Церкві.

Легенда про подорож Св. Андрея впала в догідну землю Візантії. Вона змагала до автокефалії, ба й до "перейняття" влади над всією Церквою. Декотрі із її письменників почали понижати апостола Петра й виносити його брата Андрея, називаючи його "Первозванним", щоб зазначити його вищість над Св. Петром. Грекам був потрібний такий світогляд, щоб "доказати", що Царгород так перевищує Рим, як ап. Андрей перевищував Петра.

Легенда про заснування царгородського єпископства Св. Андреєм закріплялася між греками, а з тим зростала й бажання патріярха перевищити або принаймні дорівняти Папі, що пробував у Римі, на столиці Св. Петра. Отак царгородський патріярх Іван IV зібрав в Царгороді синод у 588 р. і спонукав своїх приятелів проголосити його "вселенським патріярхом". Папа Григорій Великий осудив притенсії Івана IV, але це не спинило його мрій про панування бодай над Сходом, якщо вже неможливо над цілою Христовою Церквою.

При кінці 9-го століття Никита Пафляґонський, грецький письменник, пішов іще дальше в намаганнях допомогти царгородському патріярхові захопити владу над вселенською Церквою. Він попросту "проголосив", що не Петро, а його брат Андрей був головою всіх апостолів, бо він перший був покликаний Христом до апостольства.

Осуджування й догани Папів не потрапили спинити царгородських патріярхів у змаганні до почестей і влади, бо царський уряд сприяв своїм патріярхам, щоб так підвищити престиж власної столиці. Інші патріярхи Сходу були в орбіті східнього цісарства. Політичний натиск Царгороду вкінці змусив олександрійського, антіохійського й єрусалимського патріярха признати зверхність царгородського, бо він патріярх нового Риму, Царгороду.

5) Цезаропапизм

Цезаропапизм це поневолення Церкви державою. Візантійці дивилися на царя як на посвячену Богом особу, яку треба в усьому слухати й коритися її розпорядкам. Здається, що гасло кинене патріярхом Меннасом у 536 р. "НЕ ВІЛЬНО НІЧОГО ЧИНИТИ ПРОТИ ГАДКИ ЧИ ПРИКАЗІВ ЦАРЯ", сталося засадою для всіх греків і їхнього духовенства. (Мансі, VIII, 970).

Правда, візантійський цар не засвоював собі всіх привілеїв колишніх поганських імператорів, що були заразом і найвищими первосвященниками божків. Всетаки вони надто мішалися в церковні й релігійні справи, вибирали епископів, довільно скидали патріярхів і займалися церковними речами. Нераз вони бралися до догматичних справ Церкви й видавали догматичні рішення, часто фальшиві, бо хотіли зберегти одність релігії в своїй імперії. Одність релігії між народом була для них сильним засобом, щоб зберігати одність імперії, яка складалася з різних національностей.

Грецькі епископи, привикши до сліпого послуху царям, не важилися протестувати проти їх зазіхань на права Церкви й її уряду, хоч були й між греками деякі відважні одиниці, от як Св. Максим чи Теодор Студит. Грецькі імператори намагалися централізувати в своїх руках обидві влади: цивільну й церковну. Це ж перепиняло свободу патріярхів і епископів у рядженні Церквою.

Папи ставали щораз більше незалежні від земських царів. Нажаль царгородські патріярхи щораз більше входили в цісарську систему цезаропапизму.

Щоправда можна було зарадити лихові, якщо б царгородські патріярхи були сперли свій авторитет на приматі Римських Папів. Тоді Папи були б увільнили їх від рабської підданости й підляглости примхам візантійських царів. Нажаль царгородські патріярхи так не поступали. Вони були вдячні царям за поміч, що діставали від них, щоб збільшати свій престиж і владу на Сході, й тому корилися їм, стаючись сліпим знаряддям їхньої політики. Це поневолення Церкви державою дуже лихо відбилося на самій державі, бо витворило в народу сервілізм цебто рабське почуття й переконання: **"Не противтеся ніякій владі, яка лиха вона б не була!"** Нарід, що привик до сервілізму, затрачує свою енергійність і стається нездібний довго втримати свою незалежність, бо падає перед напором динамічних народів і стається жертвою своїх ворогів. Отак могутня колись Візантія стала рабинею магометан і зникнула з лиця землі, розплинувшись в музульманськім морю. Самі ж патріярхи, що намагалися стати Архипастирями вселенської Церкви, стали слугами поганців султанів, бо не хотіли зрозуміти, що Церква незалежна від держави, тому церковна гідність і уряд Церкви не залежить від гідности столиці імперії й цивільної влади. Не хотіли теж признати, що примат Римських Архиєреїв не залежить від гідности Риму, колишньої столиці римської імперії, але з установи Ісуса Христа й волі Св. Петра, видимого заступника Спасителя на землі.

Бувши незалежний від цивільної влади, примат Римських Папів не перейшов до Царгороду тому, що Константин переніс свою столицю із Риму до Царгороду. Царгородські патріярхи зразу признавали це, бо не змагали до верходовства в цілій Церкві, але задовольнялися в почестях другим місцем зараз по Папі. Аж у 691 р. греки поважилися присвоїти собі юриздикцію над цілою Церквою й видавати закони для вселенської Церкви, включаючи навіть римську. Це сталося в часі трулянського собору, в 691 р. (Кан. 55). Папи поборювали фальшивий принцип греків, які намагалися захопити владу в цілій Церкві на основі неправдивого оцього заложення: "Царгород є новим Римом у цивільних справах. Чому б не міг він бути теж головою у церковних?"

Царгородські патріярхи сподівалися стати керманичами бодай Східньої Церкви, як відділяться від Риму. Вони були певні, що з часом вдасться їм підкорити під свою владу всіх трьох східніх патріярхів, що пробували в візантійській імперії, де воля царя була законом для греків. Якщо б вони відмовилися добровільно підчинитися під юрисдикцію царгородського патріярха, то до цього змусить їх політичний натиск державних чинників. Так воно й сталося.

ЗРІСТ КАТОЛИКІВ У АМЕРИЦІ

ОСТАННІМИ часами число католиків постійно зростає в Америці. Між навернениими часто подибуються навіть протестантські пастори, от хоча б Гордон, Вадам, Лиджет, Муді, Столері.

Навернений пастор Столері стрінув свого колишнього товариша пастора, що зганив його за зміну віри, кажучи: "Я не люблю тих, що зміняють свою релігію!"

Столері усміхнувся на докір і відповів: "Я теж не люблю їх. Якщо б мої предки були трималися своєї католицької Церкви, то я не був би мусів тепер вертатися до неї!"

Більше любить себе ніж правду той, хто ніколи не відкликує своїх тверджень або не реформує своїх поглядів.

Де Наш Рятунок?

о. Теофіль Гурко

"В нещасті не попадай в розпуку,
а що конечне, гідно неси його!"
К. Штрекфус.

В СЬОГОДНІШНІЙ серіозній хвилині, що закінчує певний протяг часу по другій світовій війні, та змушує нас увійти в себе, насуваються нам різні думки. Мимоволі питаємо себе самих у душі, що за причина наших невдач? Чому не можемо стати в рядах на рівні з іншими вільними народами? І що нам робити, щоб нав'язати з державним нашим минулим, щоб показатися гідними спадкоємцями прав свойого народу, що колись порядкував цілою Східньою Европою?

Гляньмо в історію і завважимо, що часи й обставини дуже змінилися. В попередніх війнах ходило про збереження цілости території; там малося до діла з зовнішнім отвертим ворогом. Тепер мається до діла з внутрішнім-скритим ворогом; тепер йде боротьба за душі. Ворог завзявся, щоб змести нас з лиця землі і то при помочі модерних, найбільш модерних середників. Преса, радіо, штука, кіно, гріш—розпочали на нашому національному організмі морально розкладову роботу в усіх ділянках життя, щоб знищити нашого релігійно-національного духа. Часи теперішні серійозні й тяжкі: гроза-небезпека велика насувається на наш нарід.

Тому треба великої рішучости до тої боротьби і то в більшій мірі як колись. Наперед переможім ворога самі в собі. В житті кожної людини є щось таке, що трудно їй рішитися, рішучо стати проти зла та перехилитися на сторону добра й опанувати обставини. Тому починаючи з того нутра, ставаймо твердо до боротьби за релігійно-моральну обнову нашого особистого і суспільн-публичного життя. Творім ряди сильних характерів серед мужчин і женщин, а головно посеред молоді. Ставаймо на шлях взаїмної любови, а не безтямної ненависти між собою і шкодження собі. Ставаймо більше жертвенні на свої публичні цілі, не розпалюймо ненависти у своїй душі, ненависти, що далеко менше шкодить ворогам ніж нам самим. Вчімся шанувати свій власний авторитет,—тоді не вспіє покорити нас навіть наймогутніший ворог з найбільш диявольськими плянами і змаганнями. Плекаймо в собі взаїмну любов обосновану на хресті, що є найсильніщою зброєю. Вона є непобідима мимо найбільших перепон і трудноші. Оставаймо в своїх релігійно-національних переконаннях непохитні і тверді як диямант.

Дійсно в сучасних тяжких обставинах нема іншого середника понад живу, готову до посвяти надприродну віру. Ми свідомі тієї дивної сили у всяких нещастях нашого всенароднього горя. Наша католицька віра, віра прадідів наших, віра мучеників вказує нам найвищу ціль та має дивний успіх у всіх людських змаганнях.

Узброймося до боротьби зо злом у безмежну надію на Бога, що розбуджує з глибин людської душі дрімучі сили, додає крил відвазі та робить навіть зо слабодуха мужа сильного характеру, відважного героя. Надіється на Божу поміч у змаганні до кращого завтра—це святий оптимізм, без якого не дасться осягнути ніяких успіхів. Тому скріпім довір'я до Бога, до Його Провидіння, що всім кермує, що кермує і нашим народом, довір'я до слушности і святости нашої справи.

Носім отже високо знам'я віри, надії, любови, то перемога буде певна і опинимося у колі вольних народів.

БОГ ПРОГАНЯЄ ЛЮДСТВО З РАЮ

ЛАСКАВИЙ Господь створив людей, щоб вони спокійно, щасливо та радісно проживали собі в раю, поки Він був би забрав їх до вічної слави у небі. Люди були б не старілися в раю, не страждали б, не мали б ніяких хвороб... Усі були б завжди молоді, здорові та щасливі. Первородний гріх спричинив прогнання наших прабатьків із раю та потягнув Божі кари: страждання, муки й смерть.

Господь промовив: "Тому, що ти послухав намови своєї жінки та з'їв з того дерева, що Я заказав тобі їсти, проклята земля для твого труду. В труді та зусиллі їстимеш із неї по всі дні твого життя. Тернину й осет вона родитиме тобі... В поті твого чола їстимеш твій хліб, аж поки вернешся в землю, що з неї взято тебе. Земля бо ти і в землю повернешся".

"І вигнав його Господь із раю роскошей управляти землю, що з неї був він узятий. І прогнав чоловіка. І поставив на сході перед раєм роскоші Херувима з голими полум'яними мечами зверненими на всі сторони, щоб стерегти доступ до дерева життя". (Буття, 3, 16-23). Оттакими словами Господь прогнав наших прабатьків, Адама і Єву з раю, бо вони далися звести диявольові, переступили Божий закон, воліючи вірити Сатані ніж своєму Творцеві. Їхній гріх і переступ Божого закону спричинив безчисленні нещастя людям, що проживають на світі, та запровадив мільйони душ на вічне прокляття до пекла. Не було б цих нещасть, якщо б Адам і Єва були залишилися послушними Богові та зберегли Його приказ не доторкатися заказаного овочу. З цього наука для всіх: Гріх і переступлення Божого закону ніколи не приносять щастя грішникам. Беззаконня стягає на грішників Боже прокляття в цьому та в тому житті.

Не гордися своїм знанням. Що більше вчишся, то більше пізнаєш, як мало знаєш.

ХТО на других говорить неправду, той в першу чергу шкодить собі самому. Нема науки без муки, бо знання це духове золото, яке треба вигребувати з лона землі трудною працею.

Скорбна Мати

Христя Денисиха

ЛИПЕНЬ. На полях хвилюють збіжжя, в садах яблука й грушки витрівають до сонця свої повні вродливі личка. Межі червоніють маками і сонце сипле золотосяйним промінням на землю, на води, на смереками увінчані гори, на важкі сталеві повви, на дула гармат, що довжезною гадюкою в'ються гостинцем на захід.

Десь далеко роздалися глухі громи.

—Буря надтягає.—

—Гармати гудуть,—зідхнув мій чоловік і схилив втомлену голову на груди.

—Невже ж? Невже ж нам треба далі?—

Ідемо знову пару десяток кільометрів на захід. Кілька українських родин, і ми з ними, опинилися в якомусь польському селі. Не маємо ні одної спокійної днини, ні одної спокійної ночі. То тут, то там гине хтось з рук скритовбивчої ворожої боївки. Чуваємо днями й ночами по черзі, щоби впору схоронитися.

Мій Юрась чуває цеї ночі. Ми всі тільки дрімаємо. Який там сон, коли прокидається навіть на шелест листя на дереві.

Трах-трах-трах... прорізали повітря сухі револьверові стріли. Хтось упав на подвір'ю цілим тягарем свого тіла.

Боже!

Ми всі зірвалися на рівні ноги.

—Юрась, Юрась...—вибігаємо на подвір'я.

—Юрась—зверещала я якимсь диким вереском і кинулася на тіло наймолодшого мойого сина.

—Юрась, Юрась, сину мій! Боже... Вбили!

Боже, чого ж Ти допустив до цього? Мій чоловік стоїть, не рушає з місця. Ноги йому мов оливом поналивалися. Найстарша донька заходиться від плачу, а двоє внучат вчепилися її одежі і кричать: Мамо, не плач! Дві молодші доньки скам'яніли з болю. Стоять бліді й нерухомі...

Знову далеке гудіння гармат. Треба дальше скитальським шляхом... треба залишити цю могилку на цвинтарі. Цілую ту землю, що покрила мою дитину.

—Боже, Тобі віддаю в опіку мого Юрася і цю могилку!...

* * *

Ми опинилися в лісі, під голим небом Турингії. Виття сирен, воркотіння сотень літаків, вибухи бомб...

Постелила я все, що мала під деревом, і поклала мойого чоловіка. Ледве держиться на ногах. Ні лікаря, ні чим закропити хворого. Четвертого дня вже не піднісся, так і сконав у лісі під деревом.

Не плачу, а сльози самі ринуть з очей. Я заплющила очі, сціпила зуби. Чую, як щось обривається в моїй людській істоті. Хочу ненавидіти... Ненавидіти світ, людей... Бог забрав мені

сина, забрав мужа. Хочу ненавидіти... а душа щемить, щемить, щемить: нехай буде Воля Твоя!

Зо мною три доньки й двоє малих внучат. Зять і двох синів десь тепер в краю зо зброєю в руках за волю Батьківщини воюють.

Поховала я мого вірного друга таки під цим самим деревом, де помер, зв'язала хрестик з двох гиляк і встромила в могилу.

Перенесли нас з ліса до бараків. Ще не вспіли ми перенести туди нашої мізерії, як доручили Олі листа адресованого чужим почерком. Руки їй дрижали, як відкривала листа.

—Боже,—скрикнула Оля й кинулася з плачем до своїх дітей.

Я підхопила листа. Боже, чи це правда? Мирон, мій зять... згинув під Бродами? Лист випав мені з рук, в очах потемніло.

Я очуняла на руках Христі й Ірки. Оля зо своїми малятами... плачуть? Чого вони плачуть?... Ах, так... Мирон—під Бродами...

Боже, займися тепер сирітками, коли не стало їм батька.

Вересень. Кожного дня виходили доньки до фабрик на роботу. Я залишилася вдома з дітьми. Спілі каштани вигріті сонцем вискакували зо своїх колючих лушпин і, спадаючи, цокали об кам'яний хідник. Я вийшла з дітьми пройтися.

Ідемо вулицями в напрямі фабрики, де працює Оля. Вона вертатиме з праці. Діти вже здалека побачили маму, побігли до неї. В цю ж мить завили сирени. Біжимо, щоби добитися до бункру. Не вспіли. Ми вбігли до найближчої кам'яниці.

Сидимо в холодній вогкій пивниці. Зловіще воркотіння літаків в'їдається в мозок, в кожну жилку, в кожній нерв.

Вибух... один, другий... без ліку... пекло! Дрижимо, зуби об зуби заскакують, то молимося, то мовчки слухаємо, що діється... Оля заткала уха пальцями, діти пригорнулися до неї. Хочу взяти дітей до себе, вони судорожно держаться мами... Боже!...

Я очуняла в шпиталі на ліжку.

—Чого я тут? Що сталося? Я ж не хвора? В голові гуде, от і все.

Пустили мене додому. Ні Олі, ні внучат вже не було. Згинули тоді всі троє. Може так і краще?... Там стрінуться з Мироном...

Якась чорна нудьга засіла тепер в нашій хаті. Ходимо щоденно на цвинтар, де в одній могилі спочила моя Оля з діточками. Чомусь не хочу вірити, що з них остануться тільки кісточки. Це жорстоке! Правда, Боже, що це жорстоке?... Ти знаєш, що робиш. Прости мені!...

З тривогою вижидаю лошти від синів. Вже давно не було вістки. А в той день, це був четвер в день моїх народин, я одержала листа і якось дивно спокійно відібрала його, хоч на коверті знову чужий почерк.

Данко, найстарший син... помер від важких ран. Я вже не плачу, сльози висохли, тільки серце щемить і в мозку щось переливається й тисне в чоло. Боже,... невже ж Ти не пощадиш мене?

Христя в'яне з дня на день. Змарніла, зблідла, висохла, тільки очі світять в темних очодолах, мов у відкритих могилах. Якось

одного дня Ірка вернулася з праці сама. Христя у фабриці за станком ритнула кров'ю. Забрали її до шпиталю.

Найгірші ці довгі безсонні ночі, а дні тягнуться одні за одними щораз тяжчі, щораз чорніші. Христя в шпиталі тане як огарок свічки на престолі. Боже, невже ж нема рятунку для неї?

Є лист від Влодка. Він зо своєю частиною на Словаччині. Живе! Слава Богу!

Січень. Різдво. Ми поставили ялинку на могилі Олі. Ялинка з чічками й свічечками для діточок.

Пішли ми до Христі. Шпиталь для чужинців в деревляних бараках, без жодної охорони перед налетами. Христя не боїться бомб, лежить тихо, спокійно, байдужо. На її обличчу випечені червоні кружки. Вона говорить тихо-тихо, ледве ворушить устами.

Минув січень, минув лютень. Вижидаємо листа від Влодка, відвідуємо Христю в шпиталі у Олю на цвинтарі. Поза тим час для нас не існує, забуваємо лік дням. Для нас не існує ніяка інша думка. Всюди порожно.

Знову лист. Від Влодка? Ні, пише його товариш... Потішає. Влодко герой... Влодко невмируший... Влодко не живе...

Стою при вікні, тарабаню пальцями по шибці й сміюся... регочуся...

—Мамо, що ви?—

Спазматичний сміх вичерпав мої сили, я впала на крісло і гребля прорвалася. Поплили гарячим ручаєм сльози з моїх очей... Легше стало. Якийсь спокій увійшов в мою скорбну душу.

Березень. Христя згасла. Її могилка біля Олі. Остало нас вже тільки дві, як дві мовчазні холодні кам'яні фігури.

Травень. Кінець війни. Большевики займають Турингію. Нам обом уже байдуже. Скінчилися налети, пройшли грабунки й насильства. Одної днини впала до наших бараків зграя п'яних солдатів і якась озвіріла людська чернь. Показують на нас... кричать...

—Сина з германцями, фашисти, при дивізії... Посипалася плюгава московська лайка. Нас вивезли на подвір'я й били... били обидвох... Я хоронила Ірку від побоїв своїм тілом... Далі вже не знаю...

Я опам'яталася. Я?... Хто я? Де я? Хто це біля мене?... Дівчина... Торкаю... Мертва. Кругом нікого, тільки я і мертвець біля мене. І знову нічого...

Не знаю, скільки часу я пролежала без тямки. Пробуджуюся, піднімаюся на руках. Мертве тіло біля мене вже розкладається. Рачкую, щоби дальше від страшного виду, від огидного сопуху гниючого тіла. Дотягнулася я до опустілого бараку й знову нічого...

Очуняла, пробую... Стаю на ноги. Їсти хочеться. Дивлюся крізь вікно. Труп лежить... Дівчина... як моя Ірка... Ірка? Ірка? Ах, так... Де ж Ірка? А Христя? Чекайте... а де ж Оля?... Зо мною була... Ірка. Били... Тебе били...

Уее-усе мигало перед моїми очима мов на фільмовій ленті. Юрась, могилка з хрестиком в лісі, листи, Оля з діточками, Христя... А де ж Ірка?

Не знаю, як я знайшлася біля трупа дівчини. Це... моя Ірка! Ірусь..., дуже боліло?...

Я не плакала й не сміялася, навіть серце не щеміло, я молилася.

Мов сонна попленталась я поміж бараки, надибала покинену військову лопатку, викопала яму й затягла туди мою останню дитину. Я прикрила її обличчя травою, зіллям й засипала могилку землею.

І знову нічого...

Знайшли мене якісь добрі люди. Я вилизалася з ран. Настала зима. Тіло Ірки й мойого чоловіка перенесли на цвинтар біля Олі й Христі! Весною перевели мене крізь большевицькі застави й сьогодні я тут сама одна-одніська.

Фільмова лента моїх спогадів сну є щоденно перед моїми очима, мій хресний шлях, а я молюся: "Нехай святиться Ім'я Твоє!"

САМОЖЕРТВА МИТРОП. АНДРЕЯ

ГОВОРЯЧИ про красу мученичої смерти за віру і за вічне спасіння других, згадав Митрополит Андрей, що такої смерті завжди собі бажав і про таку смерть Бога благав. А що воно дійсно так було, на те є важний його власноручний документ—просьба до св. Апостольського Престолу в Римі додана до тайного звідомлення з дня 26-го грудня 1939 р. про страхіття большевицького панування в часі першої окупації західньо-українських земель. Оле слова його повіреної просьби, що її повторює в письмі до Свящ. Конґреґації для Східньої Церкви: "Додаю ще раз прохання, що його я вже перед тим предложив Святішому Отцеві. І ще раз благаю, щоб Святіший Отець зволив своїм Апостольським батьківським благословенням призначити мене, уповноважити і делеґувати на смерть за віру й за єдність Церкви. Я не маю смілості предложити ще раз цю просьбу просто Святішому Отцеві; нехай Його Святість зволить розважити те, що Церква через мою смерть нічого не втратить, а може тільки мати зиск. Та ж треба, щоб хто один став жертвою тієї інвазії. ... А я, як пастир того бідного народу, що стільки страждає, чи ж не мав би я якогось права вмерти за його добро і кращу долю?"

Ось чим великий був Митрополит Андрей! Готовістю жертвувати і своє життя, щоб тільки прискорити час здійснення Христового бажання: щоб всі були одно, щоб було одне стадо й один пастир. Великий був Митрополит Андрей, бо знав, що український нарід може здійснити бажання національної єдности тільки за поміччю духовної єдности.

Юда раз продав Христа. Християни продають Його кожний раз, що тяжко грішать.

Не Забувай Про Бога!

С. Х.

БОЖЕСТВЕННИЙ Спаситель заявив, що всі християни цебто ті, що приймуть Його Євангелію за дороговказ життя, мають бути святі: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 5, 48). Не може бути досконалим християнином, хто не змагає до святости згідного зо своїм станом. Досконаліть провадить до злуки з Богом. Злука ж із Богом це істота суть християнства. Тут на землі ця злука доконується при помочі осв'ятної ласки, а в небі вона завершиться оглядянням Бога лицем у лице цебто блаженним видінням.

Людина не може бути постійно злучена з Богом, якщо вона не пам'ятає, що Бог є всюди присутній і любляче не споглядає на Нього в часі своїх зайнять. Можна застосувати до кожного християнина те, що Бог промовив до свого вибранця Авраама: "Я всемогутній Бог. Ходи передо Мною і будь досконалий!" (Бут. 17, 1). Отож постійна, любляча згадка про Бога це конечна умовина до християнської досконалости. Св. Василій Великий каже: "Самота цебто скупчення це смерть для блудів і роскоші святих душ", бо який слуга добре не справується, як знає, що його пан дивиться на нього? Чи буде він такий зухвалий, щоб переступати прикази свого пана в його присутності? Ні, він не поважиться на подібну зухвалість.

Досконаліть християнина полягає в тому, щоб він уникав зло й чинив добро, керуючись в осуді всього засадами Св. Євангелії. Згадка про Божу приявність і постійна пам'ять, що Бог нас усюди й завжди бачить, помагає душі уникати зло й чинити добро, що стан її життя вимагає від неї.

Св. Письмо оповідає про юнака Йосипа, якого Бог особливіше любив і вибрав на спасителя єгипетського народу від голодової смерти. Господь дозволив, щоб лихі браття продали Йосипа в неволю; отак Йосип опинився в Єгипті на службі царського офіцера. Цей офіцер Путифар мав жінку, що день за днем намагалася привести до гріха цього юнака, Йосипа, але він не згодився на **перелюб.** (Бут. 38, 10). Що ж допомогло йому побороти спокусу та відогнати від себе спокусливу жінку? Ніщо за винятком пам'яти про Божу присутність! На її намови він відповідав: "Як же я можу вчинити таке ледарство й гріх перед моїм Богом?" (Бут. 39, 9).

Згадка й пам'ять, що Бог завжди при нас дуже сильно помагає людині сумлінно виповняти свої обов'язки. Виповнення ж обов'язків з Богом, і з-любови до Бога це суть досконалости, бо воно однозначне із виповненням Божої волі. Хто ж повнить Божу волю, той лучиться з Богом і досягає досконалости, що полягає у злуці нашої душі з Богом.

Хто ж забуває про Бога посеред своїх зайнять, той помалу затрачує всяке почуття побожности та ніжности, що характеризують життя тих, що інтимно злучені з Богом. Душа стає розтріпана, неспокійна, нетерпелива, незадоволена з себе самої, задумана, духовно пригноблена. Не дивниця, нема бо дійсної радости для людського серця поза Богом. Коли ж нема радости в серці людини, то буде там смуток і мелянхолія, що викличуть нехіть до самого життя.

В чому ж полягає згадка про Божу присутність?

Вправа в цій чесноті вимагає гармонійної співпраці нашого розуму та волі. Розум має постійно продумувати, що Бог завжди всюди присутній, усе бачить, усе знає, про все пам'ятає, нічого не забуває, все зазначує в книзі життя, щоб колись винадгородити навіть найменші добрі діла та скарати навіть найменші переступлення Його закону, бо Він всевидючий і справедливий Суддя.

Святі залюбки прирівнюють наше пробування в Бозі до пробування губки в воді. Як вона звідусіль оточує й проникає тубку, так і Бог наскрізь проникає Свої сотворіння. "Бо ми в Нім живемо, і рухаємося й існуємо," заявив Св. Павло зібраним на ареопагу в Атенах епікурейцям і стоїкам (Дії: 17, 28).

Крім акту розуму, що постійно продумує про всюди присутнього Бога та повертає до Нього всі гадки, треба ще співпраці волі, щоб людина могла належно проживати в Божій присутності, прославляти свого Творця й запевнити собі Його благословення в цьому та в тому житті. Душа повинна намагатися постійно лучитися з Богом побожними почуваннями, люблячими зідханнями та стрілистими молитовками.

Гасло: З БОГОМ! ДЛЯ БОГА! ПРО БОГА! подає нам практичний зміст постійної злуки з Богом, в якій проживають ті, що пам'ятають про Божу присутність. Що ж воно практично значить?

(а) **З Богом:** душа, що пробуває в стані освятної ласки, проживає з Богом, бо вона злучена з Ним. Хто ж має смертельний гріх на душі, той не проживає з Богом, бо Він його вороґ. Тільки щирий жаль і дорба сповідь привертають душі цей непонятний привілей лучитися інтимно зо своїм Творцем. Нема більшого щастя на землі ніж свідомість, що наша душа злучена з Богом. Це почуття дає нам радість і щастя навіть посеред прикрощів і страждань, бо віра запевнює нас, що "кого Господь любить, того Він карає, й б'є кожного сина, якого приймає", як про це свідчить Св. Апостол Павло (Євр. 12, 6).

(б) Людина сотворена, щоб тут на землі й опісля в небі пізнавала, служила й любила Бога, цебто проживала й працювала **для Бога.** Хто Богові не служить і не любить Його, той розминається зо своїм покликанням цебто з ціллю свого сотворення. "Отож, кличе Св. Павло, чи ви їсте, чи п'єте чи щось інше робите, робіть усе на Божу славу!" (І Кор. 10. 31). Людина має служити Богові в усьому, що чинить на землі, бо така ціль її сотворення. Інакше бути й не могло б, бо Бог не міг сотворити людину для чогось іншого ніж щоб служила й любила Його. Господь виразно зазначив, що Він відкине всіх тих, що не служать Йому в щоденнім своїм житті: "Якщо не послухаєте й не візьмете собі до серця, щоб віддавати славу Мойому іменню, говорить Господь Саваот, то пішлю на вас прокляття!" (Мал. 2, 2).

Життя ж людське складається з малих зайнять, праць і страждань. Нагода чинити великі діла рідко трапляється звичайним людям. Вірність у малих речах чинить людину мучеником в Божих очах, не напругою зусилля, але витривалістю у чиненні добра й уникані зла. Великі вчинки не витворюють сталого християнського характеру, бо вони рідко трапляється, тому не в силі витворити доброї звички. За те невпинне повторювання малих речей у християнськім дусі реформує людину на взірець правдивого Христового учня. Ніщо не буває мале в Божих очах, коли людина чинить це з любови до Бога. Все є велике й вартісне, коли виповняємо його з любови до Господа. Кількість вчинку не становить його внутрішньої величі, але його моральний і духовний мотив, що спонукав людину чинити його.

Якщо людина свідомо й любляче виконує все, щоб подобатися своему Творцеві, то вона чинить усе для Бога й ходить постійно в Його присутності. Це ж істота свідомости Божої всюдиприявности.

(в) **Про Бога.** Нема сумніву, що люди займаються численними справами, які безпосередньо не відносяться до Бога, от хоча б праця в фабриці, розмова з приятелями, тощо. Християни повинні намагатися, щоб Бог був осередком всіх їх праць і розмов. Треба виключити все, що не входить у засяг наших обов'язків. Слід у розмовах звертати увагу на Бога та Божі речі. Тоді в усіх зайняттях і розмовах будемо займатися Богом і думати про Нього.

Подорож до Св. Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Ватикан—осередок правдивого християнства

Хто вчинив Ватикан осередком християнства, з яким числяться не тільки Христові приятелі, цебто 400,000,000 католиків по всьому світу, але й ті, що відлучилися від католицької Церкви цебто протестанти, ба й навіть відкриті вороги папства—комуністи.

Чому Ватикан став осередком християнства й осідком Христових Намісників на землі? Христос не був ніколи в Римі... Це правда, що Божественний Спаситель сам ніколи в Римі не був, але за те Його перший намісник, апостол Петро, вибрав собі Рим на сталий осідок, куди прибув правдоподібно з Антіохії в 42 р., ставши першим епископом Риму.

Цілий християнський світ признавав Петра за видимого Голову й найвищого провідника Христової Церкви, бо ж сам Спаситель повірив йому всіх Своїх вірних: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16). Петро помер мученичою смертю в 67 р. в часі Неронового переслідування. Св. Лин став другим епископом Риму й наслідником Св. Петра, перебираючи його гідність і уряд найвищого Архипастиря всіх християн.

Звідки ж узялося ім'я **Ватикан?** Годі відповісти на це питання, бо певности про це ніде не має; є тільки здогади. Кажуть, що Ватикан походить від імення етруського міста Ватікум. (Етруски це плем'я, що проживало в середній Італії, заки Римляни зросли в потугу. Етруски були головними ворогами римлян). Інші кажуть, що Ватикан взялося від старинного поганського віщуна, **Ветес.**

Територія сьогоднішньої Ватиканської держави лежала поза містом Римом у часах римської імперії. Там не було ніяких будинків. Легенда подає, що славний римський диктатор Цінценнат (519-439 рр. до Христа) мав там маленьке господарство, поки цар Калігуля не побудував цирку декілька років по смерті Спасителя. В цім цирку відбулося перше мучеництво християн за царя Нерона. Св. Петро був розп'ятий у згаданому цирку на горбку Ватикану. Там він був теж похований. Св. Анаклит (77-88 р.), третій Папа, побудував маленьку капличку на гробі Св. Петра. Це початок Ватикану.

По трьох довгих століттях кровавих гонень, Константин Великий дав свободу християнам медіоланським едиктом у 313 р. по славній перемозі над своїм противником Максентієм. Передання подає, що перед боєм з'явився над військом Константина великий хрест на небі із написсю: "Цим знаком переможеш!"

На домагання Папи Сильвестра Константин збудував церкву над гробом Св. Петра. Головний вівтар великої церкви стояв над самим гробом першого Папи Петра. Сам Константин мав особисто трудитися при будові церкви.

Довгі століття Папи проживали в лятеранській палаті в Римі. Аж в 14-ому ст. Папа Урбан V переніс папську резиденцію з Лятерану до Ватикану. Він й досьогодні залишився не тільки помешканням Римських Архиереїв, але й домом Батька християнства, бо де Петро й його наслідники, там Христос і Його Церква.

Помічники Папи

Не легко воно рядити Церквою, що обнимає 400,000,000 католиків розкинених по всьому світу. Папа потребує багатьох помічників. Перші помічники це кардинали. Колегія кардиналів вибирає Папу, бо кардинали це найвищі достойники Церкви. Щойно за панування Папи Пія XII більшість кардиналів не є італійцями. Українська католицька Церква мала трьох кардиналів: Ізидора київського митрополита в XV ст., Мих. Левицького й Сильвестра Сембратовича, що були галицькими митрополитами в 19-ім столітті.

Крім кардиналів різні Конгрегації помагають Папам. В Римі є 12 Конгрегацій, між ними Конгрегація Східньої Церкви, яка займається теж справами й нашої Церкви. Східня Конгрегація повстала в 1917 р.

Крім Конгрегацій є ще три трибунали, що займаються суддейськими справами католиків по всьому світу.

Римські Конгрегації полагоджують адміністративні справи Церкви, в яких Папа має завжди останнє й рішальне слово, хоч він сливе завжди радиться кардиналів.

Кардинал секретар стану це гейби преміер Церкви; він є найважнішою особою по Папі. Тільки він один із кардиналів про-

живає в Ватикані й щоденно бачиться з Папою, якому реферує справи Церкви. Уряд секретаря стану кінчається зо смертю Папи. Кожен Папа номінує свого секретаря стану.

Секретаріят стану головно займається взаєминами між Ватиканом і різними державами, з якими вдержує нормальні зв'язки при помочі нунціїв і амбасадорів. Нунцій це амбасадор Папи. Около 40 держав мають нормальні взаємини з Ватиканом і утримують своїх міністрів чи амбасадорів при ньому. Ці взаємини спираються на конкордатах, що Святіша Столиця заключає з урядами держав.

Америка й Канада не мають представників у Ватикані, бо протестанти згаданих країн бояться, щоб Папа не загорнув їх урядів під свій вплив. Америка удержувала свого офіційного представника в Римі від 1797—1867 р., коли Папа мав іще свою світську державу.

По заключенні латеранського договору Америка не мала своїх амбасадорів при Ватикані. През. Рузвельт утримував там свого особистого представника Тейлера, хоч і тоді протестанти кричали: "Наша політична й релігійна свобода загрожена!"

Президент Генрих Труман зазначив генерала Марка Клярка на американського амбасадора для Ватикану в 1951 р., але сенат не потвердив зазначення, й ціла справа перепала.

Папська держава дуже маленька, хоч італійський уряд жертвував Пієві XI більше території. Папа відповів: "Я не хочу підвладних!" Папа домагався незалежної держави, щоб мати свободу рухів у керуванні Христової Церкви. Якщо б Папа жив у італійській державі, інші народи могли б підозрівати, що він пробуває під впливом італійського уряду й провадить італійську політику в світі. Намісник Христа на землі не може бути підвладним земських урядів, що намагалися б керувати його діями для власних політичних розрахунків.

Будучи незалежним, Папа може свобідно упоминати й картати навіть керманичів держав і їхні акції. Пій XI публично осудив навіть фашистівський італійський уряд, коли цей уряд намагався паралїжувати діяльність Католицької Акції.

В 1938 р. Гітлер загостив до Риму, щоб відвідати свого друга Мусоліні. Рим прикрашено свастиками. Папа заявив публично, що йому було дуже прикро бачити Рим прибраний хрестами, що "не є хрестами Христа". Папа не завагався осудити нацизм і комунізм, хоч нацисти були приятелями фашистів, які рядили Італією. Чи такі свобідні виступи Папи були б можливі, якщо б Римські Архиереї не мали власної держави? Хоч Папа не мав властивої армії за винятком 100 членів швайцарської гвардії, його голос і повага розходяться по всьому світу. Большевизм нікого так ненавидить, як Папу, бо знають, що він ніколи не поступився перед неправдою й не одобрить того, що Христос осуджує цебто брехню, насилля, морди невинних, конфіскати приватної власности, загарбування чужих країн, щоб учинити їх невільницькими сателітами Москви.

Базиліка Св. Петра це осередок і серце Ватикану, звідки Римський Архиерей часто промовляв до своїх Духовних дітей, не зважаючи на їх расу, ступень культури й національну приналежність, бо всі католики є рівні в очах Папи, як і рівні вони в очах самого Христа Спасителя. Поки Ватикан існує й годен свобідно працювати, поти світ може надіятися, що брехня й обман не стануть щоденним хлібом людства, як це сталося в Советському Союзі, країні забріханости, бо Ватикан це забороло Христової Правди проти підступів Сатани й обманів та насилля його прислужників, агентів пекла, що вештаються по світі і під різними кличами поборюють засади Св. Євангелії.

Остія

З Риму я удався відвідати славну римську пристань і оселю, Остію, що лежала в гирлі ріки Тибру. Як римляни зросли в силу та побудували власну фльоту, Остія стала дуже важним стратегічним пунктом в римській імперії, бо там невпинно була могутня фльота римлян. Плютарх подає, що це диктатор Юлій Цезар (100-44 до Христа) збудував пристань в Остії, що віддалена від Риму яких 20 км. Імператор Клявдій любив Остію й дбав про її зріст. Вона досягла великого розвою за його панування.

Десь у четвертому столітті по Христі римляни покинули Остію, як море відступило від неї й Тибр змінив своє русло. Остія стала пустою, бо море віддалилося від неї на яких три кілометри. Сьогодні Остія це видовище руїн того, що колись було, але правдоподібно ніколи вже не вернеться.

Їдучи до Остії, треба проїжджати пустою трикільметровою пустинею, де майже нема ніякого життя, за винятком мізерних кущів інезначних клаптиків землі засаджених кукурудзою. Всюди повно піску. Трава та бурян такі дикі, що навіть худоба не хоче їх їсти.

Денеде близько Остії люди починають обробляти піскову землю, що скоріше видасть вужину ніж добре зерно. Італійці звуть давню Остію "Скаві" цебто "викопками".

За те над берегом моря повстала модерна Остія, яка літом перемінюється в купелеву оселю. Модерна Остія начисляла літком около 30,000 людей. В зимі вона пуста й безлюдна, бо це місто то переважно віллі для літників. Старинна Римська Остія начисляла 100,000 населення, що жило з промислу й торгівлі.

При вході до старинньої Остії, що лежить у руїнах, подибуються римські гробні урни, в яких римляни ховали своїх мерців. Два анголи тримають портрет померлого, а двоє дітей плачуть за ним. Либонь жаль їм померлого.

В розвалених римських домах бачимо прегарні мозаїкові підлоги із різними мозаїковими малюнками. В однім домі я бачив такий образ: їздець жене на коні. Хламида (військовий плащ) гойдається вітром на плечах їздця. Перед ним летить ангол, несучи в руці стріли. Їздець цей жене посеред риб і потвор.

В іншій кімнаті представлений Юпітер, римський божок. Він поганяє 4 коні, держачи в руках тризуб, символ влади й могутности. Довкруги нього повно риб, рибо-коней, рибо-людей і медведо-риб, бо римляни в своїй фантазії уявляли собі божків у виді півриби й півлюдини. Ще в іншій кімнаті повно мозаїкових бюстів римлян, римлянок і атлетів, що смертоносно погрожують собі.

В розваленій святині Мітри, поганського божища, що зо сходу

прийшло до Риму й захопило римлян своєю таємничістю, є плита з написсю: "Непереможному богові Мітрі". Над написсю вирізьблений півмісяць. Стіни поприкрашувані квітами й рівнораменними хрестами.

Багато там неприличних статуй. Проте є деякі дуже скромні й гарні. Ось в одному місці руїн подибав я прегарну статую скромної жінки. Жінка тримає в руках вужа, що все її труди, немов дитина. Чи не представляє вона погруженого в гріхах стариного поганського світу, що його винищували прерізні пристрасті, затроюючи духа немов гадина?

Півокруглий театр старинної Остії майже вповні зберігся від знищення. Має він 25 сходів, на яких сиділи розбавлені римляни. Напроти театру видно руїни святині поганської богині Цібелі, що для поган була матір'ю "богів" або "великою матір'ю". Погани вірили, що вона годна лікувати всілякі хвороби дітей і звірят, тому й може прозвали її богинею природи.

Вертаючись зо Скаві-Остії, бачив я квадратовий новий будинок **делля чівільта** із написсю: "Нарід ученых, мислителів, пливаків, поетів, святих, тощо".

Мусоліні вибудував і присвятив цей будинок славним італійцям, що своїм мистецтвом немало причинилися до всесвітньої культури й цивілізації.

Неапіль

Неапіль це серце полудневої Італії. Лежить він над морським заливом. Частина міста над самим заливом на долині, а друга частина на високій горі Вомеро. Кажуть, що Неапіль має найкращий краєвид у світі: море, гори й недалекий Везувій. Дехто важить порівнювати неапільський краєвид із пречудним краєвидом Босфору.

Колись у часі другої світової війни в неаполітанській пристані стояла італійська маринарка, що ривалізувала з англійською за панування над Середземним Морем.

Сьогодні теж повно кораблів у пристані, але це вже кораблі всіх народів. Між ними крім інших американських транспортових кораблів був один літаконосець. На цьому виднілося яких 100 літаків. Один швайцарець, довідавшись, що я з Америки, напів жартівливо, а напів злобно сказав пофранцузьки, показуючи на американського літаконосця: "Ось американська демократія". Багато европейців не люблять, що Америка стала наймогутнішою державою в світі. Не дивниця. Сила й могутність викликують завжди заздрість, ба й часом ненависть. За те всі люблять американські доляри й не питаються, чи вони "демократичні"... Дивне переконання панує між европейцями. Вони думають, що всі американці це мільйонери. Це переконання витворили численні американські громадяни, що часто подорожують по різних европейських краях. В Европі, бодай донедавна, тільки багатирі могли позволити собі на заграничні подорожі. От тому й між европейцями витворилося поняття, що всі американці це багатирі...

Неаполітанці горді зо свого міста, бо воно старинне й повне артистичних пам'ятників. Оснували його греки десь около 4-го ст. перед Христом. Місто й околиця бували під різними владами, норманською, еспанською, австрійською, французькою, поки в 1861 р. Гарібальді не прилучив його до італійської держави під панованням савойської королівської родини.

Неаполітанці це дуже веселий й говіркий нарід. Спів і пісня це їх життя. Задовольняються вони скромною поживою. Хліб, терпкий сир, макерони й вино—звичайна пожива італійця.

Перед приходом Фашизму неаполітанці були ще більше веселі. Від 1939-1947 рр. я був в Італії на студіях і місійних працях. Апостольська праця дала мені змогу пізнати душу неаполітанця. Добра в них душа і щире серце. Ввічливі, чемні й привітні. Гаряча кров у жилах легко викликує гнів і провадить до сварки чи навіть до бійки. Проте як гнів скоро вибухає, так і скоро він потухає. Італійцеві тяжко затримати злість у серці через уроджену добродушність.

Режим Мусолінія, хоч ніяк негоден був рівнятися з диктатурою Гітлера чи Сталіна, все-таки трохи придусив неконтроловану відкритість неаполітанця, який звик без надуми виявляти свої почування, гадки й погляди. Фашистівська поліція бодай частинно навчила неаполітанця мовчати й не виявляти язиком, що в нього на серці. Мусоліні не дбав, що про нього й його режим думали його противники, аби тільки публично не висловлювали своїх гадок і не бунтували проти нього других.

З упадком фашизму неаполітанець відзискав свою свободу, але й заразом і давню нужду. Нужда ж ця дійсно велика. Вона більше відчувається в Неаполі ніж деінде, бо там нема ніякої значнішої індустрії, тому й там більше безробіття. Це безробіття пхає багатьох до комунізму, що обіцюють дати кожному роботу й запевнити добробут.

Місто Неапіль, що до 1861 р. було столицею осібного неаполітанського королівства, має дуже багато цінних пам'ятників штуки, якими захоплюються туристи всього світу.

Катедра Св. Януарія це найславніша будівля в Неаполі. Це величезна готицька тринавна церква з золоченою стелею. Зачалася її будова 1272 р. Багато років уплинуло, заки закінчено будову цієї колосальної катедри.

Знана вона в цілім християнськім світі з чуд Св. Януарія, епископа міста Беневента, 50 км. віддаленого від Неаполю. В часі дієклецієнського гонення Церкви, Св. Януарій відвідував ув'язнених вірних і заохочував їх до витривалости в вірі. За те кати арештували його, сильно скатували й відтяли йому голову десь у 305 р.

Мощі Святого мученика перенесено до Неаполю. Сьогодні вони спочивають у катедрі присвяченій його пам'яті. Неаполітанці мають велику набожність до Святого, що є покровителем їх міста. Нераз він чудесно рятував населення околиці від жахливих вибухів Везувія, що є постійною загрозою для життя населення, що мешкає у підніжжі гори.

В бічній каплиці є маленька фляшечка з засохлою кров'ю Св. Януарія, яка чудесно розпускається на благання вірних, як її виставляють до публичного пошанування. Особливо славне буває чудо в січні кожного року, бо тоді майже завжи кров святого мученика стає плинною й виглядає зовсім природною. Якщо б кров

не розпустилася, то нарід уважає це за знак, що незадовго спаде на край якесь велике нещастя. Історія знає три такі випадки, що кров не стала плинною. Негайно потім слідували катастрофи, що нанесли багато лиха населенню. Вибух вулкан Везувій, пошесть, тощо.

В свято Св. Януарія нарід побожно збирається перед цією пляшечкою засохлої крови й зачинає гаряче молитися. Часом по одній годині молитви кров стає плинна. Часом треба декілька годин, або й цілий день молитися. Нарід не кидає церкви, хоча б мав полишитися там до 12-ої години вночі, поки не зобачить чуда.

Вчені доктори й лікарі нераз просліджували це дивне явище, але негодні знайти ніякого природного вияснення. Нарід зве його чудом, бо як природно засохла кров могла б стати плинною на якийсь час і потім знову засихати. Предивне це явище повторюється вже століттями.

На одному бічному престолі статуя мертвого Христа лежить на колінах засумованого ангола. Другий ангол доторкається головою закостенілого тіла Спасителя й плаче, плаче з болю.

На другому бічному престолі намальована ікона Пречистої Діви. Під нею повно дівиць, що захоплено споглядають на Богородицю, вдивляються в її красу, подивляють її чар й захоплюються нею, бо вона взірець для дів і заохота до невинного життя.

Церква Сакраментарок—таке ім'я черниць, що мають цю церкву—замітна тим, що там відбувається невпинна 24-годинна адорація Пресвятих Тайн. Монстранція виставлена високо над престолом. Нарід і черниці вдень і вночі кланяються утаєному в Пресвятих Тайнах Спасителеві.

Є тут іще й інші славні церкви, от хоча б церква Св. Кляри, Св. Домініка, під якою находиться келійка Св. Томи Аквінського, славного богослова католицької Церкви.

Є там багато манастирів і світських пам'ятників.

Королівська палата давніх неаполітанських королів це твір артизму й краси. Італійські революціонери повалили королів і сконфіскували палату, що тепер належить до держави.

Королівський театр Св. Карла знаний з того, що він лежить над самим заливом, тому чудово надається, щоб можна було грати тоді кавалки, які вимагають моря, от хоча б боїв на морю. Отак сцени відбувалися водночас у театрі й на морю, коли йшло про морські бої.

Піяцца Данте, присвячена великому італійському поетові, що написав "Божеську Комедію", прегарну книгу, де драстично змалював пекло, муки грішників, чистилище й небо. Посеред площі пишається величний пам'ятник, статуя Данте.

Не суди себе по тім, що ти міг би вчинити, але що ти дійсно вчинив і як використав дані тобі Богом здібності.

Будь сам чесною та доброю людиною, і так буде менше в світі одного шахрая, пияка чи злодія.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1956

ST. ANNA, THE PROPHETESS

ANNA, the aged prophetess, who upon beholding Jesus as a newborn child, foretold His role as the Christ, was a humble woman of great spirituality and strangely expectant faith. Among the little band of men and women who looked for the day of the Redeemer, she was the one figure that stood out, a woman dedicted to the coming of the Messiah. Her role was difficult because she lived in a period when the entire Mediterranean world was dominated by Rome. The Roman Empire, larger than the former realms of the Greeks, the Persians or the Egyptians, was a powerful one, and all the weight of its science, philosophy, theology, wealth, ecclesiastical and social power was arrayed against the idea of the coming of a Messiah. But there were a few, like Anna, who dared to belive that the age-old prophecies of a Messiah would be fulfilled.

How did it come about that the first one in Judea to proclaim the Christ was this gentle elderly woman? According to Luke, she lived almost completely in a world of the spirit "and served God with fastings and prayers night and day." He calls her a prophetess, and in that, she joins eminent figures of the Old Testament—Miriam, Deborah and Huldah. Anna stands foremost among the prophetesses of the New Testament.

In Luke's brief mention of Anna, we learn that she was a woman of great age, who "had lived with an husband seven years from her virginity; and she was a widow of of about fourscore and four years." Scholars are at odds in their interpretations of this passage. Some say that she was 84 years. If she had been married seven years, she was now probably well over a hundred. In either case, it is known that Anna had been denied the joy of motherhood and had scarcely absented herself from the Temple hince her early widowhood.

Although old in years, Anna was young in hope. She not only confessed the Christ but spoke of Him to all who sought the redemption of Israel. We know that she listened to the reading of the scrolls of the sacred Scriptures (the Bible of her time) and believed fully in the prophecies they contained. Not only did she believe, but she watched unceasingly for the coming of the Messiah.

The time finally came for her to see Christ with her own eyes. It occurred at the ceremony of His presentation in the Temple, according to the customs of His people. (It was also the ceremonial service of His mother's purification, forty days after His birth.) The Virgin Mary, accompanied by Joseph, had come up to the holy city on Mount Zion from Bethlehem, to present the most mysterious offering that had ever been laid before that altar.

No doubt Anna watched Mary cross the large open space within the Temple walls known as the

Court of the Gentiles, and saw her ascend the steps of the uncovered gateway leading into the Court of the Women, a higher area which lay like a terrace above the outer court.

While the venerable Simeon uttered his famous *Nunc Dimittis*, saying, "Lord, now lettest Thou Thy servant depart in peace, according to Thy word: For mine eyes have seen Thy salvation" (Lk. 2:19-30), Anna stood watching. No sooner had she seen the enraptured Simeon lift Jesus in his arms than she caught the heavenly inspiration that animted the priest and the parents.

Turning to the bystanders who had waited so long for the redemption of the Lord, Anna declared that this was the promised Messiah, the Hope of Israel, the Redeemer of the world. What greater prophecy could be made concerning a helpless babe?

Only a woman as devout as Anna could have perceived the mark of God upon this child. Having spent most of her life in contemplation of the divine, she had seen it because she was intimate with grace and redemption.

As Joseph and Mary withdrew from the Temple with the Child Jesus, we can see Anna returning to her prayer in the Temple. Probably she did not live to witness the public manifestation of Christ or hear His divine teachings. But she was there to behold Him, to thank God for Him and to speak of Him to the men and women of prayer and devotion who looked for the redemption He was to bring.

STRITENNIA OR PRESENTATION OF OUR LORD (Feb. 15)

This feast commemorates the dedication of the Infant Jesus by His Mother Mary to God's service in accordance with the Jewish law that all first-born males of the nation were to be dedicated to God as His special ministers.

Later God chose the whole tribe of Aaron for His service. The first-born in each family were to be redeemed from the duty of serving God as His special ministers by a ransam; money, lambs or doves.

On this day candles are blessed and distributed among the people. The liturgists assert that the Church wished to turn her Children away from the pagan festivities in honor of the idol Lupulcolo. The pagans made precessions in his honor with lighted torches. The Church replaced the pagan custom with the blessed candles which our people take home and keep as a sacramental.

A husband complained that the toast was burning. His wife replied angrily: Why can't you be like other men, sit down, read papers or watch television instead of looking at how I cook?

A man of high birth may be of low character, and vice-versa.

The Destruction of the Ukrainian Catholic Church by Tsar Nicholas I (1827-1839)

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

I. Why did Nicholas I abolish the Union?

IN 1825, the depressed and disillusioned Tsar Alexander I died at Tahandrih on the shores of the Aziv sea in Ukraine. With the death of this Russian emperor, the period of peace and protection for our Church came to an end. Nicholas I, brother and successor of Alexander I, ascended the Muscovite throne to rule the Russian empire with an iron rod for thirty years (1825-1855). He took up the cudgels of persecution with Catherine's vigor and brutality. Tsar Nicholas I started a new era of merciless oppression and barbarous vexations which can vie with those undertaken by the Roman emperor Nero against the early Christians.

The whole regime of Tsar Nicholas was characterized by the blackest political, cultural and religious reaction, for he was the exact antithesis of his gentle and progressive brother, Alexander I. Nicholas I was a despot of the Asiatic type; an irreconcilable enemy of all liberal ideas. The three principles on which the Muscovite empire was to be regenerated were declared by Nicholas himself: autocracy, Orthodoxy and nationalism. All Western trends and views were to be eliminated so that "Holy" Russia might be reborn to take its place as the "third" Rome. Michael Mikhalovich Karanizin (1765-1826) a Russian statesman reveals the Muscovite pride and self-confidence to take the place of Rome in world history: "Looking at the immensity of that (Muscovite) monarchy, which is unique in the world, our mind feels overwhelmed. Never did Rome equal it in glory!" The Muscovite governmental organs failed to see, however, how uncertain and backward were their civilization. The pan-Slavism promoted among the Slav nations was to increase Muscovite power in the future. Orthodoxy was an excellent means for fusing all the nations of the empire into a uniform whole, a great "White" Russia which would be able to absorb all other Slav peoples by means of a deceitful "panslavism". The Union of the Ukrainian Church with Rome was an "ulcer" in the organism of the Russian empire. Eastern Rite Catholicism of the Ukrainians was a synthesis of East and West, for the Union was a herald of Western mentality and ideas. Small wonder, that Nicholas I being the "anointed of God", "head of the Muscovite Church" and a "convinced Orthodox", directed his first blows at the Ukrainian Catholic Church which was a representative of the West in the half-Asiatic Muscovite empire. Nicholas I dealt ruthlessly with our Church, bringing its complete destruction in the territories inhabited by Ukrainians and Bielo-Rusins. He was a tyrant whose will must constitute the will, conscience and religion of his subjects. He proceeded in a systematic annihilation of the Uniate Church by a series of fraudulent and cunning orders each more destructive than the previous one.

There are some pretexts by which Muscovite patriots endeavor to jus-

tify the tyranny of their Tsar Nicholas I. A few months after Nicholas I ascended the Russian throne, the "Decabrists" (men of December) rose against the Tsarist despotism. The Decambrist revolutionaries had their group in the South which prepared a large autonomy for Ukraine.

Shortly after the December uprising in Petersburg, there was another uprising in the army at Vassylkiv in the Kiev province of Ukraine.

The Polish uprising against the Muscovite regime which broke in 1831, was well supported by some Polish landowners in Ukrainian territories, especially in Volynia. Some of the higher clergy of the Uniate Church sympathized with the Polish uprising and at least two Basilian monasteries, that of Ovruch and Pochaiv even took part in the rebellion.

Although the Uniates did not participate in the revolts of Petersburg and Vasylkiv, and although the participation of some Uniates in the Polish uprising was negligible, the Tsar used this as a pretext for the total destruction of the Uniate Church, because tyranny does not look for reasons. It is satisfied with frauds and subterfuges to mislead public opinion in the world.

All three uprisings, having been in sufficiently prepared, ended in failure. Harsh treatment of the revolutionaries by the "pious" Tsar Nicholas I terrorized the whole empire. A complete breakdown of the Polish uprising of 1831, in which some clergy took part, gave Tsar a good pretext for destroying the Uniate Church.

The Muscovite clergyman Nykolaev defends the ruthless treatment of the Uniates, saying: "The Pope knew that the Polish uprising of 1831 hastened the liquidation of the Union, but he could not blame the Tsar. Why should the Russian emperor defend the interests of that church whose clergy took part in the revolt against his regime?" [1])

If this was the real reason for the persecution, then the Polish Catholic Church, whose clergy and nobles gave great support to the uprising, should have fallen first under the severe blows of Nicholas' revenge.

We know from history that the destruction of the Ukrainian Catholic Church was plotted at least three years before the Poles rose against the Muscovites. The Union of our Church with Rome was the greatest obstacle in russianizing the Ukrainians. Nicholas' government oppressed the Ukrainian national movement in Ukraine. Tsar Nicholas I banished Taras Shevchenko to Siberia with other members of the Sts. Cyril and Methodius Brotherhood for their separatist ideas. How could he tolerate the Uniate Church, in which the priests began to preach in the Ukrainian language and the people sang religious anthems in that language, which had been outlawed by the government? In Nicholas' eyes the Uniates were "the little Russians, the same people as the Great Russians of Muscovia which the Union was trying to lead into the Polish camp. The safest way to prevent the Ukrainians from becoming Poles was to make them Russians." He decided to save the Ukrainians from this great misfortune through a "free conversion" to Muscovite Orthodoxy, which began in 1827 and was completed in 1839. The persecution aimed at destroying our Church by forcing our people into Muscovite Orthodoxy and by russianizing the non-Russian peoples who belonged to the Uniate Church.

[1]) V. N. Nykolaev, Op. cit., p. 27.—Luznytsky, Op. cit., pp. 464-5.

It was evident from the very beginning of Nicholas' reign by governmental pressure excited against the Ukrainian Catholic Church, that its existence was precarious. In February of 1826, Nicholas issued an order forbidding the use of Uniate liturgical books, prayerbooks and other publications. The Tsar well aware of the importance of the Uniate press. Everything that was printed in Ukrainian, whether secular or ecclesiastical literature was strictly forbidden. The order aimed at depriving the Ukrainian Church of these powerful means of self-defense, propaganda and education in the Catholic spirit. The prohibition was motivated as a precautionary measure taken by the state against the subversive activity of the enemies.

II. Tricky ways of Moscow

All the governmental efforts and dissident propaganda brought few "conversions" from among the Uniates. The Tsar knew, however that it would be easier to eradicate Catholicism from the hearts of the Ukrainian people from within than from without. The government began to look for a renegade personality among the Uniates themselves who would be willing to help the Muscovites annihilate the Ukrainian Catholic Church.

At last, three apostates were found who became Judases of Ukrainian Catholicism by subjecting our Church to Muscovite Orthodoxy. Joseph Siemashko became leader of the treacherous group which set to work to separate our Church from the Holy See and effect the submission of the Uniates to the church controlled by the Russian state.

Joseph Siemashko was a Uniate priest. He was born in 1798. In 1816, he entered the seminary of Vilna where he became imbued with liberal and Jansenistic doctrines by two professors, Klagiewicz and Capelli. Both teachers were enemies of the papacy and scoffed at the Catholic teaching concerning the primacy of the Vicars of Christ. In 1820, he left the seminary with a master's degree in theology. In 1821, he was ordained a priest and in 1822, made assessor of the Uniate section in the Roman College at Petersburg. In his leisure time, he continued his studies of Eastern Church history. Unfortunately, in his studies he used textbooks written by Jansenists and Muscovites. The hostile tone of these books perverted Siemashko's mind and he became a traitor of the Church to which he had sworn allegiance. [2])

M. O. Kojalowicz, the Orthodox historian, says: "Joseph Siemashko began his work in the transference of Uniates in 1827. Being canon of the Lutsk diocese, he was a member of the second (Uniate) section of the Roman Catholic College. The injustices of the Latins greatly embittered him. He approached Kartashewski, director of the department of cult and upon his advice, drew up a plan. The plan was sent to emperor Nicholas and ratified by him. Bludov, the Russian minister of the interior took upon himself the affairs of the Uniates and worked continually with Joseph Siemashko." [3]) Thus both were in agreement that the Union must be wiped out in the Russian empire; they worked together until 1839 when the pseudo-separation of our Church from Rome became a sad reality.

Besides minister Bludov, Siemash-

[2]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 508.

[3]) Vorlesungen, S. 388, apud Julian Pelesz, Op. cit., pp. 808-9. —Luznytsky, Op. cit., pp. 466-8.

ko won other collaborators. They were Basil Luzinsky and Anthony Zubko, both pupils of the Vilna seminary. The Basilian provincial Zarsky joined the traitors after the the Polish uprising of 1831. Zarsky, through his relations with the Muscovite government, caused 20 Basilian monasteries to be suppressed and 200 monks to leave the Order as Poles.

III. Siemashko's plan

In 1827, Joseph Siemashko made a plan for the transference of the Uniates to the official Orthodox Church of Muscow. The plan contained the following points and suggestions:

1) The Uniate section of the Roman Collegium must be established as an independent body separate from the Latin section. Thus, the Ukrainian Catholic Church would be deprived of the Latin Church support and the Uniate hierarchy could be more easily influenced to join the Muscovite Orthodoxy. The independent Uniate Collegium was to look after the re-establishment of the genuine Eastern Rite in the Ukrainian Catholic Church. It must also be commissioned to restore ecclesiastical discipline according to the pattern of the Eastern Church.

2) The Uniate dioceses must be better organized. Their number should be reduced to two: one for the Bielorus and the other for Lithuania. The bishopric of Lutsk and Vilna should be abolished, and Polotsk and Berest Lytovsky remain.

3) The diocesan consitories must be reformed and placed under an Orthodox - minded suffragan who would penalize the Catholic activity of the local bishop; for instance the activity of Jacob Martusievych who was a strong Uniate hierarch. The Berest diocese should be entrusted to prelate Tupalsky, who would rule it in the absence of Metropolitan Bulhak, president of the Petersburg Uniate Collegium. Tupalsky was a secret adherent of Siemashko's plot.

4) The Cathedral clergy and consistories must be assimilated into Eastern Rite patterns for up to that time they resembled the Latin chapters which did not participate in the rule of the diocese. The reformed Uniate consistories must be endowed with privileges to handle the affairs of the Uniate Collegium at Petersburg, to watch over the purity of the Rite, to eliminate ritual innovations, and to visit the dioceses.

5) Lower administrative organs must be established throughout the Uniate dioceses which would help the bishops to rule them more effectively.

6) The secular clergy should be induced to follow the policy of the government by a promise of temporal advantages.

7) Special care must be taken of the clerical seminaries. All the contacts between the Uniate and Latin seminaries must be eliminated and forbidden.

8) Special measures must be taken to prevent the dissidents from embracing the Union; in fact the converts must be forced to return to Orthodoxy. Siemashko suggested the following means: a) The construction of private chapels must be forbidden. Those already existing may be used occasionally. b) The Uniate clergy should not oppose the return of those whose fathers were Orthodox. c) Monks must be excluded from being pastors in the country districts.

9) A firm grip must be placed upon the Basilian Order. a) The monks should be placed under the jurisdiction of local bishops and consistories. b) The monks who were Poles must be given freedom to return to their former Latin Rite. c) Special care should be taken in the education of the regular clergy. d) Some monasteries should be abolished. [4])

[4]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 812.

VALENTINE DAY

Valentine day is in February instead of in June (when supposedly love is at its height and when most marriages take place) because St. Valentine was martyred in February. The Church has always celebrated the day a man went to heaven, and not the day a man came to earth. The former is so much more important than the latter.

There are two significant facts about Valentine day.

The first is the strange fact that the modern secularistic world has difficulty in casting off the traces of its Christian heritage. If any man was a real *Roman* Catholic (the enemies of the Church love to throw in that word *Roman* every chance they have, as though there were other Catholic Churches in the world and the *Roman* Catholic Church were only one particular aspect of Catholicism in general), it was Valentine. He believed in the Mass and in the seven sacraments. He practiced devotion to the Blessed Virgin Mary and to the saints, and he was not ashamed of it. He died in defense of the principles and doctrines of the *Roman* Catholic religion.

Yet, came the 14th of February, and the opponents of *Roman* Catholicism will take Valentine to their heart as though he were one of themselves. They would not allow themselves to be found dead in the company of one on their contemporaries who happened to hold the same faith as Valentine; but they have no qualms at all in being found very much alive in the spirit, if not in the company, of Valentine on St. Valentine day. They cannot seem to get rid of that religion which causes them so much disgust and hatred. It keeps coming back when they least expect it.

The second significant fact about Valentine day is this that it points up the importance of love. Valentine cards are symbols of love.

The Catholic Church has always held that the ability to love is one of the most beautiful and wonderful gifts that God gave to man. But the Catholic Church has always been quite clear on what true love is. It is not merely sex and passion. It is not merely physical attraction. It is not merely feeling and thrills. It is not merely intellectual companionship or platonic friendship. It is not merely biological urge.

It is all these things bound together into a spiritual and physical composite of selflessness, self-sacrifice, fidelity and devotion in regard to a man or a woman that has the power of lasting until death. It is a union of two persons in mind, heart and body, so that they think and act as one person. It is allowed its communication and its fruition only under the protecting walls of marriage. It can help a man and a woman more easily to go to heaven.

Love is not forbidden by the Catholic Church any more than it is forbidden by God. It is only controlled by the Catholic Church even as it is controlled by God. Under this control and only under this control can it bring to a person a fore-taste of heaven.

Is It Difficult to Become a Catholic?

By Donald F. Miller

IT IS NOT unusual to meet with non-Catholics who, even though they have no deep-rooted antipathies for the Catholic Church, and may even feel attracted to it, have the impression that it is a very difficult thing to become a Catholic. It is even more common to meet with Catholics who have a fixed notion that it exceedingly difficult, almost so much so as not to be worthy of any effort whatsoever, to be instrumental in leading non-Catholics along the path that leads to the one, holy, apostolic, Catholic Church.

If the difficulties were not capable of being faced, analyzed and overcome, there would be no point in the invitation that is constantly held out to non-Catholics to approach and see whether they can not find their only peace and salvation in the Catholic Church.

Upon examination of different types of individuals, and experience with a large number of them, it becomes possible to consider the difficulties of becoming a Catholic under three heads or propositions. They are the following: 1. *Accidentally,* there are certain grave difficulties that may stand in the way of person's becoming a Catholic. 2. *Essentially* or *substantially,* there are never too great difficulties impeding anyone from becoming a Catholic. 3. *Practically,* there are always such difficulties as should naturally be expected and courageously overcome in pursuing so important a goal as that of finding the true religion and through it of saving one's soul.

In discussing these various types of difficulties, one must take for granted that the grace of God will be at hand for all who sincerely seek it. Not even those with the least of difficulties to face can become Catholics without God's grace. At the same time the principle always holds that those who do what they can by themselves, God never denies whatever graces they may need.

1. *Accidental Difficulties*

By the word "accidental" here we mean to characterize difficaulties tht arise from some special circumstances in a person's life which create an extraordinary road-block to their approach to the Catholic Church. They have nothing to do either with the essential appeal of the truth to the human mind, nor with the power of the mind to find and embrace the truth. Rather they usually stop a person from even making a beginning toward considering whether the truth may be found in the Catholic Church.

Here are several examples of such accidental or circumstantial difficulties as prevent some persons from even looking into the claims of the Catholic Church.

a. By far the most common of such difficulties is that which arises from having been subject for many years to a stream of misinformation and mal-education concerning the Catholic Church. There are thousands of persons in America who have had it drummed into their minds from childhood that many Catholic doctrines nd practices are contrary to the teachings of Christ and of the Bible, and that Catholic priests and bishops and lay leaders

are sinister characters seeking only the enslavement and impoverishment of those subject to them.

These individuals have never actually looked into the teachings of the Church that they have been told are anti-Christ or anti-Scripture, nor have they ever known personally any priests or bishops. Their education has been such that they don't want to, or feel that it would be wrong, to do so. It is as much a part of their intellectual convictions that the Catholic Church is terribly and dangerously wrong as is the multiplication table. Obviously, this creates an extraordinary difficulty in the way of their ever entering into a study of why the Catholic Church claims to be the one true religion of Christ.

b. Another accidental difficulty that keeps some from looking into the Catholic Church is a way of life that is known to be contrary to what the Catholic Church lays down as the law of Christ for all her children. Most priests have met divorced and remarried Protestants who expressed this difficulty somewhat in these words: "I rather lean toward the Catholic Church. I'd really like to know more about it. But, you see, I've divorced one wife and married another. I know that divorced and remarried persons cannot be real, practicing members of the Catholic Church. At the same time I cannot and won't give up my present partner. So there is not much use in my thinking about becoming a Catholic."

The same difficulty is present for some non-Catholics who are practicing habitual birth-prevention, or living in a contiuing state of adultery. They have a leaning toward the Church, but they know that their habitual sins, which they refuse to give up, would prevent them from being good Catholics anyway. So they do not follow up their leaning.

c. A third accidental difficulty that some non-Catholics find too much to overcome in this matter, is the possession of many human, worl dly social and rewarding contacts that would have to be lost or abandoned if they became Catholics. Many Protestant ministers who ultimately became Catholics have admitted that it took many years for them to face the prospect of giving up their families, their social position, their influential friends, their clergyman's income, as they knew they would have to, in becoming Catholics. For many more the prospect of such losses is just too great a difficulty to be surmounted, though they are practically convinced that the Catholic religion is the one true religion of Jesus Christ.

d. One more accidental difficulty in the way of some people's looking into the claims of the Catholic Church is simply too much interest in sensible, material and worldly things. Their job and their ambitions, their home and its comforts, their recreations and amusements, their parties and vacations, are permitted to fill their lives. They haven't the time nor the interest to be concerned about religion at all.

2. *Essential Difficulties*

By "essential" difficulties in the way of anyone's becoming a Catholic, we here mean such as might be connected with the very process of preparing to become a Catholic and submitting to the Catholic Church even though there were no accidentaly difficulties like those mentioned above in the way. And here it is necessary to make a very sweeping and categorical statement: There are no essential difficulties connected with the process of becoming a Catholic, surely none that are too great for any normal person to overcome.

Every thinking person will ad-

mit the truth that, if there is one true religion, if there is any Church to which Christ wants all human beings to belong and through which they are to be saved, it must be essentially easy for any human being to find that Church, to learn at least its essential teachings and laws, and to become a member. No intelligent person would remain Catholic very long, if being a Catholic is not something that Christ made necessary, possible and attainable to all men for the salvation of their souls. The true religion, if there is one, cannot be a club or a fraternity for few specially chosen or endowed souls; it must be the way of salvation for all.

Experience proves that it is not essentially difficult for anyone in any walk of life, with any background of education, to find and submit to the truth of the Catholic Church. Converts to the Church range from working men and women with only a minimum of schooling, to many of the greatest geniuses and intellectual giants of every age. All come to the same simple acts of faith and submission. All learn that Christ was God, the only Redeemer and Teacher of mankind; that He found a Church to dispense the merits of His redemption and to continue His teaching without deviation to the end of time; that the one Church that corresponds to the words of His founding and the purposes and tasks He gave it is the Catholic Church.

It is because becoming a Catholic is essentially easy for all human beings that many are able to overcome, in doing so, even the extraordinary accidental difficulties listed above. Many who have been taught to fear and distrust and hate the Catholic Church from childhood, have finally, through reading or association with Catholics, come to know her true doctrines and her actual ministry and the relation of everything in her to the will of Christ, and have become the happiest converts of all. Many whose sins long kept them away from the Church have finally been driven by remorse and the need of God's pardon into the arms of His Church. Many who have lived for the world and its good things have lived long enough to see their world collapse around them, and then sought refuge in the only place where it could be found, in the Church Christ founded for all.

Indeed, it is so essentially easy to become a Catholic, and so many with a million different backgrounds have done so, that it is only sad that so many others fail to overcome the accidental difficulties in their way or do not bestir themselves into a serious seeking of the truth.

3. *Practical Difficulties*

Having said that it is essentially easy to become a Catholic, we must now add that this does not mean that it requires no effort, no destirring of oneself at all. Becoming a Catholic, as thousands of converts will readily testify, is the greatest thing that can possibly happen to one. It transforms one's entire outlook on life; it gives a glorious goal to be striven for at the end of life, and it sets up lesser goals to be striven after each day that one lives.

It certainly could not be such a wonderful thing, if it did not require some effort to attain it. Becoming a Catholic is not like an accident that happens to one, nor is it a mere emotional experience. It is a fruit of personal human endeavor crowned by the grace of God. All human endeavors involve difficulties proportionate to the end to be attained. Becoming a Catholic marks the highest conceivable end that anyone can ever attain;

it means becoming a child of God a member of Christ's mystical body a soul being guided safely and securely through life toward heaven by the will of the Son of God. There is work involved in reaching so great a goal.

The difficulties that non-Catholics may expect to meet with in the process of becoming Catholics, as eminently proper and proportionate to the goal, arise from three sources. We are not here considering any of the accidental difficulties described above. Rather we are considering the non-Catholic who feels that he should know more than he does about the Catholic Church, who perhaps has an insistent curiosity in his mind about her, perhaps even a kind of leaning toward her. Such as these may experience the following natural difficulties in getting closer to the Church.

a. *The difficulty of making the first contact with someone who can help him to learn more about the Church.*

Most non-Catholics who have a sincere curiosity about the Catholic Church, or a leaning toward her, have acquired these through reading Catholic material or conversing with Catholics. But the time comes when they can go no farther in their study, without calling on a priest. Many who are happy converts today tell vivid stories of what a terribly difficult thing this was to do.

The difficulty arises from a combination of several things. There is always a little fear that whispers: "Maybe all the horrible things they say about the Church and about priests are true after all." There is in many a kind of shyness that whispers: "Maybe they don't want to be bothered with me." There is the mistaken notion in many that approaching a priest and asking for further information about the Church is like diving off a cliff; this is based on the superstition that, by some occult means the priest will force him to be a Catholic even against his will. None of these difficulties should be permitted to prevail. Going to a priest and asking for further instruction about the Church should be looked upon with the same calmness of interest one would bring to asking a travel agent for information on various excursions, even though the actual issue involved is the most tremendously important one in the whole life of a man.

b. *The difficulty of attending instruction classes and doing some private study and reading.*

No priest may accept a non-Catholic into the Catholic Church until he is reasonably convinced that the person knows all the essential teachings of Christ as handed down through His Church, and expresses his intellectual and moral submission to what he has learned. This means that ordinarily a priest must instruct a prospective convert, either alone or in a group. The number of instruction periods required will vary according to how much the non-Catholic already knows about the teachings of Christ and His Church. Usually anywhere from ten to twenty instruction periods will be needed.

So the non-Catholic has to arrange his schedule to attend the instructions, and to apply his mind to learn what is being taught. This is a difficulty for some, especially for those who thought that all they had to do was say that they wanted to be Catholic in order to be received at once into the Church.

But if such persons will think for a moment they will understand how indispensible are the instructions. Christ came down into the world both to redeem mankind and to teach mankind. He spent almost

three years *teaching*, and all that He said, both what is recorded in the Gospelh and what He entrusteu to the apostles must in some manner be reviewed by those who wish to become His faithful followers.

From another angle, the necessity of instructions must be clear. Being a true follower of Christ or a member of the Church He founded constitutes a way if life—a new way of life, a supernatural way of life, a way that leads to the vision of God in heaven. Surely one who thinks of entering upon this new way must learn what it consists of, what its duties are, what its helps and rewards are. That is what is in the instructions given to a prospective convert. He cannot believe rightly in Christ unless he knows what Christ taught; he cannot be obedient to the laws laid down by Christ, directly or through His Church, unless he knows what those laws are.

It is tragic that there are some persons who lean toward the Church who permit the difficulty involved in taking instructions to keep them away. The time spent at those instructions and the energy expended on a study of how all that the Church teaches may be traced back to Christ are a small price to pay for the privilege of finding the one true road to heaven.

c. *The difficulty of making the final act of submission to the authority of the Catholic Church as Christ's true Church in the world.*

Some converts will have little difficulty in making their final act of submission. Once they have had the doctrines of the Church explained to them, and have seen how perfectly reasonable they are or how clearly contained in Christ's words, they cannot wait for the day to arrive when they will be accepted into the Church and accorded all the sublime privileges available to her children.

But some have great difficulty in making their final submission, despite the full recognition of their minds that the Church represents the truth in religion. Cardinal Newman struggled with this difficulty for a number of years before he became the great Catholic he was. This difficulty may be due to family backgrounds, or pressure from old friends, or last ditch efforts of the devil to raise a turmoil in the soul.

Whatever the cause, the one sure means of offseting this difficulty is that of prayer. Indeed, every non-Catholic who begins to think about the Catholic Church, or to take instructions, should be saying daily prayers for God's guidance and grace, and that even before he has learned enough about the Church to be sure that he wants to become a Catholic. God's grace will come in abundance to the one who prays daily to Him, and will make all dfficulties seem as nothing in the face of what is finally to be gained.

This article may therefore stand as a repetition of the perpetual invitation held out by the Catholic Church to all outside her fold—to come and see whether she does not have what their minds are seeking and their hearts desiring and their souls needing. Especially is it directed to the many thousands who have been living with the thought of learning more about the Church for a long time, but have done nothing about it.

It is also a reminder to Catholics of the many ways in which they may be able to help a non-Catholic friend over some of the difficulties the later must face. It is easy for a non-Catholic to become a Catholic if one who already possesses the joy of the true faith helps him at the moments when it *seems* to be hard.

(From the *Liguorian*)

1000 YEARS OF CHRISTIANITY IN UKRAINE

By Rev. Dr. A. H. Veliky, O.S.B.M.

THE national subconsciousness of Ukrainians is consstantly aware of the baptizing of Ukraine by St. Volodymyr the Great in 988-989. This even illuminates our thinking on the beginnings of Christianity in Ukraine both before and after Volodymyr's time. This decisive and, more significant, succesful act makes secondary everything that happened before his time. The very personality of St. Volodymyr, what he did and what was said of him in the course of a thousand years, has shaped our thoughts on Christianity in Ukraine prior to the year 1000.

This, however, was not the thinking of the Ukrainians closer to his time, of his contemporaries. They glorified Volodymyr's act, but they equally laid stress on the deeds of his predecessors. Even in *On Law and Grace* by the Metropolitan Ilarion and in his *In Praise of our Kahan, Volodymyr* where he praises Volodymyr's life and deeds as a Christian and as the Baptist of Ukraine, we read these words: "You with your grandmother Olha, in bringing the Cross from the new Jerusalem, from the city of Constantine, and in planting it in the land of Rus, have strengthened the faith." To the Metropolitan Ilarion, Volodymyr and Olha were the Ukrainian counterparts of Constantine and Helen. About fifty years after Ilarion Nestor the Chronicler definitely fixed the separate roles of St. Olha and St. Volodymyr in the christianization of Ukraine, and this division has formed historical thought for almost 900 years. Nestor thus eulogizes St. Olha: "She, precursor of a Christian land, is like the morning star before the sun, as the dawn before day. She was like the moon in the night, for thus she shone among heathen people; she was like pearls in the mud, for they were muddied with sin and unwashed with Holy Baptism. She was the first from the land of Rus to enter the Kingdom of Heaven, and she is glorified by the children of Rus as their superior for even after death she prays to God for Rus." This was the view of Princess Olha in the XI Century, about 120 years after her death. A Ukrainian of that time, living close to nature, understood very well the role of Princess Olha as a "morning star," as "dawn", as a "moon at night." These symbols, belonging to everyday life left unobliterated traces in the folk songs and rituals of the Ukrainian people.

Our attention is drawn first of all to Nestor's expression: "She was the first from the land of Rus to enter the kingdom of Heaven." When we remember that this same Nestor in his *Chronicles* begins the history of Christianity with the legendary travels of the Apostle Andrew over the hills of Kiev, then we can see that he must needs have said that she, a Christian, was the first ruler of Ukraine to enter the heavenly kingdom. When we consider the mentality of that age, which measured national events according to the deeds of the ruler and by the events occuring in his reign, then the importance of the baptism of St. Olha, as the sovereign of Ukraine, has a great significance for Ukraine. The very baptism of rulers and their immediate circle creates two periods in

the history of a people: Pre-Christian and Christian... And Ukraine of the 10th century may also add, that Christianity was for her not only the concern of her ruling dynasty, but also a very wide segment of the Ukrainian population of that time. Consequently, acknowledging the baptism of Olha as an historical fact, Ukraine today can celebrate 1000 years of her Christian existence regardless of whether historiography is able to name the time and place of her baptism, or not.

Without delving too deeply into details of the first years of Christianity in Ukraine, the indisputable fact remans that in the year 945, at the beginning of Princess Olha's regency (945-964), Christianity in Ukraine ceased to be a purely internal or missionary affair, and emerged into the international field. Prince Ihor, 912-945, ratified an agreement between Ukraine and Byzantium (944) with both pagan and Christian oaths and ceremonies. This fact shows that the current of Christianity flowed so strongly through the boyar, or ruling class of the state, that Christian religious belief and cult entered into the official state transactions and into international relations, ceasing to be a purely internal affair. Obviously, in Ukraine, with her geographical and political situation on the shores of the Black Sea, this Christian class was not composed merely of an isolated group of Varangians, but also encompassed a broad segment of the city population which Christianity had penetrated a long time before.

In the early years of Ukraine's existence as a state her historical and geographical position placed her at the crossroads of four political and cultural movements: 1) The political-conquering movement of the Normans from the north to the south along the Dneiper River; 2) The political-imperialistic movement of the Roman German Empire from the west to the east—"Drang nach Osten"; 3) The cultural-imperialistic movement of the Byzantine-Roman Empire, from south to north, colonizing the shores of the Black Sea; 4) The plundering ethnical movement from the east to the west, the "Migration of Peoples." Only those movements from the south to the north and those from the west to the east were cultural and missionary movements, by which Christianity penetrated Ukraine. The other two were purely political and ethnical. All of these movements, criss-crossing Ukrainian territories at the turn of the first 1000 years of the Christian era, determined her state, ethnic, cultural and religious formation for the whole Age of Princes and laid the foundation for Ukraine's existence and for the events occuring in her history down to the present day.

Princess Olha, on becoming regent and assuming power, must have been aware of the international situation and of her position in it. This is evidenced by her political, cultural and religious behavior. The very fact that a woman was ruler shows the high cultural level of Ukraine. Olha fulfilled her obligations brilliantly. She upheld the political international importance of Ukraine, brought about internal consolidation, set the pattern of behavior for the ruling authorities of the Ukrainian state toward the Christian reality of that day, which, in its missionary and non-missionary activities moved implacably toward the borders of Ukraine.

Judging from legendary elements in chronicle relations about Olha, her political and cultural deeds both as an individual and as a ruler must have been truly notable

and great of they survived the years and exerted such a great influence on the chroniclers living a century later not only from the religious and ecclesiastic point of view, but also from the political. In writing of her acts of state, the chronicler attributes them exclusively to her, to her administrative wisdom. Ambassadors are directed to her, she confers with them, she receives and dismisses them, she leads armies, she prepares plans of battle, issues tactical and diplomatic orders to armies, divides plunder, establishes law over conquered tribes sets up administrations, regulates government income, and is occupied with courts of law. She personally visits Volyn and Polissya, Novgorod Veliky, the Pskov area, and the regions bordering on the Dneiper and Desna Rivers. All this is attributed to the ruling sovereign in carrying on the affairs of state. Her conduct is similar in foreign policy, too: negotiations with Byzantium and with Emperor Otto I, the heads of the two ruling empires of Europe. And in both instances, her conduct is not only queenly, but even bold.

It is impossible today to say whether the foreign policy of Princess Olha was the result of her personal positive attitude toward Christianity, or whether the converse was true: that the foreign policy of the Kievan State, determined her positive attitude and brought about her baptism. The chroniclers and following them, the early histriographers link her Christian baptism with her journey to Constantinople. Nevertheless, in records of the imperial court of Byzantium, there is no mention of, nor allusion to the baptismal ceremony, and what is more, she is treated in Constantinople as a Christian ruler; and of her immediate circle, a certain Hryhoriy is mentioned by name as being chaplain to her court.

Later historians have completely separated Olha's journey to Constantinople and her baptism; setting the date of the latter immediately before her journey (E. Holubinsky) or after it (M. Hrushevsky), and giving Ukraine as the site of the baptism. S. Tomashivsky's assumption, which places this even in 944-945, seems less plausible, in view of internal events in Ukraine of the time, which make the rule of a neophyte Christian unlikely (pagan vengeance against the Derevlians.) Nestor, and other chroniclers fix this time as 955, and A. Shakhmatov, a researcher into Ukrainian chronicles, considers this date as the first definite date in Ukrainian history. Apart from the chronicles, historical events alone in the years 955-960 point at the year 955 as the year of Olha's baptism. There is no reason at all to place the time of her baptism before 955. The journey to Constantinople in 957 and the lengthy personal and diplomatic preparations, eliminate 957 and a good part of 956. Then again, for Princess Olha to wish to be baptized in Kiev right after her return from patriarchal Constantinople would seem to say the least. Besides, sending ambassadors to Otto I (959-960) with a detailed plan of a hierarchy for Ukraine, gives her too little time for her own baptism in the 958. And, West-European chroniclers record the arrival of ambassadors from the Christian Princess Olha, in 959 linking her baptism to Constantinople. This last looks nevertheless like a personal conclusion of the chronicler, who treated the political journey of Olha to Constantinople and the sending of her ambassadors to Otto I on religious matters, as part of one whole. The

West, evidently, followed events in the Kievan State and some news of her journey to Constantinople must have reached even the cell of the monk-chronicler who recorded the arrival of the ambassadors in Germany.

We have no proof of whether the journey of Princess Olha to Constantinople had religious-ecclesiastical aims; nevertheless, it is difficult to exclude religious themes from the Constantinople talks. Her invitation to the western bishop and missionaries, immediately upon return from this journey, indicate that she either could not or would not get them from Byzantium. In this mission, Olha was not guided by any sentiment, which, in time, began to grow in the Ukrainian mind—uppermost in her mind was the ideal of Christianity, the welfare of her country, and the christianizing of Ukraine. To this end she used all means accessible to her.

We know the further destiny of Christianity in Ukraine. Bishop Libutius, ordained as Bishop of Kiev, seen died, and his successor Adalbert arrived too late. The Princess Olha had turned over the rule of state to the now-mature Sviatoslav, to whose plans and ideals the Christian teachings of humbleness and love were obstacles. This is the basis of his personal attitude and that of his advisors toward Christianity: "respect for his Christian mother (a Christian burial); permission to practice the Christian cult and to spread the Christian faith ("if anyone wished baptism—it was not denied"); freedom of anti-Christian propaganda (they did not forbid—they ridiculed"). This period lasted ten years. In time, the sons of Sviatoslav, grandsons of Princess Olha, integrated the ideals of Christianity in their personal life and in their state functions, and contribute to its triumph in Ukraine. "Christianity was not something new—it permeated slowly but deeply, and Volodymyr the Great did not bring about a great revolution, introducing it as the official faith" for it during Olha's time had become "the second religion of the State, along with paganism," as one author (Father I. Nazarko) has written.

A thousand years have passed Today the Kremlin has directed all of its efforts at establishing a new, atheistic paganism, as the state ideology of enslaved Ukraine. A battle is being waged against the thousand-year-old Ukrainian Christian spirit on the whole territory of Ukraine. Therefore, now, if ever, it behooves the world to know Ukraine's tradition and rise openly in its defense.

Mother: "Mike, what did you learn today at the catechism lesson?

Son: The priest told us abuot the two first people that God made in paradise, but I cannot remember what their names were: Odd and Even, or Even and Odd.

If you never retract your opinion, it is evident that you love yourself more than the truth.

IMPORTANCE OF CATHOLIC PRESS

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE secularist press does not bother to stress the three most important truths in the world: Man is created by God for heaven, and not for this passing earth with its futile goods, pleasures and amusements, because eternal salvation is the only true goal of his life on earth. Sin and transgression of the law of God is the only real evil in the world, for it brings the everlasting misfortune and damnation upon human beings made to the image and likeness of God. Christ and His Church is the only true Church; her laws founded upon the Gospel are unchangeable, such as indissolubility of marriage, unlawfulness of birth-control, euthanasia, etc. Meanwhile, all other churches and religions, being founded by men are false and unable to lead men to their Savior.

The gradual loosening of morality and of the conviction that the truth can be but one, and that this truth must be sought and found in the Catholic Church, emperceptibly but surely leads to an easy-going attitude towards specific laws of God and His Church.

A man who reads only the secularist newspapers, by seeing His religion placed on the same level with others, which permit and justify what his church condemns as sin and violation of the law of God, becomes, after a while, seduced or induced to believe that certain things, although condemned by his religion, must be right, for the papers he is reading defend and favor them as an answer to many problems of the modern man.

Thus he becomes more indulgent towards those who practice birth-control, because there are doctors who councel it as a remedy to sickness or to excessive burdens of a numerous family.

He knows by his Faith that divorce is a bad "business," but he has no courage to condemn the remarriage of his friend deserted and abandoned by his unfaithful wife. The daily papers are full of these things, and if prominent people like Generals, Hollywood actors, or actresses indulge in them without being condemned by the world, why should not an obscure Mike like himself be permitted to divorce his wife and take another woman?

Materialism.

The daily papers are full of advertisements, for advertising constitutes a good part of our papers and magazines. Today everything is advertised from the victuals to the last inventions of sin. The reader likes to look at the advertisements in rainbow colors which stir up his appetite for earthly goods and material comforts, without which life for him would not be pleasant and agreeable.

The appetite and desire for material goods excite his ambition to make more money so that he may get things he sees in the papers and magazines. And thus slowly but surely he becomes a materialist for whom life is concentrated on money, amusements, comforts. His mentality turns to be ninety-nine per cent materialistic. If he still goes to church on Sunday it is because his parents taught him to do so, but he is convinced that going to church does not help a man much who wants to live a comfortable life, for the priests

are too old-fashioned and their sermons about the vanity of earthly goods are impractical, especially if they attack frauds in business, and graft of the public officials; as well as when they remind the Christian couples to respect their marriage, if they blame the parents that do not watch over their sons and daughters.

In a short time he will lose all respect for spiritual things and value just the material ones. He may go so far as to say: "My neighbor is worth thousands of dollars, for he makes $1,000 a month, while the other one is worth nothing, for he is a poor wretch."

Sensuality

The daily papers stir up sensualism in their readers through indecent or slightly draped human forms. Concupiscence is one of the most powerful human passions and instincts that should be curbed and repressed, not prompted.

If the sensual instinct is daily fed by obscene pictures, pornographic stories and excited by indecent nudity, it grows into an insatiable pruriency, which after a while cannot be satisfied with magazines that pass through the ordinary mail. He looks for something more exciting which he gets from the secret peddlers, who provide him with cheap publications in which he finds everything indecent, nude and provocative. This is what he wants. Since the pictures alone, no matter how indecent, do not make up for reality, he passes to the cheapest night clubs and the burlesque shows in an effort to satisfy his excited and indomitable passions and concupiscence.

His mind is filled with impure images, his heart is full of shameful desires, his craving for sensual satisfactions to see all to touch all, to enjoy all, that we may say: "He is a carnal man that lives according to his body," but Saint Paul says: "Brethren, we are not debtors to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die. But if by Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live. For whosoever are led by the Spirit of God, they are the sons of God." (Rom. 8, 12-14).

In conclusion we may assert: The secularist press is harmful, for it presents distorted facts about life, politics, economics, marriage, family, church; produces confusion of ideas in the minds of men; presents half-truths; passes prejudicial judgments on Church's authority and her laws; teaches men to see life in double focus by discarding the Church's doctrines as unfit even for the Catholics of our times, for the secularist press gives its readers a dim knowledge of the Gospel even if it be not hostile to the maxims of the Savior. After a while such a reader although he still believes in his Church will compromise with the world, for his Church opposes many ideas practiced by him. And thus he becomes a practical pagan, because he is insulted with the principle that goodness and badness, truth and error, are not to be judged by objectives and eternal standards of the Gospel, but by expediency of the times.

He simply does not break completely with his religion, but does permit it to say how he should behave in his business, marriage, and politics. To him God is merely an abstraction, a bone of contention between the different denominations. Consequently he feels he is not obliged toward such a figure.

Accordingly "love your neighbor, be kind to people, help the poor, do not steal," is all that religion should impose upon a modern man.

Eastern Rite Benedictine Fathers in the U.S.A.

By Rev. Theodore J. Seginak, OSB.

THE MEMBERS of this community of St Benedict live at the present time in a ten-room stone house, formerly called "Quinnwood," situated about twelve miles east of Pittsburgh, Penna., and about four miles east of Wilkensburg, near the settlement of Eastmont, on the Old William Penn (Old 22) Highway. Their official address is: Benedictine Fathers, Holy Trinity Monastery, 1177 McCully Drive, Pittsburgh 35, Penna.

Establishment: Holy Trinity Monastery owes its existence to the efforts and labors of the Benedictine Monks at St. Procopius Abbey, Lisle Illinois, and especially to the zealous endeavors of the late Abbot Procopius Neuzil, O.S.B. working in cooperation with the late Bishop Basil Takach, of the Pittsburgh Greek Catholic Exarchate.

On March 21, 1924, the late Pope Pius XI issued a call to the entire Benedictine Order to aid in leading back to the true fold of Christ all Orthodox Christians among the Slav peoples, and to admit into their religious communities such of the Eastern Rite men who would aspire to the Benedictine religious life. In the United States. St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois, was chosen as the center from which all activity of this kind would be directed. The work began with the training of Ruthenian seminarians by the late Bishop Takach and continued under Bishop Daniel Ivancho until the latter in 1950 erected the Byzantine Rite Catholic Seminary of Saints Cyril and Methodius in Pittsburgh.

In the meantime, in the year 1934, after a year spent in the Novitiate at St. John's Abbey, Collegeville, Minnesota, two Ruthenian students were admitted to simple temporary vows in the Benedictine Order at St. Procopius Abbey. Everything possible was done for these men to enable them to learn the Old Slavonic and Ruthenian languages and the ritual and customs of their native Rite. In 1937, when a question arose concerning the future of these two men (then ready for perpetual membership in the Order), it was unanimously decided that these two would be admitted as members of the St. Procopius Community while retaining their own Rite. It was further decided that all future applicants of the Byzantine Rite would be admitted as perpetual members of St. Procopius Abbey, and, that those who were of Ruthenian extraction would one day become members of a community, that the Abbey was desirous of establishing for the Ruthenians in this country.

The first two Byzantine Rite Benedictine monks of Ruthenian extraction were ordained in May, 1940, by the late Bishop Takach, in Holy Name Cathedral, Chicago, Ill. Not long afterwards, from the years 1940 to 1947, about ten more candidates joined the Order and made their solemn profession of vows.

On December 15, 1948, under the direction of the Right Reverend Abbot Ambrose Ondrak, O.S.B., present head of the community at St. Procopius Abbey, and with the approval of Bishops Daniel Ivancho and Hugh Boyle of Pittsburgh, a group of five Benedictine priests

and one lay brother took formal possession of the estate now known as Holy Trinity Monastery. The first superior of the new community was Rev. Claude Viktora, O.S.B., a member of St. Procopius Abbey and of the Latin Rite. In 1950 he was succeeded by a priest of the Byzantine Rite, Rev. Method Royko, O.S.B. On October 1, 1935, Father Method was in turn succeeded by Very Reverend Theodore J. Seginak, O.S.B., the present prior of Holy Trinity Monastery.

Technical Status: At present Holy Trinity Monastery is a dependent priory. In April, 1954, during an interview with Abbot Ambrose, Father Theodore made formal expression of the fact that, in general, the members of Holy Trinity Monastery were desirous of gaining independence and wished that proceedings would be begun for formal petition to the Holy See for establishment as an independent priory. On January 7, 1955, all the present members of Holy Trinity, forwarded to the Abbot their individual request for transfer of stability. The wording was as follows:

I, the undersigned ... professed with ... vows in the monastery of St. Procopius, at Lisle, Illinois, by these present do declare that I knowingly and freely request the transfer of my stability to the new monastery of the Most Holy Trinity, near Pittsburgh, Penna., of the Byzantine Slavonic Exarchate; with full understanding that when this new monastery has been established by authority of the Holy See, by that very fact my stability will be transferred to it...

The members now await further developments in this matter.

Specific Purpose: To establish a community of Benedictine Fathers and Brothers of the Byzantine Rite to function among the people of that Rite in the United States, specifically those people of Ruthenian Croatian, and Hungarian nationalities.

Present Occupations: In addition to the observance of the monastic life as established by the Rule of St. Benedict and as qualified by the Statutes of the American Cassinese Congregation, the members of Holy Trinity Monastery perform such tasks as assisting in parish work. conducting missions, retreats and days of recollection.

One priest, Rev. Alexander Minchich, is pursuing higher studies in Theology at the Russicum and San Anselmo's in Rome. Six clerics are being trained for the priesthood at the Byzantine Catholic Seminary, Pittsburgh, Pa. Thoughout the year, but especially during the summer months, several priests and clerics pursue higher studies in various fields at Duquesne University, Pittsburgh.

At the present time all novices for the clerical state and for the brotherhood undergo their novitiate training at St. Procopius Abbey, Lisle.

Personnel: The present members of the Eastern Rite Benedictine Branch number 26, including two novices.

Aims: The aims of Holy Trinity Monastery are:

1. To introduce the liturgical and social spirit of Benedict to the Byzantine Rite in the United States.
2. To establish a press.
2. To found an institution for the training of boys or young men.
4. To found other communities for work in other areas of the diocese—if this is feasible.
5. To erect a permanent monastic structure at some suitable and practical location.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. My aunt was married to a Latin Rite boy and had to change her eastern Rite in order to follow her husband's Rite. Did she commit a sin, since I heard that it is a sin to change one's original Rite,

A. Your aunt did not sin, for the law reads: "The wife who belongs to a Rite different from her husband may, at the time of her marriage or any time during the marriage, join the Rite of her husband. When the marriage is dissolved, she is free to return to her original Rite." (Can. 98, 4).

She is not forced to do it, but at least in some instances it is better for the children that must be raised in the Rite of their father.

It is therefore advisable that the Latin Rite girls marrying our boys have at least a few instructions on the Eastern Rite and our church services in order that they may instruct their children which must be baptized and raised in the Eastern Rite.

A person who arbitrarily changes his Rite commits a sin, but not the girl who marries a boy of another Rite.

Q. Our pastor was caught sick during the night so that many people missed Mass on Sunday because he was unable to celebrate it. Who will pay the penalty for the parishioners' sin?

A. If the parishioners were unable to attend their Sunday Mass in some other church, they did not commit any sin by missing it. A Catholic commits a mortal sin for missing Mass on Sundays or Holydays of obligation, if he does it through carelessness. He is not guilty of sin if he foregoes it without his own fault.

Q. Is there such a thing as Ukrainian, Irish, French Church?

A. It must be known that Christ started ONE Church destined for all peoples, all races and all times. Any branch that breaks away from this ONE Church ceases being Christ's Church. The national churches separated from the Catholic Church are not true Churches of Christ.

But the One Christ's Church adopts itself to each people and national customs, mentality and culture, and therefore we may say that the Catholic Church in Ukraine is Ukrainian, in Ireland is Irish, etc. These churches are national in their customs and traditions, but are Catholic in the faith, allegiance to the Vicar of Christ and morals, because all Catholics must have the same faith and obey the Pope, the successor of Peter.

Q. Under any circumstances is it permissable for a Catholic to play the organ or sing at a Protestant Church service.. By Protestant Church service, I mean the Sunday morning worship and not a recital.

I was once told that to play or sing is to take an active part in the ceremony, whether one intended to or not. Could you please clarify what the rules of the Church are concerning this point?

A. Canon 1258 of the Code of Canon Law is very definite on the point of active participation in non-Catholic services which is absolutely forbidden. To sing in the choir or play the organ is certainly to participate actively in the service, and would imply formal cooperation at least implicit. Therefore Catholics may not take part in these services either as members of the choir or organist.

Q. Do a group of souls obtain as much from a Mass said for them as would one soul for whom the Mass was offered alone? Do the poor souls gain more from a High Mass than from a Low Mass?

A. God has not revealed to us just how He distributes the infinite fruits of the Mass. We do know that He wants the faithful to have Masses offered "for the living and the dead." The practice of the Church through all the ages and the natural instincts of individual Catholics combine to urge the living to have Masses said for individual departed souls, though it would never be wrong to include in one's intentions a number of souls. A High Mass gives greater honor to God and produces greater spiritual fruit for those who offer it, than a Low Mass or ever, probably, a number of Low Masses.

Q. If in case of a fatal accident I make the act of contrition, are my mortal sins forgiven, in case I am unable to confess them?

A. Yes, your sins are forgiven. But you must confess them anyway when you'll become able to do so. An act of contrition includes perfect love of God, which is irreconciliable with the state of mortal sin.

Q. What does the Catholic Church teach about the flying saucers?

A. The Catholic Church does not teach anything about the saucers. It neither denies nor affirms the possibility of their existence. The Bible concerns itself with the human race which lives on this earth and with the descendants of Adam. It neither admits nor rejects the existence of other reasonable creatures composed of body and soul on other planets. It is probable that such beings exist on other planets. If they exist there, they may come and pay a visit to the inhabitants of this earth.

The American Air Force issued a statement on Oct. 25, 1955 by concluding that there is no such thing as flying saucers. The statement says that the flying saucers spotted by some people were astronomical bodies or simple optical illusions. This, of course, is not an article of faith. You can still keep on believing that the flying saucers are the interplanatary aircrafts.

Q. I have constant difficulties with my boss. What should I do to get along with him?

A. First of all you must know that every human being has his faults that we must bear patiently. Follow these rules: (a) Respect his authority. Don't tell him what to do. Respect his decisions, because it is his job to make them. (b) Be patient with his mistakes, since he has his likes and dislikes, as we all do. (c) Keep him informed about everything that concerns his work. (Do your job well since it is the best way to satisfy your employer. (e) Pray for him and for yourself that Christ may be your guide in everything.

Q. What are my duties as an Eastern Rite Catholic?

A. There are many duties which

are common to all Catholics regardless of their respective rites. The Catholic faith with its ensuing obligations binds equally all Catholics. There are, however, some duties that flow from your Eastern Rite. These duties are summarized in the obligation of serving God in the Rite in which you were born. From this general duty flow the following obligations:

(a) Support the Eastern Rite church of your community, by paying the yearly collection and other dues. (Cum Data Fuerit, Ch. 3, Art. 28).

(b) Attend the Divine Liturgy (Mass) in your own church of this is at all possible. If it is a little further than the church of another Rite, God will bless you for this little sacrifice. (AAS. 22-354, June 11, 1930).

(c) Send your children to the Eastern Rite church on Sundays and Holydays of obligation even when they go to the Latin Rite school because there is no Eastern Rite school in the place where you live.

(d) Read and propagate the Eastern Rite press.

(e) Help your pastor to keep in touch with parishioners and encourage your neighbors to serve God in the Eastern Rite church.

Q. I have read so many things about Indians, but I do not remember running across how many Indians there were in the United States of America when the first white man came to this land?

A. Nobady knows the exact number of Indians that lived on the North American continent at the beginning of the settlement of America by white men. It is believed, however, that there were about 800,000 Indians at that time living throughout the country. Today there are approximately 402, 000 Indians, of whom some 250, 000 still live on reservations. (See Reader's Digest, Nov. 1955, p. 101-2).

Q. Our parish has a church committee, but its members have little or no authority in the parish. Should they not have some authority and responsibility?

A. The parish committee's question has a sad history behind it, because both in the Latin and Ukrainian Catholic Church some parish committees in the past tried to hold unreasonable control over the parish affairs, forgetting that the unity of the Church demands that the Bishop of the diocese has the final say not only in religious, but also in the administrative matters of his parishes.

The local pastor acts as the Bishop's representative and sees to it that his orders are carried out. Without such undivided authority harmful confusion results similar to that which exists in some non-Catholic churches where the laymen can at will oust even the pastor himself. The trustees must be aware that they are named to help, and not to command their pastors. In Christ's Church the Pope, the visible Vicar of Christ on earth, is the supreme ruler of all Christians. The Bishop rules his own diocese, and the pastor, being the Bishop's helper, administrates the parish in the name of the Bishop.

Laymen should be encouraged to help their pastor in the planning of future projects in the parish, but they cannot pretend to rule the parish because by doing so they would go against the will of Christ who commissioned His Church to His apostles and their lawful successors, and not to laymen, who by the express will of Jesus must be subject to their Bishops and priests in all things: *He who hears you, hears Me, and he who despises you, despises Me.*

(Luke: 10, 16).

Priests are responsible for the welfare of the parish, both spiritual and financial. The contributions laymen make for the maintenance of the church do not give them any right to command the pastor or to conduct the parish affairs a their will.

Q. What is an indulgence?

A. An indulgence cannot be bought or sold. An indulgence is no permission to commit sin. An indulgence does not forgive sin.

An indulgence is the remission of debt of temporal punishment due to sin after its guilt has been forgiven.

The guilt of the sin is forgiven by a worthy confession. The sacrament of penance reinstates the penitent sinner in God's friendship. As God's friend, the penitent sinner cannot be punished eternally. However, the penitent sinner may still owe God some temporal punishment due to his sins already confessed and forgiven. His sorrow is sufficient for forgiveness of guilt. It may not be sufficient for full remission of his temporal punishment. Thus, he may still owe God a debt of temporal punishment which he must pay to the last penny before entering Heaven. The debt must be paid either in this life or in Purgatory.

The penitent sinner pays his debt with his good works, prayers, and the proper use of indulgence. He can, by his good works and gained indulgences, help the Holy Souls discharge their just debt of temporal punishment due to sins already confessed and pardoned. In fact, Christ-like charity prompts him to help them, because the Holy Souls cannot possibly lift a finger to clear their debt.

The Church of Christ is a merciful Mother. She wants to help her children to pay the debts owing to God's justice. Thus she applies to them the spiritual treasures and merits of Christ, His Immaculate Mother and the Saints. These merits are in the common treasury of the Church. The Pope is a dispenser of these treasures. He dispenses them by means of indulgences, for Christ gave him the power to bind and to loose. (Mt. 16, 19).

Q. Is one religion as good as another? So my friends say at work.

A. No, your friends are utterly mistaken. This cannot be true, because one and the same God cannot contradict Himself. He is an Eternal Truth with no mixture of error. He gave us His revelation about Himself. It cannot be contradictory, i.e., God cannot permit certain things to some people and forbid them to others, for instance, He cannot forbid divorce and remarriage to Catholics and permit them to Protestants. The revelation of God cannot be changing from year to year, unless we ridiculously hold that a perfect God can change and be whimsical.

Christ completed the revelation of God. It cannot be improved upon any more. That revealed religion is Catholicism. Anything that disagrees with it, or contradicts it, is man's invention, not God's.

Q. I feel hurt. My Pastor refused to accept a Protestant friend as sponsor to my child. Why did he do it?

A. Because the Church law tells him to do it. He could not do otherwise, for the church law says who may act validly as sponsor: "He must not belong to an heretical or schismatic sect." (Can. 765, 2).

A sponsor must take care of the Catholic education of a child when his parents die or become unable to do so. How can a person raise your child as a Catholic being himself a non-Catholic?

PRECIOUS BOOK

"LIFE OF ST. JOSAPHAT, MARTYR OF THE UNION", by Theodosia Boresky.

Miss Boresky sets the scene of her religious novel in the vast, mysterious Ukraine, where the struggles of man to exist in the vast lands and wheat-fields takes on almost unreal proportions.

Reconstructed is the life of St. Josaphat, youthful Ukrainian archbishop, who gave his life that the Eastern Rite Church might become united with the Catholic Church.

"The Life of St. Josaphat, Martyr of the Union, burrows deeply into the origins of the Catholic faith. The novel, which quotes several Biblical passages as references, will appeal to all readers, regardless of religious affiliations.

The author, who was born in the Ukraine, lives in New Haven, Conn. She has been writing for about 15 years and has translated poems and articles and stort stories. She wrote "Zakhar Berkut" previously and "The Ukraine", an article was published in "Commonweal" in 1939.

This book bears the imprimatur of Archbishop Constantine Bohachevsky, Apostolic Exarch for Ukrainian Catholics in the United States of the Philadelphia diocese.

This precious book of the Ukrainian hero who loved those who hated and killed him should be in every Ukrainian home and spread throughout the United States and Canada.

We appreciate the work of Miss T. Boresky and congratulate her for the good she has done for the Ukrainian Church and people among the English-speaking people.

The cost of the book is $3.00. Send your order to: Comet Press Books, 11 W. 42nd St., New York City, N.Y.

ST. JOSAPHAT VISITS THE MONKS IN KIEV

The "Pecherska Lavra", the most famous and ancient monastery of Ukraine, founded by two holy monks Anthony and Theodosius in the first half of the 11th century, became a bulwark of the opposition to the reunion of Ukraine with the Popes.

Once Josaphat Kuntsevych happened to be in Kiev, the capital of Ukraine, and went immediately to the monastery to pay a visit to the monks. As soon as the news spread that the "soul-snatcher" was there a hundred monks gathered in the space of a few minutes in their hall curious to see the man they disliked so much. As soon as Josaphat Kuntsevych came in, there were shouts of suspicion from all sides: "What did you come to do here? Do you want to lead us to the Union with Rome?..."

Some of the anrgy monks wished to kill him on the spot or to drown him in the nearby river Dnipro. Josaphat did not become disturbed by their threats. When the monks at superior's order became quiet, Josaphat said to them: "I came to visit the famous monastery and enjoy the company of so many good monks. I cannot have any bad intentions, for as you see, I came alone without a companion. I will gladly remain with you if you show me the way of truth according to the teachings of the

Holy Scriptures and the writings of the Holy Fathers and our liturgical books."

The monks calmed down. The superior invited Josaphat to stay with them for dinner. He kindly declined the invitation, asking instead to lend him their liturgical books. When the books were brought in, the Saint began to quote them, proving thereby the teachings of the Catholic Church.

He reminded the monks that the Ukrainian nation had been christianized long before the schism split the Church of Christ into the Western Catholic and Eastern Orthodox. There was no escape from his logic and the monks were aware of it. At last he concluded his argumentations: "If anyone among you can prove to me that all I have said is not true, then I will remain with you. Let inspired Scripture be our arbiter and with whomsoever are found the doctrines which agree with the divine words, these must have found the truth."

The monks, bitter enemies of the Union, were surprised to see their arguments refuted by the very books they used every day in thir services. They felt a deep respect for Josaphat. No wonder, they call him soul snatcher", they said, "He knows how to draw people to himself with sweet words." and no one among them dared to oppose Josaphat's statements.

WOMAN'S VOCATION

It is in her character as the molder of men, as the mother of tomorrow's world, as the mother of the human race that woman wields her greatest power, a lofty office which Constance L. Maynard admirably describes in these words:

"We women, we who constitute slightly more than half the human race, are to look after the future of the world. The prolonged period of immaturity lies in our hands, and we are meant to be the makers, teachers, and guardians of the next generation, those in whom lie slumbering the vast responsibilities and weighty decisions of the next thirty or forty years. Men have chiefly to do with what is, and they must make the best of the material which lies before them; but women have chiefly to do with what will be, or rather (if we have eyes to see it) what ought to be. Our thoughts and aims lie a little beyond the blue horizon that encircles the present decade. Men have hard struggles, but they also have fruition, and we have not. The lot that falls to us is nothing but endless hope that the future world will be better than the one we know. 'She stays the fair young planet in her hands,' sings Tennyson, and so she does indeed; for to her vision the planet is always fair and young, because the possibilities are as sweet to her as full of promise as are the clear eyes of her children."

We might add, that these priceless services are done the world not only by the mothers of families but by those numberless maidens, too, who renounce the hope of marriage and the raptures of motherhood in order to heed a higher call and consecrate their lives to God by means of religious vows. For they also by rearing, training, and educating the children of other women, are building up the world of the future and forming the citizens of tomorrow.

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Львів, літературно-містецький збірник	$9.00
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чартерийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Осонвяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Люрд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в столітя проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	3.00
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ВЕРЕЗЕНЬ Yorkton, Sask. MARCH, 1956

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Найбільше Нещастя		1
З Листів до Редакції		2
Страсна П'ятниця	о. Др. Чинченко	7
Гідність і Уряд Єпископа	о. М. Шудло ЧНІ.	9
Важливі події в житті молодого Чину		14
Причини Вел. Східньої Схизми	о. М. Шудло ЧНІ.	20
Хотів би Ти Знати?		26
Боже, милостив будь мені грішному	Христя Денисиха	28
Чуда Всесвіту	С. Х.	31
Подорож до Св. Землі	о. М. Шудло ЧНІ.	34
Сміховинки		38
Be it Done unto Me	John McGuire	39
A Good Act of Contrition	Michael H. Pathe	42
Ruthless execution of Siemashko's Plot	Rev. M. Schudlo CSSR.	45
Christ's Passion is Renewed	Fulton J. Sheen	51
A Nurse's Problem		55
Rules for Happy Marriage		56
God's Glad Hearted Pro		58
I'd like to Know		60

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 3. ЙОРКТОН, САСК. Березень, 1956

НАЙБІЛЬШЕ НЕЩАСТЯ

НАЙБІЛЬШЕ нещастя сьогоднішнього людства це його **духова криза.** З цієї загальної кризи витворюються **індивідуальні кризи** безчисленних одиниць і родин. Ця загальна криза походить із **безсвітоглядовости** модерної доби, яка залишає людину без керми й дороговказу.

Корінь цієї загальної кризи це **затрата** чи **послаблення релігійного світогляду,** яке проявляється в байдужности супроти релігії, моралі й Божого та державного закону. Релігійна байдужність, відорвавши людину від Творця, викликує в неї непевність, скептицизм і остаточно веде до затрати всякої надії на кращу майбутність цебто до повної розпуки, бо людина залишається без відповіді на такі важливі питання, як: "Звідки я походжу? Як я взявся на світі? Що маю тут чинити? Що буде зо мною по смерті?"

Віра, жива віра це духовна бусоля, що надає напрям життю людини, бо відповідає на всі життєві питання, вияснює його змисл і значення життя, розв'язує сумніви, подає лік на земські горя, від яких ніхто не вільний.

З загальної кризи часто виникають індивідуальні кризи, до яких належить криза молодости й подружжя. Скільки злочинности в молоді? Чому? Нема в неї релігійного сумління, яке невпинно пригадувало б юнакам і юначкам, що Бог усе бачить, усе записує, щоб за добро надгородити, а за зло покарати.

Подружні конфлікти з безчисленними розводами були далеко рідші у минулому, як люди мали живу віру та надію на Бога, який гарантував нерозривність християнського подружжя та запевняв партнерам Божу поміч у всіх труднощах подружого життя.

Вороги Христа заступили життєвим лібералізмом віру в Бога. Цей лібералізм дозволяє людині ганятися за невловимим щастям, заспокоюючи химерні бажання... Брак всякої контролі над природними інстинктами радше помножує конфлікти ніж заспокоює прагнення людини за щастям.

Поворот до Бога й жива віра в Його опіку та майбутню надгороду це єдиний лік на духовну кризу сьогоднішнього людства.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ВІДПОВІДЬ РЕДАКТОРАМ "ВІСТНИКА"

Якийсь дописувач до півмісячника "Вістник" помістив під датою 15-го січня відповідь на мою статтю "Релігійна терпимість", що появилася в ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ в жовтні 1955 року.

Хоч стаття моя виразно зазначує, що між християнами має бути згода й католики мають любити всіх як своїх ближніх, все-таки дописувач до Вістника, якийсь "В.О."—прикро нам, що не знаємо, з ким маємо до діла, і дивує нас, чому цей пан не підписався, бо не хочемо думати, що він стидається власної відповіді—сильно почувся ображений, бо моя стаття зазначує, що **тільки католицька Церква є правдива.**

Пане В. О., чи Христос установив одну Церкву чи дві, три, чотири, сто, або може й більше? Візьміть Св. Євангелію та подумайте трохи про тексти Мат. 16, 18 і Ів. 10, 16, які Ви цитуєте у своїй відповіді.

Коли ж одну Церкву Христос установив, то **тільки вона одна правдива.** З цього виходить, що інші церкви, які заложив Мартин Лютер, чи Генрих VIII, чи Цвінглі, чи Кальвин, не є правдивими церквами, бо ж хто дав їм право основувати церкви та зміняти навчання Христа? Хіба Ви не знаєте, що протестанти повикидали багато з навчання Ісуса? Як же ж церкви, які поперекручували чи повикидали правди голошені Христом можуть бути правдиві. З цього виходить, що тільки та Церква правдива, що вірно зберігає Христове навчання. Та ж церква чи церкви, що це навчання Христа Спасителя перекручують або вмінюють, не є ніякими Христовими Церквами, але звичайними **людськими організаціями** релігійного характеру.

Коли моя стаття з жовтня 1955 р. каже, що невільно солідаризуватися з некатоликами, то, як самі знаєте, йшло там про **релігійні,** а не політичні чи громадянські справи.

Хоч католик не може твердити, що некатолицькі церкви є правдиві, проте він має шанувати своїх некатолицьких ближніх і любити їх як себе самого, бо ж це виразний приказ Христа Господа. Любов же до ближнього не означає, що католик, люблячи свого некатолицького ближнього, тимсамим має або може одобрювати його релігійні вірування й твердити, що вони правдиві. Католик має шанувати релігійні переконання своїх некатолицьких ближніх, але це не значить, що він із любови до ближнього може брати **активну участь** у релігійних відправах, що на них ходить його некатолицький ближній. Чи Св. Павло не каже: "Людину єретика по першім та другім напімненні УНИКАЙ!" (Тит. 3, 10).

Що ж дивного, що Христова Церква цебто католицька, бо вона одна своїм існуванням сягає апостольських часів і одна вповні зберегла Христове навчання, велить своїм дітям уникати людей **єретиків** у **релігійних** справах, бо приставання з ними в релігійних справах і активна участь у їх відправах це те саме, що допускати, що крім тієї Церкви, яку установив Христос, й інші церкви теж добрі та правдиві. Це ж противорічність, бо дві Церкві, які мають відмінне навчання, не можуть бути правдиві і Христові.

Ваш аргумент: "Моя хата і сусідова—що окремі хати, до себе неподібні, але чи розумно казати, що лише моя хата є дійсно хата; а сусідова ні? Чи я маю з сусідом ворогувати?"

Пане В.О., Христова Церква це не село чи містечко, в якому повно різних хат, хоч неподібні до себе, все-таки творять одне місто чи село. Христос, основник Церкви, надав Своїй Церкві одність і властиву їй структуру. Христова Церква це не збір різних місцевих чи національних громад з більш менш таким самим чи подібним навчанням спертим на Св. Євангелії.

Христова Церква складається (це її структура) з вірних і єрархії, з вірних і наставників (священиків, єпископів і Папи). Христова Церква це живий організм. Кожен організм складається з живих клітин і принципу одности, що тримає цей організм разом і робить його спроможним до праці й життя. Кожен християнин це клітина Христової Церкви, якщо він злучений з принципом єдности цебто єрархією, яку Христос установив, щоб у Його імені управляла всіма тими, що приймуть Христову Євангелію.

Апостольські Дії виразно зазначують, що початкова Церква це були вірні злучені з апостолами: "І вони пробували в апостольській науці" (Дії 2, 42).

Так як у домі не всі частини будівлі сповняють ту саму функцію, бо дах має інше завдання від завдання, що його виконує фундамент, так і в Христовій Церкві не всі члени Церкви рівні: одні є звичайними вірними, другі їх провідниками, бо заступають апостолів і продовжують їх місію в світі для спасіння душ.

Отож апостоли цебто колегія зложена з дванадцятьох апостолів становили початкову єрархію Христової Церкви. Вірні були підчинені цій єрархії та слухали її. Хоч усі 12 були апостолами, проте тільки Петро став ОКЕЛЕЮ, на якій Христос побудував Свою Церкву: "І на цій скелі я побудую свою Церкву" (Мат. 16, 18). Тільки Петро отримав загальне поручення займатися всією Христовою отарою цебто всіма вірними розсіяними по всьому світі: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16). Тільки Петро отримав від Христа ключі від небесного Царства (Мат. 16, 19).

Отож хто не є злучений із Головою Христової Церкви, цебто з Петром, який був видимим заступником Христа на землі, та хто не хоче покоритися законним наслідникам Петра, той не може належати до Христової Церкви. Член, що відривається від тіла, перестає належати до організму. Те саме із тими, що не належать до Христової Церкви.

Це не значить, що такі люди будуть прокляті або як Ви самовільно приписуєте мені: "Хто не піддається Папі, той ворог Христа". Люди, що не з власної вини пробувають поза католицькою Церквою, як це буває з протестантами; які народилися поза католицькою Церквою, в подавляючій більшості проживають у добрій вірі, й тому можуть щиро любити Бога й підуть до неба. Що вони винні, що хтось у їх родині згасив світло правдивої віри тому 200, 300 чи 400 років? Ніхто не буде караний за те, що він народився поза католицькою Церквою та несвідомо проживав і помер поза нею.

Тільки ті будуть суджені й карані, що народилися в правдивій Церкві, а опісля покинули її! Такі люди відповідатимуть за зраду Христової Церкви та відчують наслідки зради віри й Церкви.

Нарешті, Пане В.О., Ваші приклади про толеранцію й хрещення протестантських дітей католицькими душпастирями, нічого не доказують. Один чи другий випадок не доказує, що так має бути або що священик, який з будь-якої причини хрестив чи ховав протестантів, добре поступав. Якщо б таке й трапилося, то це тільки знак, що зламано правило й переступлено церковний закон і приказ Св. Павло: "Людину єретика уникай!" (Тит. 3, 10).

Редактор Гол. Спасителя.

НОВИЙ ЖУРНАЛ ПРО УКРАЇНУ
(в італійській мові)

До Вид-ва ГОЛ. СПАСИТЕЛЯ надіслали з Італії новий журнал п.н. UCRAINA (trimestrale di cultura e d'attualità). Є це науково-популярний квартальник, присвячений справам української культури і сучасним питанням української справи. Писаний виключно по-італійськи для італійського світу. Його головними редакторами є: відомий український громадський діяч на італійському форумі п. Василь Федорончук і ревний симпатик української справи італієць п. Умберто Нані.

Із змісту квартальника та навіть вже й з наголовків статтей і їх авторів (що їх бачимо в показчику речей) відразу видно, що Шановні Видавці журналу поставили перед собою високу й гідну ціль—обзнайомлювати західній культурний світ з українською Правдою, яка разом із своїм Народом, придоптана, стогне покищо в оковах московської брехні й облуди. Автори матеріялу—це не тільки визначніші сучасні українські науковці в Західній Європі, але передусім (і що головніше) чужі знавці й симпатики української проблеми. Між ними й церковні мужі.

Різнородність тематики та інформативний відділ про українське життя в світі (при кінці зошиту) надають журналові великої інтересности та повабу.

Маємо надію, що це цінне Видання стане на висоті свого завдання і нарівні з подібними йому—THE UKRAINIAN QUARTERLY (англомовний) —UCRANIA LIBRE (по-еспанськи) та UKRAINE in Vergangenheit u. Gegenwart (в нім. мові)—гідно інформуватиме світ із складовими та зап-

лутаними (большевицькою пропагандою) проблемами европейського Сходу.

Ми сердечно бажаємо Шановним Видавцям сповнення їхніх замірів, а тим, що хоч трохи обзнайомлені з італійською мовою, поручаємо гаряче стати передплатниками та читачами цього цінного Видання.

Вид-во ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Адреса журналу:

Ucraina (trimestrale di cultura)
Via Nemorense 100,
Roma, Italy.

ЦІКАВІ КНИЖКИ

1. Недавно появилася друком дуже цікава книжка Др. Гр. Прокопчука про нашого славного Митрополита Андрея Шептицького. Зветься вона **"Der Metropolit"** і є написана в німецькій мові.

Поручаємо цю книжку нашій новоприбулій імміграції, особливо професіоналістам і елїті, бо багато з них знають німецьку мову. Книжка має 300 сторінок і видана на добрім папері.

Автор подав багато документів і вісток особливо з часів большевицької і німецької окупації нашої землі, що досі не були опубліковані.

Цю цінну книжку можна дістати від:

Dr. Gregor Prokoptschuk
Verlag Ukraine
Rumfordstr. 29, Munchen 5,
Germany.

2. Друга цікава книжка це **"З подорожі навколо півсвіту"**, Яр. Рудницького, що її видав КПУК. Автор змальовує свої враження з різних країв Европи, звертаючи спеціяльну увагу на українку.

Деякі краї, хоч мають славні університети, сливе нічого про українців не знають. Наші вчені та письменники повинні зацікавитися цією проблемою та висилати свої твори до центрів культури, бібліотек і університетів різних народів світу, щоб спопуляризувати між ними ім'я України, зазнайомити їх із нашими прагненнями до волї та свободи, бо без помочі інших трудно буде нам створити вільну Україну.

Отож це правдивий патріотизм обзнайомлювати народи з Україною й та її проблемами. Це ж завдання наших письменників і видавництв. Не вистачає видати книжку; треба її поширити по світі; тоді вона зробить добро і виповнить своє завдання.

Редактор Голосу Спасителя.

ЮВІЛЕЙНА ЧОТИРОДНІВКА В ЕЛМАЙРІ, Н.Й. (8-11-XII, 1955)

В 1955 р. наша парафія Св. Николая святкувала 60-літній ювілей свого існування. З цієї нагоди Впр. наш отець В. Довгович улаштував чотириднівку, яку проповідав о. Мих. Шудло ЧНІ.

Отець місіонер дібрав модерні теми, насвітлюючи оттакі проблеми, як "Хто такий чоловік"?—"Ісус як чоловік", "Церква в понятті модерної людини", тощо. Все ж змагало до того, щоб витворити в слухачах високе поняття про гідність людини через її подібність до Бога та заохотити приявних, щоб вони шанували цю гідність і щораз більше скріпляли в собі Божий образ добрим життям і християнськими чеснотами.

Чотириднівка закінчилася в неділю вчасі Служб Божих. Ввечері був бенкет у Марк Твейн готелі. Різні промовці виступали, звертаючи вістря своїх зауваг на потребу нової стилевої церкви в Елмайрі.

Сам о. Парох був провідником цієї святочної вечері.

Приявний.

Скільки слів каже балаклива людина?

Якщо б списати кожне слово, що балаклива людина скаже за 60 літ свого життя, то з цього повстало б 2,000 томів, і кожен том мав би 250 сторінок друку.

Скільки папіросів курять в Америці?

В самій Америці щоденно курці скурюють один більйон і 350,000,000 папіросок. Треба спалити 3,700 папіросок, щоб мати пів кіля попелу.

Найбільше дітей—

Президент Америки Іван Тайлер мав найбільше дітей із усіх президентів, бо Господь поблагословив його 14 діточками.

Продуценти золота

Полуднево-африканська Унія продукує щорічно найбільше золота, бо на 400 мільйонів долярів, Канада на 150 мільйонів, а Америка на 70 мільйонів.

РІЗДВЯНА ВЕЧЕРЯ В НЮАРКУ

Нюаркська громада парафії св. Івана Хрестителя, що її від 9 років обслугують ОО. Редемптористи, дуже активна. В неділю 15-го січня відбулася в Укр. Централї святочна різдвяна Вечера, що приготовили наші жіночі товариства.

В часі Вечері хор "Трембіта" заспівав декілька гарних колядок, брат і сестра Панькевичі відограли на фортеп'яні "Їхав стрілець" і діточий хор нашої школи під проводом дир. Р. Левицького відспівав декілька колядок.

В часі вечері промовляли оці панове: Заблоцький, Брик, Ю. Кононів, Др. Гук, Др. Олесницький, Бурда Бирк і Рогальський.

Щира подяка належиться Впр. о. парохові В. Краєвському, що ворганізував це свято.

Приявний.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Вшанували П-во М. і Ір. Стадників

В неділю 29 січня прибуло около 300 гостей до парафіяльної залі, щоб вшанувати панство Мих. і Ір. Стадників з нагоди їх відїзду до Саскатуну.

Пан Мих. Стадник, родом з Бруно, Саск., походить з примірної католицької родини. В часі II-ої війни служив при літаках. Після війни вернувся до науки й покінчив студії окулістики з відзначенням у торонтонському Університеті. Через якийсь час практикував у Онтерю, Британській Колюмбії й Албрети. Тому чотири і пів року влаштував свою лябораторію в Йорктоні й за той короткий час здобув він довір'я всіх своєю совісною працею.

В 1948 одружився з Ір. Свансон. Обидвою брали живу участь у парафіяльному житті, й здобули собі симпатію всіх. Пан Стадник очолював місцевий відділ БУК-а через два роки й належав до заряду парафіяльної залі та до інших організацій в місті. За його урядування багато зробилося на церковнім і національнім полі. Пані Стадник налажела до молодшого відділу ЛУКЖ і була також дїяльною членкинею. Панство Стадник мають 2 дітей. Своїм примірним християнським життям стараються гарно виховати своїх дітей і давати всім добрий приклад.

З Новим Роком п. Мих. Стадник отворив нову канцелярію у Саскатуні. Перед відїздом до Саскатуну парафіяни з Йорктону вшанували п-во Стадників спеціяльним прийняттям. Господарем вечірка був п. С. Яремович, який в кількох словах пояснив всім значення цього прийняття. Відтак покликав він ряд бесідників, які вложили панству Стадникам свої побажання.

Насамперед покликано до слова П. Франка Кіца, гол. УКЮ, який подякував панству Стадникам за їх працю при парафії. Відтак промовляв п. Йос. Ратушняк, гол. місцевого відділу БУК-а, який зложив панові Стадникові признання за його широку дїяльність для Братства Укр. Католиків. Відтак промовляли п. Вас. Козакевич, гол. парох. залі й п. Фр. Федорович, гол. Амосторського Кружка. Від ЛУКЖ подяку й побажання склали пані А. Яремович і А. Кіндред. Відтак господар покликав п. Анд. Кіндреда, гол. БУК-а на Саскачеван, який підкреслив заслуги пана Стадника для парохії. При кінці Впр. о. Ів. Бала ЧНІ., парох, подякував п-ству Стадникам за їх услугу при парохії й побажав їм щасливого побуту в Саскатуні. Потім доручено п-ству Стадникам гарні валізки, як дарунок від парохії й відспівано многолїтствіє.

Після того панства Стадники подякували всім за гарні дарунки й за прийняття влаштоване в їх честь. Вечірок закінчено спільною молитвою.

Редакція Гол. Спасителя желає панству Стадникам кріпкого здоров'я й Божого благословення в новому осідку.

Присутний.

Хрестна Дорога
Ціна 10ц.
Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Утреня
Ціна 10ц.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

* * *

Увага!
ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

НОВІ КНИЖКИ

ЮВІЛЕЙНИЙ АЛЬМАНАХ ОО. Редемптористів Східнього Обряду, 1906-1956—Golden Jubilee of Redemptorist Fathers of the Eastern Rite 1906-1956. Сторін 448. Знимок-кліш 195. Розмір 6¼x9. Папір добрий. Двоколірова обкладинка. 28 статтей ріжного змісту про працю ОО. Редемптористів у Зах. Україні, в Канаді, Зл. Державах та між скитальцями. Ціна $2.00.

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ САСКАЧЕВАНУ 1905-1955. Jubilee Book—Ukrainian Catholics of Saskatchewan 1905-1955. Сторін 224, знимок 120. Папір добрий. Величина 7x10. Зміст: 31 ріжних статтей в українській і англійській мові про релігійний і народний розвиток українців католиків у Саскачевані протягом 50 літ. Ціна $2.00.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1, о. М. Щудло ЧНІ. Лише в українській мові. Сторін 64. Багато образців-кліш. Має 23 наук-лекцій, щоденні і катехитичні молитви. Перед кожною наукою коротке пояснення, а опісля питання і відповіді. Ціна 15ц. Зміст слідуючий:

Наука 1.—Сотворення
Наука 2.—Бог і Пресвята Тройця
Наука 3.—Первородний гріх
Наука 4.—Особистий гріх
Наука 5.—Небо, пекло та чистилище
Наука 6.—Ісус Христос
Наука 7.—Відкуплення людства
Наука 8.—Пречиста Діва Марія
Наука 9.—Католицька Церква
Наука 10.—Дві великі заповіді любови
Наука 11.—Десять Божих заповідей
Наука 12.—Церковні заповіді
Наука 13.—Освятна ласка і святі Тайни
Наука 14.—Хрещення та Миропомазання
Наука 15.—Свята тайна покаяння (сповідь)
Наука 16.—Що робити щоб сповідь була добра
Наука 17.—Як заховуватися при сповіді
Наука 18.—Пресв. Євхаристія
Наука 19.—Що робити щоб приняти Причастя
Наука 20.—Що робити по св. Причасті
Наука 21.—Служба Божа (Бож. Літургія)
Наука 22.—Молитва
Наука 23.—Укр. Катол. Церква

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Щудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Має також щоденні та катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській й англійській мові. Стр. 128. Багато образців. Ціна 25ц.

КАТЕХИЗМ Першого Св. Причастя, Т. 1. о. М. Щудло ЧНІ. First Communion Catechism, Vol. 1. Стр. 136. Багато образців-кліш. Має щоденні й катехизмові молитви та 23 наук-лекцій в українській та англійській мові, а крім того під українським текстом є те саме писано англ. буквами (латинкою). Ціна 25ц.
Це перші того рода катехизми в нашім народі.

ПАНАХИДА, ПАРАСТАС і ПОХОРОН (мирян) з додатком похоронних Євангелій). Стр. 78. Ціна 35ц.

Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 3. ЙОРКТОН, САСК. Березень, 1956

Страсна П'ятниця

о. Др. І. Чинченко

В 20-ім віці, у віці поступу й культури, у віці вільностей і свобод, то не видається воно неможливе, щоб когось катовано і переслідувано за справи сумління і віри.

А всетаки чи є такий другий вік, що бачив скільки фактів боротьби з хрестом і з тим, що цей хрест представляє? Чи потрібно ще й сьогодні відкривати заблизнені рани, що вражають всіх цивілізованих? Мексико, Еспанія, комуністична Росія, а сьогодні і південь і центр Европи... В Еспанії в 1936 році 11 єпископів, 16,750 священиків склали своє життя в обороні хреста. Тільки в самій Каталонії 500 церков перетворено в румовища. Про що все те говорить? Про ненависть до хреста.

Таємниця Великої П'ятниці продовжується ще й тепер... "Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять".

Скільки християн кепкують із Розп'ятого, і проходять попри Нього байдужі? Їм всеодно, чи це п'ятниця, чи неділя... однаково можна з'їсти, випити, забавитися...

Споміж 2 міліярдів і 400 мільйонів людей, що сьогодні заселюють земну кулю, скільки думають про хрест?... Скільки з вірою і любов'ю наближаються до хреста, скільки живуть хрестом? Краплина в людському океані. Але нащастя є душі і серця, що хрест розуміють, люблять хрест, для яких хрест є все. Що це за душі? Це ті, що за хрест життя своє віддають, що через хрест дістають спасіння, це ті, що вірять, що хрест є Божою Могутністю...

Хрест є поєднання з Богом... є могутністю і силою, є потіхою в терпіннях і рятунком в годинах розпуки й загибелі, хрест надає змісту людському життю, хрест є відкритою книгою мудрости й правди, хрест є розв'язкою загадки існування життя людського. Де людська мудрість заводить, там хрест все виясніює.

Хрест понад усе є джерелом життя, нового життя, Божого життя в душах тих, що увірували в хрест.

Боже життя ласки перемагає в людських душах темряву і гріхи, смерть і моральну та духовну гнилизну. Христове життя єдине здібне охоронити і оживити людство в його найглибших

підвалинах. Тільки Христос є спасінням для світу, початком і кінцем всього. Все, що вороже і байдуже, мусить йому покоритися. Він є угольним каменем і підвалиною, що на них мусить спертися будова світу, якщо має бути тривалою. "А хто впаде на той камінь, той розіб'ється, а на кого впаде той камінь того роздавить" (Мт. 21. 44).

Чому? Тому що Христос є образом невидимого Бога, первородним всякого сотворіння, бо в Ньому всі речі створені, що є на небі і на землі... чи то трони, чи держави, чи королівства, все через Нього і в Нім є створене, а Він є перед всім і понад все. Він є головою і тілом Церкви, бо Христос став нашим життям, бо Його ласка в нас перемогла, щоб кожний з нас з Ним, як головою Церкви міцно втримував зв'язок, бо основна умова Божого життя в нас—мусимо нести Христовий хрест в наших душах.

Ставимо ми цей хрест при шляхах і перехрестях шляхів, містимо Його на церковних банях, а є він на вівтарях, оправляємо його в золото й срібло та дороге каміння, носимо його на наших грудях і часто ним знаменуємося; частини дерева Христового хреста вміщуємо в спеціяльні оправи, шануємо і цілуємо їх. І добре робимо, але всього того ще замало, все це буде нічим, якщо права хреста не впровадимо в наше життя цілковито й безумовно, як мудрістю і наукою хреста не будемо керуватися ще щиріше, якщо любов до хреста не буде діяти в наших серцях і не буде володіти нами.

Чи приятелі Спасителевого хреста мають у собі досить віри і скільки любови, щоб відродити світ, а ворогів і байдужих навернути до Христа? Під хрестом у Страсну П'ятницю вистачить місця всім.

Не залишається нам нічо інше як поклонитися хрестові в скупченні духа та молитися і молитися...

З НАРОДНОЇ МУДРОСТИ

НІХТО ще не жалував, що мовчав, але багато хто кається, що говорив.

Душа загибає для Бога через тяжкий гріх, бо він нищить у ній Боже життя.

Нічим так не шкодиш власній добрій славі, як обмовою інших.

Ми не можемо завжди бути в веселім настрою, але можемо контролювати свій лихий гумор і не вибухати у злості.

Рука, що карає дитину, рятує її від пізніших численних клопотів.

Не дивуйся, що брак по школах учителів. Ось звичайний робітник у гаражі заробляє 72 дол. на тиждень, а вчитель зо своїми довголітніми школами 66 дол.

Гідність і Уряд Єпископа

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВ. Павло, прощаючись із громадою вірних, сказав до єпископів з Ефезу: "Пильнуйте себе й всієї отари, в якій Св. Дух поставив вас єпископами, щоб ви пасли Церкву Божу, яку Він набув власною кровю" (Дії: 20,28)

Божественний Спаситель прийшов у цей світ, щоб відкупити людей від гріха, що його допустилися наші прародичі, Адам і Єва, та від інших гріхів, що люди самі століттями допускалися, зневажаючи свого Творця. Крім цього Спаситель прийшов на землю, щоб подати людям свою Божеську науку. Ця наука каже нам, що треба чинити й чого слід уникати, що добре й що зле, за що Бог надгороджує й за що Він карає. Ця наука цебто об'явлення, що Христос подав людям, вміщається в Св. Євангелії та в християнському переданні-традиції.

Христос теж прийшов на землю, щоб освятити людей цебто вчинити їх **святими,** подібними до Свого небесного Вітця. Люди ж вподібняються до Бога освятною ласкою. Хто має цю освятну ласку, той подібний до Свого Творця, бо носить у своїй душі живий образ, відбитку Бога. Цю ласку освятну Христос звичайно подає людям через Святі Тайни. Тих тайн є сім, бо тільки сім подав Христос Своїй Церкві.

По пляну Божого Провидіння Христос не мав завжди видимо полишатися між людьми на землі. По трьох роках публичного проповідування й кривавій смерті на Голгофі Він відійшов до неба до Свого Вітця.

Чи подбав Він перед відходом до неба про відкуплення людей? Так, подбав. Кому ж повірив людство? Своїй Церкві, що Він оснував на Петрі й на Апостолах, цебто на їхнім авторитеті й потрійній владі: **навчати, рядити й освячувати.** При цім Спаситель наказав всім мирянам слухати церковної влади: "Хто слухає вас, той слухає Мене; хто ж погорджує вами, той погорджує Мною. А хто Мною погорджує, той погорджує Тим, що послав Мене цебто Моїм предвічним Отцем" (Лк. 10, 16).

Установляючи Церкву, Спаситель учинив її ерархічною організацією, бо поділив її на дві групи: мирян і ерархію. Ерархія

складається з Папи, єпископів і священиків. Миряни ж це світські люди, звичайні християни, що не мають ніяких свячень. Отак видно зо слів самого Христа, що ерархія Церкви має навчати людей, рядити ними й освячувати їх душі. Вірні ж мають слухати навчання та коритися своїм духовним провідникам і застосовуватися до їхніх розпорядків.

Кожна установа має мати якийсь провід, бо без керівника вона не може розвиватися й виповнити свого завдання. Христова Церква це найвища й найсильніша організація, що має існувати до кінця світу, бо доки люди проживають на землі, вона має свою місію: провадити людей до неба.

Найвищий вождь у Христовій Церкві це Папа, видимий заступник Спасителя на землі та законний наслідник Св. Петра, до якого Христос промовив оці слова: "Ти є Петро, і на цій скелі Я побудую Свою ЦЕРКВУ (не Свої Церкви) і сили пекельні не переможуть її. І дам тобі ключі від Небесного Царства, й що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі, й що розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі" (Мт. 16, 18-19).

По Своїм же воскресінні Христос виразно зазначив, що подав Петрові та його законним наслідникам повну найвищу владу в Своїй Церкві так над всіма вірними, як і Апостолами: "Паси Мої ягнята! Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 15-16).

Оцими словами Христос гейби промовив до Петра: "Петре, мій заступнику на землі, настановляю тебе найвищим Архипастирем у Своїй Церкві, бо Я відходжу до неба. З Моєї волі ти матимеш повну владу рядити не тільки звичайними вірними цебто мирянами, але й всіма іншими Апостолами та їхніми законними наслідниками цебто єпископами, священиками й всіма іншими душпастирями".

Христос подав великі повновласті всім єпископам: "Дана Мені всяка влада на небі та на землі. Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями..., навчаючи їх зберігати все те, що Я заповів вам" (Мат. 28, 18-20). Апостоли силою цього божественного післанництва мали голосити Христову науку по всьому світі, що й вони дійсно вчинили. Історія й передання записали для майбутніх поколінь, де та в якім краю працював кожен апостол. Отак **Св. Яків** Старший полишився в Єрусалимі, де навертав жидів, за що й жидівські провідники вбили його. **Св. Іван** працював у Малій Азії, де в Ефезі заснував церкву. **Св. Андрей** дійшов навіть до берегів Чорного Моря та працював на Кримі. **Св. Тома** заніс Боже слово до далекої Індії. **Св. Пилип** трудився в Азії. **Св. Вартоломей** голосив Євангелію в Абіссинії, **Св. Симон** в Мезопотамії, **Св. Вартоломей** у Вірменії, **Св. Юда** в Арабії, **Св. Матій** в Африці. **Св. Петро,** голова всіх вірних і апостолів, зразу голосив Святу Євангелію в Малій Азії, потім поселився на сім літ в Антіохії, й нарешті зайшов до Риму, осідку поганства й забобонів. Тут він залишився до смерті, роблячи з Риму осередок Христової Церкви.

Хоч Апостоли мали від Христа великі повновласті навчати, рядити вірними й освячувати їх, проте їхня влада мала залишатися під наглядом і контролею Св. Петра, що був заступником Спасителя. Христос виразно поручив йому цей нагляд: "Симоне, Симоне, ось сатана жадав, щоб пересівати вас, як пшеницю. Я ж

молився за тебе, щоб не зменшилася твоя віра... Ти ж утверджуй своїх братів!" (Лк. 22, 32). Такий нагляд був і є потрібний, ба й конечний, щоб зберегти одність віри й навчання. Отож на Петрі та на апостолах Спаситель, що прийшов був відкупляти людство, побудував Свою Церкву. Св. Павло каже: "Отож ви вже не чужі і не приходьки, але співгорожани святим і домашні Бога, збудовані на основі апостолів, де наріжним каменем є сам Ісус Христос" (Єф. 2, 20).

Очевидно, що апостоли, бувши смертельними людьми, не могли залишитися назавжди в цьому світі. Що станеться з Церквою, що побудована на них? Чи вона разом із ними піде до гробу? Ні, бо Христос обіцяв, що його Церква буде існувати до кінця світу: "Оце Я з вами повсякчас аж до кінця світу" (Мт. 28, 20).

Христос вчинив так, що Петро й апостоли могли передати свої повновласті своїм наслідникам, бо Церква завжди потребуватиме ерархії, проводу, керівництва. Наслідники ж Апостолів це ЄПИСКОПИ. Так як колись самі тільки апостоли рядили Церквою, так тепер рядять нею єпископи під наглядом і проводом Папи, що є наслідником Св. Петра. Без Папи й єпископів нема Христової Церкви, бо без них не було б керівників учителів і провідників. Ніхто не має права рядити, навчати чи освячувати в Христовій Церкві, якщо він не є висланий і уповажнений Апостолами цебто якщо він не є їх законним наслідником. Такі ж законні наслідники Апостолів це ТІЛЬКИ Єпископи.

Не кажемо, що поодинокі єпископі є наслідникам поодиноких Апостолів. Ні! Це збір усіх єпископів є наслідником колегії Апостолів. Колегія ж Апостолів пробувала під проводом Св. Петра, найвищого Архипастиря Христової Церкви. Як апостоли пробували й працювали під проводом Петра, так єпископи наслідники апостолів, мають працювати, навчати, рядити своїми епархіями й освячувати повірені собі душі під проводом і наглядом наслідника Св. Петра, Римського Папи. Не може бути наслідником Апостолів той, хто не проживає в одності з наслідником Св. Петра й видимим Заступником Христа на землі цебто хто відлучився від Папи й не признає його влади над цілою Христовою Церквою, бо як у державі ніхто не має права керувати державними справами без дозволу короля, так і в Христовій Церкві ніхто не має права рядити, навчати й освячувати без дозволу й поручення найвищого Архипастиря, Папи.

Будучи наслідникам Апостолів, кожен єпископ є:

1) **Христовим амбасадором:** Амбасадор не діє нічого в своїм власнім іменні. Він тільки виконує дані йому королем чи президентом поручення. Кожен єпископ це амбасадор Христа, бо він виконує поручене Христом завдання вчити, рядити й освячувати душі: "Бо ми є амбасадорами для Христа й Бог гейби вповинає вас через нас..." (2 Кор. 5, 20). Коли єпископ напоминає чи навчає, то це Христос навчає через нього.

2) **Христ. урядником і роздільником (економом) Божих тайн.** Своїми добрими ділами, терпінням й смертю, Христос нагромадив для людства безчисленні скарби ласк і благословенств. Ці благословення Він роздає душам не безпосередньо, але здебільша при помочі єпископів або їх помічників священиків. Св. Пав-

ло каже: "Нехай так уважає нас людина як Христових урядників і розділників Божих тайн" (I Кор. 4, 1). От хоча б: хтось бажає прощення гріхів. Христос велить йому йти до єпископа чи священика, хоч Сам міг би пробачити гріх. Він проте так не чинить, бо заряд Його духовними скарбами передав у руки своїх єпископів.

3) Єпископи є Божими Помічниками, бо головна ціль їхнього уряду це рядити, вчити й освячувати відкуплені Христом душі. Отак вони помагають людямдістатися до неба й запевнити собі вічне щастя. Св. Павло ясно висвітлив цю ідею в листі до Коринтян: "Бо ми Божі співробітники, а ви—Боже поле, Божа будівля." (I Кор. 3, 9). Зветься добродієм той, хто трудом і талантом запевнює матеріяльні добра своїм ближнім. Куди ж більшим добродієм є той, хто трудиться й посвячується, щоб запевнити людям безконечні, вічні добра в небі? Отож єпископи це великі добродії людства.

Обов'язки вірних супроти Єпископів

Якщо єпископи мають навчати, рядити й освячувати душі, то які обов'язки мають вірні супроти них? Малозначне воно, чи єпископ сам навчає і рядить вірними й освячує їх, чи користується поміччю священиків, бо єпископ є завжди **головним Пастирем** стада. Місцеві священики це тільки помічники єпископа.

Єпископи заступають і представляють Ісуса Христа для своїх вірних, тому й так як Христові, так і їм належиться **пошана, любов і послух,** бо вони дістали поручення від самого Спасителя продовжати в світі почате Ним діло відкуплення людського роду: "Як Отець післав Мене, так і Я посилаю вас" (Ів. 20, 21).

1) **Вірні мають шанувати своїх єпископів,** бо єпископ це заступник Христа й духовний учитель свого стада. Пошана, що вірні показують своїм єпископам, повертається до Бога, якого вони представляють.

Св. Ігнатій Богоносець (50-117), сучасник апостолів, особливіший учень Св. Івана Апостола, мученик за християнську віру, в своїх цінних листах до різних церков подає дуже цікаві та повчальні навчання, як треба поводитися з єпископом. Ось у листі до Смирнян він каже: "Добре воно шанувати Бога й єпископа. Хто шанує єпископа, того й Бог шанує". (Анг. Патрологія, Листи св. Ігнатія, 93 ст.). Христос сказав до Своїх Апостолів: "Хто погорджує вами, той погорджує Мною" (Лк. 10, 16). Єпископ це офіційний представник Христа. Хто погорджує Христовим представником, той погорджує самим Христом. Хто ж погорджує Христом, той погорджує Богом. (Лк. 10, 16).

2) **Вірні мають слухати своїх єпископів,** бо так велить Христос. Хто слухає єпископа, той слухає Христа. Хто ж не слухає єпископа, той не слухає Христа: "Хто вас слухає, той Мене слухає" (Лк. 10, 16). Те саме повторює Св. Павло: "Слухайте своїх наставників (єпископів і священиків) та коріться їм, бо вони пильнують ваших душ як ті, що мають здати звіт. Нехай вони роблять це з радістю, а не зідхаючи, бо це некорисне для вас" (Євр. 13, 17). Бог карає тих, що не слухають своїх церковних настоятелів, бо хто не слухає єпископа, той не слухає Христа, що Його кожен єпископ представляє.

Треба слухати єпископа в справах віри, моралі й дисципліни. Якщо єпископ має навчати вірних, що треба вірити й як слід поступати, щоб спастися, то вірні мають слухати його. Крім цього вірні мають слухати своїх єпископів навіть у фінансових справах, бо заряд церков і їхнього майна належить до єпископа, що виконує цей уряд через місцевих священиків.

Св. Ігнатій каже у згаданім листі до Смирнян: "Ви мусите так слухати проводу єпископа, як Христос слухав Свого Вітця. Ідіть за наставленням пресвитерів (священиків) таксамо, як ви йшли й за Апостолами" (93 ст.). Без позволення й проти волі єпископа не вільно нічого чинити в Церкві. Св. Ігнатій каже тамсамо: "Хто чинить щось без відома єпископа, той почитає диявола.

3) **Вірні мають любити єпископів і жити з ними в згоді,** бо єпископи це найбільші добродії й духовні батьки своїх підвладних. Діти люблять своїх батьків за те, що дали їм фізичне життя. Куди ж більше треба любити єпископів, що подають людям духовне життя ласки й провадять їх до вічного життя в небі?

Хто не любить єпископа свого, хто з ним ворогує, той відлучується від Христа й виключає себе з Христової Церкви. Св. Ігнатій каже: "Де єпископ покажеться, там повинен бути й нарід так, як там де є Христос, там є КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА" (93 ст.).

Як добрі діти моляться за своїх батьків, так вірні повинні молитися за своїх єпископів, бо тягар їх великий. Вони потребують багато ласки й помочі від Бога, щоб належно виповнити свої тяжкі обов'язки супроти Бога й повірених їм душ.

МИЛОСЕРДЯ НАВЕРТАЄ ПОГАН

ОДИН місіонер в Індіях марно трудився, щоб навернути дооколишніх поган. Вони не цікавилися його проповідями. Ці бідні індійці не мали води, бо річка була далеко від села. Місіонер постановив викопати для них керницю. Це йому вдалося. Село дістало власну воду. Це добродійство відчинило поганам очі. За два тільки місяці 400 осіб попрохали його про хрещення. Отож добрі діла мають на людей куди сильніший вплив аніж найкращі слова та проповіді.

ХИБА українців у тому, що вони за свої невдачі оскаржують своїх сусідів, а не себе самих. Поки українці не скажуть собі в очі: "Ми самі винні, що нема вільної України", поти її взагалі не буде. Усвідомлення своєї вини улічить українців із затуманковости, шкідливого політиканського розбивання, сцементує всі національні сили народу та створить залізні полки до бою за волю батьківщини.

ШОСТИЙ РОЗДІЛ

Важливі події в житті молодого Чину

(1740-1744)

ВАЖЛИВІ події відбувалися в Чині Пресвятого Ізбавителя, як у Пагані противники монастиря намагалися прогнати Отців під позором, що їхня приявність шкодить праці місцевого клеру. Боротьба противників проти фундації в Пагані не потрапила потушити ревности Альфонса та його співбратів.

1) Обіт витривалости в Чині

Монаші обіти це ті золоті духовні в'язи, що лучать монаші душі з Богом і Чином. Альфонс уже в 1734 р. бажав зложити монаші обіти разом зо своїми співбратами, щоб урочисто й публично раз назавжди віддатися Богові. Єпископ Фалькоя, що був духовним провідником Альфонса, чомуть не хотів погодитися, щоб члени Чину склали бажані обіти. Може часом бажав, щоб ще краще заправлялися в практиці монаших чеснот, поки вповні й невідклично присвятяться монашому званню. Відповідаючи на листа Альфонса, яким 1 липня 1834 р. основник повідомляв його про свій плян, єпископ Тома Фалькоя каже:

"Твоє бажання сильно втішило мене, бо це доказ, що ти відв'язуешся від усього... Пробувай дальше в цих почуваннях і довір'яй Богові, що колись зможеш зв'язати себе потрійними в'язами (трьома монашими обітами) які не сміють бути зламані".

Згодом Альфонс іще двічі чи тричі згадував про монаші обіти, але еп. Фалькоя не одобрив його пляну. Альфонс бачив у цьому Божу волю та спокійно ждав. Проте як основник Чину наставав, щоб його підвладні складали бодай обіт витривалости в Чині. Цей обіт, яким монахи зобов'язуються проживати в Чині до смерти, запевнює розвій і сталість монашим громадам. Тут Альфонс не дав себе намовити, щоб ждати в безконечність. Єпископ Фалькоя погодився, щоб члени склали обіт витривалости. Ця важлива подія сталася 21 липня 1740 р. в Чорані, як всі духовні сини Альфонса за винятком неприявного о. Януарія Сарнеллі вперше склали обіт витривалости в приявності еп. Фалької.

Спонукою до зложення цього обіту стала невірність двох молодих постулянтів, що видавалися знаменитими кандидатами на членів. Їх невірність монашому покликанню викликала врешті в Альфонсових членів бажання закріпити власне покликання обітом витривалости.

Кожен чернець радісно та вповні віддався на службу Богу та Чинові. Еп. Тома Фалькоя потвердив їх обіти та зобов'язав усіх членів на майбутне складати цей обіт по двох роках проби.

Формула обітів, за малими змінами, полишилася та сама до сьогодні. Щороку двічі всі членці Чина Пресв. Ізбавителя відновляють свої обіти, скріплюючи в собі рішення витривати в Чині та до смерти служити Богові.

2) Вибір Архимандрита та перші монаші обіти

Альфонс утішився, як його духовні сини зложили обіт витривалости, але це не задовольняло його. Він бажав, щоб вони складали три монаші обіти, як це роблять по сливе всіх Чинах і Згромадженнях. Поки жив еп. Фалькоя, неможливо було здійснити це бажання. Але два тижні по його смерті Альфонс скликав капітулу Отців до Чорані в справі обітів і вибору Архимандрита.

Капітула зачалася 6 травня 1743 р. Сім Отців взяли участь у ній. Учасники тричі голосували, щоб вибрати Архимандрита, але жоден Отець не дістав двох третіх частин голосів, як це вимагають Правила Чину. Тоді отець Спортеллі, предсідник виборів, підняв руку та звелів учасникам удатися до каплиці й благати в Бога світла, щоб пізнати, кого Бог зазначив на Голову й провідника молодого Чину. Отці провели цілу годину на молитві. Вернувшись до залі, знову кинули свої голови. Альфонс дістав усі голоси за винятком свого власного.

По виборі Архимандрита всі Отці і браття зложили три монаші обіти: обіт убогости, чистоти й послуху, додаючи ще четвертий обіт і присягу витривалости в Чині аж до смерти. Альфонс прийняв ці обіти як Архимандрит Чину й сам зложив їх перед капітулою.

Отець Спортеллі був уложив формулу обітів. Альфонс додав до обіту вбогости оці слова: "Зрікатися всіх гідностей, бенефіцій і урядів поза Чином", а до обіту послуху долучив: "Бути готовими йти до чужих країв проповідати місії, якщо Папа чи Архимандрит Чину прикажуть".

Отак духовні сини Альфонса стали дійсними членцями, віддавшись Богу трьома обітами й зобов'язавшись усе життя трудитися для спасіння відкуплених Христом душ.

По зложенні обітів учасники капітули продовжали наради над різними справами Чину. Рішено, що консультори Архимандрита мають тільки дорадчий, а не рішаючий голос, хоч заразом зазначено, що Архимандрит повинен іти за більшістю консульторів.

Учитель-магістер новиків має бути вільний від усяких інших обов'язків, щоб міг присвятити весь час формації новиків. Добре вишколений новик буде звичайно добрим студентом і опісля добрим отцем. Перший вишкіл у монашому дусі, що відбувається в новіціяті, надзвичайно важний. Трудно буде в пізнішім житті направити те, що занедбано в часі новіціяту.

Треба слідно провірювати покликання тих, що зголошуються до Чину, щоб не приймати невідповідних кандидатів. Ті, що прийняті до Чину, мають закріпляти своє покликання приписаними Правилом духовними засобами: розважаннями, духовними читаннями, відвідинами Пресвятих Тайн, плеканням набожности до Пресвятої Богородиці, яку кожен Редемпторист зобов'язаний особливіше почитати й любити немов духовну Матір, частими сповідями, справозданням про духовний поступ Магістрові, тощо.

Капітула зобов'язала всіх Редемптористів провадити вповні спільне життя. Кожен Редемпторист, отець і брат, мають мати все спільне. Їжа така сама для Отців, як і Братів. Всякі винятки в їді заборонені, хібащо здоров'я вимагає іншого трактування.

Навіть Отець Архимандрит має засідати до спільного стола й споживати ті самі потрави, що їх подають іншим.

Отці Чину не сміють займатися веденням овітеських семінарій чи духовним проводом Черниць. За те можуть проповідати їм духовні вправи й при цій нагоді вислухати їхні сповіді.

Укладаючи програму місій, які в тих часах тривали від 17 днів до повних трьох тижнів, капітула наказала, щоб на кожній місії була проповідь про заступництво Пресвятої Богородиці, бо згадана проповідь "найкорисніша з усіх, як щоденний досвід доказує". Сам Альфонс бачив, як нераз закам'янілі грішники, що не далися зворушити іншими проповідями, нагло розкаювалися, вислухавши проповідь про могутність і доброту Божої Матері.

Альфонс, ставши Архимандритом Чину, сповняв цей уряд 44 роки. Хоч у 1762 р. став епископом у Святій Агаті деї Готі біля Беневенту, всетаки за папською диспензою продовжав цей уряд, хоч проживав поза Чином. Отець Андрій Віллянї був тільки його заступником і вікарієм.

3) Місіонерська кампанія

Місії для найбільше опущених душ є ядром чернечої ревности й діяльности в Чині Альфонса, бо все інше має звертатися до них.

На початку 1743 р. Отці голосили Боже слово в ночерській епархії. По кількамісячній літній перерві вони продовжали місії в згаданій епархії. Найкраще з усіх місій удалася місія в Ангрі, що тоді начисляло 6,000 мешканців і було по Ночері найважнішим містечком у цілій епархії.

Багато труду й молитви мусіли вложити сини Св. Альфонса, заки потрапили стрясти оспалий нарід, який спокійно проживав собі у всяких вигодах. Їхні труди увінчалися прегарними успіхами. Отець Таноя зазначує в хроніці Чину: "Поправлено 28 конкубінатів. Більше ніж триста дівчат присвятили Богові своє дівицтво".

Немало юнаків почули в собі покликання до монашого життя, прислухуючись до палких проповідей місіонерів і захоплюючись їхньою ревністю за спасіння душі. Проте найсильніше враження чинило на нарід життя місіонерів прикрашене покорою й іншими чеснотами. Над усіх інших вибивався Альфонс своєю скромністю, вмертвленням, духом покути та молитви. Оцей чудесний припадок немало підніс славу святости місіонерів в очах народу й розбудив з летаргу заспалих мешканців містечка Ангрі. Якийсь чоловік, що від років хворував на пухлину ніг, дістав панчоху Св. Альфонса й приложив собі до спухлих ніг. Чудо було очевидне й незаперечне. Пухлина відразу зникла і хворий став цілком здоровий. Повний радости й вдячности уличений став розповідати про своє чудесне оздоровлення: "Як тільки я приложив собі їх (Альфонсові панчохи), то пухлина відразу забралася й я став здоровий".

Божа Мати, що її Отці Редемптористи так сильно самі почитають і заохочують нарід завжди удаватися до неї, виявила своє признання для їх праці в часі місії в Ночері. Отці мали почати місію в головній церкві присвяченій апостолові Св. Матвієві. В цій парафії проживав юнак, що удержував грішні стосунки з одною зіпсутою жінкою. Був це невільник лихої привички та непогамованих юнацьких пристрастей. Проте, не зважаючи на грішне життя, почитав Пречисту Діву та носив на шиї її параман. Коли йшов до спільниці, то скидав параман і ховав його в щілині дому. Одного вечора якась невидима сила так нагально відпхнула його від дому цієї жінки, що він забрався й вернувся до своєї хати. Поклавшись до ліжка, юнак заснув. У сні з'явилася йому Пречиста Діва та любляче скартала за грішне життя, кажучи: "Нещасний, ти шануєш мій параман, але не боїшся зневажати Мого Сина? Завтра приїде отець Альфонс проповідати місію. Піди до нього, висповідайся і зміни життя!"

Стривожений юнак удався до свого приятеля й розповів йому дивний сон. На це приятель відказав: "Хіба не знаєш, що отець Альфонс сьогодні приїжджає на місію?" Юнак не знав нічого про місію, але негайно удався до Альфонса й розповів йому видіння. Альфонс зворушливо закликав: "Так це моя Ненька (Марія) послала тебе до мене?".—Альфонс потішив заплаканого й розкаяного грішника й розбудив у ньому таку відразу до гріха, що "цей юнак до сьогодні проживає як прикладний християнин", писав о. Таноя по смерті Св. Альфонса.

Альфонс не щадив себе, як ішло про добро душ. Він проповідав реколекції (духовні вправи) священикам у епископській палаті, звідки удавався просто до церкви Св. Матвія й там виголошував проповідь про вічні правди для народу. Альфонс не лякався голосити людям вічні правди, як це роблять деякі модерні проповідники, що бояться згадати в проповідях про смерть, суд і пекло, щоб не відстрашувати людей. Основник Редемптористів знав, що постійна пригадка про ці правди змушує людей гамувати пристрасті, уникати гріх і виминати лихі нагоди, що ведуть людей до гріха. Знав він, що забуття про вічні правди є головною причиною погуби численних душ.

Говорив він про вічні правди з таким запалом і переконанням, що слухачі бували захоплені його проповіддями й говорили: "Ходім, послухаємо отця, що дає нам бачити пекло власними очима".

Альфонс вчинив надзвичайне враження на слухачів проповіддю про милосердя й могутність Божої Матері. Він представив їм, що вона страждала під хрестом свого Божого Сина за наше спасіння, тому вона дійсна співвідкупителька людського роду. Змалював її надзвичайне милосердя для бідних розкаяних грішників. Одушевлений нарід захопився милосердям Марії і закупив статую Страждальної Богородиці. Цю статую поставлено в церкві на спомин ласк отриманих у часі місії та як запоруку витривалости.

4) Два місіонері відходять по вічну надгороду

Смерть доброго Редемпториста водночас смутила й радувала серце Альфонса. Сумував він, бо тратив добрих працівників у Господній винниці, але заразом тішився, що його молодий Чин здобував нових покровителів перед троном Всевишнього.

Отець Бенігно Джордано визначився своєю ревністю в часі місії в Ночері. Його запал одушевляв нарід і викликував у ньо-

му рішення пильно дбати про спасіння душі та ревно служити Богу. Цей молодий отець відійшов з цього світу у 38-ім році життя, полишаючи своїм співбратам гасло Св. Павла: "З'одягнімся в Господа нашого Ісуса Христа!" Несподівана смерть підкосила це молоде життя 21 січня 1744 р.

Отець Януарій Сарнеллі помер 30 червня 1744 р. у сорок другому році життя. Дворічна насильна праця по неаполітанських місіях, які Альфонс поручив йому, геть вичерпала його слабі сили. Не щадив себе цей ревний, невтомний і побожний Син Альфонса. 21 червня 1743 р. отак писав про ці місії: "Знаю, що ці труди сильно перевищають мої сили, але волію померти на полю бою за Божу славу" ніж рятувати здоров'я відпочинком.

Господь любить досвідчати Своїх ревних слуг, посилаючи їм духовну темряву та посуху, щоб очистити їх душу з решток прив'язання до землі та дати їм нагоду заслужити собі на велику славу в небі.

Отець Сарнеллі отак описував свої душевні страждання: "Не розумію вже більше нічого. Не знаю, чи пробуваю на землі, в чистилищі чи пеклі. Такі сильні та численні страхи й тривоги мучать мене, що радше конаю ніж проживаю... Полишилася мені одна тільки надія на Бога ради заслуг Ісуса і Марії".

Проби, що Бог посилає Своїм вибранцям, звичайно не довго тривають. Вони кінчаються приверненням душевного спокою й поворотом почуття радости й щастя. Отець Сарнеллі відзискав спокій. Тривога покинула його.

Декілька днів перед своєю смертю писав до черниці Марії Ангели в Скалі: "Хай живе Пресвята Трійця й Непорочна Діва Марія! Радуймося! Бажаю померти й бути з Христом. Наближаюся до вічности й кожної хвилини сподіваюся смерти... Молися за мою щасливу смерть. Як дістануся до неба, буду завжди молитися за тебе. Не забувай про мене тепер і як буду в чистилищі, бо я великий грішник... Пресвята Діва виявить мені своє милосердя... Люби Ісуса та Марію! До побачення в небі! Конаючий Януарій".

Вмираючий чернець застеріг для Пресвятої Богородиці останні хвилини свого земського життя. "Зачинай відмовляти вервицю", промовив до брата, що доглядав його, "бо хочу померти, відмовляючи її". Побожний син Марії почав свою улюблену вервичку, але не потрапив докінчити її, бо по третій десятці почув на собі смертній піт і закликав: "Вже чую піт смерти!" На ці слова ввійшов один з його співбратів священиків і піддав йому декілька стрілистих молитовок, що вмираючий побожно повторив за ним. Тоді отець подав йому хрестик. Отець Сарнеллі поцілував його й спокійно віддав Богу духа.

Отець Сарнеллі не лякався смерти. Він навіть ждав нетерпляче на неї немов на Божу ласку. Кілька днів перед смертю хтось, говорячи з ним, намагався потішити його та заявив, що він виздоровіє. На це ревний місіонер відказав: "Не говоріть про моє видужання! Згадка, що внедовзі помру, це сливе моя єдина потіха".

Чому ж не лякався смерти? Бо все життя служив Богові. Божі ж слуги не лякаються осуду від того ласкавого Батька, якому

присвятили життя, здібності та сили. Вони якслід використали талан здібностей, що Бог подав їм, тому мають сильну надію почути від Бога: "Гаразд, добрий і вірний слуго. Ти в малому був вірний Мені, тому над великим поставлю тебе. Увійди в радощі свого Пана!" (Мт. 25, 21).

Використання здібностей, що Бог кожному дає, для Божої слави та добра ближніх це найкраща запорука спасіння. Так чинив о. Сарнеллі, що недовго перед смертю звірився одному гостеві, який відвідував його: "Я вмираю спокійно. Щонебудь я чинив, чинив я це з чистим наміром подобатися Богу. Моя жертва сповнена... Не бажаю іншого життя тільки Бога".

Здається, що сама Пресвята Богородиця зволила відвідати його в годині смерти, бо він немало натрудився, щоб поширювати між народом любов і набожність до неї. Хвилину перед смертю, як кінчав саме третю десятку вервиці, о. Сарнеллі підвівся з ліжка та став кликати: "Вітай, вітай, Мати Маріе!" Вірний син Марії віддав свого духа в її обіймах.

Звістка про смерть о. Януарія Сарнеллі, монаха повного ревности за Божу славу, милосердя для бідних, людини прикрашеної всякими чеснотами і великим знанням філософії та богослов'я, викликала в Альфонсі побожне зідхання: "Ми стратили дон Януарія на землі, але здобули заступника в небі!"

Ласкавий Господь потішив Альфонса, посилаючи йому нових співбратів, що зайняли місце померлих. **Антоній Кармил Фіоккі,** якому батьки не хотіли дозволити стати ченцем, поконав усі перешкоди й став взірцем монашої досконалости. Альфонс говорив про нього: "Послух може розбити його на кавалки, й він не буде скаржитися ні нарікати".

Власій Амаранте, що втік до Чорані вночі, бо батьки противилися його покликанню, своїм прикладом притягнув іще двох юнаків. За ними вступив з Анґрі **о. Лаврентій де Антоніо** та немало інших.

Оці нові члени сповнили серце Альфонса шляхетною гордістю. Він вишколював їх батьківськими вказівками, науками, прикладом і добрячими напімненями. В літку 1744 р. уложив для них книжечку зложену з 31 відвідин до Пресвятих Тайн **"Відвідини Пресвятих Тайн і Пречистої Діви",** щоб кожного дня могли користуватися ними.

Здається, що батько Альфонса, дон Йосип Лігорій заплатив за видання цієї цінної книжечки, якою побожні душі, не тільки по монастирях, але й у світі користуються при відвідинах Евхаристійного Господа. Цей побожний капітан королівської фльоти так полюбив життя ченців, що бажав стати братом-помічником Альфонсового Чину, але Альфонс відмовився прийняти його.

Причини Вел. Східньої Схизми

(1054)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

6) Наближення Папства до Франків і віднова німецько-римського цісарства.

ГРЕКИ завжди дивилися на свого царя "базілевса" як наділника Константина Великого й уважали його за найвищого земського покровителя всього християнства й цілої Христової Церкви. Рим, на їх думку, належав до базилевса як спадщина по Константині Великім. Поки було одно царство, то легко було базилевсові виконувати свій протекторат над Церквою. Коли ж у 395 р. цісарство поділилося на східне й західне, роля й вплив візантійського царя змаліли в західнім цісарстві.

Згодом історія обернулася проти греків. Сарацени, змузулманені араби, дійшли до сили й почали підбій грецької імперії. Базилевси мусіли боронити власні посілості, тому часто не мали спроможности давати Папам помочі проти ворогів, що зайняли були Італію. Крім цього вічні спори із царгородськими патріярхами, в яких немалий вплив мали візантійські царі, стали нагодою для Папів звернутися до молодого народу франків за поміччю проти ворогів.

І так Папа Лев III коронував франконського короля Карла Великого на римського імператора на Різдво 800 р. Ця врочиста коронація відбулася в Римі в базиліці Св. Петра. Карло Великий став протектором Церкви й Папства.

Віднова Захід. Римського цісарства під проводом франків, політичних ворогів Візантії, сильно не подобалася Царгородові. Приязнь Папів із франконськими цісарями була для царгородців однозначною із політичною приналежністю до франконського цісарства й ворожнечею з візантійською імперією.

Напруження між Візантією й Римом ще більше скріпилося, як 2 лютня 962 р. Папа Іван XII коронував німецького короля Оттона І на цісаря римської імперії. Оттон І був ворогом візантійців. Його мрія була прогнати візантійців із Італії, щоб запевнити повну свободу папству.

З відновою західнього римського цісарства під проводом тевтона Оттона І, надзвичайно здібного полководця й стратега, візантійці зрозуміли, що роля їхнього базилевса як опікуна всього християнства назавжди покінчилася. Це викликало немало неохоти до Папства, що причинилося до віднови західнього римського цісарства.

Хоч Оттон І прирік захищати Папство й не вмішуватися до його уряду, проте він не зрікся впливу на вибір Папів. Від римлян же вимагав, щоб не лучилися з його політичними ворогами, між якими перше місце займали візантійці.

Не треба було довго ждати на суперництво між Оттоном І і місцевим населенням Риму, як ішло про вибір нового Папи. В. Грумель каже, що візантійці теж мішалися в це суперництво та

ставали по стороні місцевого населення-партії, яка поборювала кандидата, що його попирав Оттон І. Деякі візантійські документи недвозначно доказують, що Візантія брала безпосередню участь у виборі антипапи Філягата (997-8).

Грумель отак описує ситуацію, що витворилася в Римі через суперництво між Оттоном І і місцевою римською партією: "Таке положення було причиною, що Візантія одних Папів признавала, а других ні. Взаємини між Царгородом і Римом бували переривані чи відновлювані залежно від того, хто вибирав Папу, німецький цісар чи місцева партія. Це переривання взаємин не мало нічого спільного з вірою чи церковною дисципліною, й не означало воно, що Царгород відкидав папський примат. Візантія вимагала, щоб церковна влада (Папство) визволилося спід влади цісаря суперника (Візантії, яким був Оттон І), бо він не має ніякого права над вселенською Церквою й є цісарем тільки через узурпацію титулу. Тут не йде про схизму, якщо не було заміру зривати з Римом, як з церковним осередком. Візантія не дала пізнати ніякими ділами, що вона відкидала папський примат. Заходила тільки мовчанка (між Римом і Царгородом) й надійне ожидання на новий свобідний вибір Папи". (El Oriente Cristiano, Червень-Липень 1954, 3 ст.).

Чинили це греки тому, що не хотіли підлягати Папі, який був під впливом Оттона І і сприяв інтересам його держави, що була суперницею Візантії. Таке положення щораз більше потлиблювало прірву між Римом і Царгородом.

Напруження між Царгородом і Римом дійшло до вершка за понтифікату Папи Венедикта VIII, як він пожертвував німецькому цісареві Генрихові II золоту земну кулю прикрашену діямантами, над якою стояв хрест. Кілька днів пізніше Папа коронував його 14 лютня 1014 в базиліці Св. Петра в Римі. Золота куля із хрестом це ознака й символ панування над цілим світом. Не треба зазначувати, як подібне відзначення тевтонського цісаря не подобалося візантійцям.

В цих часах здається Царгород не хотів уповні зривати з Римом, бо може політичні обставини не дозволяли на це. Проте Царгород бажав повної рівности з Римом і неограниченої автокефалії для свого патріярха. В 1024 р. прийшло із Царгороду візантійське посольство до Риму, щоб предложити Папі рівний поділ влади й проголосити рівність Папи й царгородського патріярха. Посольство заявило, що царгородський патріярх матиме повну й незалежну юриздикцію тільки над тими територіями, що належать до візантійського царства, а Папа над рештою Христової Церкви. Розуміється, Папа відкинув візантійську пропозицію, бо він не може зректися того, що Христос включив в уряд найвищого Архипастиря Своєї Церкви, цебто всесвітню й найвищу юриздикцію над цілою Церквою, не зважаючи на обряди, цивілізацію чи культуру народів, що належать до неї.

Хоч візантійське посольство нічого не дістало для свого патріярха, проте Царгород не зірвав взаємин із Папою. Не було теж бодай явної ворожнечі між ними. Грецькі монастирі були в Римі, а латинські церкви в Царгороді. Замовкли теж спори про обрядові різниці між латинниками й греками. Така ситуація па-

нувала між Сходом і Заходом аж до вибору Папи Лева IX (1049-54). Тоді в Царгороді був патріярхом Михайло Керулярій (1043-1059).

7) Нагальна поведінка кард. Гумберта з патр. М. Керуляріем

Оттакі обставини застав патріярх Михайло Керулярій, як вступив на царгородський патріярший престол. Він сам не витворив їх. Вони були вислідом довголітнього суперництва між Сходом і Заходом і виявом культурних, політичних, церковних і релігійних чинників.

Слід зазначити, що патр. Мих. Керулярій зовсім не намагався зарадити лихові й поліпшити взаємини з Римом. Навпаки, він старався погіршити їх. Чому? Може часом декілька слів про цього патріярха й його життєпись поможуть зрозуміти його ставлення до папства.

Михайло Керулярій походив із шляхетної візантійської родини. Грецький письменник Псель каже, що Керулярій "уже від молодости був самітником, схильним до політичних роздумувань" (P.J., 71-ий том).

Зростав він суворий немов аскет. Був мрійником, проявляв схильності до диктаторства й охоту до панування. В 1040 р. став душею заговору проти царя Михайла IV. Як викрито заговір, який мав запевнити царський трон Керулярієві, Михайло Керулярій пішов на вигнання. Розважання в часі вигнання схилили його в сторону релігії. Він стався ченцем. По смерті Михайла IV Керулярій вернувся з вигнання й за панування Константина IX стався найбільш впливовою людиною в візантійськім царстві, поки не висвячено його на царгородського патріярха. З хвилиною висвячення новий патріярх став відомою людиною в Церкві та державі, хоч богословським знанням Керулярій ніяк не дорівнював бистрому й ученому попередникові Фотієві.

Вибір Лева IX на Папу подобався візантійцям, бо цей Папа не прийняв цісарського назначення, поки римський клер і нарід не потвердили його свобідним вибором. Візантійський цар, Константин IX Мономах, потребував співпраці Папи, щоб стримати наступ норманів на грецькі посілости в Італії. Холодні церковні відносини між патріярхом і Папою не сприяли успішному ходові переговорів між Папою й царем. Оттому Константин порішив поладнати церковні взаємини між патріярхом і Папою.

Цар змусив свого патріярха звернутися до Папи й увійти в контакт з Римською Столицею. Керулярій сам відмовився від безпосереднього контакту з Левом IX. Він звелів болгарському архиепископові, що підлягав царгородському патріярхові, Левові Охридському, написати листа до єпископа в Трані в Італії. Цим листом патр. Керулярій хотів увійти в контакт із латинською Церквою. Сучасники не сумнівалися, що це був лист патріярха до Папи.

В листі Лев Охридський вичисляє всі перешкоди поєднання між Сходом і Заходом: неквашений хліб, що його латинники вживають у часі Божественної Літургії, їдження невидушеного з крови м'яса, піст у суботу. Автор листа вимагав, щоб латинська Церква позбулася цих "блудів" й застосувалася до правдивого "православ'я" грецької Церкви, бо інакше всякі переговори між Римом і Царгородом покінчаться невдачею.

Цей лист наявно виказує, що його автори бажали остаточного розриву Церкви, бо закиди проти латинників звели до літургійних і аліментарних спорів, які з вірою не мають нічого спільного.

Кардинал Гумберт зразу шорстко відповів на листа арх. Лева Охридського, доказуючи, що примат Папи в Церкві спирається на не політичнім значенні Риму, але на твердженнях Св. Письма. Він зганив греків, що вони критикують свою Матір, Римську Церкву й закінчив листа закликом до згоди. (Histoire de l'Eglise depuis les origines jusqu'a nos jours, par Emile Amann & Auguste Dumas, Vol. 7, Bloud & Gay, 1948, 143-144 ст.).

В тім часі патр. Керулярій звелів замкнути латинські церкви в Царгороді, бо в них відправляли Бож. Літургію на опрісноках. Це сильно не подобалося Папі Левові IX і він гірко докоряв за те патріярхові, нагадуючи, що в Римі греки свобідно відправляють Службу Божу на квашеним хлібі.

Цар Константин IX Мономах (1042-1055) вмішався в спір і приневолив патріярха написати до Папи листа, де патріярх пропонував мирне полагодження спорів, хоч тон листа звучав немов рівний писав до рівного. Папа відповів на листа, де висловив надію на мирне залагодження непорозуміння.

Отак римське посольство під проводом ученого кард. Гумберта вибралося до Царгороду. Кардинал був якслід обзнайомлений із богослов'ям і патристистикою. Знав він грецьку мову, тому не потребував перекладчиків. Був він теж добрий бесідник і бистрий апологет.

"Але й заразом" каже Грумель, "Гумберт мав нагальний, гордий і зарозумілий характер, і був без почуття психології. Тут потрібна була ніжність, такт, щоб улічити рани або принаймні, щоб не роз'ятрювати їх й так полишити відчинені двері для майбутнього поєднання. Тимчасом Гумберт був людиною повною ригоризму й панування. Не вийшло воно на добро Церкви, що таку важну місію, як привернення церковної єдности, повірено такій особі (як Гумберт).

"Він не надавався до цього завдання. Не зважаючи на добрий намір, так поступив, що переминаючий спір став остаточним розривом, який зранив усе християнство. Документи, що він зладив їх, мали шорсткий, імперативний, різячий і образливий тон. Він сподівався насильно осягнути свою ціль. Був певний про вислід, як був певний про попертя зо сторони базилевса. Ерудиція завела його. Пригадував собі, як давні царгородські патріярхи мусіли уступати перед Келестинами, Левами і Горміздами. Але він не здавав собі справи, як сильно часи змінилися" (Il Oriente Cristiano, Червень-Липень 1954, 4 ст.).

Висилаючи посольство до Царгороду Папа Лев IX передав листа для патріярха Керулярія. Хоч Папа в листі дякував Керулярієві за добру волю, всетаки при кінці тон листа був образливий для греків. Лист Папи, що його уложив кард. Гумберт, кінчався отак: "Ти довідаєшся пізніше з інших листів, що несуть наші легати, про ці й інші справи, в яких ти обчернив нас" (Г. Муссет, Op. cit., I том, 366 ст.). Амман каже про цей лист: "Цей лист був

уложений Гумбертом. Це вистачає, щоб зрозуміти тон листа. Без сумніву, лист був би куди лагіднішій, якщо б сам Св. Лев був написав його, бо його доброта була загально знана" (ДТС., гл. 1689).

Папське посольство складалося з кард. Гумберта, Фридриха Лоренського (майбутнього папи Степана IX) і Петра, амальфійського архиепископа. Посли стрінулися з Аргірієм, візантійським князем і царським полководцем в Італії. Аргірій був латинником, з походження ломбардець. Мав він великий вплив на царя Константина IX, чим викликав завість патр. Керулярія. Був латинником, тому патріярх дивився на нього підозріло.

В часі побуту в Царгороді Аргірій нераз стрічався з патр. Керулярієм. Патріярх декілька разів відмовив йому Св. Причастя, поки не відречеться латинського обряду й опрісноків. (Муссет, Op. cit., 363 ст.). Це викликало обурення Аргірія й спричинило ворожнечу між ним і патріярхом.

При зустрічі легатів із Аргірієм була розмова про Керулярія й Аргірій напевно подав легатам вказівки, як поступати в Царгороді.

Легати прибули до Царгороду на весні 1054 р. Зразу удалися до царя, потім до патріярха, якому передали папські листи. Патр. Керулярій поглянув на печатки. Здавалося, що вони були нарушені. З цього він заключив, що це фальшиві листи. Хто ж міг написати їх, як не його ворог Аргірій? Незабаром наспіла вістка про смерть Папи Лева IX. Смерть Папи уневажнювала повновласності легатів, думав собі патр. Керулярій.

Як же ж поставитися до легатів? Найкраще зігнорувати їх! Так і вчинив патр. Мих. Керулярій. (Муссет, Op. cit., 367 ст.). Патріярх відмовився від будьяких дискусій, щоб вирівняти розбіжності між обидвома Церквами й запровадити мир між Римом і Царгородом. Постава патріярха образила легатів. Вони усунулися до свого помешкання та ждали на сатисфакцію, але патр. Керулярій не дуже спішився перепрошувати їх.

Кард. Гумберт не дармував. Він звелів перекласти на грецьку мову свою відповідь на листа арх. Лева Охридського. Потім іще непотрібно пригадав грекам давно забуту обидвома сторонами квестію про походження Св. Духа. Ці фатальні помилки Гумберта перенесли цілу справу в теологійну ділянку, викликали непотрібні дискусії та стали головною перешкодою до поєднання. (Тамсамо, 4 ст.).

8) Викляття патріярха Михайла Керулярія

Патр. Михайло Керулярій не хотів переговорювати з папськими легатами як нищий із вищими. Він готов був дискутувати як рівний із рівними. Аманн каже, що він був готовий переговорювати й признати Папу, якщо Папа признає його. (Тамсамо, 144 ст.). Цар Константин IX марно намагався наклонити патріярха до переговорів із легатами, але він абсолютно відмовився, як довідався про смерть Лева IX, не хотів бо виявити повної підлягложти Римським Архиереям. Може й не треба було надто натискати на цю дражливу справу, бо на думку Гумберта де Романіс вистачало, "щоб патріярх дістав потвердження від Папи". Це був би вистачальний доказ, що греки признають Папський авторитет над своєю Церквою. Але це було замало для загонистого кардинала, бо постановив привести патр. Керулярія до повної підлягложти.

Коли ж патріярх відмовився задовольнити його вимоги, ба й зовсім припинив з ними всякі дискусії, кард. Гумберт, що очолював папське посольство, побачив, що нема надії на мирне поєднання кризи, тому рішився на фатальний крок. Цей крок це прилюдно екскомуніка патріярха, що з папського поручення мав кинути на Мих. Керулярія, якщо він не погодиться залагодити прикре непорозуміння між Римом і Царгородом. Легати рішили виклясти патр. Керулярія та його сторонників і покинути Царгород.

Була субота 16 липня 1054 р. Папські легати ввійшли до церкви Св. Софії врано перед самим початком Божественної Літургії. Велика церква була виповнена народом. Легати підійшли до головного престола й урочисто поклали на ньому документ викляття патр. М. Керулярія й його сторонників в присутності всього народу й клеру. Виходячи з церкви, вони обтрясли попіл з сандалів і закликали: "Нехай Бог погляне на нас і судить нас!" (Тамсамо, 145 ст.).

Екскомунікаційна булля своїм тоном нагадує нагальний характер кард. Гумберта. Її тон насильний, і зневажливий, історичне обоснування закидів незавжди достовірне. Деякі оскарження царгородської Церкви є попросту безпідставні. Інших обвинувачень навіть доброю вірою не можна оправдати, каже Аманн. (Тамсамо, 146 ст.).

"Зміст екскомунікаційної грамоти", каже Грумель, "був такий і тон її такий нагальний, що замість пошкодити Керулярієві, ніщо не могло краще послужити його плянам" (El. Or. Crist., Червень-Липень, 1954, 4 ст.).

Грамота вже на самім вступі зневажила всіх царгородців, бо кард. Гумберт, згадуючи папський примат і право посилати легатів до Царгороду для прослідження справи, зве Царгород "новою Содомою".

Правда, булля хвалить правовірність царя, клеру, сенату й народу, але он що закидає патр. Керулярієві та його сторонникам: "Михайло,—якого булля зве патріярхом через надужиття—і його сторонники сіють кукіль єресей. Як симоніяни вони продають Божий дар; як валезіяни вони позволяють на скопство (кастрацію); як аріяни вони вдруге хрестять; як донатисти вони твердять, що Христос забрався з усіх церков крім грецької; як николаїти позволяють священикам женитися; як пневматики викинули з символа віри походження Св. Духа від Сина; як маніхейці вони твердять, що квашений хліб має душу, тощо..." (Лат. Патр. 143 том, 1002 ч.).

Булля згадує теж про намагання легатів опам'ятати патріярха Керулярія, що його зве фальшивим патріярхом, про його відмову прийняти папських легатів, тощо. Нарешті грамота проголошує екскомуніку на патріярха та його сторонників, виклинаючи його з симоніянами, валезіянами, аріянами, донатистами, никола-

ітами, маніхейцями і всіма еретиками, ба й з дияволом і його ангелами". (Тамсамо, ч. 1003).

Цей нагальний і бодай частинно фальшивий документ мав фатальний вплив на греків і цілий Схід, бо всі пізніші покоління бачили в ньому ставлення Святої Римської Столиці до своєї Церкви. (Аманн, Тамсамо, 146 ст.).

Коли нечиста гадка стається гріхом?

Нечисті гадки цебто спокуси самі собою не є гріхом. Спокуса має три ступні. Насамперед приходить злий образ чи зла гадка, що веде до спокуси, бо викликує недобрі почування чи зворушення. Потім наступає реакція. Людина зауважує злу гадку, яку може прийняти чи відкинути, бо сумління остерігає її, що ця гадка є гріхом. Якщо людина згодиться на цю гадку та має в ній добровільне, свідоме вподобання, тоді вона грішить. Якщо ж відкине цю гадку, тоді нема ніякого гріха, ну й нема обов'язку сповідатися зо злих гадок, на які людина не погодилася.

Спокуси, лихі гадки є завжди прикрі для тих, що люблять Бога. Проте, як людина відкидає їх, то показує свою любов до Бога і зискує заслугу за поборення спокуси. Бог надгородить людину за кожну поборену спокусу.

Найкраще поборюємо спокуси, як не звертаємо на них уваги і думаємо про щось інше, бо спокуса зростає, як думаємо та журимося нею.

Св. Альфонс Ліґорій, основник ОО. Редемптористів, радить негайно молитися, як зауважимо спокусу. Він запевняє, що людина не згрішила, як у часі спокус взивала Ісуса та Марію, кажучи: Ісусе, Маріє, Йосипе, відженіть від мене диявола та його спокуси!"

Треба уникати все те, що викликує в нас злі гадки: лінюхування, читання злих книжок, лихі кіна, оглядання нескромних картин, недобрі жарти чи розмови, пересаду в їдженні чи питті, тощо...

Чи вільно курити папіроски перед Св. Причастям?

Курення не ламає євхаристійного посту, бо воно не є їдження. Проте краще здержатися від курення перед Св. Причастя з пошани до Ісуса Христа.

Яка є ціль богослужень?

Богослуження: 1) Почитають і прославляють Бога, 2) Помагають людям спастися, бо богослуження це найкраща, публична молитва Церкви; 3) Освячують людину, бо наближають її до Бога та лучать душу з Христом.

Чи українці католики можуть ходити в неділю та свята до латинських церков на Службу Божу?

Українці католики можуть вислухати Службу Божу в неділю чи свято в своїй церкві, якщо вона є там, де вони проживають, або можуть дістатися до неї. Коли ж їм неможливо через віддаль дістатися до української-католицької церкви, то можуть вислухати Божественну Літургію в латинській, але через це вони не стають ні членами латинської парафії, ані не переходять на латинський обряд. Вони надалі є українцями католиками і мають триматися приписів власного обряду.

Що треба давати мерцям у руки: вервицю чи молитовник?

Нема ніякого припису, що помершим треба давати до рук. Можна дати вервицю, молитовник або й нічого не давати. Краще молитися за них або дати на Службу Божу за їх душу. Вервиця чи молитовник помагають людям, як уживають їх за життя, бо по смерті ніхто не вживає їх.

Я не говорю до своєї сестри, але не маю на неї гніву ані не бажаю їй лиха. Чи це гріх?

Якщо не гнівається, то чому не говорите? Може вам тільки так здається, що не гнівається, але в вашім серці є гнів чи відраза до неї. Це ж був би вже гріх. Не говорити до своєї сестри довший час—не буде без гріха, бо це знак, що не маєте любови до неї.

Чому деякі мужчини більше люблять бути в коршмі чи в клюбі ніж удома? Як їх треба держати вдома?

Жінки та діти повинні старатися уприємнити батькам чи чоловікам пробування вдома. Якщо жінка та діти зацікавлять їх родинними справами, то мужчини любитимуть свій дім і пробуватимуть у ньому. Сварки, незгоди та непорозуміння в родині є причиною відсутности мужчин із домів.

Два швагри сильно гнівалися 20 років. Один із них тяжко захворів. Відвезли його до шпиталю, де він, прийнявши Св. Тайни, помер, не поєднавшись зо своїм загніваним швагром. Чи його душа пішла до неба чи до чистилища?—

Тяжкий гнів, що триває 20 років, є смертельним гріхом. Вороги повинні простити один одному й помиритися, інакше Бог не пробачить їм їхніх гріхів.

Чоловік, що помер, не помирившись во своїм швагром, міг вчинити тому, що не мав нагоди публично помиритися з ним. Проте ми певні, що він перед смертю простив свому швагрові, інакше бо священик не був би його сповідав і причащав. Якщо ж він щиро пробачив своєму ворогові, то його душа спасенна. Чи вона в небі чи чистилищі, це Божа таємниця. Звичайно душі йдуть бодай на час до чистилища, бо ніщо нечисте, цебто душа забруджена навіть найменшими недосконалостями, не може ввійти до небесного царства. Вперед душі мусять очиститися з духовних плям у чистилищі, де покутують за прощені, але якслід невідпокутувані гріхи. Відбувши належну покуту, ідуть до неба.

Отож дуже добре чинять ті, що на землі стараються чинити щонайбільше покути за свої гріхи. Тут легко задовольнити Божу справедливість. Кожне добре діло, молитва, піст, страждання, праця може стати знаряддям, щоб покутувати за гріхи. По смерті треба ж тільки страждати посеред мук у чистилищі, бо душі в чистилищі негодні ніяк помогти собі самим.

Людина, що не хоче дальше вчитися, виявляє, що вона переконана ніби вже все знає.

Боже, милостив будь мені грішному!

Христя Денисиха

—Здається мені, Василю, що вже весною пахне.—

—Та яка там, дідуню весна? Ні городу, ні деревини, ні поля... По чім же ж її пізнаєш, тую весну?—

—Ех, Василю, вісімдесять-вісім разів весна верталася на землю в моєму житті. Як же ж мені не пізнати й не відчути, коли вона приходить? Очима вже не бачу, але серце чує. Чує, як сонце вертається до нас, як земля на радощах грає. Серце моє чує, що на лозах пупінки набреніли...

—Та де вже там тії лози, дідуню? Давно й сліду з них не стало. Річка наша голими берегами світить...

—Ні, сину, тут у моїх грудях усі вони ростуть, як і росли й цвистимуть, як цвили колись. Весна, сину. Піст настав. Пора б душі обновитися, та про Вище згадати...

—Ой, дідуню, дідуню! Чи ж не бачите, що постимо цілий рік? Ще добре, що бараболя в ямі та чорного хліба бохонець на столі. Про молоко вже давно забули, а м'яса мабуть і на Великдень не будє. Щасливі ви, діду. Молодість свою в достатках згадували та серце своє на рідній ниві сонцем вигріли, душу весною-постом обновляли. Щасливі ви, діду, на старості літ споминами живете... Ясними соняшними весняними споминами... Я їх ніколи мати не буду. Не господар я, ба навіть не наймит, а чорна робоча скотина... У вас і скотина почувала себе краще на власних сміттях. Хто я? Сам не знаю. Іноді відізветься в мені людина, бунтом спалахне душа і серце рветься до Вищого і знова змовкає, не знайшовши ні помочі, ні поради... ні Вищого.—

—Піди, сину, до церкви, помолися Богу, поклонами вдар перед іконою тої Божої Матінки, що Їй твоя покійна мати своє весільне намисто, червоних коралів разків десять, на шию зависила за твоє щастя і твій спокій, сину. Іди, йди, послухай старого діда...

—Де ж вже там церква, дідуню? Вже більше двадцять літ, як церкву ограбили й підпалили.....

—Ой ні, сину, не згоріла вона. Не знаєш, як в святому Письмі стоїть: "І сили адові її не переможуть".

—Ой, ні, сину, церква не згоріла. Вона тут, у моїх грудях вся і з

престолом Господнім і з цею іконою Пречистої, з весільним намистом моєї Ганни. Вся вона тут, сину, тут! І врата адові її не переможуть, бо хоч я помру, душа вічна, а з нею і та Церква, що в моїй душі.—

—Діду, дідуню! Дитиною ще, бо підростком дванадцятилітнім мене від батька відірвали. Гуртожитки з комсомолом і політруки загрівали моє серце теплом гнилого стерва. А в моїй душі залишився тільки образ горіючої церкви і лемент жінок, що з коновками бігли по воду, щоб пожар гасити. Мама впала тоді під буками цього проклятого зайди. До року я дістав від вас письмо до туртожитку:—Вертайся, сину, мати померла.—На похорон не пустили, ще й вилаяли куркульським синком.

—Сину, сину! Не померла моя донька Ганна, твоя мати. Ні, не померла. Ось, тут в мойому серці вона молода й свіжа з весільним вінком на голові. Ось тут вона ставна й гожа молодиця з дитинкою на руках. Ось тут вона оточена гуртком діток, проводить їм молитву на добридень і на добраніч. Ось тут вона вся, тут в мойому серці...

—Пахне весною, сину, час подумати про Бога.—

—Замовчіть уже діду. Розум вам від старости помішався. Де ж мені цього вашого Бога шукати, як Його немає? Немає ні на землі, ні на небі. Отже й найбільша шкода людям, що Його немає. Якби Бог був, то й нам краще жилося б. Не дав би отсим антихристам людині душу живцем з тіла виривати, як ось мені вирвали, ще як підлітком був.

Щасливі ви, дідуню, до вас вже антихристи приступу не мають.—

—Не хули Бога, сину! Застукай кулаком у свої груди, а Він відізветься. У твердій хлопській груди Він живе, й нема такої сили, щоб Його відтам вирвати. Хоч ти вже, сину, на цьому вчительському хлібі розманіжився, та все ж таки в твоїх жилах здорова хлопська кров і душа статочного господарського роду. Вдар кулаком у свою грудь! Послухай мене, Василечку, бо не буде мені спокою на тому світі, що внука без душі пустив у світ.

Дивись, Василю, твої батько й мати Богу моляться, всі твої дядьки й тітки, браття й сестри до церкви ходять, поклоном до землі припадають...

—Діду, та ж мати моя від буків померла, батька, дядьків, тіток з дітьми, братів моїх та сестер по тюрмах, по Сибірах, розігнали. Я один остався...

—Неправда, сину. Всі вони біля мене, всі вони Бога в серці мають, тільки ти остався без душі, як товарина. Ба, гірше, бо й товарина до Бога зітхає...

Промінь весняного сонця сів дідові на його невидющі очі й дві чисті, як кристал сльозинки скотилися по його обличчі.

—Боже, милостив будь мені грішному... шепотів старий і бився п'ястуком у здорові хлопські груди.

Тихо в хаті. Василь стоїть під вікном та крізь поліплену папером шибку дивиться кудись далеко.

Дід повагом піднісся з лави, відкрив дощинку в порожному миснику й вийняв звідтам щось загорнене в червону хустку.

—Ходи, сину, сядь біля мене. Ходи Василечку мій маленький.

Ти ж найменший в мене. Ходи, чічку покажу. Ходи Василечку . . . ходи.—

Оглянувся Василь. Широка призирлива усмішка завмерла йому на лиці. Занімів . . .

Проміння весняного сонця гралося в сивому волоссю праведного патріярха. Його очі горіли якимсь неземським блеском, вдивлені в обличча свойого "маленького Василечка", а в кремезних долонях пестив ніжно клуночок загорнений у червону жіночу хусту. Уста його шепотіли пестливо:

—Василечку, ходи, чічку покажу. Чічку, що її твоя мати залишила для тебе, Василечку, найменший мій.

Василь споважнів. В його грудях затріпалося щось, як тріпається плід в лоні матері.

—Ходи, Василечку, ходи!—

Василь стояв непорушно й вслухувався у биття власного серця. Щось народжувалося в його грудях. Обличчя його, завжди бліде й безвиразне, спаленіло живими рум'янцями, а в очах заграли вогники. Він припав до дідових колін і приляг до його рук кріпким синівським поцілунком.

—Дивися, Василечку, чічка . . .— Старенький ніжно розгортає червону шовкову хустину, змальовану квітами й листям. Василеви здалося, що чує запах маминих рук, запах маминого волосся. На хусті лежала мала ікона Божої Матері в золотих ризах, в короні з самоцвітів.

—Дивися, це для тебе мати твоя берегла. Цією іконою вона тебе благословила, як тебе з церкви від хресту принесли.—

—Мамо, матусенько, прости!—шепотів Василь дрижачим від схвильовання голосом. Не смів очей піднести на матусину ікону.

—Поглянь, Василечку . . .—просив старий,—поглянь.—

Поглянув Василь на ікону, знова заворушилося щось у грудях. З ікони дивилися на нього очі рідної неньки.

—Мамо, прости . . .

—Боже, милостив будь мені грішному . . .

—Дзвони дзвонять, Василю! Чуеш? Дзвони дзвонять, дзвонять . . . дзвонять . . . дзвонять . . . Невже ж це вже Великдень? . . .

—Великдень, тату! Воскресла моя душа . . .!

—Ще ніколи так дзвони не здзвонили . . .

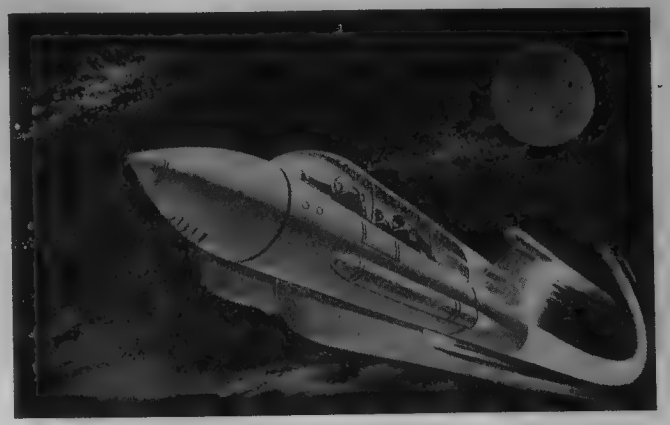

Чуда Всесвіту

Інж. С. Х.

ОСТАННІМИ часами вчені різних народів щораз більше твердять, що в недалекій майбутності модерна техніка потрапить викинути штучний сателіт поза обсяг притягнення землі. Вистрілять його при помочі ракети 250 миль понад землю. Цей сателіт кружлятиме 18,000 миль на годину. В ньому будуть інструменти, щоб міряти клімат і діяння променів сонця та стан атмосфери.

Це буде перший крок, щоб побудувати великий сателіт або ракету, яка буде здібна везти людей на місяць і інші планети, от хоча б на Марс чи Венеру. Вчені твердять, що в недалекій майбутності подорож на місяць буде можлива. Вперед треба розвідатися про діяння міжпланетарної атмосфери на організм людини.

Число зорей

Наше сонце це одна з зорей середньої величини. Сонце це маса горячих газів, тому воно дає нам світло й тепло. Якщо б сонце було порожне, то мільйон наших земель влізся б у нього. Воно віддалене від землі на 93 мільйони миль. Найближча від сонця до нас зоря є 300,000 разів дальше від нас ніж сонце.

Зорі ніколи не стоять на місці. Вони подорожують з шаленою скорістю по всесвіті, але тому, що вони дуже далеко, нам здається, що вони стоять на місці.

Ніхто не знає, скільки є зорей у всесвіті, але їх мусить бути мільярди.

Соняшна система

Наша земля належить до соняшної системи, бо сонце це осередок згаданої системи. Сонце має 9 планет цебто величезних

тіл, подібних до нашої землі, що кружляють довкола нього. Всі ці планети мають 31 сателітів або місяців.

1. Меркурій це перша планета, що найближча до сонця. Вона кружляє довкола сонця, але не крутиться довкола себе, як це робить наша земля. Тому Меркурій завжди таксамо звернений до сонця. В частині, що звернена до сонця, панує незносна спека, а в частині, що відвернена від нього, вічна жахлива студінь.

2. Венера або рання зоря це друга планета. Ця планета віддалена від нашої землі на 25 мільйонів миль. Густа атмосфера, правдоподібно зложена з хмар, не дозволяє обсервувати її поверхні.

3. Земля це наша планета, колиска людства. 71% землі покритий водами рік і океанів. Атмосфера, що складається з газів, окружає нашу землю на 500 миль, але ця атмосфера стає щораз рідша в міру того, як підносимося догори. Наша земля це тверда скеля. Найтвердша вона в центрі. Цей центр окружає смуга трохи мягшої, але ще солідної скелі на 1,700 миль. Що ближче до поверхні, то ця скельна маса стає мягшою. Яких 50 миль довкруги землі вже є м'яка скелиста маса. Поверхня ж землі розм'ягшена й перетворена в землю скеля. Вона повернулася в землю при помочі дощів і атмосфери. На цій поверхні зосереджується всяке рослинне, звіринне та людське життя.

4. Марс це четверта планета зараз по землі. Віддалена вона від нас незавжди однаково. Часом на 35,000,000 миль, а часом на 234,000,000 миль, бо Марс не має тої самої орбіти, яку слідує в бігу довкола сонця.

На Марсі значно зимніше ніж на землі, бо він значно дальший від сонця. Вчені твердять, що найтепліша температура на Марсі могла б доходити в літі до 60 ступнів Фаренгайта. Марс має атмосферу. Отож життя було б на ньому можливе. Рік на Марсі триває 687 днів, бо стільки йому треба, щоб відбути подорож довкола сонця.

5. Юпітер це найбільша планета нашої соняшної системи. Вона ніколи не наближається до землі ближче ніж на 367,000,000 миль. Треба їй 11 наших літ, щоб відбути подорож довкола сонця. Отож рік на Юпітері триває наших 11 років, а кожен місяць сливе наш один рік.

Юпітер має чотири великі місяці, що кружляють довкруги нього. Температура дуже низька, бо доходить до 200 ступенів нище зера. Юпітер має атмосферу. Його поверхня покрита правдоподібно вічними льодами, бо Юпітер далеко віддалений від сонця, щоб воно могло огрівати його.

6. Сатурн має 9 місяців. Ніколи не наближається ближче ніж на 745 мільйонів миль. Його рік тревае наших 29 літ.

7. Крім згаданих є ще три планети: **Уран,** що його астрономи припадково викрили в 1781 р.; в 1846 р. відкрито **Нептуна,** а **Плютона** знайдено в 1930 р. Здається, що в нашій соняшній системі уже нема більше планет.

Як довго існує світ?

Неодин цікавий знати, як довго існує наш світ цебто коли Бог сотворив світ? Дехто твердить, що світ існує від віків, але назагал богослови відкидають цю теорію, бо Св. Письмо виразно твердить, що Бог сотворив світ у часі, а не в вічності.

Якщо ж світ сотворений у часі, то як довго він існує? Ніхто негоден відповісти на це питання, бо Господь ніде в Св. Письмі не об'явив цього людям. Вчені астрономи й теологи, розсліджуючи елементи, з яких складається наша земля, доходять до деяких цікавих висновків. Отак вони кажуть, що уран (складник, з якого роблять атомні бомби) потребує 5 більйонів літ, щоб затратити свою радіоактивність і повернутися в олово. Слід зазначити, що 37% урану вже повернулося в олово. Отож за їх твердженням наша земля існує уже 5 більйонів літ.

Астрономи намагаються обчислити довгість існування світу з обороту Молочної Дороги. Вони кажуть, що треба 250 мільйонів років для Молочної Дороги, щоб вона обернулася довкола себе. А досліди виказують, що вона за час свого існування вже обернулася 8 разів. Отож світ уже існував би принаймні 2 більйони літ.

Як довго існує чоловік?

Коли ж світ існує два більйони літ, то як довго людина живе на землі? І на це питання годі точно відповісти. Дехто каже, що люди існують уже 15,000, інші 20,000, ще інші, що чоловік існує вже 25,000 літ, а є й такі науковці антропологи, які твердять, що чоловік був сотворений тому 150,000 літ.

Церква не мішається до цих здогадів, бо вони не мають нічого спільного з вірою. Кожен може триймати таку опінію, яка йому подобається. Не важне, як довго існує всесвіт або як довго люди живуть на землі. Важне, щоб люди добре проживали, любили Бога й ближнього та спасли свою душу.

Неодин цікавий знати, чи крім землі є ще якісь "люди" цебто матеріяльні розумні істоти на інших планетах нашої соняшної системи або інших систем. Ніхто теж негоден відповісти на це питання. Треба буде ждати, поки інжинери не збудують відповідних ракет, якими люди зможуть полетіти на Марс чи Венеру чи ще дальше й подивитися, чи там існують якісь розумні матеріяльні істоти подібні чи відмінні від нас.

Подібна подорож не тільки можлива, але вона сливе певна в недалекій майбутності. Якщо удасться механікам і інжинерам збудувати ракетний літак, що виб'ється поза притягальну силу нашої землі цебто піднесеться яких 400 км. понад землю, і якщо вдасться якимось новим винаходом прочистити атмосферу цебто дорогу для цього літака у міжпланетарному просторі, то подорож на інші планети буде можлива. Ця подорож буде відбуватися дуже скоро, бо нема атмосфери між планетами. Своєрідний етер, що існує у міжпланетарному просторі, такий рідкий, що він зовсім не перешкоджуватиме, щоб ракетний літак летів 50,000 чи навіть 100,000 км. на годину. Таким скорим летом можна буде легко дістатися на інші планети.

Подорож до Св. Землі

о. М. Щудло ЧНІ.

Неаполь

Як згадано повище, модерна частина Неаполю положена на високій горі, що зветься Вомеро. Звідти простягається чудовий вид моря заповненого кораблями й човнами, недалекий задимлений Везувій, долішня частина міста Неаполю та пречудної околиці.

На Вомеро є славний старинний замок Castel Sant-Elmo, що був оборонною баштою в давніх часах. Згодом перетворили його на музей, де зберігають прерізні цінності історії та культури. Йдучи Вомером, стрінув трупу веселих дітей, що виходили з церкви. Питаюся одної 8-літньої дівчинки: "Що ви там робили?" Мале дівчатко відказало: "Ми приготовлялися до першого Св. Причастя". "А чи ти любиш Ісуса?"—На це питання ця маленька дівчинка дала дуже влучну відповідь, на яку багато дорослих людей не здобули б: "Не була б я християнка, якщо б не любила Ісуса Христа!" От велика правда, що про неї забувають численні сьогоднішні християни. Носять ім'я християн, але Христа не люблять та не притримуються Його євангельських засад у приватнім, родиннім і публичнім житті. Безморальна їх віра! Віра ж, що не змушує людину бути моральною, негодна подобатися Богові.

Проходячи біля церковці Santa Maria a Mercede, поступив до неї, бо вона дорога кожному Редемптористові. В ній Альфонс Лігорій остаточно рішився зірвати зо світом, відректися його приємностей і вигід та присвятити все своє життя й здібності службі Бога та душ. Була це неділя 29 серпня 1723 р. Альфонсів батько прохав його товаришити йому на забаву, що відбувалася на королівськім дворі в Неаполі. Дон Йосип, батько Альфонса, був капітаном королівських галер. Альфонс відмовився, бо не відчував приємности в забавах.

Замість до королівської палати на забаву пішов до шпиталю неулічимих, щоб потішати й служити хворим. Обходячи цих нещасних, Альфонс почув, що весь шпиталь задрижав. Дивне світло окружило його. Почув виразні слова: "Альфонсе, покинь світ і віддайся мені!"

Зворушений надзвичайним Божим покликом пішов до церковці, що була присвячена Божій Матері, яку гаряче почитав і любив. Там відбувалася адорація Пресвятих Тайн. Довго молився, затоплений у глибокому скупченні перед своїм утаєним Господом. Потім встав, припав навколішки перед статуєю Пресвятої Богородиці та віддався небесній Цариці на все життя. Молитва закінчилася давнім шляхетським звичаєм лицарських часів. Кожен шляхтич носив меч при боці. Альфонс устав, відчепив меч та поклав його на престолі Пречистої Діви. Це була синівська врочиста заява, що він ставав лицарем Марії.

До сьогодні цей 70-центиметровий меч лежить на престолі

Пресвятої Богородиці. Марія держить в одній руці вервицю, а в другій дитятко Ісуса, дивлячись проникливим оком на тих, що навколішках благають у неї ласки та благословення.

В церкві S. Paolo Maggiore один малюнок вдаряє кожного, хто уважно дивиться на нього. Дивний це малюнок. На картині зображений загніваний ангел, що безмилосердно б'є застрашеного чоловіка. Цей чоловік лежить повалений на землю посеред порозкиданих книжок. Пречиста Діва Марія показує йому Пресвяту Євхаристію, що тримає в руках. Перед Пресвятими Тайнами побожно, в глибокій адорації клячить Св. Ігнатій, великий почитатель утаєного Ісуса.

Що ж зображає ця оригінальна картина? Це сцена погрому еретиків, які риються в книжках, щоб там винаходити різні закиди проти навчання католицької Церкви. Це застидження зухвальців, що ніби "студіюють" Біблію, але нічого з неї не користають, бо це поверховне, доривочне, нескоординоване знання Св. Письма підриває в них довір'я до Церкви, нищить послух церковним наставникам і веде нещасних еретиків на манівці та вічне прокляття, бо прокляте те знання, що віддаляє людину від єдиної правдивої Христової Церкви.

В другій церковці зобачив образ, що потверджує велику правду духовного життя: "Через Марію до Ісуса". Пречиста Діва показує Ісуса Св. Франціскові Асиському. Задивлений у красу Божого Дитяти, Святий попадає в захоплення та летить до Ісуса, в якому знаходить блаженне задоволення всіх задушевних прагнень. Так і сьогоднішнє людство негодне знайти ніде щастя, хіба в повороті до Христа. Так як колись Христос прийшов до людей через Марію, яка стала знаряддям воплочення Божого слова, так і сьогодні вона бажає віддати людству Спасителя. Треба тільки, щоб люди послухали її материнського заклику та завернулися зо своїх лихих доріг, що ведуть світ до загибелі. Здорова частина людства горнеться до Пречистої Діви, бо вона тримає в руках Того, що є спасінням для Божих дітей.

1. Маріянелля

Це місцевість недалеко від Неаполю, в якій прийшов на світ Св. Альфонс Лігорій, основник Чину ОО. Редемптористів (1696-1787 рр.). Там батьки Альфонса, панство Лігорії, мали свою літню віллю, куди вибиралися на відпочинок. Сьогоднішня місцевість начисляє около 30,000 населення. В центрі міста стоїть велика статуя Альфонса, що мешканці поставили в 1928 р., щоб пригадувати поколінням про свого великого громадянина, Альфонса Лігорого.

Посілість Лігорих у Маріянеллі згодом перейшла на власність ОО. Редемптористів. Це сьогоднішній маленький монастир. В невеликій каплиці є малюнок, що представляє Альфонсову матір Анну, як тримає на руках маленького синка, Альфонса. Батько дон Йосип зо схрещеними на грудях руками уважно слухає пророцтва, що його проголошує отець Франциск Єронім: "Оце дитя буде довго, дуже довго жити. Він (хлопець) не помре, не досягнувши 90 року життя. Буде єпископом і доконає великих діл для Ісуса Христа". Ангол, злітаючи з неба, показує єпископську мітру та жезл.

На коритарі маленького монастиря є цікавий образ, що представляє сором і страх лихих християн на Божім суді. На картині стоїть посеред світла Христос, біля Нього видніється хрест і відчинена зовсім біла й незаписана книга. До Спасителя наближається розрадований диявол, що показує Йому геть записану чорну книгу. За дияволом ступають декілька грішних душ, закриваючи долонями обличчя, бо в чорній книзі записані всі їх лихі діла та гріхи, на які негодні дати ніякого виправдання, що врятувало б їх від кари й прокляття. Біла книга зображає образ життя, що вони мали виповнити добрими ділами, християнськими чеснотами та заслугами. Нажаль далися звести дияволові, що намовляв їх до лихого життя та занедбання християнських обов'язків. Коли настав суд, то диявол перший став оскаржувати перед Христом тих, що їх сам звів на манівці.

2. Капрі

Капрі це малий, але відомий у цілім світі острівець, знаний уже за римських часів як чудо природи та знамените місце на відпочинок. Доступ до нього відкритий тільки з одної сторони, бо цей острівець окружений височезними стрімкими скелями.

Перший римський цар Август Октавіян (27-14 перед Христом) вчинив острівець Капрі своєю резиденціею. Він відкупив цей острів від неаполітанців, віддаючи їм у заміну прегарний та куди більший поблизький острів Ісхію. В 1946 р. в часі мойого першого побуту в Італії мав я нагоду побути 9 днів на Ісхії, проповідаючи дев'ятницю з нагоди різдва Пресвятої Богородиці в Скяпонне. Це прегарний і дуже мальовничий острів, відомий у світі зо славних ісхійських білих і сильних вин. Проте туризм на Ісхію куди менший, бо Ісхія не має доволі розвинених туристичних полегшень, якими розпоряджає Капрі.

Кровожадний римський імператор Тиберій (14-37 до Христа) у старості літ захворів на манію переслідування й ляку. Все страхало його. Всюди добачував горлорізів, які чигали на його життя. Він вибрав Капрі на свій старечий відпочинок, бо туди був нелегкий доступ для його ворогів.

Капрі має чудовий лагідний клімат. В зимі він не надто холодний, бо скелі не допускають зимних вітрів. В літі ж нема надмірної горячі, бо вітри із моря охолоджують повітря. В середині Капрі скелі розділюються та творять велику прогалину-долину. Ця долина прегарна та дуже урожайна, бо там росте прерізна ярина та винна лоза.

В давнину греки були зайняли цей острівець, поки римляни не завоювали його. Населення Капрі нечисленне. Проживає з туризму та плекання виноградної лози.

До Капрі вибрався пароплавом. За 75 минут приємної їзди був уже на Капрі. На цім самім пароплаві стрінув багато американських туристів. Заки пішов відвідувати Капрі, я поступив до славної гроти, що зветься Grotta Azzurra. До цієї підземної гроти треба в'їжджати маленькими човнами, бо гирло її вузьке та низьке. Проїхавши 10-метрове гирло, турист уходить у яку 100-метрову гроту. Знаменна вона тим, що вода в гроті виглядає цілком синя, тому ця грота зветься "синьою".

Найвища частина Капрі називається Anacapri. В цім містечку є єдина на цілий острів католицька церква. Там стрінув нашого священика, о. Івана Хоменка, що пробуває в Капрі, щоб лікувати своє слабе здоров'я. Проте хвороба зовсім не стримує від праці цього старенького енергійного священика. Він помагає місцевому парохові в парафіяльній роботі та при тім перекладає українською мовою Св. Письмо Старого Завіту. При перекладі послуговується мазоретським єврейським текстом, бо він знавець єврейської мови. По його словам цей переклад мав бути готовий десь у осені 1955 р.

Поживав на Капрі дорога, бо треба довозити її. Пообідавши з о. Хоменком і одним грецьким адвокатом, що подав мені цікаві інформації про Грецію, я удався електричним повітряним кріслом на сам вершок острова Анакапрі. Їзда ця тривала яких добрих п'ять минут. Туристи сідають на крісла, що віддалені яких 20 м. одне від одного, та їдуть понад скелями та яругами на сам вершок острова. Неодному серце б'ється в грудях зо страху, їдучи під гору на електричнім кріслі, споглядає у долину на стрімкі яруги та гострокінчасті скелі. На самім вершку є прегарна реставрація та старинний замок, що його цікаво розглядають туристи. З вершка видно далекий Неапіль, Везувій та цілу пречудну околицю. Приємний вітрець проганяє спеку, яка мучить мешканців недалекого Неаполю.

Чекаючи на маленький пароплавець, щоб відплисти до Неаполю, зайшли ми до почекальні. До неї входить якась старша жінка та щось питається вже немолодого мущини. Цей гарно вбраний пан скипів гнівом, бо дама, входячи до почекальні, не зачинила дверей. "Пані", промовив запитаний мущина, "вперед зачиніть двері, а потім ставляйте питання!" Трохи змішана дама слухняно повернула до дверей і зачинила їх. Тоді пан відповів на її питання. Як же ж відходила, він сказав услід їй: "Пані, не забудьте зачинити двері, що знайдете по дорозі!" Дивлячись на таку поведінку, я сказав: "Це досить радикальна наука!" Приявні нічого не відповіли, тільки значучи посміхнулися.

3. Паґані

Паґані це містечко, що начислює 15,000 населення. Паґані лежить під доволі високими горами, поза якими знаходиться місто Салерно, арена завзятих боїв між німцями та аліянтськими військами в часі другої світової війни. Там німці, окопані в горах, потрапили тричі скинути аліянтів у море.

Паґані відоме в світі тим, що там спочивають тлінні останки Св. Альфонса Ліґорого, основника Чину ОО. Редемптористів. В монастирі, що був збудований у часах Святого, є маленька келійка, в якій проживав Св. Альфонс, як зрікся єпископського уряду. В цій келійці він помер. Друга келійка, що злучена з його помешканням, служила Святому за капличку, в якій відправляв Службу Божу. В келійці, де святий основник закінчив своє святе життя, досі зберігається бідненьке дерев'яне ліжко та ковдра зо шкіри й коцик. Там є теж і крісло на коліщатах, в якім возили його, бо в старості літ Святий негоден був ходити.

Коли ж він помер, одне немовля в Паґані, що ніколи передтим не говорило, закликало захоплено: "Святий у небі! Святий у небі!" Численні паломники заходять до Паґані, щоб оглянути кап-

личку та кімнату, в якій проживав найбільший мораліст католицької Церкви.

При праці Святий бував нераз дуже змучений та відчував сильний біль голови. Замість переривати працю, він прикладав до голови зимну плиту мармуру та далі писав. Ця плитка зберігається в його кімнаті.

Пагані теж відоме своєю прегарною базилікою, що внутрі ціла виложена дорогоцінними мармурами та прикрашена прегарними малюнками. В бічній каплиці Святого спочивають його мощі, в золоченій трумні. Ці мощі вложені в статую Святого. В деяких місцях видно його кості, от як у руках і ногах. Пробуваючи в Італії, я провів 5 років у Пагані. Там мав щастя щодня відправляти Божественну Літургію на гробі святого основника Чину. Паломники, що відвідують базиліку Св. Альфонса в Пагані, побожно моляться перед мощами, складаючи свої великодушні офіри.

Населення Пагані горде з того, що в місті спочивають мощі Святого Альфонса. Щороку на 2 серпня справляють велике свято на його честь. Вранці буває врочиста Літургія та по обіді процесія по місті. Весь клір Пагані бере участь у цих урочистостях. Ввечері відбувається концерт під голим небом. Орхестра грає різні твори світових музиків. На закінчення відбуваються пописи фейерверків (штучних вогнів). Хто найкраще попишеться, той дістає надгороду.

В манастирі в Пагані пробуває Протоігумен неаполітанської провінції, бо в Італії Чин ОО. Редемптористів має три провінції: римську, неаполітанську та сицилійську. Побожний нарід дуже прив'язаний до наших Отців у Пагані. Щоденно в різних годинах дня в часі Служб Божих роздають численні Святі Причастя доброму народові.

СМІХОВИНКИ

Побожна мати читала дітям Біблію про потоп світу. Як дійшла до опису Ноя в ковчезі, Івась спитався: Мамцю, що Ной робив 40 днів на водах? Мати відповіла: Мабуть ловив рибу!— Івась заперечив: Не можливо! Як він міг би був ловити рибу 40 днів, коли мав при собі всього два хробаки?

Скільки маєте літ? питається адвокат у суді молодої пані.

—Не знаю!—відповіла пані.

Суддя: Кажіть правду, бо ви в суді! Кажіть, що знаєте!

Жінка: Я не знаю, скільки мені літ, а те, що мати казала, я не повторюю!

Два юнаки нудилися в часі богослуження. Ще воно не скінчилося, як вони встали з лавки, щоб вийти з церкви. Мала дитина, що сиділа на колінах молодої жінки, закликала: "До побачення!" Застиджені панки вернулися до своєї лавки й більше не виходили з церкви.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1956

BE IT DONE UNTO ME

By John McGuire

THE CLASSIC vocation story was written in a remote town of Galilee some nineteen hundred years ago. The principals were God, an Angel and a young girl named Mary. You know the story. The Angel, named Gabriel, came as a messenger from God to the home of the girl and in the simplest of language and with a minimum of fanfare asked her to be the Mother of God. Mary had a few doubts to be cleared up and once they were answered satisfactorily, she said, "Be it done unto me according to thy word."

Here is the beginning of the greatest love stories ever told. Here is the beginning of Christian vocations. And here then is the best possible place to start if you would study this thing called, "vocation," this strange thing so much talked about and so much worried about, and fought against, and yet so poorly understood. It is not a new thing, of course. It was not a new thing in the days of the Blessed Mother. For vocation is as old as the human race itself. From the very moment when God created Adam and gave him a definite place in His plans, man has had the privilege of vocation—the privilege of being called by God to do His Holy Will in a certain particular way.

But what makes the case of the Blessed Mother a very special case, even quite apart from the fact that she holds a unique place in our history, is that in her vocation story every detail is fashioned to perfection. Anyone who takes the time to think it out will be able to give you a thumb-nail sketch of any successful vocation in its simplest form,—a call by God, an answer by man, and happiness as a result.

God Calls

The story of Mary's vocation, then, began with a call by God. There are those who would set the moment of Mary's vocation at the time of her Immaculate Conception, since it was then that she was predestined to be the Mother of the Redeemer. And in a certain sense, this is true. For there is no past present or future with God. Mary was called "from all eternity" and for that matter so are we. The same God who foresaw the fall of Adam, foresaw also the careers of the Prophets, the Conception of the Virgin, the Birth of the Redeemer and our own part, small though it may be, in the life that would one day be ours.

This unspoken choice of us by God, this predilection for us, this anticipated assignment of us to some chore close to His Heart—this is what is called an interior vocation. And this was indeed the vocation that flooded Mary's soul when she was immaculately conceived in her mother's womb. This was the secret force behind her growth into the stature of the particular type of girl that she was—robust, for

the arduous days ahead; intelligent, for she would have many mysteries with which to wrestle; holy, yes, above all holy, for she would be the sanctuary of the Son of God, Himself.

But interior vocations are like children with a secret. They like to keep you guessing, they keep giving you hints, they want you to have all the enjoyment of anticipation before the real story is told. And these hints come in many ways as they came in many ways to Mary,—in moments of inspiration at prayer, in the chance and apparently unimportant words and actions of others, in the natural traits that begin to develop in your body and soul. Look into the case history of any of today's vocations and see that this is so. See how the priest of today had thoughts of being a priest even as far back as his First Communion retreat. See how he was influenced by the chance remark of a visiting missionary. See how his health and talents and natural aptitudes all molded him for the altar. You can see the same thing work out with regard to mothers and fathers of families, with regard to doctors or lawyers and even less publicized vocations.

There must come however, a time when the secret can no longer be guarded and it simply has to break out. This is the moment of decision, the moment when God says in some way to each individual soul, "I have been building you up for a special place in life where you can do My Will to the best advantage. Will you accept the place?" This moment came for Mary at the Annunciation. That was her time of decision. The interior vocation that had been on the tip of God's tongue for ages uncounted at that precise second burst into words through the mouth of the Angel—and Mary had her exterior vocation—her call from God.

Some of the saints have been called in equally dramatic fashion —as St. Paul was called on the way to Damascus. But most of the time this call must come in humbler attire, usually through the advice of one's confessor or spiritual director.

Mary Answers

Quite naturally, of course, Mary was startled at the presence of an Angel. But Gabriel put her at her ease and this is, perhaps, the first significant feature of the interview. It was held without tension, without nervous excitement. In such circumstances should all vocations be settled. For God wants intelligent, reasonable service. And such service can be given Him only by those who with calmness and prudence have listened to good advice settled the matter with thier own consciences and then freely made up their minds.

The second significant feature of the interview is that it paid quiet but very definite tribute to Mary's previous interior vocation. She was called "Full of Grace" in acknowledgement of her already advanced sanctity. She was addressed as one already versed in the Scriptures in deference to her mental prowess She was signaled out for the exacting task of Mother of the Redeemer in recognition of her strength of body and soul.

And the last significant feature of the interview in Mary's unqualified, humble acceptance of God's request according to His own terms. When Mary said, "Be it done unto me according to Thy word," the theme was written for every vocation. The novice, kneeling at the feet of his superiors, the veiled bride at the altar, "the butcher, the baker, the candlestick maker,"—all who accept God's call according to His Will, repeat in one form or another the words of the Blessed Virgin herself.

The Result

And because they follow Mary the full length of the road, they find the same happiness in life that she found. For, as anyone with any experience at all can tell, happiness is not a matter of being free from all the pains and necessities of our every day existence. Those who measure happiness in this way are invariably possessed by the impression that Mary's life was an uninterrupted biography of gloom. But they are wrong. Maybe Mary's life had more than its share of anxiety and sorrow, it is true. But it was a life characterized, none the less, by closeness to God, a life blessed by the knowledge that God's will was being accomplished. Her life was a life, therefore, that was rich with the fruit of true happiness. Happiness is the result of peace. Peace is the result of order. And order is the result of arranging your life according to the plan God has written into your vocation.

In the light of all this, might we not call Mary, with reason, the Patroness of vocations? And might we not consider the feast of the Annunciation as the Feast of vocations? And remember by vocation we mean not just the religious state but any state to which God may have called you.

(From *Perpetual Help*)

THE BEST ADVICE FOR DRIVERS

An Oklahoma bus driver, who has driven more han 900,000 miles in 23 years through congested traffic without once having had an accident, has this simple advice for motorists: "Don't talk—Watch the road."

The driver, Dee Froneberger, recently gave up his route between Fort Sill and Lawton. He made 52,942 trips between the two cities and his bus was never even scratched.

We would do well to head the words of the bus driver: "Don't talk—Watch the road." How often do we make noisy complaints when just one positive action could be of tremendous value.

Idle words will never speed us along the road to Heaven any more than useless gossip will help our neighbor to find the way. If we could always keep our eyes on the road ahead and keep moving in that direction, there would be far fewer accidents along the way.

The bigger vision and higher purpose we bring into our life, the easier it will be for us to meet serenely and overcome quietly and effectively the trials and tribulations on the highway to eternity. Then we can say with St. Paul:

"I have fought a good fight, I have finished my course, I have kept the faith." (2 Tim. 4:7)

What a mother should save for a rainy day is patience.

A GOOD ACT OF CONTRITION

By Michael *H.* Pathe

CONFESSION continues to be a bugbear to many converts One natural reason is because it constitutes such a complete reversal of all they had previously belived. Another is the ever present fear lest they make mistakes in the telling of their sins. And yet another cause for anxiety is the doubt that constantly assails them concerning the making of an act of contrition.

Every wise confessor understands and appreciates the first difficulty, and does all he can to assist and reassure his penitent. Only common sense and a proper appreciation of God's goodness can allay the fears that arise from the second difficulty. But special interest must be shown toward those whose trouble pertains to the act of contrition.

Let us imagine we are talking to a class of converts. We have come to the lesson in the catechism that deals with sorrow for sin. We had previously meditated on the malice of mortal sin, and we understood clearly that this is the greatest evil that could happen in any human life, because it deprives the soul of sanctifying grace which is the soul's spiritual life. It is a rebellion against God's law. It jeopardizes one's eternal salvation. No misery that could befall a man or woman could even begin to compare with the tragedy consequent upon mortal sin. For "the wages of sin is death"—eternal death—hell.

Now the only way in which a sinner can remedy this evil is by sorrow and atonement. No sinner can be forgiven unless he repents of his misdeed, and atones for the harm he has done. The expression of this repentance is what we call an act of contrition. The atonement is what is called penance. We have already studied the Catholic doctrine of the Divine institution of confession—the sacrament of penance. Let us concern ourselves now exclusively with the terms of an act of contrition. The simplest way to deal with this matter might be to examine the words which constitute the prayer which all Catholics say as part of their confession.

"O my God, I am heartily sorry".

We are addressing God—the Supreme being—the owner of our souls —the master of our lives—the author of all grace—our Saviour and our Judge. He is the one who has been grievously offended by our sins. It was to Him we gave ingratitude in return for love. We fully recognize that there is only one way in which we can blot out the harm we have done, only one way to prevent the punishment we have deserved. We come to God and say—"O my God, I am heartily sorry." it is hardly necessary to say that this must be, above all else, a sincere avowal. We cannot bluff. "I am heartily sorry" means that this is not an empty expression on our lips, nor is it a mere form that we have learned from a prayer-book. It is—it must be—a truthful acknowledgment of what is in the heart.

"I know all that" is an objection often heard, "but the trouble is I can't feel the sorrow I express." Let us not permit our feeling to disturb us. Because we cannot feel the sorrow, because we cannot cry —does not lessen in any way the

sincerity of our sorrow. This is a story. They say it's true. A little girl came home from Sunday Mass and told her mother that she was never truly sorry for her sins. The mother asked the reason for such a statement. The little girl said:

"The priest told us this morning that we should be more sorry for our sins than for any other evil that could happen to us. Now, when my daddy died I was so sorrowful I cried. There was a real pain in my heart. But when I go to confession and tell my sins I can't cry, and I feel no pain."

The mother saw the child's difficulty and said to her:

"Tell me, would you be willing to commit a great sin if by that you were sure you could bring daddy back to us again?"

"Oh, no!" answered the girl, "I certainly would not."

"Don't you see," said the mother, "you are more sorry for sin than for the terrible misfortune that came to us by daddy's death?"

No confessor makes little of your feelings, but every confessor wants his penitent not to make too much of his or her feelings. And that's just what we do when we doubt the sincerity of our act of contrition because we do not feel right about it.

"...for all my sins..."

There should be no need to explain these words. We are truly sorry for all our sins or we're not sorry for any of them. Trying to exclude the pet sin from our sorrow is trying to say to God—"I'm sorry I offended You this way, but I'm not sorry I offended You that way." In this deal it's definitely all or nothing.

"because by them I have deserved hell and lost heaven—but more than all, because I have offended Thee.."

Here we are telling God what motivates our sorrow. After all, it is the motive of any act that characterizes it as good or bad, acceptable or to be rejected. Of course, no matter how good the motive may be, it can never justify an action that is bad in itself. For example, the care for a wife's health, or anxiety for the education of a child, while good motives, can never justify the practice of artificial birth-prevention.

But the motive in a good action may be either natural or supernatural. Thus, in sorrow for sin one can regret the evil that brought misfortune on him or on his family. That can be real sorrow, but it is purely natural. In confession, and in our act of contrition, we must have a higher motive for our sorrow. We call that motive supernatural because it pertains to God and to our eternal salvation. "Because I have lost heaven, and because I have offended God." After all, if someone offends you and then comes to ask your pardon and says to you, "I'm sorry for what I have done, not because of the harm I have caused to you, but because I lost my job on account of my cruelty," you would not accept such an apology. You see then why the motives of our sorrow for sin must be supernatural.

"And I firmly resolve, with the help of Thy grace, to confess my sins, to do penance, and to amend my life."

This is known as the purpose of amendment. The act of contrition will stand or fall on the sincerity or duplicity of these words. They mean this, and simply this, that right here and now I am truly sorry for what sins I have committed —I do not want to sin again—and I shall try, by prayer and sacraments, to avoid sin. If there is some occasion, some person, some place, or other material thing that

it is almost impossible for me to meet or visit or use without committing sin, that occasion must be either removed or remedied. Thus, if a person cannot use acoholic liquor without getting drunk, his purpose of amendment means that he will give up the use of alcoholic liquor. If going to a certain place means going for sin, that place must be avoided. If a friendship for a man or woman constitutes a continuance in sin, that friendship must hereafter be discontinued. It wasn't friendship in the first place.

It's this way. You put your fingers into the fire and hope they will not be burned. You cannot put a lighted match to a paper and expect to avoid a conflagration. The removal of a proximate occasion of sin from our lives is made easily possible by the grace God gladly gives us through constant prayer and the frequentation of the sacraments of penance and the Holy Eucharist. The resolution to avoid sin is not enough. We must also have recourse to the means that are intended to make that resolution effective.

When the doctor comes to diagnose your physical trouble, and says you are suffering from pneumonia, and prescribes certain medicines, you know that your cure depends on your obedience to his commands. When a physician advises you that certain foods are dangerous to your health, you wouldn't be so rash as to continue eating those foods. The Divine Physician comes to you when your soul is sick and weak and in danger of eternal suffering, and He prescribes a medicine which He knows will cure you. He says to you, "Come to Me. I will refresh you. I will make you strong to overcome temptation. I will help you to avoid sin. I will enable you to bear the burdens of your married life bravely. I will strengthen and protect your love. I will assist you to break that bad habit."

Those who heed His invitation are happy. They are conscious of the fact that they are trying to serve God, that they are trying to sanctify themselves, that they are trying to save their souls. A saint is but a sinner who never quit trying. Those who do not heed His call are forever complaining of their defeats in the battle against the world, the flesh and the devil.

The last big worry of earnest souls is that if they fall again into sin their confession was not good and their act of contrition was not sincere. Of course there is such a thing as confessing a sin with the intention of committing it again, or with no determination to give up voluntary occasions of sin through which one will surely fall again. In such cases, the contrition would indeed be insincere, and insufficient for forgiveness. But if at the time of confession a person is truly sorry for all his sins, truly determined to avoid them and their occasions, then if through weakness he falls later on, this new fall does not make his past confessions bad. In the very act of contrition he promises "to confess my sins," which means that he will quickly come back to confession if he has the misfortune to fall again.

(From *The Liguorian*)

Teacher: "If your mother gave you a large apple and a small one and told you to divide with your brother, which would you give him?"

Johnnie: "Do you mean my little brother or my big one?"

Ruthless Execution of Siemashko's Plot

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THIS SCHEME was forwarded to Tsar Nicholas I for approval through minister Alexander Shyshkov. Tsar Nicholas was overjoyed with this "excellent" plan which aimed first at the undermining, and then at complete destruction of the Uniate Church. On April 22, 1828, Nicholas I approved the destructive plot with a special order "(*Po semu byt*) *It must be so!*" The goal of Siemashko's plot was to change the Ukrainian Catholic Church into a dissident. Nicholas' order intended to transform the organization of our Church so as to render Siemashko's plan successful. The imperial decree is an example of hypocricy and despotism. It reads:

"We wish to give a higher culture to the higher administrative organs of the Greek-Uniate Church in Russia...and show also our benevolence toward the Greek-Uniate clergy in general and its respectable Leader, Metropolitan Josaphat Bulhak, wherefore We command:

"A separate Greek-Uniate ecclesiastical Collegium, under the presidency of the Metropolitan, will be established to administer the affairs of the Greek-Uniate Church. It will be composed of a bishop, an archemandrite appointed by Us, four archpriests chosen by the local bishops and consistories.

"The Greek-Uniate Collegium, administering the affairs of that Church in Russia, must see to it that all her regulations, the order of the church services and the whole discipline of Church rule are preserved from all foreign customs which do not agree with the Greek Rite, as it is stated in the bulls of the Union concluded in 1595." [5])

This order issued under the pretext of helping the Eastern Rite Catholic Church was really intended to break off her ties with the Latin Church and thus deprive her of the slight support that she might have found in it. It was the first step to dominate the Church through her own administrative organs favorably disposed toward the Muscovite regime, because the Tsar saw to it that the members of the Collegium were obedient to his ordinances.

At the same time Nicholas I abolished two Easter Rite Catholic dioceses, those of Vilna and Lutsk. Thus the Eastern Rite dioceses in the Muscovite state were reduced to only two. The Polotsk and Berest Lytowsky were still retained with their sees of Polotsk—where Josaphat Kuntsevych was Archbishop at the time of his martrydom for allegiance of the Ukrainian people to the Vicar of Christ—and Zhyrovytsi, where the famous miraculous picture of the Blessed Virgin was honored.

The Greek-Uniate Collegium was later transformed into a branch of the Russian ministry of culture. Thus, the Eastern Rite Catholic Church in the Muscovite state was practically withdrawn from obedience to the Holy See, because the tsarist government rendered impos-

---

[5]) Polnoye Sobranie Zakonov Rossiyskoy Imperii (Complete collection of the laws of the Russian empime), Second edition, St. Petersburg, 1830, Vol. III, N. 1977.

sible, relations between our Church and the Vicars of Christ.

The Collegium took the place of the Eastern Rite Metropolitan in carrying out the supervisory administration of our Catholic Church. Since the Uniate Collegium was subject to the Muscovite Senate, it became impossible for the Popes to supervise the affairs of our Church.

To prepare a general apostasy, Siemashko saw to it that all important offices and posts of the Eastern Rite Catholic Church were occupied by his partisans. Metropolitan Bulhak was made the bishop of the newly established Lituanian diocese of Berest with the episcopal see of Zhyrowitsi. In 1829, Siemashko became the suffragan bishop to Bulhak in order to spread his pseudo-reform in the diocese of Berest. Bishop Martushewich ruled the Bielorusin diocese of Polotsk in a truly Catholic spirit. To paralyze his Catholic activity, Tupalsky, a secret partisan of Siemashko's policy, was given him as suffragan. Thus, the Ukrainian Catholic metropolitanship was made nonexistent, for all the power passed to the Uniate Collegium which found itself completely in the hands of Siemashko. Metropolitan Bulhak, a man of week character still retained his title, but unfortunately he was unable to control the Collegium and check upon its subversive activity. Now all the orders and regulations were issued by the Collegium. Anthony Zubko, an adherent of Siemashko, became the rector of the Zhyrowytsi Uniate seminary which trained the candidates for the priesthood in an "Eastern spirit." Siemashko also managed to put his men in all responsible posts of the Uniate Church.

The Collegium set to work to accomplish the Tsar's will of re-establishing the purity of the Eastern Rite in the Uniate Church. For this purpose a new missal "Sluzhebnyk" was printed in Moscow in 1831. The Collegium ordered all the Uniate priests to remove from their churches the old Uniate missals and to follow the new ones published by the Collegium. Siemashko and his colleagues began to root out of our Church all that would remind the people of Rome. The cathedral chapters were re-organized according to the patern of the Eastern Church. Our Rite was purged of all Latin innovations. All the services and rituals which might remind the faithful of their Catholicism were skillfully eliminated. Siemashko was well aware that any direct separation of our Church from Rome would be met by stubborn opposition from the lower clergy and people. Realizing this, the traitors decided to proceed gradually, for any imprudent pressure would have aroused strenuous opposition of the people and thus paralyzed Siemashko's plot against the Church to which he and his comrades had sworn love and allegiance. Therefore, they removed the Catholic missal by imposing the one adited by Moscow; they substituted Muscovite literature for the Uniate: they forbade the celebration of low Mass, the use of side altars, altar bells, the feast of St. Josaphat who was killed by the dissidents in 1623, the observance of the feast of the Holy Eucharist, the use of the Latin albs, etc. The delivery of sermons and catechitical instruction of people were severely forbidden in all churches so as to keep the faithful unaware of the ever-increasing innovations. [6]) The prohibition of preaching and teaching catechism snatched a powerful

[6]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 812.

medium from the hands of the Uniate clergy. The priests had no opportunity of pointing out to the faithful the differences between Catholicism and Muscovite Orthodoxy. The traitors were aware that complete ignorance of the people would weaken their opposition to the "forceful" conversion. The priests were prohibited from shaving their beards and the bishops from wearing violet garments as their Latin confreres did. Although the people retained all their Uniate customs and ecclesiastical traditions, they were unable to defend themselves against the encroachments of the Muscovite government, which had no scruple about employing physical and moral means of repression against the Uniates and their clergy.

Tsar Nicholas I was more cautious in dealing with the Uniate Church before the polish uprising of 1831. M. O. Kojalowich, an Orthodox historian states: "The Polish uprising of 1831, hindered the slow evolution of the Uniate Church towards Orthodoxy. It left the government in no doubt as to how far the Uniates were amenable to its control. When questioned as to the methods which might be employed to further the Orthodox Church, the Orthodox bishops of Western Russia replied that they were powerless to do anything in the matter and that the government alone was in a position to achieve results. In the execution of this program for the conversion of the Uniate Catholics to the Orthodox Church, which was so inconsistent with the spirit of religion, they frequently had recourse to government officials, thus committing many abuses. This method of forcibly converting the Uniates completely paralyzed their slow evolution towards the Orthodox Church. The Uniate clergy and faithful revolted at this procedure." [7])

Since the moral pressure of the Muscovite government and the dissident propaganda among the Uniates was bringing only a negligible amount of converts to Orthodoxy, Tsar Nicholas I resolved to employ state power. He began a ruthless war against the Uniate Church in the Ukrainian and Bielo-Rusin territories. The governmental organs using brutal methods, were set to work establishing Muscovite Orthodoxy among the Ukrainian and Bielo-Rusin population of the empire. The government took an active part in the campaign of "conversion," for Nicholas I was sure that the dissident propaganda, without the drastic support of the official auhorities, was unable to force the Uniates into the Orthodox Church. A series of destructive orders were issued by the Tsar to promote apostasy among the Uniates and russianize the non-Muscovite population of the Russian empire. The Muscovite Orthodoxy was the best means for bringing the Uniates into the Muscovite camp and for denationalizing them. Therefore, it was forcibly imposed upon the Uniates by the Muscovite despots.

Orders of Nicholas I

We relate some of these drastic orders edited by the Muscovite Tsar Nicholas I. In 1832, an imperial order decreed that mixed marriages between Uniates and dissidents must be concluded before the schismatic priest, and all children of these marriages must be brought up in the Orthodox religion and belong to the State Church.

The Basilian Order, despite some

[7]) M. O. Kojalowicz, Lectures of the History of Western Russia, Moscow, 1864, p. 356 apud the Way, Sept 10, 1950, p. 4.

deficiencies, had many fervent defenders of the Union. Nicholas I decided to deprive our Church of the support of the Basilian monks. He issued a decree on February 16, 1832, whereby the office of the Basilian provincial was no longer recognized by the government. The Basilian monasteries thus were subjected to the epicopal consistories and the Order stripped of its independence. Shortly afterward, the Basilian novitiate was closed down by the government. The Russian historian Moroshkin says that the Basilian Order, in spite of its Polish-Latin trends, was always a bulwark of the Union. Therefore, Tsar Nicholas I dissolved it by a decree on July 17, 1832, transferring its properties partly to the government and partly to the Orthodox Church. Thus, the Order as such was suppressed and the single monasteries were subjected to the Uniate bishops.

Long before the violent persecutions began, Uniate clerics had been excluded from the Vilna central seminary. Those who aspired to the priesthood were completing their theological studies in Uniate diocesan seminaries. To break off the contact of our Church with the Catholic world, our bishops were ordered not to send their candidates for the priesthood to Vilna, Lviv, or to Rome. This was done before the Polish rising of 1831. Later, the Tsar ordered that our clerics be educated in the Russian spirit. Consequently, the Muscovite language, literature, Church history and Holy Scriptures were introduced into the Uniate seminaries. In 1832, all Uniate schools and clerical seminaries were closed and it was decreed that henceforth, candidates for the Uniate priesthood would have to complete their theological studies in the Orthodox Muscovite seminaries of Moscow or Petersburg. It was evident that the government wanted to train the young Uniate clergy in the spirit of apostasy.

Another imperial order forbade Latin Rite priests, under the most severe penalties, to administer the Sacraments to Uiates, even in cases of extreme necessity. The order was specifically designated for the Uniate Catholics who lived in localities where their church had been snatched from them, or from which their lawful pastor had been banished, and a dissident priest had been installed. The Polish priests were, generally speaking, zealous in complying with imperial decrees and refused the sacraments to persecuted Uniates and thus forced them into the dissident churches.

Another decree forbade Catholics of both Rites, under severe penalties to participate in common Church services. Latins were prohibited from frequenting Eastern Rite churches and Uniates the Latin. Both Rite Catholics were forced to avoid the churches of another Rite. This prohibition was intended to weaken the Catholic spirit of the Uniates by destroying their contact with the Latins.

In 1833, by an imperial order, the governors of the provinces were given the exclusive right to appoint the Uniate pastors. We can easily imagine what sort of parish priests were sent to Uniate parishes. Monks were excluded from pastoral duties.

To strengthen dissident propaganda and to fill the void that was left by the dissolution of the Vilna and Lutsk Uniate dioceses, the Tsar erected dissident episcopates where formerly Uniate sees had existed, for instance at Pochaiv. In 1834, Nicholas I set up at Warsaw a schismatic episcopal vicariate. All Uniate parishes that had passed "freely" to Muscovite Orthodoxy, were placed under the jurisdiction

of the new dissident hierarchs. While Uniates were induced by tricks, violence and persuation to betray their Church, the dissidents were severely forbidden to join the Uniate Church.

At the command of Nicholas I, a careful investigation was conducted in all Uniate communities to establish which churches had previously been schismatic. All parishes that had at one time been in Orthodox hands, were immediately seized by force and restored to the schismatics, even if 99% of the population was Catholic and opposed the schism. A dissident priest was provided, at the same time, to conduct Muscovite propaganda among the Uniates robbed of their parish church. Those who had joined the Uniate Church were ordered to return to the state Church of the Muscovite empire.

Another order authorized the sequestration of parish properties which had been previously donated to the Uniate Church. The heirs of the testators, however, were bound to prove that the latter had become converts to the Orthodox faith, which, of course, was rendered easy by official organs. Where evidence was lacking the police supplied everything. Many greedy men gave their services to persecuting and were generously rewarded by the government.

The number of Uniate parish churches decreased day by day. The autocratic Tsar forbade construction of new Uniate churches or repairs to those in poor condition. To increase distress among the Uniates, because of the lack of their own churches, the Muscovite government closed all private chapels and oratories and forbade holding religious services in them. To force them into Orthodoxy, the Uniates were forbidden to pass over to the Latin Rite.

Uniate communities whose parish priests refused to go over to the schism were promised various privileges, for instance exemption from taxes, if they became members of the Orthodox Church. Thus, the Muscovite government attempted to buy the Catholic faith of our people.

Fortunately, both people and the lower clergy remained faithful to their faith. Muscovite tricks and promises seldom produced the desired effects of treachery. When such was the case, the government resorted to trickery and violence. The officials, accompanied by soldiers or police, sought out a number of persons who were ready, through fear or temporal advantages, to become humble tools in the hands of the persecutors. These venial people were ordered to send a petition, in the name of all the inhabitants, expressing their desire to become converts and to be received into the schismatic Church. The stooges were paid and received favors from the prosecutors. When such a petition was forwarded to the government, an official commission, protected by imperial arms, was dispatched to the Uuniate parish. A meeting of the parishioners was called, the community declared Orthodox, and the parish church taken away from the Uniates and handed over to the partisians of Orthodoxy. Any Uniate who had the courage to resist these tricks was beaten, jailed and punished with deportation. The Uniate clergy who opposed the plans of Siemashko, or failed to obey the draconic decrees of the Tsar, was summarily imprisoned or exiled from the parishes by the government. They were soon replaced by Orthodox priests who took over the parish churches and rectories. When all opposition was thus silenced, it was solemnly proclaimed that the parish and all its inhabi-

tants had freely and voluntarily abandoned the Uniate and returned to the Old Orthodox Church. The petitions of the remaining Uniates who wished to preserve their religion were ignored by the Muscovite government. [8])

[8]) For all these decrees examine: Julian Peless, Op. cit., pp. 810-811; A. M. Ammann, Op. cit., pp. 508-509; The Way, Sept. 24, p. 3; The Ark, p. 228, 1947.—M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 898-900. Gr. Luznytsky, Op. cit., pp. 464-8.

MATHEMATICS IS NOT MORALS

A noted scientist died a short time ago. Albert Einstein was a learned mathematician whose theories and rationalizations regarding the basic structure of matter led to the practical working out of atomic energy, That this was first used by our modern world to blast and destroy, then only gradually being developed for its peaceable and constructive effects, is no fault of his.

But while giving all honor to his brain power, it would be wise to refrain from going off the "deep end" in eulogy. Time and the "slicks" pulled out all the stops at his demise, one publication calling him "a towering genius in the intellectual and moral life of all ages." Witness the reasoning of our age. A ball player who can hit 325, or an opera singer who tops high C approves a cigarette or endorses a new refrigerator, —so it must be good! That's what the public is supposed to swallow. But always remember, a good third baseman can make an awful fool of himself on a golf course! And Einstein, mathematician supreme, strayed far from his safe field of atomic theory and relativity and quantum physics. In the wartime he was mute during some of the most flagrant atrocities and only waxed loud and eloquent when people of his own national origin were hurt. In recent years he supported the rabid views of Paul Blanshard against Catholicism holding them as quite admirable. While not a Communist, he supported a lengthy score of Communist front organizations.

So credit where credit is due, in one very important and restricted field of thought and research. But one feels almost pity for an old man who liked children and could not see in them an immortal soul, or who peered deeply into the amazing intricacies of matter and yet could not better discern the signature of the Maker, and finally who admired the political and social firmness of the Catholic Church especially when it had mercy on his own national friends but failed to see the whole of the Church's real greatness consists in being True and being Divine.

Judas betrayed his Master, Jesus once. We betray Him every time we commit a mortal sin or are ashamed to defend His teachings before His enemies.

Christ's Passion is Renewed

By Bishop Fulton J. Sheen

IN the first recorded persecution of the Church, there was an honest man by the name of Gamaliel who stood up during the trial of the first Bishop and Vicar of Christ who had been arrested by the Sadducees. Gamaliel, speaking of this Bishop and the ancient Church, said: "If this is the work of man, it will be overthrown. If it is the work of God, you cannot overthrow it—and certainly you would not be found fighting against God." In this second millennium of the Mystical Body of Christ, the attitude is changed. God is no longer taken as the Judge and time the test. For now there has arisen a new body of the anti-Christ and we hear them say: "If this is the work of man, it will not be overthrown—and certainly you will not be found fighting for God."

The Passion of Christ is still enduring. So long as earth wears wounds, still must Christ's wounds remain. Whom love made life, life made pain, pain made death. No breath without Him sorrow blows; no hands wax weary but that He doth say: "My pain, my agony, and my cross." Christ is still on the cross of the world. Whenever there is silence round me, by day or night, I am startled by a cry. It came down from the cross the first time I heard it and I went out and searched and found the Man in the throes of crucifixion. I said: "I will take you down." And I tried to take the nails out of His feet. But He said; "Let them be, for I cannot be taken down until every man, woman and child come together to take me down."

But I said: "What can I do, I cannot bear your cry." And He said, "Go into the world and tell everyone that you meet, there is a Man on the cross." And that man who is on the cross, we revere in this hour. He has relived, as we all are supposed to relive, according to our vocation, in some way, the life of Christ—signed with His sign and sealed with the seal of His cross.

Would you know the story of his life—then begin the story of the Passion and how the Man came to His Cross. Remember the Evangelist's words when Our Blessed Lord was arrested, when Judas came down into the Garden and blistered the lips of the Saviour. Our Blessed Lord said: "You have come out with sticks and staffs to apprehend me as if I were a robber. Daily I taught in your temples and you did not lay hands on Me—but this is your hour and the power of darkness." God has His day; but evil has its hour. In December 1950, twenty or thirty picked Communist soldiers came to the missionary compound of Bishop Ford in Kaying. He said: "You have come out with sticks and staffs to apprehend me as if I were a robber. Daily I taught in your temples but you did not lay hands on me. This is your hour and the power of darkness."

Then the story of the first Man on the cross goes into the next scene —"And they apprehended His and led Him away." And as they led the Saviour away, so they led this Bishop. For many months he was kept in Kaying among friends, and not all the propaganda machine of the Communists could ever turn the

people against their shepherd. So they apprehended him and led him away to Canton, 200 miles overland under the custody of thirty so-called soldiers of the Communist forces. Then began the tremendous scene of the first Man on the cross, the scourgings, the mockings, the tortures until even His bones could be numbered. And when we think of that imprisonment of Our Divine Lord, we sometimes wonder why the long preparation of the Saviour — thirty years of hidden life; We generally speak of it in order to glorify the home and domestic virtues, but I wonder if He, Who took upon Himself a human nature, did not keep it in silence and retirement and retreat for thirty years until He would have grown to perfect manhood in order that now, the wheat being ripe, it would be fit for the cutting. So there came to maturity this Bishop and the unspeakable tortures, and when I say unspeakable, I would not record them for your ears.

His Master had four trials. So must he. Two trials before civil judges, two before religious judges. The charge before civil judges was that He was too Divine. The charge before political judges was that He was too political. He as too unworldly... He was too wordly. Caiphas at one point said to Him: "I charge Thee by the living God that Thou tell us if Thou be the Christ, the Son of the living God." He said: "Thou hast said it with thy own lips; I am." So he who followed the footsteps of the Divine Saviour had his four trials—four long interrogations. I heard one of the missionaries tell me that, after eleven months imprisonment, he used to pinch his wrists and say, "My name is so-and so...my name..." They would kill minds if they could.

But as Caiphas could not break down the affirmation of Christ that He was the Son of God, so neither could the Communist judges, and these long night vigils and these bright lights, ever destroy the mind of Bishop Ford, who confessed in Christ, the Son of the Living God. Yes, they went on with all their perverted and diabolized sacraments in which they had taken three of the great Sacraments of the Church, infused them with a malign spirit and turned them against him who had received the Sacraments of Christ Himself...Baptism, Penance and Confirmation.

Baptism becomes with them the brain washing. With us, the intent of baptism is to wash away the traces of original sin in order that we might once more establish contact with that original justice that God gave us when He made us. Now they take this brain washing, this sacrament, and they so pervert it that they would wash away not only the supernatural order if they could, but they would even blot out from the brain of man every natural tendency that was good and right, the tendency toward justice and goodness, until men finally had established contact not with the original justice of God, but with the Red serpent in the Garden of Eden.

They tried their diabolized penance in which he was asked to confess now his personal sins—sins against the almighty Stalin, sins against dialectical materialism, the sin of a good thought, the sin of noble deeds to the poor Chinese.

Then came their third sacrament that they took and perverted, confirmation in which they sought to indoctrinate him and wash away if they could, every single memory and trace of the man who lived for God. I remember reading during the trial of Robert Vogler in Budapest that the Communist prosecutor said to Vogler at one point:

"If this was God Almighty that was seated there in that chair we could make Him say whatever we wanted Him to say." They believe in God. Not as you and I believe unto faith and love and good deeds. They believe unto hate, unto destruction.

And after the four trials of the Divine Master, Pilate knew, of course, that He was innocent. And Pilate summoned a bowl of water and dipping his fingers into that water and then holding them aloft, with the drops falling from them almost as jewels in the morning sunlight, he said to the mob before him: "Behold, I am innocent of the blood of this Man." But not all the waters of the world could wash that blood away. In vain did he wash. As Lady Macbeth herself said, "Will not all of Neptune's washings clean this blood from my hand? Nay, rather, they will the seas incarnadine, making the green ones red."

At least there was some honor in Pilate. He went through the show and the spectacle and the shame of declaring his own innocence within an hour after he sentenced Our Saviour to death. But not so the Communist judges. For Bishop Ford went to his eternal reward under the condemnation on the 21st day of February 1952 after having been arrested December 1950. They waited until August 16 before they began washing their hands. The Communists washed their hands with photographs. So they would say to the world with their faked photographs: "Behold, we are innocent of the blood of this man." Communists of China, you are not innocent: and all the Chinese red that you see in your beautiful architecture will point to your guilt. And if there were ten-million men who helped bring Bishop Ford to his death, you do not share each of you one ten-millionth of that guilt; each of you stands guilty before God. And with all your hand washings and your photographs, just as we in the Church have recorded for all posterity, despite Pilate's washings, the words, "suffered under Pontius Pilate," so we record it here and we will continue to record it as long as men have memories: "He suffered under Mao-Tse-tung." And let it be written.

He went to his death as the Saviour did Who had a John and a Mary under His cross. And in one faithful Sister in Christ, who bore the names of the two at the foot of the cross, he brings out the record of the story of the Man on the cross.

And then finally, as if forecasting all that was to happen to him and the bells that were to toll so beautifully for his death now, as a young priest he wrote that all he wanted to be was just the doorstep for the Saviour. "I care not if I am scourged and beaten, crowned with thorns, I just want to be a stone in the King's highway that will bring the faith to China." And that he became, the stone in the King's Highway, and on that King's highway will one day come the King for Whom he died.

May we speak to those whose hands are now red with the blood of Bishop Ford: You boast, you sons of Cain, that the hammer and sickle is your symbol, though strangely enough we find it in Scripture that these are the two instruments that God bears. Jeremias speaks of God carrying a hammer that will smash the rocks by the power of His word. And then John the Evangelist in his Apocalypse says that, "I saw the Son of Man on a cloud with a great golden crown upon his head and in his hand a sickle. And the angel came and took the sickle

and laid it to the dry vintage of the earth and poured it into the vat of God's vengeance; and blood came out of it, blood that was as high as a horse's bridle fourteen-hundred furlongs off."

Know, ye sons of Satan, the hammer and the sickle belong to the God of Judgment and of Justice and of Righteousness, and someday on the King's highway in which Bishop Ford is a stone, this avenging arm of God will march. And what a day of judgment it will be, when God strikes to avenge the blood of a man that like another Abel cries up to heaven against the men of Cain. And he who thought that he was only a stone in the King's highway is really, as we know now, actually a living stone, as the Scriptures tell us, in the Temple of God, cemented together with the rest of us in charity the cornerstone of which is the King of Kings and the architect of which is the Spirit of Love.

He wanted to be almost like another Ignatius. Ignatius of Antioch said that he wanted to become as grains of wheat to be ground beneath the jaws of the lions so that he might be made the living bread of the Saviour. So he too, would be made a doorstep and a stone in the King's highway to China. And that, indeed he will be, and we shall live to see the beginnings of the return upon that stone. How much longer we will have to wait, we know not. Whether the conflict will continue to be as vicious as it is at the present time, we know not. Whether swords will be drawn in greater numbers, that we know not. There is only one thing that we do know, and that is that the blood of this great American, of this first American Bishop to be martyred in China is to be counted among some of the noblest blood that this earth has drunk since Calvary drank the blood of Christ.

HATS IN CHURCH

For centuries it has been a custom for women and girls to cover their heads in church. Now some of them do not like to wear hats while they are in church.

Why should girls and women wear hats in church? St. Paul said that women should have their heads covered in church. The idea behind this order is this: The hair of girls and women is meant to be an ornament which augments their beauty and attractiveness. It is, therefore, not fitting that they display their charms in church, where they themselves, and the men are praying to God.

It is proper for them to hide their hair for the time being that in a they may not be a distraction to others and also that they may worship God in a spirit of humility.

Success often mistaken for "good luck" trails courageous men, while misery and misfortune likes timid people.

A NURSE'S PROBLEM

Problem: May a Catholic nurse engaged in public service give advice on birth-control to non- Catholics, especially when they themselves request such information?

Solution: The giving of information is not in itself sinful, even if the information concerns some sinful action. Thus, when a police official tells the candidates for the police force the methods employed by criminals to open a safe, he is doing nothing wrong, for it is useful for these men to know how criminals perform their evil deeds, in order that they may prevent them from thus violating the law of God and of society.

But it is different if the information as to the way in which sins can be committed is given in circumstances which clearly indicate that the purpose of the one communicating the knowledge is to aid the other person to commit those sins. Thus, if a bank-clerk informed a criminal who happens to be his friend, of the best way to break open the safe in his bank, his communication of i n f o r m a t i o n would be equivalent to a recommendation to attempt the robbery. Such a mode of giving information is formal co-operation in the sin of the other and is always forbidden by God's law. Now this is the type of communication that takes place when a nurse informs a woman who seeks information on birth-control about the ways in which the act of contraception can be performed. She is equivalently advising this type of sin; hence, under no circumstances may a Catholic nurse act in this way, even though otherwise she will lose her job.

There may be cases in which the nurse sincerely believes that it is better for a woman not to have more children for the time being; and it is not wrong to communicate this information; there are lawful modes of avoiding conception—abstinence and the rhythm—and the nurse can leave it to the woman's own conscience to choose one of these methods, in place of sinful contraception. If she believes that the questioner may be induced to adopt a lawful method of avoiding pregnancy instead of one that involves sin, she should suggest and explain such a lawful method.

The fact that the client is a non-Catholic does not modify the case. For the prohibition of contraception is a part of God's law, and accordingly is binding on all human beings without exception. It is not a merely ecclesiastical ruling, like the prohibition to eat meat on Friday, which binds only those subject to the jurisdiction of the Catholic Church. The Church may dispense a person from the law of Friday abstinence, or even abolish this law entirely; but the Church can never dispense a single individual from the law forbidding contraception, or modify this law with the passing of time.

And so, if a nurse engaged in public health service is requested by a non-Catholic client to advise her as to the various methods of contraception, the nurse must answer that her conscience does not allow her to give information. If the client presses her for an explanation of her stand, the nurse should reply that contraception is forbidden by God's law, because it is a frustration of the principal of marital intercourse as intended by the Creator. She need not enter

into an argument with the client; she should even judge this latter kindly, and believe that she is sincere in her conviction that contraception is not sinful. But the nurse herself must be faithful to her conscience as guided by the infallible teaching of the one true Church, and refuse to recommend what is sinful, whatever unfortunate consequences it may entail to herself. She must remember that sometimes a person must endure great hardships and sacrifice in the service of Jesus Christ.

Rules For Happy Marriage

IN New Jersey, Union Magistrate Court Judge A. Michael Lepore has been trying his best to cut down the rising divorce rate. Since his advice to estranged couples too often goes unheeded, he has had it printed on small cards, which are passed out to all domestic-relations litigants. As listed in the *Catholic Young People's Friend,* his seventeen rules for a successful marriage are:

1. Cultivation of absolute unselfishness on both sides.
2. Never let both be angry at once.
3. Never shout at one another unless the house is on fire.
4. Let each one strive to conform oftenest to the wishes of the other.
5. Let self-denial be the daily practice of each.
6. Never find fault unless the fault is certain, and always speak lovingly.
7. Never taunt with a past mistake.
8. Neglect the whole world rather than each other.
9. Never allow a request to be repeated.
10. Never make a remark at the expense of each other.
11. Never part for a pay without loving words to think of during absence.
12. Never let the sun go down upon anger or grievance.
13. Never meet without a loving welcome.
14. Never forget the happy hours of early love.
15. Never sigh over what might have been; make the best of what is.
16. Never forget that marriage was ordained by God and that His blessing alone can make it successful.
17. Never be contented until you know you are both walking in the same narrow way.

Many people are not aware of the numerous passages in the Holy Bible on the sanctity of marriage. Here are three particularly significant ones from the Old Testament:

1. "Happy is the husband of a good wife: for the number of his years is double. A virtuous woman rejoiceth her husband, and shall fulfill the years of his life in peace. A good wife is a good portion, she shall be given in the portion of them that fear God, to a man for his good deeds." (Ecclesiasticus 26: 1-3)

2. "Depart not from a wise and good wife, whom thou hast gotten in the fear of the Lord: for the grace of her modesty is above gold." (Ecclesiasticus 7: 21).

3. "Thou shalt not covet thy neighbor's house: neither shalt thou desire his wife, nor his servant, nor his handmaid, nor his ox, nor his ass, nor anything that is his." (Exodus 20: 17).

Marriage is a part of a divine plan, instituted by God to further man's happiness and sanctification. Since it is a holy privilege that allows husband and wife to be co-creatures of life with God himself, we should take effective steps to see that it is treated with respect over the air, on the screen, and in all phases of literature.

It is not enough to be merely against what is objectionable. Make your voice heard in behalf of higher standards in all modern channels of communication.

With homes in the U.S. fast approaching the 50,000,000 mark, it becomes more important than ever that we do everything possible to protect and strengthen the stability of the home. Above all things, the home should be as God intended it, a center and sanctuary of love. Charles Dickens stressed this point in his "Old Curiosity Shop": "In love of home, the love of country has its rise."

Positive and constructive steps are desperately needed to instill love in the home. All of them start with the homemaker and an effort must be made to remind American wives and mothers to make their voices heard and their influence for good felt in a more articulate way. So, starting today with two suggestions, we present a brief series of tips for homemakers:

1. Realize you have a divine mission to perform as wife and mother. You are a co-worker with the Almighty. You are a homemaker, not "just a housewife."

2. Make your home a center of love and joy. You in your own special way have the power, the ability, the duty, plus the grace to cheer and inspire your husband and children. With patient perseverence coupled with prayerful dependence upon God, you will find yourself able to get results that could never be achieved by being fault-finding and disagreeable.

"Happy is the husband of a good wife: For the number of his years is double." (Ecclesiasticus 26: 1).

Over 200,000 pilgrims, mostly young people visited the famous Ukrainian monastery "Pecherska Lavra" in Kiev, the capital of Ukraine. The Communist papers complained that these young people "behaved very respectfully and even said prayers before the famous ikons (pictures) and lighted candles before holy relics. These young men and women of Ukraine show that no propaganda can completely erase God from the hearts of the Ukrainian people. Ukraine was dedicated to the Blessed Virgin Mary in 1037 by king Yaroslav the Wise who proclaimed her "Queen of Ukraine". This loving Queen watches over her people and sees to it that the Christian heritage be preserved in her kingdom in spite of bitter anti-religious propaganda of Satan and his red champions.

GOD'S GLAD HEARTED PRO

IT happened like this.

Miguel Pro had let himself be talked into making a retreat. In the exuberance of his new-found serenity of soul he penned a filial letter to his mother and a friendly not to his senorita. The big mistake, in which Providence undoubtedly had a finger, was that he tucked the messages in the wrong envelopes and mailed them thus!

As might be expected, the bewildered senorita took offense and speedily returned the misdirected letter, together with all the gifts Miguel had ever given her.

Thus ended the budding romance.

In a busy downtown thoroughfare of Mexico City, a commemorative plaque is sacred to the memory of this laughing legionary of Christ the King. The inscription reads: *"On the facing sidewalk in a lane perpendicular to the end of the stair, died R. P. Migual Agustin Pro, S. J., shot the 23 of November, 1927. R.I.P."* Many people who pause to read these words still remember the brave Padre who faced the firing squad without flinching.

They honor in him a man of mettle, a Galahad of God, a hero in the arena of life. They remember him especially as the priest with the ready smile, the ever cheerful giver, God's glad-hearted Pro.

It has been said of him that he spread sunshine and joy wherever he went, and that is no exaggeration. In the Holy Book the Mexican youth had read the injunction to serve God with gladness, and he meant to live it to the hilt. He knew so well that joy, a fruit of the Holy Spirit, is the birthright of the Christian. And is it not the radiance of sanctifying grace, the glow of the Godhead within the Christian soul? To him, a sourpuss in the service of God just didn't make sense.

So with joyful face Migual fared forth along the highroad to heaven.

There was the incorrigible prankster in him, pulling fringes from a Jesuit's cinture when the priest was not looking. There was the midget maestro serenading the family or staging a gay charade. At times the amateur poet in him reeled off a rigmaloe of self-concocted verses. Then it was the irrepressible teenager playing jokes on his big sister and later buying her an icecream as a peace offering.

Barely out of the retreat that cost him his girl friend and won him a million graces, Miguel in high spirits and at peace with his conscience playfully donned a Jesuit cassock and sallied forth to do a little preaching on his own. He enjoyed himself thoroughly and merely grinned when two authentic Jesuits discovered the impostor and relieved him of the cigarettes the good people had given him, thinking he was a genuine son of Loyola.

He could be gay twenty-four hours a day, when he had a mind to.

When Halley's comet astonished the world in 1910, Miguel stumbled out of bed at two in the morning, awoke his brothers and sisters, and led them outside for an oral lesson in astronomy. A night watchman didn't like the idea and told the would-be professor a thing or two to that effect. But Miguel had the word of explanation ready: "We are peaceful people, but joyous."

From the comet he passed with the ease of the sons of God to its Creator and exclaimed like another Francis of Assisi: "Praised be my Father God, who makes such beautiful things!"

His cheerful disposition served him immensely throughout his years as a Jesuit-in-the-making. It enabled him to take the tough spots in his stride and himself not too seriously. Wisely he did not try to tear down nature, but rather let grace build upon it, remaining jovial, friendly, a man of sparkling wit who could have put a smile on the Great Stone Face.

But when clock or bell indicated the time for prayer or silence, Miguel could be as recollected as a Cistercian, as taciturn as a Trappist. When on retreat, he managed to be first in and last out of the chapel. And thus he prepared himself to suffer tribulation for the Name of Christ.

The dark days did not delay. They swooped down upon the unsuspecting Mexicans, and soon the political upheavals had taken such proportions that the Jesuit scholastics had to escape to the Society's house of studies at Los Gatos, California. Despite the bad news that came almost daily from the fatherland, young Pro endeavored to keep his jovial exterior and let God alone see the hurt in his heart.

His fellow scholastic could tell when reports from the home front were distressing, for on those occasions Miguel Pro wore a particularly sunny smile and cracked his best jokes at the evening recreation. Not that the fate of his family and compatriots left him indifferent, but he figured that glum looks in Los Gatos could help nobody in Mexico. Therefore, when the duty of the hour prevented him from praying for them, he offered his forced cheerfulness as a sacrifice. And many times it would have been easier to wear out his knees praying than to smile when his heart was crushed.

Ordained a priest in Belgium, he could not lay his hands in blessing upon his parents half a world away. But with characteristic courage and virile faith he managed a smile as he told his Jesuit confreres: "At last we are priests, and that is enough."

In Holy Mass he found a wellspring of endless joy. He was never happier than when at the altar of God who had gladdened his youth. To a Jesuit scholastic he wrote: "For about a year now I have had the happiness of saying Mass; the joy that one feels is like nothing in this world below; it is something higher, something spiritual and divine."

When he returned to Mexico in 1926, barely recovered from three operations in a row, he was well aware that volley of gunshot, and not a scapel, might end his days on short notice. Under Plutarco Elias Calles an era of religious persecution had opened, and priest knew how soon he might be riddled with bullets.

Yet the prospect of possible martyrdom did not frighten Father Pro. Disguised in flashing sweater, rumpled overalls, rakishly tilted cap, plus a little mustache he had let grow, he wedged his way here and there, said Mass, gave retreats, baptized babies, married lovers, absolved the repentant, closed the eyes of the dying.

Too, he had the sangfroid to jest in the face of hardship and danger, as when he wrote to another priest: "My confessional was a jubilee; twice they took me out because I fainted, for my animal nature, which had just left the enticing cushions of a hospital, was not accustomed to the hard seat of the confessional, and besides, the heat and stuffiness oppressed me."

The carefree son of *mi Padre Dios* ("My Father God," his favor-

ite phrase) did not let police patrolling and the espionage of detectives worry him too much.

When the gestapo of the President arrested him for having speard anti-Calels leaflets, it hinted that he should be ready to pay a substantial fine. Whereupon the Padre in diguise flashed back: "No, for two reasons—first, I haven't a centavo; and secondly, even if I had, I would not wish to suffer lifelong remorse for having contributed as much as half a centavo to keep in power the present government for even the ten-millionth part of a second."

Clapped into jail on the guess that he had sparked a plot to kill ex President Obregon, Miguel Pro wrote from his cell: "Does our life become from day to day more painful, more oppressive, more replete with difficulties? Blessed be God a thousand times who desires it so. If life be harder, love makes it also stronger and only this love, the Cross of my Lord Jesus Christ. grounded on suffering, can carry Heart of Jesus, I am all Thine; but take care of my promise so that I may be able to put it in practice even unto the complete sacrifice of my life."

That life he gave for God four days later, when the guns of Calles silenced his voice for ever. Still in the prime of manhood, only thirty-six years of age. Padre Pro was ready to receive the crown. It was his old father who requested that the *Te Deum* be sung at the hero's funeral. For it was fitting that Apostles, Prophets, and the white-robed army of Martyrs should praise the Lord God whom this Mexican martyr had served with gladness of heart.

(From the *Francisan Message*)

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Is it a sin to feel sexual pleasure?

A. Sexual pleasures are reserved for persons who are validly and lawfully married. Such pleasures are a reward bestowed by God upon those who cooperate with Him in the propagation of the human race.

A sexual feeling in an unmarried person becomes sinful when such a person knowingly and wilfully indulges in it. If he fights against it and tries to get rid of it, there is no sin, but just a temptation.

A person can commit an impure sin by thought, word or action. The best way to get rid of impure thoughts is to pray, invoking the names of Jesus and Mary, and to turn immediately ones mind to some other matter. As long as a person does not consent to an impure thought, there is no sin.

Q. Who administers the Sacrament of Confirmation in the Eastern Rite?

A. The Sacrament of Confirmation is generally administered by the priests in the Eastern Rites immediately after baptism. There are, however, some exceptions. No Maronite priest except the Bishop has the privilege to administer the Sacrament of Confirmation. The confirmation is not administered immediately after baptism in the Maronite Rite.

Neither the Malabar, nor Italo-Greek priests have the right to administer the Sacrament of Confirmation, because they follow the discipline of the Latin Church in this regard.

The Sacrament of Confirmation cannot be repeated when an Eastern Rite child receives Holy Communion in a Latin church, because an Eastern Rite church is not available.

Q. Are those who passed away and entered eternity aware of time?

A. Time is the measure of movement according to the before and after. As such it affects every created being. Only God is not affected. On earth we measure time by such instruments as clocks and wrist watches and even the sun dial.

The separated souls, writes Father Martin Jugie, A.A., famous theologian, "have the notion of our time and of our way of measuring it. But for them there is no day or night, or month, or year, or season. Nothing breaks the uniformity and the monotony of their time. They do not measure the parts of time with a clock or watch ...Whatever may be said about that measure is more or less that of earth—the measure these souls well know." Indeed the objective measurement of time in the world is the movements of the heavenly bodies and this measurement must be valid for the worlds of the spirit, since they are contained in the universe.

Q. I would like to have some information on the Eastern Rite Redemptorist Fathers, as to who startd this Branch, when, and for what purpose, etc...

The Eastern Rite Branch of the Congregation of the Most Holy Redeemer was started by a Belgian Redemptorist, Fr. Achilles Deleare in 1906 in Yorkton, Canada.

In 1913 Fr. Joseph Schrijvers, another Belgian Redemptorist started another branch in Galicia, now known as Western Ukraine, presently dominated by Russia. It was constituted into the Vice-Province of Lviv, and before the first occupation of Western Ukraine by the Red Army it had some 100 members, its major and minor seminary with 130 pupils. It was completely liquidated by the Reds in 1946-1948, all monasteries being confiscated and all Fathers dispersed and deported to Siberia.

The Vice-Province of Yorkton, Canada, to which the Eastern Rite Redemptorist house in Newark, N.J. belongs, continues to grow.

For long years His Exc. C. Bohachevsky was trying to bring the Eastern Rite Redemptorist Fathers from Canada to the U.S.A His plan materialized on Feb. 21, 1946, when the Eastern Rite Redemptorists took over the parish of Newark, N.J., and established themselves in the U.S.A.

Presently there are five Fathers in Newark. They take care of a large Ukrainian parish, and its parish school with more than 300 children.

They conduct missions and retreats. They preached numerous missions before they established themselves in Newark, N.J. But since their establishment in the U. S.A. they have conducted 150 missions, each lasting 8 days, 40 triduums and several retreats.

They also work with pen, and contribute to various Catholic papers.

The Vice-Province of Yorkton has now 68 members. If you feel that God calls you to become an Eastern Rite Redemptorist, send your petition at once to: Rev. Father Master, Ukr. Cath. Mission, Yorkton, Sask. Canada.

Q. I am not a Catholic, but I would like to know who is a Catholic?

A. A Catholic is a baptized person who professes the true and entire faith of Christ. If he keeps the law of Christ, he is also a good Catholic.

Practical proof, however, of being a Catholic consists in these three factors: one must believe all truths revealed by Jesus Christ, accept the doctrine on the seven Sacraments, and pledge allegiance to the visible Vicar of Christ on earth, the Pope of Rome who is the supreme Head of Christ's Church by the express will of her Divine Founder.

Q. I am a Latin Rite Catholic. My husband belongs to the Eastern Rite, because he is Ukrainian. We baptized our first baby in my Rite. Now I discovered that all children should be baptized in the Rite of their father. Did we sin by baptizing our child in my Rite? What should we do now?

A. It is plainly stated in Canon Law: If the parents are Catholics of different Rites, all children, whether boys or girls, follow the Rite of their father. (Can. 756, 2). Thus all children must be baptized in the Rite of their father. It is a sin if the parents knowingly transgress this law, because Church laws were made to be observed, and not transgressed at will. Even if the Latin Rite wife induces her husband to have the child baptized in her Rite, the child still belongs to the Rite of its father in which it should have been baptized. (Can. 98, I).

Since you did not know about this law, you did not sin. All you have to do now, is to take the baptismal record from your church, tell your priest to mark down that the child is an Eastern Rite Catholic, bring the record to the pastor of your husband and have the child confirmed by an Eastern Rite priest as soon as possible. By the way, there must be two god-parents when your child is confirmed. They may be the same as those of the baptism, or if you cannot get them, take another two, providing they are good Catholics, either members of the Eastern or Latin Rite.

Q. Does the daily offering of Holy Communion in a spirit of reparation entitle one to a plenary indulgence each day?

A. Yes, under the usual conditions. Members of the Apostleship of Prayer may gain a plenary indulgence as often as, having gone to Confession within the specified time and made a Communion of Reparation, they shall also visit a church or a public oratory and pray for the intentions of the Holy Father. A weekly Confession would more than fulfill the requirements for the gaining of a daily plenary indulgence in this way. The law (Canon 931) states: "The Faithful who are accustomed, unless lawfully hindered, to approach the Sacrament of Penance at least twice a month, or to receive Holy Communion in the state of grace and with a right and devout intention daily, although they may abstain from it once or twice during the week, can gain all indulgences, even without the actual Confession which would otherwise be necessary for gaining them, except the indulgences of an ordinary or extraordinary jubilee, or those granted in the form of a jubilee."

Q. If there are so many damned souls, will not Satan rejoice at the end of the world that he has won so many victories?

A. No, Satan will not rejoice because he cannot rejoice. All the privilege of joy has been taken away from him. Perhaps he will suffer even more because of the evil work he has done in tempting souls to their own damnation.

Q. Is it right for a parent to allow her daughter to sit up with her boy friend until late hours of the night, after all the other members of the family have gone to bed?

A. A mother who does this is asking for trouble. It is to place both the boy and the girl in grave danger of temptation. A mother should not allow it.

Q. What is meant by Gregorian Masses?

A. The term is applied to a series of Masses said on thirty consecutive days for some definitely specified deceased person. The term Gregorian is used in honor of St. Gregory the Great, elected Pope in 590. Tradition has it that he was always most devoted to the merciful work of helping the souls in purgatory by his Masses and prayers, and by offering thirty consecutive Masses secured the liberation from purgatory of the monk Justus. The custom of thus offering thirty Masses spread throughout the Church with the approbation of various Popes.

The Masses should be said on consecutive days, though not necessarily by the same priest or at the same altar. Like all suffrages for the dead, the application of the spiritual fruits of these Masses depends entirely upon the all-holy will of God.

Because of the inconvenience attached to having the thirty Masses said consecutively, which is a condition of the privileges attached to this devotion, the offering for the series is usually larger than for the same number of Masses not said in a continued series.

Q. If Christ forbade divorce and remarriage, why do other Christian "churches" permit it?

A. Because they are not true churches of Christ. There is but one true Church of Christ and this is the Catholic Church. Being the true Church of Christ, she cannot and will not approve divorce and remarriage, because in doing so she would betray Her Divine Founder, Jesus.

Read the following statements of the New Testament, and you will see that the Church cannot permit divorce and remarriage:

Marriage is indissoluble by the Positive law of God—"But to those who are married, not I but the Lord commands that a wife is not to depart from her husband, and if she departs, that she is to remain unmarried or be reconciled to her husband. And let not a husband put away his wife" (I Cor. VII, 10-11).

"And there came to Him some Pharisees, testing Him, and saying, 'Is it lawful for a man to put away his wife for any cause?'

But He (Christ) answered and said to them, 'Have you not read that the Creator from the beginning made them male and female, and said, 'For this cause a man shall leave his father and mother, and cleave to his wife and the two shall become one flesh?' Therefore now they are no longer two, but one flesh. What therefore God has joined together, let no man put asunder."

"They said to Him, Why then did Moses command to give a written notice of dismissal, and to put her away?' He said to them, 'Be-

cause Moses, by reason of the hardness of your heart, permitted you to put away your wives; but it was not so from the beginning. And I say to you, that whoever puts away his wife, except for immorality, and marries another, commits adultery; and he who marries a woman who has been put away commits adultery" (Mtt. XIX, 8-9).

THREE CENTURIES OF STRUGGLE

The Ukrainian Canadian Committee recently published a small pamphlet entitled "Three centuries of Struggle" which contains five speeches (addresses) of well known specialists on the Soviet methods and policy. Such oustanding writers as C. A. Manning, W. Kirkconnell, Simpson and others show us the hypocrisy of the Russian policy toward Ukraine during the three centuries of Russian domination over the Ukrainian people.

We recommend this pamphlet to our readers.

There isn't much difference between those who cannot and do not read. Both are ignorant.

A Soviet representative was looking for something. A journalist eager to help him, said: "what are you looking for, gentleman? "The Red stooge sternly replied: "I am not a 'gentleman', I am representative of the Soviet Union." Well said, Mister Stooge...

The bus driver is the only one who is sure of getting a seat on the bus.

MICHAEL F. STADNYK

OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)

МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист

Отвирає власну канцелярію

307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.

(Opposite Eatons — South Building)

Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга

For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ

що можна набути в

Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Львів, літературно-мистецький збірник	$9.00
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

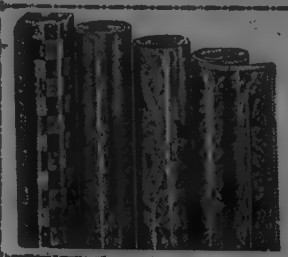

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	[illegible]
Абу Касимові Капці, І. Франко	1.[illegible]
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.[illegible]
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.[illegible]
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.[illegible]
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Люрд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в століття проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	3.00
Нова Історія України, І. Крип'якевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.[illegible]
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Пошана для покликань		1
З Листів до Редакції		6
Ювілей Папи Пія XII	о. Мих. Щудло ЧНІ.	22
Тайна Покути	о. Мих. Щудло ЧНІ.	26
Нова Фундація в Делічето		30
Хотів би ти знати?		36
Мучеництво	о. Вол. Білинський	37
Easter		39
Subjection of the Uniate Church	Rev. M. Schudlo CSSR.	42
How to make Ukrainian pysanky	Gloria Surmach	47
Facts about Resurrection of bodies		49
I'd like to know		51
On disagreements about Catholic Doctrine	D. F. Miller	54
Death in a bad marriage	Donald F. Miller	59
Yes, No, Wait!	Fr. Dybka CSSR.	60
"Obnova" holds retreat		61
Woman in Church		62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 4. ЙОРКТОН, САСК. Квітень, 1956

Пошана для Покликань

Намірення Апостольства Молитви на місяць Квітень потверджене і благословлене св. Отцем.

СЬОГОДНІ часто говорять і пишуть про священиків, монахів і монахинь. Духовні особи виступають навіть у повістях і кінотеатрах. І хотяй автори тих повістей чи представлень мають часто добру волю й прихильні до духовних осіб, мимо того ті твори модерних авторів загально радше обезображують тідність священиків і монаших осіб. Крім цего надзвичайно велика різноманітність і численність праць, що ними займаються священики спричинює певного роду затемнення дійсного характеру й задачі священика. А преціньь, хотяй священик мав би не знати кілько різних обов'язків, він ніколи не сповнить ліпше свого завдання, як тоді, коли буде **тільки священиком.**

Хто це є священик?

На це питання відповідає св. Павло: "Кожний первосвященик вибирається з поміж людей, поставляється за людей на служби, що є до Бога, щоб приносив дари же і жертви за гріхи" (Євр. 5, 1).

Священик є отже людиною, не ангелом, ані "надлюдиною"; людиною вибраною і відділеною. Перед своїм покликанням він не був відділений, відрізнений, він був може одним з приятелів, знакомих... Перед покликанням мав звичайні сили, власти, як його ровесники. Нараз його відділено, вилучено зі загального світського, непосвяченого стану, і до цего світського стану він уже не може вернути. Він є священиком. Від хвилі свого покликання він є людиною відокремленою від світу і від зносин чисто людських, природних; він є людиною, що дивиться на все очима віри, жиє з віри. Його покликання має на цілі в життю священика утворити неначе якусь порожнечу, а цю порожнечу має заповнити тільки БОГ. Тому священик має любити все лиш в Христі і для Христа. Це було б для священика блудом, якщо він хотівби цю порожнечу свого життя заповнити чим іншим, як любов'ю Ісуса Христа і всего іншого в Бозі. Рівнож це була б хибна любов, взглядом священика, якщо хто хотівби предложити священикові яку приязнь, дружбу, чи розривку, чи щонебудь інше, що могло б в якийнебудь спосіб іти навзаводи з Богом що до часу, місця в священичім серцю або в священичім житті.

Це відділення є тільки природним наслідком внутрішньої переміни, що її довершила в душі священика Тайна священства. Ця переміна на зовні невидима, однак мимо того зовсім дійсна, вона непомітна, але не менше глибока. Висвячений священик змінив-

ся, він основно не той самий. Назначений характером священства, через це пристосований до Христа Вічного Священика. Священик тільки людина й остає людиною, однак перемінений на оруддя Божого ділання, він став причиною надприродних наслідків, до яких чисто людська спроможність не спосібна. Людина наділена силою відпускати гріхи, приносити Божественні Жертви, перемінювати хліб і вино в Тіло і Кров Воплоченого Бога, бути пастирем душ, пророком-речником Божого Слова, орудником Божої ласки. Через Священство він стає співучасником найбільшого діла, що є дане людині, а іменно продовжувати Відкуплення Господа нашого Ісуса Христа; священик дістає завдання бути другим Христом, посередником між Богом а людьми, приносити Богові жертви за людей, а своєю службою уділяти людям прощення і ласки.

Славний проповідник, Лякордер, гарно це висказує:

"Жити серед світу, не бажаючи його втіх,

Бути членом кожної родини, а мимо того не належати до ніодної з них,

Мати участь в усіх терпіннях, проникати в усі тайни-секрети, лічити всі рани, іти від людей до Бога і приносити Йому їхні молитви, і вертати від Бога до людей і приносити прощення й надію, мати серце горіюче полум'ям любови і серце з криці для чистоти, навчати, потішати, і завсіди благословити,—о! То є життя! І воно є твоїм, о священику Ісуса Христа".

Так взнеслий уряд, щось найвищого, чого людина може прагнути, а до чого ласка може кликати, ясна річ, що вимагає, щоб той, що цей уряд посідає, рішучо змагав набути велику моральну чистоту, совершенство духа й тісну злуку з Богом.

В своїм вселенськім листі (енцикліці) з дня 23. вересня 1950 р., Св. Отець Пій XII усильно завзиває священиків до святости:

"Не можливим є, щоб священичий уряд приніс повні успіхи, що зовсім відповідали б потребам нинішнього часу, якщо священики не будуть перед народом, що їх окружає, ясніти блеском святости і не будуть гідними "слугами Христовими і вірними завідателями тайн Божих" (I Кор. 4, 1), успішними "помічниками Божими" (I Кор. 3, 9), "до всякого доброго діла готовими" (2 Тим. 3, 17).

Відтак Христовий Намісник описує в подробицях життя священика, що відповідає потребам нинішнього часу: він буде, подібно як Христос, вірний кожному обовязкові, наслідуючи життя Ісуса Христа в убожестві, чистоті, покорі, послусі, він буде користати з кожної нагоди, щоб поступити в святости, що є відповідна його покликанню, у своїм стремінню до звершености буде витривалий, він буде мужем молитви, неструдженої ревности, горіючий любов'ю, лагідний, вирозумілий, прощаючий.

Коли ми зважимо, як взнесла є гідність священичого уряду, а з другої сторони як низький є уровень ідеалів наших часів, так дуже зматеріялізованих і зісвітчених, то ми зрозуміємо, чому св. Отець завзиває нас до молитви, щоб священики зрозуміли й оцінювали гідність свого стану й уряду.

І зовсім не є злишним, щоб і вірні розуміли й цінили гідність священика. Це не мало буде помагати священикам і їх людським

слабим змаганням до святости, якщо вони будуть свідомі того, що всі кругом них, всі що їх знають,—родина, приятелі, знакомі, —очікують від священика відмінного поступования, світлого приміру, суворости в житті, умертвлення, духа молитви більшого, вищого, чим звичайних побожних християн. Природно ми стараємося відповісти очікуванням тих, що на нас глядять. Це не була б заохота для священика, щоб він старався конечно й сталого святість, якщо світські люди очікували б він нього мало що більше, як захованя Божих заповідей, певної міри чемности й доброго поведення; якщо вони були б думки, що він буде аматором усіх тих невинних спортів і забав і розривок, що їх люблять світські люди. Тому однак, що священики є "вибрані з поміж людей", і загально поділяють ідеї й ідеали окруження, то це не мало причиниться до того, що священики будуть узнавати взнеслість свого стану, наколи світські люди будуть дивитися на священиче покликання в правдивім світлі, після духа віри.

Активність світських людей

Правильне цінення надприродних властей, взнелості, гідности священика не мало причиниться до того, щоб заохотити світських людей до участи в католицькій акції, до сповнювання численних обов'язків, що їх світські люди можуть сповняти і в той спосіб допомагати священикам, щоб вони могли більше займатися виключно священичими ділами. Дійсно, це є радше нещасне марнованя Божих властей і часу і енергії, що могла б бути посвячена більше правдиво духовним цілям і надприродним справам, коли священики багато заняті рутиною адміністрації дочасних справ, надзором парохіяльних будинків і їх утриманням, організацією соціяльних і розривкових активностей, збиранням гроша потрібного для парохії й школи, різними видатками, одним словом тисячними справами, що їх світські люди могли б сповнити так добре, або й ліпше як священик; це дало б священикові більше свобідного часу для чисто духовних справ, уділювання св. Тайн, читання й студіюм так конечного до проповідання й навчання Божого слова, відвідування хворих і т.д. Чи для тих світських дрібниць священик був висвячений і дістав страшні власти священства? Гідність священика полягає якраз на особлившім порученню йому даному, щоб усвячував других, на участи в післанництві даним апостолам: "Ідіть і навчайте... хрестячи ...; це чиніть, скільки разів пити мете на мою пам'ятку" (Мат. 28, 18, 19; I Кор. 11, 25). Згідно з волею Ісуса Христа священик має обов'язок, користаючи з тих Божих властей йому даних, сповняти взнеслі таїнства свого уряду. Та надприродна гідність священика і його Божі власти зовсім послідовно вимагають від священика святости. Коли кандидат священичого стану приходить до свячень, він тим самим рішається взяти на себе обов'язок стреміти до вищого совершенства і святости відповідної до його взнеслого стану.

Монаше покликання

Монаше покликання є відмінне від священичого. Монах, монахиня це особа, що не з огляду на свою гідність, але безпосередно

й впрост з огляду на свої обіти, зложені в якімсь узнані Церквою інституті, зобов'язується стреміти до найвищого совершенства, а це при помочі особливших середників, іменно: через захованння евангельських рад: убожества, чистоти і послуху, Через ці обіти монаша особа віддається цілковито Богові. Тому, що ця дорога совершенства, через захованння трьох обітів, є найпевнішою, найуспішнішою і найбезпечнішою дорогою до найтіснішої злуки з Богом, св. Церква узнає такого роду життя яко особливший стан і бажає, щоб усі цей стан високо цінили. Це ясна річ, що між священством а монашеством не може бути якогось противенства.

Тому, що монахи й монахині займаються, відповідно до особлившої задачі свого чину, дуже різними працями (як навчання, виховування молоді, шпиталі і т.д.) заходить небезпека, щоб ті різнородні праці інституту не займили першого місця, а ціль інституту, значить святість, совершенство, не займили дальшого місця. Є небезпека, щоб монаша особа серед усіх своїх праць і занять не забула на своє правдиве покликання. Тому св. Отець завзиває до молитви, щоб монаші особи все добре цінили взнесліть свого стану й покликання, а також щоб світські люди мали правильне поняття про характер монашого життя.

Нема небезпеки, щоб та святість, що її вимагається від священика, або той строгий дух цілковитого віддання ся Богові, що повинен бути характеристичною ціхою монашого стану, відстрашували кандидатів від покликання. Великодушність і ідеалізм молоді є того роду, що радо йде за покликанням до героїзму й посвяти. У тім своїм ідеалізмі молодь тим скорше готова до посвяти й жертви, коли бачить гарний примір тих, що перед ними пішли за покликанням. І в тім огляді, за бажанням св. Отця нам треба молитися, щоб усі священики, монахи й монахині, а також світські люди, уміли високо цінити й поважати гідність священичого й монашого покликання.

Покликання

Тут приходить одна дуже пекуча справа: справа покликань. В послідніх часах загально великий брак покликань до стану священичого й монашого. Число священиків і монахів та монахинь за мале, щоб відповісти потребам св. Церкви. Цей брак покликань є великою журбою св. Церкви. Священича діяльність є так тісно зв'язана зі життям Церкви, що ми можемо бути певні, що Боже Провидіння дає ласку покликання вистарчаючому числу молоді, щоб задоволити потреби Церкви. Христос сказав, що буде з Церквою по кінець світу, отже буде все дбати про її потреби. Подібно Бог дає ласку покликання до стану монашого; монаший стан так дуже важний в життю й розвою Церкви. Однак часто буває, що душі, що їх Бог кличе, не чують цего голосу серед розсіянь і привабливих голосів сьогоднішнього змаґерялізованого світу, що так гонить за змиловими приємностями; або як часто чують Божий голос, то брак тим душам духа жертви. Коли Бог кличе, Він не нищить людської свобідної волі; людина, уживаючи тої волі, може піти за покликом, або його відкинути. Часом родичі й родина не бояться противитися Божій волі, часом потяг світу за сильний і слабодухи йдуть за ним, то знова душа не співділає з Божою ласкою. Досвід учить, що змарнованння покликання дуже небезпечне для спасення душі, що з поклику не скористала.

Як Бог кличе?

Бог може кликати чудесним способом, як покликав св. Павла, або інших апостолів. Може покликувати в спосіб менше очевидний: душа відчуває сильний потяг ласки, потіху на думку, що піде за покликанням, або смуток, якщо були б вигляди, що може не буде могла піти за покликанням. Ті дві наведені способи покликання рідко бувають. Звичайно Боже покликання, або запросини полягають на нічім іншім, як на посіданню прикмет природи й ласки, що розумно дають запевнення, що хтось буде в силі сповняти обов'язки вибраного стану і що причиниться до добра душ, а заразом запевнення, що Бог буде вдоволений, коли дана особа вступить до того стану. Щодо дарів природи, то тут не ходить о надзвичайні дарованння, але вимагається достаточне здоров'я, вистарчаючі спосібности ума, щоб покінчити курс студій на священика, або курс наук потрібних до даного монашого інституту. Щодо дарів ласки, то треба мати відповідну моральну чистоту, щоб душа була вільна від більших налогів до гріха, що діяла би дану особу негідною покликання і не відповідною до вимогів покликання; (присутність налогу до гріха ще не є знаком, що нема покликання, але, що нема покликання, щоб сейчас вступати, заки не поправилося з налогу), також треба щирого бажання служити Богові. Коли є ті дані, то решта лежить в руках даної одиниці, і питання: "Чи я маю покликання?" сходиться з питанням: "Чи я готов зробити жертву? Чи я готов служити Богові на цій особлившій дорозі життя? в тім покликанню?"

Дуже часто нема заспокоюючого запевнення, що вибране покликання принесе щастя. Дуже часто таке запевнення приходить доперва коли хто зробив рішальний крок, і свою будуччину віддав в Божі руки.

Те, що св. Отець Пій XI написав в своїй енцикліці 3 трудня 1935 р. про Католицьке Священство можна зарівно віднести і до монаших покликань:

"З усіх середників, щоб збільшити число робітників у винниці Господній, найлекшим і найскуточнішим є молитва, як це поручає сам Ісус Христос: "Жниво велике, робітників мало. Тому моліть Господа жнив, щоб післав робітників на Своє жниво". Яка молитва може бути більше прийнятна Пресвятому Серцю нашого Спасителя? Яка молитва є більше певно й скоро і великодушно вислухана, як ця, що відповідає так дуже бажанню того Божого Серця? Просіть і дасться вам".

Тому молімся, щоб усі священики й вірні вповні розуміли значення і гідність монашого і священичого покликання, щоб священики й монащі особи жили так, як цего вимагають їх взнеслі покликання, щоб вірні відносилися до священиків, монахів і монахинь з належною пошаною, щоб усі, що їх Бог кличе, ішли за тим покликом і в той спосіб співділали з Христом в Його великім ділі Відкуплення.

Місійне наміреннЯ на Квітень: Щоб взростало число місіонарів у Кореї.

Місяць Травень: НаміреннЯ Апостольства Молитви: За згідливість між народами під володінням Марії—Цариці світу.

Місійне наміреннЯ: Щоб почитання Пр. Діви потягнуло невірних до правдивої релігії.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ВІДПОВІДЬ РЕДАКТОРАМ "ВІСТНИКА"

Редактори цього журналу в 3-ому числі, 1 лютня 1956 питаються, чому ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ пише, що воно непевне, чи Св. Андрей апостол був у Києві. Крім цього докоряють, що Голос Спас. пише, що Петро був у Римі, хоч воно теж непевне, і закінчують свій докір словами: "Чому ж про це "Г.С." не пише, а завзявся на Київ?"

Шановні Редактори "Вістника", редактор Голосу Спасителя був би дуже вдоволений, якщо б була бодай яканебудь правдоподібність, що первозваний Апостол Андрей був у Києві. Це ж була б велика честь для України та нашого народу. Нажаль новітні історики виказали, що пробування Св. Андрея на київських горах це тільки звичайна собі легенда, яка повстала десь аж у 12-ім ст., бо до 70-ти років 11-го століття давна наша Русь зовсім не знала легенди про побут Св. Андрея в Києві. Ніодин наш твір з 11-го ст. не знає нічого про проповідування Св. Андрея в Україні. Такі київські письменники як митр. Іларіон, що був київським митрополитом проти волі Царгородського патріярха, Яків, Нестор, наш перший літописець абсолютно не згадують про Св. Андрея, але заявляють, що Св. апостол Павло учив у слов'янській землі, цебто в Ілірії: "Отож і Павло є учителем словянського язика, до якого і ми Русь належимо. Отож наш учитель для Руси є апостол Павло".

Аж у половині 12-го ст. якийсь наш письменник, переробляючи наш перший літопис, вложив у нього легенду про Св. Андрея.

Але навіть ця легенда не мала протикатолицького та протиримського характеру, бо хоч згадується про Св. Андрея, проте наш автор виразно зазначує, що Св. Андрей нече б не знав нічого про Царгород, бо з Синопи іде до Херсонезу на Кримі, звідти удається до Києва, потім пливе на північ вздовж Дніпра до Ільменського озера, звідки удається до Риму!

От як наш автор знехтував претенсії сучасних грецьких пропагандистів, які хотіли вчинити зо Св. Андрея противника та суперника Св. Петра, зробити його першим патріярхом Царгороду, який в часах апостолів навіть не існував, і так допомогти царгородським патріярхам перебрати в свої руки керму Христової Церкви, яку Спаситель передав Св. Петрові та його законним наслідникам, римським Папам.

В українській легенді про побут св. Андрея в Україні ясно зазначено наперекір тодішній грецькій пропаганді, що осередок християнства не Царгород, а РИМ, бо Св. Ан. Андрей іде через Україну не до Царгороду, але до Риму.

Ось, Шановні Редактори, рація, чому Голос Спасителя не твердить, що Св. Андрей був в Україні. Він найбільше міг бути в деяких осередках грецьких на Кримі, і це вдається історично певне, але ніхто, навіть сьогоднішні російські письменники не твердять, що Св. Андрей був на Русі, хоч царська Росія та її провідники від Петра Великого, ба й Івана Грозного намагалися закріпити в народі віруванння, що Св. Андрей був на Русі, щоб так могти перебрати ролю Царгороду й верховодити в Східній Церкві.

Коли ж іде про побут Св. Петра в Римі, то справа зовсім інакше мається. Питаєтеся, чому Г. С. про це не пише? Шановні Редактори: "Г.С." про це вже писав і ще буде писати при нагоді. Прошу ласкаво перегляну ти собі число Голосу Спасителя з березня 1954 р., а саме статтю: "Апостол Петро це основник Римської Церкви" 23-28 ст.). Як можна твердити, що ми про це не пишемо? Прошу вперед бодай переглянути Голос Спасителя, заки будете докоряти його редакторові.

В цій статті є подані історичні докази, які наявно доказують, що Св. Петро був у Римі та заложив там церкву. Св. Кипріян зве Рим: "Містом Петра".—Св. Еліфаній Кипрський пише: "Перші апостоли Петро і Павло самі були епископами в Римі".

Світила східньої Церкви, Св. Василій, Григорій Ніський і Назіязенський звуть Рим "катедрою Петра". Як могли б вони так звати Рим, якщо б там не був епископом Св. Петро?

Німецькі протестантські археологи потвердили в 1873 р., що Св. Петро був у Римі. **Гарнак,** німецький раціоналіст і ворог папства, признає, що Св. Петро був у Римі. Наш історик **Д. Дорошенко** признає, що Петро працював у Римі. (Див. Короткий нарис хр. Церкви, 15-16 ст.).

Російська минея на червень дня 30 в Утрені на честь Св. Петра каже: "Ти був перший епископ Риму". (Київське вид., 236 ст.).

Ось Вам, Шановні Редактори, відповідь на Ваше питання, чому редакція "Гол. Спас." інакше трактує питання побуту Св. Петра в Римі й Св. Андрея в Україні. На побут Петра в Римі маємо незбиті історичні докази, а на побут Андрея в Русі не тільки що нема історичних доказів, але є докази, що він там зовсім не був.

Редактор Голосу Спасителя.

25-літній ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ

Родина та знайомі з Модельфарм, Саск., улаштували несподіванку пану Івана та Параскевії Домшей з Джедбург з нагоди 25-ліття їх шлюбу.

Пан Хруник привітав ювілятів і склав їм побажання. Інші промовці теж бажали їм щастя й Божого благословення. При кінці бенкету ювіляти подякували гостям за пам'ять про них.

Збірка на Голос Спасителя принесла 5.00. Щира подяка гостям і Многая Літа для ювілятів.

Гість.

ДЕНЬ ХВОРИХ

Від кількох літ в Бельгії та Голяндії деякі католицькі епископи зарядили в своїх епархіях "день хворих". Тоді багачі дають для хворих щедрі милостині, відвідують їх, привозять до церкви на Службу Божу, на якій хворі приймають Св. Причастя. В часі відправи священик виголошує проповідь про вартість страждання, яке для християн стається джерелом Божого благословення в житті та численних заслуг, по смерті в небі.

ГЕРОЇСЬКА ДІВИЦЯ

Олеся, бідна сирота, була в наймах, бо батьки померли в заранні її життя. Згодом тяжко захворіла. Прийшов священик і дав їй Св. Тайни. Вона побожно прийняла їх. Священик спитався, чого ще собі бажала. Олеся відказала: "Бажаю ще багато терпіти й потім негайно померти".

Священик здивовано закликав: "Звідки ж узялося в тебе таке бажання?" Хвора дівиця побожно поглянула на хрест і додала: "Бажаю багато терпіти, щоб відпокутувати за свої минулі гріхи. Але потім негайно хочу померти, бо боюся знову допуститися тих самих гріхів, затратити Бога та загинути навіки".

"ВИФЛЕЄМСЬКА НІЧ" У НЮАРКУ

"Український Театр з Филядельфії" відограв у Нюарку відому Різдвяну П'єсу "Вифлеємська Ніч", що має чотири дії. Пан Довбуш, диригент катедрального хору приготовив співи, Пані Лідія Бульба акомпан'ювала співи при фортеп'яні.

Актори дуже гарно відгравали свої ролі, особливо В. Шашаровський, що представляв Ірода царя, та панна Христина, що відображала Пречисту Діву.

Спів був виведений помистецьки. Публика була захоплена вмістю акторів і їх три. У виставі взяли участь 60 осіб з Театру та катедрального хору.

Ця п'єса відбулася в Укр. Централі 5 січня 1956.

Редактор Гол. Спасителя

ГЕРОЇСТВО о. А. ДЕЛЯРОГО ЧНІ.

Отче Редакторе:

Читаю Голос Спасителя і люблю його, особливо спомини про подорож до Св. Землі.

Хочу написати Вам декілька слів про о. Делярого. Я приїхав до Канади в 1900 р., а саме до Шол Лейк. Там не було ні церкви, ні священика. Люди ходили пішки. Дехто ужи-

вав коней, якщо мав. Раз Б. Дзівер поїхав до міста. Дорога тривала 20 миль. В місті стрінули о. Делярого. Була люта зима. Отець Деляре причепився до голих санок і так з нами дістався до наших людей. Ми були заблудили в ночі. Один господар прийняв нас на нічліг і почастував нас пісною барабулькою, бо нічого більше вдома не мав.

Я ще раз бачив о. Делярого, як 20 миль їхав до шпиталю на коні без сідла. Це був великий праведник і правдивий Христовий апостол.

Ваш Янчицький.

ЛИСТ ДОНЕЧКИ ДО БАТЬКІВ

8. II. 1956

Дорогенька Мамцю,

Я знову спізнилася з побажаннями з нагоди Ваших ім'янин. Ви напевно чекали на мій лист як на манну. Ось Ваша несумлінна Наталка!

Мамцю, сьогодні 8-го лютня! Це важний для мене день! Чому? Я тоді не вродилася, ані не виходила заміж! Це ім'янини моєї любої Неньки! Тому він важний для мене!

Я щиро молюся за Вас, як тільки дитина може молитися за рідну Неньку, якій добра бажає, бо ніхто в світі не має такої неньки як ми.

Мамо, я більше думаю про Вас ніж уявляєте собі. Я відійшла з дому в 16-ім році життя й відтоді собі стелила сама дорогу життя.

Що старша я, то краще розумію, що для дитини значать добрі батьки. Часто в школі чи поза школою пригадуються мені різні події з мого домашнього життя.

Як дивлюся на лихо вихованих людей, то зараз кажу собі: "Не так учили нас удома! Вони не позволяли нам так говорити чи поступати!"

Сьогоднішні батьки нерідко лихо жартують і говорять перед власними дітьми. Не пригадую собі, що б щось подібне трапилося в нашій хаті.

Світ стидається молитви. Ми завжди разом удома молилися, заки йшли на відпочинок.

Нас учили про Бога, навчали шанувати батьків, читати й писати по-українськи. Як же ж сьогодні виростають ті ніби "українські діти"? Вони навіть не вміють по-українськи й батьки не журяться цим!

Ах, Мамцю, за добре українське й католицьке виховання я Вам більше вдячна ніж за $100,000.00, що Ви були б полишили мені як спадщину.

Що більше старіюся, то більше тішуся, що я Ваша дитина. Не сумуйте, що Ви матеріяльно бідні. Гроші не можуть рівнятися здобрим вихованням, що Ви дали нам.

Кінчаю листа, бажаю Вам Божої ласки й любови.

Ваша Наталка.

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ

Три молоді Редемптористи: Пр. Браття Фецко, Яхимишин і Кучмяк стали дияконами 15 лютня 1956. р. Преосв. Кир Ізидор доконав рукоположення в семінаріїній каплиці студендату в Медовейл, Онт.

Нововисвячені диякони стануть священиками в травні цього року.

Редакція Голосу Спасителя бажає нововисвяченим Дияконам Божого благословення.

АКАДЕМІЯ В НЮАРКУ

В неділю 12-го лютня ц.р. відбулася святочна академія в честь наших молодих героїв, що склали життя за Україну в бою з большевиками під Крутами.

Доволі численна публика уважно прислухувалася мистецько проведеній програмі Академії, що її влаштували СУМ, ПЛАСТ і ОДУМ.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

...Св. Анні складає подяку за отримані ласки

Сестра Василія СПНДМ.

Складаю найщирішу подяку Солодкому Серцю Ісуса і Пречистій Діві Марії за вислухані молитви.

Анна Брик, Йорктон.

Складаю прилюдну подяку Пречистій Діві Марії за поміч у виздоровленню дитини і за опіку, що врятувала від наглої і несподіваної смерти п'ять членів моєї родини.

Ксеня Дусик, Інвермей.

Складаю найщирішу подяку Матері Божій Неуст. Помочі і Найсв. Серцю Ісуса і всім Святим за поліпшення мого здоровля, і здоровля мого сина Михайла Трачука, і рівночасно дальше прошу о повне виздоровлення мене і мого сина Михайла.

Посилаю 5.00 на Сл. Божу за виздоровлення мого сина.

Текля Трачик, Дервент.

УКРАЇНСЬКИЙ СТАРЕЧИЙ ДІМ У ВІННІПЕГУ

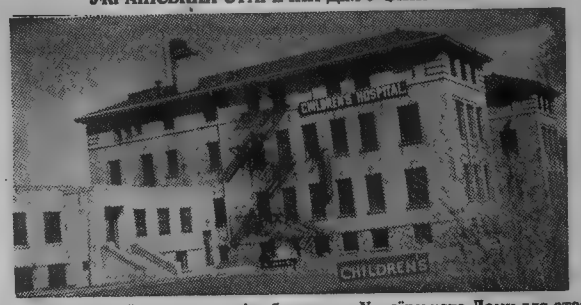

Частинний загальний вид на великі забудування Українського Дому для старців

Справа українського старечого дому в місті Вінніпегу була завжди пекучою. Правда, українські поселенці спромоглися на будову своїх церков та своїх власних домівок-галь, але чомусь забували про те, щоб мати свій власний притулок для старців-піонерів. І було так, що українські старенькі піонери, які творили краще життя своїм дітям тут у Канаді, мусіли шукати притулку на старі літа в чужих. Неодну сльозу проковтнула наша бабуся чи дідусь в чужому старечому домі, не розуміючи мови ані не маючи відповідної духової обслуги. Щойно тепер, за ініціятивою та стараннем Преосв. Кир Максима Германюка, єпископа-коадютора Вінніпегського Екзархату, Сестри Служебниці закупили великі забудування колишнього дитячого шпиталю на старечий дім. Це велика будівля, що складається з кількох будинків з дуже гарною площею в центрі міста Вінніпегу при вулиці Мейн і Редвуд, недалеко ріки Ред. Велика заслуга в цьому нашого Владики Кир Максима, що така гарна посілість з великими будинками шпиталю та новим домом медсестер ("нирсінг гавз") дісталася в українські руки наших заслужених Сестер Служебниць.

Ціна закупу сягає чверть мільйона долярів. Ми знаємо, що наші Сестри вбогі та не мають можливости таку суму заплатити, але вони вірять у доброту українських сердець, вірять у те, що все українське громадянство без різниць на віровизнання поспішить з фінансовою допомогою. Цей дім призначений для старших чоловіків і жінок, у першу чергу для українців, а дальше і для всіх інших громадян Канади.

Хоча цей дім є в місті Вінніпегу, то в ньому можуть знайти приміщення також наші старші люди з ближчих і навіть з дальших околиць. Тому всі українці, в якій частині Манітоби вони не жили б, повинні поспішити з матеріяльною допомогою. Коли прийдуть до Вашої хати за збіркою Сестри Служебниці чи хтось інший з їхнього Збіркового Комітету, то обдаруйте їх щедро, бо це велика і благородна ціль. Від хвороби Бог нас може охоронити, але від старости ні, тому для кожного з нас може бути місце в старечому домі. Хто жертвує на старечий дім, той жертвує для себе самого.

Кожний з нас на старі літа бажав би знайти захист в окруженні своїх людей та—що найважливіше—під опікою українських Сестер Служебниць, які вестимуть старечий дім дійсно з любов'ю та самопосвятою для ближнього. Цей перший великий український дім для старців мусить бути модерним та репрезентативним на цілу Манітобу, він мусить стати гордістю всіх українців Канади.

Вістку про закуплення Дитячого Шпиталю під Старечий Дім всі прийняли з великою радістю. Навіть наші співгромадяни неукраїнці висловлювали свої гратуляції. Українські старші люди, що живуть по фармах чи по старечих домах, питають кожного дня, коли вони вже зможуть перейти до Старечого Дому Сестер Служебниць. Хай же кожний з нас причиниться до того, щоб осолодити трудяще життя наших піонерів на схилі їхнього віку!

Ближчі інформації можете одержати від Сестер Служебниць, 650 Флора Евеню у Вінніпегу.

ПОМЕР о. д-р ЙОСИФ АДОНІЙ САБУРЕН

В суботу 11 лютого рознеслась сумна вістка, що помер Всеч. о. д-р Йосиф Адоній Сабурен, літ 75, у своєму домі в Ст. П'єр, Ман.

Бл. п. о. Йосиф Сабурен родився 6 березня, 1880 р. в Ст. Пласід, в Квебеку. 1892 р. його батьки переселились до Манітоби й замешкали в околиці Ст. Жан де Бабтіст, на полудне від Вінніпегу. 1897 р. вступив до Колегії св. Боніфатія, в Ст. Боніфас, Ман., де покінчив свої науки з великим успіхом. По скінченні богослов'я у великій Семінарії в Монтреалі, був висвячений на священика в липні 1905 р. У вересні того самого року він виїхав до Риму на вищі богословські науки.

Запізнавши українців ще в Канаді, дуже зацікавився їх обрядом. Тому щоб краще пізнати цей нарід він виїхав до Галичини 1906 р. на курс української мови. Він перебув у Львові, в Жовкві й в Крехові разом з оо. Василіянами й при них мав нагоду краще запізнати східний обряд. На поручення Митрополита Кир Андрея Шептицького і за позволенням Апостольського Престолу приймає східній обряд. 8 вересня 1907 р., відправив він першу Службу Божу в східньому обряді в церкві оо. Василіян у Крехові.

На заклик Преосв. Лятжевен о. Сабурен вернувся назад до Канади 1908 р. і тут розпочав місійну працю між українцями. На початку йому поручено обслуговувати околиці Стюартбурн, Портедж ля Прері в Манітобі та йорктонський округ в Саскачевані. В осені того самого року його перенесено до Сифтону, де він провадив широку місійну працю між українцями до 1917 року.

Коли він почав свою місійну працю в Канаді, чекали його великі труднощі й перепони. Насамперед в боку сектантів, які намагалися викликати недовір'я до нього, вмовляючи в людей, що Папа Римський, це ворог українського народу, що канадійські єпископи й священики намагаються златинщити наш нарід, і т.д. Після кількох років вдалося йому переконати українців, що правда по стороні католицької Церкви, й за Божою поміччю врятував він багато душ для української католицької Церкви. З Сифтону бл. п. о. Сабурен обслугував поверх 24 колоній в Манітобі й Саскачевані.

Щоб скріпити місійну працю серед українців і доповнити брак священиків започаткував він Місіонарську Школу в Сифтоні 1912 р. До помочі покликав він українських Сестер Служебниць, що вели кухню й вчили, Пр. о. Й. Жан-а ЧСВВ, і кількох світських священиків та учителів, щоб учили студентів. 1917 року церковні власті поручили о. Сабуренові вернутись назад до латинського обряду, а місіонарську школу перебрали Пр. Сестри Служебниці, які перемінили її на школу для дівчат.

Найсильнішим бажанням покійного священика о. Сабурена було скріпити українську католицьку Церкву в Канаді й цілком посвятитись на услуги українському народові. Разом з іншими піонірськими священиками, як н. пр. з о. Делярієм і о. Дидиком, підписав Меморіял до Апост. Делягата в Оттаві, щоб надати українцям католикам в Канаді свого католицького єпископа. Українці в Канаді ніколи не забудуть його великі труди й заслуги для Церкви й народу.

Хотяй покійний о. Сабурен вернувся назад до латинського обряду, все-таки його серце завжди було в українським народом, якого він любив понад все. В своїм домі в Ст. П'єр мав він велику бібліотеку, і в ній знаходився окремий відділ для українських книжок. Коли відбувались якісь з'їзди, відкриття, ювілеї, він часто брав в них участь і промовляв по українськи. Н. пр. коли оо. Редемптористи отворили місіонарську школу в Роблині, Ман., 1942 році, між почесними гостями був великий їх приятель покійний о. Сабурен. Знова 1951 р., коли створився новий український католицький Екзархат в Саскачевані, між приявними на інтронізації був теж цей добродій і приятель українців. Довідуємось з вірогідних джерел, що він немало причинився до створення цього Екзархату в Саскачевані.

Минулої осені він святкував свій золотий ювілей священства. В цьому ювілею взяло участь багато духовенства з Манітоби й Саскачевану, між ними Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ., Протоігумен оо. Редемптористів на Канаду й ЗДА. Бл. п. о. Й. Сабурен був директором Колегії св. Боніфатія від 1917-1922 рр., а 1923 зістав назначений парохом в Ст. П'єр, де обслуговував цю парохію до 1955 р. З його парохії Ст. П'єр вийшло дуже велике число священиків, монахів і монахинь. Він був священиком великих ідеалів, глибоко релігійним, товариським, добродійним, жертвенним, услужним для всіх. Дійсно де він працював, всюди намагався плекати духа молитви й братньої любови. В його парохії панував справжній християнський дух!

Його величавий похорон відбувся з римо-католицької церкви в Ст. П'єр, Ман., у вівторок 14 лютого при великому здвизі вірних обидвох обрядів. Його Ексцеленція Маврикій Бодо, Архиєпископ Ст. Боніфасу відправив співану св. Літургію за упокій його душі, в сослуженні численного духовенства латинського й українського обрядів. Тлінні останки зложено біля римо-католицької церкви у Ст. П'єр.

Постать бл. п. о. д-р Й. Сабурена буде записана золотими буквами в історії української католицької церкви в Канаді. Українці католики з вдячним спомином будуть згадувати його як одного з великих добродіїв, приятелів і визначних священиків-піонерів, який багато трудився, щоб поставити українську католицьку Церкву на твердому фундаменті в Канаді.

Нехай Господь Бог винагородить йому за всі його труди й жертви!

Вічна Йому Пам'ять!

СПРОСТУВАННЯ

У Голосі Спасителя ч. 1, 1956, Січень, стор. 12, в дописі з Ітонія, Саск., "Ювілей П-ва Корчинських" помилково написано, що ..."одна донька вступила до Згромадження Сс. Місіонарок Християнської Любови".

Мало бути так написано: "Одна донька вступила до Згромадження СС. Служебниць П.Н.Д.М."

ОБІТНИЦЯ ВІРНОСТІ

О Боже! Ти життя віддав,
Розп'ятий на хрестови,
Ти кров ягняти розіляв
З надмірної любови.

Для мене, Боже, на хресті
Терпів Ти смертні муки,
До Тебе, Христе, Спасе мій,
З любови підношу руки!

Нехай усі, нехай весь світ
Від Тебе відречеться,
Свою я вірність доведу,
Як довго серце б'ється!

М. П.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Від 29. II.—2. III. відбулася Тридневка в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні з приводу 80-ліття Ст. Отця Пія XII і 17-ліття його коронації. З тієї нагоди Впр. о. Ів. Бала ЧНІ., парох, відправив Співану Службу Божу 2-го і 11-го березня в намірені Святішого Отця. —В часі Тридневки молодь і старші взяли активну участь.

В п'ятницю 16 березня відбулось урочисте прийняття 40 нових членкинь до Марійської Дружини. Обряд прийняття довершив Пр. о. Вол. Корба ЧНІ.

Від 17-25 березня відбулась Дев'ятниця в намірені духовних покликань. Що рання й вечора промовляли запрошені духовні особи, окремо до студенток в Академії й осібно до студентів Колегії св. Йосифа. Під кінець Дев'ятниці його Ексцеленція Кир Андрей відправив Архиєрейську Службу Божу для молоді й виголосив духовну науку про покликання.

Заходом Братства Українців Католиків успішно відбувся Шевченківський концерт в українській католицькій парохіяльній залі в Йорктоні в неділю 18-го березня. В цьому концерті взяла участь молодь з католицьких інституцій в Йорктоні, діти з Рідної Школи і членкині Жіночого Товариства. Реферат про Шевченка виголосив п. Вас. Козакевич.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя. Нехай Господь заплатить сторицею!

Зеновія Черовська, Ньюарк	5.00
Пані Марія Вархолік, Дербі	1.00
50-ліття П-ва Рудницьких, Прісвил	2.00
Іван Федорович, Форт Сен	2.00
Ів. Гриценко, Амстердам	1.00
Пані Н. Івашків, Данліт	1.00
З похорону П. Лисишин, Вадіна	7.00
Дмитро Росовський, Кемсек	1.00
Анна Лисик, Хедів	1.00
Оксана Бодревич, Кемден	1.00
Е. Воєвода, Гленевіс	2.00
Мих. Зеліско, Вестон	5.00
С. Гач, Торонто	1.00
Стах Хімій, Редвей	1.00
З похорону Мих. Войтас, Вест Бенд	15.00
З похорону П. Хруник, Вест Бенд	14.50
50-ліття П-ва С. і М. Третяк, Йорктон	8.76
З похорону Т. Лазорко, Вилловбрук	12.12
Сестри СПНДМ., Елізабет	1.00
Ева Ухнят, Дітройт	1.00
Франко Претка, Карнегі	1.00

Пані А. Слоік, Портедж ля Пр.	1.00
Никола Олійник, Спирит Ривер	1.00
50-ліття П-ва Мізун, Куксвил	5.00
Вас. Яківчук, Бурджис	1.50
Ник. Якимишин, Амстердам	.65
Пані К. Розад, Престон	1.00
Ю. Деннис, Філядельфія	1.00
Річниця похорону В. Крочак, Саскатун	3.00
Пані В. Собчук, Ріджайна	1.00
Пані А. Заворська, Вінніпег	1.00
Н. Гнатчук, Еспанола	1.00
Пані Т. Трачик, Дервент	3.50
Іван Статкевич, Беніто	.50
Марія Самотілка, Вінніпег	1.00
Мих. Сеч, Фініксвил	3.00
Анастазія Бліщ, Фитсбург	1.00
О. Гарах, Кридор	1.00
Василь Хомин, Садбурі	1.00
Ю. Михальчук, Ярослав	1.00
Стефан Дорош, Айтуна	1.00
25-літній ювілей п-ва Стрільчуків Йорктон	15.00
В. Гіль, Джерсі Сіті	1.00

НА НОВУ ДРУКАРНЮ—

Іван Баранецький, Кадворт	1.00
П. Стржалковський, Бронте	1.00
Дмитро Кардаш, Глендон	1.00
Панько Дробот, Малой	1.00
Гр. В. Макар, Карнегі	1.00
М. Гнип, Риверс	1.00
Ю. Рубак, Янов	1.00
Вас. Мартинюк, Дітройт	1.00
Я. А. Колієр, Портедж ля Пр.	1.25
М. Добровольська, Шел Лейк	2.00
Панна А. Библів, Ошава	1.00
В. Костюк, Саскатун	1.00
М. Регалюк, Етелберт	1.00
Петро Грабінський, Монтреал	1.00
Марія Самотілка, Вінніпег	2.00

НА НОВУ МАШИНУ—

Петро Е. Кулій, Мондер	1.00

НЕ ОПУСКАЙ НАС

О Ісусе милий
Тебе ми благаєм
Не опускай нас,
На Тебе уповаєм.

Бо днесь на світі
Демон панує,
Та все що добре
Нищить, руйнує.

Нищить у людях
Віру у Тебе,
А потім тягне
Їх всіх до себе.

Тож люди нині
Так вже шалють,
Що вже незнають
Що вони діють.

Одні других нищать,
Топлять, стрічають,
І тим хваляться
В тім утіху мають.

Ось тому на світі
Днесь такая злоба,
Бо люде жиють
Без віри, без Бога.

Тож не лишай нас,
Спасе наш милий,
Бо тут без Тебе
Всі ми загинем.

Подай нам руку
У нашім горю,
Як подав Петрови
Коли тонув в морю.

М. П.

ТОРОНТО, ОНТ.
Ювілей П-ва Мізунів

Дня 19. ІІ. ц.р. відбувся в маленькій місійній станиці Куксвил-Дикси, Онт. (біля Торонта), так зв. "Золотий Ювілей" панства Льва і Магдалини Мізунів, тамтешніх парохіян і головних фундаторів церкви "Успення Матері Божої в тій місцевості, з нагоди 50-ліття подружжя, а 45-ліття поселення в Канаді.

При тій нагоді в часі скромного приняття в їх честь, в галі церковній, присутні гості на візвання підписаного, зложили $15.00 на пресовий фонд українських католицьких видавництв, з чого підписаний призначив $5.00 також на Видавництво Голосу Спасителя в Йорктоні і таку квоту сим пересилає почтовим переказом, що прошу ласкаво приняти в хосен Вашого Видавництва на пожиток нашої Церкви і нашого народу, так як й самі ювіляти (П-во Мізуні), велику честь свого особистого і родинного добра для таких хосенних цілей вживали, жертвуючи між іншим аж три свої дочки Богу на службу в монастирі Сестер Василіянок,—Служебниць Пр. Діви Марії, з яких одна вже в монастирі померла, а дві другі Сестри Геновефа (в Віндзорі) і Сестра Методора (в Анкастері) ще живуть і мали то щастя брати участь у так рідкому святі своїх родичів.

о. Мих. Городиський.

ВІДЗНАЧЕННЯ
ДР. П. ПОТОЦЬКОГО М.Д., М.Л.С.С.
НА ГОЛОВУ ЛІКАРІВ В САСКАЧЕВАНІ

Підчас загальних нарад лікарів, що відбулись у Саскатуні в січні 1956 р., вибрано д-ра Петра Потоцького з Йорктону Головою Медичного Товариства Саскачевану.

Це товариство начисляє поверх 700 членів, які ведуть успішну працю по більших і менших шпиталях в провінції Саскачеван.

Др. П. Потоцький є сином бл. п. Павла й Катерини Потоцьких. Нищу школу побирав в Сифтоні, Ман., вищу школу кінчив у Давфині, Ман. Свої лікарські науки покінчив з успіхом у Манітобському Університеті у Вінніпегу 1926 року.

П-во Потоцькі мали ще двох синів: Михайла, який теж скінчив медичні науки в манітобському Університеті, і Івана, наймолодшого, який тепер фармерує недалеко Давфину.

Покінчивши свої університетські курси, обидва брати, Петро й Михайло, почали свою лікарську практику того самого року. Др. Петро Потоцький відкрив свою канцелярію в Йорктоні, Саск.; др. Михайло Потоцький у Давфин, Ман.

Своєю пильною працею др. П. Потоцький здобув собі довір'я клієнтів. Своєю здібністю здобув він також поважання у лікарів. Помимо великої праці в Йорктоні, час від часу він виїздить до Рочестер, ЗДА., щоб поглибити своє знання медицини, щоб так краще обслуговувати своїх пацієнтів. Сьогодні він один з найкращих лікарів у Саскачевані.

1946 р. др. Петро Потоцький одружився з др. Стефанією Петрик, яка по званню також знаменитою лікаркою. Д-рка Стефанія Потоцька покінчила університетські науки у Вінніпегу з відзначенням В.А., й В. Ed. Свої лікарські науки побирала теж у манітобському Університеті у 1946 року отримала ступень М.D. Обидвоє разом ведуть свою лікарську практику в Йорктоні з найкращим успіхом. Їх лікарська діяльність так зросла, що мають до помочі ще третього лікаря в особі д-ра Фр. Гейбл-а, який разом з ними практикує своє звання з великим замилуванням.

Крім лікарської професії пані д-рка С. Потоцька цікавиться суспільним життям і бере участь в різних підприємствах. Вона належить до різних товариств, між іншими до ЛУКЖ. Минулого року була вибрана до міської ради як алдерман, і в свого уряду вив'язується дуже добре.

Др. П. Потоцький М.Д., М.Л.С.С.

Цього року припадає 30 літ діяльности др-а П. Потоцького на полі медицини. Його вивищення на голову Товариства Лікарів є признанням його заслуг для медицини й для суспільства. Будучи головою цього ж товариства він тим самим зістав членом Товариства Лікарів Канади.

ОО. Редемптористи гратулюють д-рові П. Потоцькому з нагоди його нової номінації на голову Лікарів Саскачевану й желають йому дальших успіхів у його високому становищі!

ІНСІНГЕР, САСК.
Парафія св. Николая
Похорон бл. п. Анни Снігур

В п'ятницю пополудні, 20 січня ц.р. упокоїлася в Бозі, в Тіодор шпиталі, бл. п. Анна Снігур. Перед тим, приняла послідні св. Тайни, щоб належно й по християнськи приготовитися до тої важної хвилі—смерти.

Покійна Анна, це піонірка тутейшої околиці. Походила з Галичини, зі села Вільхівці, пов. Борщів. В 1896 році віддалася за Івана Снігура. Два роки пізнійше приїхала з мужем до Канади й поселилися в околиці Інсінгер, Саск. Тут прожили решту свого життя.

З початку було надзвичайно тяжко

тут жити. На правду треба подивляти, як вони витривали серед того всього. Христова віра, яку практикували давала їм сили і витривалости. Мали вони численну родину— 7 дітей. Три хлопці та чотири дівчат.

Бл. п. Анна Снігур

Їм дали гарне, християнське виховання. Всі ще живуть. Найстарший Василь оженений, живе в Калгарі, Роман подружений з Анною Савчук, живе в Тафнел, Саск., а Петро в Анною Панчук і живуть в Йорктоні. З дівчат: Марія віддана за Д. Галюка з Інсінгер, Саск., Докія за Стефана Затварницького з Шіго, Саск., Павліна за Івана Булича з Вінторп, Саск., та Єлисавета за Вол. Кульчицького з Тіодор, Саск.

Похоронні богослуження відправив дня 23 січня о. С. І. Шавель ЧНІ., в церкві св. Николая в Інсінгер. Крім дітей і свояків, взяли участь численні співпарохіяни. Вони приїхали, мимо зимна й тяжкої дороги, бо це була добра мама, жінка та сусідка.

По похороні запрошено всіх до парохіяльного дому на спільну перекуску. Тут о. парох зложив родині щирі співчуття. Опісля померший заспівали "Вічная пам'ять," а дітям і родині "Многая Літа". При тій нагоді зібрано на катол. пресу і допись $14.20.

Слідуючі офірували по 1.00: о. С. І. Шавель ЧНІ., Снігур Роман, Снігур Петро, Савчук Мих., Панчук Іван, Булич Іван, Галюк Юрій, Корчинський Володимир, Медвідь Іван П., Затварницький Ф. По 50ц.: Затварницький Степан, Федорчук Іван, Карапита Олена. По 35ц.: Гаврилюк Мих., Пані Т. Тимофій. По 25ц.: Тимофій Степан, Д. Федорчук Андр., Федорчук Дм., Жучкан Мих., Пиндус Ед., Тимофій Йос., Цибульський.

Всім жертводавцям Спасибіг, а бл. п. Анні Снігур нехай Господь Бог обдарить вічним щастям.

МОДЕЛ ФАРМ, САСК.
Похорон бл. п. Мих. Войтаса

2-го лютого 1956 рано рознеслася сумна вістка по околиці Бенк-Енд і Вест Бенд що Михаїл Войтас несподівано помер. До 12-ої опівночи ще говорив, жартував зо своїми товаришами, а ранком 20 до 7-ої скінчив життя у 70-му році життя.

Бл. п. Михаїл полишив рідне село Ляшки (п. Ярослав) 1904 р., виїхавши до ЗДА, до стейту Пенсилвенія, звідки по 3-ох роках прибув до Саскачевану, в Модел Фарм, де був пер-

Бл. п. Мих. Войтас

шим секретарем церковної громади, що якраз у той час робила заходи будувати церкву.

1907 р. знов вернув до Пенсилвеній, а побувши там 2 роки, вернув на нашу околицю, де взяв гомстед.

Одружився з Марією Середа 1913 р. та й в цього подружжя мав 3 доньки і 2 сини: Пр. Сестра Августина (Анна) у Вилингдон; Софія (Блажейко), Вест Бенд; Катерина (Хруник), Венк Енд; Іван, фармує у Вест Бенд, і Петро, працює у Ванкувер. Жена покійного померла 1929 р., а він удовий виховав маленьких дітей на поважних людей і добрих католиків.

Бл. п. Михаїл був довгі літа секретарем церк. комітету, особливо коли будували нову церкву у Модел Фарм. 1948 р., як уже всі діти пішли на своє становище, він замешкав у своєї доньки і зятя у Бенк Енд, де й помер.

Бл. п. Михаїл був тихої вдачі і дуже цікавився співом та ціле своє життя помагав співати на хорах у церкві.

У п'ятницю ввечері Пр. о. С. Гарванко відправив Парастас над домовиною померщого, а в суботу рано спроваджено тіло до церкви у Модел Фарм, де покійний трудився до здвигнення цього храму Божого.

Слідувала Св. Літургія і похорон за упокій душі бл. п. Михаїла. Перед послідним прощанням Пр. о. Гарванко виголосив тращальну проповідь.

Тлінні останки зложено на місцевім цвинтарі. Його смерть оплакують 3 доньки, 2 сини, 7 внуків, 3 рідні брати і велике число дальшої родини, знайомих і товаришів.

В імени родини о. Гарванко запросив усіх учасників похорону до Народного Дому на перекуску в часі якої на заклик п. Дм. Климашка присутні зложили $55.25 на добрі цілі. Збірку розділено так: на Сиротинець в Айтуні 17.00; на Укр. Вісті 7.00; на Голос Спасителя 10.00; на укр. радіопрограму, Йорктон 10.00; Червоний Хрест 6.00; на кліщу й технічні видатки в пресі 5.00.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Михаїлові най земля буде легка.

І. П. Х.

ПОДЯКА

Ми діти, внуки і брати, складаємо щиру подяку Пр. о. С. Гарванкові за похоронні Богослуження і щирі слова потіхи, також усім, що будь в якій спосіб причинилися до злегшення нашого тягару підчас відходу нашого брата, батька і діда.

Родина.

Жертвували, по 1.00: Р. Середа, І. В. Середа, В. Войтас, С. Новак, Пр. о. Гарванко, М. Климашко, І. Новак, П. Середа, Й. Вилкі, Л. Малиновський, В. Блазейко, І. Войтас, О. Федірко, І. Андрусяк, Д. Верклин, Е. Ковальчук, В. І. Середа, М. Хруник, П. Войтас, Т. Глубіш, С. Войтас, В. Хруник, Й. Сорокан, В. Я. Середа, Ю. Лазорко, В. Домшей, П. Хруник, А. Хруник, М. Середа, Н. Попик, К. Хруник, П. Бень, А. Бойко, М. Попик, Й. Хруник, П. Р. Хруник, М. Длугонь, І. П. Федірко, І. Колибаба, І. Блазейко, Н. Федірко, А. Войтас, С. Гопко, І. П. Середа, В. І. Шкільник, Я. Климашко, А. Новак, В. Новак, М. Гопко, І. Брикса, І. Назар, п. Т. Салапак, І. П. Хруник. По 50ц.: О. Береза, О. Наконечний, Й. Кіцул, пані Раїна; дрібні 25ц.: Разом $55.25.

САСКАТУН, САСК.
Річниця похорону бл. п. В. Крочак

В річницю смерти бл. п. Василя Крочака в суботу 21-го січня 1956, о. М. Гринчишин ЧНІ. відслужив в Каплиці Інституту М. Шептицького заупокійну Сл. Божу і Парастас, за душу бл. п. В. Крочака. В день 23 січня ц.р. минув рік від тієї хвилини, коли невблаганна і несподівана смерть забрала від нас у вічність нашого

Бл. п. В. Крочак

найдорожчого і ніколи незабутного Мужа і Тата. Хоч вже рік довгий та сумний минув від того трагічного дня і хвилини, коли на удар серця покинув навіки нас дорогий муж і тато, то все таки ми не всилі і досі до того привикнути, що Тата між нами нема. Куди ми глянем, всюди бачимо їхню постать, та здається нам, що вони тільки вийшли до роботи на валізницю і внедовзі вернуться назад, щоб разом з нами сісти до обіду чи вечері. Внуки підростають та питають за Дідом, і ранять свіжим болем наше серце. Одначе колеса Божої Волі нам

не завернути, в сей день Вашого переходу до вічности згадуватимемо Вас своїми молитвами, просити в Всевишнього для Вас щасливої вічности. Спи дорогий Мужу і Тату в канадійській землиці, спокійним вічним сном, —моліть Бога за нас всіх Ваших дітей, внуків разом з Мамою, що ще тут на землі згадуємо Вас теплими словами і горячими сльозами.

Поклін Тобі Мужу і Тату віддають
Жена, Діти і Внуки.

ВИЛЛОВБРУК, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Теодора Лазорка

У вівторок 6 лютого перестало битись благородне серце бл. п. Теодора Лазорка, який лічився через довший час в йорктонському шпиталі.

Покійний прожив 67 років. Він походив з села Маковська, п. Ярослав. В часі І. Світової Війни служив при австрійській армії як капраль. Після війни ще проживав у Галичині, а 1924 року прибув до Канади й замешкав зразу коло Джедбург, Саск. Опісля купив собі фарми в околиці Вилловбрук, Саск., і тут замешкав з наймолодшим сином до своєї смерти.

Він був порядний господар і добрий сусід. Щиро любив український нарід і греко-католицьку Церкву. Своїм дітям дав гарне виховання й старанно подбав про їх будучність. Був рівнож жертвенний на релігійні й народні цілі.

Бл. п. Теодор оставив свою жену Юлію з роду Кузій, 4 сини: Ярослава в Порт Артур, Онт., Петра в Джедбруг, Саск., Володимира й Юрія у Вилловбрук, Саск.; одну дочку Ольгу замежну за Франком Прибильським у Бівердейл, Саск., 2 братів, Стефана й Василя у Вилловбруку й 10 внуків.

Його величавий похорон відбувся в Йорктоні в четвер, 8 лютого. Пр. о. Павло Малюга ЧНІ. відправив Парастас в домі помершого в середу вечером, а наступного дня мав співану Сл. Божу за упокій його душі й виголосив пращальне слово. Тлінні останки зложено на міськім цвинтарі в Йорктоні.

Після похорону відбувся спільний обід у домі помершого. На заклик Пр. о. Малюги переведено збірку на пресу й українську радіопередачу.

Наступні жертвували по $1.00: П. Лазорко, Вас. Пахолко, Ст. Лазорко, Вас. Проць, Ів. Лазорко, Кат. Бенько, В. Прибильська, Вас. Яремко, Й. Новаковський, Ф. Лазорко, Ю. Середа, Г. Лазорко, К. Дубель, В. Новаковський, А. Лемчук, пані Кобилко, Т. С. Середа, Мих. Бенько, П. Яремко, А. Лазорко, Ю. Лазорко, Ф. Прибильський, Ів. Лемчук. По 25ц.: Н.Н. Разом $23.25. З того половину призначено на Голос Спасителя а другу на українську радіопередачу в Йорктоні.

Бл. п. Теодор Лазорко

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Теодорові нехай буде вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Оцим складаємо щиру подяку Пр. о. Малюдзі за духовну обслугу, як рівнож всім тим, які взяли участь в похороні нашого дорогого Тата.

Юлія Лазорко й родина.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Похорон бл. п. Панька Хруника

В повоєнних часах історії нашого народу в Канаді ми є свідками цього невиджалуваного явища, як то один по одному відходять наші піонери, які будували й організували нове життя на канадійській землі. Відходять у вічність по нагороду за свої діла і за виконання завдання, що його—нігде правди скрити—в честю сповнили. Ми парафіяни церкви в Модельфарм щойно недавно при великій участі народу відпровадили заслуженого парафіянина (бл. п. Михайла Войтаса) на місце вічного спочинку, а вже за кілька днів почули болючу вістку, що не

стало між живими бл. п. Панька Хруника, який колись був підпорою нашої церкви, а до кінця життя відгравав одну з першорядних роль у релігійному і громадському житті нашої церковної громади. Покійний був головою комітету будови нової (теперішньої) церкви (секретарем був тоді щойно згаданий бл. п. М. Войтас), а відтак аж до кінця життя виконував службу Старшого Брата при цій же церкві.

Бл. п. Пантелеймон уродився 2 серпня 1882 р. в селі Ляшки, ярославського повіту (Зах. Україна). В 1906 р. виїхав до Пенсилвенії, ЗДА., а звідси по трьох роках до Канади, де взяв "гомстед" в околиці тодішнього Модельфарм (тепер Вест Бенд). В 1910 р. одружився з Пелагією Домший: Господь благословив це подружжя і знього випровадив 11 дітей. Три сини (Іван, Константин і Йосип), фармерують в околиці Вест Бенд; а вісім доньок знайшли пристановище в різних місцях просторої Канади, чи й навіть ЗДА: Пр. С. Альфонса ССНДМ (Марія) в Едмонтоні, Пр. С. Вернарда (Анна) ССНДМ у Вінніпегу, Пр. С. Хризанта (Єва) ССНДМ в Дітройт, Агафія у Вест Бенд, Юстина (Середа) і Ольга (Середа) також у Вест Бенд, Олена (Джансон) у Бірч Лейк, Саск., і Антоніна (Катеринич) в Редісон, Саск. Всі ці діти одержали примірне християнське виховання, деякотрі ще й вище образування в Академії СС. Служебниць та в Ювенаті ОО. Редемптористів у Йорктоні. Їх покійний батько Пантелеймон у кілька днів перед смертю—в понеділок 6. ІІ. 56 прийняв св. Тайни з рук Пр. о. Гарванка, а в п'ятницю (10. ІІ. 56) помер у своїм домі в Вест Бенд.

Хоч на час похоронів бл. п. Пантелеймона (неділя 12 лютого і понеділок 13 лютого) надворі лютувала прикра непогода, вітри та снігові, то проте похорон мав величавий. Ще в суботу (11 лютого) ввечорі Пр. о. С. Гарванко відправив Парастас у хаті помершого при великій участі народу (погода ще в той день тарна була!). В неділю під вечір приїхали другі Отці—Впр. о. Ст. Бахталовський ЧНІ (з Айтуни) і Пр. о. Ст. Шавель ЧНІ (з Йорктону)—і ввечорі знов спільно всі втрійку відслужили Парастас в хаті помершого—вже при маленькій участі тільки тісного кружка рідні та кількох знайомих (попсувалась погода—неможливі куряви).

В понеділок 13 лютого (день похорону) тіло помершого з хати до церкви відпровадив Пр. о. Гарванко,

Бл. п. Панько Хруник

а до похоронної св. Літургії станули Впр. о. Бахталовський ЧНІ і Пр. о. Шавель ЧНІ., та о. Гарванко як диякони. Глибоко обдуману та зворушливу проповідь про заслуги помершого виголосив о. Бахталовський. Впр. о. Проповідник підкреслив любов Бога, Церкви і свого Народу в покійного Пантелеймона. В його хаті священики, як колись так і до кінця, знаходили завсіди гостинне прийняття, прихильне серце цілої родини і почували себе як вдома. Він полюбив Церкву як тільки міг, а за те Церква не забула йому та й тепер таким величавими Богослуженнями йому відвдячується. Він відходить до Справедливого Судді—та залишає заповіт своїм дітям, щоб ішли його слідами та служили Богу, Церкві й Народові.

В часі похорону своїм співом звеличували врочистість дяки: п. А. Смиснюк (гість з Айтуни) і місцевий п. Михайло Гопко—приятель і товариш покійника. В часі св. Літургії рідня покійного (між ними дві Сестри-монахині) жертвували св. Причастя за душу покійного Батька і доброго громадянина.

На цвинтарі тіло покійного відпровадили всі три священики, а відтак в часі обіду в хаті гості зложили на спомин покійному $24.50 на пресу. Жертвували: 2.00 Пелагія Хруник,

дружина покійного; по 1.00: Г. Спільчак, П. Середа, І. В. Середа, М. Середа, Д. Климашко, о. Гарванко, М. Попик, С. Войтас, М. Величко, М. Длуган, В. Я. Середа, Впр. о. Бахталовський, И. Хруник, В. І. Середа, Д. Верклин, В. Блажейко, П. М. Войтас, П. Р. Хурник, А. Смиснюк, І. П. Хруник, Т. Салапак, А. Бойко і Ст. Середа 50ц. Цю збірку розділено: 4.50 на кліщу, 10.00 на Голос Спасителя і 10.00 на Українські Вісті.

Щиро Бог-заплать жертводавцям і покійному Пантелеймону сотвори, Господи, Вічную Пам'ять!

Парафіяни.

ГУДІВ, САСК.

Бл. п. Никола Смук

В неділю 4 грудня 1955 р. помер в йорктонській лічниці бл. п. Никола Смук. Досить довго хорував. Перед смертю приняв послідні св. Тайни.

До Канади приїхав 1910 р. з Галичини. В 1920 р. подружився з Анною Майстрович, і від тоді проживав в околиці Гудів.

Похоронні богослуження відправив в йорктонській церкві Пр. о. П. Малюга ЧНІ. Взяло участь багато людей. З нагоди похорону зібрано на добрі цілі 28.00.

Бл. п. Николаєві нехай Господь Бог уділить якнайскорше блаженного щастя в небі, а жені і родині особлившої опіки.

Замітка: Обширнійша допись про нього є в Голосі Спасителя за січень, 1956, стор. 12.

ЙОРКТОН, САСК.
Золотий ювілей подружнього життя П-ва Третяків

В понеділок 30 січня ц.р. зібралися родина, приятелі та знайомі, щоб

П-тво Стеф. і Марія Третяк

вшанувати золотий ювілей подружжя п-тва Стефана й Марії Третяк. В ранці Пр. о. Павло Малюга ЧНІ. відправив співану Сл. Божу в наміренні ювілят, і вділив їм ювілейне благословення.

Ввечері господарем прийняття був п. П. Роляк. Коли привезли ювілятів до парохіяльної залі, застали вони повну залю гостей з Вінніпегу, Ріджайни, Рами, Інвермей, Сторджес, Бюкенен, Канори, й Йорктону. При дверях привітали їх дружба Вас. Денищук і дружка М. Кучелима; вся рідня й гості.

П. Стефан Третяк є родом з с. Кривеньке, п. Гусятин. В 1902 р. приїхав він до Вінніпегу. В 1906 р. він одружився з Марією Злуховською, що приїхала була до Канади 1900 р. з с. Заліссе, п. Чортків. Тайну Подружжя вділив їм бл. п. о. Костеш у Гімлі, Ман.

П-во Третяки фармерували від 1906-45 в околиці Рама, Саск. П. Ст. Третяк був одним з фундаторів церкви на Доброводах, де також обслуговував коло звітаря як старший брат. 1940 р. перебрались обидвоє до міста Рами, Саск., а 1945 р. прибули на сталий побут до Йорктону.

Вони виховали 8 дітей: 2 синів й 6 доньок. Син Володимир живе у Вінніпегу та Михайло у Йорктоні. Донька Текля, зам. за Вас. Петришином з Йорктону, Ольга, зам. за Іваном Вільгошом з Бюкенен, Стефанія, зам. за Олексою Сухобоким з Інвермей, Мирослава, зам. за Стеф. Сушетським з Йорктону, Анна зам. за Йосифом Дяковим з Вінніпегу, й Євфрозинія, зам. за Пилипом Батенчиком також з Вінніпегу. Останні дві доньки, Анна й Євфрозинія є близнятами.

В часі прийняття за столом ріжні промовці складали ювілятам свої побажання. Від дітей промовляв син Михайло, який подякував родичам за їхню батьківську опіку й виховання та побажав їм всього найкращого й рівнож подякував всім гостям, що прибули на це прийняття. Відтак вручили ювілятам дарунки: від дітей—стіл і крісла; від парохії—склад начення, як також інші особисті дарунки від знайомих. При кінці п. Ст. Третяк щиро подякував дітям і всім гостям за гарне прийняття й щедрі дарунки.

З нагоди цього ювілею переведено збірку на Голос Спасителя, яка винесла 8.75. Всім жертводавцям щира подяка, а дорогих ювілят нехай Господь Бог кріпить добрим здоров'ям і щастям.

—Присутний.

ЙОРКТОН, САСК.
Срібний Ювілей П-ва Василя і Марії Стрільчуків

Понад 450 гостей прибуло до української католицької Парохіяльної Залі в Йорктоні в суботу 4 лютого, щоб вшанувати п-во Василя і Марію Стрільчуків з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя. Між присутніми було багато гостей з Вінніпегу, Годсон Бей, Кемсеку, Канори, Райн, Спрингсайд, Ебенізер і т.д.

З приводу цього ювілею Пр. о. П. Малюга ЧНІ. відправив співану Сл. Божу в наміренні ювілят, день перед тим, який був днем 25-ліття їхнього подружжя.

Коли впровадили п-во Стрільчуків до парафіяльної залі, всі привітали їх гучними оплесками, а дружки заквітчали їх букетами. Господарем прийняття був п. Іван Черевик. При гарному прибраному столі засіли ювілята,, дружба п. Вас. Гречен, дружка пані Варвара Семанців, дочка Ірина, ближча рідня, Пр. оо. Ів. Бала ЧНІ., і П. Малюга ЧНІ., і деякі знайомі.

П. Черевик вказав на ціль зібрання й вмілo перевів програму. Пані Анастазія Шордій, як добра приятелька п-ва Стрільчуків, розказали дещо з їх родинного життя. Донька Ірина сказала кілька слів подяки гостям, що так величаво віддали честь її родичам, а родичам подякувала за все та побажала їм кріпкого здоров'я й щастя на дальше життя. На доказ любови подарувала їм гарний радіевий сет. П. Стеф. Слюзар, первий брат п-ні Стрільчук, склав ювілятам щирі побажання. Пан Василь Гречин, який був дружбою при їх вінчанню, коротко переповів дещо з їх життя у Старому Краю й зложив їм побажання. Святочні побажання склали також слідуючі: ВПр. о. Ів. Бала ЧНІ., від парохії, п. Йос. Ратушняк від БУК-а, пані А. Яремович від ЛУКЖ, п. Фр. Федорович від Аматорського Кружка.

Між промовами прочитано надіслані привіти від Всеч. о. Єр. Ляшкевича з Кадворт, Саск., Пр. о. Гр. Шавеля ЧНІ., Пр. о. Вол. Корби ЧНІ., з Саскатуну, від родини Слюзарів у Саскатуні, від сестри Ольги й шваґра Василя Стасишина в Торонті, від родини Чабан з Галіфаксу, від Др. і пані Васютів з Чікаґа, ЗДА., від п-ва Поповичів з Свифт Куррент, Саск., п-ва Майкут з Ошави, п-ва Ситків з Едмонтону, п-ва Мачулів з Вінніпегу. Відтак вручили дорогим ювілятам всякі дарунки, між іншими, срібний сет, срібну попільничу, електричну лямпу, обрус, таріль, велике дзеркало, і тд. Потім всі заспівали їм многоліття.

При кінці шановні ювілята подякували всім тим, що причинилися до їх гарного прийняття й за численні й дорогоцінні дарунки.

Опісля пані А. Вантух склала щиру подяку ювілейному комітетові, що зайнявся приготуванням цього прийняття, як рівнож подякувала всім гостям, що прибули на цей ювілей п-ва Стрільчуків.

Панство Стрільчуки походять з міста Тарнополя, п. Жидачів. До Канади прибули 1931 р. і замешкали на початку в околиці Ебенізер, Саск. 1938 року перебрались до Йорктону, де досі замешкують.

П. Стрільчук належить до кількох українських Організацій, між іншим до БУК. Пані Стрільчук заснувала

Панство Вас. і Марія Стрільчук

відділ ЛУКЖ в Йорктоні й її очолювала в рр. 1947-49. За її урядування ЛУКЖ сильно скріпилась в тому місті й багато причинилася для добра парохії МБНП. В тих роках Ліга вислала до Рідного Краю багато пакунків повоєнним залишенцям. Пані Стрільчук помагає при різних підприємствах. Вона належить до парохіяльного хору й Аматорського Кружка.

З приводу цього ювілею переведено збірку на добру пресу, з якої призначено $15.00 на Голос Спасителя. З тої суми п-во Стрільчук зложили від себе $5.00.

Всім жертводавцям щира подяка, а п-ву Василеві й Марії Стрільчук та їх донці Ірині бажаємо щасливого життя на многі літа!

Приятель.

Хрестна Дорога
Ціна 10ц.
Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Утреня
Ціна 10ц.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Увага!
ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 4. ЙОРКТОН, САСК. Квітень, 1956

ЙОГО СВЯТІСТЬ ПАПА ПІЙ XII
в 80-ліття Свого Ювілею

Ювілей Пія XII

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Пій XII, найбільший із останніх 300 літ в історії Христової Церкви, святкував 2-го березня 1956 р. 80-ліття своїх уродин. Це заразом 17-ліття вибору на престол Святого Петра, першого Папи.

Католики цілого світу гідно відсвяткували ці два ювілеї свого духовного Батька та видимого Христового Намісника на землі.

2-го березня по всіх католицьких церквах світу відбулися врочисті богослужения за Святішого Вітця, проповіді й особливіші молитви, щоб Христос і Його Пресвята Мати Марія благословляли Пія XII і помагали йому гідно виповняти тяжкий уряд верховного Вождя 400 мільйонів католиків.

Навіть світська, світова преса прихильно висловилися про його велич духа та здібність у різних ділянках людського життя.

11-го березня, в навечіря коронації було святкування цих ювілеїв у базиліці Св. Петра в Римі. Численні кардинали, єпископи та священики виповнили обширну базиліку. Около 1,000,000 паломників із різних держав прибули до вічного міста, щоб заявити Святішому Вітцеві свій синівський послух і любов.

Представники 46 держав, які мають своїх офіційних представників, узяли участь у цьому святкуванню. Між ними було немало представників із протестантських і музульманських країн, чим виявили свою пошану і вдячність за працю Папи в обороні гноблених і за його невтомне зусилля, щоб запровадити в світі правдивий Христовий мир, спертий на тривких і непохитних засадах Св. Євангелії.

Нажаль між цими представниками не було нікого, хто б представляв Канаду й наймогутнішу під цю пору Америку, що є заборолом демократії проти насилля і рабства комунізму. Ці дві країни бояться нав'язати дипломатичні стосунки з Наслідником Св. Петра, бо їхнє протестантське населення лякається, щоб Папа часом не "обняв Білого Дому" і не вчинив їх католиками!

Пій XII є 262-ий наслідник Св. Петра. Мало Папів довше провадили Христову Церкву як Пій XII, а вже хіба ніхто з них не проживав і не працював у трудніших обставинах. Боже Провидіння особливіше чуває над ним. В 1953 р. Пій XII поробив надзвичайні кроки, щоб з'єднати Европу й створити спільний фронт проти матеріялістичного безбожництва червоної Москви. Внедовзі потім тяжко захворував. Здавалося, що ласкавий Христос покличе його до неба, щоб надгородити за небувалу працю, яку навіть американські бізнесмени звуть найтруднішою в світі.

В грудні 1954 р. сам Спаситель мав з'явитися Пієві XII і привернути йому здоров'я, хоч у травні 1954 я сам бачив Святішого Вітця в крайнім виснаженні довгою хворобою, як був на канонізації Пія X в Римі.

Від тоді він дальше енергійно займається Христовою Церквою, яка має 1,300 єпархій, 450,000 священиків і 900,000 черниць, що

трудяться в Христовій винниці. Сама тільки Америка, не зважаючи на "мнимий матеріялізм" її громадян начисляє 45,000 священиків і 150,000 черниць.

Пій XII (Євген Пачеллі) уродився в Римі в 1876 р. В 1939 р. став Папою. Це перший Папа, якого вибрано в першім дні конкляве від 1623 р. Це теж перший Папа, що особисто відвідав Америку. Його пам'ять феномальна. Він пам'ятає місцевості, якими хоча б раз проїхав потягом.

Один протестант оповідав мені, що раз мав у Папи авдієнцію. Папа говорить різними мовами. Недавно зачав учитися й нашої мови. В часі відвідин Пій XII спитався згаданого протестанта:

"Звідкіля Ви?"—Протестант відповів по-англійськи, що він з Америки. Лице Папи заблиснуло радістю. "А саме звідкіля?" тягнув дальше. "З Бриджпорт, Па."—відказав протестант. "О, з Бриджпорт! Це місто між Филядельфією і Редінг! Я пам'ятаю, бо їхав туди потягом".

В чому ж полягає велич Пія XII?

Його велич це велич духа й гідність Христового Намісника, бо папська держава, як видно на знимці, це тільки маленька частинка Риму. Воно не має ні війська, ні гармат, ні атомних бомб, щоб себе боронити. Христос боронить її.

Можна отак описати велич Пія XII:

1) Пій XII це світло Христової Церкви

Ніхто краще ніж Пій XII не виконує Христового Заповіту: "Ідіть, навчайте всі народи!" (Мт. 28, 19). В сьогоднішніх часах темрява фальшивих теорій і ідеологій затьмарює людські розуми. Отруя безбожництва й зіпсуття затроює серця народів.

Пій XII виступає періодично й як Христовий Намісник проясняє темряву своїм авторитетним словом. Слухають його католики, подивляють некатолики, бо Він великий учитель християн, що якслід розуміється на всіх проблемах, які томлять духа модерної людини.

Під його вмілим проводом Церква вчинила подивугідний поступ в Африці та Північній Америці. В Европі ж його пошанигідна Особа вдержує спокій у затурбованих серцях християн, які зажурені долею своїх країн, що знаходяться в повоєннім хаосі й нерідко в матеріяльній кризі.

Пій XII визначається надзвичайною чемністю, знає заговорити до князів і премієрів, але найдовше любить затримуватися й розмовляти з простолюддям і дітьми.

Заки став Папою, подорожував по різних країнах світу, тому знає ментальність народів. Папської гідности не бажав і не мріяв про неї. Як його обрано, то закликав сумовито: "Господи, змилосердися надо мною!"

Розмовляючи з різними родами людей, Пій XII вміє декількома словами змалювати вартість різних життевих фахів і так підносить у слухачах почуття шляхетної гордости, що вони вибрали собі згадний стан життя.

Пій XII прийняв у 1954 р. 186,000 людей на авдієнцію, а в 1955 аж 370,000, хоч був їно перейшов тяжку хворобу.

Як же ж Пій XII просвічує теперішнє людство?

1) Своїми енцикліками цебто листами, в яких викладає навчання Церкви про різні справи.

2) Публичними промовами й виступами на радіо, в яких обговорює релігійні, економічні, соціяльні та політичні питання світу. Нема такої проблеми, що б Пій XII не порушив її, подаючи засоби, як належно розв'язати її. Тільки в 1955 р. виголосив 54 промови.

3) Публичними авдієнціями, в яких промовляє до різних груп людей, що відвідують його. Між відвідувачами нерідко видно музулманів і індійських містиків.

II). Пій XII—це Папа миру

Став він Папою 7 місяців перед вибухом другої світової війни. Марне намагався відвернути це нещастя від людства. Гітлер не хотів послухати його перестороги й за те заплатив власним життям.

В часі війни й по війні не щадив труду, щоб полегшити долю военних бранців, вдів, сиріт і інвалідів, заохочуючи християн до великодушности супроти бідних своїх братів і сестер.

Видав 8 енциклік про мир, в яких виложив поняття правдивого миру та його підвалини. В часі війни закликав народи мирно закінчити конфлікт. По війні взиває їх дати світові справедливий мир, що має спиратися на християнській любові, на рівнім розподілі матеріяльних дібр, на забороні атомних бомб і усуненні недовір'я сповіж народів.

III) Пій XII—це оборонець гноблених

В часі війни Пій XII сміло й відважно декілька разів публично осудив Гітлера та його нацистів на брутальне винищуваннях підбитих народів, хоч тоді Італія була військовою союзницею Німеччини.

По зайнятті Італії німцями в 1943 р., Папа відчинив монастирі та звелів ченцям і черницям переховувати там переслідуваних жидів, яких німецькі окупанти хотіли винищити.

По війні західні союзники готовилися видати Сталінові сотки тисяч українських утікачів. Розпука обхопила наших братів, як теж і втікачів инших національностей. Пій XII телеграфічно звернувся до Вашингтону й Лондону й так перепинив видачу соток тисяч безвинних людей у руки кровожадного Сталіна.

Коли ж большевики нищили нашу католицьку Церкву в Зах. Україні, Пій XII підняв свій голос 23 грудня 1945 р. і осудив це брутальне насилля в енцикліці "Orientales Omnes Ecclesias".

Як українські науковці опинилися на вигнанні і заснували в Мінхені вільний університет, щоб плекати українську науку, то Пій XII вислав їм $5,000 через кард. Євг. Тіссерана.

IV) Пій XII—почитатель Ісуса і Марії

Пій XII немало натрудився, щоб християни краще розуміли Службу Божу і брали в ній активну участь. 6 січня 1953 р. злагіднив Євхаристійний піст, щоб люди частіше приступали до Св. Причастя. Дозволив на вечірні Служби Божі. Все те веде до віднови духовного життя.

Крім Христа Спасителя Пій XII сильно почитає Божу Матір і своїми енцикліками заохочує людей любити її немов Матір. Проголосив догму тілесного внебовзяття Богородиці (1 листопада 1950 р.).

Згодом 15 вересня 1951 р. видав енцикліку, заохочуючи родини спільно відмовляти вервицю. 11 жовтня 1954 р. установив свято Царства Марії.

В її честь проголосив 1954 рік "Марійським Роком".

Крім цього він закликає мірян брати діяльну участь в обороні християнських засад і в поширенні віри поміж тими, що не мають її. Немало увати звертає на добру пресу, закликаючи свої духовні діти: "В кожній католицькій родині повинен бути католицький часопис!"

Він настає й пояснює народам, що Христова Церква не є власністю ніякого народу, бо вона католицька цебто всесвітня, тому мусить бути люблячою Матір'ю для всіх народів. Це він займенував кардиналів різних національностей.

Не зважаючи на численні авдієнції, дипломатичну кореспонденцію, журбу про долю Церкви в різних країнах світу, Пій XII знаходить щоденно час на кілька годин молитви й розважання.

Пій XII це безсумнівно великий Папа, що по словам некатолицького американського магазину "Life" визначається глибокою духовістю, наукою й дипломатичними здібностями, через що з'єднює собі світову пошану і подив людства.

Не дивниця, що керівники держав шукають у нього порад. Тільки в 1955 р. прийняв на авдієнцію 16 президентів держав, премієрів і міністрів, між ними америк. державного секретаря Даллеса.

Коли ж він тяжко захворів, світова преса дуже цікавилася його здоров'ям. Навіть некатолицькі провідники закликали свої громади молитися за видоровлення Христового Намісника.

Католики тим більше повинні виявляти Папі свою пошану та любов. Як це можна вчинити?

1) Дякувати Богові за такого великого Папу, що дав Церкві в цих трудних часах.

2) Слідувати його навчання й слухати його закликів.

3) Молитися за нього й боронити його перед напастями і наклепами несумлінних ворогів.

Боже Провидіння

КАТОЛИК Іван був пияком. Його протестантські сусіди хотіли помогти йому вилікуватися з лихого налогу, послуговуючись релігійними аргументами. Почали студіювати католицьку релігію, щоб могти переконувати Івана аргументами з його віри. Дивне Боже Провидіння! Самі стали католиками, а Іван все таки залишився пияком!

Тайна Покути

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ДЕКІЛЬКА років по першій світовій війні один англійський князь відвідав шпиталь для невилічимо ранених воєнних ветеранів. Там було 36 вояків, які потерпіли в війні незлічимі шкоди, бо затратили раз назавжди здоров'я тіла й опинилися в лічниці для неулічимих. При кожнім хворім князь зупинився на хвилину, привітався з ним і для кожного знайшов слово потіхи.

Виходячи зо шпиталю, пригадав собі, що не бачив усіх ранених. Звернувся до інфірмерки та запитав її: "Пані, ви казали, що тут є 36 ранених. Я бачив тільки 29. Де ж решта цих бідолахів?"

"Князю", відказала інфірмарка, "вони занадто ранені та пошматовані, щоб на них дивитися".

"То ви ради мене не запровадили мене до цих нещасних?"—додав князь. "Так, пане", відказала інфірмерка. "Я хотіла заощадити вам прикрости, що ви зазнали б, якщо б побачили їх!"

"Я всетаки бажаю бачити їх! Прошу запровадити мене до них!", натискав князь. Інфірмерка мусіла вволити його волю та запровадити його до них. Там він затримався довше, бо вони більше потерпіли в війні.

"А де ще один?", спитався князь. "Я мушу й його побачити". "Ні, пане, це неможливо. Це вже не людина, це тільки маса неформного пораненого людського тіла!", противилася інфірмерка, але всетаки мусіла запровадити князя до цього нещасного вояка, який стратив у війні очі, слух, людську подобу та спроможність говорити.

Зобачивши цього нещасного, князь припав навколішки та поцілував в лице нещасного героя війни. Сльози плили по лиці князя, як дивився на здеформоване людське тіло свого підвладного та ближнього.

Як Христос Спаситель з'явився у світі тому сливе дві тисячі років, людство подобало на поранену й неулічиму людину. Було ж воно поранене не гарматніми кулями й розривними бомбами, але власними гріхами і беззаконнями. Зійшов Він із неба не тільки,

щоб привітатися зо Своїми братами-людьми й оглянути їх рани, але щоб улічити їх. За Свого земського життял їкував Він людські тіла та душі.

Св. Матвій подає чудо, як Божественний Спаситель улічив тіло й душу одного спаралїжованого. "Ось принесли до Нього спаралїжованого, що лежав на ложі" цебто не міг ходити. "Як же ж Ісус зобачив їхню віру, сказав спараліжованому: Бодрися, сину! Прощаються тобі гріхи, чи сказати: Вставай і ходи!—Але щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи,—тож каже спараліжованому: Встань і ходи!—Той же встав і пішов до свого дому.—А нарід, побачивши це чудо, налякався і славив Бога, що дав людям таку силу". (Мт. 9, 2-8).

Людський рід був віддалився від Бога своїми гріхами, бо тільки гріх віддалює людину від її Творця. Як жиди скаржилися, що Бог не вислухував їх молитов і рятував їх у недолі, то пророк Ісая скартав їх за те, заявляючи, що не Бог відвернувся від них, але вони своїми гріхами відвернулися від Бога:

"Ось Господня рука не стала коротша, щоб рятувати вас, і Його вухо не вглухло, щоб чути. Ні, це ваші беззаконня розлучили вас із Богом і ваші гріхи закрили від вас Його обличчя, щоб не вислухувати вас". (Іс. 59, 1-2).

Божественний Спаситель прийшов у світ, щоб усунути з нього гріх і помирити людей зо Своїм небесним Вітцем. Як Ісус проходив над Йорданом біля Йоана Хрестителя, то цей показав Його народові та закликав: "Ось Боже Агня, що бере гріх світу!" (Ів. 1, 29). Своєю смертю на хресті Спаситель відпокутував за гріхи всіх людей і зламав силу Сатани та його владу над душами. Проте гріх до сьогодні залишається в світі та залишиться у ньому так довго, як довго люди житимуть на цій долині сліз.

Христос знав, що Його смерть на хресті не вчинила людей безгрішними. Що ж чинить Він, щоб увільняти їх від гріха?—Установляв тайну покути цебто сповідь.

1) Гріх це духовна проказа. Нема в світі сили, що б улічила людину з цієї прокази. Одинокий лік це щирий жаль і добра сповідь. Ця проказа веде душу до вічної смерти. Тільки сповідь може врятувати її від такого страшного й вічного нещастя.

Сирійський цар Венгадад II мав улюбленого міністра Неємана, що був прокаженним. Одна ізраїльська дівиця, що була невільницею в домі Неємана, розповіла своїй пані, що в Ізраїлі проживав славний пророк Єлисей, який міг би очистити її мужа з прокази.

Жінка сказала це мужеві й він вибрався до Палестини, несучи пророкові дорогі дари, але пророк відмовився прийняти їх, тільки звелів піти й викупатися в Йордані: "Іди та викупайся сім разів у Йордані, і тіло твоє знову стане свіже та чисте!" (4 Ц. 5, 10). Міністер зразу обурився, бо сказав: "Чи ж ріки дамаські, які були широкі і мали чисті води, не ліпші ніж каламутні води Йордану? Чи мені не можна було б викупатися в них і очиститися?" (4 Ц. 5, 12). Всетаки слуги переконали його послухати пророка

та скупатися в Йордані. "Він скупався сім разів, як звелів чоловік Божий, і його тіло стало свіже як у молодого хлопця, і він очистився". 4 Ц. 5, 14).

Зобачивши чудо, закликав повний вдячности для Бога та Його пророка Єлисея: "Знай, тепер я зрозумів, що нема Бога на всій землі, тільки в Ізраїлі" (4 Ц. 5, 15).

Чи був би він очистився, якщо б був не впокорився та не виконав приказу пророка? Ні! Був би загинув марною смертю від погубної прокази.

2) Смертельний гріх це смерть душі. Душа мертва для Бога, поки живе в стані смертельного гріха. До грішника можна застосувати слова ангола: "Я знаю твої діла. Маєш ім'я, що живеш, але ти мертвий". (Апок. 3, 1).

Ця смерть полягає в позбавленні Божої освятної ласки, яка становить надприродне життя душі. Без неї душа не може жити для Бога та заслужити собі на небо. Ця ласка привертає душі Божу приязнь і синівство.

Душа знову оживає для надприродного життя, якого позбавив її тяжкий гріх. На ній справджуються слова батька блудного сина: "Цей мій син був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся" (Лк. 15, 24).

Душа стає прегарна в очах Божих, але тільки священик проголосить над нею: "Розгрішаю тебе від твоїх гріхів". Перед тим була чорна немов пекельний вогонь. По сповіді стає біла й блискуча немов небесні анголи.

Італійський проповідник ісусовець, о. Сенері, оповідає, що раз наблизився до сповідальниці кремезний чолов'яга й став вичисляти свої безчисленні злочини, морди, крадежі, нечисті вибрики, тощо. Здивований сповідник спитався: "Чоловіче, хто ж ти такий? Як ти міг за життя допуститися стільки страшних злочинів? Треба принаймні двох тисяч літ, щоб могти їх допуститися!"

"Отче", промовив чолов'яга, "я маю більше ніж дві тисячі років". "Хто ж ти такий?", закликав здивований священик. "Я один із тих дияволів, що разом з Люципером провалилися до пекла".

Сповідник почув, що дрижаки поплили йому поза шукурою. "Чого ж ти хочеш, коли ти диявол?"—спитався дрижачим голосом.

"Я бачив, що до вас наближаються мужчини, жінки, дівчата чорні мов вугілля, а виходять зо сповідальниці білі немов сніг. Може б ви вчинили зо мною таке саме чудо?"—заявив диявол і зник.

Як душа воскресне в сповіді, то вона може навіки затримати це життя. Подивляємо чудо, яке Христос учинив для Лазаря. Проте слів подивляти куди більше розгрішення, яке дає душі життя вічне. Лазар всеодно мусів вдруге вмирати. Душа ж може жити навіки, хібащо у шалі пристрасти допуститься духовного самогубства та вб'є саму себе поновним тяжким гріхом.

Сповідь прощає гріхи негайно. Не треба грішникові 7 разів сповідатися, як Нееман мусів сім разів купатися в ріці Йордані. Вистачає раз добре виповідатися й духовна проказа зникне з душі. Хворі мусять нераз місяцями ходити до лікаря, заки він вилікує їх. Сповідь же лікує відразу тих, що належно відбувають її.

Ніде в Євангелії не читаємо, що б Христос лікував два рази того самого прокаженного чи хворого. За те сповідь злічує душу стільки разів, скільки вона тяжким гріхом поранить себе, якщо розкається й визнає свій гріх сповідникові.

Хоч прощаємо тим, що нас образили, проте нераз згадуємо кривду, що хтось нам завдав. Бог прощає так, що більше не згадує про прощені гріхи. Чи Ісус коли небудь докорав Петрові за те, що відрікся Його, як Петро жалем змив свій гріх і дістав прощення від самого Спасителя? Ніколи.

Якщо б якась душа, висповідавшись, знову тяжко згрішила, померла без покаяння та пішла до пекла, то за які гріхи Бог покарав би її? Тільки за останній, бо попередні гріхи не існують. Бог простив, сповідь знищила їх. Бог прощає навіки й ніколи не згадуватиме про те, що простив якійсь душі.

Христос Воскрес

"Христос воскрес", лунає дзвін,
Воскресла й вся природа,
І світ увесь—воскресний спів,
І радість, і погода.

Лунав колись воскресний дзвін
На нашій Україні,
Тепер замовк, не дзвонить він,
А край ввесь у руїні...

Страждає, плаче Скорбна Мати
Над долею народу:
Коли воскресший Божий Сину,
Даш йому свободу?

Народ у муках, у тюрмі,
Тебе про волю просить,
Закуті руки у благанні
До Тебе він підносить.

О, Спасе наш, Ісусе Христе!
Рятуй нас,—загибаєм!
Як Ти колись, так ми тепер
У муках всі страждаєм.

"Христос воскрес", лунає дзвін,
Воскресла й вся природа,
І світ увесь—воскресний спів
І радість, і погода.

Лунав колись воскресний дзвін
На нашій Україні,
Тепер замовк, не здвонить він,
А край ввесь у руїні...

Яків Білоус.

ЧОМУ президент Рузвелт зробив Сталінові стільки уступок у Ялті, які вможливили москалям загорнути стільки країв в Европі?

Він це вчинив, бо американська делеґація не мала дипломатів. Американці не знали хитрих москалів. Рузвелт думав, що Сталін це джентелмен, а це був старий, хитрий, московський диктатор, духовний син Івана Грозного та Петра І.

Нова Фундація в Делічето

(Продовження—Життя Св. Альфонса)

ЗБІЛЬШЕНЕ число членів, закріплення їхнього покликання трьома обітами, загальна пошана, якою вітшалися місії голошені ОО. Редемптористами, викликали в Альфонсі бажання йоширити круг діяльности при помочі нових фундацій.

Ділчето стало черговою новою фундацією. Сьогодні Ділчето зветься **Делічето.** В тих давніх часах Делічето мало 3,000 населення і було віддалене на яких 120 км. від Неаполю. Лежало на рівнині, де бідне й духовно опущене населення займалося рільництвом і випасанням овець.

Яких два кільометри від містечка була церковця присвячена Пречистій Діві, **потішительці** людського роду. Блаж. Феликс Корсано вибудував її в половині 15-го століття. В святині помістив ікону Пресвятої Богородиці Потішительки з дитятем Ісусом на руках. Згодом добудував там монастир, який став центром реформи для 12 інших монастирів Чину Отців Августинців, бо Фелікс був августинським членцем.

Два століття ця святиня втішалася надзвичайною популярністю між народом, стаючись осередком побожних паломництв. В половині 17-го ст. Папа Інокентій X покасував малозаселені монастирі, злучуючи членів у більших скупченнях, щоб скріпити підупалу монашу дисципліну. Отак Августинці забралися в Делічето, передаючи святиню світським священикам.

Душею нової фундації був дон Андрій Кальвіні, колишній губернатор провінції, де знаходилося Делічето. Він припадково прибув до Рокапіємонте біля Салерна, де Альфонс і його співбраття проповідали місію. Праця Отців дуже подобалася йому, тому задумав попрохати їх відчинити станицю в Делічето. По закінченні місії, що вчинила на нього небуденне враження, дон Кальвіні написав листа до свого приятеля каноніка до Сантіяго Казаті, захвалюючи працю Отців. Водночас повідомив його, що Отці Редемптористи матимуть місії в провінції Барі, звідкіля можна б їх легко запросити на місію в Делічето.

Дон Кальвіні не задовольнився самим предложенням справи нової фундації дон Яковові Казаті. Він особисто удався до Делічето, де полагодив цю справу з дон Франциском і дон Антонієм Маффеї, адвокатами князя з Кастеллянета, що був власником Делічета.

Хоч Альфонс був дуже зайнятий місіями, всетаки прийняв запрошення улаштувати місію в Делічето, бо ціла та округа була знаменитим тереном для місіонерської праці. Альфонс узяв з собою чотирьох зо своїх найкращих місіонерів, між якими був о. Павло Кафаро, і вирушив у далеку дорогу.

Єпископ, клер і населення прийняли місіонерів з великим одушевленням. Місія почалася 11 грудня 1744 р. Альфонс отак писав про неї 19 грудня: "Тут усі прийняли нас немов анголів з неба, не перестаючи дякувати Ісусові Христові за наш прихід. Особливо ж канонік Маффеї надзвичайно радіє".

В перших днях місії в Делічето Альфонс відвідав церковцю Матері Божої Потішительки людського роду, що була віддалена від Делічета на три км. Ця святиня лежала на горбку, що був покритий лісом. Звідтіля розтягався вид на врожайну та густо заселену, але духовно занедбану Апулію.

Альфонс був практичним чоловіком. Знав, що його співбраття не зможуть проживати самим здоровим і свіжим повітрям. Крім гарних краєвидів, які веселять духа й підносять серце до Бога, людина потребує шматка щоденного хліба. Ось чому Альфонс вагався прийняти нову фундацію. Він передбачував, що там забракне його духовним синам конечних засобів для скромного прожитку.

Роздумуючи над цією фундацією, Альфонс звернув увагу на вищі мотиви: історію святині, приявність Богородиці та духовні потреби безчисленних душ цебто занедбаних селян і пастухів. Схиляючись прийняти її, отак писав до Отців в Чорані:

"Покищо напевно будемо мати немало невигід, але Бог не опустить нас. Тішмося! Поки будемо жити, не перестанемо бути бідними".

Повний ревности за Божу славу й спасіння опущених душ, Альфонс удався до місцевого єпископа в Бовіно, Преосв. Антонія Люччі, щоб дістати дозвіл на відкриття нової фундації. Цей ревний прелат, син Св. Франциска з Асизі, відразу вислухав прохання Альфонса й уділив бажане позволення.

Одушевлене успіхами місії населення натискало, щоб справу полагоджено якнайскоріше, бо лякалося, що з від'їздом місіонерів плян нової фундації піде в забуття. Альфонс не міг опертися благанням клеру та народу і погодився на фундацію. Ще в часі місії цебто 19 грудня 1744 р. Альфонс підписав контракт. Канонік Яків Казаті відступив Отцям святиню й її невелику посілість, що складалася з кількох кавалків поля засадженого оливками й винною лозою.

Сама церковця була стара та маленька. Крім цього Отці дістали декілька книжок і небагато старих і напів зужитих меблів. За те мали щоденно відправити дві Божественні Літургії і відспівати на честь Пресвятої Богородиці молитву: "Радуйся Царице, Мати милосердя..."

Отакий контракт підписано на папері, але в дійсності справа зовсім інакше представлялася. Дон Яків застеріг собі право користати з невеликої посілости, поки буде жити. За те згодився заплатити Отцям 56 дукатів річно за відправлювані Служби Божі. Канонік Маффеї обіцяв давати їм 20 дукатів щороку, щоб улегшити їх долю. Ці доходи були абсолютно невистачальні для прожитку членів. Вони мусіли управляти землю, що лежала облогом, якщо не бажали завмирати з голоду.

Три дні по підписанні контракту 10 каноніків святині скликали капітулу й відступили святиню та її посілість Чинові Пресв. Ізбавителя. Отак полагоджено справу з церковною владою. Альфонс написав подання до короля Карла і його міністра Бранконе, уродженця Апулії, благаючи дозволу відчинити нову станицю в Апулії.

Міністер Бранконе був добре обзнайомлений зо станом насе-

лення в розлогій провінції і знав про потреби тамтешнього простолюддя. За його заступництвом король Карло дав дозвіл не на відчинення монастиря, але згодився, щоб Альфонс і його співбраття проживали в Деличето як світські священики. 9 січня 1745 р. прийшло королівське позволення з залученим листом від міністра Бранконе:

"Його королівська Величність радісно вислухала справоздання про духовні користі, що завдяки Вашим трудам простолюддя дістає зо святих місій. Король бажає, щоб Ваша ревність за спасіння таких численних опущених душ не тільки зберігалася, але й постійно зростала".

Урадуваний єпископ Люччі виявив своє задоволення в Фундації й 1 травня 1745 р. повідомив клер і нарід, що він передав святиню Отцям Редемптористам, одобрив Правила Чину Пресвятого Ізбавителя й надав Альфонсові обширні власті в своїй єпархії. Це сталося по офіційнім перебранні святині Отцями Редемптористами, бо Альфонс обняв її 28 березня 1745 р. Альфонс бажав, щоб ця фундація мала папське одобрення, тому 3 травня цього самого року вислав подання до Папи Венедикта XIV, зазначуючи, що манастир у Деличето обслуговуватиме духовні потреби 560,000 душ розкинених по цілій околиці.

6. Папський місіонер

Нова фундація в Деличето стала осередком сильної місіонерської діяльности для Альфонса та його місіонерів, бо—по свідоцтву Альфонса—населення Апулії пробувало в великім духовнім опущенні та занедбанні.

На приказ Альфонса два Отці та один Брат прийшли з Чорані, щоб узяти участь в новій місіонерській кампанії. Ця кампанія зачалася місією в **Модуньо.** Була це місцевість віддалена від Барі на 8 км. і начисляла 4,500 душ. Місія почалася в січні 1745 р. Населення Модуня проживало в незнанні елементарних правд святої віри та в крайній байдужності, займаючись ріллею та випасанням овець. Шість Альфонсових місіонерів мусіли трудитися 40 днів, заки потрапили обтрясти нарід із духовної оспалости та зацікавити його Богом і своїм власним спасінням.

Вислід трудів і молитов місіонерів був великий, бо нарід у розбудженій ревності вповні звернувся до Бога. Єп. міста Барі так захопився успіхами місіонерів, що предложив їм нову фундацію в своїй єпархії. Альфонс відмовився, бо не мав доволі місіонерів. Крім цього в єпархії вже були поселилися Отці Вінкентійці, що теж займалися голошенням Божого слова опущеним душам.

На весні, не зважаючи на навал місійної праці й адміністраційних справ Чину, Альфонс написав маленьку книжечку з заввагами та порадами для єпископів: "Корисні рефлексії для єпископів, як треба рядити Церквою". Ця книжечка була вислідом його постійного приставання з епископами, прелатами та парохами. Вона викликала прихильний відгомін серед епископату та клеру.

В 1744 р. Папа Венедикт XIV прийняв на авдієнцію неаполітанського короля Карла. При цій нагоді згадав, що в неаполітанськім королівстві, не зважаючи на численний світський клер, селяни та мешканці тір бувало сильно духовно занедбані. "Ці християни", сказав Папа, "бувають позбавлені всякої чесноти. Хоч не відреклися віри, всетаки своїми вибриками й зіпсутими обичаями викликують Божий гнів і наближаються до гробу, не вчинивши належної покути".

В 1745 р., як Альфонс приготовлявся до осінніх місій, Папа видав декрет, яким наказував улаштовувати місії, щоб зреформувати підупале християнське життя в духовно опущенім населенні.

Застосовуючись до папського наказу, епископи почали організувати місії по своїх епархіях. На запрошення епископа з Бовіно, Альфонсові товариші проповідали місію в Монтагуто, Панні та Акадії. Найкраще вдалася місія в Панні, де всі без винятку приступили до Святих Тайн.

В тім часі Альфонс дістав номінацію папського місіонаря. Ця номінація прийшла від кардинала Спінеллі з Неаполю. Єпископи, що запрошували Альфонса на місії, надавали йому широкі власті, щоб на місці полагоджувати різні справи, які заторкували реформу населення.

Папське призначення для Альфонса не було тільки почесним відзначенням і публічним признанням для його ревности. Це був наказ Найвищого Архиерея Христової Церкви почати рішучу боротьбу за спасіння душ у діецезіях Трої та Фодждкі.

7. Смерть дон Йосипа

Сумна вістка наспіла до Альфонса, як він відчиняв місію в катедрі в Трої, а саме, що його старенький батько дон Йосип Ліґорій смертельно занедужав у родинній віллі в Маріянелля. Серце стиснулося в трудях Альфонса. Він був би бажав впослідне побачити свого вмираючого 75-літнього батька й попрощатися з ним, але обов'язок керувати місією взяв верх над його апостольським серцем. Він тільки поручив о. Россі, приятелеві дон Йосипа, щоб не опускав хворого аж до смерти. Дон Йосип помер 10 листопада 1745 р., прийнявши Святі Тайни.

8. Апостольські успіхи

Хвороба батька не перешкодила Альфонсові вповні віддатися апостольській праці над спасінням душ. Хоч астма докучала йому, він так трудився гейби був зовсім здоровий. Що більше! На місіях брав для себе найтруднішу частину праці, відступаючи іншим легші зайняття.

За це самозречення й самопосвяту Христос і Пречиста Діва благословляли його труди надзвичайними успіхами й наверненням грішників. Альфонс не проповідав людям речей, які подобалися їм, але говорив про те, що потребували їх безсмертні душі. Подібний до лікаря, який не щадить хворому операції, щоб урятувати життя, Альфонс не розводнював Христової Євангелії, але з ревністю голосив слухачам чисту Божу правду, щоб розбудити їх зо сну гріха.

Гаряча любов до Спасителя й бажання помогти бідним грішникам надавало його проповідям дивну силу й чар зворушувати навіть найбільше закам'янілі й розтріпані душі. **Місія в Трої,** яка відбулася в листопаді 1745 р., наявно виказує вплив Альфонса на слухачів і могутність його проповідей.

Троя начисляла 4,500 душ. Було це торговельне місто й осередок багатої рільничої округи. Населення заможне, бо пристань і стичність з різними народами помагали їм легко збагачуватися.

Як по всіх пристанях світу, так і в Трої приставання з різними народами не впливало благодійно на мораль і релігійність населення.

Загал народу був збайдужнілий у справах віри. Люди були горді на свої багатства та вищу культуру, критикували місіонерів, що старалися розбудити їх із фатального сну гріха, не допускали до серця спасенних слів Христових апостолів, ба й навіть кепкували собі з тих проповідників, що силкувалися опам'ятати їх. Самозрозуміло, що нехіть до Божого слова посеред населення викликала деяке побоювання в серці Альфонса. Прийняття місіонерів було дуже холодне, навіть визиваюче. Отець Спортеллі, один із місіонерів, оттак описав це прийняття в листі з 19 листопада 1745 р.:

"Як ми сюди приїхали, то населення, вітаючи нас, заявило, що тут марне трудилися найславніші місіонері. Отець Санторелліі мусів забратися по третій проповіді. Вони скритикували славного отця Караче, і змусили отця Пилипа Авету зійти з проповідальниці. Коротко кажучи, ніякий місіонер не потрапив задовольнити їх, про що мешканці докладно поінформували отця Альфонса та його товаришів".

Альфонс тривожливо взявся до праці. Його стрийко, попередній єпископ Трої, був там єпископом. Спомини про його чесноти був іще свіжий у пам'яті клеру та народу. Легкодушне населення відразу зауважило велику схожість між покійним архипастирем і його внуком Альфонсом. Отець Гаспар Кайоне, що був тоді молодим адвокатом і пізніше вступив до Чину Пресвятого Ізбавителя, отак описує вплив Альфонса на себе та на своїх співгромадян:

"Дивлячись у часі місії на Божого слугу, на його скромність і скупчення, на його виношену й полатану сутанну й слухаючи його вогненних проповідей, я пізнав, що це людина небуденної досконалости. Тоді я почав відчувати в собі діяння ласки та відразу до світу".

Альфонсова реакція на звістку про смерть батька переконала нарід, що Альфонс це великий Божий угодник. Цю звістку подано йому, як мав починати вечірню проповідь. Альфонс упав навколішки та провів на гарячій молитві декілька хвилин. Поборовши свій біль, спокійно вийшов на проповідальницю, поручив молитвам слухачів душу свого батька й виголосив палку проповідь про те, що християнин має бути завжди готовий з'явитися перед своїм Творцем і здати докладний рахунок з цілого свого життя. Слова Альфонса, в яких відбивався авторитет Божого угодника, проникнули затверділі серця мешканців Трої. Льоди байдужности були проломані. Нарід почав масово вертатися до Бога та до Святих Тайн. Місія повернулася в наявний тріюмф добра над злом, Христа над сатаною. Отець Спортеллі описав це в звіті до отця Маццині 29 листопада:

"Дякуємо Богу, бо за Його благословенням усе гарно вдалося. Всі були задоволені. Клер і нарід заявили, що ніколи не мали подібної місії".

Місія в Трої закінчилася повною обновою обичаїв населення. Зникли з вулиць безстидні пісні; молодь стала боятися Бога, нарід почав горнутися до Христа та Святих Тайн.

По цій місії Альфонс дав своїм співбраттям два дні відпочинку, що вони провели на уєдиненні та мовчанці. Потім переїхали до міста **Фодджі,** щоб там почати 36-дневну місію. Фодджа мала тоді 15,000 населення. Крім самого міста Отці місіонері проповідали теж водночас Боже слово дооколиинім селам і присілкам. Всіх місіонерів було 12. Кожен мав доволі праці, бо населення Фодджі було подібне до народу в Трої. Фодджа була торговельним містом. Тут стрічалися різні народності й впливи, що часто лихо діяли на мораль населення.

Збайдужніле населення не хотіло слухати заклику місіонерів, виявляючи відразу до Божого слова. Альфонс мусів розгорнути всю свою ревність і науку, щоб добитися до душ народу. Він прохав, закликав, грозив Божими карами закам'янілим і зухвалим грішникам. Господь Бог підкріплював його погрози наглими смертями поміж населенням, що потрясли закам'янілих грішників і опам'ятали недбалих християн. Ось що писав отець Спортеллі 29 січня 1746 р. про місію в Фодджі:

"З Божої ласки ця місія краще вдалася ніж усі інші. Тут ми бачили деякі страшні випадки. В часі місії нагло померли три мужчини та дві жінки. Одна з цих жінок була матір'ю зіпсутої дівчини. Ця нещасна мати впала трупом перед своєю грішною дочкою та її товаришкою. Ця смерть зворушила їх і вони розкаялися та пішли до монастиря чинити покуту. Це вчинило страшне враження на ціле місто".

Отці місіонері проповідали не тільки по церквах. Вони проходили вулицями міста й запрошували на місію тих, що не хотіли прийти до Божого храму. Одного вечора Бог виявив Свій гнів зухвалому юнакові, про що згадує отець Танноя'

"Вчора один місіонер відвідував публичні площі, запрошуючи впертих юнаків на місію. Під коршмою зобачив групу молодців, що попивали вино з великої посудини. Зобачивши отця, один із них закликав: "Отче, хочете бачити мене на місії?" При тім зухвало підніс збанок до уст, але не потрапив нічого випити, бо раптово повалився трупом на землю. Страх обгорнув його товаришів".

Пречиста Діва, покровителька народу, завершила чудом зусилля Альфонса й дорешти зламала опір закам'янілих грішників. Альфонс проповідав про заступництво Пресвятої Богородиці. При кінці проповіді два промені світла вийшли з ікони Божої Матері та спочили на обличчі Альфонса. Він піднісся в повітр'я та попав у захоплення. Нарід став кликати: "Ось Пречиста Діва!" Мати Божа усміхалася з ікони. Це чудо вчинило більше для душ ніж зусилля місіонерів. Грішники стали горнутися до сповіді. Місія перетворила обличчя грішного міста Фодджі.

НАМ треба великих родин.—Найбільше покликань до священства та монашого життя походять з великих родин, що має п'ятеро або більше дітей. В одній американській семінарії минулого року висвячено 60 священиків. Там не було ні одного семінариста, який був би одинаком у своїй родині.

Чи то гріх слухати в пості радія або дивитися на телевізію?

Слухати добрих авдицій на радіо чи дивитися на добрі представлення на телевізії не є ніколи тріхом чи це буде в пості чи поза постом. Слухати ж злих авдицій чи дивитися на злі представлення є завжди гріхом. Проте в пості треба умертвлятися, тому радимо стримуватися від слухання радія чи телевізії.

Моя мати вибрала для мене хлопця та змушує мене вийти за нього. Якщо не вийду, то вижене мене з дому. Що маю робити?

Мати не сміє змушувати дочки виходити заміж за хлопця, якого дочка не хоче. Вимушені подружжя звичайно бувають нещасливі. Батьки грішать, якщо змушують дочки виходити заміж за нелюбів. Дочки ж не зобов'язані слухати своїх батьків у виборі партнера життя, хоч повинні радитися своїх батьків, бо батьки мають досвід і бажають добра своїм дітям.

Змушувана дочка повинна ясно заявити хлопцеві, що не вийде за нього заміж і сказати йому шукати іншої дівчини.

Церковне право виразно зазначує, що вимушені подружжя неважні.

Часом мущини більше люблять перебувати поза домом аніж удома. Що жінки можуть зробити, щоб вони любили свій дім?

Жінки повинні старатися уприємнити пробування вдома своїм чоловікам, повертаючи дім у найкраще місце на світі.

Жінки повинні дбати про власну чистість і про порядок в домі, не сваритися, зацікавити мущин домашніми справами, забавами, тощо.

З другої сторони пригадуємо мущинам, що їх місце по праці це не коршма, клюб, але власний дім, де жінка та діти ждуть на них і бажають мати їх між собою.

Чому священики наказують людям, скільки хто має мати дітей? Чи це не справа чоловіків і жінок?

Ні Церква, ні священики не змушують нікого женитися чи виходити заміж. Кожен може вибирати собі подружий, священичий чи монаший стан.

Коли ж двоє побераться, то й тоді Церква не каже їм ні, щоб мали діти, ні скільки дітей мають мати. Це ж їх справа. Проте Церква береже святість християнського подружжя, бо це одна з сімох Святих Тайн; оттому Церква забороняє обесчещувати подружжя практиками, що обесчещують його. Ці ж практики це аборт і добровільне перепинення народин (бірт контрол). Так як Церква осуджує всякий інший гріх, так і осуджує гріхне перепинення народин, бо вона дбає про спасіння повірених собі Христом душ.

Подруги мають право користуватися подружжям по приписам Божого Закону, але не сміють зневажати його грішними практиками.

Чи це правда, що люди, які мають 60 літ, не є зобов'язані постити?

В нашім обряді нема посту. Був колись, але згодом Церква скасувала його. Українці католики мають зберігати тільки **вздержливість** цебто мають здержуватися від їдження м'яса, ба й деколи навіть від їдження яєць і молочних потрав. **Вздержливість** зобов'язує українців католиків аж до смерті. Це ж тяжкий гріх їсти м'ясо в п'ятницю чи в інші дні, коли їдження м'яса заборонене.

Чи при тілі покійника треба доконче вибрати страдальні таємниці, як відмовляємо вервицю за його душу?

Тут нема жадного припису. Можна вибрати такі таємниці, які бажаємо. Здається проте, що страдальні таємниці найкраще підходять до похорону, бо нагадують страждання і смерть Спасителя.

Я ношу завжди параман на шиї. Він уже досить зужитий. Я вишила собі новий. Чи священик має благословити його?

Ні, не треба благословення. Можете його й так носити. Якщо ж замість парамана носите медалик і бажаєте його заступити іншим медаликом, тоді той новий медалик мусить бути поблагословлений священиком, що має право накладати парамани.

Мучеництво

о. Вол. Білинський

ДУЖЕ часто послугуємося словом "мучеництво", коли хочемо підкреслити терпіння чи смерть.

Та це не є влучне застосування слова "мучеництво" до кожного терпіння, бо св. Августин говорить: "Це не саме терпіння робить когось мучеником, але причина (мотив) терпіння".

Отже може хтось дуже терпіти, а навіть умерти, одначе він ще не є мучеником, якщо ця смерть була без мотиву, що ціхує мучеництво.

В Католицькій Церкві мучениками є ті люди, які потерпіли смерть за Христа, за віру.

Мучеництво є авреолею християнина. Знову ж терпіння чи смерть людини за матеріяльні добра в цьому світі є звичайним тваринним інстинктом самозбереження життя і не має нічого спільного з мучеництвом.

Коли насувалася большевицька навала на чужі краї, було багато запитів, звернених до Святішого Отця, що й як треба робити в тому небезпечному положенні для священиків і вірних.

Відповідь була:

"Маєте бути мучениками!"

Ми є християни й не можемо поступати інакше, як Христос.

Свята Тайна Миропомазання робить нас воїнами Христовими, а вояк знає, що його жде: бій, рани, терпіння і навіть смерть. Вояк, який виключав би ті невідємні зобов'язання свого вояцького стану—не є жадним вояком. Сам вояцький уніформ—це тільки зовнішня ноша, яка вказує на дану людину і пригадує їй, що вона є вояком.

І не є це жадним оправданням для християнина говорити, що з ним скінчиться християнство, якщо він чи багато інших згинуть.

Такий нехай пам'ятає, що смерть християнина є посівом для нових християн, а не жадною втратою, каже Тертуліян.

Св. Феліціта, коли мала понести мученичу смерть, сказала: "Другий буде терпіти в мені, так як я терплю за Нього".

Це значить, що Христос терпить у страждущих християн, які є Його містичним тілом.

Перші три століття є століттями страшного мучеництва, а проте християн не убувало, тільки прибувало.

І сьогодні Христова Церква оточена ворогами, як колись старо-

завітній пророк Даниїл був оточений львами в печері.

На перший погляд може здаватися, що вороги Церкви перемагають коштом смерти християн. Та це самообман!

Вони згинуть, а Церква живе й житиме!

Християни зо своєю християнською наукою і своїм життям не є з цього світу,—й тому цей матеріялістичний, безбожний світ ненавидить їх.

Безбожний світ любить своїх, що йдуть за кличами упавшого світу й які так живуть.

Світ не може боротися з Церквою своїми гріхами, тому бажає її вбити, щоб усунути противника гріха.

Переслідування й мучеництво поправді ніколи не припинялися, хоч місцями в деяких краях на короткий час притихали.

Мучеництво приходить часто й тоді, коли воїни Христові не сподіваються його, одначе мають бути готові його прийняти.

Мучениками є сьогодні мільйони добрих християн-українців, між ними багато священиків і сестер-монахинь.

Мучениками є наші архипастирі-епископи в рідному краю, як Митрополит Йосип Сліпий, епископ Йосафат Коциловський, епископ Григорій Хомишин, епископ Лакота, епископ Ромжа й інші.

Церква зачислить усіх їх у хори мучеників, бо всі вони однаково мучаться чи понесли мученичу смерть за Христа, за віру.

Всі вони рівні в очах Бога. Такими вони є і в очах своїх вірних. Чи епископ, чи вбога сирота, якщо померли мученичою смертю за Бога, то вони рівні в Бога. І якщо це є Божою волею прославити когось чудами, щоб бути почитаним цілою Католицькою Церквою, то це Боже діло.

Одначе певно знаємо, що їхня мученича смерть є благословенням для Церкви й нашого народу.

Так і всі ми християни маємо бути готові йти їх слідами та вести чесне християнське життя.

Тому вони й умирали, бо Христа-Бога любили і свій нарід, щоб він краще Бога пізнав, Йому служив і Його любив.

СМІХОВИНКИ

Підчас недавньої конференції у Відні, розмовляє троє репортерів: американець, москаль і англієць.

—Я бажав би—каже москаль,—щоб Америка завалилась під землю!

—А я,—відгризся американець,—бажав би ,щоб воднева бомба спалила СССР!

Англієць курить сигару, і пускаючи кільцями дим, мелянхолійно зауважує: —Ну, що ж, мені лишається тільки те, щоб побажати вам сповнення ваших бажань!

—Знаєш, підчас Різдва таки краще належати до якоїсь партії, як бути безпартійним!

—Чому так?

—До члена партії йде за колядою тільки свій, партієць, а до бідного-безпартійного кожний лізе...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1956

EASTER

EASTER is the day the Lord made. It is also the feast of feasts in the Christian calendar. It is the day which in our age has acquired again a meaning not only full of promise but also of challenge

As in the earliest days of the Church, the historical fact of Christ's Resurrection, a fact in space and in time, stands as the pivotal point of attack in a modern world, subservient to Caesars but denying God what is His.

While the early Christians were marked for attack against their bodies, even unto death, for proclaiming Christ's death and resurrection, today's Christians meet a different challenge, even within the Western world. Every effort of subtle argument is being exerted to obscure the historical truth of Easter.

Christianity robbed of its central truth, Christ's resurrection, recalls the words of St. Paul: "And if Christ is not risen again, then is our preaching vain, and your faith is also vain. Yes, and we are found false witnesses of God".

Yet there are those who call themselves Christians but who have permitted their acceptance of Christ's teachings to be limited to a realm of ethical and philosophic precepts.

We are living in an age which has made every attempt to push aside the historical fact, relegating it to the realm of the symbolic or even allegoric. Efforts have been made to falsify the meaning of Christianity by reducing it to social doctrine and clothing it with the garb of welfare programs, sociological experiments, or conceding it elements of psycho-therapy. Objective truth is being submitted by relative values, changing, adaptable and never quite imperative. The authority of fact is to cede to the fickle dictates of popular opinion.

To accept a fact, to accept objective truth, is to accept the authority to which all human will and human striving is subject. Easter is not merely a commemoration of an event but it is also the re-affirmation of the promise: "He must reign until He has put all His enemies under His feet".

The attack against clear acceptance of the fact of the Resurrection is often oblique. If the existence of sin can be denied by attributing man's shortcomings merely to his political, economic or social surroundings, then neither the Passion of Christ nor His Resurrection retain their meaning.

In the celebration of Easter, in the re-affirmation of His victory over sin by His death on the Cross,

and of His victory over death by His Resurrection, not only the atheist materialism of the Communists but the pagan materialism in our very midst is challenged, and the victory over Christ's enemies is proclaimed anew.

Easter is the feast, for we can say with St. Paul that our 'labor is not in vain in the Lord'.

When a chosen few of the Apostles witnessed the miracle of Christ's Transfiguration they fell flat on the ground, afraid and speechless. Somehow the same reaction could easily come to any reflective soul at the recurrent events of Holy Week. They are big events, tremendous in their Divine performance, significant almost to overwhelming in their wise liturgic repetition by Our Holy Mother the Church. Again we are in the heart of all the divine mystery and mercy of the Redemption. Holy Week cannot be described. How can words explain more fully what the Passion Gospels relate so simply, no comment, merely the bold narration of the greatest events in history?

Christ, the Son of God, gave to us His very Self as our spiritual food on Holy Thursday, — established the Mass to continue His Infinite Sacrifice to The Eternal Father and at the same time to leave in the here-to-fore futile hands of man the same offering. On Good Friday He died for us, to atone superabundantly for man's sins and even to prove His Infinite Love for us was in fact boundless. Then as He had foretold, Our Redeemer rose glorious, immortal on Easter vindicating beyond the shadow of doubt every claim He had made as the Son of God. Told so concisely one might very well be prostrate before the greatness of all that happened. But Christ did not want to stun. He came to spur and to stimulate.

For the Christian who has progressed beyond the childhood concept of Lent as merely "giving-up" to see the holy season as a time to grow up, Holy Week and Easter is proportionately not a scene to witness but the full, final challenge and invitation to follow Him. Approching the Passion at the end of the Last Supper, Christ said: "Come, let us go hence," as if to say; "there is work to do." So the last seven days of Lent, the Great Week, is a time of intense occupation with growth in love of God, a closer inspection of why we have been so tardy and remiss up to now, a study of the object of Our Love pouring out His full testimonies and finally an eager appreciation of that dear Mother whom He left us as His last gift from the Cross. Yes, it is a time in which any sincere soul shakes off the illusion of a comfortable faith, a smooth road of life when he sees the Savior's brutal load and the knobby trail to Calvary. And admitting his true character, accepting the role that Christian equals cross-bearer one grasps the glorious fact that the crucifixion of daily life and duty raises one up, high enough to see the glory of an Easter morn, surely the prelude, a foretaste of the morning of eternity.

Sometimes symbols say so much more than words. And so it is at this season. If Christmas suggests red and green, the smell of pine and fir, a spirit of childhood, so the present season speaks in full contrasts of black and white. Its fragrance is perhaps the exquisite perfume of an Easter lily. Black, the absence of light and color and the depth of evil and sin ran wild and free on that Friday. Then Easter and its white, white the unbroken light of all beauty and brilliance came back to the world with the triumph of the Son of God. And all

this time, how near and important is our dear Mother of Perpetual Help. She knows the black hours when She had to give up all that was dear and to consent to let Christ die for you and me. Her Easter, — not a word in the Gospels about it. Words are useless here. What of the particular "spirit" of the time? Perhaps a memory is not irreverent though how poor a substitute to indicate the rapture of that day of Christ's triumph as reflected in our own small hearts!

It was in Vancouver, an early Mass had been said in a Sister's chapel, all the sweetness and peace that earth's tokens can contribute to this day were at their finest. One could sense the exultant quiet serenity of every dedicated soul so near to God. Then going out to return to the rectory we saw the perfect setting for an Easter morning. In the distance to the left, the deep rich blue Pacific, diamond, crystal, turquoise playing in the swelling sunrise, — to the right sweeping up in gently rising folds the solid strong comforting masses of the mountains immaculate on their crests with spotless snow. Over the very doorway to the chapel stood a full-blossoming tulip tree, its every flower bursting wide and almost dripping with fragrance and the gathered dew. One could almost hear a voice say: "Mother this is your day too, let's share it with your children."

ST. THOMAS MORE

The world would be utterly shocked by news that Queen Elizabeth had ordered the execution of Sir Winston Churchill before his recent retirement. Yet this is exactly what happened to Sir Thomas More, another famous Chancellor of England and a particular favorite of King Henry VIII. The crime which the king committed against the very popular More stunned the civilized world in the year 1535.

Thomas More's connection with our time, as well as one of the causes of his martyrdom, had to do with the home front. He died for two principles, one of which was in defense of the sanctity of marriage. He refused to sanction Henry's divorce of his legal wife, Catherine and would not recognize Henry's union with Anne Bolyen. In this day of easy divorce and frequent remarriage St. Thomas More stands out as a very bright star over the doorway of the Christian home.

The second principle for which More died proves that neither men nor problems change too much from century to century. St. Thomas More suffered martyrdom rather than recognize any man but the Pope as the Supreme Head of the Catholic Church.

"With a car like that," the mechanic advised the young college freshman, "I'd advise you to keep it moving."

"Why?" asked the youth.

"Well," was the reply, "If you ever come to a complete stop, some cop is going to think it's an accident."

VI. Subjection of the Uniate Church to the Muscovite "Holy" Synod

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

On March 17, 1839 the Uniate ecclesiastical Collegium was attached and subordinated to the Muscovite "Holy" Synod, and henceforth the dissident propaganda had every opportunity to spread throughout the Eastern Rite Catholic Church which thus became subject to complete control by the Muscovite Orthodoxy. The "Holy" Synod, a Muscovite institution established by Peter I to control the activities and consciences of his people, became the ruler and superior of Ukrainian Catholic Church.

The decree (ukase) of Nicholas I reads: "Last year we thought that it would be proper to entrust the administration of all spiritual affairs of the Uniate confession (Church) to the procurator of the Holy Synod, bestowing upon him all the rights and authority whereby hitherto the minister of the interior handled them.

"We did not cease, however, to be interested in the affairs and welfare of our subjects of this confession (Church) who are Russians by origin. Wishing to give more unity to the government of the (Uniate) College, we graciously command: This College instead of the Senate will henceforth be subjected to the Holy Synod." [9])

The Synod saw to it that the posts of the Uniate Church were staffed not by the best type of clergymen, but the worst; not by those who loved their Eastern Catholic Church, but by those who hated her and were bent on her destruction. The government knew that through them the majority of the people would be quickly reached and eventually corrupted in their allegiance to the Holy See of Rome, for through them the influence of Catholicism and religion could be neutralized and undermined in the popular masses in Russia.

The dissident "apostles" and propagandists were sent to Eastern Catholic parishes and communities. The heralds of the apostasy were financed by the state treasury. Protestant Schroder, governor of Witebsk, was engaged in spreading the schism in Bielo-Rus, for which he was generously rewarded by the emperor with 1,000 rubels for one "converted" Uniate. Besides being paid for his schismatic proselytism Schroder was elevated to senatorial dignity by the Tsar. [10])

In 1833-1834, a terrible famine raged in Bielo-Rus. The schismatic priests promised a sack of flour a month to all those who would join the Orthodoxy. The Muscovites did not mean to keep their promises and the apostates from the Uniate Church did not receive the promised flour. Besides, they were forbidden to return to the Uniate Church which they had betrayed. Furthermore, freedom had been guaranteed to the peasants who joined the Orthodox Church. Tsar Nicholas I held several sessions in this regard, but serfdom of the peasants was not abolished, for Nicholas I looked upon it as a "sacred" institution which could not be removed without paralyzing and endangering the existence of the Muscovite empire. Soon after his accession to the throne, he declared in a session of the State Council: "I recognize that every thought of setting the serfs free would be a criminal attempt on the safety and well-being of the empire."

[9]) PSZRI., 2-n ed., 1839, Vol. XIV, N. N. 12467).
[10]) J. Pelesz, Op. cit., p. 811.

After all these imperial decrees and machinations of the "Holy" Synod and Siemashno's group, the ultimate official abolition of the Union was just a question of time. In 1838, Siemashko had sent a petition to the Tsar asking his permission to pass over publicly to the Russian Orthodox Church. Nicholas I denied him the required permission, for his treacherous mission within the Eastern Rite Catholic Church had not been completed. Later, Siemashko became head of the Uniate Collegium of Petersburg. The new office gave him a splendid opportunity to carry out the mission of apostasy among the Uniates.

With his help, the "Holy" Synod ruled the Uniate Church. Siemashko surrounded himself with men imbued with his schismatic ideas and fully dedicated to his treacherous mission. At his request, Zharsky the Basilian ex-provincial, and Anthony Zubko, became presidents of the two Uniate consistories. Later Anthony Zubko became administrator of metropolitan Bulhak in Zhyrovitse, while Basil Luzinsky was made vicar general of the Polotsk Uniate diocese. They were already secret apostates from the Ukrainian Catholic Church which they continued to rule in their own way. All the orders issued by the Uniate Collegium at Petersburg were directed to promote the apostasy of the Uniate Church. Although metropolitan Bulhak dwelt in Petersburg, he had no influence over the administration of his church or diocese.

VII. Violences preceding the abolition of our Church

In the autumn of 1838, Joseph Siemashko, Basil Luzinsky and Anthony Zubko, all three pupils of the Vilna central seminary, made a secret perliminary declaration whereby they joined formally with the Muscovite Orthodox Church. Siemashko tried unsuccessfully to win metropolitan Bulhak for the schism. Josaphat Bulhak rejected the honors and dignities which would have been lavished upon him by Nicholas I if he joined the Russian state church. In late autumn of 1838, Bulhak died as a Catholic. Tsar Nicholas I ordered that he be solemnly buried as an Orthodox bishop of the Muscovite Church in a dissident convent at Petersburg in which the Russian metropolitans were interred. This was done for propaganda purposes to increase confusion and distress among the Uniates, for the dissident propagandists spread the false news that the late metropolitan had given up his Catholic faith just before death and embraced Muscovite Orthodoxy. [11])

Siemashko, Luzinsky, and Zubko dug the grave for the Ukrainian Catholic Church with the help of the Tsarist army and police. Through deceitful cleansing of the Eastern Rite they seduced many Uniates, although the mass of the faithful remained steadfast in their Catholic faith. Violence and persecution were largely employed to break the resistance of the people and the lower clergy who condemned the schismatic leanings of the higher Uniate hierarchy and leaders. These three traitors played

[11]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 511.

a particularly ignominious role in the tragic destruction of our Church in the Russian empire.

All these intrigues and persecutions could not shake the allegiance of the greater part of the Uniate lower clergy and people to the Holy See of Rome. On April 2, 1834, fifty-four Uniate priests of the Novhorodok district assembled at Novhorodok and sent a protest to the president of the Uniate Collegium in Petersburg, Joseph Siemashko. They protested against the liturgical books printed in Muscow in 1830 for the Uniates. They called his attention to the omission of the Pope's name, to whom the Uniate clergy pledged allegiance. The Uniate people, they said, had become accustomed to the low Mass, kneeling in church, exposition of the Blessed Sacrament and Eucharistic procession. All these customs were ratified by the Zamost Synod of 1720. Therefore they requested Siemashko to retain these customs and ceremonies lest the people become embittered and scandalized.

The protest of the Uniate clergy greatly upset Siemashko. He burried to Novhorodok from Petersburg, gathered the priests and urged them to revoke their protest. Upon their refusal he shut them in a convent (as the imperial command) for a year's penance, ordering them to study the Muscovite Monocanon "Kormchaya Kniga", for they had to pass an examination on Christian faith and ecclesiastical history if they wished to be reinstalled in their former offices. One of the imprisoned priests, Plawsky, wrote a treatise on the Muscovite Monocanon and handed it to Siemashko as his examination test. Siemashko forwarded the paper to Petersburg and received orders to exile the "presumptuous" parish priest. The courageous Plawsky was deprived of his parish and banished to Wiatka where he was made sexton in a schismatic church. [12]) The parish priests of the Novhorodok district priests and sent a similar protest to Siemashko, but the latter, aided by the Muscovite police, continued his work without scruple or hesitation.

"The reclamation of many hundred priests against these evidently schismatic innovations were of no avail", says Jesuit Ammann. [13])

In 1838, Siemashko made a canonical visitation to the Uniate parishes where he noticed that many parishes had not accepted the Muscovite liturgical books. Repressive measures were taken at once against the penitent priests, such as deprivation from office, imprisonment, confiscation of properties or exile to Russia or Siberia.

In the same year, Siemashko and Luzinsky ordered the priests under their jurisdiction to sign a document in which they bound themselves under oath not to oppose the transference of their parishes to the Muscovite Church. The higher clergy, the dignitaries and members of the consistories, being Siemashko's partisans, acceded to this request without creating any problems. The lower clergy, however, rejected Siemashko's ignoble proposal to betray the Ukrainian Catholic Church and Violate their allegiance to the Vicar of Christ, the Pope of Rome. Professor Nicholas Chubaty affirms that in Lithuania 300 of 1057 Uniate priests openly and resolutely refused to yield to Siemashko's invitation and threats. In the Polotsk Uniate diocese more than 300 priests refused to apostatize from the Catholic Church although their families and properties, even their very lives were at stake. Had the priests signed their names, it would have been a document to justify the violent suppression of the Uniate Church in Russia. In spite of cruel persecution, a large number of the Uniate priests refused to sign the document of apostasy. Siemashko's own father, an old Uniate priest, was at the head of the penitent clergy. Due to his advanced age and because he was the Father of unfortunate Joseph Siemashko, Nicholas I did not send him to Siberia, where more than 160 Uniate priests had been exiled. The unworthy son Joseph contented himself with deposing his aged father from pastoral duties.

[12]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 813-814.
[13]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 510.

The adversaries of the schism were treated brutally by Siemashko's partisans and Muscovite police forces. Many of the exiled priests died on their way to Siberia. Many others were arrested and thrown into jails where they found a miserable end. Only a small number of priests managed to escape to Western Ukraine under Austrian rule.

The Muscovite governor Muraviev dealt barbarously with Michael Werbitsky, the Uniate parish priest from Dombrova. The governor confiscated his properties and after long maltreatment condemned him to Siberia. The condemned martyr did not reach the place of his exile for he died on September 11, 1838, from exhaustion and molestations. Michael Starunsky, pastor of the Uniate community in Sytichi, was condemned to death. The sentence was changed to 20 years of hard labor in Siberia. Like Werbitsky, the aged Starynsky died on his way to Siberia. "This also happened to all those who remained faithful to their religion," says Julian Pelesz. [14])

We produce an example of Muscovite maltreatment of the opponents of the schism as related by the Russian clergyman Nicholaev in his own book "Vostochny Obriad" (The Eastern Rite). Nykolaev, being an adversary of the Vatican, and defender of Muscovite despotism, denies the deposition of a Uniate nun, Macrina Mechyslavska, superior of the Minsk Uniate nuns.

"In the summer of 1838, bishop Siemashko tried three times to induce the Basilian nuns of Minsk to Orthodoxy, but the nuns refused to sign the document. Siemashko came personally for a discussion with the nuns. Three days later, Siemashko returned with governor Ushakov and a detachment of soldiers and forced the Mother Superior and the nuns to go to Vitebsk. The journey lasted seven days. The nuns were molested and received no food.

"In Vitebsk, they were placed under the survey of an apostate priest Mykhaylovych.... For two months they were stripped and scourged in the nude by the command of Siemashko. The executions were public and the victims bled profusely, but the nuns stood fast in their faith. Some sisters died from scourgings, one was burnt in a furnace, while another was killed by a blow.

"Those who remained were removed outside the city and forced to work on a hill upon which a palace for Siemashko was to be erected. In the meantime, Siemashko appeared again to induce the nuns to Orthodoxy. The victims refused to betray their Catholic faith. Then Siemashko struck the sister superior and broke some of her teeth. He revealed the following imperial order: "I recognize and approve as sacred, everything that bishop Siemashko has done or will do for the extension of the Orthodox faith.

[14]) Julian Pelesz, Ibid., p. 816-817.

I command that no one hinder his work. In case of opposition, I order that soldiers be given to him upon his request. I personally sign this order. Nicholas I."

"The nuns were thus tortured for several years. They were driven from one place to another, and eventually all the sisters died except four. These were brought to a small town in the Minsk district, sewn into sacks and plunged into the river six times so as to force them to give up their Catholic faith. Three sisters died from this bath. The superior managed to escape alive, and after three months of wandering in hunger and cold, she reached the Prussian border." [15]) On December 6, 1845, she was brought to Rome by the rector of the Propaganda, Alexander Elovycky, where she made the sad relation of the persecution of the Ukrainian nuns. What happened to the Uniate nuns may well serve as an example of what the Ukrainian priests and people endured for their allegiance to the Vicar of Christ.

Nykolaev denies the veracity of Macrina's deposition, because according to the testimony of the Tsar, Pope Gregory XVI "did not say a word about Macrina" when Nicholas I was received in audience by the Pope on his visit to Rome.[16]) The Tsar arrived in Rome on December 13, 1845.

We may, however, maintain that Gregory XVI addressed severe reproaches to Nicholas. According to an English eye-witness the Muscovite despot left the Vicar of Christ "with uncovered head, ruffled hair, turned eyes, pale face as if they had endured all the evils of a long fever. He walked excitedly, head lowered without looking or greeting anyone. He did not wait for the arrival of his carriage. He rushed hurriedly into the courtyard of the Vatican to move away from the scene where he had suffered a great defeat." [17])

[15]) Makryna Mieczyslawska w swietle prawdy, by John Urban, Kracovia, 1923, pp. 1-40, apud K. N. Nykolaev, Op. cit., pp. 30-31.
[16]) Ibid., p. 31—M. Harasiewicz, Op. cit., p. 900.
[17]) Carlo Castaglioni, Op. cit., Vol. II, p. 596.

MISSION IN LANCASTER

We had the great pleasure to listen to very interesting sermons on God, Christ, dignity of man, Catholic Church during an 8-day mission conducted by Fr. M. Schudlo, C.Ss.R.

We wish to express our thanks to our Dear Father Pastor, J. Chaikowsky and the Missionary for the benefits of the Holy Mission.

The mission ended at two Masses. After the low Mass the Ukrainian Youth Club had communion breakfast.

The Ukrainian Youth Club,
Lancaster, N.Y.

FRIENDS: Some are true, others are not. They either love you, or what you've got.

How to make Ukrainian Pysanky

By Gloria Surmach

UKRAINIAN Easter eggs are easy to make. Essentially you keep adding wax — which is not removed until the end — to protect white areas or areas already colored. Each new—and darker—dye is added on top of previous dyes, coloring all areas not protected with wax. Always apply the lightest color first, the darkest last.

You need a smooth, white raw egg, a candle, a small cake of beeswax, a kistka, dyes in powdered form (yellow, red and dark blue to begin with), vinegar, three wide-mouthed glasses (one for each dye), an egg-holder or spoon, soft rags, cleaning fluid. Batik-process dyes—available at art-supply stores—give best results. Packaged egg dyes may be used, although they do not give intense colors. (Note: Batik-process dyes are not edible; if you should spoil a design, do not use the egg for food.) Beeswax can be purchased at most drugstore prescription counters.

To begin — Dissolve dyes in glasses (one-half teaspoonful of dye to one-half cup of hot water). To each glass add one-half teaspoonful of vinegar. Let cool.

Hold the point of the kistka over the flame of the candle until it is hot enough to make a small puddle when applied to the beeswax (it takes about 15 seconds). Test the kistka on your thumbnail to see if wax flows freely. If not, re-heat the point.

To Decorate — 1. Hold the egg in the left hand. Draw the basic divisions on the egg. Rotate the egg toward you, holding the kistka stationary, with its point at right angles to the surface of the egg. If your hand is not steady, a rubber band around the egg makes a good guide for drawing straight lines. (Lines may be pencilled in lightly before the wax is applied.) Re-heat the kistka and dip it in the beeswax as often as necessary for a smooth flow of wax.

2. After completing the basic divisions, apply lines of wax to form the design. All lines drawn thus far will be white in the final design, since the wax prevents the dyes from coloring the egg.

3. Hold the egg in the yellow dye with the egg-holder or spoon until the desired shade is obtained. Make sure the egg is completely immersed in dye. Remove from dye, taking care not to scratch the surface. Pat dry with a cloth; do not rub.

4. Cover with wax the lines and areas to be yellow in final design.

5. Place the egg in red dye. Remove and pat dry. Each succeeding dye takes longer to color the egg than the previous dye.

6. The parts that are to be red in the finished egg, are next covered with wax.

7. The egg is now ready for the final and darkest color, here dark blue.

8. After the final dye has been applied and the egg taken out and patted dry, remove all wax. This may be done either with cleaning fluid (be sure the room is well ventilated) or by placing the egg on a cloth-covered tray in the oven for a few minutes until the wax melts and can be wiped off with a rag.

This is the last step in making a pysanka. The coating of wax which has hidden the colors beneath has been removed, and you can now see the pleasing pattern and brilliant colors of your handiwork. If a protective coating is desired, a thin coat or two of clear shellac may be applied with a lintless cloth. Several very thin coats of one of the new plastic sprays may be substituted for shellac.

ABRAHAM LINCOLN:

"We have been the recipients of the choicest bounties of heaven. We have been preserved in peace and prosperity—but we have forgotten God. Intoxicated with broken success, we have become to self sufficient to feel the need of redeeming and preserving grace—too proud to pray to God that made us."

It usually takes two to make a marriage: a single girl and an anxious mother.

REDEMPTORIST FATHERS OF THE EASTERN RITE

invite young men

TO TEACH * PREACH * WORK * AND PRAY

for the most abandoned souls

"CONSECRATE YOUR HEART TO GOD

IN THE SPRINGTIME OF LIFE"

For further information apply to:

REDEMPTORIST FATHERS' NOVITIATE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

Facts about Resurrection of Bodies of Both Good and Bad as Time Ends

IN a recent series of articles written by spokesmen for various denominations, weak statements were made by some about the resurrection of the body at the end of time. The Catholic Church is not at all indefinite on this point.

The truth of the resurrection of the body has always been affirmed by Catholicism in accordance with divine revelation. There can be no resurrection of the soul, for the soul does not die.

As St. Thomas Aquinas wrote, moreover: "It is contrary to the nature of the soul to be without the body, and, since nothing that is contrary to nature can endure, the soul will not be forever without the body. Now the soul lasts forever, and so it must be conjoined again with the body. That is the resurrection... Man will rise again without any defect of human nature, for as God made his nature without defect so will he restore it...human nature will be brought by the resurrection to its state of ultimate perfection, in that youthful age at which the movement of growth has ceased and the movementof decay has not yet begun...Whatever belongs to the integrity of the human nature of those who have part in the resurrection will rise again" (Summa, III, IXXX).

Bodies of all will be Resumed

At the end of the world, before the last judgment, the soul of every man will resume its proper body, never more to be separated from it.

The dogma of the resurrection is proved: 1. By the teaching of the Church, as expressed in various creeds; 2. by Holy Scripture, which expresses this truth in many passages; 3. by reason itself, which tells us that the body ought to share in the reward or punishment of the soul in the next life, since in this world it is the instrument of the soul for good or evil.

The tree, which seems to die in winter to revive in spring; the grain of wheat, which rots in the ground to become in summer the golden ear; the caterpillar, which comes forth from the chrysalis as a butterfly, are all natural instances of some form of natural resurrection.

As human bodies undergo so many changes after death and in the course of ages, the resurrection at the end of time is indeed a subject of wonder to our reason. But since God is omnipotent, it cannot be more difficult for Him to recover the essential elements of the body than it was to create them.

It is presumed that God will raise them up, including even those of the damned, in the state of integrity and complete development in which Adam and Eve were created.

The souls of the just, transfigured by heavenly glory, will impart to their bodies qualities which the bodies of the reprobate will not possess.

Bodies of Damned will lack Glory

What will be the state of the bodies of the reprobate? They will be immortal like those of the blessed, but deprived of the supernatural qualities of glorified bodies. They will be so deprived because a soul that has been cursed by God and separated from Him cannot fail to make the body that is united to it a sharer in its misery.

The bodies of the just will rise

to share forever in the glory of their souls. During their earthly life the bodies of the just were the temples of the Holy Ghost; they were the instruments of the good acts by which the souls of the just merited eternal life, Hence respect should be shown for the bodies of the faithful departed; special burial places should be set aside for them, and their graves should be blessed.

It is not necessary to hold that every single bit of matter that ever was in a body will rise at the Last Day; but it will be a true body, having identity (some material identity is generally taught) with the earthly body, and be in some way spiritualized so that it is immortal and incorruptible. "Unstinted and complete restoration of all the sense of life that makes us human beings is the true and primary meaning of the resurrection of the body" (Vonier). Scholastic theology teaches that the risen body will be in the state of youth. The bodies of the reprobate will arise equally, to suffer eternally: They also will be identical, immortal, and incorruptible.

God willed that the bodies of the dead should rise again in order that the whole man might according to his merits obtain an everlasting reward in heaven or an everlasting punishment in hell.

The bodies of all the dead will rise immortal, but only the bodies of the elect—in the likeness of the body of Christ—rise endowed with the qualities of a glorified body.

Four qualities of the glorified body are commonly enumerated—impassibility, clarity, agility, and subtlety.

The Catechism of the Council of Trent say: " Impassibility will preclude the glorified body from any suffering or inconvenience. Clarity is a corollary to impassibility, for it is a certain radiance flowing over on to the body from the supreme blessedness enjoyed by the soul, in some sort a sharing of the bliss the soul enjoys. Agility is combined with clarity; by it the body can be moved with the greatest ease withersoever the soul wishes. To these is to be added subtlety, whereby the body will be subordinated to the soul, be its servant and always at its beck and call." See St. Thomas Aquinas, Summa Theologica, Suplement, lxxxii, ff.

St. Peter Canisius says: "For the sake of obtaining that eternal life no works of piety ought to seem too hard to a true believer, no toil too heavy, no pain too bitter, no time spent in labor and suffering too long or too wearisome. For if nothing is sweeter or more desirable than this present life which is so full of calamities, how much more desirable must that other life be deemed which is so far removed from all sense of evil or fear of it, which will in every conceivable way always abound in the unspeakable and unending joys, delights, and happiness of heaven."

Resurrection through Power of Christ

The resurrection of the body will take place by the divine power of Jesus Christ, for just as He raised His own body from the dead, so at the end of the world will He raise up the bodies of those whom He is going to judge.

St. Cyril of Jerusalem, who lived 315-386, wrote in his Catecheses:

"This very body will rise again, not indeed in its present weakness, yet it will be the same body that rises. Endowed with incorruptibility, it will be transformed, just as iron when put in the fire becomes fire, or rather as the Lord who raises it up knows how. The body, then, will rise again: but it will not remain as it now is, but will be eternal; no longer will it need for life's support the food we now make use of. For it will be something wonderful, spiritual, and in dignity something beyond what words can depict... We shall, then, rise again, and we shall all have eternal bodies, though not all will be similar. For if any man is just he will receive a heavenly body so as to live fittingly with the angels; if any is a sinner he will receive an eternal body capable of enduring the penalties of his sins, so that, burning forever in the fire, he may never be consumed."

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Why do Ukrainians have a Pascha blessed by their priests and people of other nationalities don't?

A. The Easter bread or the Pascha is a symbol of Jesus Christ the Lamb of God that takes away the sins of the world. When the Jewish people were living in Egypt God ordered them to kill a lamb and put its blood on the door of their houses, while they were eating it flesh. (Ex. 12, 7.)

When the angel passed through Egypt, killing all the firstborn, he spared the Jewish houses because of the blood of the lamb. (Ibid. 12, 28).

The custom of blessing the Easter bread is very ancient and it is performed with special splendor in Ukraine on Easter Sunday right after the Mass.

The Polish and the Slovak people have also bless the Easter Bread. This custom spread to them from Ukraine.

Q. Where should Catholics perform their Easter duty?

A. All Catholics must receive Holy Communion and make confession at least once a year, at Easter time.

(a) The Easter Duty should be performed if possible, in one's own Rite, for the Latin Canon Law reads: "All should be urged to receive Easter Communion in their own Rite." (Can. 866. 2).

Another regulation of the Canon Law reads: "The faithful are to be urged to fulfill their Easter duty in their own parish church." (Can. 859, 3).

The decree "Cum data fuerit" adds: "It is desirable that the faithful (of the Eastern Rite) fulfill the precept of Paschal Communion in their own Rite, and in their own parish church. And those who may have fulfilled it in another parish should take care to inform their own pastor of this fact." (Ch. 3. Art. 33).

(b) First Holy Communion should be made by children in their own Rite and parish church, unless the Church of their Rite is not available.

Q. Sometimes it is more convenient for me to go to Mass in the evening on certain holydays than in the morning. My friend told me that I do not fulfill my obligation of attending Mass by doing so. Is it true?

A. No, it is not true. You fulfilled your obligation of hearing Mass by attending Mass in the evening. The law requiring attendance at Mass on Sundays and holydays of obligation is fulfilled by attending Mass any time within the 24-hour period: Morning, afternoon, or evening.

In fact, if one is unable to attend Mass in the morning on such a day, but is able without undue inconvenience to attend a later Mass, one is actually bound under pain of sin to be present at the afternoon or evening Mass.

Q. Does time drag for the separated souls?

A. Time is not something absolute, but it is relative even in eternity. For one person in the world an hour may be a short period of time and for another a long drawn out period. Time in the other world can be called subjective to a much greater extent than in this world. The ever new delights of heaven, the enraptured vision of God will take away for the souls of the just the tedium associated with time on this earth. In purgatory an age may be compressed into a few days, in the sense that God may exchange a long duration there for increased intensity of the pains, making it seem to the soul as though it had passed an age. To the damned in hell time is endless, for their pains are endless.

Q. Why is Easter called a movable feast, and how is its date set?

A. The manner of computing the date of Easter was the cause of several controversies in the early Church. At the Council of Nice in 325 it was established by law for the Western Church (Roman) that Easter was henceforth to be observed on the first Sunday after the first full moon after the vernal equinox (March 21). This observance is based on the authority of SS. Peter and Paul.

The difficulties had occurred because the Jewish calendar was based on the lunar year, whereas the rest of the world—including us at the time—observes a calendar based on the solar year. The Jewish calendar allowed for an odd month to be inserted at the discretion of the Sanhedrin. Good Friday coincided with the Passover — the 15th of Nisan, Jewish month. Christ's Resurrection occurred on the 17th of Nisan. These were movable dates.

Easter is called a movable feast because it does not occur on the same calendar day each year. Easter Sunday, in fact, is the center of the table of other movable feasts: Septuagesima Sunday, Ash Wednesday, Holy Week, the Ascension, Pentecost, Corpus Christi, Sacred Heart, etc.

Q. I have been seduced and now have an illigitimate child. What sould I tell my child when he is old enough to ask about his father?

A. When the child is very small, you can say: "He has gone away." Later when the child is about 12 years old, you can tell him: "He left me." Still later, tell him the truth, that you have made a mistake, that you have asked forgiveness of God and that you have dedicated your life to giving him the best. Maybe it will be a blow, but he will probably take it like a man, in time. In the meantime pray for your child and try to make up for your mistake by leading a fervent Christian life and doing some extra penance.

3. I have seen crowning of the bride and groom during a wedding in a Byzantine Church. What does it mean?

The crowning of the groom and bride represents that they are the ruling heads of a new little kingdom which is the family.

4. Why does the priest take the bride before the altar of the Blessed Virgin after the marriage ceremony?

This is "churching". The priest takes the bride before the ikon of the Blessed Virgin Mary and prays for the new bride that she may be a good wife and mother, imitating the Blessed Virgin.

5. I have seen that after a baptism a mother and her child are also taken before the picture of the Blessed Virgin.. What does this mean?

This ceremony is also called "churching". It is an ancient custom taken from the Old Testament when all women were considered legally unclean after the birth of their child. They had to be cleansed from their legal uncleanliness. The Blessed Virgin Mary also fulfilled this precept of purification after the birth of Jesus. This was legal, not moral uncleanliness. There was no sin in it.

6. Why does the Byzantine Rite priest cover the newly baptized child with a white cloth, and give it a lighted candle?

The white cloth called "Kryzhmo" represents the whiteness of child's soul after it has been baptized and received sanctifying grace. The candle represents the light of faith in which a Christian must walk and live if he wants to be saved.

17th CONVENTION OF THE UCYL

The Ukrainian Catholic Youth of the USA. is organized in a powerful national League "Ukrainian Catholic Youth League" which has 18 Councils, thus covering almost the whole territory of our diocese of Philadelphia.

The League holds convention every year. This year's convention took place in New York, N.Y. Some 1000 young men and women participated in the affairs and deliberations of the convention on Nov. 12, 1955 the conventioneers received Holy Communion followed by a Communion breakfast.

His Exc. Bishop A. Senyshyn OSBM. was the main speaker at the Communion breakfast. We had also the pleasure to hear an inspiring speech of the Ukrainian Canadian senator W. Wall, who stressed the necessity of active participation of our Youth in the political and cultural affairs of the country. He reminded the participants that "We connot be anniversary of Christianity in Ukraine.

The convention was organized by NY-NJ, metropolitan Council. It ended with an artistic concert and speech of Dr. W. Lencyk on the 1000th anniversary of Ctristianity in Ukraine.

A farmer wrote to a mail-order company as follows:

"Please send me one of those gasoline engines that you show on Pope 707, and it it's any good I'll send you a check for it."

He received the following reply:

"Please send us the check, and if it's any good we'll send you the engine."

On Disagreements About Catholic Doctrine

By Donald F. Miller

THIS IS an answer to those Catholics who have experienced some disturbance over the fact that there are matters of Catholic doctrine — particularly moral doctrine —on which they have heard or read differing and sometimes contradictory opinions given by persons in some positions of authority, i.e., as approved writers or preachers or pastors or directors, in the Catholic Church. It is an answer to this question that has frequently been put to us: Why don't all Catholic bishops, pastors, writers, priests and confessors agree in everything that they teach or command the faithful?

It is quite understandable that any lack of agreement on the part of Catholic authorities should be disturbing to some minds. One thing that is strongly stressed in all presentations of the truths of the Catholic Church is her unity — her oneness and sameness of teaching for all Catholics and from the time of Christ down to today. How is it possible, then, some Catholics say, that sometimes one priest will tell you one thing and another something different in answer to exactly the same question? Or why is it that in some dioceses bishops permit mixed marriages to take place in church, while in other dioceses they must be held in the rectory? Where is this unity, of which most Catholics are so justly proud?

The answer to this problem can be found only in the making of proper distinctions between the essential areas of unity in the Catholic Church, and those points on which lack of perfect agreement among all Catholic authorities in no way reflects on that unity. In particular, every Catholic should be aware of three things: 1) That there are matters of Catholic doctrine and moral principle on which there can be no disagreement among Catholics; 2) that individual Catholics sometimes mistakenly think they have found a disagreement on some essential point among Catholic authorities; 3) that there is a vast field in which disagreements are at times to be expected, and in which they do not mar the unity and universality of Catholic doctrine.

1. *Where There Can be No Disagreement*

It has always been accepted that Christ gave infallibility to His Church in matters of faith and morals when, among other clear statements, He said to her: "Behold I am with you all days, even to the consummation of the world." Thus, when the Church, either through the Pope infallibly teaching or a general council, or through her unchanging tradition throughout the centuries, declares that a certain doctrine must be believed or that a certain moral principle must be observed by all who wish to be saved, then there can be no disagreement on these matters among Catholics either in high or low positions. One who doubts or denies such truths makes himself a heretic, i.e., one who has not only denied his faith, but who must not be listened to by loyal Catholics.

Thus any so-called Catholic who would deny the doctrine of the immaculate conception of Mary, or the fact of her assumption into heaven, or the real presence of Christ in the Holy Eucharist, or

the infinite value of the Mass, or the efficacy of prayer, would be denying an essential truth of his faith. Any disagreement between Catholics on such points as these would not really be between Catholics: it would be between Catholics and heretics.

So, too, in regard to the moral law. It is the authoratative and universal teaching of the Catholic Church that birth-prevention is a grave sin against the natural law; that "therapeutic abortion," or any direct abortion, is a great crime; that divorce and remarriage after a valid, consumated Christian marriage is the same as adultery. Among true Catholics there can be no disagreement on matters of this nature; the one who denies such principles denies, in some respect, his Catholic faith.

Besides these important matters of revealed doctrine and the natural moral law, there can be no disagreement among loyal Catholics in regard to the positive laws that the Church has made to govern all the faithful. Every true Catholic believes that Christ gave the power to bind and loose to His Church when He said, "Whatsoever you shall bind on earth shall be bound in heaven; whatsoever you shall loose on earth shall be loosed in heaven." Therefore, when the Church commands all Catholics to hear Mass on Sundays and holy days, when she binds them to a certain amount of abstaining and fasting, when she lays down definite rules to be followed in regard to entering the state of marriage and sending children to Catholic schools, there can be no disagreement among true Catholics as to the general binding force of these laws. Such positive laws do admit of dispensations and excusing causes; judging what is an excusing cause as a reason for a dispensation may give rise to disagreements at times as will be seen below. But no Catholic can remain a good Catholic if he just takes the position: "I don't accept any such law."

2. *Where Disagreement is Due to Mistakes Made Through Mis-quotation or Mis-interpretation or Mis-statement.*

Many of the so-called disagreements reported by Catholics concerning Catholic teaching are actually the result of some persons' mis-hearing or mis-reading or mis-interpreting some statement of essential Catholic doctrine that has come to their attention. In their minds they have an erroneous definition of the terms used; or they heard only part of an explanation that was given, which could not be rightly understood without the rest; or they were intent on hearing what they wanted to hear that they though that was what was actually said.

A common example of this mis-quotation as a source of disagreement among Catholics is the subject of birth-prevention. It is an essential, universal, Catholic, moral principle that birth-prevention, whether by withdrawal or any medical or mechanical means, is always a serious violation of the natural law; that no circumstances whatsover can make this lawful for married people. Yet every now and then you will meet a Catholic who will say: "Father So-and-so said that we don't have to have all the children we can bear; therefore he gave his approval to birth-prevention." The truth is that Father So-and-so meant that parents are free to "control" the number of their children by limitation of their use of the marriage privilege; not by sinful misuse of the marriage act.

Another example of the same kind of mis-interpretation often

happens in the case of a Catholic who is looking for permission to marry after a divorce. Every informed Catholic knows that if a first marriage was valid, sacramental and consummated, no power in the Church can declare one of the partners free to marry a second time so long as the first partner is still alive. Yet an individual looking for such freedom may go to a priest and hear him discuss some of the things that might make a seemingly good marriage invalid. From this general discussion he may wrongfully draw the conclusion that surely something is going to be found to make his first marriage invalid. It is even worse when a Catholic states that, if he pays enough money or finds the right priest, surely his first marriage will be declared invalid because he has read about declarations of the nullity of a first marriage being given to prominent people. The fact is that such declarations are given to nobody except on the ground of definite proven facts in the individual case presented.

There is also the possibility that a disagreement can arise among Catholics because a priest has made a mistake in his statement of some important teaching of the Church. The Church takes elaborate precautions to prevent such mistakes from being made, but the very fact of her taking such precautions reveals that it is not impossible that such a mistake might be made.

The bishop in each diocese is the guardian of essential Catholic doctrine; he is the one whom it devolves to see that spokesmen for the faith in pulpit, on platform, in publications, in no way mislead the faithful as to what they must believe and what laws they must observe. No priest may preach without having completed the arduous course of study required by Church law for all priests: without having undergone appropriate examinations; without having the approval of the bishop for preaching. No priest may hear confessions in any diocese without what is called "the faculty," which means the approval of the bishop as a trustworthy guide for his penitents. No one may write about Catholic doctrine in books or publications without submitting to the laws of censorship that the Church has laid down to protect the faithful from error.

It still remains possible for a priest or a Catholic writer to make a mistatement of some important Catholic teaching, through forgetfulness, carelessness, or even deliberate heresy on his part. When that happens Catholics will usually see the bishop's authority to protect right Catholic doctrine swing into action to correct the error. The one who made the error will be commanded to recant it publicly; or his permission to preach will be taken away; or he will no longer be permitted to publish his writings on Catholic doctrine. There is little danger that any sincere Catholic will be permitted to remain in error about essential Catholic doctrine as a result of the mistatement of an individual.

3. *Where Differences Are to be Expected*

All Catholics will therefore find themselves in agreement on three things on the essential revealed and defined truths they must believe as Catholics; on the precepts of the divine and natural law as presented to them by the Church; on the necessity of respect for the obedience to the positive laws that the Church has made binding on all her children. Outside of these three things, all Catholics should recognize the fact that there are practical issues over which differences of opinion can arise, and diffierent rulings can

be handed down to different individuals. In the midst of such differences, each Catholic must remember that he has an obligation of obedience to his own immediate spiritual superior, even though somebody else's superior handed down a different decision. This is the area in which obedience brings the most merit: when the thing commanded rests on the judgment of a human superior.

What are some of these matters on which such differences of judgment can arise? Let it be noted clearly in the examples given that none of them in any way touches the essential things noted above on which there can be no disagreement among Catholics.

1. There can be and are different rulings of different bishops on such practical matters as to how and where mixed marriages are to be performed, as to when a general dispensation from fast and abstinence is to be granted, as to what sins are to be "reserved" to the bishop, so that a confessor must apply to the bishop (never, of course giving names) for permission to absolve from them.

A bishop in some way shares the teaching and ruling authority of the Holy Father. He is bound to guide his flock according to his judgment of what is good for it, no matter what any other bishop does. No Catholic should ever take scandal from, nor be moved to disobedience by, the fact that his bishop has made a practical ruling that is different from one made by another bishop.

2. It must not be expected that all pastors in guiding their parishioners, and all confessors in directing their penitents, will always make identical rulings for all their subjects on practical matters. First of all, this would be impossible, because, each case of an individual soul is different. Secondly, the heart of obedience of a subject to a superior lies in his submitting to a ruling or a decision based on the superior's judgment. Obedience would be easy and without merit if we always knew beforehand, by some universal revelation or inescapable law, what the decision of a superior was going to be.

In regard to pastors, for example, there can be a wide variety of methods chosen for raising the necessary funds to support the parish. One pastor may ask that envelopes be used for the Sunday collection; another may not. One may ask the people to help with card parties, socials, bazaar, etc.; another may have none of these things. It is lawful for a man, if it is possible, to move into a parish that is run in the may he likes to see a parish run. But in whatever parish a person lives, he should be obedient to the rulings and even the wishes of the pastor. He should not say: In other parishes there is no such ruling as there is in mine; therefore I will not obey this ruling.

In regard to confessors directing souls, judgment plays a large part in decisions that are made on questions like these: "Do I have sufficient reason for practicing rhythm?" "Do I have sufficient cause for being excused from fasting?" "May I for a certain reason, be permitted to do some manual labor on Sunday?" "What specific practices of mortification will best insure my progress in holiness?"

In none of these cases is there any universal moral principle at issue. These are questions of the application of positive laws to individuals, or of judgment of facts and circumstances that free a person from some certain obligations. When Catholics get together and find that one of them has been given a different answer to one of these ques-

tions than another, they should take no scandal from that fact. The infinite variety of individual circumstances make differences of judgment inevitable; and there is always left over the variable factor of one director's judgment being different from another's.

Penitents are always free to go from one director to another; that is why the most liberal of all the arrangements in the Church is that concerning confession and direction; every Catholic can go to any approved priest whom he chooses. But when he chooses one, he should still practice obedience to the rulings made by him in response to his problems and questions.

3. Lastly, there should be no disturbance among Catholics resulting from the fact that, in intricate problems of social justice, there should be differences of opinion as to the specific application of general principles set down by the Popes. Here, however, a caution is necessary. It is one thing that expert scholars on such knotty problems may disagree. It is another thing for an unschooled, unlearned layman to set himself up in hardened opposition to something that is held by the majority of Catholic experts in the field.

There can indeed, be honest and sincere differences concerning what is best for industrial relations. But there is also a clear trend of Catholic teaching, and every Catholic should want to know what it is, to understand the reasons behind it, and "to think with the best thinkers of the Church."

(From *The Liguorian*)

UKRAINIAN PRINCE VOLODYMYR MONOMAKH

"Having read these words, my children, render Glory unto God who has shown us His love..."

"Above all, harbor no pride in your hearts or minds, let us say, rather: we are mortal! Today we live; tomorrow—in the grave. All that which Thou, O God, hast given us is not ours, but Thine..."

"Honor the old as you do your father: respect the young as you do your brothers..."

"No matter where you might go or where you might be: feed and give drink to him who is poor and to the traveller..."

"Guard against falsehood and drunkeness and uncleanliness, for in them the soul and the body perish..."

"This is the end of all: Above everything retain fear of the Lord..."

"What good you can do, that do not forget: what you cannot do, that learn..."

"Sloth is the mother of all Evil..."

"Above all, remember the church and let not the rising sun find you in your bed, thus did my blessed father and all good men..."

There is only one pretty child in the world, and every mother has it.

Conscience is the thing that hurts when everything else feels so good.

Death in a Bad Marriage

By Donald F. Miller

Problem: If a Catholic boy were to marry a non-Catholic girl in her church and before the minister, we know that he would be excommunicated from the Catholic Church. The question is this: would he be allowed on his deathbed to come back into the Church, or would he remain excommunicated and thus lose his last chance of getting to heaven? It was my understanding that he could be forgiven on his deathbed, but a friend tells me that this is not so. What is the truth?

Solution: Christ established Church for one purpose alone: to help souls reach heaven. There is no such thing as a sin or an excommunication that cannot be absolved, so long as the sinner has true sorrow for his sins and the sincere determination to give them up. That is the principle with which the answer must begin.

Excommunication is a grave penalty imposed by the Church on those who commit certain very grave sins. It deprives a person of the right to receive the sacraments and the privileges and graces that the Church can bestow. But in every case of excommunication, the sinner is told what he must do to have the excommunication lifted, and to get back into good standing in the Church once more.

While an excommunicated person is in good health, he can escape from his excommunication only by giving up the sin that incurred it, and by asking a confessor to have recourse for him to the special authority that can lift the excommunication. Some excommunications are reserved to the authority of special confessors; some to the authority of the bishop; some to the authority of the Pope himself. But in the case of sudden and immediate danger of death, the Church gives to any priest or confessor the power to lift excommunications, even such as are ordinarily reserved to the Pope, so, that the sinner, if repentant, will not have to die without hope.

A Catholic who attempts a marriage before a non-Catholic minister incurs an excommunication that is reserved to his bishop. While in good health he can be reinstated in the Church only by giving up his unlawful partner, or arranging to marry her rightly before a priest, and by being absolved by a priest who has obtained the faculty of the bishop to absolve him.

In a sudden danger of death, however, any priest could lift his excommunication, but only if he is and ready, in case he escapes death, sincerely sorry for his great sin, to give up his unlawful marriage forever. This last condition is what makes it so hard for such a man to save his soul. After living for ten or twenty or thirty years in an unlawful and invalid marriage, it is exceedingly difficult for him to say sincerely: "If I survive this danger, I will give up my forbidden partner and never again live as if I am married to her, unless I can be and will be truly married to her before a priest." That is why living in a bad marriage is such a terrible risk, and why, even with a priest present, one dying in such a marriage may not be able to make a true act of contrition, without which no sin can ever be forgiven.

YES, NO, WAIT!

By Fr. Dybka, C.Ss.R.

"I just don't get it Father. I've been praying for a whole year now and those terrific head pains haven't left me. Forgive me for saying so, but I'm beginning to doubt that Our Lord really said: 'Ask and it shall be given to you... For anyone who asks, receives.' (Matt. VII, 18). And I thought you said every prayer is answered."

While Anne was thus pouring out her complaints, I couldn't help but recall one particular scene from the pages of the Gospel which has stamped itself indelibly upon my memory. It happened after the Last Supper. Our Lord went for a walk with His apostles in the Garden of Olives.

"And He said to His disciples: 'Sit down here, while I pray.' And He took with Him Peter and James and John, and He began to feel dread and to be exceedingly troubled...And going forward a little He fell on the ground, and began to pray that, if it were possible, the hour might pass from Him; And he said, 'Abba, Father, all things are possible to Thee. Remove this cup from Me; yet not what I will, but what Thou willest'." (Mk. XIV, 32-36).

There was the perfect prayer. Because He was God, Christ vividly foresaw the terrible sufferings He was about to undergo. But because He was also just as human as you and I He was afraid of them. So much so that He began to tremble and to sweat blood. He fell on His knees and began to pray with all His might to the Heavenly Father: "Father, remove this cup from Me." It seems that the ordinary person would stop right there. But Our Lord was not an ordinary person. And so He added to that prayer in the Garden of Gethsemani: "Yet not as I will, but as Thou willest."

God answers every prayer or else there is no God. The trouble with most of us is that we always expect YES for an answer, and seem to forget that God also has a right to say NO at times. The following example ought to throw some light on this point.

A little girl prayed on Christmas for a hundred dolls. The child's father, who happened to an atheist, overheard the little one's prayer, and then tried to convince her that God would not hear such a foolish prayer, because there wasn't such a thing as a God. But the child continued to pray for her hundred dolls. Christmas morning came but no dolls were under the tree. The atheistic father thought that now was the perfect occasion to prove to his daughter once and for all that there wasn't a God. "You see my child," he told her, "there is no such thing as God, because He didn't hear your prayer."

The girl looked up into the eyes of her father with all the innocence of childhood and said: "Oh yes He did, daddy. God said, 'No!'."

We must always hear in mind that God wants first and foremost our spiritual welfare. If He does not always give us what we ask for, it is because that particular thing will not be good for our souls. God is a good Father. But He is also a wise Father. You pray, for instance, that God free you from a certain temptation. In the meantime God knows that temptation is good for you; that victory over temptation is much better than to be free from it altogether. So He lets you be tempted and gives you a chance to prove your love for Him by doing some fighting for His sake. Therefore, don't be surprised if God answers your prayers in the negative sometimes. He knows what is best for you.

For His own special reasons too, God, sometimes, wants us to wait a while. A learned and holy author once said: "The prayers of some, God will hear the first time, of others, the second time, and of others, the third or fourth time. Since we do not know just how often God wishes us to ask Him for a particular grace, we must not cease praying." St. Monica had to wait seventeen years for the conversion of her son Augustine. Had she stopped praying after the first year, St. Augustine might not have been on our calendars today.

Why not try this new look on prayer, remembering all the while that God does not always have to say YES. He may say WAIT or even NO.

"OBNOVA" holds retreat...

"GOD AND I"—Such was the theme during the week-end of the 17th, 18th and 19th of February this year as the "Obnova" Students Club of the University of Saskatchewan held their first Spiritual Retreat.

God seemed to have blessed this initial attempt of the students most wonderfully by inspiring more than one hundred young Ukrainian men and women to fill the Shyptytsky Institute Chapel to capacity every evening. The conferences were given by Rev. Y. Dybka, C.Ss.R., of Roblin, Man.

The retreat was climaxed by a Communion Breakfast held in the spacious refectory of the institute with Bishop Klein of Saskatoon as guest speaker. In his inspiring talk His Excellency stressed that Ukrainian Catholics should be proud of their sacred heritage and Rite, and that they should do all in their power to preserve them.

After breakfast the students took to the chapel where the Blessed Sacrament was exposed for adoration for the rest of the afternoon. Special prayers were offered for the intention of speeding the beatification of Metropolitan Andrew Sheptytsky, patron of the institute. That same evening Father Dybka delivered the final sermon in honor of Our Lady and gave the students a blessing. Fr. M. Hrychyshyn, C.Ss.R., chaplain of the Sheptytsky Institute thanked the Retreat Master and the students for their wonderful co-operation expressing a strong hope that this will become an annual event.

Sow an act, and you reap a habit. Sow a habit,, and you reap a character. Sow a character, and you reap a success.—If the act and habit were good.

Don't judge yourself by what you are capable of doing Others respect and judge you by what you have already done.

WOMEN IN CHURCH

CHRIST HONORED MARY BUT NEVER ORDAINED A WOMAN

IT IS a strange and, in a sense, humorous thing that the same Presbyterian assembly that blasted the Catholic Church for the honor it pays to the Mother of Christ came out officially in favor of ordaining women so that they might officiate and preach at Presbyterian services.

It is strange because the Presbyterians, like practically all Protestant sects, place so much emphasis on the Bible as the sole rule of faith, with no tradition or authority admitted as helpful or necessary in the interpretation of the Bible. Yet on these two points, of whether Mary should be honored and whether women should be ordained, the Bible has so much to say that can be understood without recourse to tradition or authority.

The Bible reveals that God honored Mary and thereby set an example for believers in Him to follow. He sent an angel to say to her: "Hail, full of grace." He inspired her cousin Elizabeth to say to her, "Blessed art thou among women." He worked His first public miracle at her request. He called to her to stand beside Him as He hung on the cross, and entrusted to her maternal care the children of the world by saying to her, shortly before He died: "Woman, behold thy son."

The Bible also reveals that, for His own divine reasons, the Son of God did not want women to bear the burden of the ministry in His Church. He never ordained a woman Himself. He inspired St. Paul to issue the command: "Let women keep silence in the churches: for it is not permitted them to speak but to be subject, as also the law saith. For it is a shame for a woman to speak in church." (I Corinthians, 14: 34-35.)

So now we have the Catholic Church honoring Mary as the Bible honors her, and the Catholic Church demanding that women keep silence in the churches, as St. Paul clearly commanded, and the Presbyterian Church by-passing that command of the Scriptures and sending women into their pulpits.

It appears then, that it is not only difficult to interpret rightly obscure passages of the Bible without the help of authority, but even to accept its most simple and unequivocal statements and lessons when one admits of no authority set up by Christ to maintain the purity of His Doctrine. The eyes of some non-Catholics will be opened by this contradiction.

Don't be proud of your knowledge. The more you study, the more you discover how little you really know.

Out of 345,000 American Indians 111,341 are Catholics, cared for spiritually by 175 priests, 50 nuns and about 100 lay brothers and teachers

---

Fifteen Christians hold seats in the new lower House of the Japanese Parliament, including Dr. J. Shirama, a Catholic.

The optimist proclaims that we live in the best of all possible worlds. The pessimist fears that this is true.

STUDENTS SEEK GOD

A religious survey at the American colleges since the last World War show that 70% of the students admit the need for a personal religious life and God. Twenty years ago at the same colleges not half of the students would admit a need of religion. It is a clear sign that the march of secularism is coming to a halt and that people are thinking about God once again.

What is the reason of this turning to God? The people are yearning for God, because they have realized that commerce and industry with their piles of atomic bombs cannot save them. There were times when they thought that science and its inventions would give them shorter working hours, higher wages and more leisure time. They have been disillusioned.

They have also been disillusioned about education which was supposed to eliminate evil and chaos. The experience shows that education can improve the social and economic structure of society, but cannot eliminate and check crime. Only religion can penetrate the heart of evil in the soul of man. Science and education can do little to check crime and juvenile delinquency without the help of religion, and common people come to realize it. This is why they turn to religion for help in fighting crime, juvenile delinquency and overcoming the fear of a future war. Common man wants to know the meaning of life and the secret of his destiny. He is no more satisfied with living on this earth. He wants to know why does he live here, who sent him into this world, what should he do and how should he live in order to please Him Who sent him here.

People need a moral code of law, in order to escape chaos in their individual, family and public life. They see the necessity of obeying laws of Him Who is above the world and its rulers. Without this men flounder around like a ship without a compass. They have no sense of direction in this complicated life. They do not know where they are going. Only religion can make man aware of his sublime dignity, guarantee his inalienable rights and lead him to eternal bliss of heaven for which he has been created by God.

U.S. ARMY FINALLY SEES VALUE OF TEACHING UKRAINIAN

The U.S. Army School of Languages has finally instituted courses in Ukrainian at their school in Presidio of Monterey, California. The school, one which makes lingual specialists of qualified candidates, has established the Ukrainian courses for the purpose of having army men learn the language of the Ukrainian people.

The school teaches other languages, e.g., Polish, Czech, Russian Chinese, Japenese, etc., and the candidates receive a well-rounded education in the habits, customs, language and affairs of the given national group.

It ih hoped that a similar full curriculum will apply also to studies of Ukrainian.

Young Ukrainian-Americans serving in the Armed Forces should avail themselves of this opportunity of this institution and should try to enroll in it.

Josie: Mommie, how can a girl find a good husband?
Mother: Ask your father, he made a much smarter marriage than I.

WIFE RESPONSIBLE FOR HUSBAND'S SALVATION

Terming the marriage vow an "instrument to eternity," Bishop John J. Wright of Worcester urged more thought on marriage as a positive means of sanctification and less emphasis on its social and economic aspects.

The Massachusetts prelate, who addressed a meeting of the Serra club Cleveland N.C., to which wives of the members were invited, declared that "the wife is almost as responsible for her husband's salvation as she is for her own.

"While common interests of a temporal and social kind can be powerful in stabilizing marriage," the Bishop said, "none of these can arrest the appalling disintegration of modern marriages until the sacramental, spiritual and, therefore, eternal implications of marriage are understood and accepted.

"Psychiatry, social case work and like forces," he pointed out, "can help repair damaged marriage relationships, but there is nothing on which these can build and nothing left to repair unless the couple understand and accept the profoundly spiritual and sacramental relationship which is the cornerstone of any marriage capable of salvation."

"Marriage," the Bishop said, "involves common prospects for eternity and a common spiritual destiny as well as mere common property and temporal interests.

"The familiar phrase, 'the power of women' often loses sight of the enormous intellectual and spiritual power wielded by a woman who understands she is almost as responsible for her husband's salvation as she is for her own."

DO YOU KNOW REASON FOR LEAP YEAR?

Pope Gregory in 1582 proclaimed a calendar now in general use to handle an oversight of nature—the earth's rotation doesn't match its movement around the sun.

"Suppose you are standing on the edge of a merry-go-round revolving once a minute. At the same time you spin a musical top on the floor of the carousel.

"There's no reason why the number of spins of the top should come out evenly with the revolution of the merry-go-round."

Every school boy knows the earth spins on its axis like a top and also circles the sun in its orbit like the merry-go-round.

The earth (top) spins on its axis once a 24-hour day. But it doesn't quite get around the sun once every 365 days. In fact there are 365.2422 days in a year. But .2422 is not .25. So leap year gives the world more minutes than are needed—mounting up to nearly three extra days in 400 years.

To handle this extra accumulation, there are no leap years in century years not divisable by 400. Thus, there were no leap years in 1900, 1800, or 1700. The most recent century leap years was 1600. The next will be 2000.

Even with all this adjusting, there is an error of one extra day in each 3,300 years, but that is a problem for the calendar makers of 4882 to worry about.

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирас власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$1.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е. Мацелюх	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Львів, літературно-мистецький збірник	$9.00
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

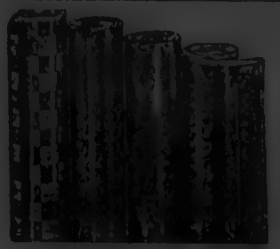

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя:
THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Люрд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в століття проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	3.00
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

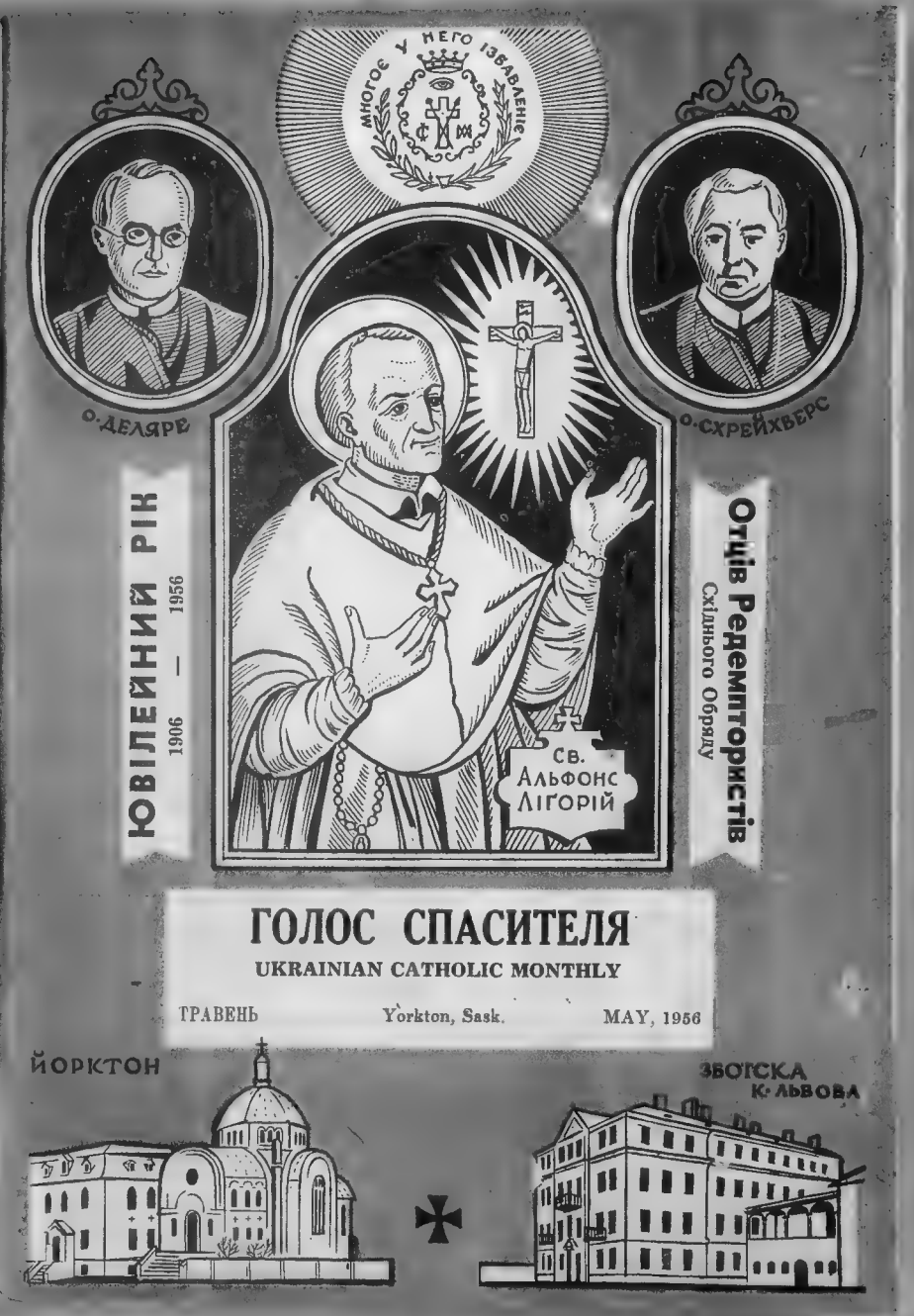

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне намірення Ап. Молитви на місяць Травень		1
З Листів до Редакції		3
Через Терпіння до Воскресіння	о. І. Назарко ЧСВВ.	9
Ах, Боже, чому воно так сталося?	М. Щ.	12
Важливі Події (Життя св. Альфонса)		17
Старість—не радість, а закон природи	Др. Ю. К.	22
Причини Великої Східньої Схизми	о. М. Щудло ЧНІ.	25
Протестанти й Католицька Церква	С.Х.	29
Хотів би ти знати?		32
Подорож до Св. Землі	о. М. Щудло ЧНІ.	33
The Feast of Feasts		39
May—the Month of Mary		40
Destruction of Ukrainian Catholic Church	Rev. M. Schudlo CSSR.	42
I'd like to know		45
How the Catholic Church respects the Bible	Rev. M. Schudlo CSSR.	47
The Ukrainian Mother	Olena Zahaykewich-Melnychuk	51
Catholics in the USA		56
The Knight and the Queen	Wm. F. Cummings	57
Mistakes made by mothers	D. F. Miller	59

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 5. ЙОРКТОН, САСК. Травень, 1956

ЗА ЗГОДОЮ МІЖ НАРОДАМИ СВІТУ ПІД ВОЛОДІННЯМ МАРІЇ—ЦАРИЦІ СВІТУ

Намірення Апостольства Молитви на місяць Травень потверджене й благословлене св. Отцем

Св. Дух безупинно кермує св. Церквою, чуває над її розвитком і добром. Відповідно до потреб часу св. Дух розбуджує в Церкві набожности, почитання, що були б ліком на сучасні недуги, рятунком у грозячих небезпеках. Сьогоднішній світ у дуже загрозливому положенні: страшне замішання, небувале панування безбожництва, брак згідливости між народами, державами, всі поквапно приготовлюються до збройної розправи-війни, а початок війни буває сьогодні початком цілковитого знищення всього, що людство придбало протягом тисячів років: культури, науки, промислу і т.д. Причиною цего невідрадного стану є це, що люди віддалилися від Бога, а пішли за своїми злими пожаданнями. Де нема Бога, там нема згоди, любови. Внаслідок людських пристрастей нема єдности і що до релігії, навіть між християнам, а безбожний комунізм щораз нові краї захоплює в свої криваві кігті.

Світ потребує надзвичайного Божого змилування, а це змилування може прийти через Марію, як прийшло тому 2000 літ. Особливо почитання Марії, яко Цариці світу, дає повну надію на виєднання згоди-миру. Щоб ту набожність поширити між вірними, св. Отець Пій XII установив окреме свято Марії-Цариці і назначив святкования цего празника на день 31. травня. Проголошуючи це свято (енциклікою з дня 11. жовтня 1954 р.), св. Отець не проголосив якогось нового титулу для Пр. Діви Марії; християни вже від перших віків узнавали Марію яко Царицю. В давних молитвах так Східньої як і Западної Церкви, Пречиста Діва часто зветься: Владичицею, Госпожою.

Так, Марія є Царицею, бо Вона є 1) Матір'ю Христа-Царя. Христос з природи є Царем, яко чоловік, бо яко чоловік Він є злучений з другою Божою Особою. Тому Марія, яко Його Мати, є Царицею. Вже св. Григорій Назіянзенський, що жив у IV столітю, каже: "Марія Мати Царя цілої вселенної", а св. Іван Дамаскин: "Вона стала Владичицею всіх сотворінь, коли стала Матір'ю Сотворителя".—2) Христос є нашим Царем, бо Він є нашим Спасителем, купив нас великою ціною, бо Своєю Кров'ю. Марія брала велику участь в ділі Відкуплення, бо Вона жертвувала Свого Сина за наше спасення. Тому, як Христос є Царем, то Марія є Царицею. 3) Марія є Царицею, бо Вона всемогуча Своїми молитвами. Вона є другою Евою. Як перша Ева була Матір'ю всіх живучих (Битія 3, 20) щодо тіла, так Марія, друга Ева, є Матір'ю всіх живучих щодо надприродного життя, Вона нас всіх породила до життя ласки через свого Сина.

Ця тідність "Цариці" дає Пр. Діві особливший уряд старатись о мир, згоду, єдність між народами. Христос є "Царем миру"

(Князь Миру. Ісая 9, 6). Тому і Марія є Царицею миру. Св. Отець у своїй енцикліці й промові з р. 1954 каже: причиною установлення свята Марії-Цариці є, що він (св. Отець) є переконаний, що через почитання Марії під титулом Цариці прийде много користей для Церкви, а особливо єдність і миру в світі. У кождім царстві цар і цариця є вимовними й успішними символами єдности їх підчинених. В той спосіб і свято Марії-Цариці, що буде обходитися кождого року 31 травня, буде могучо пригадувати вірним на власть Марії-Цариці, і буде лучити християн коло її трону. До Марії св. Церква відносить слова Притчей 8, 15, 16): "Через мене царі царюють і могучі пишуть справедливість, через мене князі володіють і властителі через мене панують над землею". Це все вказує на владу Марії-Цариці над світом і її вплив на долю й мир між народами на землі.

Почитання Марії-Цариці є могучим середником, щоб принести мир, безпеку і остаточне спасення для нещасного світу. Тому св. Отець бажає, щоб правда про гідність Марії яко Цариці мала більше значення між католиками, чим дотепер, і якраз у тій цілі установив це свято, і щоб того дня кожного року відбулася посвята цілого людського роду Непорочному Серцю Марії.

Це буде основою нашої надії на щасливий світ, на тріюмф релігії, на християнський мир. Св. Отець кінчить зазивом: "Почитайте цю Владичицю, взивайте цю Царицю, в теперішнім часі, а щезне розділ, незгода, ненависть, бо Вона є Ковчегом, що Бог поставив на небесах, Вона є символом мирної злуки".

хспесї 7БМк(ЗччеІ.ваиМог.кти

Тому благаймо Царицю вселенної, молімся до Неї о згоду, мир між народами й державами, о єдність св. Церкви, о злуку всіх людей: "Да прийдет царствіе Твое". Нехай прийде царство Христа! А що до Христа дорога через Марію, тому, щоб прийшло Царство Христа, нехай прийде царство Марії, царство святости і ласки, царство любови і спокою.

Закінчім наше розважання пінею, що наша Східня Церква співає на утрені дня 5. травня: "О Пречиста Мати, Ти маєш успішне довір'я до Свого Сина, проси Його, Пресвята, щоб дав світові спокій, щоб всі Церкви надхнув однодушністю".

Місійне наміреннЯ на Травень: Щоб почитання Пр. Діви потягнуло невірних до правдивої віри.

Місяць Червень: НаміреннЯ Апостольства Молитви: Щоб святкування Сторіччя Празника Пресв. Серця Христового принесло зріст цієї набожности.

Місійне наміреннЯ: Про зріст священичих покликань в Індіях, Пакістані, Цейльоні і Індонезії.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон

(з додатком Похоронних Євангелій)

ЦІНА 35с

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

Нові Книжки

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

І. Частина: в 3-ох томах, появилася в 1949 році.

ІІ. Частина: Словникова (в скороченні: ЕУ 2) тепер друкується. Повний твір буде мати 4 томи, 20 зошитів, 1,600 сторін.

Вже появилися два зошити:

Зошит 1: містить: Вступне слово, спис скорочень, і словникову частину А і Б (часть). Сторін 80.

Зошит 2: має словникову частину Б (дальше). Сторін 80 (81-160).

Цікава, старанно опрацьована, багато знимок. Повинна знаходитися в кожній українській хаті.

Видана в:

MOLODE ZYTTIA
Munchen 2.
Dachauer St., 9/II.
Germany.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛ. ІЄРАРХІЯ КАНАДИ В ОБОРОНІ ПЕРЕСЛІДУВАНОЇ ЦЕРКВИ

В зв'язку з приїздом до Англії Булганіна і Хрущова, Українська Католицька Ієрархія Канади станула в обороні переслідуваної Української Церкви висилаючи до Премієра Англії п. Ідена, а копію до премієра Канади Сен Лорана, телеграму такого змісту:

Достойний Премієр Її
Королівської Величности
Уряду Англії, Антін Іден
Лондон, Англія.

Вінніпег, 16 квітня 1956

Ми нище підписані представники Ієрархії Української Католицької Церкви в Канаді єднаємося в Його Еміненціею Кардиналом Гріффіном і Католицькою Ієрархією в Англії в протесті проти релігійного переслідування Церкви в Совєтському Союзі.

Ми просимо Уряд Її Королівської Величности, щоби він домагався від своїх гостей зі Совєтського Союзу, п. п. Булганіна і Хрущова в імені Українців Католиків Канади звільнити з в'язниць, з концтаборів та заслань Ієрархів та духовенство Української Католицької та Української Православної Церков, що є ув'язнені та знаходяться в різних місцевостях СССР.

Ми надіємося, що Ви представите цю просьбу і вжите Вашого впливу, щоби спонукати вождів СССР до позитивної відповіді.

(Телеграму підписали):

Василій Ладика, Архиєпископ Вінніпегу,

Єпископ **Ніль Саварин,** Екзарх Едмонтону,

Єпископ **Ізидор Борецький,** Екзарх Торонта,

Єпископ Андрей Роборецький, Екзарх Саскатуну,

Єпископ **Максим Германюк,** Апостольський Адміністратор Вінніпегу.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Сердечну подяку складаю Пресв. Серцю Ісуса й Матері Божій Неуст. Помочі за видоровлення з тяжкої недуги.

А. Розновська, Мусомин.

Складаю найсердечнішу подяку Найсв. Серцю Ісуса і Матері Божої Неуст. Помочі, за всі ласки, які я отримала через ціле моє життя аж до тепер і за дві великі ласки, що їх тепер отримала.

Анна Попович, Торонто

МІСІЯ В СИРАКЮЗ, Н.И. (11-18-III-1056)

На запрошення Впр. совітника, нашого дорогого о. пароха В. Середовича, отець М. Шудло ЧНІ. проповідав у нас постну місію або краще реколекції. Теми його науки були нові, тому дуже подобалися слухачам. Около 1,200 осіб приступили до Св. Причастя, молячись за душі усопших, священичі та черничі покликання та наших братів і сестер під большевиками.

Не зважаючи на прикру погоду та снігові наноси народ узяв численну участь у місійних відправах.

Приявний.

СУПЕРВАЙЗОР (НАГЛЯДАЧ) ДЕП. АГРОНОМІЇ, САСКАТУН

Під осінь 1954 р., Федеральний Департамент Агрономії в Оттаві пошукуючи за відповідною людиною, яка могла б перейняти становище головного наглядача 12-ох громадських урядових пасовиськ західнього Саскачевану, негайно покликав на це становище пана Тому Ортинського, українського католицького учителя околиці Гудів, Саскачеван.

1933 р., родина п. Ортинського перебралися до гарного нового дому в Саскатуні під числом 320 Hugo Avenue, а канцелярія п. Ортинського находиться під 305 C.P.R. Building, Saskatoon (Department of Agriculture, Prairie Farm Rehabilitation Office).

Пан Тома Ортинський родився в околиці Фенвуд, Саскачеван, де його родичі, піонери, були замешкалі на фармі. Ніщі науки покінчив у публичній школі в Фенвуд, вищі школи в Колегії св. Йосифа в Йорктоні в рр. 1921-1924. Відтак брав Нормал у Йорктоні, потім учителював 2 роки. В 1927 році одержав 2-у клясу Нормал у Саскатуні, і учителював до 1930 р.

Вернувшись до Саскатуну, побирав один рік Pharmacy в Саскачеванському Університеті, а рік пізніше одержав перший рік Arts в Кемпіон Каледж в Ріджайні.

Якийсь час працював як купець збіжжя в Габбард. В тім часі одружився з панною Jean Misko (1934). Відтак знову Тома та його молода жена, яка також була учителькою, учителювали майже стало до 1954 року.

п. Ортинський був активну працю організаційну, напримір був один з перших, що організували відділи Братства Українців Католиків в округзі Гудів. Продовж останніх двадцять років він нераз очолював місцевий відділ БУК-а в Гудів чи околиці. Пані Ортинська, зі своєї сторони, була дуже активна при жіночих організаціях парохій. Брала участь як делегатка до з'їздів у Саскатуні.

Вони мають одну доньку, що тепер на студіях в Саскачеванськім Університеті, а незадовно вступає до цього самого Університету їх син, покінчивши тай скул.

Регабілітаційний Департамент, при якім працює п. Ортинський, а радше його особиста відповідальність, це нагляд над 12 громадських пасовиськ західнього Саскачевану; здобуття нових чи відновлення й відживлення

Тома Ортинський

старих пасовиськ; старання про воду та будування нових будинків потрібних цьому підприємству; наймання й нагляд над робітниками, і т.д.

З цієї праці п. Ортинський дуже добре вив'язується, й Департамент Агрономії в Оттаві напевно добре поступив, що покликав до цеї відповідальности рухливого п. Ортинського!

З цієї нагоди гратулюємо Панові Ортинському та бажаємо дальше доброго успіху і постепенно ще вищого призначення.

АЙТУНА, САСК.

У вівторок 10 квітня Пр. о. Іван Сирота ЧНІ., відправив співану Сл. Божу й Парастас за душу бл. п. Івана Павлива з нагоди річниці його смерти. Після відправи відбувся спільний обід в домі Петра Фідора, зята покійного Івана. На заклик дяка п. Николи Голдуна переведено збірку на добрі цілі. Слідуючі жертвували по 1.00: Пр. о. Ів. Сирота, Ст. Дяків, Й. Козіцький, Й. і Ів. Корінець, Стеф. Павлів, Ник. Голдун, Ник. Бучко, Мих. Шуль, Нестор Козіцький, Ст. Клюс, Вол. Антонишин, Ст. Корчинський, Ник. Павлів, П. Фідор, пані Ів. Павлів, Й. Гиляр, Розалія Гиляр, Мих. Фідор. По 50ц.: пані М. Козіцький, пані Дм. Д. Шмит, пані Мих. Шуль. Й. Лихач 45ц.; по 25ц.: М. Ковіцький. Разом $18.25. З того 8.25 призначено на українську радіопередачу, 5.00 на церкву в Айтуні, 5.00 на Голос Спаситель. Збіркою займялися пп. Ник. Павлів і Ів. Корінець.

Всім жертводавцям щира подяка й покійному Іванові вічна пам'ять!

ПРИЙДИ МИЛИЙ МАЮ

Прийди до нас як найскорше
Милий, любий маю,
Бо на тебе я найбільше
З тугою чекаю.

Усі тебе виглядають,
І старці, і діти,
І у лісі деревина
І в городі квіти.

Бо під впливом твого диху
Усе те прокинесь,
Із твердого сну воскреснеть,
Мовби з домовини.

Під твоїм чудесним впливом
Всеє відновиться,
А землиця—наша мати
Квітами вкраситься.

Тоді стануть пташенята
Мило щебетати,
Та своїм гарненьким співом
Всіх нас забавляти.

А із співом пташенят
Також вся природа
Буде славити гимн хвалення
До Господа Бога.

М. П.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В понеділок 2 квітня Укр. Катол. Аматорський Кружок з Йорктону відограв представлення "Пещена Дитина" в укр. катол. парафіяльній галі в Йорктоні.

---

5 квітня вечером відбулась церемонія облечин Др. бр. Герарда (Зенона) Дякова в церкві М.Б.Н.П. На Благовіщення Др. бр. Гавриїл (Іван) Канський, ЧНІ. зложив свої часові монаші обіти. Обряд облечин і монашої професії проводив Пр. о. П. Малюга ЧНІ., учитель новиків.

Від 16-18 відбулись великопостні реколекції студенток Академії Пресв. Серця під проводом Пр. о. Д. Імана ЧНІ.

В п'ятницю 20 квітня вернувся з Бельгії до Йорктону Пр. о. Фр. Боский ЧНІ., після двох місяців поїздки.

В неділю 20 травня відбудеться обряд свячень на священика о. диякона Рудольфа Лужного в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні 10.00 рано. Того самого дня відбудеться церемонія градуації абсольвентів з католицьких інституцій в Йорктоні.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо нашим добродіям за надіслані жертви!

Лідія Пирожинська, Бруклин	1.00
Сем Тодорук, Ніпава	1.00
І. Гілевич, Янів	1.00
З похорону бл. п. Еви Могила, Йорктон	12.70
Е. Калужнацька, Вінніпег	1.00
С. Козуб, Сиракуюс	1.00
Р. Палцат, Ст. Майкелс	1.00
Панна К. Квас, Саскатун	1.00
Аліна Олексин, Скрентон	1.00
Пані М. Баран, Бруклин	1.00
Пані С. Вербицька, Вінніпег	1.00
Вол. Василецький, Овкбурн	1.00
М. Семеник, Кірклєнд Лейк	1.00
Антон Жукевич, Де Па	.50
П-і Анна Розновська, Мусомин	1.00
Пані Е. Петранюк, Форт Вільям	1.00
З пом. обіду бл. п. І. Павлова, Айтуна	5.00
Д. Хоман, Вінніпег (на Логос)	5.00
НА МАШИНУ—	
Василь Гук, Ст. Люїс	1.00
НА ДРУКАРНЮ—	
Олекса Лівен, Вінніпег	1.00
Йос. Світенко, Клівленд	2.00

ВІСТІ ЗО СВІТУ

Посмертна згадка бл. п. Сестри Вероніки Марії Гаргіль

В неділю 22 березня ц.р. упокоїлася в Римі бл. п. Сестра Вероніка Марія Гаргіль, Генеральна Сестра Згром. СС.П.Д.М. в 71 році життя.

Бл. п. Сестра Вероніка вступила до Згромадження Сс. Служебниць як мала 15 років життя. Вона була глибоко релігійна, второпна, лагідна й звічлива через що здобула собі прихильність своїх співсестер. В 1927 р. була назначена настоятелькою Галицької Провінції Сс. Служебниць. В 1934 р. на Загальній Капітулі у Львові вибрали її Головною Настоятелькою цілого Згромадження. Знова в 1951 р. була вибрана першою Генеральною

Сестрою Згромадження й затверджена Св. Конгрегацією для Східньої Церкви. Тоді перенесено Загальну Управу Згромадження з Львова до Риму.

За урядування Сестри Веронїки, Згромадження Сс. Служебниць сильно розширилось по цілому світі, особливо в Канаді й Америці. До II Світової Війни це Згромадження мало в Европі 115 домів і близько 600 Сестер. В Канаді й Америці є понад 30 домів і майже 300 Сестер.

Згромадження Сс. Служебниць започаткувалось за ініціятивою двох ревних священиків, Впр. о. Єремія Ломницького ЧСВВ. й Всеч. о. Кирила Селецького, в селі Жужель, Сокальського повіту 1892 року.

Це Згромадження має тепер 3 Провінції. 1) Під Покровом Сострадання Матері Божої, що повстало в Европі 28 серпня 1892 р. 2) Під Покровом Христа-Царя в Канаді й Америці, що повстало 1 листопада 1902 року. 3) Під Покровом св. Архангела Михаїла, що повстала 11 квітня 1911 в Бразилії.

Крім захована Євангельських Рад, ціллю Згромадження Сестер Служебниць П.Д.М. є дбати про красоту й порядок церкви, займатися вихованням дітей, нагляд і опікування сиротами, старцями й хворими.

В суботу 14 квітня, 1956, Апостольська Делегатура в Канаді подала до відома, що зогляду на ослабаюче здоров'я й старший вік ВПреосв. Кир Василія Ладики, Апостольського Екзарха Вінніпегу, Його Святість Папа Пій XII рішив передати всю владу— духовну й адміністраційну, Апостольського Екзархату Вінніпегу на Преосвященного Максима Германюка.

МІСІЯ В БОФАЛО, Н.Й. (18-25-III-1956)

Цього року місією проводив о. Мих. Шудло ЧНІ. Він був новий у нашій парафії. Його проповіді тхнули сердешністю та довір'ям до Бога, якого зобразив слухачам як люблячого Батька, який незмірно любить Своїх дітей, людей.

Численні парафіяни взяли участь у місії. За те належиться щира подяка Впр. о. деканові, Александрові Степанці та о. Люб. Мудрому, що довгий час підготовляли нарід до св. місій.

Парафіянин.

СВЯТО МАТЕРІ

Нині встану я раненько
Ой так рано на зорі,
Нарву цвітів я скоренько
Аж дві китиці товсті.

Одну зв'яжу, повкладаю
З усіх цвітів маєвих,
Де лиш будуть, позриваю
І в пучок пов'яжу їх.

Другу зв'яжу гарно, мило
Із пахучих снова рож,
Щоб красилась чудно живо
Всім очам на здивовиж.

Першу китицю поставлю
Пресвятій Марії днесь,
Бо тим даром Ю прославлю
Я Царицю із небес.

Другу китицю рожеву
Я матінці піднесу,
Тим любов свою сердешну,
Я до неї зазначу.

Я матінці мій небесній
З усіх цвітів піднесу,
Бо вони всі її служать
В чуднім місяцю маю.

А своїй матусі рідній
Дам з самого цвіту рож,
Щоб знала які чудні
В дітей серця є також.

Так, як рожа цвіт-царица
Цвите пахне у маю,
Так в дитині серце б'еться
Для матусі в її дню.

М. П.

ХТО У МЕНЕ ВІРИТЬ, НЕ УМРЕ НАВІКИ

Воскресення, милі браття,
Се наша потіха
На долині сего світа,
Де так много лиха.

Воскресення—се підстава,
Се фундамент віри,
Без котрого наше життя
Було би без ціли.

Бо на щож на світ родитись,
На що нам тут жити?
Чи на тее, щоб по смерти
Вічно в гробі гнити?

Чи на тее наш Спаситель
Терпів за нас муки,
Щоб віддати нас на віки
Злобній смерти в руки?

Отже Своїм Воскресенням
Христос заявляє,
Що і нас колись по смерти
Воскресити має.

Бо єсли Він є Паном
Так життя, як смерти,
То не дасть Він своїм вірним
На віки умерти.

І в тім, що ми воскреснем
Він нас запевняє,
І до всіх людей на світі
Так ся відзиває:

"Хто у Мене вірить
Не умре на віки,
Бо я воскрешу то
Із зборовой пітьми...

Хто їсть Моє Тіло
І п'є Кров Мою,
Сего в день послідний
З тробу воскрешу.

Воскрешу його до щастя
І до вічної слави,
Де уже не буде смерти
Смутку і темряви.

Тож усі колись воскреснем
З темної могили,
І на віки Христа Спаса
Будемо славили.

Лиш стараймось на тім світі
Чесно, правно жити,
Єсли хочемо на небо
Собі заслужити.

М. П.

ПАРКЕРВЮ, САСК,

Посмертна згадка бл. п. Дм. Стана

В середу 4-го квітня ц.р. українська католицька парохія в Паркервю, Саск., відпровадила великого добродія бл. п. Дмитра Стана на місце вічного спочинку.

Покійний походив з села Хотінець, п. Яворів. 1911 р. прийняв Тайну св. Подружжя з Юстиною, з роду Грецько в рідному селі й того ж року разом виїхали до Канади. Через 43 роки замешкали на фармі в околиці Паркервю, а 1954 р. перебралися до самого містечка Паркервю.

Бл. п. Дм. Стан був широкознаний і втішався пошаною всіх. Він був спокійної й лагідної вдачі за що його всі любили. В часі своєї недуги ніколи не нарікав, але все приймав спокійно. Через довший час лічився в йорктонському шпиталі й часто приймав святі Тайни. Він був добродієм церкви на Бекентем. Через довгі роки був старшим братом тої церкви. Було йому 72 роки.

Бл. п. Дм. Стан

Він помагав також збудувати церкву в містечку Паркервю і через кілька літ перетримував священиків у себе й обслуговував їм коло вівтаря.

Похоронні Богослужби відправляли Пр. оо. М. Дзюрман ЧНІ., і М. Бздель ЧНІ. Вівторок вечером відправили Парастас в домі покійного, а наступного дня Співану Службу Божу в церкві. Проповідь в часі Служби Божої виголосив Пр. о. М. Дзюрман ЧНІ. В похороні взяло участь багато людей. Тлінні останки бл. п. Дм. Стана зложено на цвинтарі в Йорктоні.

Покійний полишив свою жену Юстину, дочку Катерину замужну за Петром Жучканом у Паркервю, й другу дочку Марію замужну за Николою Вендзь в Айтуні; рідного брата Онуфрія у Фом Лейку, 10 внуків і 3 правнуків.

Після Служби Божої відбувся спільний обід в домі помершого. На заклик Пр. о. Дзюрмана ЧНІ. переведено збірку на добрі цілі. Слідуючі жертвували 2.00: Ів. Король. По 1.00: Пр. о. М. Дзюрман, Пр. М. Бздель, Г. Чирський, Юстина Стан, І. Родич, П. Жучкан, М. Крупа, Ів. Мадюк, Дм. Жучкан, Ник. Богач, Й. Клеха, Мих. Заставний, П. Патрон, Н. Вендзь, Ів. Родич, Ст. Мацюх, Марія Мацюх, Ма-

рія Патрон, Геня Король, Т. Михалюк, П. Процак, Мих. Луцький, Анас. Луцький, Мих. Кабан, А. Головатий, З. Отченаш, Ю. Винницький, П. Головка. Понижче 1.00: Ю. Руснак, І. Малий, Юстина Родич, Дм. Библів, О. Озірний, Ів. Библів, Ів. Павлюх. Разом зібрано $38.45, з чого призначена 16.45 на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка й покійному Дмитрові нехай буде вічна пам'ять!

Приятель.

Увага!
ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

Хрестна Дорога
Ціна 10ц.
Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

REDEMPTORIST FATHERS OF THE EASTERN RITE

invite young men

TO TEACH * PREACH * WORK * AND PRAY

for the most abandoned souls

"CONSECRATE YOUR HEART TO GOD

IN THE SPRINGTIME OF LIFE"

For further information apply to:

REDEMPTORIST FATHERS' NOVITIATE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

Католицтво в Америці

Європейці звуть Америку матеріялістичним краєм, де доляр став "божком народу". Це неправда. В Америці є багато ентузіязму для добра та релігії.

Америка на 30,000,000 католиків має 154,000 монахинь, 18,000 семінаристів, що вчаться на священиків і 9,000 Братів-ченців.

Тимчасом передвоєнна Польща, що залюбки звала себе "заборолом" християнства на Сході Европи, на 30,000,000 католиків мала тільки 7,000 священиків і 18,000 монахинь.

Говорячи про "американський" матеріялізм, не слід забувати, що Америка це не тільки самі "доляри". Американці захоплюється добродійністю, видають щорічно мільйонів долярів на добродійні цілі, помагають бідним по всіх країнах світу, бо американець, хоч має гроші, він не прив'язується до них.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 28, ч. 5. ЙОРКТОН, САСК. Травень, 1956

Через терпіння—до воскресіння

о. І. Назарко ЧСВВ.

ЗДАВЕН-давна могутній людський розум напружується над розв'язкою тієї проблеми: звідки взялося терпіння на цій землі? Одначе перед тим тяжким питанням розум майже безрадний. На протязі всієї історії людський розум довершив направду великих чинів і винаходів, але проти терпіння він не придумав нічого. Усі століття і всі цивілізації застають людину у терпінні. Терпіння—це найпевніша спадщина, що її людина оставляє своїм потомкам. Від епікурейців і стоїків, що хотіли притупити віс-

тря терпіння розкошами або цинізмом, через гностиків, які признавали бога добра і зла, аж до сьогоднішніх еволюціоністів, які виводять людське терпіння із звіринного світу—терпіння стоїть завжди перед людським розумом як нерозгадана загадка.

Аж Христос своєю наукою і своїм життям подав людям єдино правдиву і найглибшу розв'язку проблеми терпіння. "Як Бог добрий—то чому Він посилає мені стільки терпінь?"—питався зболілий юнак одного поважного старця. А старець з повагою відповів: "Саме тому, що Бог добрий. Він посилає тобі стільки терпінь, бо ці терпіння мають послужити для твого добра". З науки Христа і Церкви знаємо, що в економії Божих премудрих планів терпіння сповняє важну ролю в духовому житті християнина. Воно може бути покутою за провини, воно відриває людське серце від землі, воно стає джерелом надприродних заслуг, воно доводить людину до справжньої святости, воно є доказом тріюмфу ласки над природою, а в першу чергу воно є завдатком слави і щастя у вічності. Як Христос привернув зір сліпородженому болотом, яке може здоровий зір осліпити, так Бог у своїй премудрості і всемогучості користується злом і терпінням для добра і щастя людини.

На основі сказаного ми можемо бодай трохи зрозуміти ціль терпінь українського народу. Правда воно, що ці терпіння можуть бути покутою за такі наші національні тріхи й хиби як: наша незгідливість, хитість, національна пиха, лінивство й ін. Та крім цього, допускаючи такі важкі терпіння на наш нарід, Бог хоче, щоби наш нарід у цьому терпінні дечого навчився, бо навіть для цілих народів немає кращої школи, як школа терпіння. Як правдиво віруючий християнин у своєму терпінні зовсім не покладає надії на поміч людську, але що більше терпіння, то більше він довіряє Богові, так Бог хоче, щоб увесь наш нарід—як каже Св. Письмо: "Не надіявся на князів людських"—тобто на поміч могутніх цього світу, але щоб він із безкраїм довір'ям злożив свою долю в руки Всемогучого Бога з глибокою вірою у правдивість Божих слів: "Надармо трудяться будівничі дому, якщо Бог не збудує цьому дому". Наш нарід бачив, як із трюкотом вавилося "моцарство", самозакохане у своїй національній писі, засліплене блискучою політурою зверхнього католицизму, що не мало навіть християнського духа. Отже надіялося не на Бога, але на своїх і чужих "князів людських". Як висновок цього прийшла неминуча руїна. Перед кількома роками наш нарід бачив, як у самих основах затріщав і розсипався могутній "Третій Райх"—жорстокий кат українського народу. Розсипався він тому, бо в своїй буті надіявся тільки на свої "залізні дивізії". Ці національні трагедії повинні наш нарід ще ціпкіше зв'язати з Христом і Його Церквою та повинні розбудити в нас гаряче бажання правдиво Християнської України. В обличчі цих національних нещасть наш нарід мусить собі глибоко усвідомити ту правду, що Україна відіграє велику ролю в історії світу тільки тоді, як вона буде християнською Україною, бо з таких катастроф, як сьогоднішня, переможно може вийти тільки християнство, як невмірущa ідея Христа. Цієї правди мусить навчитися наш нарід у важкій школі терпіння.

Але крім цього—всенародне терпіння має ще вищу ціль, що стає нам ясніша саме у світі науки Воскреслого Христа і в промінях факту Його світлого Воскресіння. Воскреслий Христос сказав до своїх учнів, що йшли до Емаусу: "Хіба ж не треба було Христові терпіти, щоб так увійти в славу Свою?" Отже терпіння—це шлях і засіб до слави, перемоги і щастя. Для віруючого християнина терпіння—це шлях до слави і щастя вічного. Для народу, якого найвища ціль міститься в дочасності, терпіння мають бути шляхом до слави і щастя дочасного. У Христі немає терпіння для терпіння, Голгофи для Голгофи, чи Великої П'ятниці для Вел. П'ятниці. У Христі є терпіння для більшої слави, а Вел. П'ятниця є для світлого Воскресіння.

Тому і в житті народів від Христового Воскресіння цілими віками повторяється одна велика, вічна, завжди нова, ясна правда. Це та правда, що після терпінь приходить воскресіння. Отже, коли наш нарід під сучасну пору переживає свою Велику П'ятницю, —то це доказ, що вже близьке його воскресіння. Тому в світлі Христового Воскресіння майбутність нашого народу буде світла і ясна. То ж "горі іміем сердца!" "Більше відваги і надії! Незабаром наш "смуток у радість обернеться", якщо наш нарід сильно віритиме в ту правду, що "через терпіння до воскресіння".

Любов навертає протестанта

ОДИН католицький англійський летун прохав протестантського товариша найняти за нього Службу Божу, якщо б він загинув у бою, як теж і за німців, що він убив у часі повітряних налетів на Німеччину.

Тиждень пізніше, літак католицького летуна був зострілений німцями. Летун згинув. Протестантський товариш прийшов до католицького капеляна та виявив йому прохання свого католицького приятеля, хоч не знав, що значить молитися за померших.

Капелян вияснив йому, що ми можемо молитися за душі в чистилищі, бо вони пробувають у злуці з нами.

Це зворушило протестантського летуна. По трьох місяцях вернувся до капеляна та заявив, що хоче бути католиком.

"Чому хочете стати католиком?" спитався капелян.

Летун відповів: "Католицька релігія навчила мене, що можна вчинити дві неможливі речі: любити ворогів і чинити добро своїм приятелям і ворогам, які відійшли з цього світу".

Ах, Боже, чому воно так сталося?

М. Щ.

НІЧОГО я так не бажала в своїм житті, як стати матір'ю й дати Богові багато почитателів і Христовій Церкві ревних християн. Подружжя було для мене великою тайною та святою річчю. Я була вдячна, що ласкавий Господь покликав мене до співпраці у творенні людських істот, що повік будуть жити й прославляти Бога в небі. Ох, яка це буде слава для батьків, що дали Богові багато добрих дітей!

Я ж бажала стати матір'ю численних і добрих діточок. Мій муж тодився на це, але по п'ятьох літах подружжя якось Господь не зволив післати нам ні одної дитинки.

Це була для мене неабиякою мукою, бо моє серце спонтанно відчувало, що наше подружжя порожне. Воно розійшлося зо своєю ціллю.

Всетаки я не тратила надії. Довідалася з "Голосу Спасителя", що Святий Герард Маєлля, Брат Чину ОО. Редемптористів, помагає неплідним замужнім жінкам. Стала молитися до цього чудотворця Редемпториста. Відбула три дев'ятниці й найняла три Служби Божі, благаючи його заступитися за мене перед троном Всевишнього.

Ласкавий Господь вислухав благання свого святого слуги. Радість сповнила моє серце. Я стала матір'ю. Мій чоловік не чувся від щастя. Щодня, вертаючись із праці, приносив мені квітку, як вияв своєї вдячности, що через мене він став батьком.

Час скоро минав. Ми обидвоє, муж і я, нетерпеливо ждали на прихід нашої дитини на цей світ. Я пішла до сповіді та прийняла Св. Причастя, заки муж відвіз мене до шпиталю.

В шпиталю я почувалася зразу нервова, але згодом сказала сама до себе: "Бог добрий! Все буде гаразд!"

Стиснувши вервичку в руці, я ждала на свою дитинку, яка народилася 10 травня 1940 р. Мій урадований муж приніс мені величезний букет квітів, декілька пачок цукерків і чоколяди, пригорнув мене до своїх грудей і любляче поцілував. Я відчула його вдячність. Він подякував мені за те, що я дала йому прегарну донечку.

Дійсно це була пречудна донечка. Ми назвали її Оксанкою. Її волосся було русяве, обличчя округле, оченята сині.

Як інфірмерка принесла її до мене, щоб кормити, я відчувала в собі непонятну радість і подякувала Богові, що по п'ятьох роках задовольнив моє бажання.

Вісім днів по народженні, як тільки я вийшла зо шпиталю, ми

охрестили Оксанку в нашій українській церкві. Немовля зовсім не плакало, як священик, о. Михайло К., зливав свячену воду на чоло. Оксанка дивилася своїми бистрими оченятами на Христового заступника, і здавалося, була вдячна за те, що в хрещенні очистив її душу з первородного гріха та вчинив її Божою дитиною й спадкоємницею небесного царства.

З того часу радість і нове життя наповнили нашу скромну хатину. Ми не були багаті в земські добра. Мій батько дав мені всього $1,000 як я виходила замуж. Мій муж Володимир працював у гаражу, був механіком. Моє скромне віно та його невеликі ощадності дозволили нам закупити потрібні меблі й винаймити витідне, хоч не роскішне помешкання.

По шлюбі не хотіли тратити грошей, тому проминули пошлюбну прогульку. Ми тільки їздили собі чотири дні, відвідуючи Ню Йорк, Филядельфію та Вашингтон. Потім обидвоє пішли до праці, сподіючись заощадити трохи гроша, щоб колись купити собі власну хату. Хрестів ми не мали, хвороба не відвідувала нас. Жили ми скромно. Разом щовечора відмовляли вервицю на честь Божої Матері, разом щомісяця приймали Св. Причастя в першу п'ятницю на честь Ісусового Серця, разом щонеділі ходили на Службу Божу до рідної церкви, хоч вона була доволі далеко від містечка, в якім ми проживали. Ми робили цю жертву для Бога і Він благословляв нас за те.

Оксанка зростала й стала потіхою для нас, стаючись лучником між нами обидвома. Оксанка дала нам відчути, що мій муж і я нерозлучно належали одне до другого, вбачаючи себе самих у нашій донечці.

Яка я була горда, як Володимир, прийшовши з гаражу по тяжкій цілоденній праці, брав донечку на руки, бавився з нею, пригортав до серця й так забував утому дня! Це я подала йому таке щастя, тому й була горда, що стала матір'ю.

В Оксанці ми обидвоє подибували розраду. Наше життя набрало нової вартости. Ми мали донечку, для якої приживали й трудилися. Мій муж заложив свій власний гараж. Сумління й точна обслуга з'єднала йому багато клієнтів. Що тижня приносив мені $150.00. Це був гарний прихід і я була вдячна йому.

Наші розходи не були великі, бо ми щадили тріш, щоб закупити власний дім не так для себе самих, як для Оксанки, до якої були звернені наші серця й життя.

Вона ж заслуговувала на всю нашу любов. Ніколи не забуду, як по п'ятьох місяцях Оксанка, дивлячись на мене голубими очима, вперше вимовила слово: **Мама!** Я схопила з колиски, пригорнула до грудей і довго цілувала її, бо це єдине слово сповнило предивним зворушенням цілу мою істоту.

Оксанка вміла хреститися, вимовляти пресвяті імена Ісуса та Марії в дні роковин своїх народин. Як любо було слухати, коли Оксанка дивилася на ікону Матері Божої Неустанної Помочі та белькотала: Ісюсе, Маліе...

Я дякувала Богу, що дав мені таке анголятко. Оксана зростала. В другому році життя знала напам'ять "Отче наш" і "Богородице Діво!"

Я говорила їй про Бога й учила любити Його, бо Він є завжди

при нас. Мої донечці світилися оченята й малесенькі усточка шептали: "Бозю, я тебе люблю!"

Оксанка завжди добре поводилася. Вистачало сказати їй: "Оксанко, Бозя бачить тебе! Не роби цього! Будь чемна!" й моя донечка ставала анголятком.

Як Оксанка мала шість років, ми записали її до католицької школи при латинській парафії, бо в нашім місті не було української католицької школи.

Дитина полюбила Сестер учительок і гарно вчилася. Була чемна, слухняна, пильна. Не дивниця, що учительки подивляли її.

Щонеділі, йдучи до рідної церкви, ми брали з собою Оксанку, бо виховували її в католицькій вірі та в любові до рідного обряду.

Сливе кожного дня вона оповідала мені все, що Сестри вчили її в школі. Кожна учителька знала, що Оксанка українка католичка.

Я почувала щасливою й уважала себе благословенною Богом. Моє серце не прочувало, що смерть, страшна, варварська смерть кружляла над моєю улюбленцею.

Ніколи я не уявляла собі, що моя маленька "княжна" помре такою жахливою смертю. Ні, я негодна досьогодні забути, як померла моя Оксанка, бо з нею на довгий час завмерли моє материне серце й половина моєї душі.

Яка мати годна б забути послідній день земського життя своєї одиначки! В неділю ми всі троє приступили до Св. Причастя. В понеділок уранці муж вибрався до роботи, як Оксанка ще спала. Він поцілував її й удався до гаражу.

"Оксанко, ставай, час до школи!", промовила я. Донечка протерла очі, промовила: "Добридень, мамцю!", вискочила з ліжечка, клякнула перед іконкою Божої Матері й відмовила три Богородице Діво".

По сніданні забрала книжки до торебки, затягнула капелюшок на голову, і промовила: "Мамцю, як я виглядаю?"

"О, ти вже велика! Ти гарна дівчинка! Нехай Господь благословить і чуває над тобою, моя люба дитино!"—промовила я й поцілувала її в головку.

"До побачення, мамцю!"—прошепотіла моя донечка й пустилася в дорогу. Вранці Оксанка завжди їхала автобусом до школи, але пообіді, особливо весною чи літком, вона любила вертатися додому пішки.

Ми обидві любили весну, розквітлі дерева, щебетання пташок, і тепле повітря. Світ видавався прегарним. Серце сповнялося всякими надіями.

"Вертайся скоро додому, бо маємо йти до лікаря!" промовила я на прощання. "Може краще б було взяти автобус, як будеш вертатися додому? Маєш бути тут о пів до четвертої!"

"Не журися, мамцю! Я буду вдома на час. Я вернуся через парк, бо туди коротша дорога", промовила вона.

"Серденько", відповіла я, "не йди парком, бо там нема людей!"

"Ах мамцю, ти так сильно лякаєшся! Г-м... Ти мусіла прочитати якусь книжку про убійства й морди..."

Вона обняла й поцілувала мене, кажучи: "Буду вдома о 3.30. До побачення!"

Оксанка побігла на край вулиці, щоб на час злапати автобус. Я була горда на неї. Бог дав нам тільки одну дитину, але вона була найкраща й найліпша в світі. Це так востаннє я бачила живою свою одиначку.

Час скоро минав. Я упорядкувала ліжка, позамітала хату, випрала білизну й розвішала її на дворі. Стояв погідний, теплий весняний день. Хотілося жити!...

Упоравшись з домашньою роботою, я приготовила свіжу сукенку для донечки. По третій годині діти почали виходити зо школи. Згодом я зобачила крізь вікно групку дітей, що верталися додому. Потім попри наш дім стали проходити сусідські діти. Я затримала Христину і спиталася: "Христинко, чи ти не бачила Оксани?"

Христа здивовано поглянула на мене і відказала: "Вона пішла парком. Повинна вже давно тут бути"...

Я сіла на крісло і стала цирувати шкарпетки для свого чоловіка. Вибила четверта година, а Оксани нема. Вже й пів до п'ятої —вже й п'ята,, а її не видно... Моє серце стало тривожливо битися! Я успокоювала себе якгільки могла... Може Сестри покарали та залишили її в школі... Може часом вона пішла до котроїсь зо своїх приятелок...

Накінець я зателефонувала до школи. Сторож відповів, що в школі нема нікого. Всі діти пішли давно додому.

Де ж могла б бути моя донечка? Вона завжди телефонувала, як негайно не верталася додому... Моє поденервовання було помітне, як о 6-ій год. муж вернувся з праці.

"Оксанка не вернулася зо школи... Їй трапилось якесь нещастя!" промовила я крізь сльози.

"Не плач, Марто! Вона десь у якоїсь приятельки", муж намагався потішати мене. Хоч як старався не виявляти свого затривоження, всетаки я завважила неспокій на його обличчі.

Оксана не надходила, ані не давала про себе чути. Заклопотаний чоловік покликав поліцію, повідомляючи її, що наша дитина не вернулася зо школи.

"Не бійся, голубко", він успокоював мене, хоч сам був сильно схвильований", вони напевно скоро знайдуть її. Будь спокійна! Оксанці ніщо лихе не сталося! Бог з нею. Без Його волі ніщо не діється!"

Поліція кинулася шукати за нашою дочкою і розіслала алярм по країні, бо підозрівала, що хтось пірвав її.

Для нас час плив дуже поволі та немилосердно мучив нас. Навіть молитва не лагіднила болю, що вився нам біля серця!

Як годна я описати конання материнього серця? Я, бідна мати, сиджу бездільна вдома та жду на вислід пошукування за донечкою. Нещасна Оксанка ввижається мені в руках кровожадного вампіра, звиродніілого злочинця, що пірвав і мучить її, а я її мати не всилі вирвати любої дитини з його кігтів!

Проминув вечір. Минула ніч, надійшов один, потім другий день. Нарешті поліція покликала мого чоловіка. Не хотів узяти мене з собою, бо лякався, що не переживу трагедії.

Володимир удався на поліційну станцію й за яких 10 минут вернувся додому. Не забуду виразу його обличчя, на якім малювалися непонятні туртури конаючого батьківського серця. Лице його було бліде немов у трупа. Очі непорушні, губи сціпенілі від болю. Він опустився на фотель, схопив голову в руки й зайшовся від хлипання. Дрижало все його тіло.

По довгім риданні підвів заплакані очі і промовив: "Ах, Марто, Марто, як він її покалічив! Чому ж убив нашу Оксанку? Що воно біднятко було йому винне? Ах, Боже, чому воно так сталося?"

Перед моїми очима станула закривавлена, поранена постать Оксани, що спливала кров'ю від ран. Страшне огірчення сповнило мою душу. Я втратила віру в доброту людей. Я почула огірчення до життя.

Все ж таки треба жити. На похороні Оксани була ціла школа. Ми перенеслися до другого дому, роздали бідним дітям одежжу Оксанки, щоб не пригадувати собі про трангедію. Я пішла працювати до крамниці, щоб забути про своє горе... Минали дні, тижні, місяці, але мій біль не зменшувався. Я почала тратити на вазі і бліднути. Муж зажурився, але не міг нічого вчинити, бо я замкнулася в собі немов мушля й не хотіла з ніким ділитися своїм горем.

Тоді саме надійшов до нас наш отець парох. Я вилляла перед ним усю свою лють на вбийника Оксанки. "Чому? Чому таке мало статися? Що я кому винна? Я ж так любила її. Чому Бог забрав мені мою єдину потіху, мою улюблену Оксанку?..."

Священик симпатично вислухав мої жалі. Він розумів моє матірне серце. Не кажучи нічого, зняв зо стіни ікону Матері Божої, поставив передо мною і переконливо спитався: "Пані Н., хто більше любив свою дитину: Ви чи Божа Мати?"

Я поглянула на ікону й несміливо промовила: "Напевно Марія більше любила Ісуса ніж я Оксанку. Він був її Богом і сином..."

"Пані Н., Марія дивилася на тригодинне конання Свого Сина на хресті. Він напевно біль страждав ніж ваша Оксана. Всетаки вона не бунтувалася проти Божої волі, хоч у її серці було більше горячі ніж у вашім..." тягнув священик.

"Так, Марія знала, чому Ісус умирав... Я ж не знаю, яка кому користь зо смерти моєї дочки та моїх терпінь!" боронилася я.

"Ви не знаєте і я не знаю", говорив отець, "але Бог знає. Кожне терпіння має якусь ціль у Божім Провидінні. Може ваша донечка своєю смертю врятувала якусь душу він вічної загибелі! Може вона відпокутувала за ваші або вашого чоловіка гріхи! Хіба св. Павло не каже: "Я доповнюю в своїм тілі те, що бракує стражданням Христа за Його Тіло цебто Церкву?" (Кол. 1, 24). Хіба не знаєте, що страждання одних помагають спастися другим, бо всі належимо до одного містичного Тіла, що зветься Христовою Церквою?

Мої очі відкрилися. Я зрозуміла тайну страждання. Вхопила в руки хрест, що висів над ліжком, припала навколішки й посеред сліз стала цілувати його, повторюючи: "Боже, хай діється Твоя свята воля, бо смерть не забрала мені Оксанки без Твого дозволу! Своєю смертю Оксанка може купила вічне блаженство для якоїсь нещасної душі... О, Господи, прийми моє горе й рятуй іще якусь бідну душу, що потребує покути!..."

З того часу я віднайшла спокій і пробачила убийникові. Мир запанував у моїм серці. Божа воля стала моїм щоденним хлібом...

Важливі Події

(Продовження—Життя Св. Альфонса)

СВЯТІСТЬ Альфонса та ревність його співбратів викликувала в юнаках бажання йти їх слідом і присвятити життя для Божої слави та спасіння душ. Це влегшило Альфонсові працю над закріпленням Чину посеред надзвичайно трудних обставин, в яких тоді Церква знаходилася в неаполітанськім королівстві, де панував протипапський і протимонаший дух.

Величні успіхи місіонерів у Фоджджі спонукали тамтешнього епископа Факколлі звернутися до Папи та порадити, щоб періодичні місії відбувалися по парафіях, бо систематичне голошення Божого слова це найкращий засіб, щоб зберігати християн перед матеріялізмом.

На приказ Папи Альфонс провів реформу в монастирі Св. Кляри в Фоджджі та змусив черниці застосуватися до папських розпорядків. Сестра Марія Кростароза, що тоді пробувала в Фоджджі, де була заложила захоронку для дівчат, допомогла Альфонсові провести й закріпити спасенну реформу поміж черницями. Щира приязнь панувала між Альфонсом і Сестрою Кростарозою. Це була духовна зв'язь, яка лучила дві вибрані душі вповні віддані Богові. Поміч Марії Кростарози сильно придалася Альфонсові, щоб зреформувати теж інші монастирі в Фоджджі.

Отці Кафаро, Вілляні та Спортеллі продовжали місійну діяльність, проповідаючи місії в Серіньолі, Пуллі і Лякедонії. Альфонс мусів удатися до Делічето, де пекучі справи фундації ждали на його рішення. Там він був теж при смерті каноніка Казаті, добродія фундації в Делічето.

По великодні 1746 р. Альфонс вислав своїх співбратів на місії в епархії Троя. Згодом він улаштував віднову місії в Фоджджі та Трої, бо був свято переконаний, що подібні віднови закріплюють у народі рішення витривати в добрім і помагають їм дотримати постанови вчинені в часі місії.

9. Новіціят у Делічето

Положення монастиря в Делічето надавалося на ідеальний новіціят. Самота, гарні дооколишні краєвиди, чисте й здорове повітря, опіка Пресвятої Богородиці та віддалення від світового шуму додатньо впливали на юнаків, що рішилися йти вслід за Спасителем у Чині Пресвятого Ізбавителя.

Отець Павло Кафаро, людина надзвичайно побожна й містична, поділяв думку Альфонса, щоб перенести новіціят з Чорані до Делічето. Цей отець любувався в самоті та проводив на розважанні багато часу, умертвлявся в сні та їжі, носив волосяницю й чотири рази на місяць бичувався до крови. Часто цілі дні проводив на молитві в печері, що була під їдальнею монастиря.

Альфонс задумав учинити отця Кафаро учителем (магістром) цебто виховником своїх новиків. Можна б думати, що строгість супроти себе самого чинила отця Кафаро строгим для других. Так воно не було, бо під суворим виглядом крилося материнське серце для вихованків. Посеред клопотів і недостачі поживи отець Кафаро забував про себе, щоб тільки допомогти своїм вихованкам.

В 1745 р. перенесено новіціят з Чорані до Делічето, не зважаючи на матеріяльну нужду, що панувала в монастирі. Ця ж нужда була немала, бо добродії не дотримували обітниці та не присилали допомоги монастиреві. З місій Отці не мали ніяких доходів, бо Правила Чину наказували улаштовувати їх безплатно. Тільки в крайній потребі можна було принимати заплату за видатки подорожі та вдержання в часі місій.

Монаша громада в Делічето складалася з шістьох місіонерів, трьох братів-помічників і чотирьох новиків, а саме з двох священників і двох клериків: Павло Мускаті і Яків Ноля були священиками, а Никола Мускареллі та Келестин де Робертіс звичайними клериками.

Число новиків скоро зростало. Зо зростом новиків збільшалася теж матеріяльна нужда в монастирі, яку сильно відчували новики, бо були молоді. Свіже ж і здорове повітря загострювало їх апетит, якого не було чим належно задовольнити.

Отець Келестин де Робертіс, тодішній новик, полишив нам отакі спомини про положення дому в Делічето:

"Тут особливіше панували правдивий голод, зимно та матеріяльна недостача поживи. До стола подавали нам яринy лихо приладжену, бо кухня була замала, щоб належно зварити потрібну кількість яринн для членів дому. Час до часу давали нам шматочок м'яса. Хліб був чорний як наша сутанна й твердий немов камінь, тому несмачний. При кінці обіду давали нам чотири квасолі___ Бракувало теж матерії на одяги. Мали ми одне накривало для ліжка. В ночі треба було накриватися плащем, бо сильний вітер і зимно віяли крізь вікна... В зимі сніг окружав нас. Ми не мали коня, щоб довозити провізнти, тому нераз бракувало нам муки та хліба... Треба було великої жертви, щоб у зимі правити Святу Літургію, бо від зимна костеніли нам руки та деревіли пальці так, що неможливо було взяти до них чашу чи зламати Агнця... Наш Архимандрит (Альфонс) часто в часі домашніх зібрань, дивлячись на таку велику нужду, заохочував нас терпіти все великодушно, кажучи: "Мої Дорогі Отці та Браття, пощо ми вийшли на цю гору: роскошуватися чи терпіти для Ісуса Христа?"

Альфонс глибоко переживав скругу своїх духовних синів і щомога силкувався поменшити їхні страждання й голод. Раз він добряче докорив дон Андрееві Сальвіні, що був найбільшим ентузіястом фундації в Делічето:

"Мій Дорогий Андрею, чому не надходять дарунки та степендії Служб Божих, що ти обіцяв мені? Якщо Господь не поможе мені, то мусітиму відослати звідсіля новиків".

10. Смерть геройського Брата Віта Курціо

Посеред щоденної журби за прожиток для своїх ченців, Альфонса стрінув іще один болючий удар. Була це смерть доброго й працьовитого Брата Віта Курціо, що став жертвою невідрадного фінансового положення в Делічето. Альфонс надзвичайно любив цього побожного та невтомного Брата-помічника, бо він був його незабутнім товаришом у перших днях у Скалі, як Альфонс започаткував свій Чин.

Хоч сливе усе своє життя був монастирським куховарем, і поза кухнею нічого не знав і з ніким не приставав, всетаки на прохання Альфонса прийняв прикре завдання іти й прохати в людей помочі для своїх співбратів. Щоправда, Правила Чину заборонюють квестувати, але Альфонс не бачив іншого засобу, щоб поменшити нужду в монастирі.

Отак покірний Брат Курціо проходив села з вервицею в руках і мішком на плечах і прохав милостині в добрих людей, не зважаючи на рясний піт, що в літній спеці спливав йому з чола. Нераз по цілоденній блуканині прохав він людей прийняти його до себе на нічліг, але бували випадки, що ніхто не хотів відчинити йому своєї хати й бідний Брат мусів переводити ночі під голим небом. В Італії, особливо в Апулії, дні бувають дуже гарячі, а ночі доволі холодні. Не дивниця, що Брат Курціо перестудився. Не зважаючи на гарячку, продовжав поручене йому діло, але накінець мусів вертатися до Делічето, хоч сили не дозволили туди дістатися. Мусів прийняти гостину в одного священика, приятеля монастиря.

Хвороба тривала півтора місяця. Отці і Браття з Делічето відвідували хворого й будувалися його спокоєм, з яким чекав на смерть. Його сповідник спитався хворого:

"Брате Віте Курціо, хочеш жити чи вмирати?"

На це хворий відказав: "Хочу того, що Бог хоче. Коли ж іде про мене самого, то волію померти, щоб уже більше не наражатися на небезпеку зневажити Бога. Крім цього бажаю йти до неба, щоб оглядати Бога, якщо спасуся через Його безконечне милосердя".

Перед смертю отець дав йому останні Святі Тайни. Подаючи йому останнє Святе Причастя, спитався його, чи не бажав би щераз висповідатися. На це вмираючий чернець відказав: "Дякувати Богу, не відчуваю жадного скрупулу.". Цей трудящий і святий Брат віддав Богу духа 18 вересня 1745 р.

В часі похорону зібрався численний нарід. Можна було почути, як населення говорило: "Помер Святий". Ті, що знали його геройські чесноти та подивляли глибоку покору, намагалися дістати якусь пам'ятку-реліквію, бо вірили, що цей скромний Брат був великим Божим угодником.

11. Спізнене покликання

Дон Франциско Гардзілло, канонік з Фодждкі, почув Божий поклик стати ченцем у 55-ім році життя, і зголосився до Альфонса. Був він слабого здоров'я, мав сильні скрупули, тому й мало надавався до праці в Чині. Всетаки Альфонс схилявся, щоб прийняти його, але отець Кафаро спротивився цьому, заявляючи, що він слабий і старий. На це Альфонс відповів із Божого надхнен-

ня: "Не зважай на ці дрібниці! Канонік виздоровіє й буде довго жити, а ти, Павле, помреш куди скоріше".

Так і сталося. Слабовитий канонік дожив 97 року життя, пережившн не тільки о. Кафара, але й самого Альфонса. Хоч як тяжко відчував недостатки в новіціяті, всетаки відважний канонік витривав у Чині та став корисний для нього.

12. Фінансове поліпшення

Фінансова скрута, в якій проживали Альфонсові співбраття в Делічето, гнобила чутливе батьківське серце Святого Основника. Дивлячись на недостачі в їжі та вбранні, Альфонс потішав їх: "Покладайтеся на Боже Провидіння й заждіть іще трохи. Господь і Пресвята Діва не опустять нас, якщо вірно будемо їм служити".

Дійсно, при кінці 1745 р. заблиснула надія на кращу долю для ченців Альфонса. Єпископ дон Антоніо Люччі відвідав святиню в Делічето і зобачив, що доходи призначені для монастиря були абсолютно невистачальні. Оттому додав до них доходи з пустельні Ольмітелло.

Зо смертю дон Йосипа, Альфонсового брата, Альфонс отримав 100 дукатів річного доходу. Його брат Геркуль бажав загорнути цей прихід, але Альфонс рішуче спротивився, бо потребував грошей для своїх співбратів. Спір був би порвав гармонію між двома братами, якщо б Альфонс не був дещо відпустив свому молодшому братові. Між ними дійшло до згоди. Геркуль мав щорічно посилати Чинові 72 дукати і за решту приходів зобов'язався полагоджувати в Неаполі деякі справи, що заторкували Отців.

Донна Каталіна Чеконі, вмираючи, записала монастиреві в Делічето свою скромну спадщину, поручаючи Отцям відправити за неї 100 Божественних Літургій. Вмираючий канонік Казаті теж показався великодушним супроти Альфонса. На ложі смерти записав всю свою бібліотеку за винятком книг канонічного права, залишив для святині в Делічето своє майно та дав Отцям 900 дукатів. Крім цього сам Альфонс зробив власний тестамент і відпустив Чинові все своє майно й доходи, що отримав від родини.

Нові приходи поліпшили положення в Делічето, але всетаки треба було скромно проживати, бо монастир у Пагані та Чорані теж змагався з фінансовими скрутами. Крім цього Альфонс зорганізував у Делічето постійні реколекції для семінаристів різних семінарій. Це благородне діло приносило багато видатків для монастиря, які бідні семінаристи не завжди могли покривати.

Хоч фінансове положення в Делічето покращало, всетаки не можна твердити, що воно було задовільне. Слабші новики нераз не витримували і через брак відповідної поживи та одягу тайкома забиралися з монастиря. Бог посилав нових працівників на їх місце. Між ними був 18-літній Вернард Апіче, уродженець Кастеллямаре. Три роки благав Альфонса прийняти його до Чину. Коли нарешті прийнято його, він вирвався з обіймів власної матері, що не хотіла пустити сина до монастиря, втік до місцевого пароха на нічліг. Уранці пустився в дорогу до Пагані, не чекаючи, поки швець відчинить робітню, де були його нові черевики. "Хто знає, казав він, "чи за нові черевики не стрічу покликання й не заслужу собі, щоб Бог опустив мене".

Юнак Йосип Лянді потайки втік з дому, щоб стати ченцем. У дорозі батьки й свояки здогонили його та змусили вертатися до родини. Одушевлений юнак закликав: "Батьку, я вернуся додому, але знай, що я втечу навіть, якщо б ти замкнув мене до в'язниці". Так згодом і вчинив.

Найславнішим із тодішніх новиків став отець Антоній Таннoя, уродженець в Корато й майбутній біограф Св. Альфонса. Мав він тоді 18 літ. Стріча з Альфонсом учинила на цього незатерте враження. Ось його слова:

"З ласки Ісуса Христа й за милосердям Марії я потрапив покинути світ і опинився в Божім домі, щоб оплакувати свої гріхи та покінчити життя в Божім домі та товаристві Божих слуг... Хоч я ніколи передтим не бачив його (Альфонса), ані не чув про його похвали, всетаки його скромна постава та поведінка таке враження вчинили на мене, що я відчув, що він є святим. Це враження закріпилося в мені протягом 42 років, що я пробував із ним".

В тім часі немало інших юнаків вступили до Чину, збільшуючи ряди місіонерів. Альфонс дбав про їх інтеленктуальне образування ,а отець Кафаро займався їхнім моральним і чернечим вишколом.

В 1745 р. помер добродій Чину, дон Йосип Маффеї, полишаючи малолітнього сина Франциска Антонія. Канонік Антоній Маффеї, брат померлого, став адміністратором дібр родини Маффеїв. Був це нагальний і автократичний характер. Вкоротці посварився з населенням, клером, ба й самим єпископом Люччі, оскаржуючи цього святого прелата в масонерії. Справа пішла до Риму. На приказ Папи королівська комісія з Неаполю стала провірювати справу. Одного дня вона зайшла до Делічето за інформаціями. Альфонс і Кафаро не хотіли собі нікого зражувати, тому дали дуже делікатні інформації про Маффеї. Комісія викрила вину каноніка й позбавила його адміністратури. За те він зненавидів Альфонса та його Чин, бо Отці відмовилися дати похвальне свідоцтво про нього корлоївській комісії.

Недостача належного фінансового запевнення, махінації та шикани каноніка Маффеї й його сторонників спонукали Альфонса перенести новіціят із Делічето до Чорані, хоч від 1755-1756 там знову був новіціят. Подвійна спроба переконала Альфонса, що годі було мріяти про Делічето як постійне місце на новіціят. Деякий час новіціят був теж у Пагані, поки в 1762 р. не перенесено його остаточно до Сан Анджело а Куполо. Манастир у Делічето існував до 1865 р., поки італійський революційний уряд не скасував його в часі загальної касати монаших домів.

Один католицький священик східнього обряду почав будувати біля Каїра чудову базиліку на честь Преч. Діви. Перед базилікою стоїть чудова статуя Богородиці сильно освітлена в ночі. На її короні є слова в арабській мові: "Ти—слава Сходу і честь нашого народу".

Старість - не радість, а закон природи

Др. Ю. К.

За останніх 50 років медицина, подібно як інші науки, зробила колосальні поступи не тільки в винаході ліків на прерізні недуги, що досі уважалися за неулічимі, але й вона потрапила продовжати людям життя особливо в Америці та Европі. Прожити сто літ уважалося колись за привілей небагатьох одиниць. Сьогодні щораз більше людей досягають цього віку.

Проте слід зазначити, що медицина покищо ще не потрапила запевнити такого довгого віку всім людям, хоч вдалось їй поменшити число смертей між дітьми та дорослими людьми. Так як колись, так і сьогодні організм стає старим і пережитим у віці 65-70 років. Нові винаходи медицини, прерізні ліки нашого століття потрапили значно побороти зовнішні причини слабостей і смерти—різні пошесті, затроєння та зарази,—але не зуміли викрити внутрішніх причин, чому людина старіється та мусить умирати. Ніхто не криється з сумною правдою, що треба приготовлятися до смерти, коли досягнемо 70-сятки.

Лікарі та біологи питаються, чи старість у 70-ти роках це природне явище в людській природі, якого не можна припинити, чи може ця старість це радше хворобливе явище, яке буває спричинене певними причинами, що не доконче сполучені з біологічною будовою людини. Іншими словами: чи старість у 70-тці це природний хід життя, якого неможливо спинити або чи це вислід якоїсь хвороби, що медицина могла б унешкідливити й так продовжити людині життя на землі?

Деякі біологи твердять, що людина не повинна б бути старою, коли досягне 65 чи 70 років. На своє тверджиння наводять докази із життя ссавців і деяких людей, що прожили понад 100 літ. І так Іван Сиррінгтон помер у 160 році життя в 1798 р. Т. Парр прожив 152 роки. Автопсія його тіла не виказала, що б у ньому були якісь органічні ушкодження, які могли спричинити смерть. Р. Тайлер і П. Мкгук прожили по 130 років. Г. Одолеану потрапив прожити 113 літ, здобуваючи собі хліб працею аж до 97 року життя, хоч він сильно курив файку та любив багато пити горілки та інших алькоголів. Кравець М. Павчук прожив 103 роки. Сьогоднішні часописі дуже часто подають вістки про тих, що померли, проживши понад сто літ.

Крім цього з порівнання з ростом і довготою життя інших звірят, особливо ссавців, виходило б, що людина повинна жити около 120 або 140 літ або й більше. Звірята живуть шість до сім разів стільки літ, скільки треба, щоб вони досягнули повний розвій. Людина ж доходить до повного розвою своїх сил за 20 чи 25 літ. Помножіть їх через 6 чи 7 і зобачите, що пересічна людина мала б жити около 120-140 літ або й більше. Чому ж життєвий час людини мав би бути порівняльно коротший аніж у звірят?

Якщо наше порівнання зо звірятами має якусь доказову вартість, то не слід приймати 70-тки за нормальний протяг людського життя на землі. Правдоподібно колись загал людей проживатиме більше ніж сто літ, як медицина потрапить усунути хвороби, що підкопують і ослаблюють перед часом життєздатність людського організму та заганяють до гробу тих, що могли прожити на землі ще бодай 30 літ.

Як скріпляється старість?

Хто хотів би жити понад сто літ, якщо б не міг працювати та почуватися здоровий, здібний жити повнотою життя, а не тільки животіти посеред хвороби та немочей? Ніхто! Біологи та лікарі намагаються не тільки продовжити саме життя, але вчинити людину здоровою, дати їй у 70-ти роках таку саму енергію, психічну та фізичну силу, якою втішаються сьогодні ті, що мають сорок літ. Тільки тоді люди дійсно схочуть жити понад сто літ і медицина потрапить похвалитися, що вона виграла війну з передчасним старінням людства.

Сьогодні медицина ще негодна похвалитися подібними успіхами. Загал людей дальше вмирає по 70-тці, бо людські організми далі старіються так, як перед тим, хоч не знаємо з яких причин. Покищо медицина не знає, яку пораду дати тим, що не хочуть вмирати, але бажали б досягнути 100 літ життя.

Тим, що бажають довго пробувати на цій землі, лікарі радять провадити упорядковане життя, уникати вибриків, спати 8 годин на день, щоденно робити трохи гімнастики, щоб мати потрібний рух, їсти здорову поживу, уникаючи надмірної омасти-смальців, масла, солонини, тощо,—не вживати надмірно кислих потрав, не надуживати кави й алькоголів, не переїдатися, але вставати від трапези з певною дозою апетиту, уникати фізичну і ментальну перевтому, усуваючи журби, що непомітно, але постійно підміновують навіть найздоровіші та найсильніші організми в тих, що не вміють затримати рівноваги посеред щоденних клопотів і невдач.

Оттакі обережні заходи та засоби, хоч не спинять старости, напевно припинять її скорість, з якою вона наближається до тих, що не дбають про своє здоров'я.

Біологи та лікарі сподіваються багато помочі в відмолоджуванні людей і припиненні проявів старости від **гормонів** цебто спеціяльних субстанцій, що витягають із різних живих істот і защеплюють у людину, щоб оживити її занепадаючі чи послаблені клітини. В деяких випадках ці перещеплені гормони мають добрий наслідок, бо скріпляють ослаблені клітини й усувають прояви старости, от як зморщки. Проте ці гормони не завжди дають вподівані добродійні наслідки. Це залежить від організмів. В одних вони діють скоро й добродійно, в других залишаються без ніякого чи бодай помітного сталого наслідку, бо процес старости не заторкує одної клітини чи системи людини, але обнимає всі системи людського організму. Отож треба б оживити всі органічні функції людини, щоб могти надовго відмолодити її. Покищо гормони дали такі наслідки, хоч не завжди: людина, що мала застрики гормонів, нераз бачила, як зникали її зморщки, часом відростало волосся на лисій голові, вертався апетит і здібність спо-

чивати в ночі, зростала відпорність на фізичний і психічний труд і втому, і взагалі зроджувалося почуття здоров'я. І ці наслідки полишалися на довгий час у декотрих людях.

Все те вказує, що вчені біологи та лікарі намагаються різними засобами і з різних сторін розглядати проблему старости, хоч вислід їхніх студій не завжди давав сподівані чи довготривалі наслідки. Вчені переконалися, що не вистачає поправити та скріпити одну частину людського організму, що почав занепадати через старість. Конечне воно винайти первопричини старости, щоб невтралізувати їх діяльність у людськім організмі.

Безсумнівно це трудне завдання. На нашу думку розв'язка буде можлива по довгих студіях, бо знаємо з досвіду, що медицина вже потрапила викрити й усунути сливе всі зовнішні причини, що підривають і послаблюють життездатність людського організму й так наближають людей до гробу. Цей подивугідний поступ медицини дає людству певні надії, що ця прекорисна наука в недалекій майбутності потрапить викрити внутрішні причини старіння людей і бодай начас припинити їхній погубний вплив на людський організм. Якщо це вдасться перевести в життя, тоді люди зможуть подвоїти час свого перебування на землі, хоч остаточно мусітимуть попрощатися з життям, бо такий Божий закон, що є карою за первородний тріх: "Ти бо земля і в землю повернешся!" (Бут. 3, 18).

Народився один день запізно

Протестантські батьки хотіли післати синка до публичної школи ,але його не прийняли, бо бракувало одного дня до призначеного шкільного віку. Мати Петруся післала його до католицької школи. Сестри радо прийняли хлопчину. Там він став католиком. Дві його сестри теж пішли до католицької школи. І вони теж вступили до Церкви. Згодом батьки пішли за прикладом дітей і стали католиками.

Ось як Боже Провидіння вміє провадити душі до правдивої Церкви. Не дармо казав Св. Августин: "Бог уміє писати просто кривими лініями".

Навіть Магомет, основник ісляму, що є мішаниною поганських забобонів, невлучно вибраних правд зо Старого й Нового Завіту й його власних видумок, признавав, що Марія своєю гідністю й красою перевищає всі інші жінки. В годині смерти Магомет промовив до своєї улюбленої дочки Фатими: "По Марії ти будеш у раю царицею всіх жінок!"

Причини Великої Східньої Схизми

о. М. Щудло ЧНІ.

ДЕЯКІ закиди екскомуніки зневажили й образили царгородців, що попирали патр. Керулярія. Вони обурилися, бо "екскомунікаційна грамота папських легатів не має потрібної поміркованости, бо вона обвинувачує Керулярія й його однодумців у всіх можливих стародавніх ересях", пише латинський єпископ Гефеле. (Conciliengeschichte, IV, 736).

Це був дуже недипломатичний підхід до дразливої справи поєднання. Нажаль кард. Гумберт не орієнтувався в положенні, й тому своєю нетактовністю бодай прискорив грозячу Церкві катастрофу церковного роздору.

По виклятті Керулярія й його однодумців, папські легати поладнали справи латинських церков у Царгороді, попрощалися з царем, що обдарив їх дарунками й передав деякі дари для Св. Петра, і 17 липня виїхали зо столиці візантійської імперії.

Патріярх Мих. Керулярій скипів від гніву, як довідався про зміст екскомунікаційної грамоти, яка безмилосердно й подекуди несправедливо осуджувала його в злочинах, якими він не провинився, хоч він своєю впертістю унеможливив будьяке порозуміння з легатами.

Обурений патріярх звелів перекласти грамоту на грецьку мову, бо вона була написана по-латині, і занести до царя Константина IX. Крім цього порішив покликати легатів перед синод, щоб здали рахунок за своє поступування й грамоту. Цар згодився завернути легатів. Може хотів, щоб вони виправдалися, бо деякі докори були зовсім безпідставні, а може ще таки сподівався довести до порозуміння між патріярхом і легатами.

Патріярх Керулярій не дармував. Він подбав, щоб грецький переклад екскомуніки поширився між народом. Тимчасом царські гінці догнали легатів у Силіврі 19 липня й завернули їх до Царгороду, бо гінці запевняли їх, що Керулярій готовий переговорювати, ба й прийняти їх вияснення на синоді в Святій Софії. Легати дійшли до Пеге, передмістя Царгороду, як непорозуміння вибухло між царем і патріярхом. Цар дозволяв на синод під умовиною, що він особисто буде присутний на ньому, а патріярх цьому рішуче спротивився, бо сам хотів поладнати справу з легатами.

Патріярх не поступився, бо мав за собою нарід, який страшно обурився на зневажливі закиди Гумбертової екскомуніки. Не боявся царя, бо нарід почав заворушення в столиці проти латинників, що поважилися зневажити греків у їх власній столиці. Мавши нарід за собою, патр. Керулярій не боявся царського гніву.

Заворушення скріпилося, як рознеслася чутка по Царгороді, що легати завернулися з дороги й пробувають у Царгороді. Побоюючись за життя легатів, цар потайки наказав їм негайно виїхати з Царгороду.

Розбурханий нарід Царгороду зібрався перед базилікою Св.

Софії та згодом став облягати царську палату, погрожуючи самому Константинові й домагаючись смерти римлян. Заворушення й погрози скріплялися в столиці. Застрашений цар рішив успокоїти розбурханий нарід і звелів арештувати двох своїх Аргірія, що тоді пробували в Царгороді. Крім цього наказав спалити екскомунікаційну грамоту. Це мало бути надолуження для народу за образу. Спалення грамоти мало відбутися на публичній площі, щоб весь нарід бачив це. Проте самої грамоти не спалено. Оригінал її поставлено до архивів, а спалено один примірник перекладу в грецькій мові. (Amman, Op. cit., 147 ст.). Водночас Константин IX старався успокоїти загніваного патріярха й листовно повідомив його, що легати покинули столицю на його поручення, бо не вільно ригористично поступати з легатами. Отак удалося успокоїти патріярха й нарід.

Патріярх Керулярій не полишив екскомунікаційної грамоти легатів без відповіді. 24 липня 1954 р. він зібрав синод придворних епископів, який осудив папських послів як "самозванних легатів", висланників не Папи, але Аргірія, особистого ворога патр. Керулярія. "Якісь нечистиві люди прийшли з заходу... в цей Богохранимий град (Царгород)... У цей град прийшли вони як грім чи як буря..."

Синод проголосив папські листи апокрифічними, бо на їх думку це не була робота Папи, але Аргірія. Отож ясно, що Синод під проводом патр. Керулярія не осудив ані Папи, ані латинської Церкви, а тільки легатів, яких уважав самозванцями. Це неправда, що патр. Керулярій викляв Папу, хоч давніші історики так писали. Новітні розшуки незбито доказують, що Керулярів синод не тільки не викляв Папи, але навіть не викляв легатів, як папських послів. Він викляв їх як висланників Аргірія. Отож ясно, що патр. Керулярій не перечив папського примату.

Чому ж синод не осудив Папи? Бо приявні епископи уважали Папу за голову Церкви й наслідника Св. Петра, тому не важилися виклинати його. Вони знали, скільки клопоту спричинив патр. Фотій грецькій Церкві своїм нерозсудним викляттям Папи Николая I.

Вчені пропускають, що синод, осуджуючи Гумберта, не хотів дразнити латинської Церкви й так залишити отверту хвірточку для майбутніх переговорів між Римом і Царгородом. Деякі пропускають, що патр. Керулярій не бажав брати на себе ніякої відповідальности за скріплення непорозуміння, тому уникнув помилки, якою опісля могли б докоряти йому. (Echos d'Orient, 1937, 467 ст.).

Синодальний акт, який осудив посольство Гумберта, ніде не заявляє, що Папа стратив своє першенство в Христовій Церкві; як теж і не осуджує латинської Церкви. Вчений дослідник Керулярієвої доби, М. Жюжі, особисто перешукував царгородські архиви, але не знайшов ніякого документу, що заявляв би, що латинська Церква "відорвалася" від грецької, яка ніби єдина зберегла правдиве, православне християнство. (Le schisme de Michel Cerulaire, by M. Jugie, apud Echos d'Orient, Vol. 36, 1937, 440-473 ст.).

Осудивши легатів у Царгороді, патр. Керулярій вислав окружного листа до Антіохійського патріярха Петра, змальовуючи коротко події, що сталися в Царгороді. Він представив так справу гейби легати зневажили цілу Східню Церкву, тому весь Схід повинен солідарно станути, щоб відбити атаку Заходу. Антіохійський патріярх мав повідомити про цілу справу Олександрійського й єрусалимського патріярха.

Марно антіохійський патріярх Петро намагався опам'ятати свого товариша, патр. Мих. Керулярія, збиваючи його закиди проти латинників і завзиваючи спокійно розібрати точки розбіжности між Сходом і Заходом, от як уживання нєквашеного хліба при Службі Божій, примусове безженство священиків, подружжя двох братів з двома сестрами, їдження душенини та додання слова "і Сина" до символу віри. Ось як пише патр. Петро: "Заклинаю Вашу Святість всіма силами не трактувати цієї справи в дусі сварки, інакше треба буде побоюватися, що замість направити розрив, іще більше поширимо його. Подумайте но, чи всі теперішні нещастя, клопоти, що турбують наше царство, всі лиха, зарази, голоди, що нищать наші міста та села, всі погроми наших військ не походять—так скажу—з цього довгого непорозуміння нашої Церкви з Апостольською Столицею?" (Аманн, Тамсамо, 149 ст.).

Нажаль щира порада Петра не вчинила ніякого поважного враження на патр. Керулярієві, бо він не бажав порозуміння з Римом; він змагав до верховодства над цілим Сходом. Це було неможливе, поки Схід признавав Папу. Коли ж Схід відорветься від Риму, тоді доконче мусить схилитися перед Царгородом і підкоритися його патріярхам.

Про наставлення царя патр. Керулярій не дбав, бо мав за собою велику частину народу, що почувалася зневажена поведінкою кард. Гумберта. Мав він теж свою партію в Антіохії, що бойкотувала патр. Петра.

Не кажемо, що патр. Михайло Керулярій є автором великої Схизми. Проте слід зазначити, що він нічого не вчинив, щоб усунути непорозуміння між Царгородом і Римом. Навпаки, він намагався всіма силами, щоб не прийшло до ніякого порозуміння. Щоб розбудити негодування народу до римлян, він залишив справу походження Св. Духа від Отця й Сина, бо нарід на цім невизнавався. Керулярій звернув увагу на дисциплінарні й обрядові справи, на піст у суботу, на опрісноки, на стриження бороди, на целебат духовенства; це речі, що з об'явленням Христа не мають нічого спільного, бо вони є введені звичаями різних народів і можуть бути різні по різних краях. Це дисциплінарні питання, але для народу вони були дуже важні, особливо для традиціоналістів греків, де обряд був чимось святим і ненарушимим.

Це вистачало, щоб наставити нарід проти римлян. Патр. Керулярієві було й тільки цього й треба, щоб завершити й припечатати схизму між Сходом і Заходом. Він це й зробив, поділюючи християнство на дві часті, католицтво й православ'я. Оттому цей розрив слушно зветься **Керулярієвою Схизмою.**

По двох роках розрив стався нормальним явищем для греків, що були вже привикли до непорозумінь із Римом. Ніхто й ним навіть не журився. Тодішні грецькі історики, що подрібно описують всякі політичні події, навіть не згадують про Керулярієву схизму, немов була б це незначна подія в історії Церкви.

Софії та згодом став облягати царську палату, погрожуючи самому Константинові й домагаючись смерти римлян. Заворушення й погрози скріплялися в столиці. Застрашений цар рішив успокоїти розбурханий нарід і звелів арештувати двох свояків Аргірія, що тоді пробували в Царгороді. Крім цього наказав спалити екскомунікаційну грамоту. Це мало бути надолуження для народу за образу. Спалення грамоти мало відбутися на публичній площі, щоб весь нарід бачив це. Проте самої грамоти не спалено. Оригінал її поставлено до архивів, а спалено один примірник перекладу в грецькій мові. (Amman, Op. cit., 147 ст.). Водночас Константин IX старався успокоїти загнівaного патріярха й листовно повідомив його, що легати покинули столицю на його поручення, бо не вільно ригористично поступати з легатами. Отак удалося успокоїти патріярха й нарід.

Патріярх Керулярій не полишив екскомунікаційної грамоти легатів без відповіді. 24 липня 1954 р. він зібрав синод придворних епископів, який осудив папських послів як "самозванних легатів", висланників не Папи, але Аргірія, особистого ворога патр. Керулярія. "Якісь нечистиві люди прийшли з заходу... в цей Богохранимий град (Царгород)... У цей град прийшли вони як грім чи як буря..."

Синод проголосив папські листи апокрифічними, бо на їх думку це не була робота Папи, але Аргірія. Отож ясно, що Синод під проводом патр. Керулярія не осудив ані Папи, ані латинської Церкви, а тільки легатів, яких уважав самозванцями. Це неправда, що патр. Керулярій викляв Папу, хоч давніші історики так писали. Новітні розшуки незбито доказують, що Керуляріїв синод не тільки не викляв Папи, але навіть не викляв легатів, як папських послів. Він викляв їх як висланників Аргірія. Отож ясно, що патр. Керулярій не перечив папського примату.

Чому ж синод не осудив Папи? Бо приявні епископи уважали Папу за голову Церкви й наслідника Св. Петра, тому не важилися виклинати його. Вони знали, скільки клопоту спричинив патр. Фотій грецькій Церкві своїм нерозсудним викляттям Папи Николая I.

Вчені пропускають, що синод, осуджуючи Гумберта, не хотів дразнити латинської Церкви й так залишити отверту хвірточку для майбутніх переговорів між Римом і Царгородом. Деякі пропускають, що патр. Керулярій не бажав брати на себе ніякої відповідальности за скріплення непорозуміння, тому уникнув помилки, якою опісля могли б докоряти йому. (Echos d'Orient, 1937, 467 ст.).

Синодальний акт, який осудив посольство Гумберта, ніде не заявляє, що Папа стратив своє першенство в Христовій Церкві; як теж і не осуджує латинської Церкви. Вчений дослідник Керулярієвої доби, М. Жюжі, особисто перешукував царгородські архиви, але не знайшов ніякого документу, що заявляв би, що латинська Церква "відорвалася" від грецької, яка ніби єдина зберегла правдиве, православне християнство. (Le schisme de Michel Cerulaire, by M. Jugie, apud Echos d'Orient, Vol. 36, 1937, 440-473 ст.).

Осудивши легатів у Царгороді, патр. Керулярій вислав окружного листа до Антіохійського патріярха Петра, змальовуючи коротко події, що сталися в Царгороді. Він представив так справу гейби легати зневажили цілу Східню Церкву, тому весь Схід повинен солідарно станути, щоб відбити атаку Заходу. Антіохійський патріярх мав повідомити про цілу справу Олександрійського й єрусалимського патріярха.

Марно антіохійський патріярх Петро намагався опам'ятати свого товариша, патр. Мих. Керулярія, збиваючи його закиди проти латинників і завзиваючи спокійно розібрати точки розбіжности між Сходом і Заходом, от як уживання неквашеного хліба при Службі Божій, примусове безженство священиків, подружжя двох братів з двома сестрами, ідження душенини та додання слова "і Сина" до символу віри. Ось як пише патр. Петро: "Заклинаю Вашу Святість всіма силами не трактувати цієї справи в дусі сварки, інакше треба буде побоюватися, що замість направити розрив, іще більше поширимо його. Подумайте но, чи всі теперішні нещастя, клопоти, що турбують наше царство, всі лиха, зарази, голоди, що нищать наші міста та села, всі погроми наших військ не походять—так скажу—з цього довгого непорозуміння нашої Церкви з Апостольською Столицею?" (Аманн, Тамсамо, 149 ст.).

Нажаль щира порада Петра не вчинила ніякого поважного враження на патр. Керуляріеві, бо він не бажав порозуміння з Римом; він змагав до верховодства над цілим Сходом. Це було неможливе, поки Схід признавав Папу. Коли ж Схід відорветься від Риму, тоді доконче мусить схилитися перед Царгородом і підкоритися його патріярхам.

Про наставлення царя патр. Керулярій не дбав, бо мав за собою велику частину народу, що почувалася зневажена поведінкою кард. Гумберта. Мав він теж свою партію в Антіохії, що бойкотувала патр. Петра.

Не кажемо, що патр. Михайло Керулярій є автором великої Схизми. Проте слід зазначити, що він нічого не вчинив, щоб усунути непорозуміння між Царгородом і Римом. Навпаки, він намагався всіма силами, щоб не прийшло до ніякого порозуміння. Щоб розбудити негодування народу до римлян, він залишив справу походження Св. Духа від Отця й Сина, бо нарід на цім невизнавався. Керулярій звернув увагу на дисциплінарні й обрядові справи, на піст у суботу, на опрісноки, на стриження бороди, на целебат духовенства; це речі, що з об'явленням Христа не мають нічого спільного, бо вони є введені звичаями різних народів і можуть бути різні по різних краях. Це дисциплінарні питання, але для народу вони були дуже важні, особливо для традиціоналістів греків, де обряд був чимось святим і ненарушимим.

Це вистачало, щоб наставити нарід проти римлян. Патр. Керуляріеві було й тільки цього й треба, щоб завершити й припечатати схизму між Сходом і Заходом. Він це й зробив, поділюючи християнство на дві часті, католицтво й православ'я. Оттому цей розрив слушно зветься **Керуляріевою Схизмою.**

По двох роках розрив стався нормальним явищем для греків, що були вже привикли до непорозумінь із Римом. Ніхто й ним навіть не журився. Тодішні грецькі історики, що подрібно описують всякі політичні події, навіть не згадують про Керуляріеву схизму, немов була б це незначна подія в історії Церкви.

Знаємо, як патр. Петро з Антіохії поставився до вчинку Мих. Керулярія, але невідомо, яке становище зайняли патріярхи з Александрії та Єрусалиму. Можна тільки одне сказати: з упливом часу вони станули по стороні Царгороду й зірвали з Римом. Отак Христова Церква поділилася на Східню, православну і Західню Католицьку. Цей поділ тривае до сьогодні.

Зразу ні Схід, ні Захід не розуміли загрозливого положення викликаного жестом кард. Гумберта. Обидві сторони думали, що вони вийшли переможцями із конфлікту. Рим—казали латинники—осудив горді претенсії царгородського патріярха.—Царгород—відповідали герки—зумів протиставити свою православну побожність "безбожності" латинників.

Отак кожна сторона лишилася на своїй позиції. На Заході не переймалися цим інцидентом, бо вважали його за один із численних епозодів непорозуміння, що покінчиться згодою, як це нераз бувало в минулому.

Але й були теж далекоглядні одиниці, от хоча б антіохійський патріярх Петро, що розуміли загрозливе положення. Вони бачили, що розрив доконаний в 1054 р. не буде легкий до направлення й старалися всіма силами відвернути його. Патріярх Петро радив Керуляріеві чекати на вибір нового Папи, що за Божою поміччю міг би усунути непорозуміння й виправдати закиди, що на Сході були поширені проти латинників. Нажаль його зусилля —хоч які розумні й великодушні— нічого не вдіяли, щоб завернути греків з фатальної дороги, пристрасті занадто розбурхані, неуступчивість утотожнилася з ревністю за чистість віри, взаємне огірчення було надто сильне, а християнська любов, братня врозумілість замала, щоб у Христовім дусі залагодити таку важну справу як поєднання Сходу з Заходом. Не було голубиної простодушности й второпности, щоб полагодити розбіжності й спасти одність Христової Церкви.

Хоч патріярх Керулярій намагався здобути для себе трьох східніх патріярхів, антіохійського, олександрійського й єрусалимського, то це йому не вдалося. Знаємо, що в часах першого христиносного походу антіохійський і єрусалимський патріярх не вагалися пробувати в одності віри з латинськими прелатами, що товаришили хрестоносцям. Це був 1095 рік. Тільки установлення латинської ерархії на Сході в часі хрестоносних походів піпхнуло ці патріярхати до злуки з Царгородом й остаточно до схизми, каже Грумель. Слов'янські народи, між ними й Україна, значно пізніше відорвалися від Риму під впливом Греції. (Тамсамо, Серпень 1954, 44 ст.).

Протестанти й Католицька Церква

С. Х.

ВІДКОЛИ Мартин Лютер (1519 р.) і Генрих VIII (1534) пірвали одність Західньої Церкви, відриваючи Німеччину й Англію від Риму, протестантизм запанував в Англії, частині Німеччини, Швайцарії, Данії, Швеції, Норвегії та частинно поширився по інших краях Европи.

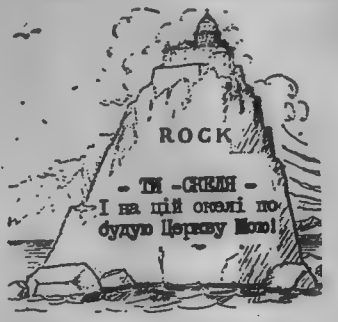

Бунт проти Риму став зародком роздроблювання лютеранської та англиканської Церкви. Так як Лютер і Генрих VIII збунтувалися проти Христового Намісника, Папи Римського, так інші збунтувалися проти них і поштатували їхні церкви, спричиняючи страшний заколот і хаос посеред протестантів. Інакше не могли й бути, бо протестантизм побудований на негативізмі цебто бунті проти единої Христової Церкви. З ходом століть різні протестантські церкви щораз більше модернізувалися, "вичищували" Євангелію з речей і засад, що "не йшли з духом модерніх часів" і так стали сливе зовсім анемічними. Занык протестантизму в світі це очевидний доказ, що Божого благословення нема на них. Одна тільки католицька Церква має вічну живучість і здібність оживляти всякі релігійні організації, бо має в собі Св. Духа, джерело Божого життя. Хто відлучується від цієї Церкви, той засуджує себе на духовну смерть. "Як та вітка не може вродити плода в себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як у Мені не будете пробувати... Коли хтось не буде пробувати в Мені, той буде відкинений геть як галузка, і всохне. І громадять їх і кидають у вогонь, і вони згорять". (Ів. 15, 4 і 6).

Самі протестанти зауважили, що їхні Церкви щораз більше тратять спроможність притягати душі до Бога. Сумний досвід змушує їх шукати ліку на скандальний поділ поміж протестантами. Який же це лік?

1. Екуменічний-всесвітній рух

Хоч деякі протестантські групи щораз більше костеніють у своїх застарілих позиціях, всетаки бувають між ними люди, яким лежить на серці слава Божа й віднова християнського життя поміж приклонниками їхніх церковних організацій.

На їхню думку злука всіх протестантських церков була б вистачальною розв'язкою на хаос і безладдя, що панує поміж протестантами світу. Ось тому деякі лідери розпочали екуменічний-всесвітній рух за об'єднанням всіх протестантських церков в одній церковній організації.

Хоч похвальний цей рух за об'єднанням, проте в практиці він неможливий, бо різниці між різними протестантськими церквами такі великі й застарілі, що годі сподіватися вирівняти їх, хібащо обкроять так Святу Євангелію, щоб вона було "до густу" всім протестантським організаціям. Таку розв'язку піддає протестантський професор історії в Магдебургу, Е. Бенц: "Ніякий християнин сьогодні не може твердити, що його Церква представляє історично абсолютну правду, навіть там, де йде про догми". Проф. Бенц погегеліянськи допускає розвій Христової науки, яка не має в собі абсолютної вартости вічної правди, тому може змінятися й довільно застосовуватися до "вимог" модерного людства.

Вони сумніваються, як виглядала первісна Христова Церква. Франциск Бадер (1765-1841), протестантський апостол одности церков, порівнює відносини між католицтвом, православ'ям протестантизмом до трьох кусників одного збитого дзеркала... Коли зложимо ці кусники, тоді можна здогадуватися "як виглядав затрачений образ одности й повноти Церкви".

Бенц безпідставно твердить, що первісна Христова Церква загинула в середньовіччі, хоч Христос заложив її. Ця Церква перестала існувати через занепад обичаїв і віросуття, аж поки не з'явився Лютер, який привернув світові "чисту євангельську науку і дійсну Євангелію". Хто бодай раз читав Св. Євангелію, той бачить фальш і неправду в твердженні Бенца. Чи Христос не запевнив, що Його Церква існуватиме повік? "Побудую Свою Церкву і пекельні сили не переможуть її" (Мт. 16, 18). "Оце Я з вами аж до кінця світу" (Мт. 28, 20).

Як можна всупереч виразному запевненню Спасителя твердити, що Його Церква заникла на якийсь час і аж Лютер, Цвінглій, Кальвин чи Генрих VIII відбудували її? Кожен протестант мусить тому твердити, що Христова Церква почалася аж із появою їхніх фундаторів. Це ж противорічить Христовим словам, бо Його Церква почалася з апостолами, триває завжди і не перестане існувати аж до кінця світу, поки не заведе до спасіння всіх тих, що мають спастися.

2. Симпатії протестантів до східнього православ'я

Знаючи, що Католицька Церква не поступиться й не може поступитися своїми догмами перед ніякими домаганнями протестантів, що намагалися вернутися до єдности віри з Римом, протестантські лідери почали звертатися до східнього православ'я, сподіючись спасіння й рятунку від східньої православної Церкви, бо вона мала б затримати в собі апостольськість і одність із первісною Церквою основаною Христом.

Звертаючись до Східньої православної Церкви за рятунком, вони наявне признають, що протестантизм не має в собі спроможности вести людей до Бога й спасіння. При помочі Східньої Церкви протестантизм мав би вернутися до первісного християнського передання та до навчання Святих Отців Церкви, бо Лютрова реформа пішла задалеко, відкидаючи все християнське передання й церковну владу.

Бенц осуджує Лютра, що він відкинув усі тайни, проголосив спасіння через саму віру та скасував почитання Святих і монаше життя. Все те протестантизм мавби відзискати при помочі східньої православної Церкви, яка затримала первісну науку Христа й лучність із старохристиянською Церквою, що Христос основав на Своїх апостолах.

Це правда, що православна Церква чи радше різні православні Церкви Сходу затримали сливе вповні навчання Євангелії та рішення перших сімох вселенських Соборів, з часів, коли єдність віри й любови панувала ще між Сходом і Заходом, але теж правда, що від великої схизми за патр. Мих. Керулярія (1054) східня православна Церква гейби завмерла, бо через 900 літ не здефінювала ніякої догми, залишаючи нерозв'язаними всі питання, що з'явилися по 7-ім вселенськім соборі, який відбувся в 787 р. Як це можливе, щоб так спинився гармонійний розвій Церкви, яка є живим організмом Містичного Христового Тіла? Все ж живе вимагає розвою, рішень про потреби часу, розв'язки питань, що з'являються в світі. Цього не було в східній православній Церкві від сливе тисячоліття.

3. Католицька Церква й протестантський екуменічний рух

Ніхто більше ніж Католицька Церква не бажає одности віри поміж християнами, бо Спаситель їй одній повірив "пасти Його вівці" (Ів. 21, 16). Злука ж поміж Церквами не може спиратися на якихось договорах чи компромісах, де бодай головні християнські Церкви злилися б в одну, залишаючи кожній її окремі вірування та норми моралі.

Так колись писав Др. В. Піл, відомий американський протестантський пастор і письменник, який твердив у 1948 р., що католики, протестанти й жиди могли б остаточно статися членами тої самої армії духовної, хоч вони творили б свої власні регіменти під питомими собі прапорами. Він твердив, що злиття цих трьох релігій можливе й притагав читачам деякі автомобілеві компанії, що злилися в одну, але кожна далі продукувала свої власні давні моделі автомобілів. Чому б релігійні групи (католики, протестанти й жиди), питається Др. Піл, не мали б іти за прикладом згаданих автомобілевих компаній?

Таке злиття може доконатися бодай між деякими протестантськими сектами, бо немало некатоликів уважають неважною й малозначною вірність якійсь партикулярній секті. Неодин протестант переконаний, що можна бути добрим протестантом, не бувши членом жадної протестантської секти.

Якщо знайдуться дві, три чи більше подібних сект, то вони легко можуть злитися в одну релігійну громаду. Таке злиття Католицької Церкви з іншими некатолицькими релігійними громадами неможливе, бо годі порівнювати католицтво, протестантизм і юдаїзм до автомобілевих компаній. Якщо б різниці між католицтвом, протестантизмом і юдаїзмом були такі незначні, як між автомобілевими компаніями (Додж, Форд чи Студебейкер), то подібна злука й злиття було б можливе й побажане.

Католики ж у сумлінні не можуть трудитися, щоб подібна злука й злиття настали між католицтвом, протестантизмом і юдаїзмом, бо різниця між цими трьома релігіями така, яка заходить між **правдивою** й **фальшивою** релігією. Для кожного католика католицька віра це збір об'єктивних правд, що Христос передав

Своїй Церкві, щоб вона голосила їх по всьому світу всім народам і всім расам: "Ідіть по цілому світові й голосіть Євангелію кожному сотворінню!" (Мр. 16, 15). Церква не має права зміняти переданих їй правд віри, бо вона є їх сторожка, а не властителька.

Для модерних протестантів Біблія не є об'єктивним джерелом об'явлення. Отак розуміємо, чому Др. Пак, професор історії в протестантській семінарії в Ню Йорку міг сказати 17 січня 1955 р., що протестанти можуть винаходити "нові форми" християнської релігії, що краще застосовувалися б до вимог модерного життя. Др. Пак нажаль забув, що непомильна Христова Церква зберігає непорушним і вільним від блуду скарб об'явлення, якого ніхто не може змінити чи натягати до модерних вимог людства. "Коли вам хтось голосить не те, що ви прийняли, нехай буде проклятий!" (Гал. 1, 9).

Чи семилітня дитина зобов'язана щонеділі та свята ходити на Божественну Літургію (Службу Божу)?

Так, семилітня, католицька дитина має обов'язок щонеділі та свята вислухати Божественну Літургію. Якщо ця дитина українська, то має вислухати Службу Божу в українській, католицькій церкві. Батьки мають обов'язок припильнувати, щоб їх діти йшли до церкви на Літургію. Вони повинні брати з собою свої діти до церкви, як самі йдуть на Службу Божу. Батьки тяжко грішать, якщо не пильнують, щоб їх діти були щонеділі та свята на Службі Божій.

Чому Церква забороняє палити тіла померлих?

Католицька Церква забороняє палити тіла померлих, бо поширювачі палення тіла хочуть заперечити віру в воскресіння людських тіл у дні страшного суду. Тіло є помешканням душі за життя людини. Йому належиться пошана, бо воно колись воскресне до вічного життя.

В 1886 році Церква заборонила католикам належати до кремаційних товариств. Того самого року Церква позбавила християнського похорону тих католиків, що звеліли по смерті спалити своє тіло.

Чи католики можуть бути дружбами або дружками на православнім чи протестантськім веселлі в православній або протестантській церкві?

Католикам не вільно бути дружбами чи дружками на православнім чи протестантськім веселлі, бо так брали б діяльну участь у некатолицьких богослуженнях. Це ж заборонене католикам, бо, беручи активну участь у шлюбнім обряді, вони признавали б за правдиву некатолицьку релігію й тим самим перечили б, що тільки католицька Церква є правдива, бо вона одна основана Христом. Отож католики повинні відмовитися, як некатолики просять їх за дружбів чи дружок. Якщо б католик чи католичка були за дружбу чи дружку на некатолицькім веселлі, то вони згрішили б. За те католики можуть бути гостями на некатолицькім веселлі, бо це не заборонене.

Що треба робити з торішньою свяченою водою?

Насамперед слід уживати в часі року свячену воду, щоб до Йордану нічо не лишилося. Якщо ж усетаки полишилося трохи свяченої води з минулого щоку, то можна вилляти її десь, куди люди не ходять, от хоча б на квітник.

Що значить перелюб? Який це гріх?

Перелюб це гріх—діло нечистоти між особами, з яких бодай одна є зв'язана важним подружжям. Добровільний перелюб є завжди подвійним, тяжким гріхом, бо це гріх нечистоти і подружа зрада.

Чи крадені гроші можна роздати вбогим або на добрі цілі, католицькі школи чи шпиталі, і так виповнити обов'язок надолуження?

Якщо знаємо властителя чи його дітей або кревних, то крадені гроші треба їм звернути. Якщо неможливо знайти властителя чи його рідні, тоді треба роздати крадені гроші вбогим або на добрі цілі. Крадених грошей не вільно тримати для себе. Якщо злодій зужив крадені гроші, то має звернути свої власні. Бог не простить гріха, якщо злодій не зверне крадежі, коли має можність це вчинити.

Я вже старший віком, але всетаки напастують мене нечисті спокуси, хоч молюся та ходжу до сповіді. Що маю робити?

Якщо ви не спричиняєте цих спокус читанням недобрих книжок, ходженням до заказаних театрів або оглядданням невідповідних телевізійних вистав, то не слід журитися цими спокусами, бо вони не є гріхом, якщо не хочете їх і не маєте в них уподобання. Ви ж не маєте в них уподобання, якщо негайно відкидаєте їх, взиваєте імена Ісуса та Марії, якщо лише зауважите ці нечисті спокуси. Повторяйте посеред спокус: "Ісусе, Маріє, Йосипе", та й ніколи не згрішите.

Подорож до Св. Землі

о. М. Щудло ЧНІ.

4. Cava dei Terreni

ВДОРОЗІ до Салерна я спинився в Каві деї Террені, де є славна венедиктинська пінакотека цебто галерія старинних ікон. Ця пінакотека знаходиться в монастирі ОО. Венедиктинів. Монастирем рядить абат. Дорога до Кави веде поміж численними містечками й селами. В'ється поміж горами, прикрашеними лісами або попросту голими скелями. Подивугідна різнородність краєвидів розбуджує уяву та витворює естетичний смак і схильність до артизму, яким визначаються італійці.

Їдучи до абатства, подибав я дорослого хлопця, що спокійно лежав собі під муром у холодку. Якась жінка спитала його: "Чому не йдеш до праці?" Хлопець відповів: "Занадто гаряче тут, щоб вигідно працювати!" Люди бажали б, щоб при праці не було ні втоми, ні прикростей. Забувають бідняги, що Бог долучив труд до праці, як кару за гріх наших прабатьків у раю: "В поті твого чола їстимеш свій хліб, поки не повернешся в землю, що з неї взято тебе. Бо ти земля і в землю повернешся!" (Бут. 3, 18).

В пінакотеці образ Юдити звернув на себе мою увагу. Рудава героїня врадувано показує судді Ісусові відтяту голову Олоферна, асирійського полководця, що при облозі міста хулив ізраїльського Бога, за що стрінула його ця тяжка кара.

Мій провідник обвів мене по величезній пінакотеці за яких 10 хвилин, хоч треба б декілька годин, щоб бодай частинно оцінити ці мистецькі скарби. Цей провідник, це тип людини, що дану річ уже бачила 1000 разів, тому й не цікавиться нею. Не хоче тратити часу, щоб довго вияснювати речі туристам, бо там заборонено щонебудь платити провідникові. Без платні ж він виконує своє поручення дуже поверховно та поспішно.

Абатство лежить на кінці міста в повній самоті поміж горами. Старинна монастирська церква враз із келіями для ченців була частинно видовбана в гранітній скелі. Сьогодні це тільки історичний пам'ятник.

5. Помпеї

З Паґані удався я до Помпеїв. Є старинні Помпеї та модерні Помпеї. Старинні Помпеї це історична пам'ятка, модерні ж це осередок прерізних паломництв побожних католиків.

(а) Старинні Помпеї

Це старинне римське місто, правдоподібно засноване греками, бо на це вказує сама назва "Помпеї" замість латинського **Помпея.** Віддалене воно на яких 20 км. від Неаполю. Лежить під самим вулканом Везувієм, що століттями погрожує йому.

Помпеї це не одиноке місто на узбіччях чи у підніжжі гори Везувія, який уже в старинних часах страшив людей жахливими вибухами. Довкола Везувія повно малих сіл і містечок. Люди привикли до свого вулканічного ворога. Коли ж він злоститься та кидає на них лявою, то вони тікають від нього. Як же успокоїться, то вертаються до давніх оселищ, відбудовують понищені доми й дальше плекають виноградину чи городовину.

Сьогодні старинні Помпеї куди славніші та більше відомі в світі ніж за римських часів підчас свого найбільшого економічного розквіту. Різні племена займали Помпеї. В часі війни Самнітів проти римлян, мешканці Помпеїв станули проти римлян, але диктатор Силла потрапив скоро здавити бунт між ними. Місто стало муніціпальним і дістало власну самоуправу з усіма правами й привілеями. Заразом було воно римською військовою колонією. Диктатор Силла післав туди свого небожа Публія, щоб командував колонією.

В часі царювання Нерона (54-68) мешканців Помпеїв стрінула дошкульна кара. В часі ґладіяторських змагань счинилася бійка між ними і їхніми недалекими сусідами, мешканцями Ночери. Багато хто стратив своє життя в часі цієї різні. За те мешканці Помпеїв були позбавлені 10 літ ґлятіяторських ігрищ і неодин пішов на вигнання.

В часах свого розквіту місто Помпеї мало 60,000 населення. Страшне зіпсуття панувало між народом. Усякий ішов забавлятися до Помпеїв, бо там гріх і розв'язалість мали право громадянства. В 63 р. землетрус знищив значну частину міста. Ця Божа кара не опам'ятала розбавленого та жадного роскошів народу. Вони далі гуляли. Це гуляння було страшне, бо розкопи виказують, що між цими поганським населенням моральний змисл добра й зла, чистоти й повздержности був зовсім заник. Це була римська Содома й Гомора.

За страшне зіпсуття стрінула їх і страшна кара. В 79 р. наступив наглий, непередбачений і страшно нагальний вибух вулкана Везувія. Нема докладного опису цієї жахливої катострофи. Мало хто врятувався від смерти. З ненаситного Везувія почалися виривати хмари попелу, трійливі ґази і величезні каміння, затроюючи та засипаючи Помпеї, Геркулянув і Стабію біля Касетлямаре. Водночас зливний дощ почав змочувати попіл, що видобувався з кулькану. Цей попіл змішаний із дощем почав засипувати місто. Якщо б Везувій був грозив виливом ляви, то всі були б повтікали.

Цей вибух Везувія мусів бути дійсно жахливий. Пригадую собі подібний вибух, хоч не такий нагальний, із 1943 р., як був я в Італії на студіях і місіях. Вже від довшого часу Везувій клекотів, випускав розпалену ляву зо своїх гирл, світив ночами. Клуби густого, понурого диму невпинно добувалися з нього. Час до часу більша кількість ляви виривалася з нутра потвори й мов величезна гадюка повзала по узбіччях гори в долину, затримуючись у її підніжжі.

Отак трізний Везувій уже від 1939 р. погрожував мешканцям дооколишніх сіл і містечок. Вони привикли до його погроз і не журилися ними, думаючи, що він собі жартує. Тимчасом він не жартував. Десь при кінці осени 1943 р. конвульсійний гуркіт почав видобуватися з задимленої гори. На передодні вибуху гора тряслася та потрясала землею на яких 15 км. Тоді саме Отці зібрані в церкві в Паґані робили розважання. Сильне потрясення Везувія так нагально стрясло монастирем у Паґані, який віддалений від Везувія на 15 км., що аж шиби повилітали з деяких вікон. Це був воєнний час. Ніхто не знав, що це Везувій воює. Всі думали, що це гітлерівські війська зробили налет на Паґані.

Вибух Везувія почався в четвертій годині в ночі. З неба почала падати застигла лява. Кусники цієї ляви виглядали мов спалений жужель. Мали вони різну величину. Одні були як зеренця піску, другі немов фасоля; були деякі такі як кулак, а подекуди спадали з неба великі кавалки, що важили по 5-7 л. Від цього лявинного "дощу", що падав від 4 год. вранці до 2-го пополудні небо сильно притемнилося. Декілька осіб згинуло від кавалків ляви, що спадала з неба. Темрява була подібна до сильної мряки, що заслонює вид.

По кількох годинах падання цієї застиглої ляви, що осідала на дахах домів, будівлі почали валитися. Ми мусіли невпинно згортати її з тереси монастиря, бо інакше була б завалила монастир. Коли застигла лява перестала падати, ми побачили трізний Везувій. З нього добувалися такі розлогі, чорні й понурі клуби диму, що заслонювали небозвід там, куди проходили. Отак з місяць ішов цей трізний дим понад околицею, поки Везувій не викурився.

Як ще це сталося, що падала застигла лява? Нагальний вибух викидав розтоплену ляву високо в повітря, вона там остигла, дробилася й вітер ніс її в сторону провінції Калябрії на 100 км. Хоч Везувій віддалений від Паґані на яких 15 км., всетаки ціла околиця, що її засягнув вибух, була вкрита застиглими кусниками ляви, що звичайно в Паґані досягали 70 ц. В Помпеях, містеч-

ку біля самого Везувія, лява доходила до 1 м. Що дальше від нього, то менше було цієї ляви.

Розуміється, що вибух спричинив селянам безчисленні шкоди, бо закрив високою "кодрою" ляви їхні поля, сади, понищив овочі, городовину, тощо. Треба було багато праці, щоб бодай частинно злагіднити катастрофу. Американська армія післала до міст і сіл величезні машини, що почали згортати ляву із вулиць міста, бо інакше тоді було переїхати автами. Згорнену ляву вивозили поза місто тягаровими автами.

За те селяни мусіли дбати про себе самих. Вони були приневолені перекопувати власні поля й городи. Тяжка це праця, бо треба було копати глибокі рови, засипати до них ляву й покривати її трубою верствою доброї землі, щоб могти на ній сіяти, чи садити городовину. Помаленьку селяни й це зробили і почали садити чи сіяти, забуваючи про тяжку працю, що її мусіли вложити в землю, щоб направити руїну спричинену вибухом Везувія.

Згодом густий попіл почав видобуватися з гирла Везувія. Нащастя вітер ніс його ген далеко й розкидав по полях. Якщо б більша кількість цього попелу була впала в одне місце, то могла повторитися трагедія давніх поганських Помпеїв.

Вчені археологи так саме виясняють знищення сливе всього населення Помпеїв у 79 р. Цей змочений попіл засипав доми і людей. Ось на вулиці бачив я скелет людини, що, закривши долонями очі, кулиться до землі та жде на страшну смерть. Неописана розпука, тривога і переляк змальовуються на засохлих обличчях цих людських кістяків. Видно, що попіл почав присипати їх, як вони йшли вулицею. Це мусіло бути таке нагальне явище, що заскочені на вулицях люди не мали навіть часу сховатися до хати. Вони загинули на вулицях. Нервові обличчя ще й досі передають нам враження, що їх мусіли відчувати заскочені мешканці Помпеїв. Нагадуються слова, що прокляті вимовлятимуть, як настане день страшного суду: "І земні царі, і вельможі... і багаті, і сильні, і кожен невільник та кожен вільний поховалися в печери та скелі гірські. Та й кажуть до гір та до скель: Попадайте на нас і позакривайте нас від обличчя Того, що сидить на престолі і від гніву Ягняти (Христа судді)! Бо прийшов великий день Його гніву, і хто годен устоятись" (перед Ним)? (Апок. 6, 15-17).

Видно тут багато подібних мізерних людських постатей, що в розпуці ждуть на неминучу смерть під тягарем розмоченого дощем попелу, який засипав грішне місто. Ці нещасні немов загіпсовані. Попіл так щільно прилип до них, що захоронив їх від знищення, щоб свідчили грядучим поколінням, що не вільно безкарно ламати завжди Божого закону.

Римські дороги міста доволі добре збереглися. Вони побудовані з каменя. Впоперек перетинають їх плити, щоб прохожі могли переходити дорогою, не входячи в дощівку в часі дощу.

Дім римського поета Менандра з його славними малюнками чудово зберігся. Там повно картин із поганської мітології. Є там і багато статуй мужчин і жінок. Ця збірка виказує, що моральний змисл був дуже обнизився в римлян у часі цієї стихійної катастрофи. В цім домі повно скелетів. Це мабуть уся родина поета, що зібралася в одній кімнаті, де й загинула від газів і попелу.

В палаті родини деї Ветрі теж багато прерізних малюнків. Між іншими розпорядками влада заказала показувати туристам малюнки, що провиняються надмірною свободою та моглиб згіршити молодь. Дивно, як ці малюнки пречудно свіжо виглядають немов недавно артист намалював їх. Деякі доми теж дуже добре збереглися. Стіни затримали свій колір немов були б недавно мальовані.

Двері та вікна по домах побудовані з граток. Вони рухаються, тому можна впускати до кімнати стільки світла, скільки треба. По домах повно амфор, глиняних великих посудин, що закінчуються шпічастим дном. Римляни запихали ці амфори в землю, щоб вино було свіже й зимне. Цікаві лямпки звисають із софітів. Привязані до шнурочка, вони давалися спускати вдолину чи підносити догори, щоб кращу освічувати кімнати.

Форум цебто публічна площа велика в Помпеях. Вона зберігається в доволі добрім стані. Є й ще добре збережений півокруглий театр, де бавилися старинні римляни. Добре ж і терми (купальні) збереглися до наших часів. Це малі кімнати з невисокими вмурованими в стіни вазами, що вміщували воду. Римляни визначалися чистістю й дуже дбали про неї, хоч не надто зважали на моральну чистість. Старинні Помпеї тягнулися на який кілометер. Це й досі тривають розкопки, що їх веде італійський уряд. Місто було окружене високим муром, бо в давнину служило за пристань, хоч тепер море відступило від нього на яких два кілометри.

Доми мали по два поверхи, що кінчалися плоскою терасою. Фонтанів повно біля домів, бо римляни любувалися ними. Вони теж і охолоджували гаряче повітря в часі літніх спек.

Дивно, що аж в 1748 р. припадково відкрито руїни Помпеїв, хоч селяни безнастанно, працюючи на полях, знаходили мармурові пам'ятки, частини статуй чи ваз, ба й навіть натрапили і розкрили мури міста. Цінніші знайдені пам'ятки зберігаються в державнім музею в Неаполі.

(б) Модерні християнські Помпеї

Модерні Помпеї це маленьке містечко віддалене на який кілометер від старинних Помпеїв. Славне воно на всю Італію, ба й на цілий світ претарною базилікою Святої Вервиці, де зберігається чудотворна ікона Пречистої Діви, яка передає вервицю Св. Домінікові. Біля Пречистої Діви з одного боку стоїть навколішках Св. Домінік, з другої Св. Катерина Сієнська.

Базиліка була побудована славним адвокатом Бартольо Льонго в минулім столітті. Тепер перебудували та значно поширили її. В середині вона виложена дорогоцінними мармурами. Побожні паломники з'їзджаються сюди з цілої Італії, ба й нерідко зза границі приходять різні паломництва, щоб ушанувати чудотворну ікону Богородиці.

Це папська базиліка, під проводом папського прелата. Цю святиню обслуговують тепер різні монаші Чини, між ними й Отці Редемптористи, та світські священики. Кожний Чин має тут свій окремий відділ. Отці сильно зайняті сповідями, бо сливе кож-

ного дня є повно паломників. Крім цього багато молодих пар приходять вінчатися перед іконою Богородиці.

Біля церкви повно крамничок із різними пам'ятками: хрестики, медалики, іконки, тощо. В базиліці є багато гарних образів. Один із них дуже подобався мені. В бічній каплиці Св. Михаїла представлений цей небесний архистратиг, що з піднятим догори мечем проганяє Люципера, який панічно тікає від нього. Другий янгол жертвує прегарну корону Пречистій Діві. Цей янгол захоплений красою й чаром Богоматері. Артист змалював тут причину бунту Люципера та його проклятих ангелів. Деякі богослови, от хоча б учений Суарес, твердять, що Господь Бог, випробовуючи ангелів, заки допустив їх до неба, об'явив їм воплочення Божого Слова. Ангели зобачили невинне дитя на руках жінки (Марії). Бог звелів ангелам поклонитися Дитяті та Його Пренепорочній Матері. Частина ангелів, горда на власну велич і духовну природу, відмовилася, бо вважала, що це було б пониженням для них кланятися сотворінням зложеним із тіла та духа. Це був той бунт ангелів проти Всевишнього, який бажав, щоб Його сотворіння були покірні, не зважаючи на те, що вони мають шляхетну природу. За цей бунт Бог тяжко скарав збунтованих ангелів, як Св. Михаїл із вірними й послушними ангелами розгромив бунтівників: "І сталася на небі війна: Михаїл і його ангели вели війну зо зміем. І змій воював та ангели його. Та не втрималися, і вже не знайшлося їх місце на небі. І був скинений великий змій, стародавній вуж, що зветься диявол і сатана, що зводить увесь світ, і був скинений удолину (до пекла), а з ним і ангели його" (Апок. 12, 7-9).

В каплиці Св. Домініка є ікона, що представляє найбільшого домініканця, Св. Тому з Аквину (1225-1274), що вступив до домініканського Чину проти волі своїх батьків, пам'ятаючи, що слід радше слухати Бога ніж батька, якщо Бог кличе когось до Своєї особливішої служби: "Хто любить батька чи матір більше ніж Мене, той Мене недостойний" (Мт. 10, 37). В монастирі Тома визначався великою святістю та працьовитістю. Він став славним богословом католицької Церкви, застосовуючи аристотелівський метод до християнської філософії. Писав теж чудово про Ісуса Христа. Уложив гимн, що латинська Церква вживає при виставленні Пресвятих Тайн. За те Христос любив його та раз спитався: "Томо, ти добре писав про Мене. Якої надгороди бажаєш собі?" Захоплений добротою люб'ячого Вчителя, Тома закликав: "Ніякої, тільки Тебе, Господи!" Тома не хотів жадної надгороди, хіба збільшення любови до Бога. Любов чинить людей щасливими. Що більше душа любить Бога, то щасливіша почувається вона на землі.

Приятель: Слухай, друже, я купив собі убрання з двома парами штанів.

—І добре тобі в ньому?

—Не доконче, бо в літі часом трохи загаряче.

Іван: Тату, коли чоловікові зле живеться в подружжі?

Батько: Як жінка не хоче варити, та як хоче, але не вміє.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1956

THE FEAST OF FEASTS

EASTER is the greatest of Christian solemnities. It regulates the time of all other movable feasts of the year. It is itself regulated by the course of the moon. It is always the first Sunday after the full moon which happens on or next after the vernal Equinox. It may come as early as the 22nd of March or as late as the 25th of April.

The name is of Saxon or German origin. It is found only among peoples pertaining to the German family of nations. All other nationalities designated the Feast of the Resurrection by some modification of the word Pascha, which the Church uses in her liturgy. This glorious solemnity has displaced the old Jewish festival of the Pasch or Passover, which was held in memory of the wondrous privilege by which the Jewish families of Egypt were spared when the Death Angel slew the firstborn in every other home in the land. Before nightfall the door-posts of the Jewish homes had been sprinkled with the blood of a lamb slain that day in prophecy of the true "lamb of God," whose Precious Blood is sprinkled on the souls of men in Sacramental grace.

Down to the 12th century each day in Easter week was a holyday of obligation. Then the obligation was restricted to the first three days of the week and still is in Ukraine. In most other countries Easter Monday and Tuesday are only days of special devotion.

Easter brings the Resurrection and the joys of the Risen Savior. Easter is the day of triumph. It is Christ's triumph over sin and death. It proves to the world that He who died on the cross of Calvary is the Son of God and the Redeemer of Mankind. The darkness of the crucifixion yields to the light that springs from the open tomb.

Triumph and glory are the characteristic notes of the great feast of the Resurrection. Our souls are properly thrilled and exalted at the memory of Christ's victory on Easter morning. This victory is the more sweet and comforting because it follows so closely upon what seemed to be defeat and failure.

Defeat and failure have been the lot of the Christian ever since the world began. In the prophecy of Simeon, Christ was to a sign that would be contradicted. He was denied, rejected, scorned and crucified.

First the Cross and then the Crown. First the agony of Calvary and then the glory of the Resurrection. This is true not only of Christ but of the Church itself. As the Mystical Body of Christ she relives His life and reproduces in her history practically every phase or phenomenon of life of the Divine Founder and Head.

There is an important lesson that we should call to mind as we celebrate the great festival of Easter. It is a lesson for us in our private and individual lives it is also a lesson for us in our public life and

in the church. It is a lesson that should give us comfort and strength in all our trials and tribulations. With Saint Paul we should exclaim: "I reckon that the trials of this life are not worthy to be compared to the glory to come that shall be revealed in us."

Victory that is final and conclusive belongs to God and to Him alone.

With Christ, therefore, we never can be defeated. With Christ we shall ultimately achieve victory. To abide with Christ should be our steady aim and purpose.

(From *Our Lady of Fatima Magazine*)

MAY -- THE MONTH OF MARY

MAY, the most beautiful month of the year, with the flowers in the meadows and fields, contains the best days of the year. It is the month of May, the month of life's joy and happiness.

The Church adapted this month for the veneration of the Blessed Mother. People voluntarily hasten to "Moleben," and in this month there is a holiday which is observed everywhere. It is called Mother's Day.

Instantly, we remember those who have died on the battlefield offering their lives for the freedom of their country. Sorrow pierces our hearts because they fell in great numbers, never more to return. We bow our heads and scatter flowers over their graves to prove our respect for these great heroes for offering their lives. In the difficulties of this life it is hard to determine and to estimate the value of men's sacrifices.

Only then can we take under consideration their greatness of soul and offering sacrifices, when their heroic blood flows scarlet red and grows cold on their graves, glistening as jewels.

Simultaneously come the thoughts of nuns or monks for they are truly heroes and heroines of love. Knight — heroes who do sacrifice for their country — "In hope of procuring a better fate for their country." So then, because of it they bring wounds, ruins, destruction on the side of their foe. Monks and nuns are truly heroes of love. They heal the wounds of war by deeds of charity.

In France, during the Revolution, a Sister of Charity took as her task to save lives of orphans placed under her care. On her way she stopped at the house of a revolutionary socialist. As she entered, the unfriendly socialist slapped her across the face since she had dared to enter the house of a revolutionist. But the meek nun, receiving the slap, humbly bowed her head, "This strike was for me and now, for the sake of God, give something for the poor orphans. (The felling is not put forcibly but self-sacrificing as emphasizes the principle of psychology).

Remembering his mother, who cared for and reared him... remembering sacrifices of the revolution (sacrifices of many innocent people condemned by the revolutionists without any charges) the revolutionist started to cry. He took out a large amount of money and offered it for the poor orphans. The nun accepted it with gratitude... apologized for interrupting him and departed. Then the communist socialist started to realize his faults which were committed during the revolution (taking advantage of many of the innocent people) started to reflect—decided to go to confession and to change his entire way of living.

Almighty God was merciful to the family of the repentant revolutionist—in his family one of his sons became a priest and two daughters became nuns. They begged mercy for their father and his vices sometimes committed without thought and unreasonably during the time of the revolution.

On coming to Fox Chase on Mother's Day for the pilgrimage to ask graces through the intercession of the Blessed Mother, by special manner we ask her to bestow perpetual help upon our nation throughout the ages and to guide our land from the hands of the enemy. Let us pray to her for those who are suffering in Russian Collective farms: those who are suffering in far off Siberia; for all our refugees all over the world; and for blessed vocations in our nation for the religious life.

Immediately comes to my thoughts the words from the deceased Ukrainian Metropolitan Andrew Sheptytsky: "If I had the voice of thunder I would climb the highest mountain and pray to the Almighty One, in order that he would bless our nation with many vocations to the religious life because monasteries are the regrowth of culture. Monks and nuns are heroes of love, who sacrifice themselves for their fellowmen (to accomplish the deeds of mercy without publicity). "Therefore, let us pray to the Immaculate Virgin—The Patroness of our nation —for many vocations and for the soul of the deceased Metropolitan whom the "reds" poisoned that they shall always be with us and speed our prayers before the throne of the Almighty.

The abstinence from meat does not impair your health and does not shorten your life. The Carthusians who observe the law of perpetual abstinence from meat have in their convents many members over 80 and even 90 years old.

It is not enough to insist on praying. We must learn how to pray. The rosary is a wonderful prayer. Through its mysteries it keeps your mind from wandering and your heart inflamed with the sweet vision of paradise that awaits that faithful children of Mary who daily offer her the spiritual crown of their rosaries.

VIII. The final blow -- Destruction of the Ukrainian Catholic Church

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE THREE apostate leaders, Siemashko, Luzinsky and Zubko noticed in their journeys throughout the Uniate communities that the Muscovite knout (whip), confiscation of properties, violence, deportation to Siberia, condemnation to long-hard slave labor, concentration camps beyond the Ural Mountains, the destructive ukases of the "ardent Orthodox missionary" despotic Tsar Nicholas I, tricks, intrigues and false propaganda had considerably weakened the resistance of the Uniate clergy and terrorized the popular masses of the Uniate people. It was a great misfortune for our Church that the Holy See of Rome was unable to defend it against the caprices of the Tsar and artifices of Siemashko. Thomas Arezzo, the papal nuncio, left Russia during Alexander's reign because of the continual intrigues of the powerful Polish bishop of Mohyliv, Siestrzencewicz. The relations between the Holy See and Petersburg were weak until 1847, when an agreement was reached between Pope Pius IX and the Muscovite government for the regulation of ecclesiastic matters. Unfortunately, it came too late, for the Ukrainian Catholic Church had been officially abolished by Nicholas I in 1839. The concordat of 1847, did not mention the Eastern Rite Catholic Church, for it was already "non-existent" [18])

Amman says: "The Uniate Church lacked the support of the Holy See in her fight which the Latin Church had in Russia. Therefore, it was lost in Russia." [19]) The Polish propaganda was very strong in the West after the Napoleonic wars. Following the Polish uprising of 1831, the Muscovite government began its drive against the Uniate Church under the pretext of repression against the Poles. Gregory XVI, being without a nuncio in Russia misunderstood the Muscovite trick. He did not wish to meddle into the political struggles. "This hindered him," says Jesuit Ammann, "from taking such an energetic attitude toward the ecclesiastic and religious struggle as was necessary. Therefore, the Uniate Church, in her struggle for existence, found but little support and help in the Holy See." [20]) It was too late when the Pope realized the Muscovite trick and publicly condemned the violences and persecutions of our Church by Nicholas I, the "Holy" Synod, police forces and Siemashko's apostate group.

Besides the dearth of energetic support from the Holy See of Rome there was a dangerous weakness within the Uniate Church in Russia, The tsarist government, with all its hatred and destructive power, would not have been able to liquidate the Uniate Church so easily had it been strong and well organized in its people and hierarchy. We have seen that the Uniate people loved their Church and that the lower clergy was generally faithful

[18]) A. M. Ammann, op. cit., p. 518.
[19]) Ibid., p. 509.
[20]) Ibid., p. 509.

to it. Despite all this, says Nicholas Chubaty, "Our Church did not have its own physiognomy and was not based upon the popular masses. The hierarchy and the higher clergy were Poles, while the lower clergy was Ukrainian and Bielo-Rusin. Among the younger clergy, which was educated in Vilna central seminary, were many liberals with considerable leanings toward religious and national apostasy. The Latin Church in Russia was spiritually bound to Polish nationalism, as was the Orthodox to Muscovite chauvinism. What, then, was the position of the Union? It had no spiritual ties with the Ukrainian and Bielo-Rusin masses. This was the reason why the clergy was always ready to pass over either to the Polish or Muscovite camp." [21])

The Muscovite government and Siemashko's group removed from Uniate Church key positions all the energetic defenders of Eastern Rite Catholicism, replacing them with secret apostates: The zealous Uniate bishops passed away leaving their flocks in the hands of rapacious wolves. The death of Metropolitan Bulhak in 1838 freed the treacherous schemers to start the final tragedy of the long destructive play.

Dmytro Doroshenko, an Orthodox historian, mentioned briefly the tragedy of Ukrainian Catholicism in Russia: "The Uniate Church was abolished in 1839 in the Ukrainian and White Russian territories and remained only in the Kholm province, for some time until definitely abolished in a very brutal fashion in 1875." [22])

Elias Borschak confirms Doroshenko's statement by saying: "In 1839, Nicholas I inflicted a mortal blow upon the Union by abolishing it in Bielo-Rus and the right bank Ukraine. This abolition was accompanied by tragic episodes and was conducted by count Dimitry Bludov (1785-1864), a famous Russian statesman." [23])

Dr. Bertold Spuler says: "The reign of Nicholas I with its autocracy constituted full success to the Orthodox state Church. The greater number of Uniates who lived in the Polish provinces occupied by Russia between 1793-1795, especially in Polesia and Volynia, were forced in 1839 to return to the Orthodoxy. The rest followed in 1875. All Western influences were thus eliminated." [24])

These quotations speak for themselves, proving thereby that force and violence were largely and unscrupulously employed by the Muscovite government to help Siemashko's plan for transferring the Uniates to Orthodoxy.

IX. Completion. — Pseudo-Synod at Polotsk in 1839.

The three organizers of the apostasy, Siemashko, Luzinsky, and Zubko formally joined the Muscovite Orthodox Church in autumn of 1838. They kept their apostosy in secret however, without making it known to the Uniate public. In 1839, the apostates thought that the way had been sufficiently prepared for a general and public apostasy of the whole Uniate Church. On February 12, 1839, the three apostates called a pseudo-synod to Polotsk. Siemashko presided over it. The schismatic gathering of SSiemashko's partisan's drew up the formal

[21]) Istorya Ukrainskoi Tserkvy, an unedited manuscript.
[22]) D. Doroshenko, op. cit., p. 545.
[23]) E Borschak, Op. cit., p. 99.
[24]) Die Gegenwartslage der Ostkirchen, by Dr. Bertold Spuler, Wiesbaden, 1948, p. 29.

act of apostasy and published their transit to the schism. The pseudo-synod declared that the Uniate bishops in the territories of Lithuania, Ukraine and Bielo-Rus had "voluntarily" abandoned Catholicism and embraced Orthodoxy. The act of transit was signed by Siemashko, Luzinsky and Zubko with 24 Uniate apostates who acted as "representatives" of the Uniate Church in the Russian empire. The synod was completely un-canonical, for 24 traitors had no right to act in the name of some one and a half million Uniates who, generally, were opposed to the schismatic leanings of their own hierarchy. [25])

Siemashko claimed that he obtained the signatures from 1,305 Uniate priests who consented to pass over with their communities to Orthodoxy. It is quite hard to verify his claim. Knowing the procedure of Siemashko and Nicholas I, we must say that the declarations and signatures obtained from the Uniate preists were at least questionable as to their number and voluntariness.

The apostates took the following resolutions:

1) To re-establish the unity of our Church with the Orthodox Catholic Church and thus remain along with our communities, in union with the holy Oriental Patriarch and in obedience to the Holy Synod of all Russians.

2) To beg the God-fearing emperor and Lord to take our undertaking under his protection and help us to bring it to a completion for the peace and salvation of the souls, that we may also under his scepter, with one mouth and one heart, praise the tri-une God according to the right of the Apostles and the canons of the holy ecumenical Councils and traditions of the Holy Fathers and Teachers of the Orthodox Catholic Church.

We bishops and the higher clergy, confirm this act of reconciliation with our own signatures and add to it 1,305 declarations made by the secular and regular clergy that the rest of the Greek Uniate Clergy may believe it." [26])

The original of this memorial was signed by Siemashko, Luzinsky, Zubko, and other participants of the Polotsk pseudo-synod which declared our Church independent from the Holy See and consigned it to the dictates of the Russian Synod. There were 24 signatures in all.

The document of the treacherous leaders speak for itself. In spite of its bombastic tone of freedom, it constituted treason both to the Ukrainian Catholic Church and nationality. The leaders of the pseudo-synod served the Muscovite interests by helping the Russian government to put its grip upon our Church which was the only refuge of the Ukrainian people after they had been stripped of all national freedom by the Muscovites.

Edward Winter says on behalf of this deceitful document: "The transference from the Union to Orthodoxy was not as free and enthusiastic as this piece of paper is trying to make us believe. The priests who refused to submit to it, were imprisoned or banished to Siberia. Some of them fled to Galicia where they found safety." [27])

Many priests, including the father of the leader, J. Siemashko, opposed the treacherous enslavement of the Ukrainian Catholic Church

[25]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 501. — Julian Pelesz, Op. cit., p. 818.

[26]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 818-821.

[27]) E. Winter, Op. cit., p. 135. — M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 905-908.

and its subjugation by the "Holy" Muscovite Synod to which the traitors consigned it at their gathering in Polotsk in 1839.

Tsar Nicholas I dealt in his despotic way with the opponents. The opposition was dispelled by arrests and deportations to Siberia.

On June 28, 1839 Tsar Nicholas I issued an ukase wherewith he notified his Muscovite subjects and the apostates of Siemashko that he ratified the reunion of the Greek-Uniate Church with the Muscovite. The decree reads:

"I glorify God and accept." At the end of the ukase he says: "The Imperial Majesty agrees to the full and perfect reunion of the so-called Greek-Uniate Church with the Holy Orthodox Catholic Eastern Church and ratifies her unbreakable bond with the Muscovite Church." [28])

[28]) PSZRI., Saint Petersburg, 1839, 2nd ed., Vol. XIV, N. 12467.

Q. Is the baptism administered by a Protestant minister valid?

A. It all depends. If the minister has the intention of doing what Christ has ordered or His Church does, and with such intention pours water over the head of the child, and, at the same time, says the words: "I baptize thee in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost", then the baptism is certainly valid and cannot be repeated when such a baptized Protestant joins the Catholic Church.

The validity of baptism does not depend on the personal sanctity of the person administering it. If there is, however, a reasonable doubt as to the validity of a person's baptism, then the baptism is repeated conditionally, because without a valid baptism no one can become a Christian and member of Christ's Church. A valid baptism is the door that leads to the Church.

Q. I would like to know the explanation or meaning of plenary Indulgences? Indulgence of 3 years of 5 years, of 50 days, of 500 days?

A. A plenary indulgence means that all the punishment a man might have to suffer in Purgatory in order to make up for his sins (sins that were forgiven by a good confession but for which no penance was done) is taken away and he goes straight to heaven. An indulgence of five years, etc., means that the same amount of remission of punishment is obtained by the indulgence or rather by fulfilling the conditions for the indulgence as would be gained by five years of penance. The Church can grant indulgences by the authority of the words of Our Lord. He gave the Church the keys to the Kingdom of heaven. The Church

uses these keys when she grants indulgences.

Q. Is there any difference between the words "nun" and "Sister"? I kept referring to the Sisters who teach in our school as "nun", and one of my friends corrected me, saying that they were not "nuns" but only "Sisters."

A. There is a difference. A nun is a member of a religious order—or a society of women who take solemn vows. A Sister is one who takes simple vows. A religious society whose members take only the simple vows (whether temporary or perpetual) is called a congregation.

In popular speech, of course, these technical differences are frequently forgotten, and the two words are used synonumously.

Q. May debts of long standing, some of which are difficult to trace be satisfied by contributions to charity?

A. Since debts are due to some person or persons, the latter have the first all in justice to recompense. Hence, every effort should be made to ascertain the rightful parties to the debt. Failing all other methods, the matter should be mentioned to the confessor, who will give the necessary directions for the satisfaction of justice.

Q. I can understand how God can hear everyone's prayers, since He is everywhere. But how can all the saints, particularly the Virgin Mary, to whom so many petitions come, hear all the millions of persons who come to them for help?

A. From the outset, in a question of this type, it must be remembered that the souls of the blessed (as well as the glorified body of Our Lady in heaven) are not subject to material considerations. The separated soul is wherever its power extends, just as in life it is present in all parts of the body, while remaining a perfectly simple substance, i.e., a substance that cannot be divided into parts.

On earth, when two men converse together, each man must concentrate, as a rule, on what is being said in order for the conversation to be intelligent. Neither person can focus his attention successfully on other things at the same time he is conversing.

But it is different with the holy souls in heaven. There the intelligence, being a faculty of the glorified soul, is itself glorified and given a facility for concentration far above what it had on earth.

There is also this consideration: The blessed glean knowledge from their Vision of God—the Beatific Vision—which is the mirror of all things. The Beatific Vision, though it cannot raise the human intelligence enjoying it above the sphere of the created, must greatly widen each blessed soul's apprehension of communicable ideas. And the prayers that come to the saints from here below are communicable ideas.

Then, too, time in heaven is different from what it is on earth. In fact, time in heaven partakes of eternity, inasmuch as there is no succession of change, although there is a succession of events; thus many things could happen successively on earth and be apprehended by the saints in heaven in one instant.

We do not know just how our prayers are communicated to the saints, but we know that this is not impossible with God; and the ancient and constant teaching of the Church holds for saintly intercession. God could make it possible for even millions of prayers to be heard at one and the same time by compressing the instants of earthly time into one moment wonderful celerity, just as He will make it possible for each soul to

view in one flash all its good and evil deeds on judgment day.

Q. In what Rite should Extreme Unction (the last Rites) be received?

A. The Canon Law says: "The Holy Viaticum must be received in one's own Rite, but in case of necessity it is lawful to receive it in any Rite". (Can. 866, 3).

The Eastern Rite Catholics should call upon their own priest to administer this Sacrament to the members of their Rite. In case of necessity they should call the priest of another Catholic Rite, if the priests of their own Rite is not available. It is to be noted that the reception of this important Sacrament should not be delayed until the person is dying. The relatives should call the priest as soon as a person becomes seriously ill.

How the Catholic Church respects the Bible

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

VARIOUS sectarians accuse the Catholic Church that it forbids its children to read the Bible. Is it true? No, the Catholic Church has always encouraged the reading of the Bible. Pope Leo XIII granted special indulgences to a pious reading of the Bible. On Dec. 13, 1898: "The faithful who spend at least a quarter of an hour in reading Holy Scripture with great reverence due to the Word of God and after the manner of spiritual reading may gain an Indulgence of 300 days, and a plenary indulgence may be gained monthly by those who make this reading a daily practice."

In 1546 the Council of Trent told all the peachers that the preaching of the word of God should be the first duty of pastors, so that on Sundays and solemn festivals the people should never be left without the food of God's word. (Sec. 5, c. 2).

The Catholic Church which is the only true Church because it is that Church which was founded upon Peter (Mat. 16, 18) regards the Bible and tradition as the only source of God's revelation. It is the heritage of the Church which it received from its Divine Founder. This heritage contains the whole faith which must be professed by those who become Christ's followers.

All the preachers throughout the ages based their sermons upon the teaching of the Bible. Sometimes God confirmed with striking miracles and sacredness of the teachings contained in the Bible.

It is related in the Ukrainian history that certain Christian missionaries, probably sent by St. Cyril, came to preach the Gospel to a Ukrainian tribe long before Christianity was officially introduced into the country by St. Volodymyr the Great in 988. Our pagan forefathers refused to believe in the preaching

of the missionaries, because it seemed strange to them. How can God die for the creatures He made? How can He be pleased to find Himself in the hearts of men in Holy Communion? How can He take people to heaven and stay with them forever sharing His bliss with them? *We preach a crucified Christ, to the Jews indeed a stumbling-block and to the Gentiles foolishness.*. (I Cor. I, 23).

Then the chieftain of the tribe decided to try the faith of the missionaries and asked them to throw the Bible into the fire. After a short and fervent prayer the missionaries accepted the challenge. The Bible was to be burned in front of the whole tribe. A big fire was set and the Bible was thrown into it. To the greatest amazement of the onlookers it did not burn. This miracle converted the prince of the tribe and all his subjects to Christianity.

In 1942 the German Nazis condemned to death an Austrian priest, Fr. Lambert. Hitler's hangman asked the condemned priest before the execution: "What do you value more: the book of Hitler "Mein Kampf" or the Bible?" The heroic priest replied without a moment of hesitation: "Mein Kampf is only a human book. It preaches hatred. The Bible instead is the Word of God and it preaches love."

In 303 the pagan Roman persecutors ordered the holy bishop Felix of Tibiuria in Africa to offer sacrifice to the pagan gods. He refused, and at his prayers the idols fell shattered to the ground.

Then the pagan prosecutor asked him to deliver the Bible. He also refused, because they wished to burn it. "No," said the holy prelate, "it will be easier for you to force me to pass through a fire than to deliver the holy books into your hands."

He was subjected to cruel torments and finally beheaded, but among tortures he was heard saying: "Yes, I have them, but I will never deliver them to you."

German philosopher, Emmanuel Kant (1724-1804) wrote to a friend 8 years before his death: "The Bible is my most precious treasure without which I would be very poor."

An English scientist P. Roy said: "Even the best books look like planets in comparison to the sun. They get all their splendor and light from the sun."

The early Christians had special love and devotion to the Holy Scripture. The ancient fathers relate that the Christian mothers gave the Bible to their daughers on their wedding day saying: "My daughter, read often this Holy Book and conform your life to its teaching. Thus you will become a good wife and a good mother."

St. Simplician, the old bishop of Milan in Italy says that a pagan philosopher after having read the Gospel, exclaimed: "O men, read this precious book if you wish to be men!"

The Bible contains the laws of God that must regulate man's life on earth. It gives them an exact (notion) knowledge of their origin and eternal destiny. It tells them clearly what is good and what is wrong, what they should do and what must they avoid if they wish to please their Creator and obtain His blessing here below and hereafter. The Bible shows men the way that leads to heaven.

No wonder that the Church exhorts and encourages her Children to read, know the Bible and to apply its maxims to their daily life.

Spiritual Advantages from Reading the Bible

The frequent and pious reading of the Bible assures numerous spiritual advantages to those who see the word of God in it, because the Holy Scripture a loving letter that Our Heavenly Father sent us, as Sts. John Chrysostom and St. Augustine call it: "An immense treasury of heavenly teaching."

St. Athanasius the Great (296-373), a staunch defender of the divinity of Christ against the impious Arius, and Doctor of the Eastern Church, calls the Bible: "An eternal fountain of salvation."

The Bible is Jesus living among His people and helping them to get to heaven. A certain Chinese philosopher was first a follower of Confucius, then he became a Buddhist, and finally a Christian.

One of his disciples asked him to put into a few words the difference between the three great religions. "Yes," he said, "suppose a man has fallen into a deep pit and cannot get out by himself. As he was shouting for help, Confucius came along and folding his hands said: "It's good for you. Why were you such a fool as to fall into this precipice? Where were your eyes?" And he left him in the pit.

Then Buddha, another founder of Chinese religion, happened to pass by. He stopped, and full of sympathy for the poor wretch, gave the man advice about climbing out, and let him in the pit. Finally Our Blessed Lord, passing by, looked into the pit, saw the man, stooped down and lifted the unfortunate man out of the pit."

No wonder that good Christians love the Bible and often read it, seeking in it the will of God and the means to fulfill it. The sectarians and the enemies of Christ instead read the Bible to distort the teachings of Christ and to prove their heresies, although nothing can be changed in the Bible. St. Paul says: *Even if we or an angel from heaven should preach the Gospel to you other than that which we have preached to you, let him be anathema!* (Gal. I, 8).

We must say that the reading of the Bible is not absolutely necessary for salvation. One can be saved without reading the Bible if he follows the advice of St. Augustine: "A man that cultivates faith, hope and charity and regulates his life accordingly, does not need Holy Scripture, unless he must teach the others."

When the young man of the Gospel came and asked Our Lord: *Good Master, what good work shall I do to have eternal life* (Mat. 19, 16). Jesus did not tell him: "You must read the Bible!" but: *If thou wilt enter into life, keep the Commandments!* (Ibid. 17).

Although there is no strict obligation to read the Holy Scripture, yet its pious reading brings numerous spiritualy advantages to those who frequently read it. God cannot but be pleased with those who read it, because it is the word of God. He is certainly displeased with those Christians who have much time to read the trashy magazines and useless books, but somehow can't find five minutes a day to open and read a few verses from this incomparable book of books.

What advantages does pious and frequent reading of the Bible secure for us? The Bible acquaints us with Christ.

Michael was the son of the rich Ukrainian family which has been liquidated by the Communists in 1933 when the Reds organized an artificial famine in Ukraine to break the resistence of the peasants to the collectivisation of their farms. 5,000,000 Ukrainians died from starvation while the state granaries were filled with wheat and rye.

As an orphan Michael had been taken to the state orphanage and indoctrinated in atheism. He was

taught to look upon religion as "opium" of the people, and upon Our Lord as an enemy of the poor people and protector of the rich.

In his highschool Michael happened to find a small booklet in the house of his aunt. He read it avidly. It was the Gospel. He had to hide it from his companions. This small booklet opened his eyes and refuted the communist lies about Christ and His love for men. During the war in 1945 Michael became captain in the Red army. He met a Catholic priest to whom he said: "Father, the teachers told us that Christ was enemy of the working people. No, I know He was not, because He died out of love for us. They taught me to fear and to hate Him... Oh, what a great injury I made Him!"

Thus the reading of the Bible gave Him a true knowledge of Christ and led him back to God, for it comes from God and leads souls to Him. It shows us God as Creator and loving Father of the universe. It tells us what God did for man since the creation of the first man in paradise till the crucifixion of His only begotten Son on a cross.

There are certain people who claim to believe in God or in something called God that is good and kind, but very far away. He dwells somewhere in the clouds, while we are fighting our battles alone here on earth. Their idea of God is very indefinite, and therefore does not play any important part in their daily life. It must be something more than an occasional stopping in a church when they have time. They should know that God watches over His children and does not let them down under any circumstances. Why, then, should they carry all their crosses and responsibilities alone?

If they read the Bible more frequently and more seriously, they would know God for what He is in Himself, i.e., a loving Father of all men, and this knowledge would make their faith more alive and active. The knowledge of God is the greatest and most noble knowledge, for it shows us the greatest Good and Beauty which is God. If people dedicate so much of their time and efforts to master the physics or mathematics, why should they not dedicate at least a few minutes a day for learning about their God and Creator? We acquire this wonderful knowledge, because the Bible tells us so many admirable things about God and His care for us.

The English Conservatives oppressed by the Liberite taxes often complain that God is good to them, but the Labor government does not want Him to be generous with the British people.

The divorcees are social outcasts. They cannot go to see the friends they had with their first husbands or wives. It is especially hard for a divorced woman. A woman's life centers in her home. She has no refuge, when her home is broken up.

The Protestants wonder why the Catholics honor the Blessed Virgin Mary... After all she was an ordinary woman and mother like all the other mothers. It's true she was a mother... But when we looked at the childoren of Mary and at the children of other mothers there is a great difference in the sons...

THE UKRAINIAN MOTHER

FROM SELECTED WORKS OF UKRAINIAN AUTHORS

Prepared by Olena Zahaykewich-Melnychuk

"The word 'mother'—is illustrious,
A word—most beautiful..."
T. Shechenko.

SO RICH in meaning, so difficult to substitute from our stock of meager expressions.

A mother gives life to a tiny being, raises it physically, forms it spiritually. A mother, like a great builder builds a human being, which is the likeness of God. The fire of her love tempers it for life, the everlasting endeavor. The tenderness of her songs atunes the soul of the child for life. Her prayers move the immovable. Her tales, with undiminished brilliance embroider the life of the child. The simplicity of her first lesson—her hands — guides in unswervingly along the right path.

During the whole span of Ukraine's history the woman and mother has enjoyed profound respect. Proof of this is to be found in Ukrainian literature and folklore, in the contemporary reality of the enslaved homeland and in the free world.

The proverb—"A woman holds up three corners of the home" is the best expression of the great role a woman plays in the home: she unites the entire family, pilots their lives, preserves native traditions and customs; rears new generations in the love of God and country. Viewing the position of the Ukrainian woman from the perspective of history one is forced to conclude that her destiny was and is an unenviable one.

The geographical location of Ukraine, her fertile black soil, her wealth, have been the cause of continuous enemy invasions and oppression in centuries past and at present. It is sufficient to recall the hard times during the Tartar and Turkish invasions, the Cossack uprisings against the foreign occupants and enslaving of western lands by Poland, of the central and eastern territories by Russia. And then the yoke of serfdom and the uninterrupted, underground struggle with the enemies, full of peril and risk, and ceaseless turmoil.

What did Ukrainian women do while the men were away defending their country on the battlefield? Left at home with the children and aged she defended her hearth against the enemy with bare hands or with weapons. The Ukrainian mother bore without complaint or lament, all the miseries of war, the despair of bondage and the perils of insurrection. Her greatest heroism, however, was the ability to present her country with her most precious, invaluable, irreplaceable gift—her own children. When her child is seized by the enemy, she fights to the very last to free it; when her country calls, she humbly bows her head and blesses her children to their sacred duty.

The Ukrainian mother is a figure of sublimeness and rare worth, a figure who was given a meager opportunity to enjoy untroubled motherhood. However, the love of a mother is so miraculous that under the most dire circumstances, in the

depths of her heart she can delight
in her child and this inspires the
poet to portray her thus:
...In our paradise, on earth,
There is nothing more beautiful
Then the young mother
With her little child.
It happens, sometimes I look,
Gaze with surprise, and sadness
Grips my soul; I feel
Pity for her, and become worried;
I pray before her,
As before a sacred image
of that Blessed Mother,
Who to this world of our, brought
God.

Life for her now is sweet—sweeter!
She rises in the night
Her gift to swaddle,
Anticipate that world
When again she can gaze at it,
To converse. "This is mine'
Mine..." And gazes upon it,
And prays for it to God.

She dances in the village,
Prouder than a princess.
...displaying her gift
to the people: "Ah, look—
Mine is the most beautiful of all!"
Others glance...
Happy, gay...
Carrying her Ivan home,
She imagines the whole village
Gazed only at him the live long day
And nothing more,—
Fortunate one!

T. Shevchenko: "U nashim rayi"
(In our paradise).

She is untiring:
...Weekdays and on Sunday
His tresses she will wash,
And in his little white shirt
Dress him every blessed day;
She plays, sings,
Makes toys, and on holidays
Rests not at all...

Him she feeds,
Herself won't eat or drink.
Unaware is Marko, when during the
night
In the cradle at times he wakes,
moves,
She is already alert,
And covers him, blesses him,
And silently rocks:
She hears in that abode
As the child breathes...
T. Shevchenko: "Naymechka"
(Servant maid)

In life, deprived of the greatest gift—freedom—this miserable serf dared to dream of a better destiny for her child:

...In bondage, wheat she reaped;
She grew weary; but did not rest,
To the sheaves she hied, staggering,
Her son John to feed.
From within its swaddling it cried,
In the shade behind the sheaves;
She unswaddled, fed,
Petted; and dropped as though in
sleep,
Sitting over her son.
And she dreams—of her son John,
Handsome and prosperous.
Not single but married.
She sees him free,—for now already
No longer slave, but at liberty;
And on his own land
His own wheat he reaps.
And his children bring him food,
And coming—glean ears of wheat.
As though the blessed fate,
As though angels—approach.
And she smiles... Poor she!—
She awakened—there was nothing..
T. Shevchenko: "Son"
(Dream).

And she suffers when her son suffers in prison. In a letter to her daughter-in-law, his mother writes. "I am staying here for a time. At least he will see that some kin of his is near; perhaps, he will feel less abandoned..| I pray a lot now. Frequently, I am unaware that night has passed and morning finds me kneeling before the Crucifix. The nuns, with whom I have found shelter, pray with me... Prayer gives me strength..| Once, in my youth, I found this astonishing expression in a book: 'If there is no God, I will invent one!... My reaction at that time was that it was abominable impudence, ostentation, a reaching for an original, majestic phrase. It seems to me that every heretic who throughout his life denied the existence of God, finding himself in my position, would cry out also: 'Lord, Lord! If you don't exist, I will invent you!!!"... Pray, my child. And teach your children to pray... It is less difficult now, and a child's prayer will be heard sooner... All of you, pray. We have nothing more to hope for..."
Olha Mak: "Z chasiv Yezhovschyny"
(Age of the Iron Hand).

In bondage, the moment of final parting, in immeasurable despair the dying mother thinks of the fate of her children:

With large, shining eyes, the mother
gazed at her son,
The eyes filled with profound sadness, sorrow and fear,
And combined, produced two white
tears.
They rolled onto her lids and froze.

And her last testament, to her oldest son:
Simon, don't permit your stepmother
to maltreat Catherine,
Maria, Wasyl... Do you hear? Because your foster mother
will beat you, refuse to share food
and white shirts...
When you reach maturity, love each
other very, very much...
Help them!... Permit no harm to
come to them..."
V. Stefanyk: "Klenovi lystky"
(Maple leaves).

For that reason the figure of mother — teacher, mentor, friend— shines like a bright star in the life of the child, and as the poet writes:

Mother!
That star — is you! Although distance parts us,
Between us flowed the ocean of separation.
In the hour of vision, in sleep of
a weary moment,
I feel your gentle hands...
That's why I will not return from
the road fatigued,
No matter how my feet bleed over
stones,
Though the losses of spring storms
travel with me,
Though some sort of bitterness
seems to approach
As long as you shine before me,
I will go onward...
S. Charnetskyj: "Moyiy Mami"
(To my Mother)

The soundness of maternal words are so great they become road marks in the life of the child:

...You said: "The curse is not in
battle,
Slain by a bullet, if, when born, you
perish not needlessly in bondage!"

And I left, parted with you,
Thrust, too, from your heart and
kin.
W. Kravtsiw: "Separated"
(Odbyvsia).

The child is endowed with all the treasures of a mother's heart and soul, which like armour guards it from all danger in life:

...Little, dear, grey you,
Were given forever to borne in the
heart.
Love and anger, with which you invested your son,

Passion in heart, and seeing sight,
To battle's tempest I will bear,
In refiance of all my foes...

A. Malyshko: "Materynska"
(Maternal Song)

Mother's love is like a lighthouse —a refuge and hope of the human ship, cast upon the turbulent waves of life:

Wherever I be—always invisible
My mother is with me.
Wherever I be—inevitably
My life she guards.
When from despair and hopelessness
Disabled by hard life,
My hands to heaven I extend
Then mother—mother is already there!...

M. Shcherbak: "Maty"
(Mother).

The mother is not only an idealistic figure, an earthly figure—filled with daily anxieties for her offspring, but, primarily, monumental self-sacrificing heroine, on whose pedestal is inscribed:

"Welfare of the nation—is the greatest good!"
Our illustrious Mother needs our children.
Go! But promise you will never debase my sacrifice.
I will shed no tears, nor despair over you,
For I will know that your blood was not shed in vain."

V. Stefanyk

Because the Great Cause expects this of her, she knows how to conceal in the remotest corner of her soul all the pain of her maternal heart:

The fourth year of her son's enslavement,
She is left alone—alone.
To her come her son's old friends:
"Dear mother, give us arms, pistols!"
She brings them from the hiding place in the stable
And a blue, bony hand makes the cross:
"A good road and hour to you!"
And her tears rolled slowly.

—"Why?! Don't weep!... Your son will return,
And night, mother dear, for us will bring victory!"
They cajole, laugh away her words,
And as she dried her eyes, said:
"No, no!... Cease I weep only because
Today my son goes not with you"...

B. Krawciw: "Maty" (Mother).

Her profound faith, poured into the soul of the child, fortifies the shackled youth and guards his young spirit from breaking.

Why, Nanny, did you speak to me of Christians,
Why did you teach me suffering and dying,
Just as Christ suffered and died?

V. Yaniw: Batkiw zamuchyw voroh
(The foe slew my parents)

Hope of that future, bright day, a day of return, day of liberation, day of peace—never dies within her:

The wheat sways, tremblingly singing,
Tolling with golden ears;
In the sun the fields glow—glisten,
Emit duets of blue flowers.
And mother laid the silver scythe to the sheaf,
Gazing into the distant cloudless sky,
There, beyond the blue horizon, far, far,
Where despair for days wrench her hands,
Gazes, as though expecting someone from afar,
Her sons she seeks, on the path
Where the wind disperses the mist.
One—a volunteer, another—
A partisan in forests.
She awaits them. Gazing:
But surely they'll return
Help reap the field of wheat...
And the ears of wheat fall to the ground.
Both sons lie in the steppes.

B. Bora: "Letyt zhyto"
(Falling wheat).

However, when the country, fighting for the Sacred Truth, took her last child from her, invincible in her profound sorrow:

She knelt before majestic reaper of her third son, nor wept or lamented;
A moment she silently prayed, and later raised her head, approached closer to the bier, where mid flowers lay her son;
In her hands the head of her son she cradled,
His brow, face she kissed, and spoke:
'Thank you, great champion for your understanding,
Your deeds, your desire to serve your native land.
Thank you for laying down your life for it.
Her son's still hands she caressed and continued her gratitude:
'Thank you, son, for the strength of your hand,
Which held a musket, and determinedly sprayed death mid those who crucify us.
Thank you a hundredfold for your valor; that you did not humble yourself before the enemy and break under their abuses."
The endurance of Mother Teklia dissipated and in bitter tears she fell to the damp ground, and moaned: "O, righteous son, go before the Throne of the Almighty and beseech Him to make your sacrifice the last for Ukraine's freedom." Like gems these maternal tears fell on the grave of her third son. She is a mother blessed. People, who came to the funeral of the partisan hero — Oleksa Vedmid, spoke in whispers...

U. Zemliak: "Maty Ukraina"
(Mother Ukraine)

In Shevchenko's poem "Neophytes", the mother of the neophyte Alcaides, who fell a victim of the brutal Nero watching the heroic death of her martyred Christian son, is so impressed with the ideal that she follows his footsteps. The mother is the Ukrainian mother-heroine, who, losing her only child, goes to do the unfinished, continues the Great Task:

And, on the shore, you were left alone,
And you watched as the wide circles spread, interlaced
Over him, your righteous son.
Your watched until no living trace remained on the water.
And then you smiled.
And gravely, bitterly burst into tears;
And fort he first time prayed to the Crucified, for us.
The Crucified Son of Mary saved you,
And into your living soul you accepted His living words.
And into the market-places and palaces, you carried
The words of Truth of the Living God.

T. Shevchenko: "Neophyte".

★

CATHOLICS IN THE U.S.A.

THIS IS the latest statistics of the Catholic Church in the U.S.A.

Chicago's archdiocese is the greatest with 1,856,035; Boston is second with 1,456, 474; New York third with 1,502,954; Philadelphia fourth with 1,282,469.

The Newark Archdiocese's total 1,158,295 members ranks it as the fifth largest archdiocese in the United States, according to the official Catholic Directory.

In its 123rd seven-pound edition, the directory reports membership in the Catholic Church increased by 927,278 last year for a record total of 32,575,702 in the 48 states, Alaska and Hawaii.

137,310 *Converts*

Among the new members were 137,310 converts, marking the ninth year in succession that adult baptisms have exceeded 100,000.

Among the dioceses, in which the chief prelate is a bishop, rather than an archbishop, Brooklyn is the largest with 1,497, 598; Pittsburgh second with 746, 270, and Buffalo third with 710,563.

Substantial gains were reported in 107 dioceses against slight decreases in nine and no changes in 16. Newark and Trenton were among the dioceses showing the greatest gains.

10-Year Increase

The new total membership in the nation represents a 10-year increase of 8,612,031 over the 23, 963,671 Catholics reported in 1945, the directory said. The total includes 32,408,332 Catholics in the 48 states and 172,370 in Alaska and Hawaii.

An increase of 1,519 in the number of Roman Catholic clergymen brought the total of ordained priests to a record of46,970. A total of 4014 sisters was added for a total of 158,069. There is a record number of 16,035 parishes.

Besides the Catholics of the Latin Rite, there are Catholics who belong to various Eastern Rites. These Eastern Rite Catholics are as much Catholics and Americans as the Catholics of the Latin Rite.

We give the number of the Catholics of the Eastern Rites according to the rites to which they belong:

Marnites and Syrians, 180,000; Armenians, 2,500; Italo-Albanians, 10,000; Melkites, 50,000; Rumanians, 5,000; Chaldeans, 1,000; Russians, 1,000; UKRAINIANS, 316,-785; RUSINS or Ruthenians from Pittsburgh exarchate, 315,159, among whom there are 30,000 Magyars and 3,000 Croats.

There are also about 322,000 Ukrainians living in Canada. In Winnipeg there are more Ukrainian Catholics than Latin Rite Catholics.

The Ukrainians and Rusins have their own hierarchy in the U.S.A. and Canada. Other Catholics of the Eastern Rites are subject to the jurisdiction of the local Latin Bishops.

The Ukrainian Catholics of the U.S. have two bishops, 302 priests and 165 parishes. The Rusins have also two bishops, 184 priests and 186 parishes.

In the U.S. all other Catholics of the Eastern Rites have together 105 priests and 95 parishes. The Russian Catholics have only two quasi-parishes in the United States of America.

The Ukrainian Catholics of Canada have 5 bishops, four dioceses, 259 priests and 579 parishes or missions.

THE KNIGHT AND THE QUEEN

By Wm. F. Cummings

ONCE upon a time, all the world was a battlefield. And all the men were Knights. All the days were filled with galloping white horses and sparkling steel swords. And one word was the battle-cry:

"The Queen! The Queen! Fight and live and die...for the Queen!

It was during these days that an old Italian Knight lay dying. His name was known on every battlefield from Italy to France. And many of the Knights who had fought against him, took off their plumed hats and bowed when they heard that he was dying. They whispered to each other:

"Alphonso is dying. Alphonso De Liguori."

The young Knights of his battalion crowded near his death-bed, and in the dim light they could see his lips moving. He was mumbling. They drew closer and listened as the old Knight struggled with his last words. The Queen! He was whispering the name of the Queen.

"Mary", he said: "Mary".

That's all that they could hear. Try as they would, the rest was unintelligible. But this is what he said:

"Ah, my sons, will you remember our Queen Mary when I am gone? When I am not here to remind you, to write to you, will you think of her all the time? I have written so much about her...But if only I could leave you her picture. If only I could put in paint the look she gave me that day..."

The old warrior closed his eyes. The years tumbled backwards. 50, 60, 70 years. He saw Naples. He heard the giggling flattery of young admiring women:

"There goes the young Liguori, the famous lawyer. To day's his biggest case."

27 years old, and the world was his. 27 years old, and he walked the streets of Naples with his sword clicking musically against his leg, and his folio of papers under his arm. His sword sang of battles far away, battles for the Queen, battles which young Alphonso should be winning. But his folio was his glory. The courtroom was his choice, his sword would have to sing to itself.

Alphonso De Liguori entered the courtroom, and strode up to his desk. There was a hush, and the judge read off the charge: Signore Mirovanti vs. His Excellency: the Duke of Tuscany. The Duke's lawyer rose slowly. He stumbled and jerked with his words; he rubbed his chin and coughed. And the jury cleared their throats. Finally, after a few pages of mumbled law, he said in a raspy voice:

"And, therefore, Signore Mirovanti is guilty."

He sat down, and all eyes turned to Signore De Liguori. The young Neopolitan stood erect, and in a clear, confident tone tore the case wide open. Point by point. Proof by proof. Down to the last clause of law. He paused, looked up and said:

"The case rests."

A clap of applause deafened the silence, and men jumped up to congratulate Alphonso. When suddenly, the Duke's lawyer rose and shouted:

"Wait! All that the Signore has said is true. But he forgot the most

important clause of the case. And according to this clause, the Signore Mirovanti is guilty!"

Alphonso stared at the lawyer. Then at the judge. Then at the man he had failed to save. His folio lay open on his desk. Suddely, he drew his sword, slashed the folio to pieces and cried:

"The courts will see me no more!"

And he raced down the steps and out into the street.

Whirling through his mind, he saw his Queen. Her face was drawn and sorrowful. She had been waiting so long for the young nobleman. She needed him at the head of her army—to lead her battles. In her arms clug her child, the Prince, frightened at the sight of all His enemies. There was love in the Queen's look. An irresistible invitation—to come and fight—to have confidence. Leave the courts of the world! Come join the ranks of the Queen!

But how could he? Life was just beginning for him. Somehow—for he wondered aimlessly, blindly through the streets—he found his father's door. The look of doom upon Alfonso's face shut off a mother's praise at her lips. He stumbled upstairs. A slammed latched door shut out all consolation, all distraction. This war he must wage alone.

One day. Two days. The battle raged back and forth—through the mansion of his father was silent as a tomb.

Finally the Knight came forth. His sword clattered behind him on the stone steps. Past his father and mother, unseeing, he followed the narrow streets to the Palace of the Queen...the Church of Our Lady of Ransom. He placed his sword on her altar, threw himself at her feet and said:

"Mary, my Queen, I'm yours forever!"

The Queen had won! and she knighted him then and there.

The old warrior smiled on his death bed. For 70 years he had fought the battles of his Queen. For 70 long years, "Mary" was his battle-cry. He had slashed out against Dukes and Barons, against Knights and Kings.

Against all and everyone who dared to attack the honor of his Queen. He had cut and wounded. But he had never lost. Mary's look urged him on; Mary's power won every battle. And his Battalion. He had organized a battalion of Knights...

The dying Alphonso opened his eyes. There in the bleary darkness, he could see his Knights, the sons of his valor and daring. And he winced in pain:

"The Picture", he thought. "The Picture of the Queen!" His eyes were wet and tired. "How can I die and leave them without it?"

Then suddenly, like a dream, he saw his Queen again. She held the Prince. They looked just as they had those many years ago. The Mother and the Child—softly pleading for souls. And the Queen smiled as she said:

"Hush, now, Alphonso. They will have my picture. And they will call it: Our Lady of Perpetual Help. And all will know that I have helped you, and that I will help them too."

Then in the presence of the whole Battalion, the Queen reached down, and took her Knight up to heaven. And we are told, they lived in a beautiful castel—the Knight and the Queen—happily ever after.

MISTAKES MADE BY MOTHERS

By D. F. Miller

RAISING Children correctly is not an easy task. Human beings, even when they are very young and very small, are complex organisms, and they are delicately impressionable. It cannot always be known exactly what will aid their growth to maturity and what will stunt it. But many pitfalls can be recognized and avoided by mothers (and fathers) who want to do the best they can for their children.

Perhaps the most common mistake made by mothers is based on ignorance of an important psychological truth. It is the truth that children hear and are affected by things said about them to others, even though they seem to be paying no attention at the time. Many parents talk to their friends, in the presence of their children, as if the latter were deaf, or, if not deaf, at least incapable of understanding what is said about them. They wonder later on how their children could have acquired certain twisted outlooks and odious habits.

Ten examples of the kind of thing parents should not say about a child of theirs, in the child's hearing, are here presented. They apply to children anywhere from five to fifteen years of age.

"Junior (9 years old) just won another prize in school. One of the teachers said he is the most brilliant boy in his grade. The wonderful thing about it is that he doesn't even have to study to lead his class. He just looks at his lessons and seems to absorb them. I'm sure that if they would let him, he could move up into the next grade and lead his class there too. He's going to be the genius of the family. He will never have to work very hard to make a living..."

Junior is off to a good start toward becoming a snob. Excessive praise of children can go to their heads more damagingly than to those of adults, for whom it is bad enough. Also, Junior may become lazy and self-satisfied as a result of hearing such talk. A child is always pleased to learn that he doesn't have to work very hard, and will be moved by hearing it to work less and less.

This is not to say that a child should never hear itself praised. Praise for a job well done has a definite part to play in the upbringing of a child. But the praise should be moderate, and it should be accompanied by some reference

to the fact that talent is God-given and not self-created, and that it increases a child's responsibility to make the most of it. Parents who praise a child in the presence of others should also permit the child to hear them speak of its shortcomings, so that it will not think that it has reached perfection.

"Poor Jack (10 years old) can't keep up with his older brothers in his records at school. The older boys all got pretty good marks in school, but Jack's are awful. I don't know what we are going to do with him. Most likely he will turn out to be a ditch-digger or a taxi-driver, because he surely isn't going to know very much when he gets out of school."

A good way, this, to create a deep-rooted inferiority complex in the mind of a child. Jack may be having his troubles in making progress in his studies, but there may be a score of reasons for it other than that he has a hopelessly weak mind. Backwardness at school calls for physical examinations, consultation with teachers at school, the help of parents at home, etc. Instead of commenting on a child's slowness at school, parents should commend its efforts, and speak with hope of the future. A speech like the above can induce a child to give up all hope.

"Jerry's teacher is a dope. She doesn't seem to understand children at all. Imagine! She punished Jerry the other day just because he pushed a little girl in front of him in ranks. She got in his way and he gave her a little push, and she fell down, probably on purpose. So this teacher makes Jerry stand in a corner for half an hour. I was so mad when Jerry came home and told me about it that I could have gone right over and laid out the principal for permitting teachers to do such things. I have half a mind to take him out of that school and put him in another one..."

If this sort of talk continues, Jerry will be completely unmanageable by the time he is 12. He will be pushing little girls around and bullying little boys all over the place, and he will be showing disrespect for all his superiors. The more a child is defended at home for its faults at school, the more it will deserve punishment at school. The sensible attitude of a good mother is to assume that every punishment her child is given at school is deserved. The most effective training for a child is to give a rebuke and sometimes another punishment at home for every one received at school. The child will not then come to think that it can get by with anything, either at home or at school.

"We didn't want Danny when he came. We figured we had enough children. And he certainly is making us regret more and more that he was born. He has an awful streak of cantrariness inside him. He won't pick up his things. He won't behave at the table. He breaks every toy that is given to him. He talks back to me, and even his father can't do much with him. He is always hanging around with those tough children down the street, and I cannot even get him to come in time for his meals. He certainly is cross..."

Yes, and he is going to continue to be cross, a problem, a misfit. Any mother who permits her child to feel, either through what she says to it in anger or what she says about it to others, that it is not wanted in the home, is murdering the character of her child. Nothing more horrible can happen to a child than to be given the impression that it should not have been born. All the contrariness Danny has already shown can be traced to this source.

He has sensed his unwelcomeness; he has no doubt heard it from his mother in her moments of impatience; he hears her speak of it to others. So Danny has already acquired anti-social tendencies, and a love for other anti-social children, who are probably equally unwanted in their homes. Danny can grow up to be a criminal, with the start he now has.

"Yes, you bet I signed the petition to keep that nigger family from taking a house in this neighborhood. Do you think I want little Alby here to be playing with nigger children? Everybody knows that they are dirty, dishonest, destructive, and immoral. And if they ever admit a colored child into Alby's school, I'll take him out of there at once. There are lots of other parents who feel as I do. The niggers belong down south, in their own neighborhoods, with their own schools. I can't see why they have to force themselves on respectable people. They must be kept in their place. Why, everybody knows that they ruin a whole neighborhood as soon as they move in..."

Poor Alby! He is being brought up in an atmosphere of the most un-Christian, un-American and unhuman race prejudice and hatred. All his life he will remember, whenever he hears the word "Negro", the words "dirty, dishonest, destructive and immoral". Without an evil mother of this kind, Alby would probably accept human beings with immortal souls like his own, and would pay but little attention to the color of their skin. His mother is teaching him to look on them as scum, and so he will look on them all his life unless a great grace intervenes. More of the race prejudice in the world is due to mothers like this one than to any other single cause.

"We are sending Joey to Country Day School. It costs a great deal, but we are happy we can afford it. There he will meet children who belong to his station in society. He wanted to go to the public school, but we told him that that is where poor people's children go. We are trying to make him realize that he is more fortunate than children who have to go to the public school. Some day he will have his father's money, and he will have to know the right people to move in the right circles. At Country Day he will grow up with the right kind of companions for his future life..."

Another snob in the making. The patronizing attitude toward the poor (by which this mother means anybody who has to work at ordinary tasks for a living) is quickly absorbed by children from their parents. Joey will acquire the conviction that if a man works in a factory there is something wrong with him, and that if he belongs to a workingmen's union, he is either a foreigner or a racketeer. He will be very class-conscious, the classes being set off by money. There is also a good chance that he will grow up to be a wastrel, a spendthrift, a play-boy, since he has his parents' money to count on, and is not permitted to forget.

"Our little Eddie has a sweetheart already. It's that little Smith girl down the street. They are both in the 7th grade, but she is even smaller than he is. He carries her books home, and always saves some of his candy for her. He says he's going to marry her some day, can you imagine that? We kid him about it, but he doesn't seem to mind. Why, sometimes when we ask him to do something for us, he says he's got a date with his girl. On Sunday afternoons we let him take her to the movies, and you should see them

holding hands as they go down the street. Isn't that rich?..."

Little Eddie is going to be a little devil with girls by the time he gets into high school. By promoting his precocious interest in girls his parents are setting a pattern that will give them (and Eddie) plenty of trouble later on. It is difficult for any adolescent, in these days of "cradle courtships", to keep his awakening passions from running away with him. One who, from his 11th year, has been taught to think it "cute" to have love affairs, will easily grow to think it wonderful to indulge youthful passions in love affairs. Many parents are to blame for the moral disastors that overtake their children in high school, because they make light of affairs that are the greatest danger.

"Oh, I don't have any trouble making Billy behave himself. You see, he once saw a policeman take a bad boy, who lived down the street, to jail, and it frightened him to death. Billy saw the policeman push the boy into the police wagon and then get in beside him. Now, whenever Billy is mis behaving, all I have to do is to tell him that I'm going to call that policeman, and you should see how quickly he comes to time. Sometimes, all I have to do is to make believe I'm walking toward the telephone, and he will drop everything and run off and hide...No, we don't have any trouble with our Billy..."

But you will pay dearly for the means you have used to keep him in line. You are fostering a dangerous neurosis in the character of Billy. The frequency with which you threaten him with being taken by the police, against the background of what he saw happen to another boy, has no doubt already destroyed the basic security a child should feel in its own home. But more than that, it is confirming and increasing an unfounded fear of the police, that may some day blossom into the hatred that is a common element in the make-up of criminals. In heaven's name, stop threatening to call the police for Billy, and begin seriously to overcome his fears and to implant respect and understanding for the police.

"One thing I've determined on, ever since Jimmy was born, and that is that he is not going to have to work like I did when I was a girl. I was raised on a farm. I had to get up at four every morning. I had to milk the cows and help prepare breakfast and make the beds. I was never given any spending money. I don't want Jimmy to have to remember his childhood in that way. That's why I don't ask him to do any chores around the house. That's why we're not having any more children, so that Jimmy can have the best of everything. He's going to remember his childhood as a wonderful time..."

You could not do worse for your son. It is a fateful fallacy for parents to think that it is good for their children to be spared from all toil. No adult can possibly be happy who has not acquired a love for work, whether his livelihood depends on it or not. Such a love for work can best be implanted in the home, from earliest childhood onward. This Jimmy is growing up under many handicaps. Without brothers and sisters to share things with and do things for, and with a mother who is training him to think that he gets everything for nothing, he will grow up to think that the world owes him a living. He will be a poor bet as a husband. He may become a parasite, a drifter, a cadger and a beggar. This child would be better off by far if only it had to work just as hard as its mother did.

"Bobby has a wonderful imagination. I think he is going to be a great writer some day. He can tell the most interesting and engaging lies you ever heard. The other day someone asked him where he got his scooter, and he said he made it out of junk right here in the cellar. He seldom tells his right age when he's asked; if he thinks it would be nice to be younger than he is, he knocks off a couple of years; if he takes a notion to be older, he adds a couple of years. It's got so that we ask him questions just to see what he will say. With his imagination he certainly will be a great writer of fiction..."

Telling lies is not the same as writing fiction, and is not a good preparation for writing fiction. It is, on the contrary, one of the most dangerous of all possible faults of character. Some children do show an unusual tendency towards lying, but in such cases parents should use extraordinary means to check and overcome it. If they do not, or if they promote the habit by laughing about it, they will find their child growing into an insufferable adult. He will be a braggart, a hypocrite, and perhaps a "con" man and a scoundrel.

(From *The Liguorian*)

The Protestants wonder why so many young and attractive Catholic girls, that run now into 900,000 exchange the pretty clothes and dates with dances for the convent in becoming sisters or nuns. Our wonderful girls want to live close to Christ and to do His work at all times and to strive after perfection. They give up the passing pleasures in order to secure more surely the eternal happiness in heaven, happiness and bless that know no end.

A husband complained that the toast was burning. His wife replied angrily; "Why can't you be like other men, sit down, read papers or watch television instead of looking at how I cook?"

A good neighbor: "Why do you send your daughter to college? She won't teach anyway."

Mrs. K.: So that she may have something to think about while preparing meals.

Wife to a complaining husband: Dear, it's not that I spend more money than you earn; the trouble is that I spend it quicker than you earn it.

The best way to curb delinquency among the youngsters is to take the parents off the streets at night.

A young man approached the pastor who blessed his marriage: "Father, he said, I wish to thank you for the wonderful ceremony with which you brought my happiness to a conclusion.

UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH YOUTH (U.C.Y.)
National Executive

TO U.C.Y. LOCALS:

A U.C.Y. National Congress will take place in Winnipeg July 3 & 4.

The National Executive is anxious to make this Congress a success. Preparations are underway. In order to present a full report and give a true picture of our problems and seek solution to them, much information is needed. We also wish to hear from every local across Canada that we may benefit by their experience and suggestions. For that purpose we are sending through your Diocesan Executives a questionaire which we are asking you to fill out in triplicate. One copy may be retained for your local records, the other two are to be forwarded to your Diocesan Executive. We kindly ask for your kind cooperation for which we thank you in advance.

National Executive.

1. General

Name of Parish.
Town (or Post Office)
Number of paid-up members in your local?
Average number attending meetings?
Potential Members in your district?
Names and addresses of your local executive:

2. Activities

How often do you hold your meetings?
What activities your local carried (from July 1953 till this date) in these fields
a. Religious (Spiritual)
b. Educational & cultural
c. Social
d. Other
What are your plans for the forthcoming months (until July 1956?)

3. Youth

How many subscriptions in your local?
Do you report your activities in YOUTH?
Are you satisfied with YOUTH?
What suggestions could you offer us?

4. The National Congress

How many delegates would your local send to the Congress?
What matters should be taken up and discussed at the Congress?
What do you feel is U.C.Y.'s greatest problem?
What are your local problems, and how could the National or diocesan Executive help you.
The Constitutions will be finally approved at the Congress. Would you have any suggestions?

5. Your suggestions or remarks:

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Любіть Україну, фотоальбум	12.50
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

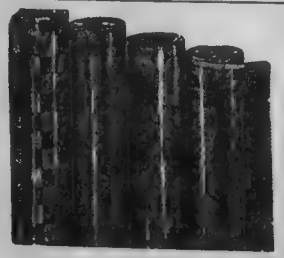

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton — Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	1.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассиєі	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Штука Життя. Др. М. Мижитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Калці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Осонвяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассиєі	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЧЕРВЕНЬ Yorkton, Sask. JUNE, 1956

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Наміреня Ап. Молитви на Червень ---------- 1
З Листів до Редакції ---------- 6
Ікона Ісусового Серця ---------- 15
Важливі Події (Життя Св. Альфонса) ---------- 18
Христове Серце полонює Естеру ---------- М. Ш. 23
Ідіть за Мною ---------- Р. Мартинюк ЧНІ. 27
Кальвінізм ---------- 29
Я зруйнувала себе і своє подружжя ---------- 34

Devotion to the Sacred Heart of Jesus ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 39
Business side of Religion ..... Our Sunday Visitor 44
Duties of a Father ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 45
I'd like to know 48
Destruction of the Ukrainian Catholic Church: Rev. M. Schudlo CSSR. 51
Sts. Peter and Paul 56
Come Follow Me (The Christian Brothers) ..... Walter Chuey 57
The Origin of the Eastern Rite Redemptorists ....Robert Derbowka 58
To All Our Boys ..... Father N. Hodowany CSSR. 59
Great Honor 61
52 Students presented with Diplomas at Graduation Exercises 62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 6. ЙОРКТОН, САСК. Червень, 1956

ЩОБ СВЯТКУВАННЯ СТОРІЧЧЯ ПРАЗНИКА ПРЕСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО ПРИНЕСЛО ЗРІСТ ЦІЄЇ НАБОЖНОСТИ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць Червень потверджене й благословлене св. Отцем.

ЦЬОГО року припадає сторіччя, як 23. серпня 1856 р. Апостольська Столиця установила празник Пресвятого Серця Христового. Це рішення Св. Отця не було початком, але завершенням історії свята Серця Христового.

Почитання Серця Христового має велике значення для розвитку християнського життя; тому з нагоди ювілею свята Серця Христового Св. Отець бажає відновити ревність у почитанні Пр. Серця Христового й це почитання поширити.

І. Історія почитання Серця Христового

Хоч почитання Серця Христового таке давне, як давне християнство, то спосіб почитання новий, бо починається в другій половині сімнадцятого сторіччя. Були це часи, коли єресь Янсеністів устуджувала й нищила Божу любов в людських серцях, а лихі письма безбожників підкопували віру в серцях християн. Ісус Христос покликує покірну й слабосильну монахиню з монастиря Сестер Візиток в Парей ле Моніяль, Сестру Марію Маргариту Алякок, щоб через неї поширити набожність до Його Пресв. Серця. Одного дня в попразденстві Пресв. Евхаристії в р. 1675 Марія Маргарита молилася перед Найсв. Тайнами. Тоді з'явився їй Ісус Христос і сказав: "Ось моє Серце, що так полюбило людей, що нічого не щадило, що навіть себе вичерпало й винищило, щоб доказати свою любов. Однак як відплату не дістаю від більшости людей нічого іншого, тільки невдяку через неушанування, святокрадства, холод і погорду, що Мені показують в цій Тайні любови. А що для Мене найбільше болюче, що навіть посвячені Мені особи так поступають. Тому Я домагаюся від тебе, щоб перша п'ятниця, що слідує по восьмоденнім попразденстві Пресв. Евхаристії була посвячена почитанню Мойого Серця і щоб того дня вірні робили переблагання через акти перепросьби і через Св. Причастя, щоб надолужити за зневаги Мойому Серцю головно в тім часі, коли Я є виставлений до прилюдного почитання. А Я обіцюю, що Моє Серце буде широко відчинене, щоб щедро обсипати небесними ласками після богатств Божого Серця всіх тих, що будуть віддавати це почитання Мойому Серцю й других будуть до цього заохочувати". Свята Марія Маргарита відмовлялася своєю слабосильністю. Христос успокоїв її, кажучи, що Він вибирає якраз слабосильні сотворіння до виконання Своїх

великих діл, щоб вони не приписували успіху собі, але щоб оказалася Божа сила в повнім блиску.

Свята стала поширяти це набоженство спочатку в своїому монастирі, а потім по цілому світі. Це почитання принесло надзвичайну віднову християнського життя й побожности всюди, де воно ширилося.

II. Потреба віднови почитання Серця Христового сьогодні

В послідніх часах первісна ревність в почитанні Серця Христового в деяких околицях трохи ослабла. Деякі мильно думають, що не треба її так дуже поручати; в цім вони противляться виразній волі Спасителя й ясній науці св. Церкви, що так бажають поширення цього почитання. Якраз сьогодні це почитання дуже потрібне: з одної сторони дух світу цього, так званий "секуляризм", впрост противний духові Христа і Його Церкви, старається різними способами знищити св. віру й християнське життя; з другої сторони безбожний большевизм все нові краї захоплює в свої криваві кігті. На всі лиха одиноким середником є: поворот до Христа до Його закону, щоб усі радо приймили Його повне панування. А дорогою до цього повороту є якраз щире й правдиве почитання Пресв. Серця Христового. Жалюгідна невірність Богові й людська злоба, що так гордо підносить сьогодні свою голову проти Бога, те все вимагає, щоб цим лихам протиставити те, до чого закликує Спаситель Своїм образом Свого Серця: до ЛЮБОВИ, що перепрошує, винагороджує, доповняє, надолужує Божій справедливості, щоб Боже милосердя могло свобідно діяти, щоб грішники верталися до Бога та всі люди поодиноко й ціла людська спільнота відновилися в Христовім духу.

III. Як збільшити почитання Серця Христового?

Щоб відновити й скріпити почитання Серця Христового, треба мати:

1. Сильну віру й переконання, що тільки любов Серця Христового є одиноким спасенням і джерелом рятунку та помочі у всіх потребах і нещастях сьогоднішнього часу. Для почитателів Свого Серця Христос відчиняє обильні скарби Свого милосердя й любови. Хоч світ тоне в гріхах і злобі, Христос у Своїй безмежній доброті наче робить зусилля Свого милосердя, вказуючи на Своє Серце, завзиваючи до покути, задосить учинення й святости.

2. Більше довір'я й надії, що почитання Серця Христового принесе лік на всі нещастя, що сьогодні загрожують людству. Дійсно, від появи Серця Христового в Парей ле Моніяль започаткувався в Христовій Церкві наче "вік Христового Серця", людство відроджується духовно подібно, як по зіслані Св. Духа. Свій цілковитий тріюмф Серце Христове бажає довершити при нашім співдіянні. Тому спішімся до цього Серця з повним довір'ям.

3. Щиру волю. Ця наша добра воля має проявлятися:

а) Бажанням все більше любити Христа і нашим серцем і нашими ділами. До цього поможе посвята Серцю Христовому себе самих і всього, що маємо, радо признаючи Його власть над нами. Дуже успішним середником є посвята родин і народів, щоб над ними панував Христос і Його царство, а не дух цього світу.

б) Переблагуванням і задосить учиненням Серцю Христовому за стільки гріхів і зневаг, що їх світ допускається проти Христа. Нехай збільшиться число великодушних осіб, що віддають себе Христові як жертви надолуження, щоб своїми покутами, вправами в чеснотах злагіднювати Божий гнів і грозячі кари за стільки злочинів, гріхів і святокрадств.

в) Все більшим наслідуваням божественного взору Серця Ісуса Христа. Нехай живе в нас Серце Христове зо Своїми чеснотами. Щоденно жертвуймося, поконуймо своє нужденне "я", щоб на місці нашого нужденного самолюбства замешкав у нас Христос покірний, повний лагідности, любови, святости. Правдиво набожний до Христового Серця повинен одягнутися в Христа, перемінитися в Христа, змагати до того, щоб жити життям Христа. Найтісніша злука й совершенна любов полягає на тім, щоб те саме життя билося і в серцю і в членах, і в дереві і в галузках так, щоб Небесний Отець знаходив Серце Ісуса в християнських душах і міг сказати: "Це Мій улюблений Син, в Нім Я маю Своє вподобання".

Просім Непорочну Діву Марію, щоб виєднала ласку все сильніше вірити в безконечні скарби любови Серця Христового, і все ревніше сповняти обов'язки почитання, любови, задосить учинення взглядом цього Божого Серця, щоб Христове Серце панувало в наших серцях.

Місійне Намірення на місяць Червень: Зріст священичих покликань в Індіях, Пакістані, Цейльоні й Індонезії.

Місяць Липень: Намірення Апостольства Молитви: Щоб християнські засади кермували фізичним вихованням і руханковими забавами (спортом).

Місійне намірення: Щоб в Африці відвернути небезпеку безбожного матеріялізму.

Увага!
ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

Хрестна дорога
Ціна 10ц.
Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Слухайте Українських Радіопередач
що НЕДІЛІ з Йорктону від год. 1.30—2.00 пополудні
через CJGX, Йорктон, 940
Завваги й жертви шліть до:
St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

НОВОРУКОПОЛОЖЕНІ ОТЦІ РЕДЕМПТОРИСТИ

Зліва на право стоять: Юрій Перейда, Іван Фецко, Микола Якимишин і Михайло Кучмяк.

НОВІ СВЯЩЕНИКИ

о. Юрій Перейда, син Андрія і Марії Фенік, родився 1-го травня 1932 р. в Виндзор, Онтаріо. Його родичі, що походять із села Чемерне, пряшівської епархії, Чехо-Словаччина, приїхала коло 1928 р. до Виндзор і стали членами св. Володимира і Ольги. Коли ж, після війни, для вірних з Чехо-Словаччини створено тут парафію св. архистратига Михаїла, вони стали її членами. Його батько помер 7. лютого, 1954 р. в Виндзор.

Юрій покінчив початкову школу в Виндзор у школі св. Ангели, а Гай-скул в Колегії ОО. Редемптористів у Роблин, Манітоба, в 1944-1947 і 1948-1949 роках. На початку вересня 1947 р. вступив до новіціяту ОО. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут 24. вересня, 1948 р. зложив монаші обіти. В 1949-56 роках покінчив три-річні філософічні та чотири-річні богословські студі в Семінарії Божої Матері в Ватерфорд і Медовейл, Онтаріо.

Преосв. Кир Ісидор Борецький, Апостол. Ексарх Торонтоянського Ексархату, уділив Юрієві нижчі чини й піддияконат 12. лютого, 1955 р. в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті; дияконат 15. лютого, 1955 р. в Семінарії в Медовейл і тайну священства 13. травня ц.р. в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті.

●

о. Михайло Кучмяк, син Іллі і Катерини з роду Трачук, родився 5-го лютого, 1923 р. в м. Обертин, городенського повіту, Галичина. По одержанні тут початкової освіти, вчився в гімназії в Коломиї. В 1939 р. вступив до новіціяту ОО. Редемптористів у Збойських біля Львова, але, через вибух війни, не міг продовжати його. По зайнятті Галичини большевиками, повернувся до родинного міста та в Коломиї покінчив Педагогічний Учительський Курс, і став учителювати. Його батько помер 6. вересня, 1942 р. В 1944 р. виемігрував до Захід. Европи. Після скінчення війни, за стараннм ВПреосв. Архиепископа Кир Івана Бучка, Апостол. Візитатора Захід. Европи, при кінці 1945 р. прибув до Папської Семінарії свщмч. Йосафата в Римі та почав студіювати філософію. В 1947 р. вступив до новіціяту ОО. Редемптористів у Чорані, Італії, і тут 3-го жовтня, 1948 р. зложив монаші обіти. В лютім, 1949 р. прибув до Канади та продовжував студії у Колегії ОО. Редемптористів у Роблин, Манітоба, до червня 1951 р. В 1951-56 роках покінчив філософічні студії у Семінарії в Ватерфорд і Медовейл, Онтаріо.

Преосв. Кир Ісидор Борецький уділив Михайлові нижчі чини й піддияконат у Семінарії в Медовейл 14. лютого ц.р.; наступного дня дияконат, а тайну священства 13. травня ц.р. в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті. Четвертий рік богословських студій о. Михайло кінчитиме в 1056-57 р.

●

о. Іван Фецко, син Василя і Олени в роду Ревак, родився 20-го грудня, 1929 р. в Прингл, Па., ЗДА. Його батько походить із села Чистогорб, сяніцького повіту, Галичина, а мати з села Веркроп біля Стропкова, пряшівської епархії, Чехо-Словаччина. На початку цього сторіччя вони прибули до ЗДА, тут подружилися і стали членами парафії Пресв. Богородиці в Кінгстон, Па.

Іван покінчив початкову школу та Гай-скул в родинному місті, а в 1948-49 р. продовжував свої студії в Колегії ОО. Редемптористів у Роблин, Манітобі. В липні 1949 р. вступив до новіціяту ОО. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут на празник Преображення ГНІХ. 19. серпня, 1950 р. зложив монаші обіти. В 1950-56 роках покінчив три-річні філософічні й три-річні богословські студії в Семінарії в Ватерфорд і Медовейл, Онтаріо.

Преосв. Кир Ісидор Борецький уділив Іванові нижчі чини й піддияконат у Семінарії в Медовейл 14. лютого ц. р., наступного дня дияконат, а тайну священства 13. травня, ц.р. в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті. Четвертий рік богословських студій о. Іван кінчитиме в 1956-57 р.

●

о. Микола Якимишин, син Івана і Емілії з роду Бородій, родився 30-го липня 1932 р. в Роблин, Манітоба. Його батько походить з м. Флоріянополіс, Бразилія (родичі батька при кінці минулого сторіччя приїхали до Бразилії з села Косів, пов. Чортків, Галичина, а 1904 р. приїхали до Канади). Його мати походить із села Вільховчик, гусятинського повіту, Галичина, і 1922 р. з родичами приїхала до Канади. Тут вони подружились і стали членами парафії св. архистратига Михаїла в Роблин. Його батько помер 26-го серпня, 1943 р. в Россел, Манітоба.

Микола покінчив у Роблині початкову школу в школі Гленеден, а Гай-скул в Колегії ОО. Редемптористів в 1944-49 роках. В липні, 1949 р. вступив до новіціяту ОО. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут на празник Преображення ГНІХ. 19. серпня, 1950 р. зложив монаші обіти. В 1950-56 роках покінчив три-річні філософічні й три-річні богословські студії в Семінарії в Ватерфорд і Медовейл, Онтаріо.

Преосв. Кир Ісидор Борецький уділив Миколі нижчі чини й піддияконат у Семінарії в Медовейл 14. лютого, ц.р., а наступного дня дияконат. Преосв. Кир Максим Германюк, адміністратор Вінніпезького Ексархату, уділив йому тайну священства в Йорктоні 7. липня ц.р. Четвертий рік богословських студій о. Микола кінчитиме в 1956-57 р.

Дві рідні сестри о. Миколи, Віктория (Горгонія) і Ольга (Рута) посвятились Богові в Згромадженні Сестер Служебниць ПНДМ. і стали сестрами-учительками нашої молоді.

— — —

Новорукоположеним ієромонахам Чину Найсвятішого Ізбавителя: Юрієві, Михайлові, Іванові та Миколі бажаємо Божого благословення і найкращих успіхів у виноградинку Христовім!

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю подяку Христ. Серцю та Божій Матері за видужання одної особи та за інші ласки.

Марія Аркатин, Філядельфія.

Складаю подяку Хр. Серцю, Преч. Дівi та Св. Йосипові за вислухання молитви. Даю на Сл. Божу за ласку витривалости аж до смерти.

Параскевія Яремко, Йорктон

Складаю щиру подяку Христ. Серцю, Божій Матері та Св. Антонієві, за вислухані молитви. Посилаю 5.00 на Сл. Божу, щоб Бог був милосердний для мене.

Марія Скубек, Йонгставн.

МАЙНКИ

Чотироденні маївки відбулися цього року в оцих наших парафіях Йорктонської округи:

1) Вайтсенд (10-13-V)
2) Винярд (17-20-V)
3) Джедбург (24-27-V)

Чотироднівки на честь Пресв. Серця Ісуса:

1) Модельфарм (31-V-3-VI)
2) Бенкенд (7-10-VI)
3) Шіго (місто) (14-17-VI)

Згадані маївки та чотироденниці в честь Пресв. Іс. Серця проповідав о. М. Щудло ЧНІ.

Назагал люди гарно приходили на вечірні відправи та проповіді. Численні вірні двічі чи тричі приступили до Св. Причастя в час чотироднівки, особливо на Модельфарм і в Винярд.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ВІДПОВІДЬ
п. П. СКАРЖЕВСЬКОМУ

Пан П. Скаржевський у "Вістнику" з 15-го квітня прохає в мене прилюдної відповіді на питання про різницю, яка заходить у вияснювані походження Св. Духа між латинниками і греками.

Латинники, спираючись на Св. Письмо і Отців, твердять, що Св. Дух походить від Отця та від Сина.— Греки, спираючись теж на писаннях Отців Східньої Церкви і Св. Письма, навчають, що Св. Дух походить від Отця через Сина.

З цього пан Скаржевський тягне висновок, що між цими навчаннями заходить істотна різниця, тому одне пояснення мусить бути правдиве, а друге фальшиве.

Пане Скаржевський, Ваш висновок перевищує Ваше твердження. Марне покликуєтеся на українських єпископів, що прийняли Берестейську Унію, бо в документі наші єпископи виразно заявляють, що обидва вияснення є ідентичні цебто змістом зовсім не різняться між собою.

Ось як пишуть наші єпископи до Папи:

"Ми уважно вислухали (прослідили) писання Західніх і Східніх Святих; перші (латинники) твердять, що Св. Дух походить від Отця й Сина, другі (східні) кажуть, що від Отця через Сина. Хоч те все (цебто твердження Західніх і Східніх Святих) **означає те саме** (цебто висловлює ту саму правду), ми всетаки, поминаючи (латинське вияснення) **від Сина,** визнаємо, що Св. Дух відвічно й істотно походить **від Отця через Сина.** (Див. Annales Ecclesiae Ruthenae, Мих. Гарасевич, 178 ст.).

Бачите, Дорогий Пане, що наші єпископи зовсім не осуджують латинського вияснення про походження Св. Духа як еретичного, а тільки тримаються східньої формули, бо вона була потверджена Флорентійським Собором, коли греки злучилися з Римом і знову признали папський примат.

Обидві формули висловлюють ту саму правду, хоч відмінним способом, як це виразно наші єпископи заявили в листі до Папи.

В 1912 р. відбулася в Петрограді конференція між російськими й англиканськими єпископами. Російські єпископи дозволили англиканському богословові Пуллерові оголосити цей комунікат: "Хоч росіяни й англиканці різняться між собою формулами, проте по вислуханні викладів Конференція рішила, що обидві Церкви (російська й англиканська) держаться істотно того самого навчання про вічне походження Св. Духа". (Les Etudes, 20. X, 1912). Англиканці ж навчають, що Св. Дух походить від Отця й Сина.

Отож бачите, чому я можу приймати обидві формули, бо вони, хоч відмінно, висловлюють ту саму правду.

Син Божий походить від Отця. Св. Дух походить від Отця через Сина або від Отця й Сина, бо все, що має Син, походить від Отця. Тому зовсім поправно можна вживати обидві формули.

Св. Письмо виразно підверджує наше твердження. Ось Спаситель каже: **"Дух Правди, що від Отця виходить".** (Ів. 15, 26). На цьому тексті дехто старається, щоб твердити, що Св. Дух походить **тільки від Отця.**

Не слід обмежуватися до одного тексту, бо трохи дальше Спаситель каже: **"Усе, що має Отець, то Моє. Тому Я сказав, що Він** (Св. Дух) **прийме з МОГО".** (Ів. 16, 15).—Якщо ж усе, що Отець має, належить теж до Сина, то Св. Дух, що взяв Свою природу від Отця, мусів теж узяти її від Сина, бо вона спільно Отцеві і Синові. Те саме треба сказати про знання, на яке Спаситель натякає в повищім тексті. Божі прикмети не різняться істотно від Божої природи. Якщо ж Св. Дух бере знання від Сина, то мусів теж узяти від Нього Свою природу цебто походити від Отця й Сина.

Св. Павло каже: **"Бог послав у ваші серця Духа СВОГО Сина, що кличе: Авва, Отче"** (Гал. 4, 6). Чому Св. Дух зветься Духом Сина? Тільки тому, що походить від Нього. Іншої раціі нема в Пресвятій Тройці хіба рація походження. Божий Син ніде не зветься Сином Святого Духа. За те Св. Дух зветься Духом Сина... Ясно, пане Скаржевський?

"Хто не має Христового Духа (цебто Св. Духа, що є Духом Сина), **той не Його"** (Рим. 8, 9). Св. Дух тому тільки є Духом Христа, що походить від Нього.

Отож, Пане Скаржевський, заки Ви почали покликуватися на лист укр. єпископів до Папи, треба було прочитати **не тільки початок** згаданого листа, але ще бодай декілька ліній, бо там виразно наші єпископи зазначили, що обидва вияснення **означають те саме.**

Дальше, Пане, щоб не завивати справи в "папірці", мушу звернути Вам увагу, що Ви помилилися в перекладі листа наших єпископів.

Ось Ваш переклад: "Між римлянами і греками суперечка існує про походження Св. Духа, що єднанню значно шкодить, **ані з чого іншого"** (Вістник 15, IV, 8 ст.).

Шановний Добродію, Ви помилилися в перекладі. Остання частина не відноситься до першої, але до другої, яка остає звучить: Суперечка існує... "не з іншої причини, а тільки тому, що ми **не хочемо спільно порозумітися"...** "Et non aliam pene ob causam, quam quod mutuo inter se intelligi nolimus"...

Дорогий Пане, бачите, що головна трудність унії не в спорі про походження Св. Духа, а в тому, що **"ми не хочемо спільно порозумітися!"**

Не вільно, Пане Скаржевський, переривати чи так лучити речення, щоб вони стосувалися до Вашого твердження, бо це перекручення й натягання й "завивання в папірці". Ви ж просите мене **щиро відозватися** й дати Вам прилюдну відповідь.

Ось маєте мою відповідь на питання про походження Св. Духа.

Це ще не все, Пане Скаржевський. Ви смішком і клинами бажаєте збити моє твердження про "намісництво Христа", називаючи його "небилицями" й заявляючи, що подібним твердженням я виставляю себе на сміх.

Дуже добре, Пане Скаржевський. Я тішуся, що виставляю себе на сміх не разом з паном адв. В. Свистуном, Митр. Іларіоном, ОО. Савчуком і Кудриком, але з такими світочами Східньої Церкви, як Св. Василій Вел., Іван Золотоустий, Єфрем Сирійський і інші"", бо ось як вони говорять про намісництво Св. Петра і його законних наслідників:

Св. Вас. Великий: "Христос поставив по Собі Петра Пастирем Своєї Церкви". (Твори Св. Вас. В., Москва 1858, 449-450 ст.).

Св. Іван Золотоустий: Христос "сказав до Петра: **Паси Мої вівці!** Чому Христос, не зважаючи на інших учнів, говорить з Петром про це? Тому, що він вибранець із Апостолів, уста учнів, **голова їх собору"** (Том. 88 на Йоана, MG. 59, 478).

Дальше цей Святий каже: "Якщо хтось спитається чому Яків дістав єрусалимський престіл, то я відповім, що Христос поставив Петра не для міста (Єрусалиму) **але для вселенної"** (Твори Св. Їв. Зол., СПБ. Дух. Академія (російська), 1902, VIII том, 599 ст.).

Це верховодство Петра перейшло на його наслідників, Римських єпископів, як свідчить Св. Їв. Золотоустий: "Чому Божий Син пролляв Свою Кров? Щоб знайти ті **вівці, що Він повірив Петрові та його переємцям"** (наслідникам). (Тамсамо, І том, 2-га кн. "Про Священство", слов. 2-е, I, 414-5 ст.).

Св. Єфрем Сирійський: "О Блаженний Ти (Петре), що отримав **уряд Голови** й Уст у зборі своїх братів". (Assemani, Bibl. Orient., I, 95).

Св. Петро Хризолог, єпископ Равенни, що підлягав царгородському патріярхові, отак пише до еретика Євтихія: Слід "покірно слухати всього того, що Папа написав, бо без згоди римського єпископа ми не можемо розсліджувати справ віри". (Діяння Всел. Соборов (російське видання), III том, 62 і 218 ст.).

На соборі в Халкедоні прочитано лист Папи Лева Вел., в якім осудив еретика Діоскура. Всі соборові Отці, в подавляючій більшості східні, закликали одноголосно: "Анатема на тих, хто не вірить у це! **Петро так заговорив через Лева!"** (Діян. Всел. Соборов, III, 541).

Ось, Пане Скаржевський, моя відповідь на Ваші питання й кепкування з того твердження, що Папа це видимий Намісник Христа на землі й наслідник Св. Петра.

Моя відповідь спирається на словах Святих Отців Східньої Церкви, які виразно признають примат Римських Папів.

Ви й подібні до Вас можете сміятися й кепкувати собі, звучи моє твердження "небилицями", але правда, оперта на словах Св. Письма й свідоцтвах Св. Отців, залишиться правдою, хоча б увесь світ повстав проти неї та прозвав її "фальшом". Пам'ятайте, що вся пітьма ночі негодна здавити світла одної маленької свічки.

Напади ворогів Христової Церкви на верховодство Римських Папів, не позбавить їх цієї влади, що Христос передав Петрові та його законним наслідникам: **Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 16)

Редактор Гол. Спасителя.

P.S.—Це заразом моя відповідь М. Омельченкові на його питання: "На якому грунті стоїть Папа?", що його помістив в "Укр. Вістнику" під датою 15 травня.

ЗАВЗИВ

Постуляція беатифікації й канонізації Слуги Божого Андрея Шептицького, Митрополита львівського, звертається з проханням до всіх українців, щоб присилали свої спомини про Слугу Божого Митрополита, коли тільки вони мали колинебудь нагоду з ним стрічатися та розмовляти або бути свідками його діл.

Також Постуляція прохає присилати витинки з часописей, без огляду в якій мові, де є мова про Слугу Божого Митрополита Андрея.

Постуляція створила Апостольська Столиця для зібрання всіх потрібних матеріялів про Слугу Божого Митрополита Андрея; опісля окрема комісія перевірить ті матеріяли, щоб узгіднити їх з вимогами, які є потрібні для справ беатифкації і канонізації.

Зокрема Постуляція просить усіх українців про молитви, щоб Вселаскавий Бог прийняв жертву глибокопобожного і праведного життя Слуги Божого Андрея і прославив його на цьому світі між нами.

Інші народи, передовсім англійці-католики, які знали або чули про Слугу Божого Митрополита, також моляться за прославлення Слуги Божого Митрополита, а багато вже чудесно отримали ласку з неба.

Як хто з почитателів Великого Митрополита дізнав би яких чудесних благодатей з неба через Слугу Божого Митрополита, Постуляція просить все описати і повідомити на подану в низу адресу.

Rt. Rev. Peter Kreuza,
Archimandrita,
Ty-Mair, Brynddulas, Llanddulas,
nr. Abergele
North Wales, Gt. Britain.

ВИБОРИ В САСКАЧЕВАНІ

20 червня відбулися вибори в провінції Саскачеван. Передвиборча кампанія була дуже сильна, особливо з боку Соціяльних Кредитовців.

CCF ("Co-operative Commonwealth Federation) виграв знову вибори. Ця партія рядить Саскачеваном від 1944 року.

ССФ це соціялістична партія. Саскачеванський уряд—як заявив один урядовець це "острів соціялізму посеред моря капіталізму", хоч цей соціялізм практично мало подібний до соціялізму, що його осудили папські енцикліки.

ССФ-ська партія отримала в останніх виборах 35 постлів, ліберальна 13, соціяльний Кредит 3. ССФ-ська партія досіль мала 42 посли.

Перший раз в історії Саскачевану Соціяльні Кредитовці матимуть тепер представників у парляменті.

Проте ССФ-ська партія стратила багато народніх голосів, бо здобула тільки 45 процентів.

Це єдиний соціялістичний уряд на північно-американськім континенті.

З ПРАЦІ СЕСТЕР МІСІОНАРОК ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЛЮБОВИ
Гримсбі, Онт.

Уже десять років проминуло, як у Гримсбі повстало нове, чернече Згромадження: Сестри Місіонарки Християнської Любови. Тут Сестри мають свій головний осідок і школу-новіціят, де виховуються нові місіонарки до будучої праці. Від лютня, 1955 р. Сестри ведуть з гарним успіхом катехизацію й Рідну Школу при місцевій парохії.

Концерт у День Матері

13-го травня, рідношкільна дітвора під проводом Сестер дала своїм матер'ям гарний концерт у парохіяльній залі. Цей концерт своїм виховним змістом і для родичів і для дітей, залишив дуже миле враження.

Прийняття членів до Марійського Лицарства

Наступної неділі, 20-го травня, ввечері, перед молебнем до Божої Матері відбулось прийняття перших членів до Марійського Лицарства, новозаснованої діточої організації, що їх ведуть Сестри Місіонарки. Ціллю цієї організації є вже в малих дітях виробляти католицьку свідомість і зацікавлення світським апостолятом. Марійські Лицарі взяли за свій клич: "Будь добрим, добро роби й старайся, щоб і інші були добрими й добро робили!" Обряд прийняття перевів Впр. о. Марко Романович, ЧСВВ.

Закінчення шкільного року

26-го травня, закінчено шкільний рік роздачею нагород за пильність, поступ у науці й добру поведінку. Того ж дня діти мали теж свою забаву. Другого дня, в неділю, в часі спільного діточого Св. Причастя, семеро дітей прийняло Євхаристійного Ісуса перший раз до своєї душі. Цього року вчили три Сестрі: Йосифа, Анна й Христина, М.Х.Л. З їх навчання скористало поверх 80 дітей з Гримсбі, Бимсвил, Смитвил і Вайнони.

Успіхи, що їх діти здобули в шкільному році показують наявно, яка корисна є праця Сестер Місіонарок у виховуванні дітей, щоб зберегти їх при Рідній Церкві й нації. Подібну працю ведуть Сестри Місіонарки в Судбурах і околиці.

Око.

МІСІЯ В ТРЕНТОНІ, Н. ДЖ.

Преп. о. М. Шудло ЧНІ. провів у нас цьогорічну велико-постну місію

від 22-27-IV. Місія гарно вдалася, бо Впр. Отці Атаманюки належно підготовили нарід до неї. Отець же місіонер з'єднав собі увагу й любов парафіян випрацьованими проповідями про Бога, гідність людини, Христа, Церкву, тощо.

Отак наша молода парафія Св. Йосафата, що складається головно з новоприбулих, мала нагоду духовно обновитися. За те дякую Впр. о. Місіонереві й своїм дорогим Душпастирям.

Парафіянин.

УКРАЇНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОПОМАГАЮТЬ СТАРЕЧОМУ ДОМОВІ

В неділю 27 травня всі національні та релігійні організації міста Вінніпегу зібралися на спільнім чайнім прийнятті та зложили спільно гарну жертву в сму $21,000.00.. Ці трошi передав Преосв. Кир Максим Германюк, Апостольський Адміністратор Манітобського Екзархату, Сестрі Настоятельці Матеї на цілі першого українського дому для старших віком людей.

На знимці бачимо з ліва на право: В. Коман, І. Коворіз, Преосв. Кир Максим, о. Золотий. Перед мікрофоном Сестра Служебниця Матея.

Голова найстаршого Українського Запомогового Братства св. о. Николая в Канаді, п. Іван Жаровський, жертвує $10,000 на український старечий дім. Наразі вручує чек на $5,000.00 як першу рату.

"ДІТИ ВІЙНИ"

КПДК. видав цікаву книжку Мих. Шарика 'Діти Війни".

Шановний Автор живо описує національне пробудження населення в Зах. Україні безпосередньо перед світовою війною 1914 р.

Вибух війни, бої між москалями й австрійцями, нищення наших земель ворожими військами, революція в Росії та спроба зорганізувати укр. державу дуже цікаво змальовані.

Мова книжки гарна й легка. Подібні книжки збільшують нашу літературну скарбницю на чужині.

Редактор Гол. Спасителя.

РЕЙД У НЕВІДОМЕ

Видавництво Юліяна Середяка в Буенос Айрес видало цікаву повість Юрія Гниса "Рейд у Невідоме".

Повість зображує пригоди молодого українця Миколи по території сьогоднішньої республики Перу саме в часах еспанської окупації цієї країни.

Шановний Автор цікаво змалював ці пригоди. Його описи живі, тому й приковують увагу читача.

Мова легка, гарна й літературна, за винятком деяких слів, от хоча б послушенство замість **послух,** плітки замість **сплетні.**

Ця перша в українській мові повість про південну Америку. Читаючи цю книжку, читач гейби проходить нетрями й пралісами давнього Перу, які й сьогодні можна там зустрінути.

Книжка дхне одушевленням для вищих ідеалів, тому матиме ушляхетнюючий вплив на молодь.

Редактор Гол. Спасителя.

ГОЛОВА І СЕКРЕТАР ГАЛИЦЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ ПОМЕРЛИ В ДОРОЗІ ДО МОСКВИ

"Журнал московської патріярхії" за січень подав, на кілька місяців спізнену вістку, а саме, що 7 жовтня 1955 р. "з благословення архиепископа Львівського Панкратія" трупа західньо-українських священиків під проводом епископа д-ра Мих. Мельника (до речі, одного з ініціяторів переходу греко-католиків на православ'я в Галичині) виїхала до Москви з чолобитнею до московського патріярха. В склад цієї делегації входив епископ М. Мельник та секретар дрогобицької епархіяльної управи протоєрей Володимир Куновський, а далі протоєрей М. П. Беца, А. А. Лошній, С. І. Маркевич, М. І. Павлосюк, І. П. Ткач і священики П. М .Білинський, Л. А. Борс, Я. Є. Рокитський і В. М. Терпай.

По дорозі до Києва помер наглою смертю секретар дрогобицької епархіяльної управи Куновський, а в самому Києві зовсім подібно, мовляв, на серце помер 9 жовтня єпископ М. Мельник.

Делегація везла в подарунку московському патріярхові чудотворний образ самбірської Матері Божої.

БУДЬТЕ
АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Європі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного мільця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

ВИСЛІД КОНТЕСТУ

Від якогось часу многі наші приятелі, передовсім учні українських шкіл, пересилають нам вживані поштові значки на виховання українських майбутніх священиків-місіонарів Редемптористів.

На початку цього року ми проголосили **контест:** Хто найбільше пришле вживаних значків на цю шляхетну ціль, дістане прегарний образ Матері Божої Неустанної Помочі (oilette in metal-leaf wood frame 9½x12½).

На початку травня ц.р. відбувся вислід цього контесту. Марійська Дружина, що існує при Академії Божої Матері в Словтсбурзі, Ню Йорк, під проводом Преп. Сестер Служебниць, переслала нам найбільше фунтів вживаних значків і одержала згаданий образ.

Щераз сердечно дякуємо всім тим, що брали участь у цім контесті та переслали нам вживані значки на згадану ціль. Хай Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословлять їх усім добром і якнайщедріше винагородять їхнє добре діло.

Віддані в Христі Господі,
Студенти-Редемптористи.

ПОШУКУВАННЯ

Євгенія Садликівна пошукує оцих знайомих:

1) Роман Завадович, колишній редактор журналу "Малі Друзі".

2) Людмила Шашло Андрієвичова

Нехай згадані особи скомунікуються з:

Eugenia Sadlikowna,
Wies: Jerpen,
Okreg: Mazurski
Pocz: Zalewo,
W.: Olsztyn, Poland.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Подаємо до відома нашим Читачам, що вже появилося друге число українського студентського журналу "Обнов'яний". Цей журнал Канадійської Федерації Товариств Українських Студентів Католиків "Обнова", що має 64 ст. друку на доброму папері і багато ілюстрацій, коштує 1.00. Замовлення шліть на адресу:

"The Obnovan",
49 Kennedy Street,
Winnipeg 1, Man., Canada

ЖЕРТВИ НА ДЕВ'ЯТНИЦЮ
що відбулася при кінці травня в Йорктоні—улаштована Марійською Дружиною при Академії Пресв. Серця

По $5.00: Преп. Сестри, Анкестер, Білинський І, Панчай; Преп. Сестри, Велінгдон; Клявдія Курсничіч, Рочестер; Впр. С. Провінціональна, Торонто; Ярина Жінкевич, Йорктон; Катерина Сташалковська, Бронте; Катерина Лихжу, Клевеленд; Марія Самотілка, Вінніпег; Марія Чорний, Маратон; Ів. М. Дусик, Момарт; Онуфрій

і Катерина Свистун, Кридор; Василь Фломовіс, Бриджпорт; Марія Гаверлюк, Фирфілд; Катерина Ганусих, Аллентавн: $10.00.

По 4.00: П. С. Соломон, Тутейдс; Пані Дора Поселужний, Едмонтон.

По 3.00: Анна Гамуляк, Дербі; Пані Н. Данилишин, Рама; Тарас Купчик, Клівеленд; Пані Марія Стахів, Лукавана; Катерина Ганилюх, Аллентавн.

По 2.00: А. Хоптій, Порт Артур; П. Ференс, Босежур; Андрей Пазик, Р. Гил; Пані А. Балсевич, Ванкувер; Пані Катерина Вистоцька, Бриджпорт; Василь Воробець, Ню Йорк; Пані Анна Кудлик, Колюмбас; Никола Лисюк, Гвайт Біч; І. Свергун, Врокстон; Пані А. Прихітка, Гримсбі; Пані Марія Нідш, Скрентон; Пані Юрія Бойко, Клифтон; Пані Н. Дембровська, Йорктон; Никола Гуцуляк, Бур; В. Макух, Вікс; С. Рубінський, Миш.; Василь Панчук, Елфрос; Діяна Яник, Овкбурн; Пані П. Г. Генсон, Флін Флон; Григ. Смоко, Ванкувер; Анна Мискош, Рузвелт; Панство Врублецькі, Курокі; Панна Н. Г. Йотко, Едмонтон; Панство Г. Кулук, Ріджайна; Антон Косцельник, Торолд; Евдозія Григорчук, Стронг Пайн; Теодор Бліх, Варрев; Ілія і Павліна Січкорук, Едмонтон; Панна М. Прокопів, Ст. Анна; Павло Жуковський, Фенвик; Пані Марія Папансюк, Норт Сурей; Пані Анна Лабур, Класон; Марія Приймак, Йорктон; Йосиф Бойчун, Монтреал; Григорій і Єва Гарах, Кридор; Іван і Анна Свергун, Врокстон; Пані С. Годований, Торонто; Йосиф і Валерія Раденак, Йорктон; Панство Костів, Елмайра; Дмитро Сахнюк, Коговс; Пані А. Пасловська, Глідден; Павліна Брик, Бур; Пані Цецюрце, Джерсі Сити; Пані Текля Подней, Шикаго.

По 1.00: Пані Т. Валехний, Монтреал; Пані Василишин, Тафнел; Пані Р. Буд, Сирвил; Панство Петро Канські, Фирфілд; Василь Мельничук, Делгам; Василь Пруставк, Присвил; Магдалина Козецька, Елк Пойнт; Панство П. І. Гаталай, Арран; С. Ротечко, Ст. Люіс; Анастазія Чуй, Брусбі; М. Василів, Саскатун; Ірина Гистлюк, Росбурн; Пані Марія Козовий, Осаж; Панна Чижик, Лорет; Д. Шулган, Гирнсей; Е. Луців, Торонто; Грейс Гринків, Йорктон; Пані А. Киба, Дніпер; Мих. Шемела, Фостон; Панство В. Павлів, Спрінгсайд; Іван Вейс, Ланденбург; Пані Марія Козовий, Райлі; М. Благітка, Канора; Пані Анна Ф. Ясуко; Вильна; Василь Ветій, Батлер; Гнат Замрижут, Роркетон; Преп. Сестри ПНДМ, Ріджайна; М. Вавришин, Торонто; Панна Е. Волохатюк, Роблин; Катерина Філіпович, Пелл; Михайло Вейзко, Вестон; М. Голос, Мелвил; Панство Мих. Бородовийш Гвитом; Ангела Мялковська, Йорктон; Єлена Пшик, Ервуд; Стефанія Мищишин, Ню Йорк; Пані В. Рожак, Престон; Марія Баник, Йорктон; С. Н. Фурда, Силбер; Іван Мудрей, Шортдейл; Аделя Міcько, Сторновей; Пані Вас. Приступа, Айтуна; Пані С. Коидра, Прудгом; Пані М. Ристефанюк, Вінніпег; Дмитро Костур, Прері Ривер; Марія Бобій, Енгелгарт; Михайло Дудяк, Пистбург; Павліна Библів, Йорктон; Мерл Лучанко, Лейорд; Л. Ільніцька, Тедмор; Стефан Огризло, Фенвук; Анна Філіпович, Сван Плейн; Єлена Пухало, Райн; Юнус Зазуля, Гендон.

По 50ц.: Синтія Секундяк, Йорктон; Маргарета Проць, Йорктон; Йоанна Гуцуляк, Йорктон; Вилма Шерлоська, Йорктон; Стефанія Шевчук, Йорктон; Петро Ковальчук, Гудів; Соня Струтинська, Йорктон; Една Стасюк, Саскатун; Патрикія Вец, Йорктон; Єлена Ківалюк, Йорктон.

По 25ц.: Евелин Тігач, Йорктон; Адрій Заразун, Йорктон; Ірина Бабин, Йорктон; Наталія Кривуляк, Йорктон; Софія Николят, Йорктон.

75ц.: Мих. Стасюк, Роблин.

35ц.: Панна Маргарета Залузька, Мозарт.

По 1.00: Марія і Антон Харандюк; Н.Н. з Едмор; Н.Н. з Бокс 7, Гримсбі; Катерина Бенко; Анна Пахолко; Н.Н.;

По 2.00: Н.Н. з Гримсбі; Приятелька Софія.

По 5.00: Н.Н. з Шол Лейк; Н. Н. з Айтуни.

Щиро дякуємо всім за надіслані жертви. Ті, що бажали б брати участь у всіх новенах підчас шкільного року можуть колинебудь прислати свою жертву на адресу:

Sodality of Our Lady
Sacred Heart Academy,
Yorkton, Sask.

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за щирі жертви. Нехай милосердний Господь надгородить сторицею!

І. Луців, Торонто	2.00
Пані Марія Підкович, Вініярд	1.00
Никола Івонус, Мелвил	.50
Марія Нагуляк, Едмонтон	.50
Пані М. Скубяк, Йонгставн	2.00
Стефан Крук, Бонівил	1.00
Михайло Садовий, Давфин	1.00

Пані Катерина Бендина, Філа.	1.00
М. Лазарозак, Бофало	1.00
М. Вавришин, Торонто	2.00
Никола Дідик, Торонто	1.00
Петро Балько, Голден	1.50
Пані В. Слота, Торонто	1.00
Антон Жукевич, Де Па	1.00
Марія Ріпка, Порт Артур	1.00
З похорону С. Фик, Йорктон	23.00
Пані В. Шевчук, Йорктон	1.00
М. Панасюк, Н. Сурей	.80
Марія Аркатин, Філадельфія	3.00
Г. Левко, Принс Альберт	1.00
Григорій Панас, Судбурі	1.00
Пані Марія Вайда, Ебенізер	4.00
Юстин Воробець, Саскатун	1.00
Пані Розалія Чорней, Осеж	1.80
Марія Терефенко, Шамокин	2.00
З похорону Михайлини Мартинюк, Йорктон	12.00
Поминальна відправа за бл. п. Ів. Підковича, Красне	3.00
З нагоди гостини для о. Р. Лужного у панства Жукевичів	8.00
НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ—	
І. Луців, Торонто	1.00
Юлія Гринчишин, Шікаго	10.00
Ілія Січкарук, Едмонтон	.75
Василь Гнесько, Монтреал	1.00
Пані С. Годований, Торонто	2.00
Пані Р. Нещембер, Грочлід	1.00
М. Г. Коганський, Форт Вилям	1.00
Пані В. Шевчук, Йорктон	1.00
НА НОВУ ДРУКАРНЮ—	
Василь Яремко, Йорктон	3.00

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 17 травня відбулася велика урочистість в Йорктоні: 52 студентів і студенток з наших католицьких інституцій одержали шкільні дипльоми.

В год. 7.30 рано Впр. о. Протоігумен Маланчук відправив читану Сл. Божу за абсольвентів, їхніх родичів і учителів, а Преосв. Кир Андрей Роборецький виголосив проповідь.

В 10.00 рано підчас Архиєрейської Сл. Божої Преосв. Роборецький висвятив на священика Всеч. о. Рудольфа Лужного. В год. 12.30 відбувся обід в парафіяльній залі. В год. 3.00 пополудні авдиторія д-ра Бресса була вщерть наповнена людьми, які прибули з далека й близька на церемонію градуації.

Перші ввійшли студентки Академії в Пресв. Серця в білих строях і шапочках. Потім абсольвенти в Колегії св. Йосифа. Вступне слово виголосила панночка Д. Наконечна. Потім студентки відспівали три пісні під проводом п. Е. А. Кросвейт.

Головну промову до абсольвентів виголосила Пр. Сестра А. О'Брайн, С.О.С. з Саскатуну. Вона підкреслила значення католицького виховання й обов'язок жити по-католицьки в світі. Потім абсольвентки виступили на сцену й одержали свої дипльоми.

Опісля студенти з Колегії св. Йосифа відспівали дві пісні під провом п. Пойнтер. Потім слідували шкільні нагороди.

Кінцеве слово в імені абсольвенток з Академії виголосила панночка Єлисавета Пирчак, а в іменні абсольвентів Колегії п. К. Форестер.

Урочистість закінчено канадійським гимном.

Опісля слідувало прийняття в честь всіх абсольвентів.

В неділю 27 травня відбулась жива вервиця на площі Колегії св. Йосифа заходом Марійської Дружини.

На закінчення Майських богослужень відбувся обхід з Найсв. Тайнами довкола городу ОО. Редемптористів і коронація статуї Матері Божої.

Після Молебня в вівторок 29 травня члени УКЮ зробили публичний акт посвяти М. Б.; наступного дня студенти з Колегії св. Йосифа зробили подібну заяву.

В неділю 17 червня о год. 7.00 вечері Преосв. Кир Андрей Роборецький посвятив площу під будову нової Академії Пресв. Серця в Йорктоні. В цьому торжестві взяло участь велике число духовенства й вірних.

ЙОРКТОН, САСК.

Посмертна згадка бл. п. Михайлини Мартинюк

З червня померла спараліжована Михайлина Мартинюк, літ 28. Покійна будувала всіх геройським підчиненням Божій волі.

Похорон відбувся в Йорктоні 7 червня. Покійна полишила в смутку батьків, 2 сестрі та 2 братів.

На поминках переведено збірку ($24.00) на укр. катол. пресу та радіопередачу.

МІСІЯ В ФІЛАДЕЛЬФІ, ПА.

Впр. о. парох Федорик запросив о. М. Щудла ЧНІ. провести місію в катедрі. Цікаві проповіді місіонера й лагідно переконливий тон виголошення стягнули багато парафіян, особливо інтелегенцій. Місія відбулася від 15-22-IV 1956.

Число слухачів зростало з кожним днем, поки в обширній катедрі не стало сиджень. Багато учасників мусіли стояти.

На заклик о. Місіонера парафіяни прийняли три Св. Причастя; одне за зріст покликань між нашою молоддю, друге за душі в чистилищі; третє за визволення України з большевицької кормиги.

Приявний.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Софія Фик

13 травня померла в йорктонськім шпиталі Софія Фик у 42-му році життя. Її мати зо старшим сином живе в Йорктоні.

Покійна була 21 років спаралїжована.

Бл. п. Софія Фик

На неї опікувалися муж і дочка. Хвора ніколи не скаржилася, ані не нарікала.

Похорон відбувся 17 травня, по якім були поминки в парафіяльній залі, на яких зібрано $56.00, з чого половину призначено на радіопередачу, а половину на прес фонд Гол. Спасителя.

ЙОРКТОН, САСК.
Похорон бл. п. Єв. Могили

31 березня 1956 померла бл. п. Євдокія Могила в 88 р. життя. Муж її помер тому 10 років. Покійна приїхала тому 50 літ з Зах. України до Канади.

Від 1942 р. мешкала в Йорктоні.

Бл. п. Євдокія Могила

Любила укр. катол. Церкву та була жертвенна для неї. Оставила 6 дочок і 2 сини, 29 внуків і 10 правнуків.

Пр. о. П. Малюга ЧНІ. відправив похорон. На поминках зібрано $25.50 на Голос Спасителя і радіеву програму.

Щира подяка жертводавцям і вічне щастя для бл. п. Є. Могили!

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон

(з додатком Похоронних Євангелій)

ЦІНА 35с

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 6. ЙОРКТОН, САСК. Червень, 1956

Ікона Ісусового Серця

У РИМІ жив славний маляр, що звався Помпей Батоні. Одного разу знайшовся він у невідрадній матеріяльній нужді. Отці духовні при церкві Ісуса в Римі порадили йому намалювати образ Пресв. Серця Христового, щоб можна було його виставити до прилюдного почитання. Боже Провидіння, сказали вони йому, винагородить тобі за святу й ревну працю як духовними ласками, так і дочасним матеріяльним добром.

Батоні, дуже вдячний, послухав доброї ради, багато молився й роздумував, щоб намалювати якнайкраще цей образ. Одного дня, як переходив самітною вулицею, приступив до нього бідний жебрак, просячи милостині. Батоній поглянув на жебрака, аж бачить... Це Христос! Вираз Його лиця був надзвичайно милий, ласкавий. Лівою рукою вказував на Своє Пресвяте Серце, що промінювало ясно наче сонце обведене терневим вінцем і завершене хрестом. З того самого Серця бухало безперервно вогненне полум'я і отворилася широка рана. Правою рукою показував на горіюче Серце, неначе просив чогось.

Серце маляра наповнилося великою радістю й здивованням, бачивши земськими очами Пресв. Серце Христове. Але не довго видіння тривало, бо скоренько зникло. Тоді Батоні щоскорше поспішив до своєї робітні, щоб Його відмалювати в цілій красі.

Цей прегарний образ Пресв. Серця почитають вже півтора віку в церкві "Ісуса" в Римі й сотки разів вже Його фотографували, щоб поширити по цілім світі.

Якщо тепер уважно приглянемося тому образові Пресв. Серця, побачимо п'ять замітних річей. Перш усього ясні промінння, довкруги терневий вінець, на вершку хрест, потім саме Серце, що з Нього бухає вогненна полумінь і вкінці глибока отверта рана.

Таке саме Серце об'явив Христос Св. Марії Маргареті Алякок, щоб показати свою гарячу любов до всіх людей. Чи роздумували ми над тим, що означають ці символи? Розважмо тепер один по другім і стараймося їх добре зрозуміти.

1. **Промінння ясні** вказують на те світло віри, що його Христос приніс світові. Він прийшов, щоб статися світлом для всіх лю-

дей. "Я є світло світу", каже Він про себе. Але на жаль більша частина людей ще немає цього ясного світла віри. Сьогодні один і пів мільярда людей ще не знає науки Господа Ісуса. Тож для більшої частини людства ще є ті условини, про які пише Св. Євангелист Іван: "Було світло правдиве, що просвічує кожного чоловіка, що приходить на світ. На світі був і світ Ним став і світ Його не пізнав". (Ів. 1, 9-10).

Кожний приятель Пресв. Серця, підносячи свої очі до Нього, бачучи ці ясні проміння, закличе в своїому серці: "Ісусе! дякую Тобі сердечно, що Ти дав мені правдиве світло, віру; вчини, щоб усі народи приняли це світло".

2. **Терневий вінець,** що окружає Пресв. Серце, представляє, як це пояснила Св. Маргарета—гріхи людей, що спричинили стільки болів і терпінь Христові. Про Нього предсказав пророк Ісая (53, 5): "Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші". Св. Іван Хреститель каже: "Це Агнець Божий, що бере гріхи світу' (Ів. 1, 29).

Кожний щирий приятель Пресв. Серця Христового, бачучи цей терневий вінець, скаже: "Добрий Ісусе, жалую сердечно за мої гріхи, вже більше не буду Тебе ображати, а тепер жертвую себе як перепросьбу—винагородження за зневаги, що їх я Тобі заподіяв, як також за ті зневаги, що їх одержуєш від усіх людей".

3. **Хрест,** що стояв колись на Голготі, так і тепер завершує Пресв. Серце Христове. Чому? Бо Христос ніс свій Хрест з любови до мене! Каже Св. Ап. Павло: "Полюбив мене й видав Себе за мене", а ще й тому—як каже св. Маргарета: "Бо Христос підчас Свойого життя носив у Свойому Серці пригадку на Свої страсті й смерть. Він терпів ціле життя з любови до Свойого небесного Вітця і до нас".

Тож, дивлячись на цей хрест, скажім собі: "Це знак моєї боротьби, побіди й слави. Я хочу його плекати в мойому серці, щоб бути подібним до мойого Царя. Хочу зносити терпеливо свої щоденні хрестики, щоб статися учеником Христа, бо Він сказав: "Хто хоче бути Моїм учнем, нехай відречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за Мною".

4. **Серце,** що з Нього бухає вогненна полумінь, означає гарячу й безконечну любов Христову до нас і всіх людей. Це ознака жертвенної любови, яка віддається вповні, щиро й самохіть, як кажемо "робить із серцем", значить, що своє заняття сповняє з любов'ю, робить з великим і щирим серцем.

Приятель Пресв. Серця зрозуміє слова, що ними відзивається Христос до нього: "Сину, дай Мені своє серце", й скаже щиренько: "О Мій Боже й найбільший мій Приятелю, Ти мені дав своє любляче Серце, ось Тобі даю моє. . Я Тобі посвячую його, щоб воно згоріло в полумині Твоєї любови. Тоді я зможу запалити любов'ю до Тебе серця всіх людей".

5. **Рана,** широка й отворена видніється в Серці Ісуса. Що ж вона означає? По смерті Ісуса на хресті жовнір проколов списою Серце й "витекла кров і вода". А по воскресенні, як Христос являвся Апостолам, що їх найбільше дивувало? Це, що Його руки, ноги й бік серця зберегли рани. Чи ці рани справляють Йому ще тепер терпіння? Ні, бо Христос в небі, де не можна терпіти. Тож, чому Христос заховав ці рани, передусім рану Пресв. Серця? Щоб їх показати Своїому небесному Отцю й ще успішніше заступатися за нас.

Чому ж нам тепер Христос об'являє Своє зранене Серце? Чи може любов Ісуса ще й тепер зранена? Так! Справді так! Чому ж? Бо й тепер є ще люди, хоч не всі, що не люблять Христа, а багато й таких, що Його завзято ненавидять... Тож ясно нам, що кожний ревний почитатель Пресв. Серця, коли дивиться на зранене Серце, буде відчувати біль і смуток у свойому серці. Болить його, бо ще й сьогодні більшість людей не хоче увірити в Христа й узнати за свойого Сотворителя, Пана й Бога. А є й такі, що ненавидять цілою душею Христа й переслідують Його св. Церкву. Тому буде він завсіди винадгороджувати й перепрошувати Ісуса Христа за людську невдячність. Не забуваймо отже, яке прегарне значення мають ці символи Пресв. Серця Христового.

1. Проміння означають, що Христос бажає, щоб усі люди прийняли світло віри. Про це молімся.

2. Терневий вінець означає, що Христос є жертвою людських гріхів; тому стережімся пильно гріхів.

3. Хрест закликує нас, щоб ми терпеливо зносили свої щоденні хрести-терпіння з любови до Ісуса.

4. Серце з вогненним полумям означає гарячу любов Ісуса; тому й ми посвятім себе любові Христа, кажучи: "Найсолодше Серце Ісуса, вчини, щоб я любив Тебе щораз то більше й більше".

5. Рана отворена означає перепросьбу та надолуження.

П. М. ЧСВВ.

Добрий приклад

Іван був протестантом. Він не любив католицької Церкви через різні фальшиві оскарження, що чув у своїм оточенні. Раз він пішов направляти дах у монастирі Сестер, бо він був майстром.

По кількох днях удався до католицького священика й попрохав навчити його католицької віри, бо бажав стати католиком. Священик спитався: "Що спонукало вас вступати до католицької Церкви?"

Іван відповів: "Недавно тому я робив поправки в монастирі. Там я бачив 50 жінок (черниць), що були в тій самій кімнаті (каплиці) більше ніж пів години й жадна з них не промовила ні словечка до другої. Думаю, що мусить бути Божою та Церква, що годна вчинити таке чудо. Ось чому я бажаю бути католиком".

Важливі Події

(Продовження)

13. Фундація в Матер Доміні (Капозеле).

АРХИЄПИСКОП з Конци, Йосип де Ніколяї, ревний архипастир, віддавна мріяв про місіонерів, які поселилися б у його єпархії й періодично голосили б Боже слово повіреним йому душам. Звірився зо своїм заміром двом священикам, Іванові Россі та Франціскові Марготі. Обидва священики знали Альфонса та його місіонерський Чин із місій, на яких бували по різних єпархіях. Не дивниця, що обидва заявили єпископові: "Покличте отця Альфонса Ліґорого!" Отець Маргота опісля вступив до Чину та став знаменитим ченцем.

Єпископ бажав наперед запізнатися з Альфонсом та його методою місій, тому запросив його проповідати місію в Капозеле. Капозеле лежало на яких 40 км. від Чорані. Запрошення на місію подано Альфонсові ще в 1745 р. в часі місії в Фодджі. Святий основатель не спішився приймати фундації, бо не мав доволі сил. Тут вмішався отець Вілляні і сказав: "Отче, робимо добро стільком народам. Не пошкодить відвідати ще одну місцевість. Цим разом жде на нас в Капозеле несподіванка".

Альфонс прийняв місію для Капозеле на кінець травня 1746 р. Капозеле лежить між горами. Тоді місцевість начисляла 3,400 мешканців. Заки почалася місія, Альфонс удався до Конца, щоб відвідати місцевого єпископа Йосипа де Ніколяї. Перед авдієнцією зайшов до церкви, щоб помолитися перед Пресвятими Тайнами та відмовити часослов. Один зо священиків, який працював у святині, зобачив убого вбраного Альфонса й подумав, що це жебрак-волокита. "Забирайся з церкви",—промовив до нього, "бо мушу замикати двері!" Альфонс спокійно попрохав його, чи міг би докінчити свій часослов. Священик докладно оглянув його та промовив: "Вчора нам хтось украв обрус із престола. Не хочу, щоб сьогодні зник іще другий".

Альфонс вийшов з церкви і пішов на авдієнцію до архиепископської палати. Там архиепископ обняв його з пошаною й сердешно привітав у присутності свого клеру, між яким був і той священик, що вигнав його з церкви. Зобачивши, хто був Альфонс, бідний священик почувся сильно застиджений. Цей священик звався дон Андрій Плято.

Вернувшись до Капозеле, Альфонс розпочав місію у головній церкві. Його вимова та чесноти стягнули стільки народу, що згодом парафіяльна церква була замала, щоб помістити численних слухачів. Викладаючи народові обов'язок уникати нагоди до гріха, Альфонс рішуче осудив грішні заручини і сильно напʼятнував закорінене надужиття, яке батьки заручених молодят толерували під притекстом, що молодята внедовзі і так поберуться. Надужиття ж було в тому, що заручені проживали разом у домі молодої ще заки поженилися. Це, розуміється, була небезпечна нагода до гріха.

При кінці місії місцевий єпископ відвідав Альфонса та його місіонерів. Альфонс був тоді на проповідальниці. Єпископ увійшов до церкви. Альфонс говорив про милосердя Пресвятої Богородиці. Нарід плакав. Заплакав і старий архиепископ разом із своїми духовними дітьми.

3-го червня саме перед закінченням місії архиепископ, декілька священиків і Альфонс удалися до **Матер-Доміні,** де була церковця присвячена Пречистій Діві Марії. Святиня лежала на горбку. Довкруги простягалися ліси і чудові краєвиди тір. Святиня віддалена від Капозеле на два км. Маленька церковця мала невеличку статую Божої Матері, звідкіля й ціла місцевість звалася Матер-Доміні цебто Божа Мати. Ця статуя славилася численними чудами, тому й була широко відома народові.

Положення Матер-Доміні подобалося Альфонсові. Святиня й майбутній манастир були б поза містом Капозеле, і це запевняло б спокій ченцям. Численні паломники, що приходили відвідувати статую Богородиці, постачали Отцям працю у вільнім від місій часі. Крім цього з Матер-Доміні можна було легко улаштовувати місії в дооколишніх єпархіях Муро, Сан Анджело-Бізаччя, Лякедонія, Монтеверде і Сатріяно. Зрештою сама обширна єпархія Конца постачала багато праці, бо в ній був дотіль тільки один монастир ОО. Францісканів.

Хоч які принадні були вигляди, всетаки Альфонс вагався прийняти цю святиню. Не мав він грошей, бо місії не приносили ніяких доходів, ба й фінансово Отці місіонері тратили, бо мусіли здебільша самі оплачувати всі видатки подорожі. Треба було побудувати будьякий притулок для Отців. Це теж немалий видаток для вбогого Чину, що боровся за шматок хліба для своїх членів.

Альфонс набрав охоти почати нову фундацію в Матер-Доміні тоді, як зобачив, що частина клеру, боячись за свої доходи, почала противитися й поборювати плян архиепископа. "Це добрий знак, що диявол занепокоївся. Він передбачує свою поразку. Остаточно Бог затріюмфує",—промовив Альфонс.

Архиепископ і Альфонс оглядали церковцю в Матер-Доміні, що мала перейти на власність Чину. До них долучився впливовий священик, геральд опозиції для нової фундації. Він готовився до вияву свого спротиву, як нараз спаралїжувало йому уста. Це була пересторога Божої Матері і дон Сальватор якслід зрозумів її. Упав навколішки та посеред болю закликав: "О Божа Мати, не буду противитися—така моя обітниця—щоб місіонері тут поселилися". Як тільки вчинив цю розкаяну обітницю, біль зник і він став здоровий. З того часу став великим приятелем і оборонцем Чину.

Переговори між архиепископом і Альфонсом ішли успішно, поки не заторкнено справи вивінування монастиря. Архиепископ бажав, щоб Отці місіонері часово поселилися в Матер-Доміні та зайнялися святинею. Згодом справи вивінування будуть якось полагоджені. "Якщо так справа стоїть", промовив Альфонс із пошаною, "то ніщо з цього не вийде. Я не прийшов сюди закладати монастиря, але проповідати місію душам, як цього вимагала Ваша Ексцеленція. Тепер можу спокійно відійти".

Отці Россі та Марготта обіцяли фінансову поміч Отцям, але це було абсолютно замало, щоб постачити монастиреві конечні засоби до існування. Архиєпископ мав доповнити доходи, але відмовився. Ціла справа була б покінчилася нічим, якщо б отець Іван Россі, парох із недалекого сільця Контурсі, не був упав своєму архипастиреві до ніг і з плачем в очах не благав його змилосердитися над душами своїх духовних дітей. Зворушений архиєпископ погодився дати одноразово 2,000 дукатів (щось около 2,000 долярів) на нову фундацію. Нарід довідався про заключення угоди та почав сильно радіти, виявляючи своє задоволення співом, пишними освітленнями й стріляниною. До загальної радости долучилися місцевий князь і княгиня, що були властителями посілости Матер-Доміні. Вони пожертвували Альфонсові потрібні матеріяли, щоб направити старі будинки та здвигнути монастир. Побожні князі пам'ятали про пророцтво Св. Йосипа від Хреста про прихід нових місіонерів. Цей святець був алькантарійським ченцем і протоігуменом. Двадцять літ перед приходом Альфонса до Капозеле один із ченців, що був сповідником згаданих князів, виявив Святому Йосипові від Хреста бажання оснувати в Матер-Доміні манастир ченців Алькантарійців. На це побожний протоігумен відповів йому:

"Не продовжуйте переговорів, бо Бог не хоче, щоб наші ченці там поселялися. Проте за двадцять літ інші ченці переберуть обслугу святині. Вони будуть дуже ревні за славу Божу та спасіння душ".

Святий Альфонс був саме вписався в ряди неаполітанського клеру, як Святий алькантарієць написав це пророцтво. Тоді Альфонс навіть не думав про заснування якогось Чину, який опісля заложив посеред безчисленних трудноців.

Більше ніж рік проминув, заки сини Св. Альфонса узяли в посідання церковцю та забудування в Матер-Доміні. Альфонс був поручив отцеві Цезарові Спортеллі дістати королівське одобрення на новий осідок місіонерів, висилаючи до короля листа з заявою, що вони бажають трудитися в архиєпархії Конца, де є дуже багато духовно опущених душ.

Заки прийшло королівське позволення, Отці трудилися не тільки в архидіецезії Конца, але працювали теж в дієцезії Монтемарано, де був епископом Інокентій Сансеверіно, уродженець Пагані. При кінці 1746 і в початках 1747 Альфонс і його співбраття були зайняті місіями, голосячи Боже слово в Вольтуарі, Теорі, Кайрані, Калітрі, Лявініяні, Калябрітті та Сенеркії. Були це тяжкі місії. Отці мусіли вислухувати численні сповіді, пробуваючи щоденно 10-12 годин у сповідальницях.

11 березня 1747 р. король одобрив нову фусдацію під умовиною, що вона не матиме форми манастиря, а тільки буде помешканням для священиків, що трудяться для добра душ по різних епархіях. 23 серпня 1747 р. отець Сарнеллі, Гардзілльо і Брат Ґаспар перебрали управу нової фундації, що мала статися така славна завдяки тлінним мощам великого модерного чудотворця, Св. Ґерарда Маеллі, скромного Брата Помічника, який своєю святістю прославив Чин Пресвятого Ізбавителя на ввесь світ. Тут помер святий чудотворець Ґерард у 1755 р. Нова церква стала

базилікою в 1930 р. Щорічно, особливо в літніх місяцях, численні паломники відвідують цю святиню й моляться до Святого чудотворця. Ще й досьогодні великі чуда діються на його гробі.

Хоч 24 лютня 1748 р. архиєпископ Конци одобрив правила Чину Пресвятого Ізбавителя, проте Отці мусіли довго боротися з недостачами у Матер-Доміні. Вони не мали навіть дарохранительниці, щоб зберігати Святі Тайни. Не було відповідного приміщення для ченців. Отак зачали будувати монастир для 13 ченців. Тяжка праця, брак гроша викликували знеохоту в серці невтомного отця Цезаря Спортеллі, як це видно з листа до Св. Альфонса:

"Бог знає, скільки коштує мене Капозеле. Це чудо, що я не усунувся на пустиню. Ще й досіль відчуваю бажання стати картузом".

Це були тільки вибухи хвилевої знеміри на вид прерізних труднощів, які отець Спортеллі, настоятель нової фундації, вмів погеройськи перемагати, бо був мужем монашого послуху та ревнителем Правила Чину. Це видно з листа, який написав в часі ожидання на королівський декрет, що мав одобрити фундацію в Матер-Доміні. Отець Спортеллі мусів на часок замешкати в домі панства Санторелли. На це він делікатно звернув увагу Св. Альфонсові: "Правило забороняє нам проживати одинцем без товариша...". Тут поступають зо мною немов з Папою. Їм, сплю, і читаю пояснення-коментар Корнелія Камінського про листи Св. Павла. Мало що сповідаю, бо нема нагоди. Відчуваю єдину прикрість цебто те, що проживаю поза гніздом (монастирем)".

З оснуванням манастиря в Матер-Доміні новий Чин мав чотири доми і 20 членів з вічними обітами. Число ченців зростало з кожним роком. В 1743 р. вступив до Чину молодий запальний шляхтич **Кармин Фіокі.** Цей юнак був найстаршим сином багатих батьків. Закінчив студії в найславніших школах Неаполю, де з'єднав собі подив ровесників. По студіях вступив до семінарії, хоч батьки сильно противилися його священичому покликанню, бо вони мали інші пляни для свого первенця. По висвяченні на диякона часто відвідував Отців у Чорані й рішився стати Редемптористом. Не кажучи нічого батькам, потайки вступив до новіціяту. Обурені батьки рішили за всяку ціну витягнути його з манастиря. Не помогли ніякі благання й переконування. Огірчений батько удався до короля й благав його наказати молодому Карминові вийти з Чорані, бо його ніби присилувано до цього кроку. Король звелів молодому кандидатові перейти до одного монастиря в Салерно, щоб призадуматися над своїм покликанням. Новик Кармин відбув пробу, вернувся до Чорані та став одним із кращих місіонерів Чину.

Отець **Олександер де Мео,** великий вчений і працьовитий місіонер вступив до Чину в 1748 р.—Внедовзі потім Брат **Ромітo** долучився до ченців Чину Пресвятого Ізбавителя. Цей добрий Брат трудився в Чині 64 роки і став секретарем Альфонса, як Святий Основатель дістав призначення на епископа в Сан Аґата дей Ґоті біля Беневенту.

14. Праця над моральною системою

Христос подав Своїй Церкві Божий закон, який має керувати

життям людей. Проте неодне в цім законі неясне, тому потребує висвітлення. Це обов'язок богословів і моралістів, що, спираючись на об'явлених правдах, витягають заключення про інші правди чи укладають норми поведінки для християн.

В часі місій Альфонс і його співбраття відчували потребу сталих і ясно окреслених норм, щоб подавати їх душам, які приходили до них за різними порадами. Альфонс став думати та збирати матеріяли, з яких згодом уложив свою славну **Моральну,** що з'єднала йому славу найбільшого моралісти католицької Церкви.

В Італії є поганий звичай богохулити померлих. Моралісти дискутували, чи така зневага є легким чи смертельним гріхом. Альфонс видав книжечку, в якій заявив: "Простолюддя, богохулячи мерців, не має наміру зневажати душі. Отож така зневага не є тяжким гріхом". За цю розумну розв'язку, що всі сьогоднішні моралісти приймають, один домініканець під псевдонімом Кириляка Крізео накинувся на Альфонса: "Хто ти такий, що, виходячи з ліса (тут згадка про Делічето), хочеш бути законодателем і учителем?"

Альфонс шукав правди, не власної слави, тому продовжав працю над моральною системою, розчитуючись у численних авторах, які займалися моральними проблемами людської поведінки.

Тільки Святі Божі угодники знайдуть час, щоб виконати стільки добрих діл. Альфонс був невтомним місіонером, архимандритом Чину, провідником душ... Ці зайняття були б виповнили ввесь час для пересічної людини, не лишаючи їй хвилинки на наукову працю. При тім Альфонс терпів на астму, але ця хвороба не перешкодила йому так трудитися немов був би зовсім здоровий. Переглядаючи десятки томів, що їх написав Альфонс, треба дивуватися, де стільки часу знайшов і звідкіля взялася в нього така сильна енергія. Тайна всієї його діяльности це безмежна любов до Бога та нестримне бажання помагати бідним душам пізнати Божу правду та спастися.

В половині квітня 1747 р. Альфонс вернувся до Делічето, звідкіля вислав до друку свій перший твір про моральне богослов'я: **Adnotationes... (Замітки)** до твору славного богослова-моралісти Бузенбавма. Цей твір став вступом до його світлої карієри в ділянці морального богослов'я.

Був він вислідом довголітньої праці, поважних студій і глибокого роздумування. Сам Альфонс писав до абата Йосипа Мускарі: "Це коштує мене довгі роки труду. Особливо в останніх п'ятьох літах я присвячував цьому творові 8, 9 або й 10 годин денно. Я сам дивуюся й лякаюся, як сьогодні думаю про це".

Пишучи цей твір для загалу християнських учених, Альфонс у першу чергу бажав зладити докладний підручник для власних семінаристів. Розіслав видруковану книжку різним богословам і епископам. Загал учених прийняв твір Альфонса з великими похвалами. В ньому він виступив проти надмірної строгости у трактуванні душ.

Крім цього Альфонс займався двома улюбленими темами в своїх писаннях: Пречистою Дівою Марією, "Яка вирвала мене зо світу та привела до пристані дорогого Чину" і Папою, в якім бачив наслідника Св. Петра.

Христове Серце полонює Естеру

М. Щ.

В ЧАСІ розвалу московської імперії в 1917 р.Отець Михайло К., український капелян при Січових Стрільцях, відправляв богослужения в каплиці для нашого вояцтва. Втомлені вояки чудово співали Молебен до Пресвятого Серця Спасителя, подивляючи прегарну ікону Богочоловіка.

Христос немов живий споглядав із ікони на загартованих січовиків, що безстрашно змагалися за волю України з московськими наїздниками. Його Серце променювало жатучим полум'ям любови, що пробивалося з Божественної душі Божого Сина. Рана ж цього люблячого Серця приковувала до себе увагу глядачів.

На другий день уранці немало вояків приступили до сповіді та Св. Причастя. Була це перша п'ятниця місяця. Прийняттям Святих Тайн вояцтво вшанувало любов і ніжність Христа Чоловіколюбця для наших безсмертніх душ.

Отець Михайло К., відбувши довге благодарення по Службі Божій, збирався виходити з каплиці, аж тут почув чиїсь кроки... Обернувся. До каплиці вбігло маленьке, кучер'яве дівчатко й стало пильно приглядатися до ікони Спасителя.

Капелян наблизився до дівчинки: "Як звешся, доню?"

"Я називаюсь Естерка", відказала дівчинка, не відриваючи очей від ікони Спасителя.

"Може ти часом жидівочка?"—спитався капелян.

"Так, я жидівка. Моя неня померла тому два роки. Доглядачка ще спить, тому мені вдалося вирватися з хати. Я тут була вчора ввечорі, але не могла наблизитися до ікони, бо тут було повно вояків... Ох, як гарно вони співали!"...

"Чого ж ти хочеш, дитинко?"—ласкаво тягнув капелян, вдивляючись у живі й розумні оченята дівчинки.

"Я хочу знати, хто це намальований на образі? Він такий гарний!... Ох, як я його люблю!"—шепотіло ніжним голосочком схвильоване дівчатко.

"Це Ісус Христос, Божий Син... Це Спаситель людства"...— пояснив священик.

Естерка почала любляче повторяти: "Ісус, Ісус!" Священик підніс її догори, щоб могла краще приглянутися іконі. Дівчинка довго й поважно дивилася... "Чому ж Він простягнув руки?"—спиталася.

"Він хоче серця. Ісус бажає, щоб люди всім серцем любили Його, бо Він полюбив їх і помер за їхне спасіння!"—говорив капелян.

"А хто зранив Його Серце? Ах, це мусів бути жорстокий розбійник!... Ісус такий ласкавий... Він напевно не вчинив нікому лиха..."

"Це жиди прибили Ісуса до хреста... Це вони зранили Його Серце"...

"Жиди?"—закликала Естерка... "Жиди? Я теж жидівка, але я не зранила Його... Ні, я не зранила Його Серця!"... Гарячі сльози витиснули з її оченят і поплили по рум'янім личку.

Отець капелян наблизив заплакане дівча до ікони. Вона, плачучи, стала цілувати рану Спасителевого Серця і кликати: "Ісусе, я люблю Тебе... Ісусе, Ти знаєш... Я не зранила Твого Серця!.. Ні, ні, я ніколи не вчинила б Тобі такої кривди!..."

Капелян узяв Естерку з собою на снідання. Потім довго розказував їй про Ісуса, Його народження в Вифлеємі, смерть на Голгофі та появу Св. Маргареті в 1675 р....

Естерка слухала, зітхала, плакала... Капелян дав їй на прощання маленький катехизм... Дівчинка сховала собі його за пазуху...

Проминув рік... Наші війська мусіли відступати під навалою ворога... Надійшла офензива. Відважні Січові Стрільці відкинули ворога та йшли вперед, прямуючи до золотоверхого Києва.

Отець Михайло проїжджав зо своєю частиною крізь містечко П., де ще горіли хати, бо ворог іно покинув його...

Ось знайома капличка... Ось дім Естерки... Боже!... Він розвалений... Іще димиться... Капелян входить до хати... На долівці вбита старша жінка. Либонь доглядачка Естерки...

А де ж дівчинка? Де Естерка? Гейби якесь натхнення почув у душі: "Вона в каплиці!" Удався до каплиці... Не помилився... Скривавлене дівчатко лежало перед престолом Пресвятого Серця... Було зранене в груди відламком шрапнелі... Ледве доволіклося з хати, бо хотіло померти перед іконою Христа Чоловіколюбця...

Священик нахилився: "Естерко, Естерко!..." Відчинила оченята. Уста прошепотіли: "Ісусе, Ісусе, я люблю Тебе... Я не зранила Твого Серця!"...

Не було часу таїтися... Отець Михайло витягнув філіжанку з водою. Одною рукою пригорнув до серця конаючу дівчинку, а другою вилляв воду на її голову: "Хрещається раба Божа Марія Естера"...

Дівчинка посміхнулася... Капелян підніс її до ікони Спасителя... Ніжно поцілувала Рану Ісусового Серця і промовила: "Ісусе, Ісусе"...і, схиливши голову на груди Христового священика, спокійно заснула в Господі...

"Ідіть за Мною"

САМ Ісус Христос, пробуваючи на землі, вибрав і покликав перших кандидатів до апостольської праці. При тім Він ужив теж людських засобів, щоб збільшити число Своїх апостолів. Андрей, повний радости, що запізнався з Месією, привів до Нього свого брата, Симона. Те саме Пилип вчинив із Натанаїлом. Знаємо, що Св. Іван Хреститель не був священиком, однак він спрямував двох своїх учнів на священичий шлях. Якщо б не був показав їм Божого Агнця, то вони правдоподібно ніколи ні були б пізнали Ісуса. Св. Іван—це неначе символ всіх людських посередників, яких сьогодні вживає Господь Бог, щоб провадити ідейних юнаків до свого виноградника.

Правда, сьогодні, Христос особисто не відвідує наших домів, ні наших шкіл і видимо не показується нашим дорогим юнакам. Однак, не слід думати, що через те Його вплив тепер менший. Є подібність між покликанням Апостолів і покликанням сьогоднішніх юнаків.

У світі ніщо не діється без волі чи допусту всемогучого Бога! Апостоли були фізично та духово приготовані до своєї шляхетної праці. Вселаскавий Господь вибирає цього або того юнака до духовного стану. Тому Він наділяє ту вибрану особу відповідними фізичними та духовими прикметами, які причиняється до того, щоб життя цього юнака, віддане на службу Богові, було щасливе. Якщо Христос звернеться до доброго юнака словами, **"Іди слідом за Мною"** (Марко X: 21), то нехай він буде вповні готовий прийняти це почесне запрошення.

Цей вибраний юнак дуже часто походить з глибоко-релігійної родини. Перша учителька це його побожна мати, що передала йому свойого духа віри й тим самим вляла в його серце пошану до всього, що добре та святе. Можливо, що батьки посилають свого сина до школи, де його учителі є ревні священики, Брати, або монахині й він під їхнім проводом вироблюється на прикладного юнака. Не зважаючи на те, як Господь об'являє цьому юнакові Свою волю, Він завжди знайде якийсь спосіб, щоб заговорити до тих відважних юнаків, що мають очі, щоб бачити та уші, щоб слухати.

Не кожний добрий юнак хоче вповні віддатися на службу Богові та своєму народові. До його шляхетних прикмет душі та тіла треба ще сильного бажання, щоб стати духовною особою!

Таке бажання, в першій мірі, це діяння Божої ласки. Воно вподібнюється до Христового замилування до Своїх апостолів, яке зросло во одну велику любов і приязнь. Ця ласка, хоч невидима, є в душі; вона просвічує розум і скріпляє волю та збуджує натхнення до думок, бажань і діл, які цей юнак хотів би сповнити як добрий священик.

Наш божественний Спаситель присутній в Пресвятій Тайні Євхаристії, є найбільшим джерелом ласк для душі кожного юнака. В Святім Причасті цей юнак неначе вдивляється в обличчя самого Христа і захоплюється Ним так, як це робили колись Христові апостоли. Коли Христова приязнь наскрізь опанувала цього юнака, одне слово доброї матері, учителя, або духовна наука буває тою рушійною силою, що збуджує в ньому шляхетне бажання стати "другим Христом".

В школі Христа бажання цього юнака очищується добрим наміром, щоб цілим серцем полюбити Божественного Спасителя, гарячо бажати спасти якнайбільше душ, і глибоко вкорінити в собі три головні чесноти, покору, чистоту та послух, що є необхідні для кожного ревного священика. В школі Христа, юнак є вільний від світового гамору та його лукавства, тому Христос може свобідніше діяти на його волю і розум, щоб їхня приязнь збільшилась і скріпилась! Із пристав'ання з Ісусом молодий левит поволі набирає Христового духа. Кожний день приводить його ближче до престола Божого, і кожний день вливає в його молоде серце більше ніжної любови, щоб вповні посвятитись на службу Христові та своєму народові. Там навчиться цей юнак думати та дивитися на справи світу в дусі Христовім. Тільки тоді відкриється велика тайна його покликання. Тоді він стане переконаний, що Христос навіть сьогодні звертається до сміливих юнацьких сердець і кличе їх до Себе.

Юнак, ставши "другим Христом", буде ревно працювати та всіма силами змагати, щоб відновити Божого духа в інших обпалих юнаках, щоб і вони могли здійснити пляни Божої любови. Ще не одного юнака заохотить він, щоб вступав у ряди Христових служителів, щоб боровся як відважний вояк і високо держав Христовий прапор проти зіпсутого світу, в якім шаліє злоба і ненависть.

Одначе, будьмо глибоко переконані, що навіть сьогодні в цім модернім світі Христос бажає знайти між відважними юнаками, що носять в своїму серці духа жертви, багато щирих сердець, щоб посвятились на службу Богові.

Сердечно просім Ісуса, та Його Божу Матір, щоб Господь посіяв зерно покликання в душах наших добрих українських юнаків, "щоб почули Його голос, зберегли його та в своїм часі принесли стократні овочі"!

Дорогі Родичі! Сердечно просіть в Найсолодшого Серця Ісуса і Марії, щоб Вони покликали з-поміж ваших найкращих синів і дочок бодай одного сина і одну дочку на службу Богові та українському народові!

Український юначе! Якщо хочеш посвятити своє життя на службу Богові та своєму народові і бажаєш більше інформацій, вернися до:

Rev. Father Master,
Ukrainian Redemptorist Fathers,
Yorkton, Saskatchewan
Canada

Якщо ж Ти ще не покінчив гайскул, то можеш закінчити його в нововідчиненій Колегії Св. Володимира в Роблині...

10 вересня 1956 р. починається там шкільний рік. Хлопці, що покінчили сьому клясу, можуть негайно зголошуватися до Колегії.

Отож вишли своє подання ще сьогодні до:

St. Vladimir's College,
Roblin, Man., Canada

Р. Мартинюк, ЧНІ.

Чи душі в чистилищі моляться за нас?

Напевно, що моляться, хоч ми забуваємо молитися за них. Наші рідні та кревні, що пішли до чистилища, не забули про нас і не перестали любити нас. Що більше! Вони сильніше люблять нас і моляться Богу, щоб ми добре проживали, служили Богові і запевнили собі спасіння душі.

Часом Господь Бог або ангол хоронитель інформує їх про те, що діється в їх родині, тому й вони можуть знати навіть про особисті наші справи чи терпіння.

Християни щоденно повинні молитися за душі в чистилищі, особливо за найбільше опущені та всіма забуті душі, що там мучаться і ждуть на поміч від людей, які проживають на землі. Якщо ми визволимо їх з чистилища, то вони будуть наші найкращі приятелі за життя, при смерті та по смерті; будуть молитися за нас, поки не зобачуть нас у небі!

Чи в Східній Церкві була знана вервиця в давніх часах?

Напевно, що була знана. Вервицю винайшли єгипетські пустельники. Від єгипетських пустельників звичай молитися на вервиці перейшов до грецьких і латинських манастирів. Саме слово вервиця походить від церковного слова **верв** цебто шнурок, бо пустельники в'язали вузлики на шнурку, щоб рахувати свої молитви.

Як Україна прийняла християнську віру, то східні монахи прийшли до нас і принесли вервицю. Найдавніші малюнки представляють Св. Антонія Київського з вервицею в руках. (Див. Гол. Спас., ч. жовтень 1953, 14 стор.)

Отож вервиця це побожна практика Східньої, навіть української Церкви, а не польська чи латинська знахідка.

Чи це гріх дивитися на людське тіло в дійсності чи на малюнках?

Людське тіло це Божий твір. Сам погляд без злого наміру не є тріхом. Проте ці погляди, якщо хтось приглядається без потреби до людського тіла, можуть бути нагодою до тріха, бо викликують злі гадки чи бажання

та ведуть до злих діл з собою чи з другими.

Отож треба уникати подібних поглядів, хібащо заходить дійсна потреба, як це буває для лікарів, інфермерок чи матерей.

Не слід приглядатися нескромним малюнками, бо дуже часто їх автори намагаються цими малюнками викликувати в людях пристрасті та провадити їх до гріха.

Недобровільний, припадковий погляд на нескромний малюнок не є гріхом. Якщо цей погляд викликує злу гадку, то треба відкинути її, кажучи: "Ісусе, Маріє, Йосипе, хороніть мене від гріха!"

Я старша дівчина. Танцювати не люблю. На парафіяльній забаві якийсь мужчина прохав мене танцювати з ним. Я відмовилася. Чи я була б згрішила, якщо б була пішла з ним танцювати?

Танець сам собою не є ніяким гріхом. Це тільки забава. Можна бавитися і без гріха, ба й треба так бавитися. Христос благословляє тих, що бавляться для Бога. Сам Він був на весіллі в Кані Галилейській.

Проте танець може бути нагодою до гріха, коли танцюристи гасять світло в залі або так скручують його, що майже нічого не видно, або як що злого роблять. Це слід уникати, бо таке танцювання легко розбуджує пристрасті та веде до гріха.

Чи треба прийняти Св. Причастя, щоб зискати повний відпуст за Хресну Дорогу?

Ні, не треба. Треба однак бути в стані освятної ласки, бо хто має тяжкий гріх на душі, той не може доступити ніякого відпусту.

Хто ж приступить до Св. Причастя в дні, як відбуває Хресну Дорогу, той зискує додатковий, повний відпуст.

В нас є дві українські католицькі парафії. Де має бути шлюб, як хлопець належиться до одної, а дівчина до другої парафії?

Якщо молодята є того самого обряду, тоді шлюб відбувається в церкві молодої. Парох молодої благословляє такі шлюби. Єпископ молодої звільняє від усяких перепон, якщо треба якоїсь диспензи.

Що таке первородний гріх? Як він переходить на всіх людей?

Первородний гріх це габітуальний гріх, гріх людської природи, а не поодиноких душ, бо цей гріх не є особистим гріхом. Цей гріх полягає в тому, що душа новонародженої дитини із вини Адама є відвернена від Бога. Це ж відвернення це наслідок позбавлення освятної ласки, яку Адам затратив для себе та своїх нащадків.

Існування первородного гріха певне. Пророк Давид кличе: "Ось у беззаконні я зачатий і в гріху зачала мене моя мати" (Пс. 50, 7).

В якому беззаконні Давид народився? Та ж його батьки були законними подругами. Чи сам він згрішив заки народився? Це неможливо, бо дитина не може згрішити, поки не дійде до вживання розуму, що звичайно буває около сьомого року життя.

Найсильніший аргумент на існування первородного гріха подає Св. Павло: "Як через одного чоловіка ввійшов гріх у світ та з гріхом смерть, так увійшла смерть на всіх людей через те, що всі згрішили". (Рим. 5, 12)

Хрещення змиває первородний гріх, бо вливає до душі освятну ласку, яка привертає людям Боже синівство, участь у Божій природі та право до неба.

Чи інквізиція кидає тінь на цілу католицьку Церкву?

Ні, не кидає, бо інквізиція була інституцією еспанських королів, щоб здушувати протестантський рух в Еспанії. Може й вона часом допустилася деяких помилок і засудила декого невинного, але цих помилок було небагато в порівнянні з жорстокістями, яких протестантські реформатори допускалися над католиками в Англії, Німеччині чи Скандинавії.

За надужиття еспанської інквізиції відповідає еспанський король, не папа чи католицька Церква, бо інквізиція по інших католицьких краях не допускалися ніяких жорстокостей. Це був собі звичайний трибунал, що чував над чистістю віри.

Що значить слово "целебат"?

Целебат це безженство, яке Христова Церква накладає на своїх священиків. Ніхто нікого не силує бути священиком. Коли ж хтось хоче ним бути, то має прийняти умовини наложені Церквою. Церква ж вимагає для власного добра та успішнішої праці для добра вірних, щоб її священики були безженними. Тут нікому не діється кривда, бо Церква не силує нікого бути священиком.

Зрештою Сам Христос заохочував до безженства Своїх учнів і апостолів: "Хто покине дім—— жінку, той стократно отримає і життя вічне наслідить" (Мт. 19, 29).

Св. Павло заохочує всіх бути безженними: "Хочу, щоб усі чоловіки були як я" (І Кор. 7, 7). Кожен знає, що Св. Павло був безженний.

Дальше він заявляє: "Нежонатий про Господні речі клопочеться, як догодити Господеві. А жонатий клопочеться життєвими речами, як догодити жінці" (І Кор. 7, 32-33).

Проте ні Христос, ні Апостол народів не наложили на нікого целебату, полишаючи Церкві чинити так, як вимагатимуть потреби часу.

Церква ж уважає, що нежонатий клер як такий краще надається до праці, особливо в сьогоднішніх часах, тому й рішила, що її клер має бути безженний.

Чому подекуди викидають квіти з наших церков?

По приписам нашого требника й церковного права на престолі повинні бути тільки оці речі: Євангелія, ручний хрест, свічники та кивот.

Звичай прикрашувати престіл квітами завівся в нас десь у 16-17-ім столітті. Новий требник бажає, щоб ми вернулися до давнього звичаю.

Деякі Отці парохи дозволяють ставляти квіти біля престола, щоб не викликати протестів поміж своїми вірними, які привикли бачити квіти на престолі.

Чи вільно католикам ходити до некатолицьких церков?

Не вільно, бо своєю участю в їхніх богослуженнях католик бодай зовнішньо твердив би, що некатолицькі церкви теж правдиві. Тимчасом правдивою є тільки одна Церква, бо Христос оснував тільки одну, а не сотки церков: **"Ти Петро, й на цій скелі побудую МОЮ ЦЕРКВУ"** (Мт. 16, 18). Ця ж Церква Христова це католицька Церква, бо тільки вона збудована на авторитеті Петра та його законних Наслідників, Римських Папів.

Тільки Своїй Церкві Господь дав право навчати людей і провадити їх до вічного спасіння. Церковні ж відправи це один із засобів спасіння. Ось чому не вільно ходити на некатолицькі богослужби, бо вони не є засобами спасіння через те, що їхнім міністрам Христова Церква не доручила вести людей до спасіння й освячувати їх.

Що значить слово "православний"?

Православний християнин це той чоловік, який визнає віру згідну з рішеннями перших сімох вселенських соборів, які відбулися ще перед великою схизмою 1054 р. Ці собори признавали авторитет Римського Папи над вселенською Церквою, бо бачили в ньому наслідника Св. Петра.

Отож тільки католики є дійсними православними християнами, бо тільки вони вповні годяться з рішеннями перших сімох вселенських Соборів Христової Церкви.

КАЛЬВИНІЗМ

І. Основник секти

Іван Кальвин був основником кальвинізму. Був сином боднаря, Герарда Кальвина. Уродився в Нойон у Франції 19 липня 1509 р. Побожна мати добре виховала його.

Іван був дуже здібним юнаком. Покінчивши студії, став скарбником урядовцем і секретарем єпископа в Нойон.

Змалку любив студіювати богослов'я. Тут заблистіли його умові здібності. Нажаль здібності не направили його лихої вдачі та розв'язлих обичаїв.

Покинув богослов'я та кинувся до канонічного права. Право не подобалося йому, тому знову вернувся до богословських студій.

Удався до Парижа, де запізнався з еретицькими писаннями німецького псевдореформатора, Мартина Лютра. Лютрові твори стали просякати його своїми навчаннями. Лютрова теорія про оправдання людини через саму віру вчинила на Кальвина незатерте враження.

Попирання Лютрових навчань викликало в Паризькій Сорбоні ворожість до нього. Мусів забратися з Парижа. Якийсь час блукав по світі, поки не зайшов до Базилії в Швайцарії, де прихильники Цвінглього радо прийняли його, бо Цвінглі погорджував Пресвятою Євхаристією та був завеликим раціоналістом навіть для еретиків.

В 1534 р. Кальвин видав свою книжку **"Засади християнської релігії"**, яка з'єднала йому багато сторонників у Швайцарії та Франції.

Кальвин невпинно покликувався на Святе Письмо, щоб доказувати свої твердження. Був учений, логічний, методичний і сантиментальний у навчаннях, тому подобався швайцарським відступникам, які не добачували, що їх провідник безскрупулятно перекручував Святе Письмо та нагинав його до своїх єресей.

Женева стала ареною діяльности Кальвина, де він завершив псевдореформу Фареля та Віретa, які вже довший час ширили сектанські теорії в французькій частині Швайцарії, бунтуючи народні маси проти старої віри.

Почалося вандальське нищення престолів і статуй. Сектанти прогнали католиків. Одні опинилися в тюрмі, другі на вигнанні.

Кальвин прибув до Женеви в 1536 р., щоб докінчити знищення католицької Церкви в цьому місті. Як усі псевдореформатори, так і Кальвин не визначався поміркованістю. Почав проводити натальну реформу обичаїв поміж зітсованим населенням, заводячи в місті теократичний устрій. Женева мала тоді 15,000 мешканців. Частина населення прийняла його навчання немов непомильне.

Під впливом Кальвина запроваджено Св. Причастя чотири рази до року. Шпигуни висліджували проступників, яких карала цивільна влада. Заведено моральну цензуру. Кальвин карав непослушних викляттям.

Вороги Кальвина збунтували населення й міська рада прогнала його в 1538 р. з Женеви. Кальвин удався до Страсбургу, Франція, в 1539 р., де викладав Св. Письмо французьким утікачам. Там запізнався з Іделеттою, вдовою по однім анабаптистові, навернув її до своєї секти й оженився з нею.

В 1541 р. його сторонники змусили міську раду відкликати Кальвина. Вернувся до Женеви та став справжнім диктатором міста в релігійних і цивільних справах. Його деспотичне правління було дійсним терором для населення. За п'ять років засудив 59 осіб на смерть. Агенти вдиралися до домів, шпигуючи населення. В 1555 р. вибух бунт, але Кальвин здусив його своєю поліцією.

Бажаючи вчинити Женеву "Кальвинським Римом", завів таку диктатуру, про яку Папам навіть і не снилося. Кальвин безпардонно розправлявся з тими, що не поділяли його поглядів і "непомильности". Його пресвитери—міністри стали цивільними урядовцями, щоб змушувати нарід жити по засадам Біблії.

Установив "Суд карности", який карав прогріхи проти моралі. Заборонив танці, забави та пиятику. Дозволив тільки на п'ять коршем, що їх мали провадити порядні люди цебто приятелі Кальвина.

Життя Кальвина було просякнене діяльністю. В 1561 р. почав підупадати на силах. Помер 27 травня 1564 р.

Зразу уходив за героя та швайцарського "Святого". Три століття втішався цією славою. В 1864 р. мешканці Женеви відреклися його, заперечуючи, що він їх "національний герой і святий".

II. Навчання Кальвина

Кальвинізм це строга перерібка Лютрових і Цвінглових єресей із власними вигадками, які Кальвин намагався скріпити й підтвердити невміло цитованими витягами зо Св. Письма.

Ось головні тези Кальвина:

1) **Людина не має свобідної волі.** "Людина під примусом Божим робить те, що їй не вільно чинити", твердить Кальвин. (Inst., 4 кн., 18 гл., §2). Дальше каже: "Людина паде, бо Боже Провидіння так призначило". (Тамсамо, 3 кн., 23 гл., §8).

Хоч Бог не вживає брутального насилля, всетаки так силує людину до добра та зла, що вона негодна опертися; бо тільки Бог є вільний. Коли ж питалися його, чому Бог так поступає зо Своїми сотвореннями, то Кальвин відповідав: "Бо Йому так подобається".

Це твердження противиться Св. Письму та нашій власній свідомості. Кожна людина відчуває, що вона вільна, тому може контролювати свої вчинки, чинити добро, збирати заслуги, тощо.

Святе ж Письмо виразно свідчить про свободу волі в людині: **"Я поставив перед тобою життя і смерть, благословення та прокляття. Вибирай же життя..."** (Втор. 30, 19).

"Блажен багач..., що міг переступити (закон), а не переступив, міг чинити зло, а не вчинив." (Сир. 31, 8-10).

Христос промовив до юнака: **"Якщо бажаєш увійти в життя, зберігай заповіді".** (Мт. 19, 17).

2) Бог призначує одних до неба, а других до пекла.

Хто призначений на прокляття, тому не поможуть ніякі добрі діла. Він не має правдивої віри навіть тоді, як приймає Святі Тайни.

Це страшне богохульство осуджене Св. Письмом, бо воно повертає ласкавого Бога в жорстокого тирана.

Бог не призначує нікого до пекла. **"Не хочу смерти грішника, але щоб завернув зо своєї дороги та жив".** (Єз. 33, 11).

Св. Петро каже: **"Бог довго терпить вам, не хотячи, щоб хтось погиб, але щоб усі прийшли до покаяння".** (2 Пет. 3, 9).

Св. Павло виразно свідчить, що Бог бажає всім людям спасіння: **"Хоче, щоб усі люди спаслися"** (1 Тим. 2, 4).

Як же ж Бог хотів би, щоб усі люди були спасенні, якщо б Він призначував одних до неба, а других до пекла ще заки вони вчинили щось добре чи лихе?

3) Хто вірить, той не тільки певний про своє оправдання, але й про вічне спасіння.

Ті, що призначені на прокляття, мають тільки сповидну віру. Якщо ж вони відчувають у собі ревність і любов до Бога, то це тільки самообман, каже Кальвин.

Ніхто не є певний про своє спасіння, хібащо Господь об'явить йому. **"Зо страхом і трепетом працюйте над своїм спасінням",** пише Св. Павло до християн у Филиппах. (Фил. 2, 12).

Еклезіяст каже: **"Їх діла в Божій руці. Чоловік не знає, чи він**

гідний любови чи ненависти" (Екл. 9, 1).

Апостол Павло свідчить про себе: **"Сам на себе нічого не знаю, але цим я не виправдуюся; суддя ж мій Бог".** (І. Кор. 4, 4).

Отож ніхто не може бути абсолютно певний про своє спасіння як довго живе на землі.

4) "Тайни не вділяють ласки хіба тим, що призначені до неба."

Кальвин признає тільки дві тайні: хрещення та Господню вечерю (Св. Причастя). В Пресв. Євхаристії нема дійсного Тіла та Крови Спасителя, бо хліб і вино не змінюються в Тіло і Кров Господню. Оттому звав Службу Божу ідолопоклонством.

Святе ж Письмо та християнське передання виразно навчають, що Христос установив сім Святих Тайн і що ці тайни вділяють самі собою освятну ласку всім тим, що належно та гідно приймають їх.

5) Христос не установив ніякої Церкви. Церква це безодня ганьби, яка повстала між першим і шіснадцятим століттями.

Кальвин створив власну церкву або краще церкви, бо кожна кальвинська громада мала бути самостійна та незалежна від світської влади.

Установив Синод, що мав чувати над всіма громадами та берегти одність між його сторонниками, хоч кожна громада залишалася самостійною республичкою..

Відкинувши традиційне поняття про Церкви, Кальвин усунув священство, залишаючи своїй церкві клер цебто "міністрів Слова". Його клер має три ступні: Пастори, Старші та диякони.

Нарід вибирає міністрів. Вибрані ж міністри мають рядити народом. Ніхто не може бути міністром, хібащо Бог покличе його, каже Кальвин. Для нього "рукоположення" клерика мало сливе значення тайни, хоч не було тайною.

Кальвин проголосив, що поза його церквою "нема спасіння". Нарід мусить слухати церкви під загрозою прокляття.

6. Почитання Святих, чистилище, Служби Божі за померших це видумка Сатани, бо вони понижують вартість Христовбго хреста.

Кальвин мильно твердить, що почитання Святих і Служба Божа кривдять Христову смерть за наше відкуплення. Заступництво Святих і вартість Служби Божої беруть усю свою вартість із заслуг Спасителя. Отож не кривдять Христа. Навпаки висвітлюють силу Його жертви, бо виказують, який могутній наш Спаситель. Він не тільки Сам годен рятувати людей, але завдяки Йому Святі Тайни та Божі Угодники мають спроможність помагати відкупленим душам.

Почитання Святих не є ідолопоклонством, бо католики не вважають Святих за богів чи божків. Вони є тільки Божими слугами та приятелями. Бувши приятелями, можуть заступатися за тих, що в потребах звертаються до них. Ось на прохання Своєї Матері Ісус перетворив воду в вино, хоч при тім виразно зазначив: "Ще не прийшла Моя година" (Ів. 2, 4). Хоч час чинити чуда був іще не настав, Ісус всетаки вчинив чудо, бо Преч. Діва попрохала Його.

Чому Святі в неї не могли б заступатися за тих, що звертаються до них? Первосвящ. Онія молився за жидів. (2 Мак. 3, 33).

Ніхто не молиться до ікон чи статуй. Це тільки символом, які нагадують нам Христа, Пресв. Богородицю та Святих. Католики моляться до Христа перед іконами, а не до ікон.

Служба Божа це не видумка Сатани, як каже Кальвин, а жертва, яку установив Христос і звелів продовжати Своїм Апостолам і їх законним наслідникам: **"Чиніть це на Мій спомин"** (Лк. 22, 19).

Існування чистилища доказано в розділі про Свідки Єгови. (Див. Гол. Спасителя, Липень-Серпень 1949, стор. 35).

Навіть старинні жиди вірили в чистилище та в могутність молитви і жертви за померших.

Хоч протестанти відкидають Макавейські книги, як надхнені Св. Духом, усетаки мусять прийняти їх бодай як свідків ізраїльських традицій. В цих книгах є згадка, що Юда Макавей вібрав трохи золота від своїх вояків і післав його до Єрусалиму, щоб священики принесли жертву за поляглих бою бійців, бо **"це свята та побожна гадка молитися за померших, щоб простилися їх гріхи"** (2 Мак. 12, 46).

Душі ж поляглих вояків мусіли бути в чистилищі, бо проклятим молитва не поможе нічого, а за тих, що в небі, не треба молитися, бо вони не потребують ніякої помочі від людей на землі. Їх щастя повне й блаженство досконале.

Кальвинізм мав сильний вплив на всі протестантські секти. Англіканська Церква зразу була заразилася Кальвинською єресю, бо **пуританізм** це нічо інше ніж спроба реформувати англіканську Церкву по кальвинському навчанню. Згодом англ. Церква відкинула кальвинізм.

За те Шотляндська Церква, презвітер'янські громади в Англії й Америці тримаються кальвинського визнання віри, хоч їхні вчені спорять між собою про абсолютні Божі декрети й остаточне неминуче призначення людини до неба чи до пекла...

Дивує нас, як кальвиністи можуть любити Бога, якщо вірять, що Він без ніякої провини з їх сторони призначив їх до пекла?

ЩАСЛИВА ПОМИЛКА

Моя сестра втекла зо своїм нареченим і взяла цивільний шлюб, бо батьки не хотіли згодитися на це подружжя. Сім літ жила здалека від Бога й Церкви. Як же ж її дочка мала шість років, треба було посилати її до школи. Сестра була рішена післати дитину до публичної школи.

Одного ранку моя сестра взяла телефон, щоб покликати чоловіка, який розвозив білля з пральні. Накрутила зле число й відозвалася Сестра учителька з католицької школи. Нав'язалася розмова. Черниця спитала мою сестру, чи не має дітей у шкільнім віку. Сестра відповіла, що має шостилітню дочку. "Чому не пішлете її до нашої школи?" Моя сестра обіцяла це вчинити й виконала свою обітницю.

Дівчинка почала кожної неділі йти до церкви на Службу Божу. Моя сестра стала ходити з нею. Не минуло три місяці, як сумління відозвалося. Вона стала думати про свою душу, поправила шлюб, висповідалася й стала доброю католичкою. Дійсно на ній справдилися слова Св. Августина: "Бог уміє писати просто кривими лініями".

Я зруйнувала себе і своє подружжя

ПИШУ цю історію свого життя з ложа смерти в шпиталі. Мої дні почислені. Я маю тільки 25 років. Чотири з них прожила як жінка Богдана К.

Вмираю бездітна. Приятелі відвідують і жаліють мене. Чую, що я негідна їх співчуття, бо сама в шаленім нерозумі спричинила власну трагедію і смерть.

Вмираю не з автомобілевого акциденту (припадку), ані з якоїсь хвороби, що Бог з невідомих мені причин зіслав на мене. Ні! Вмираю через нерозумне самолюбство й жалюгідне незнання. Я не бажала дітей і намагалася уникати їх. За цей тяжкий гріх і злочинне надужиття тайни подружжя тепер плачу власним життям.

Полишаю на папері історію власної трагедії як грізну перестороrу для всіх замужніх жінок, що важуться топтати Божий закон у подружжі. Я відчула і побачила на собі, які правдиві слова Св. Августина: "Господи, Ти так усе урядив і сотворив, щоб кожен невладнаний (хаотичний) дух був карою для себе самого!"

Ох, яка це велика правда! Моя трагедія свідчить про неї аж надто вимовно, відстрашуючи інших іти за моїм прикладом.

Звуся Марійка. Чую, що негідно ношу це святе ім'я Божої Матері, хоч я завжди любила її, особливо як ходила до гайскулу та була її дружинницею. Це були гарні часи. Наука йшла мені легко. Сестри любили, товаришки поважали мене.

Мої батьки не були багаті, але й годі сказати, що ми були бідні. Жили ми в Бруклині на передмісті, яке було доволі вбоге та брудне. Від юности я зненавиділа бруд і вбогість. Я мріяла про подружжя і про гарний, чистенький і модерний дім з усіма вигодами: холодільник, машина до прання, телевізійний апарат, гарне та завжди нове авто.

В нашій родині було багато дітей. Бог посилав моїм батькам щороку одну дитину, поки маленька хата не наповнилася десятьма діточками. Я жалувала і співчувала своїй матері. В серці нераз собі повторяла: "Я не буду така простодушна як моя старомодна мати. Як вийду замуж, то бодай п'ять років подружжя візьму для себе, бо жінка теж має право "до щастя!" Я знаю, як треба запевнити себе перед небажаними дітьми!"

Мої сестрички й братчики бігали по кімнатах й так розкидали речі, що годі було мріяти про якийсь лад. Крім цього моя мати мала багато приятельок між сусідками. Вони часто заходили до нас і забирали матері час, пльоткуючи на всі лади. Мати любила пльотки, тому й радо вітала вдома пльоткарок, занедбуючи діти й хату. Все те лютило мене й викликувало рішення: "Мій майбутній дім мусить бути інакший!"

Я вдалася в батька. Була рішуча, вперта й завзята. Дивуюся, чому так сильно любила свою молодшу сестру Орисю, яка зовсім нагадувала матір, любила приятельок, хоч була доволі стидлива в товаристві.

Ми завжди ходили разом до церкви. "Вставай, Марійко!"— Орися нераз зганяла мене з ліжка. "Час іти на Службу Божу!" Я була їй вдячна за те, що своїм прикладом і побожністю заохочувала мене до добра й чесноти.

В гайскулі я була першою ученицею й це виносило мене понад товаришок. Я була горда на свої здібності замість дякувати Богові за них. Отримавши дипльом, я пішла працювати в крамниці з дорогоцінним посудом. Власник оцінював мою працю, бо я держала чистенько всі посудини. На моїм бюрку не було ні порошинки.

Моя платня була добра, тому я могла позволити собі на дорогі сукенки та фантастичні капелюшки. Любила працю в крамниці, бо тут мала нагоду запізнатися з багатими людьми. Я ж мріяла про подружжя, тому розглядалася за женихом, хоч не замріяла зараз виходити замуж. Хотіла вперед нароскошуватися дівуванням.

Багато мужчин приходили до крамниці, але я не звертала на них особливішої уваги. По двох роках зайшла до нас вже старша дама в товаристві свого наймолодшого сина. Юнак поглянув на мене. Я мала на собі зелений светер, свіжо наондульоване волосся, з якого стирчала червона рожа. Він зацікавлено дивився на мене. Я вдавала, що не звертаю на нього уваги. Ця штучна неуважливість ще більше приковувала його очі до мене. Я була певна, що Богдан—так звався згаданий юнак—знайшов мене принадною й я не помилилася.

Мій батько мав гараж. Як Богдан довідався про це, то його автомобіль чомусь почав нагло дуже часто псуватися. Тоді він приходив до гаражу й проводив багато часу з батьком. Отак вони стали приятелями. Батько нерідко запрошував Богдана на каву і він радо приймав ці запросини.

Так зродилася приязнь між Богданом і мною, хоч мої сестри, особливо Орися, теж були сильно прив'язалися до нього.

Хоч мала я гарну платню й добоу роботу, всетаки бажала вийти замуж і мати власний дім. По трьох літах нашого знайомства Богдан попрохав мене до свого дому на обід.

Серце забилося в грудях від ожидання. Моя душа чула, що

якась несподіванка жде мене.

Богданова хата була обширна, чиста й багата, зовсім така, як я мріяла... По обіді Богдан узяв мене за руку й промовив благально: "Марійко, моя мати позволила мені на це... Я-я-я маю прохання до т-е-е-ебе-е-е: Марійко, хочеш бути моєю жі-н-кою?"

Його покірне благання викликало в мені таке сильне зворушення, що я зразу негодна була зібрати власних гадок... По кількох хвилинах прийшла до себе й відповіла: "Богдане, ти знаєш, як сильно люблю тебе!... Вже довго жду на цю хвилину... Годжуся!..."

Богдан подякував мені й скромно поцілував у чоло. Мої батьки радо згодилися й до двох місяців я вже була Богдановою жінкою. Шлюб відбувся в нашій парафіяльній українській католицькій церкві, бо ми обидвоє були українцями, хоч народилися в Америці. Америка стала нашою батьківщиною, а українська католицька Церква духовною Матір'ю, яку ми щиро любили.

По шлюбі перейшла до Богданової хати. Тут усе було непорочно чисте й упорядковане. Хоч бажала мати діти, проте я порішила без відома Богдана бодай на кілька років не мати в хаті ні колиски, ні пеленок, ні плачу немовлят. Хотіла взяти для "себе" бодай п'ять років, заки дозволю собі на дитину, бо ж пречінь жінка теж "має право на власне щастя!"

Під цим "щастям" я розуміла несумлінне топтання Божого закону про подружжя та його цілі. Богдан працював у фабриці, був інжинером, мав гарну пенсію, тому не журився, коли Господь зачне посилати нам діточки. Він любив діти і був би щасливий, якщо б ми могли охрестити нашу першу дитинку в річницю нашого шлюбу. Я воліла продовжати працю в крамниці замість пробувати вдома. Це трохи розчарувало Богдана, але він погодився, поки Бог не пошле нам дитини. Я ж "подбала" про те, щоб дитини не було бодай п'ять перших літ! Бідний Богдан нічого не знав про мої "маневри", бо я не повідомила його про це, боячись, що не погодиться на них, ба й зганить мене, бо він був дуже богобійною людиною.

Я почала вживати протизасобу, що сама виробляла, бо довідалася від сусідок, що "мішанина з соди, амоніяку, оцту й мила розпущеного в воді" це чудодійне лікарство для тих замужніх жінок, що не бажають дітей.

Всі гроші, що ми заробляли, йшли на прикрасу й поліпшення дому. Ми рідко виходили з дому, бо були щасливі одне з другим. Навіть до моїх батьків і сестер лишень інколи навідувалися. Мій дім був чистенький, меблі блистіли, на диванах не було навіть порошинки.

Наше щастя було в нас самих. Ми покищо не потребували нікого. Я любила свого мужа всім серцем і давала йому тисячні докази своєї любови, за винятком одного: Богдан бажав дітей, а я не хотіла їх дати йому.

Справді сумління гризло мене, але я здавлювала його голос, обіцюючи собі згодом поправитися. Надужиття подружжя це смертельний гріх. Я покінчила католицьку школу і знала про це. Ось тому перестала щомісяця ходити до сповіді та Св. Причастя, як це робила в шкільнім віку.

Богдан дивувався, але я потрапила завжди викрутитися, не виявляючи, чому властиво перестала приступати до Св. Тайн. "Богдане, чуюся змучена в неділю, бо працюю цілий тиждень... Ходимо на пізну Службу Божу, тому тяжко мені було б постити аж до 12-ої години!..." Він любив мене, тому й вірив у мої викрути... Я ж не приступала до Святих Тайн, бо була свідома, що це було б святокрадство йти до сповіді без жалю за гріх і без щирої постанови усунути перепинення народин, що я практикувала... Не хотіла посвятокрадськи сповідатися й причащатися, тому взагалі не приступала до сповіді та Св. Причастя.

Мої сестри часто відвідували нас, особливо Орися. Їх відвідини вносили хаос і бруд до моєї хати, тому я не бажала їх товариства, хоч хитро мовчала, щоб не зражувати їх, бо мій муж любив їх.

Мої батьки теж нерідко відвідували нас. Богдан і батько годинами розмовляли про політику, біснес і автомобілі. Часто приходила Богданова мати й оповідала про його молодість, про свою радість, якої зазнала в перших роках подружжя, як її хата гуділа від гамору малих діточок. "Ох, як я любила діти!"—кінчала свої оповідання, що для мене були гірким докором, бо пригадували моє самолюбство й переступлення Божого закону.

Богдан думав, що я так сильно бажала дітей як він, бо так зручно обманювала його, що він навіть не підозрівав мене.

По двох роках гріх почав мститися на мені. Зразу я мовчала, вмовляючи в себе, що це тимчасове нездужання. Я відчувала в собі вогонь, який немилосердно палив мене. Підозрівала, що мої маневри спричинювали цей біль, але я мовчала й не виявляла нічого Богданові.

Він зауважив мою відразу до подружжя й почувся ображений. Я виправдувалася втомою та перемученням. Він мовчав і нічого не відповідав на мої виправдання. Я відчула, що він розчарувався в мені. Саме тоді Орися, яка мала вже 18 літ, увійшла до кімнати з двома наймолодшими сестричками.

"Ах, які вони гарні!" промовив Богдан. "Ростуть мов на дріжджах і виглядають немов анголики!... Орисю, приводи їх частіше до нас!"

Орися по-матерньому займалася сестричками й це дуже подобалося Богданові. За те я видавалася йому неплідною деревиною. Думаю, що він почав каятися, що одружився зо мною, але, бувши добрим християнином, не скаржився, ані не нарікав. Узяв спокійно свій хрест і ніс його, вбачаючи в усьому Божу волю.

Згодом Богдан почав віддалятися від мене і перестав виявляти свої почування. Він нудився в моїм товаристві, тому йшов до батька та цілими годинами розмовляв про автомобілі чи політику. Я нудилася вдома або розмовляла з його матір'ю. Я відчувала, що любов завмирає між нами. Страшна розпука почала чіплятися мене, бо знала, що я сама в усьому винна.

Перестала вживати маневрів, але дитина не приходила. Я чулася завжди змучена, поденервована, хвора. Пішла до сповіді, визнала свій гріх, але вже було запізно. Вогонь немилосердно палив мене.

Я удалася до лікаря. Це був лікар нашої родини. Я мала повне довір'я до нього й відкрила йому свій секрет. Лікар сумовито похитав головою. Сльози станули йому в очах: "Марійко, Марійко, чи ти знаєш, що ти зробила? Ти зруйнувала себе своїми маневрами. Вже ніколи не будеш матір'ю! Ах, бачиш, гріх ніколи не поплачується! Ти ж була така здорова дівчина!"

Я стала хлипати. Очі зайшлися сльозами. Оскаржувала свою матір за те, що наш дім був завжди в непорядку через діти...

"Марійко, Марійко!"... він перебив мені, "дивися, які щасливі твої батьки, які добрі твої сестри й браття! Хоч вони вже дорослі, ніхто негоден сказати про них злого слова!..."

Я мало не зомліла від болю... Що тепер подумає Богдан? Я вже ніколи не дам йому щастя бути батьком! Ах, що вже про це думати! Вже запізно. Немов розторощена тягарем власних гріхів вийшла з канцелярії лікаря та безцільно потяглася до свого "чистенького і чепурного" дому, для якого я позбулася материнства, цього найкращого привілею, що Бог подав тільки жінці.

В мені розбудилася непотушна туга за дітьми. Я розпучливо прагнула їх, хоч лікар виразно заявив, що ніколи не буду матір'ю. Така вже людська природа, бажаємо завжди того, чого не можемо мати!

Моє здоров'я щораз більше підупадало. На обличчі появилися зморщки. Сливе з кожним днем спадала на вазі. Ні чепурний дім, ні блискучі меблі не тішили мого пригнобленого серця.

Богдан затривожився станом мого здоров'я і натискав, щоб я пішла до лікаря. Я відмовлялася, бо вже раз була в нього, але про це не згадувала мужеві, бо страшно стидалася.

В 25-ому році життя чулася вичерпана на силах і мусіла перестати працювати в крамниці. Тепер, коли мій дім був у тому ідеальному стані, про який завжди мріяла, я зобачила, що людина не має права насміхатися з Бога та топтати Його святих законів. Я зруйнувала своє здоров'я, унещасливила свого мужа й передчасно загнала себе до гробу. Гріх люто помстився на мені!...

Лікар звелів Богданові відвести мене до шпиталю. Тут виявилося, що я маю в утробі рака через надужиття подружжя.

Не жалуйте мене! Я покаялася, визнала свій гріх, дістала розгрішення від священика і прийняла Св. Причастя. Смерть уже мені за плечима. Буду лежати в сирій землі, як читатимеш про мою трагедію.

Не скаржуся й не нарікаю. Прийняла болі й передчасну смерть як надолуження за свій гріх і нерозумне самолюбство. Я певна, що ласкавий Господь пробачив Своїй нерозумній дитині. Хочу померти з вервичкою в руках.

Перестала вже думати про себе. Думаю про Богдана й Орисю. Вони часто відвідують мене в шпиталі. Я молюся за них. Бачу, що поберуться по моїй смерті. Господи, поблагослови їх! Орися ніколи не допуститься злочину, яким я загнала себе до гробу. Я певна, що Бог вислухає молитву конаючої грішниці й дасть Богданові багато дітей, про які він завжди мріяв.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1956

Devotion to the Most Sacred Heart of Jesus in Ukraine

By M. Schudlo, C.Ss.R.

Devotion to the Sacred Heart of Jesus is a "true synthesis of the whole Christian religion," Pope Pius XII said in an encyclical marking the 100th anniversary of the extension of the feast of the Sacred Heart of Jesus to the entire Catholic Church in 1856.

This apostolic letter answers charges that devotion to the Sacred Heart is an outgrowth of naturalism and sentiment, and, therefore, of little practical value.

The Holy Father instead calls it "a standard for the salvation of human society."

Archbishop Constantine Bohachewsky, exarch of the Ukrainian Catholics in the U.S.A. wrote in a letter addressed to his faithful: "The feast of the Most Sacred Heart of Jesus is dedicated primarily to the stressing of the importance of Our Lord's love for mankind...

"We must find enough strength and courage to awaken and revive in ourselves and our environment the spirit of true love. We must go to the Source of Love..."

The Ukrainian Catholic Exarchate will celebrate a Jubilee of the Feast of the Sacred Heart of Jesus from Oct. 26 to 28, 1956.

EVERY DEVOUT Catholic, nay every good Christian must honor and love the Sacred Heart of Jesus, our beloved Redeemer, for He said: *Learn from Me, for I am meek and humble of heart!* (Matt. II, 29). How can we learn anything from His loving Heart, unless we know, respect and love It?

The cult of the Sacred Heart of Jesus is almost identical with being a Catholic in these days, because this noble devotion is flourishing in every Catholic country and is cherished by the Catholics of all races.

However, some one may say that this devotion is specifically a flower of the Latin Rite and that it should not de cultivated by the Catholics of the Eastern Rites, because it is something foreign and contrary to the spirit of the East, which, of coure, is not quite true.

The Sacred Heart of Jesus, being an expressive symbol of God's immense love for mankind, makes a powerful appeal to every human heart because of the identity of the human nature which is common to all peoples, all races and all times. The devotion to the Sacred Heart for this reason alone, therefore, would be quite consonant with the spirit of the Eastern Rites, especially with the Byzantine Slavonic Rite to which all Ukrainians, both Catholice and Orthodox, belong, for the heart plays a very important part in their life and speech. A Ukrain ian mother calls lovingly her child: "My heart". The same loving expression is used by the husbands in referring to their wives. The phrase "I appeal to your generous, good heart" is commffon among the Ukrainians. In such expressions the heart represents the whole person.

What do we honor when we pay respect to the Sacred Heart of Jesus? We honor: 1. His immense love for all mankind without any distinction of race, culture, Rite,

etc.

2. We honor the living physical Heart of Jesus as a revelant symbol of Jesus' love and as a powerful incentive to return love for love, as St. Augustine would put it: "Who would not love Him who loves us so much?"

Let's see what do the liturgical books used by the Ukrainians have to say about these two subjects which constitute the devotion to the Sacred Heart of Jesus.

1. *The liturgical books of the Byzantine Rite often or rather continuously proclaim Jesus' love for mankind.*

The Ektenies constitute the good part of the church services in the Byzantine Rite. An Ekteny is a collection of short concise prayers or invocations for various intentions. These ektenies always end with the invocation of the Blessed Mother of God and with the so-called "otpust" (which means the conclusion of the ekteny). But the "otpusts" end with the following tribute to the love of Jesus: *For Thou art good and lover of men.* (See 'The Divine Liturgy', published by the Oriental Congregation, pp. 22, 32, 43, 81, and 96).

Besides, the Divine Liturgy (Mass) of the Byzantine Rite several times mentions the love of Jesus. (See pp. 52, 77 and 81).

The Otkoikh, a church book which contains songs for Vespers and Matins has numerous expressions magnifying the love of Jesus. We quote only two of them: *"We adore, (O Christ), thy inexpressible love for men."* (Irmos, Tone 8 on Wednesday).

Another Irmos (tone 4, 9) says: *"O Christ, we glorify Thy love for men,* our Savior, Thou art the glory of Thy servants and glorification of the faithful."

The Divine Liturgy of the Byzantine Rite frequently refers to the immense love of Jesus for mankind.

The priest reads in the prayer of the Cherubic hymn before the consecration of the holy Gifts: "No one who is in bondage unto carnal desires and pleasures is worthy to come, or to approach, or to serve thee, O King of glory... Nevertheless through Thine unutterable and immense love toward mankind... Thou hast committed to us the ministry of this ritual and unbloody Sacrifice..." (The Divine Liturgy of St. John Chrystostom, p. 52).

The sixth prayer of the Vespers reads: "O Lord, O Lord..., help us to avoid the various snares of the evil (of the devil)... through the mercy and love for men of Thy only begotten Son with whom Thou art glorified..." (Roman edition, p. 15-16).

Another prayer of the Vespers reads: "O Lord Jesus Christ, our God..., graciously accept our prayer, forgive our sins, extend your protection over us... save our souls, because Thou art good and *lover of men.* (Ibidem, p. 48).

The ninth prayer of the Matins reads: "O Lord our God, have mercy on us and cleanse our iniquities through the mercy, and bounties, and love for men of Thy only begotten Son..." Ibid. p. 98-9).

The appeals to the love of Jesus are frequent in the liturgical church services of the Byzantine Rite books as they are used by the Ukrainians. The love of the Savior is used as a means to urge the Father for granting various favors which the people implore from Him.

II. *The old liturgical books prove that the devotion to the Sacred Heart of Jesus is as old in Ukraine as Christianity itself.*

It is true that you won't find the present day form of this wonderful devotion in the liturgical books of old, but, no doubt, you will run across numerous equivalent expressions which show that the Eastern Rite Church had always special devotion to the wounded Heart of its Redeemer. It could not be otherwise, for the liturgical books constantly extoll the *love of Jesus* for men and implore Him to enkindle His love in the hearts of His followers.

The priest prays thus for the people in the second prayer before the Great Entrance during the Divine Liturgy (Mass): "Again and oftentimes we fall before Tee, and pray to Thee, O God One who lovest mankind... Grant them (the people who are present in church) to serve Thee in fear and love,... and become worthy of Thy heavenly kingdom." (The Divine Liturgy of St. John Chrysostom, p. 50-51).

In the first prayer of the Matins the priest says: "Grant that those who serve Thee in fear and love may glorify Thy unaterable mercies." (Matins, Roman ed., p. 89).

Since the early introduction of Christianity into Ukraine in 988 during the Great Volodymyr's reign the cult of the Sacred Heart of Jesus was reflected by the constant mention of *Jesus' bosom* at which St. John, the beloved apostle of the Lord, was reclining, of *Christ's wounds*, of His *wounded Side*, of the *spear* wherewith the Roman centurion pierced the Lord's side, and lately of His *loving and Sacred Heart.*

(a) *Jesus' bosom*

The Divine Liturgy commemorating the death of St. John the Evangelist says: "O Apostle, beloved by Christ God, come to help the people. He (Jesus) will accept thee because He let you rest upon His bosom..." (The Reading of the Apostles, Rom. ed., p. 132).

The Vespers in honor of St. John the Apostle read: "Reclining at the bosom of Christ the Master at the Lord's Supper, O Beloved Disciple, thou has learned unatterable things: 'In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God... Christ God and Savior of our souls." (Vespers and Matins, The Basilian Ed., Mundare, 1945, p. 599).

"O John the Apostle, reclining at the bosom of the Lord, thou hast manifested the Word (Christ) to the World." (Ibid., p. 599).

(b) *Christ's wounds*

The Holy Gospel of St. John says: "But when they (the soldiers) came to Jesus, and saw that He was already dead, they did not break His legs, but one of the soldiers opened His side (pierced it) with a lance, and immediately there came out blood and water." (John: 19, 32-4).

The Ukrainian Catholic Church in honoring all wounds of the Redeemer, pays special tribute to the wound of His side. Thus she honors the love of Christ for mankind

and His Heart, the seat and symbol of this immense love. The Church exclaims: "O Christ, glory be to Thy generosity!" (The Oktoikh, collection of the hymns according to the 8 tones, Edition of Pochaiv, 1775, Part 1, pp. 451 and 468). In other words the Church says: We glorify, O Christ, the unconceivable goodness of Thy loving Heart!

The Sunday antiphon in honor of St. Thomas the Apostle reads: "After having explored Thy lifegiving ribs (side), O Christ God, Thomas sang to Thee with all other apostles: Thou art my Lord and God." (The reading of the apostles, Roman ed., p. 16).

We read in the Matins of Good Friday: "O Christ, like the source (the well) of Eden Thy lifegiving ribs produced Thy Church.." (The Vespers and Matins, Basilian ed. p. 206).

"O Christ, lifegiver, Thou has permitted Thy ribs to be wounded that I might receive the drops of (everlasting) life." (Ibid., p. 207).

The Byzantine Rite has special offices in honor of Jesus, the Blessed Virgin Mary and the wounds of Christ. These offices are called Akathistos, because they are always sung standing. They are collections of beautiful praises and invocations.

In the Akathistos in honor of the Passion of Christ we read as follows: "I adore Thy most pure, most holy and life-giving wound inflicted to Thy most pure side and the pierced Heart, and I implore Thee, my Lord, break my stony heart and pierce it with Thy holy fear..." (Akafismyk, Basilian Ed., Zhovkva 1905, p. 60).

"O Jesus, wounded in Thy side (ribs), O Jesus, from Whose Heart every grace flows to me..." (Ibid., Ikos 9, p. 68-9).

The love of Jesus is the secret of all the graces that He bestows upon mankind. No wonder that the Church honors His Sacred Heart as a visible token and symbol of His immense love for mankind, and exclaims: "O Savior, Thou art all sweetness, all love and all beauty." (Irmos, 2 tune).

Why does the Church ascribe so many wonderful things to the wound which Christ received on his breast? Because in it pulsates His loving Heart... The Byzantine Rite Church attributes the following salutary effects to the wound which Christ received in His Heart: This wound stopped the violence of the Satan (Oktoikh, the Pochaiv ed., 1775, part I, p. 474), it cured our wounds (Ibidem, p. 2, p. 56). etc.

Furthermore our Church says that the blood and water which came out of the wounded side of Jesus constitute two sources of forgiveness of our sins (Ibid)., p. 2, p. 2), that they are the price of our redemption, (Ibid., p. 1. p. 105, that with them Christ washed away our spiritual ugliness and stains (Ibid., p. 2, p. 412), and that He washed with them the earth sullied with the dirth of idolatry. (Ibid., p. 1, p. 152).

(c) *The spear* (lance)

Not only does the Ukrainian Catholic Church honor the wound that the soldier opened in His Heart; it also honors the spear wherewith this loving Heart of our Redeemer was pierced. She says that the spear which wounded the side of Jesus, also pierced the heart of the serpent (devil) who seduced our first parents, Adam and Eve, causing thereby so many misfortunes and sufferings to the human race. (Ibid., p. 1, pp. 347 and 471).

Our Church says that Christ destroyed the sentence (damnation) of Adam with the spear (lance) (Ibid. p. 1, p. 41), with it He annihilated the sword with which the angel guarded the entrance into the earthly paradise (p. 2, p. 56), etc.

The conclusion wherewith all the church functions end in honor of Christ, the lover of mankind: "May Christ, our true God Who let His rib to be wounded upon the cross whereby showing us an infinite love, by the prayers of His most pure Mother... and all the Saints, have mercy on us and save us, for He is good and lover of men." (Sluzhebnyk — missal, Roman ed., p. 106).

From the above quotations taken out of the Byzantine Rite liturgical books which are used among the Ukrainians we see clearly how much does the Church glorify and extoll the love of Jesus Christ for mankind. We know that the *objectum formale* of the devotion to the Sacred Heart of Jesus is exactly its divine and inexhaustible love for men for whom Jesus sacrificed His life and shed His precious blood. Wherefore every Christian should repeat with St. Paul: *I live—yet no longer I, but Christ lives in me; and the life I now live in the flesh I live in the faith of the Son of God, who loved me and gave Himself up for me.* (Gal. 2, 20). The generous Heart of this God made man is a living expression of this undying love which embraces all men, all times, all cultures and all races. It is the unfathomable mysterious source of all graces that God is dispensing to men.

DID GOD MAKE THE WORLD?

The Universe needs a cause, otherwise it would be unexplainable, for the great world could not have leaped out of nothing by accident. "Nothing comes from nothing" holds always true.

Since the world it finite, and therefore has been created, we must look for an infinite power as its Creator. This Being is God. He is in the universe, but not shut up in it as the materialistic pantheism affirms confounding God with our material world. God is outside the universe, but not excluded from it, for God did not create the world and then wash His hands of it.

He takes a loving care of every creature He made because they are the works of His hands, and no artist despises his masterpieces.

We admire the great inventors..... What did they invent? Nothing! They have only discovered things and energies hidden in the things God made.

Christ performed many miracles to help the poor people and to prove His divine mission to men. When a company sends an agent, he presents his credentials. The miracles of Christ were the credentials that He has been sent by God.

Many people reject the belief in hell as contrary to the mercy of God. The Bible is exceedingly clear that hell exists and it is eternal.

Hell exists, not because God wills suffering of His creatures, but because having bestowed on them the precious gift of free will, He allows them to use it as they please either for thier own good or eternal ruin. Thus every one creates His own hell by refusing the love of God.

God is a loving Father everready to forgive and forget man's sins, if he repents. The parable of the prodigal son proves it beyond any doubt.

God sent His only-begotten Son Jesus to help people on their way to heaven. No one can go down to hell without first passing over the hill of Calvary where there is a God-Man with arms outstretched to embrace, head bent to kiss, and heart open to love.

BUSINESS SIDE OF RELIGION

A Duty and a Privilege

THOSE Catholics who feel that their pastor expects too heavy contributions from them evidently do not reflect that there is merit in sacrifices which will be rewarded in the other world by Almighty God. And we have every reason to believe that they will be rewarded richly, because the greatest interest of Almighty God in this world is His Church which, of course, must be able to function.

It is too bad that the Church, like every other institution and organization, needs money, but it could not be otherwise because contractors do not build churches and schools for nothing, nor is material, such as brick and lumber donated.

After these structures are erected, they need to be heated and lighted and kept insured, and they need personnel for their care. The clergy, the Sisters, the janitors are human beings, and, therefore, must eat and be clothed, kept warm and have books, etc. The church, school, rectory and convent even if out of debt, must be maintained. Now you would not think much of your pastor if he did not try to budget his parish operations, if he did not try to divide the cost among all wage-earners, in such manner as would produce sufficient revenue to take care of parish expenses besides a respectable payment on the indebtedness.

The priest's first business is to look after the souls of the people entrusted to him; but in most parishes he must also look after the finances. This too frequently causes him a great deal of worry and anxiety, and consumes time that he would otherwise be able to give to the direct interests of God.

Your parish is your property and not that of the pastor, and it is a shame that he must have all the worry about its maintenance, about keeping it in proper repair, about raising all the money needed for all these purposes.

No priest likes to take money, and it would be absolutely unnecessary for him to talk about it at all, if the amount of money needed were divided, on an equitable basis, among all the wage-earners of the parish, single and married. This, therefore, should be done.

In some parishes business-minded men have urged the division of the church indebtedness among all the wage-earners of the parish, each to be responsible for a certain part of the principal together with the interest. In other parishes when a new building enterprise was to be started, and it was foreknown what the approximate cost of the structure would be, a subscription was taken up along very fair lines.

Business principles must be applied to any sort of business, even the business side of religion. If you would silence the tongue of your pastor in relation to money announcements from the pulpit, do it by taking your quota of parish expenditures for one year.

From *Our Sunday Visitor*

DUTIES OF A FATHER

By M. Schudlo, C.Ss.R.

Religious Education.

AS far ar heaven is distant from earth, so much more our Ukrainian fathers should take care of the souls of their children than of their bodies, for man's soul is worth more than the whole universe. Christ did not die to save the material world, but He shed His precious blood for our immortal souls. Death will destroy the body, but the soul will live forever in one of two eternities, heaven or hell. The religious education alone helps a man to secure his salvation and to win life everlasting.

A Ukrainian father should try to make out of his child a perfect Christian and a practical Catholic. Children must be taught the real Christianity of Jesus Christ, which involves four things:

a) *Dogmas*: The Catholic faith is a religion which has its defined dogmas revealed by its divine Founder, Jesus Christ. A dogma is a truth directly proposed by the Church for our belief as an article of divine revelation. It must be believed, because God has revealed it. The contents of a dogma is a truth divinely revealed appertaining to faith or morals. Every dogma is a truth or an idea, since a religion without ideas is meaningless. The dogmas of the Catholic Church are unchangeable, for they express a dibine truth. The dogmas of our religion are true, because they are grounded on God's revelation and infallibility.

The dogmas are a spiritual light for our soul walking towards heaven in the darkness of this world full of passions, temptations, scandals and corruption.

Men must know the dogmas, at least the most important, otherwise they cannot rightly believe and live. He who does not know them and refuses to learn them, he cannot claim to be real follower of Jesus Christ. How can a Christian love Christ, if he is careless in getting acquainted with His Gospel and His sublime teaching which in the early centuries has renewed the face of the pagan world?

b) *Cult.* Cult is a system of worshiping God, composed of religious functions, hymns, sacred rites by which the Christians acknowledge the infinite majesty and dominion of God, their dependence upon Him and submission to Him.

Men must worship and adore God for He is their Creator, ruler and

the greatest benefactor. Men must worship Christ, because He is the Son of God and their Savior. The Christians venerate the Blessed Mother of Christ, for through her they received their Savior with whom she co-operated in their redemption through her sorrows and pains. The Christians honor the Saints, because of the power of God manifested in them: *God is wonderful in His Saints*, says David. (Ps. 67, 36). Thus the veneration of the Saints is ultimately reducible to worship of God, for in the Saints we admire and adore the infinite goodness, mercy and power of God.

The Christians worshipped God since Christ proclaimed His divine Gospel and His heavenly Father. The Catholic cult went, naturally through a progressive development under the guidance of the Holy Ghost and of the Church. Since man is composed of body and soul, he must worship God internally in his soul and externally by outward sings, rites, prayers, symbols and hymns, which constitute a determined system, called Rite.

There are different Rites in the Catholic Church, all good, beautiful, worthy of respect, for they serve to worship God. Pope Leo XIII said: "We wish that all be Catholics, and not Latins!" Pope Gregory XVI wrote to the Ukrainian Cardinal, Michael Lewitsky in 1741: "The Roman Church preserves and respects your Rite as well as all other Eastern Rites."

"Unity in faith, variety in Rites" has been always the golden watchword of the Vicars of Christ concerning the various Rites of the Catholic Church, which forbids anyone to change his Rite without special permission from the Holy See: In fact the latest document referring to the Ukrainians living in America and in Canada "Cum data fuerit" of 1929 states: "The Ukrainians must keep their Rite. The priests of the Latin Rite are not allowed to induce any members of the Ukrainian Rite to transfer to the Latin Rite."

The Vicars of Christ insist upon the preservation of our Rite in U.S.A. and Canada. All the Ukrainians must worship God in their own Rite, take part in the church services, support their church and priests for they must serve God and save their souls in the Rite in which they were born and became children of God.

All the Sacraments, like baptism, confession, first Holy Communion, marriage, Exreme Unction as a rule must be received by the Ukrainians in their own Rite. The same with the attendance at Mass and funerals.

c) *Morality.* Morality is the quality of a human act which characterizes it as good or bad. The act is good when it agrees with the order which directs all human acts to their ultimate goal. Every man has at least some feeling of what is right and what is wrong, which is called "moral sense". That moral sense tells a man what he should do as good and avoid as bad. The moral sensibility is a result of the interplay of the intellect and feelings. Even the savages know that it is right for man to respect his parents, to provide for his children, to be honest and just in his dealings with his fellow men...

These basic principles must be developed. The Christian morality embraces all human actions and directs them to the ultimate good of man's life. The children must be trained to be always moral with themselves and with their neighbors.

Morality must be based on religion. The idealist and positivist schools try to persuade men that morality has nothing to do with religion, for it is independent of religion. According to their teaching man can be moral without any religion whatsoever. The Catholic Church teaches that apart from religion morality is imppossible, for morality has a necessary relation to man's last end which is God, for whom men were created. Moreover, the fall of Adam into original sin obscured man's vision of the moral law, and passions are too strong to be controlled without God's help which must be implored in order to keep the moral law.

The fathers must develop the moral sense in their children at home that they may get used to be honest in their dealings even to their own damage.

The world needs such morality in these days. If there were such men in politics, we wouldn't hear the shameful assertion: "Well, a politician cannot be honest!" If all Americans had such a morality as it is taught we wouldn't have miltions of divorcees, of fatherless and motherless children, men and women married three, four or even five times like some Hollywood stars, we wouldn't have traitors to America, we wouldn't witness scandals of...

If the fathers leave a sound moral formation to their children, they will bless them. If they neglect to impress on them a strong moral sense in their behavior, they will curse them, for they will be responsible to a great extent for their failure in life.

A young anarchist was condemned to guillotine. When placing his head under the fatal knife was asked by the executioner what was his last word in this life. The unfortunate male-factor gave a profound sigh and exllaimed: "Go to my father and tell him that in dying I sent him my curse for the bad education I received from him!"

The great Napoleon Bonaparte said: "No one can be moral unless he be religious!"

d) *Hierarchy.* The hierarchy is the formal element of the Church. no human organization can exist and progress without leaders. Christ's Church has its hierarchy by the express will and institution of its divine Founder. By Christ's will the Pope, the successor of St. Peter, is the visible head of the Catholic Church. Being the supreme leader of the Church he has a universal jurisdiction over all the faithful in matters of faith and morals, in discipline and rule, over all churches, all bishops, all pastors and all Catholics. This jurisdiction comes to him immediately from God as soon as he is elected by the Cardinals.

The bishops and priests were also instituted by Christ. The bishops rule over a portion of the Church, called a diocese. The priests are helpers of the bishops from whom they receive the jurisdiction to rule a part of the diocese, called parish.

Patriarchs, Cardinals and primates were not instituted by Christ Himself... These are of ecclesiastical institution and can be abolished by the Pope, while the episcopate and the priesthood, being instituted by Christ Himself, cannot be abolished.

The fathers should teach their children to respect and love the Catholic hierarchy, for it is through the Pope, bishops and priests that we receive almost everything from God. The priests are the greatest benefactors of our souls. The Catholics must be taught to defend their bishops and priests against the attacks of the enemies of Christ, who often assert: "We have nothing against the Church or the Gospel of Christ. We just hate the priests." If they succeed in separating the faithful from their lawful pastors,

their job is well done... Christ will be out of this world and His Gospel will be forgotten in a short time...

Thus teach your children to know God since their minds begin to open. Tell them that there is one God, our heavenly Father. Teach them to pronounce the sacred names of Jesus and Mary, to make the sign of the cross, to recite "Otche nash" and "Bohorodytse Divo", to learn about the Commandments of God before they go to school, tell them that God made heaven for the good and hell for the wicked, tell them nice stories from the Bible or the Gospel or from the lives of the Saints, instill hatred for sin into their little hearts, foment love for virtue in their souls, teach them to tell always the truth, to love self-sacrifice, not to be selfish with the little brothers and sisters. When they grow up, send them to the Ukrainian parish school, if there is any in the place, to complete their Christian education. Victor Hugo once said: "I would hang all those parents that are sending their children to a school from which religion is excluded, because a socialist said a propos of education: You cannot educate children without religion, but you will make criminals and prostitutes out of them."

The children are either honor or shame of their fathers!

1. *"Is it true that after the birth of Jesus the Blessed Virgin had other children? Is there any proof of it?"*

No, the Blessed Virgin had no other children besides Jesus Who was her only Son. Some Protestants and "Bible students" claim that the Blessed Virgin did have other children, because the Gospel says: "Is not this the carpenter, the son of Mary, the brother of James, Joseph, Jude and Simon?" (Mark: 6, 3).

These poor "Bible students" do not know that the Hebrew language did not have a separate word for "brothers and cousins". All were called with common name "brother". Thus Abraham called his nephew Lot his brother: "For we are brethren" (Gen. 13, 8).

The Gospel itself refutes the sophisticated arguments of the "Bible students", by pointing out that not the Blessed Virgin, but another Mary, probably Mary's sister, was the mother of the above mentioned James and Joseph: *Among them were Mary Magdalene, and Mary the mother of JAMES and JOSEPH.* (Mat. 27, 56).

This Mary probably was the sister of the Blessed Virgin: "Now there were standing by the cross of Jesus His Mother and Mother's sister, Mary Cleophas, and Mary Magdalene." (John: 19, 25).

Read the whole New Testament, and you won't find any one called "the Son of Mary", but Jesus.

It is always true. Those who reject the guidance of the Catholic Church in reading the Bible turn it to their bitter spiritual ruin.

2. *"I am a Latin Rite Catholic, married to an Eastern Rite man. Our children were baptized in the Ukrainian Catholic Church and now are going to the parochial school of the same church. Am I right?"*

You certainly are, for the law of the Catholic Church clearly states that all children, whether boys or girls must follow the Rite of their father. (Can. 756, 2).

Your children would belong to the Eastern Rite even if in case of necessity they had been baptized in the Latin Rite. (Can. 98, I).

We advise you to get a little pamphlet *"Ukrainian Catholics"* recently published by the Redeemer's Voice. It's 50¢ a copy. You will find all the explanations in it.

3. *"I am a Ukrainian Catholic and my husband is a Greek Orthodox. We both go to the Ukrainian Catholic church with our daughter. Is that right?"*

Yes, it is all right for you and your husband to attend Mass in a Ukrainian Catholic Church. Any one is allowed to serve God in Christ's Church which is the Catholic Church. He is doing well in coming to church with you, but you cannot go to his church, because no Catholic is permitted to attend the church services in any non-Catholic church, because it would mean or at least seem that you are recognizing these "churches" as true, although they are not. There is only one true Church of Christ, which is Catholic.

4. *"When a man goes to his first Holy Communion, how should he dress?"*

He must be dressed properly when he receives his first Holy Communion or any Holy Communion. There is no prescription in the Canon Law as to how children must be dressed when they receive Jesus into their hearts for the first time. The common custom of white dresses and new suits may be followed, if the parents can afford it. If they can't, then the child must receive Holy Communion in any suit.

4. *"If my soul is in the state of mortal sin, are my prayers, sacrifices and good works completely worthless or do they have some value?"*

Your works and prayers are completely worthless as far as an eternal reward is concerned. Every good work performed in the state of sanctifying grace and with a good intention of pleasing God, is a credit for your eternal glory. It is called merit. The more merits you assemble here on earth the greater glory you'll receive hereafter. Now, if you are in the state of mortal sin, you don't get any merit before God and therefore you will not receive any reward for it hereafter.

This does not mean, however, that your good works and sacrifices are completely worthless. They obtain for you the forgiveness from God, they may protect you against the punishment that your sin deserves, etc.

We constantly advise our readers to make an act of contrition or of perfect love as soon as they come to their senses after having offended God. This will put them back into the state of sanctifying grace, render their good works meritorious and eventually preserve them from hell, if they die suddenly without having a chance to go to confession. It is a good habit to make an act of contrition every night before going to bed.

5. *"Is it possible, practically speaking, for christians to live by*

the high standards set by Christ?"

One thing is sure, God never asks us to do anything that He will not give us the strength to perform. So often our trouble is that we try to live like Christians in our own wisdom and strength. This is no more possible then it is for you to lift yourself up by your bootstraps. But, when we become Christians Christ comes into our hearts and gives us something we can never get in any other way. We fail when we forget to ask Him to help us, but we can live on the high standard He has given us because He lives in us. Suppose you tried to walk a dark and lonely road at night. You would much prefer to have a friend, particularly one who knows the road, to go along and lead you by the hand. You have exactly that privilege as a Christian, and the one who walks with you is the Lord of glory Himself. Every morning, commit the day to Him: ask His help and His guidance. Put yourself in the way of His teaching by prayerfully reading your Bible before you start the day. Turn everything to Him. If you will do this, you will find life completely and gloriously changed.

6 *"My father was a good Catholic. He died unexpectedly. When the priest arrived he was already dead. The priest gave him Extreme Unction. Did it help his soul?"*

Catholic theologians say that in sudden deaths the soul departs from the body one or two hours later. If the soul was still in your father's body and your father wished to receive this Sacrament before his death then you may be sure that it helped him. We advise you to pray for the repose of your father's soul and leave the whole affair to God's mercy, because all good Catholics are presumed rightly disposed for the reception of this important Sacrament even in case when it is impossible for them to manifest exteriorly their pious desire.

Dear Father Schudlo:

I just came into possession of two of your pamphlets: Eastern Rite Catholics and First Communion Catechism.

After reading both of them I feel it is in the interest of our faithful that you should be congratulated for these two fine publications.

I am personally very happy to see your great zeal in getting this type of literature printed in behalf of our young people.

Keep up the fine work, and God bless you for your efforts.

I am placing an order from your printing house.

With good wishes, I remain

Sincerely in Christ,
Rev. Leo Adamiak.

Appearances can be deceptive, the dollar looks just like it did 20 years ago.

"Why do you go with Nancy?"
"Because she's different from other girls."
"How?"
"She'll go out with me."

The senator was covering a rural area seeking re-election. His long-winded address had been going on and on punctuated only by occasional gulps of water. During one of these very brief pauses an old farmer turned to his neighbor and in a loud whisper observed, "First time I ever saw a windmill run by water."

THE FINAL BLOW
Destruction of the Ukrainian Catholic Church

By M. Schudlo, C.Ss.R.

SIEMASHKO'S pseudo - synod composed a petition to Tsar Nicholas I asking him to receive the Uniates into the Muscovite state Church. Leader Joseph Siemashko hurried to Petersburgh with the two documents to bring the news of success to the Tsar. Nicholas I and the "Holy" Muscovite Synod received the news of the "reunion" with great joy. Count Protassow, procurator of the Synod, had been entrusted by the Tsar to complete the affair of the "reunion" of our Church with the Muscovite. On March 25th, 1839, the Muscovite Synod officially accepted the Uniate Church into the communion with the Muscovite Orthodox Church. Tsar Nicholas I ratified the decision of the "Holy" Synod and thus the Uniate Church in Russia was officially abolished. On July 12, 1939, Siemashko for the first time omitted the name of the Pope during the celebration of the Liturgy at Polostk. Instead of the Pope's name, the "Holy" Synod was mentioned. In the autumn of 1839, the reunion of our Church with the Muscovite was proclaimed at Polotsk, Vitebsk, Zyrovytse, etc. Tsar Nicholas I overjoyed with the success ordered that a commemorative medal be minted with the following inscription: "Separated by prepotence... but reunited with love."

The "official" reunion with the Muscovite Church did not alter the Catholic convictions of the lower clergy who refused to sign the document of apostasy. The resistance continued for years. In 1845, the Uniate priest Joseph Anchevsky was exiled to the convent prison in Susdal where he died in 1877 as a martyr for Eastern Catholicism. [29])

It proved a tough task for the Muscovite government to force the popular masses of the Uniate Church to embrace the schism. In spite of terror, deportations and confiscations of property, the people held to their Catholic faith. The Uniates boycotted the schismatic pastors installed in their communities. On January 20, 1840, the government forbade the Latin clergy under most severe penalties to administer the Sacraments to the renitent Uniates. The Polish archbishop of Mohyliv was forced to forbid his clergy from admitting to the Sacraments those who could not produce a certificate that they were parishioners of the Latin Rite. [30])

The imperial ukase of 1840 threatened the Uniates with severe penalties if they refused to join the Muscovite state Church. The people stood steadfast in their Catholic faith. They sought their hidden priests in the wood resesses where the Liturgy was secretly celebrated and the Sacraments administered by a Uniate clergyman.

The Uniates were dying without the last Sacraments because of the lack of their own priests. There were, however, cases in which the dissident pastors, accompanied by the Muscovite police, forced the dying Uniates to receive Holy Communion consecrated by the dissident priests.

The government tried to bring back to Orthodoxy those who em-

---

[29]) A. M. Ammann, Op. cit., pp. 511-512.
[30]) A. M. Ammann, Ibid., p. 512 — Julian Pelesz, Op. cit., p. 330.

braced the Latin Rite as a means of saving their Catholic faith. The Polish pastors were forced to present their parish books to the local governmental dissident priests for verification. [31])

As long as the old Uniate generation was alive, the schism could not take root in the Uniate communities. After the latter's death, the young generation was raised in the Orthodoxy and the schism was established on the ruins of the Uniate Church. [32])

Thus Russia achieved the goal she had so long sought by incorporating the rest of the Ukrainian Church into the ranks of the Russian state Church which was merely a tool in the hands of the Muscovite Tsars to stifle the Ukrainian sentiment of the popular masses of Ukraine. The Ukrainian Catholic Church came to a brutal end in the Muscovite empire. The vernacular Ukrainian language was banished from the churches and the Russian took its place throughout Ukraine. The Ukrainian accent of the church services was substituted by the Russian. The name of Ukraine was eliminated. At the command of the Muscovite Tsars and statesmen, the Ukrainians ceased to be Ukrainians because they were to be called "Little Russians", so that they might more readily become "Great Russians" or Muscovites. Nykolaev says: "It must be said that the Union of Berest of 1596 divided the clergy and the people, and set Rus against Rus: The liquidation in 1839 reunited the people." [33] The entire Ukrainian Catholic Church had been brutally liquidated and more than one and a half million of the Uniates had been forcibly incorporated into the Muscovite Orthodox Church along with their churches, parish houses and properties. All the monasteries of the monks and nuns had been either disbanded or taken over by the dissident monks and nuns. According to Muscovite statistics, out of 2,348 Uniate priests only 1,305 pased over to the Russian Orthodox Church. Thus more than 1,000 priests remained faithful to the Ukrainian Catholic Church in spite of all chicanes, oppressions and persecutions. There were many faked "conversions" among those priests who were forcibly brought into the schism. All this proves vividly that the separation of the Uniate Church from allegiance to the Vicar of Christ was a Muscovite violence that cried to heaven for vengeance. In general the simple people hated the schism and remained faithful to their Uniate Church.

To root out the memory of the Uniate Church, the Muscovite government issued a decree on January 20, 1840, forbidding the clergy to use the word, "Greek Uniate". It forbade also making any distinction between the old and the newly converted "Orthodox" [34])

In February 1840, another ukase was issued threatening with severe punishments those who dared to remain loyal to their suppressed Uniate Church.

Tsar Nicholas I generously rewarded the leaders of the apostasy of our Church with dignities and possessions. Anthony Zubko became bishop of Minsk. In 1848, he retired from his office to private life. Luzinsky was named archbishop of Polotsk. In 1866, he was recalled to Petersburg and became a member of the "Holy" Synod. The Uniate "Judases", however, did not enjoy any respect even among the Muscovites.

The apostate Zarsky, tortured by remorses , repented for his threachery and returned to the Ukrainian Catholic Church.

X. Muscovite hypocrisy.

All Russian historians and writers deny that there was any violence from the Muscovite side in urging the Uniates of the Russian empire to join the dissident Church of Russia. During all the persecutions of our Church, the Russian propaganda throughout Europe boomed that the uniate Church liquidated itself "freely" and "voluntarily" by a spontaneous return to the Muscovite Orthodox Church from which it had been violently separated by the Union of 1596.

The European leaders accepted the Muscovite statements without further inquiry, because some were deceived by the false propaganda while others were silenced by Muscovite money. The truth about the Muscovite violence and persecutions of the Uniate Church came to light too late, when our Church had been already suppressed. The relation of the superior of the Minsk Uniate convent aroused European opinion and opened the eyes of the Western Catholics to the sufferings of our Church.

The metropolitan of Halych and archbishop of Lviv, Michael Levitsky published a pastoral letter on March 10, 1841, wherein the intrepid Pastor condemned the Muscovite prepotence and violence in destroying the Uniate Church in Russia.

The dissident clergyman Nykolaev states: "In 1596, the Western Russian episcopate changed Orthodoxy at Berest and with the hymn "Te Deum" entered the Union with Rome.

"In 1839, the Uniate episcopate, under more modest circumstances, with bishop Siemashko and all the clergy returned freely to Orthodoxy. This unfortunate and distressful change of some bishops hit Rome at its very heart." [35])

One would like to know: What did the Holy See of Rome do to defend our persecuted Church?

"It is a fact, says Jesuit Ammann, that Pope Gregory XVI did not approve the Polish revolt and its leader, Prince Chartoryski. He (the Pope) hoped to come to an understanding with the Russian Tsar. The desire for an understanding probably deterred him from taking an open attitude towards the Russian treatment of the Uniate Church. Therefore, the Pope limited himself to diplomatic notes for many years. In 1839, with great resentment he communicated to his cardinals the news of the suppression of the Uniate Church. [36]) And in 1842, he published a document about the unbelievable event in Russia. This book retains its value until our times. In 1845, the Pope saw the Tsar twice, bot Gregory did not speak about these sad things. He endeavored to obtain the Tsar's permission for the disguised Uniate priests to administer the Sacraments secretly to the Uniates in Russia. But this he could not achieve. [37])

The papal protest of 1839 was rejected by Tsar Nicholas I, for the Muscovite government had no desire to halt the destruction of our Churrh. "The transference of

[31]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 512.
[32]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 830.
[33]) K. N. Nykolaev, Ibid., p. 292.
[34]) Julian Pelesz, Ibid., p. 830.

[35]) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 27.
[36]) Allocution of Gregory VI on November 22, 1839; Documenta Ponficum Romanorum, by A. Welykyj, O.S.B.M., Vol. II, pp. 357-360.
[37]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 512.

the White Russian and Ukrainian Uniates to the great Russian Orthodox Church was also a means fo Russianizing the White Russians and the Ukrainians," says Edward Winter. [38]) This was the main reason why the Muscovites would not give up their plan for destroying the Uniate Church in their empire. When the papal secretary sent a note to the Muscovite government, the latter replied that the transference of Uniaes to the Orthodoxy was free from any compulsion by the Muscovites.

Although Ammann asserts that Gregory XVI did not mention the Uniate Church in his double interview with Nicholas I in 1845, we may, however, believe that the Vicar of Christ even though it was already too late to save the Uniate Church, did everything he could to remedy the misfortune that had befallen our Church in the Russian empire. The words of the Pope himself seem to corroborate the statement. In fact, the Pope said during a consistorial allocution to the cardinals on January 19, 1846: "The coming of the Russian emperor to Rome is one of the joyful events of our pontificate. We have told him what our office required to tell him, and we believe in a friendly systemization of the present difficulties." [39])

All papal hopes were frustrated by the Muscovite chauvinism. The concordate of 1847, concluded between Pius IX and Tsar Nicholas I did not even mention the Uniate Church. The Muscovite government continued by all means, political, religious and economical, to absorb the whole Ukrainian people in body and soul so far as the "knout" was capable of imposing the violent denationalization of Ukraine and her Church. Since it was impossible to secure the emperor's permission for hidden priests to take care of the remaining Uniates, after the suppression of the Ukrainian Catholic Church in Russia in 1839, Pope Pius IX issued an order to the Latin archbishop and his suffragans of Mohyliv. On March 3, 1848 He entrusted to them the care of the suppressed Uniates. The papal letter reads: "You should take care that qualified priests celebrate the divine offices according to diversity of Rites and administer the Sacraments to the Catholics of the Eastern Rite... We expect it vehemently from you that you do all that is possible to preserve and protect the Rites of the Eastern Church. [40])

The Latin Rite archbishop, hostile to the Uniates whom he tried to polonize, disobeyed the papal order and complied with the emperor's request by forbidding his priests to administer the Sacraments to the persecuted Uniates. Pope Pius IX reproached him bitterly for such behavior. In His letter of April 21, 1859 the Vicar of Christ says: "We have learned with extreme pain of your instruction issued on October 2, 1858, wherein you had your consistory warn the clergy of your archdiocese to keep in mind and observe the laws which forbid the Latin clergy to take care or help in the least way the spiritual needs of those who do not belong to the Latin Rite. We would never have believed you were capable of forgetting your episcopal dignity and duty by neglecting your most serious obligation. A bishop must be ready to do all in his power for the salvation of souls! Even at the risk of

[38]) Edward Winter, Op. cit., pp. 153-1543.
[39]) Carlo Castiglioni, Ibid., p. 597
[40]) De Martinis, J. P. Part I, Vol. VI, p. 63.

his own life, he should not execute the commands of a government if they are contrary to the laws of the Church... Moreover you were not afraid to execute the said decree of the Russian government... Therefore you must revoke your instruction and warn your clergy to undertake the salvation of all souls." [41])

The Muscovites, in the meantime, were completing the destruction of the resistant Uniate clergy and people. At the beginning of 1851, the Polish archbishop of Mohyliv, Ignatius Golowinski sent a list containing the names of the 72 Uniate priests and monks who lost their positions because of their faith and were living in the misery of their exile. [42]) The great mass of people followed the example of their heroic pastors. "We do not know, however, whether any steps were taken," says Jesuit Ammann, "to help these brave Uniate priests.' 43) Many lay people migrated to the Kholm area or to Western Ukraine so as to remain faithful to their Eastern Rite Catholicism. The Kholm region was the only Uniate diocese in the Russian empire in which the Ukrainian Catholic Church existed until 1875, when Tsar Alexander II officially abolished it and incorporated it into the Muscovite Orthodox Church.

[41]) Ibidem, pp. 386-387.
[42]) A. M. Amman, Op. cit., p. 513.
[43]) Ibid., p. 513.

CONFIDENCE IN MARY,
from writing of St. Bernard.

"Mary is a beautiful and admirable star, raised above this great and widely extended sea of life, shining with virtues and setting a must luminous example. O thou, whosoever thou art, who knowest that thou art tossed about amid the storms and tempests of the world, rather than walking peacefully on solid ground, turn not thine eyes away from the brightness of this star if thou wouldst not be overwhelmed with the fury of the tempest. If the winds of temptation arise, if you are being driven upon the rocks of tribulation, look to the star, call up on Mary. If you are tosed upon the waves of pride, of ambition, of envy, of rivalry, look to the star, call upon Mary. If anger, avarice, temptations of the flesh assail the frail skiff of your soul, look to Mary. If troubled by the greatness of your sins, confounded and filled with shame at the foulness of your conscience, terror-stricken at the thought of judgment, if you feel that you are being dragged into the very depths of despair, think of Mary, call upon Mary. Let not her name depart from your heart, let it be ever upon your lips and that your petitions may be granted through the power of her prayers, follow the example of her life. Following her, you will not go astray; calling upon her with earnestness, you will not take the wrong path; with her help you will not fail; beneath her mantle you will not fear; under her guidance you will safely reach your journey's end."

The first thing every woman would do if she were in a man's shoes is kick them off.

All that it takes for some girls to make a fool of a man is a man.

STS. PETER AND PAUL

ST. PETER

WE KNOW very little about St. Peter up until the time of his conversion save that he was a fisherman from Bethsaida or Capernaum. The Scriptures however mention him 182 times after that. Peter was the "Rock" on which Our Lord established the Church.

St. Peter has a special fascination for modern man because he had his weak moments in spite of his ultimate greatness. St. Peter lost his temper, as most men would, and drew his sword on an enemy of Christ. He even failed in the greatest crisis in his life and denied Christ when his life was in danger. Peter's greatness however came out of this personal defeat and his courage grew in accordance.

When St. Peter converted the first Gentile, Cornelius, he opened the doors of the Church wide to all of us outside the Jewish fold. Peter dared the wrath of Nero and invaded Rome. He was martyred there but not before he had established the headquarters of the Church in the Eternal City, Rome.

ST. PAUL.

It is quit fitting that Saints Peter and Paul should share the same feast for they worked together as brothers in Christ for many decades. No one was more shocked than Peter when the persecutor of Christians, Saul of Tarsus, was suddenly converted by a vision of Christ and joined the apostles in their missionary labors. The Church needed a scholar of Paul's attainments, he had been educated in the Rabbinical schools and in the Judaic Roman and Greek traditions.

Only a convert from Communism can fully comprehend what St. Paul went through from his former associates who called him a traitor to their cause; and what he went through also with his new associates, the Jewish Christians who looked upon him with deep suspicion.

St. Paul was one of the hardest working missionaries who ever lived. To evade pursuers in one instance he lowered himself in a basket from the city wall. The Epistles tell us that he was stoned, scourged, shipwrecked, hungry and thirsty, that he was surrounded by perils and hardships. In the end he was martyred.

JUBILEE MISSION IN MINERSVILLE, PA.
April 8-15, 1956

At the invitation of our Dear Pastor Stebelsky Fr. M. Schudlo C.Ss.R. conducted an 8-day Jubilee mission in our parish on the 60th anniversary of its foundation. The sermons dealt with God, Jesus Christ, Church, dignity of man, etc. They were new to us and we learned a lot.

The vast church was always filled with pious parishioners. Hundreds of Holy Communions confirm our conviction that this mission was a success. We thank our Pastor and Father Missionary for this wonderful Jubilee mission.

—a parishioner

"Thanks very much," said the minister, "I must call this afternoon and thank your mother for these nine beautiful apples."

"Please, sir," said Tommy, "would you mind thanking her for 12?"

COME FOLLOW ME

Possibly one of the great needs in the Catholic Church of to-day is the need for more vocations to priestly and religious life. The young men at St. Joseph's College in Yorkton were made fully conscious of this problem by means of a "Vocation Novena" held from March 17 to 25. One of the features of the novena was an essay contest which enabled the young men to participate personally and more actively. Here we publish two of the top essays.

The Christian Brothers

By *Walter Chuey*—Grade XI

THE Christian Brothers hold an eminent position in the education of boys. By keeping the vows of religious life and the rules of his Congregation, the teaching Brother gives himself completely to Almighty God, and he spends his life bringing young people into closer union with Him.

The founder of the Christian Brothers was St. John Baptist de la Salle, a priest and doctor of Sacred Theology, in France. The purpose of the Institute of the Christian Brothers is the sanctification of its members and the Christian education of youth. Although the founder of the Christian Brothers was a priest, no Brother can aspire to the priesthood.

The Institute of the Christian Brothers has greatly increased since its beginning. The 16,767 Christian Brothers of to-day are found in every quarter of the globe and direct 1,339 institutions and schools comprising almost every type of educational institution for boys. The Brothers' pupils number 397,014.

Sometimes it is found necessary for Brothers to do missionary work. This was easily seen before World War II, when Christian Brothers taught about 50,000 boys in China, Japan, Egypt, and other horror-stricken lands.

To be a Christian Brother and to live his life is not a too difficult task. A Brother has undertaken the responsibility of moulding boys in their most formative years and of turning their hearts and minds to God.

For this reason a Brother should have certain qualities, such as—a friendly heart, a youthful disposition and strength of will. We may wonder whence a Brother derives the strength necessary to continue his hard routine. The answer is, from Almighty God who blesses the Brothers and their work. The Brothers are truly worthy of these blessings because of their daily meditation, Mass, Holy Communion and religious teaching.

From the above description we might think that the Brother always works and never has time for anything else. Let us not get a wrong impression because the Brother also gets time for recreation as well as work.

Now we see that the growth of the Christian Brotherhood is most necessary. That is why we, as students of a Brothers' College, should pray for this intention and show our appreciation in helping them in their duties.

The Origin of the Eastern Rite Redemptorists

By *Robert Derbowka*—Grade X

RELIGION effects our lives in the modern world of to-day; we need religion in this world—torn by warfare and stained with bloodshed. The world is facing a crisis and religion is the only thing that will ease this situation and save from destruction thousands of invaluable souls. There are now many religious Orders working for Christ to help us in attaining heaven. Perhaps the Order that we are best acquainted with is the Congregation of the Most Holy Redeemer, commonly known as the Redemptorists.

The Congregation of the Most Holy Redeemer originated in Southern Italy and was established in 1732 by a saintly man, Alphonsus de Liguori. The rules of this Congregation were approved by His Holiness Pope Benedict XIV in 1749 and since that time the Congregation has spread rapidly throughout the world.

In the last decade of the nineteenth century, thousands of Ukrainian people left their native land to settle in Canada, particularly in Manitoba, Saskatchewan and Alberta. These early Ukrainian immigrants had no priests to lead them, and sectarian groups procured paid agitators to lead the Ukrainian people astray from their Catholic Faith. His Excelency, Msgr. Langevin, Archbishop of St. Boniface saw the sad situation of the Ukrainian people and asked the Redemptorist Fathers in Belgium to come to their aid. The superiors of the Belgian Redemptorists decided to send a young missionary to Canada for this purpose. On October 11, 1899 Father Achille Delaere arrived at the monastery in Brandon, Manitoba and immediately began his great work among the Ukrainians. In January 1904, he was assigned to work in the districts of Yorkton and Canora. Difficulties arose as enemies of the Catholic Church began to spread the reports that Father Delaere, who had mastered the Ukrainian language quite well, was of the Latin Rite and was working to Latinize the Ukrainian people. To do away with these rumors, Father Delaere asked the Holy See permission to change from the Latin to the Eastern Rite. Permission was granted; thus on September 6, 1906 Father Delaere said his first Mass in the Eastern Rite. To aid Father Delaere in his work three more priests were sent from Belgium and they all followed the example set by Father Delaere in learning the Ukrainian language and later changing to the Eastern Rite. In 1922 the first Ukrainian-born Redemptorist, Father John Bala, joined Father Delaere to carry on the spiritual work among the Ukrainian people living in western Canada. Many other young men will follow the example set by those first few Redemptorist Fathers and will join the Congregation of the Most Holy Redeemer to spread the word of God throughout the nation.

The Congregation of the Most Holy Redeemer does its share in the work of God, joining the people together so that all may prosper in this world and receive the eternal reward which God has promised us—HEAVEN.

TO ALL OUR BOYS

Father Nestor Hodowany, CSSR., DIRECTOR

OUR BLESSED LORD turned to a fisherman one day and said: "Come, follow Me!" That fisherman could have turned Him down; he didn't. Peter became the first Pope.

The same invitation was offered another young man. "Jesus, looking on him, loved him, and said to him: "Come, follow Me!" The lad was a good boy, and had found special favour with Christ, otherwise the invitation to become a priest would not have been extended to him. He could have turned God down; he did! The Gospel says: "He went away sad, because he had great possessions." He said "No!" to God.

Such invitations are offered today to many young men throughout the wide world. Christ's call "come, follow Me!" still resounds in the souls of many fine youths. The choice is left to each one—each one will either turn Our Lord down or will accept His invitation with a courageous "Yes!"

How about you???!! Yes, YOU!! You couldn't stand the years of training? You couldn't live the life of a seminarian? Why not? It's too tough? Listen, fellow, seminary cannot be such. It can't be, for so many thousands of young men are in them today...fellows like you ...and you...and you...! These men do not differ from the average ones like you—they just lead a different kind of life. Believe me, it's not tough at all.

Sure no one could deny that seminary life has its rough spots, that it takes a fighter to live to its demands. Let's take a look at it...at the times for prayer, for entertainment, for study, for sleep.

Prayer for instance isn't too tough. We all admit that. In or out of a Sem we all have to pray, don't we? So we'll skip that for a moment.

Recreations too tough? Certainly not for most of you! You all love sports. Well, sports are a must in seminary life. In most seminaries you will find a flock of good athletes. It doesn't matter how good or how bad you are at a game, you play the value of athletics, so every seminary program calls for exercise and plenty of it: baseball, football, hockey, volleyball, basketball, track, tennis, ping-pong, handball, pool, swimming, rowing, boating. Too tough? Sometimes the games are—Seminarians play hard and turn out the kind of games that can come only where you put your heart into them. You bet, seminarians play to win.

Oh, the studies are too tough!

Wrong again, fellow! Seminarians aren't all goldstar pupils...not by a long shot. Most of them are normal, not too dumb Canadians (or Americans) with enough good will and generosity to secure success in their work. Some of them have to struggle a bit, but they all have God on their side...and He lets no one down.

You're right! Seminary life is a fight, it is tough; but so is life anywhere. But it's not too hard a life, because our Lord told us that He would help us when we asked Him. You're not going to save your soul anywhere without a fight. So these Seminarians fight...they fight the devil first...they fight their opponents—in their games, their societies, their clubs, their debates. They fight their books too. They're workers all the time, very much alive to everything...living as full a life as anyone.

Give God a chance to talk to you, fellow! Perhaps He wants you because you're a fighter, not a quitter, because you love life and the things that appeal to youth. Perhaps Our Lord will appear to be calling you away from your music and sports and honest fun. He really isn't. He'll give them all back to you a hundredfold. That's what He promised. He doesn't fall down on His promises.

If you feel that Christ is calling you, will you turn Him down? If Christ wants you for His priest today, and you refuse, who will teach pray for, comfort and console the stray sheep who, in His providence, are to be cared for by you? It's worth thinking and praying about.

You who will not be priests, but who will need a priest to care for you and yours, get down on those prayer bones and ask God and His Blessed Mother to help more of our young Ukrainian men to say "Yes!"

BOYS!

Have you ever wanted to have the honor and the pleasure to celebrate the Holy Mass?
Have you ever felt that you wanted to be one of Christ's Missionaries?
Do you want to do something special for God and for our Ukrainian people?

On Sept. 10th of this year, the Ukrainian Redemptorist Fathers are opening a College — Minor Seminary, for boys who would like to become missionaries and priests.

Why not write to the Fathers at the College, and ask them to give you some information about how to become a missionary and priest. Just drop a line to:

St. Vladimir's College
Roblin, Manitoba, Canada.

PARENTS!

Have you ever wished that your son would become a missionary or a priest?

Would you like yours to be one of those thousands of families which can boast of a priest-son?

Would you like to experience the joy of receiving the Body and Blood of Our Lord from the hands of your own son?

If you feel that God is calling your boy to the priesthood, send him to St. Vladimir's College in Roblin, Man., and the Redemptorist Fathers will do everything they can to lead him to the altar.

BOYS! Hurry, hurry! Send your applications today! The school-year opens on Sept. 10th 1956! If you have completed your 7th grade, you can continue your studies in St. Vladimir's College...

GREAT HONOUR

POPE PIUS XII is one of the greatest devotees of the Blessed Virgin Mary in our days. The Church *Santa Maria Maggiore*, one of the four papal basilicas, is his favorite. There is a miraculous icon in this major basilica. The picture is attributed to the brush of St. Luke the Evangelist. The people call it: *Salus populi Roma* "Salvation of the Roman people."

There is no church in Rome that Pius XII has visited more frequently than that of St. Mary Major. Before this icon the Holy Father said his first Mass as a newly ordained priest. He crowned it anew in 1954 at the close of the Marian Year.

Three months ago the Great Pope of the 20th century confided this church of his predilection to the parochial care of the Redemptorist Fathers.

This is a beautiful compliment to the Redemptorist Fathers and a great tribute to the zeal of their Founder, St. Alphonsus de Liguori, an ardent promoter and defender of the devotion to the great Mother of God.

In 352 the Blssed Virgin appeared in a dream to Pope Liberius and expressed a wish that the church should be built in her honor. Her wish was fulfilled by Liberius. Succeeding Pontiffs embellished and enlarged the magnificent structure which is one of the greatest and most beautiful churches in the world.

The Redemptorist Fathers throughout the world are greatly grateful for the generous gesture of the Holy Father. They will unceasingly labor that the will of Pope Pius IX be fulfilled: "Make Her known everywhere under the title of Perpetual Help!"

YORKTON, SASK., CANADA.

52 Students presented with Diplomas at Graduation Exercises

ON SUNDAY, May 20, St. Joseph's College and Sacred Heart Academy, Yorkton, Sask., held their annual commencement exercises in the Dr. Brass Auditorium with 52 students receiving graduating honors.

The day was superb. The graduands clothed in colorful robes assisted at the 7.30 Mass along with thier classmates and teachers. Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R. celebrated the Mass for the intentions of the graduates. His Excellency Bishop A. Roborecki, D.D., of Saskatchewan delivered an inspiring talk to the youth, stressing upon the importance of a sound religious and academic training which these two Catholic Institutions provide to the students who attend there. At the 10.00 o'clock Pontifical High Mass, His Excellency ordained Rev. Fr. Rudolph Luzney of Holar, Sask., a former student of St. Joseph's College.

At 3.00 p.m. the Dr. Brass Auditorium was filled to capacity with parents, relatives, prominent dignitaries, teachers and friends who came to watch the impressive ceremony. The graduates of Sacred Heart Academy dressed in white robes and mortarboards, led the processional and occupied the seats on the right side of the auditorium, while the St. Joseph's College grads dressed in black robes and mortarboards took the seats on the left side respectively.

Sacred Heart Academy graduands were as follows: Margarette M. Skilnick, Helen Bachewich, Theresa N. Gouvinchuk, Verna E. Gurski, Cecile A. Lacmanec, Elizabeth A. Merczyk, Adeline T. Misko, Doreen M. Nakoneshny, Sophie S. Nycholat, Adeline M. Olenick, Sylvia B. Pankewich, Olga T. Pawliw, Elsie Prymak, Agnes Storozuk, Mary Yakimyshyn, Anne and Olga Zamrykut.

St. Joseph's College graduands were: Nicholas Lyshyshin, Eugene Bialobzyski, Witold J. Bielski, James E. Bilokreli, Eugene A. Cherneski, John I. Chychrun, Gerald M. Domshy, Kenneth Forster, Walter D. Furdievich, Roman J. Gurba, Robert Haughton, Morley Kostecki, Nestor M. Koziak, Alphonse J. Lipoth, Stephen P. Pastershank, Michael Petryshyn, Harold N. Repko, Orest A. Sackney, Emil E. Sereda, Sergei L. Sherman, Wm. J. Shewchuk, Michael O. Sologuk, Andrew Spelay, Casper Stoski, Nestor L. Trach, Wm. J. Tretiak, Orest J. Tymchuk, John M. Voss, Jos. Wasylynka, Edward P. Woroshelo, Peter W. Yocyshyn, Arthur Zabinski and Orest S. Zemlak.

Following the processional accompanied by Merle Luchanko at the piano, Doreen Nakoneshny ably delivered the salutatory which was received with much applause. The Sacred Heart Academy sang three numbers under the capable direction of Mr. E. A. Crosthwaite: "Be the Best of Whatever You Are", By J. B. Welles; "Cherubim Song" by D Bortniansky, and "The Promises" by S. V. Panchenko.

The address to the graduates was given by Rev. Sister A. O'Brien, S.O.S., Executive Director of the Catholic Welfare Society, Saskatoon who delivered a forcible message to the raduates leaving a vivid impression on them.

St. Joseph's College chorus, directed by Mr. J. L. Poynter and accompanied by Julian Koziak at the piano, sang "Rolling Down to Rio' and "The Footbridge". Presentation of awards to Sacred Heart Academy was announced by Sister Bohdana, while St. Joseph's College awards were announced by Bro. Justin. Valedictories were iven by Betty Merczyk and Kenneth Forster, respectively. The graduates were honored by having His Excellency Bishop A. Roborecki, D.D. and His Worship, Mayor M. J. Novak, M.D. preside at the commencement exercises.

Sacred Heart Academy awards were as follows:

Proficiency: Donated by His Excellency Archbishop B. V. Ladyka, O.S.B.M., D.D.; awarded to Margarette Skilnick.

English: Donated by His Excellency Bishop A. Roborecki, D.D.; awarded to Margarette Skilnick.

Science and Mathematics: Donated by Dr. S. Potoski, M.D., awarded to Betty Merczyk.

History: Donated by Very Rev. Fr. V. Malanchuk, C.Ss.R., awarded to Cecile Lacmanec.

Home Economics: Donated by Miss A. Draftenza, awarded to Doreen Nakoneshny.

Valedictory: Donated by The Readers' Digest, awarded to Betty Merczyk.

Father Pelech Scholarship ($100.00) Donated by Rev. Fr. M. Pelech, awarded to Margarette Skilnick.

Kinsmen Scholarship ($50.00): Donated by the Kinsmen Club of Yorkton, award to Cecile Lamanec.

Kiwanis Scholarship ($50.44): Donated by the Kiwanis Club of Yorkton; awarded to Betty Merczyk.

COLLEGE AWARDS

Proficiency: Donated by His Excellency Archbishop B. V. Ladyka, OSBM.; awarded to Nicholas Lysyshin.

Religion: Donated by His Excellency Bishop A. Roborecki, D.D.; awarded to Witold Bielski.

English: Donated by Rev. Bro. Romauld, F.S.C., provincial; awarded to Robert Haughton.

Science: Donated by M. M. Sereda, M.D., L.M.C.C., awarded to Stephen Pastershank.

Mathematics: Donated by A. M. Kindred, LL.B.; awarded to John Chychrun.

Ukrainian: Donated by His Excellency Bishop N. Sawaryn, OSBM, D.D. awarded to Jos. Wasylynka.

Valedictory: Donated by The Readers' Digest; awarded to Kenneth Forster.

Kiwanis Scholarship: Donated by Kiwanis Club of Yorkton; awarded to Stephen Pastershank.

Kinsmen Scholarship: Donated by the Kinsmen Club of Yorkton; awarded to Jos. Wasylynka.

Yaremowich Scholarship: Donated by Mr. and Mrs. S. Yaremowich; awarded to Harold Repko.

The Brother Clarence Scholarship was presented to Russell Zukewich prior to commencement Exercises. Russell is now studying for the priest-hood at St. Joseph's Seminary, Edmonton.

"O Canada" and the Recessional concluded the graduation ceremony in the Dr. Brass Auditorium. In the evening a graduation banquet was held at St. Gerard's Hall in honor of the '56 grads, their parents, teachers and distinguished guests. Mr. A. M. Kindred, LL.B. acted as chairman.

Grace was said by His Excellency and toasts were proposed to Her Majesty the Queen by Mr. Kindred; to the Holy Father by Very Rev. Fr. Malanchuk, C.Ss.R., and to the grads by Brother Aloysius, F.S.C. On behalf of the graduates, responses were received from Betty Merczyk for SHA grads and Casper Stoski for the SJC grads. Toasts to the parents was proposed by Doreen Nakoneshny of SHA with reply by Mr. Michalchyshen. To the staffs of both Institutions a toast was proposed by Kenneth Forster of SJC with reply made by Rev. Sister Sebastia. S.S.M.I.

The graduation festivity was brought to a close by a prom presenting Danny Romaniuk and his orchestra.

The staff of the Sacred Heart Academy during this school year were: Rev. Sister Sebastia, Director; Rev. Sisters Benedict, Bohdana, Justina and Martina.

The teachers' staff of St. Joseph's College during the school term 1955-56 was composed of the following: Rev. Brother Justin, Director, Brothers Clarence, Gregory, Clement, Ambrosius, Isidore, Josaphat, Stanislaus and Victor.

Sincerest congratulations are extended to the grads and to the teachers' staff of Sacred Heart Academy and St. Joseph's College in Yorkton, Sask.

EASTERN RITE CATHOLICS

This is a new pamphlet of Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R., on the Eastern Rite.

The Author gives you a concise treatise on the Eastern Rites, explains the difference between th Latin and Eastern Rites, relates different Eastern Rites of the U.S.A. and Canada, produces the reasons why the Eastern Rite Catholics must hold their Rites, quotes the regulations of the Canon law on such matter as Baptism, Confirmation, mixed Rite marriage, etc.

Rev. Michael Schudlo substantiates his pamphlet with numerous decisions of the Holy See concerning the Eastern Rites.

The last part has a practical value, because it explains the main ceremonies of the Byzantine-Slavonic Mass, illustrating them with appropriate pictures.

Order this pamphlet today, sending 15 cents to: THE REDEEMER'S VOICE,

UKRAINIANS IN YUGOSLAVIA

At present some 37,000 Ukrainians reside in Yugoslavia, according to "Ukrainsky Samostiynyk" of August 29, 1954, of Munich. They live in the autonomous republic of Vojvodina and in the Republics of Bosnia and Herzegovina. The national assembly of Vojvodina has three Ukrainian deputies, while two Ukrainians serve in the Republic of Serbia. In addition, 34 Ukrainians are members of various oblast and city councils.

There are 9 Ukrainian schools where instruction is given in the Ukrainian language; there exist also Ukrainian dramatic circles, reading rooms, orchestras and choruses. In Bosnia are found Ukrainian cultural societies, such as that of Taras Shevchenko in Prnjavor; that of Lepky in Lisan; the society "The Ukrainian" in Gajevica. In Banja Luka a union of Ukrainian cultural societies has been formed recently.

ST. JOSAPHAT'S PROPHECY

When the cause of the Ukrainian Catholic Church was at stake because of a constant effort of its adversaries who asked for its destruction, St. Josaphat Kuntsevych made the following prophecy:

"We may be sure that this work of the Union will be blessed by almighty God unto the end and all obstacles, not only those created by the adversaries but even by hell itself, He will remove without injury to the Union and comfort the hearts of the Eastern Rite Catholics.

"All schisms arise because men have revolted from obedienece to the one, great, true and only King, Jesus Christ, and the See of St. Peter, whom the Lord constituted after Himself shepherd of the Church, and have taken up the veneration of personalities, rather than preserving the ancient worship of the Holy Trinity of God.

"It has long been observed that peaceful agreement among nations could be brought about much sooner, regardless of political differences, if the rulers of the Churches would themselves obey in common the one Chief Shepherd. Why was the Church united in one Body? That the discipline and order might be maintained in her of whom it was said: 'Ye are the body of Christ and members in particular.'

"The Union must not be destroyed just to win the favor of its opponents."

The prophecy of St. Josaphat was literally fulfilled. Poland was destroyed because it sacrificed the Union to her political interests, bringing thereby the wrath of God upon her state.

St. Clement Hofbauer C.Ss.R. used to repeat to his listeners: "It is better to speak to God about the sinner than to speak to the siner about God." "God does not need our homage and service, but we do....." "All creatures were created for man, but man was created only for God....." "Christ, the Son of God became like unto us that we may become like unto Him."

In these days religion had lost much of its appeal for many simply because not a few of its ministers forgot their dignity. Clement Hofbauer never forgot it. Moreover, he saw to it that others respected it and all it stood for. On one occasion a Swedish rationalist, Klinkowstram had made a disrespectful remark about some religious subject. Clement turned on him immediately, saying: "What you speak of so lightly, sir, has cost the shedding of much blood, and that was the most precious blood of Christ." This remark prompted his later conversion to the Catholic Church.

He who laughs last is the guy who was figuring on telling the story himself a little later.

Police: "Can you give me a description of the missing bookkeeper?"
Store owner: "He was five feet, six inches tall, and about $4,000 short."

WEDDING BELLS

The Ukrainian Catholic Church at Tuffnell Sask. was recently the scene of a double ring wedding ceremony when Isabel Marie, daughter of Mr. and Mrs. Alfred Hetie of Spiritwood became the bride of Edward Maurice Ukrainetz, Son of Mr. and Mrs. Karl Ukrainetz of Tuffnell. Rev. Father Boski of Yorkton officiated.—Best wishes and congratulations.

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Любіть Україну, фотоальбум	12.50
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І. Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна. О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Штука Життя. Др. М. Мижитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Наміреннія Апост. Мол. на Серпень	о. С. Бахталовський ЧНІ.	1
З Листів до Редакції		3
Св. Іван Хреститель		9
Папа одобрює новий Чин		12
Пресвяте Серце Ісуса рятує семінариста	С. Х.	16
Юначе, будь Моїм Другом	С. Х.	18
Церковна Автокефалія	о. Мих. Шудло ЧНІ.	21
Я вийшла замуж за Дон Хуана	М. Ш.	26
Хотів би ти знати?		32
Особисті враження й спостереження про Єгипет,	о. М. Шудло ЧНІ.	33
Чому Кремлівська Кліка дискредитує Сталіна?		37
Our Mother goes to Heaven		39
Destruction of Kholm Eastern Rite Diocese	Rev. M. Schudlo CSSR.	41
Mary Magdalene		45
Five obstacles to frequent Communion	D. F. Miller	47
I'd like to know		51
Come, follow Me!		54
What is your conscience?	D. F. Miller	56
How to resist "petting"	D. F. Miller	62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 7-8 ЙОРКТОН, САСК. Липень-Серпень, 1956

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

Успішна боротьба проти діяльности секти і забобонів.

о. Ст. Бахталовський ЧНІ.

КАТОЛИЦЬКА Церква в Канаді та Америці стало зростає. В Канаді має вона 46.1% всього населення. В ЗДА. кожного року є 100,000 навернень до Католицької Церкви. Однак ворожа акція сект наносить значні шкоди Христовій Церкві. Тому Св. Отець взиває до молитов, щоб погубній акції сект протидіяти.

1. Що таке секта?

Загально сектами називають ті релігійні організації, що не приймають всіх правд католицької Церкви й голосять іншу науку. Однак намірення на цей місяць має передусім на увазі такі згромадження (секти), що тільки себе уважають за "вибраних", "спасенних", а всіх інших за проклятих. Їх основателі приписують собі різні приватні об'явлення, що говорять передусім про близький прихід Христа. Їх члени часто приписують собі дар "пророцтв" і покликуються на "чуда". Всіх їх характеризує страшна ненависть до Католицької Церкви, крайня нетерпимість і сектанський фанатизм.

2. Небезпечна акція сект

Хоч число членів поодиноких сект осібно взятих невелике, все-таки не можна легковажити їх діяльности. Передусім небезпечна діяльність так-званих "есхатологічних" сект, цебто сект, що голосять недалекий кінець світу. Такими є "Сьомого дня Адвентисти", "Свідки Єгови", деякі Біблійні товариства (Біблійники); ці секти, як також інші, в своїй діяльності вживають модерних середників пропаганди, послугуються трошевими капіталами. Є слушне підозріння, на що вказують певні знаки, що ця акція сект має свій спільний осередок (централю), який кермує цілим рухом. До цього підозріння склонює й те, що всім тим сектам спільна непримирена й фанатична ненависть до Католицької Церкви.

Їхня діяльність проти Католицької Церкви шкодить передусім вірним Церкви, що є мало поучені в справах віри. Деякі з них відпадають від Церкви, а деякі знову попадають у замішання й сумніви про віру й авторитет Св. Церкви. Якщо злий дух потрапить перекручувати слова Св. Письма до своєї цілі, то сектанські агітатори йдуть в цій роботі зараз по ним. Свою науку окружає певного рода таїнственністю, а Св. Письмо толкують чи радше перекручують в зовсім довільний, найдивніший і фантастичний спосіб. В своїй пропаганді визначаються безличною само-

певністю, гордістю, а цей їх спосіб має повного рода одурюючий вплив на прості душі, щоб їх зводити.

3. Як боротися з їх погубним впливом?

Нам треба молитви й акцій. Це певна річ, що сектанти не мають жадного успіху, або дуже маленький серед католиків, що дійсно знають свою віру. І якраз ці свідомі світські католики є доказом проти всіх тих сект і їх позірних аргументів проти Церкви. Однак, чи наші Католики знають якслід свою релігію? Чи вони вміють ясно висказати й боронити свою віру? Нажаль про многих можна сумніватися.

Є дуже багато католиків, які щиро відносяться до католицької Церкви й інтересуються наукою Церкви. Вони глибоко переконані про правдивість католицької віри і сильно прив'язані до Церкви. Однак ці католики більше мовчаливі й не бажають говорити про віру, коли некатолики бажають довідатися від них дещо про католицьку Церкву. Причина цього слідуюча: вони не чуються досить обучені, щоб висказати і пояснити, в що католики вірують. Якщо б наші вірні мали глибоке знання й любов для своєї віри, вони сердечно бажали б уділити другим це знання. Певно від них не вимагається, щоб були заводовими богословами, ані щоб публично виступали з проповіданням, однак вони повинні принаймні при нагоді бути спроможні зрозуміло й ясно висказати те, в що самі вірують. Нажаль вони цього не в силі зробити. Такі католики мають добру волю й готові признати свої браки в званні віри. Є однак інший рід католиків, що вправді є подібними невіжами, як перші, однак про це не знають і думають, що якраз вони знавці католицької віри, хоча ніколи не читають католицьких книжок ані катехизму. Вони уважають ревних католиків за зацофаних, а себе за католиків з широким поглядом на світ. Дещо в католицькій Церкві їм не подобається, уважають це за "недемократичне" й проти людської свободи... Дійсно цей рід "католиків" дуже небезпечний для Христової Церкви.

Тому конечною зброєю проти сектантів є більше й глибше знання католицької віри, знання, як користати зо Св. Письма, тощо... Іншим дуже важним засобом проти сектантів є апостолят світських людей.

В цих напрямних повинні працювати: Родинний дім, Школа і Церква.

Місійна інтенція: "Щоб виховання молоді в Японії спиралося на релігійних підставах".

Інтенція Апостольства Молитви на місяць Вересень: "Щоб по-други високо цінили й заховували взаємну вірність".

Місійне наміреня: "Католицька преса на Місіях".

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДРУКАРНІ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

Дня 7 липня 1956 р. в часі величного Відпусту Кир Максим Германюк ЧНІ. поблагословив новозбудовану Друкарню "Голосу Спасителя" в Йорктоні. Впр. о. І. Бала та Н. Годований асистували при посвяченні. Отець Мих. Щудло, редактор "Голосу Спасителя", виголосив проповідь про важність і значення католицької преси та заохотив приявних паломників ставати передплатниками цього цінного двомовного журналу.

По благословенні Пр. о. Ст. Шавель, адміністратор "Голосу Спасителя", і пан Василь Козакевич показали друкарські машини цікавому народові, а пан Мирон Гречка зібрав кільканадцять нових передплат .

Отці Редемптористи не тільки устно голосять Боже слово, але й поширюють його письмом.

Друкарня Голосу Спасителя почалася в 1922 р. у малейькому дерев'яному будинку біля величного монастиря. Зразу Брати-помічники ЧНІ. провадили її. Тут у квітні 1923 р. появилося перше число Голосу Спасителя, що сьогодні має 6,000 читачів розсіяних по всіх країнах світу, де проживають українці.

В 1954 р. теперішній адміністратор, о. Ст. Шавель приступив до будови величної друкарні, яка імпонує туристам своїм зовнішнім виглядом і внутрішнім урядженням.

Друкарня Голосу Спасителя регулярно друкує місячник Голосу Спасиля та богословський квартальник "Логос", що його започаткував колишній протоігумен йорктонської вицепровінції й теперішній манітобський єпископ, Кир Максим Германюк, ЧНІ.

Крім цього друкарня друкує багато книжок, книжечок, памфлетів і виконує прерізні роботи, от усякі стяжки, оголошення, плякати, тощо.

Завдяки великодушній підтримці Читачів Голосу Спасителя, друкарня швидко поступає вперед, виконуючи велику працю для Божої слави та спасіння душ між українським народом.

Дякуючи за щедру співпрацю та жертви, закликаємо всіх наших Читачів і Приятелів збільшити пильність і додати труду, щоб "Голос Спасителя" дійшов до кожної укр. катол. родини. Так виповнимо бажання Пія XII, який кинув оттаке гасло: "Католицький журнал повинен бути в кожній католицькій родині!"

Добрий журнал це найкращий приятель людини, бо вчить її думати та жити по-католицьки й так запевнити собі вічне спасіння. Отак уперед до праці над поширенням Голосу Спасителя!

ТЕРНИСТИМ ШЛЯХОМ

Євген Мацелюх видав дуже цікаву книжку про отця Мих. Про й переслідування Мексиканської Церкви президентом Каллесом.

Отець Михайло Про й його брат Гумберт гинуть від куль гонителів.

Книжка гарно й цікаво написана. Варто прочитати собі її, бо Україна переходить сьогодні подібне гонення.

Проте в книжці є трохи граматичних і стилістичних недотягнень, от хоча б снігових пустар (пустарів, 22 ст.), вертатися скоріше ним (25 ст.), священьство (священство) 27, хвилі потопи (потопу) 36, мав побожність до Пр. Діви (набожність), 57 ст., тощо.

Книжку можна замовляти:

Rev. E. Maceluch,
820 Pond View,
Riverhead, N.Y., USA.
або:
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada.

"ДІТИ ВІЙНИ"

КПУК видав другий том цікавої книжки Мих. Шарика "Діти Війни".

Цей том подає закінчення австро-угорської війни на укр. землях, змальовує мадярські насилля над нашим народом, розвал Австрії та Росії й творення молодої української держави.

Автор влучно приписує нашу невдачу незрілості нашого загалу й неприхильності західнього світу до наших визвольних змагань через поширення польської експансії в сторону України.

Мальовничо, хоч коротко накреслені бої УГА з поляками в Західній Україні, розбудова українського летунства, наступ і протинаступ і накінець перехід через Збруч у Східню Україну.

Мова книжки назагал літературна, ясна й приступна для пересічного читача, хоч трапляються такі блуди, як "Матір Божа" замість "Божа Мати".

ПРИКЛАДИ ДО НАСЛІДУВАННЯ

1) На заклик о. місіонеря, Мих. Щудла, ЧНІ., що проповідав у Шіго четвородівку на честь Христового Серця (14-17 червня), великодушні парафіяни закупили оці речі для своєї новозбудованої церкви:

1) Альфред Бутула: Рухомі семираменні свічники та вічну лямпу ($77.00).

2) Олександер Цибульський: Кропильницю і кропило ($11.50).

3) Ф. Цибульський: клячник-сповідальницю ($33.00).

4) Михайло Савчук: дарохранительницю ($50.00).

5) Пані Ворошило: Процесійний хрест ($60.00).

6) Петро Бутула: посудину на свячену воду ($5.50).

Сам Отець місіонер подарував нашій церкві прегарно вигаптовану сукенку для дарохранительниці і стінний хрест ($35.00).

8 липня о 8-ій год. ввечері на вечірній співаній Службі Божій о. М. Щудло ЧНІ. поблагословив і посвятив закуплені парафіянами речі посеред великого одушевлення вібраних парафіян.

Вже перед тим Пан і Пані Бутули закупили для церкви гарний кивот ($175.00), а Ф. Цибульський Євангелію ($125.00).

Нехай Господь благословить о. Місіонеря та нашу громаду!

Парафіянин.

2) В часі 8-дневної місії у Тафнел (25-VI—1-VII) місіонер о. М. Щудло ЧНІ. заохотив наших парафіян закупити для церкви деякі речі, що їх нам бракувало. Парафіяни великодушно відгукнулися на заклик.

І так:

1) Іван Василишин закупив кропильницю і кропило ($11.50),

2) Марія Стопира: посудину на свячену воду ($5.50),

3) Валентин Стопира: всеношник ($35.00),

4) Роман Снігур: напрестольний ручний хрест ($15.00),

5) Анна Мандрона: клячник-сповідальницю ($33.00),

6) Яків Олексюк: хрест на тетрапод ($30.00),

7) Іван Репський: два ліхтарі на престіл ($30.00),

8) Євген Раїна та його брат: семираменні свічники ($45.00),

9) Бизнесмени зложилися по 25.00 дол. і закупили прегарну чашу за $154.00: Яків Чирський, Кость Орловський, Євгенія Українець, Степан Коропатва, Валтер Стахів і Степан Козак.

Всі ці речі закуплено в нашого укр. католицького бизнесмена, Пана Стефанцева, 262 Ellice Ave., Winnipeg, Man.

Він дуже скоро та гарно послужив нам. Ми вдячні йому за те, бо в нього церковні речі дуже добрі та неодне куди таніше ніж в інших крамницях.

15-го липня о год. 8-ій на перед вечірньою Службою Божою о. місіонер поблагословив нову чашу, дискос, звізду та лижечку. Наша церковця була вщерть виповнена побожним народом.

Решту замовлених речей отець місіонер поблагословить на 26-го серпня на вечірній Службі Божій. По Сл. Божій парафіяни матимуть спільну перекуску, що її приготовлять наші працьовиті жінки.

М. К.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАРІЯТ ПІЯ XII

Ч. 365587

Ватикан, 20 червня 1956

Державний Секретаріят Його Святости дістав припорученя подякувати за духовну в'язанку, що Східні католики, вірні та школи Йорктонської Віцепровінції вислали Його Святості в нагоди річниці.

Святіший Отець, повен вдячности, пересилає Своє батьківське благословення всім тим, що брали участь у цім акті синівської любови.

ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ УКР. КАТОЛ. КОНГРЕС

В четвер пополудні (5. липня 1956) закінчився у Віннілегу тридневний всеканадійський укр. катол. конгрес, в якім узяли участь БУК, ЛУКЖ, та УКЮ.

Пан Іван Козоріз відчинив конвенцію. Три Владики, Преосв. Ніль, Роборецький, Германюк, Впр. ОО. Протоігумени: В. Маланчук і Шевчук, кілька десяток священиків і багато делегатів та народу взяли участь у Конгресі.

Інж. Кішка в Мадриту (Еспанії) промовляв до делегатів, заявляючи, що наша канадійська ерархія мусітиме внедовзі вислати працівників в Україну.

Укр. сенатор Вал висловив делегатам щирі побажання успіхів у праці.

ІГОР ГУЗЕНКО ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО УКРАЇНСТВА

Всі досіль уважали Гузенка за москаля. В часі всеукраїнського канадійського Конгресу відчитано листа-привіт від Гузенка, в якім він перестерігає світ перед обманливою пропагандою Кремля.

В листі заявляє: "Вірю, що внедовзі зможу повітати український Конгрес вільної України".

В згаданому листі Гузенко заявляє, що він українець. Тепер Гузенко проживає в Канаді під прибраним ім'ям. Навіть його власні діти, що ходять до публичної школи, не знають свого дійсного прізвища.

Гузенко пише тепер нову книжку, а його жінка підготовляє до друку спомини з власного життя під совітським режимом.

ХТО ТАКИЙ НІКІТА ХРУЩОВ?

Дехто обманює себе, що українцям стало легше жити в Совітськім "раю", бо там ніби командує "українець" Нікіта Хрущов.

Хрущов уродився в глиняній хатчині в селі Калинкова, округа Курськ, в погранічній полосі між Україною й Росією.

Був зразу пастухом і ніякої навіть середньої освіти не здобув. В 1918 р. пристав до большевиків. Своєю брутальністю скоро здобув собі видне місце в комуністичній партії.

В 1937 р. в часі неспокоїв в Україні Сталін вислав Хрущова "успокоювати" українців. Він же безмилосердно "успокоював" їх розстрілами, тюрмами та масовими вивозами на Сибір. Так зреорганізував і скріпив ком. партію в Україні.

По зайняттї Зах. України в 1939 р. Хрущов їздив по селах, змушуючи селян до комуни. Відвідував теж наших священиків і "заохочував" їх переходити на московське православ'я: При тім не крився, що сам він ряний безвірок.

По 2-ій світовій війні знову опинився в Україні, щоб відчищувати населення "з націоналізму" і карати за "проступки і провини супроти радянської батьківщини". Знову згинули від його руки тисячі наших братів, хоч він деклярував своє українство "вишиваною сорочкою", що її демонстративно носив на собі.

Хрущов був рабом Сталіна, який погорджував ним і звав хахлом. Сам Хрущов заявив на комун. конгресі в Москві в 1956 р., що Сталін раз приказав йому: "Хахол, танцюй гопака!" Хрущов мусів танцювати.

Отже Хрущов—ніякий українець. Щонайбільше він може чутися "здешнім", для якого Україна має таке значення, як Нюйорк стейт для американця, чи Саскачеван для канадійця.

Нікіта любить водку. Дві англійські газети подали вістку, що він упився на прийняттї чужоземних дипльоматів у Москві, що його 24. V. 1956 р. улаштувало московське повітряне міністерство.

Булганін теж був п'яний. П'яний Хрущов зневажив сливе кожного дипльомата та нагально посварився з Булганіном за те, хто з них має промовляти на бенкеті. Виграв Нікіта.

Один дипльомат подав про це звістку пресі, бо совітська цензура не дозволила згадувати про це в репортажах для заграничної преси.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Європі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього пригарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного мільця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхне добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

ЛИСТ ЗО СТАРОГО КРАЮ

Отче духовний:

Напевно дуже здивує Вас мій лист писаний з Европи. Та це сталося під час моєї тяжкої дво-місячної недуги. Мій син Любомир, 14-літній хлопець, приніс мені від товариша пригарний місячник до читання, якого у нас не бачимо вже 10 літ, а це Голос Спасителя. Був він присланий с Америки і виданий в Йорктоні за червень, 1950 р. Перечитала я його цілого і з радости плакала, згадавши, що є люди, котрі пам'ятають та моляться за нас.

Отче духовний, я рішилася написати до Вас і звернутися до Вас з просьбою. Позвольте, що напишу про себе. Я є вдова з одиноким сином. Живу в Польщі в місті Людзі. Обоє ми круглі сироти, Не маємо родини, крім одної сестри, котра має мужа і двоє дітей. Мешкаємо разом. Я як могла, так працювала, щоб удержати сина та себе. А тепер дуже тяжко захворіла на нерви і серце і дуже боюся, щоб мені не погіршилося. Мені тепер легше, але працювати ще не маю сили. А помочі не маю і жити нема з чого, бо один чоловік шваґер не дасть ради заробити на 6 осіб. Тому прошу о якунебудь поміч. Може лікарство, щоб виздоровіти і зачати працювати, а може де чим іншим, що ласка. А може і щирою молитвою за моє здоров'я. То все для мене велика поміч. Може це і від Господа Бога та думка, щоб до Вас, Отче, написати. Там багато є наших людей і може дехто нам поможе, наколи прочитає того листа...

Мій адрес:

Krystyna Huczko,
Lodz, ul. Kopernika 4, m. 17,
Poland.

ВАЖНЕ

Оголошення

Подаємо до відома всім нашим Читачам, що вже появився **молитовник "З НАМИ БОГ".** Це вже четверте видання.

Молитовник має літургійні тексти взяті з нового римського служебника. Перед текстом Служби Божої є доволі обширне вияснення Божественної Літургії та значення обрядів-церемоній.

Мова справлена й літературна. Тексти прикрашені новими гарними клішами...

Отож спішіться й негайно замовляйте їх. Молитовник оправлений у полотно: $3.00.

Вишліть ще сьогодні своє замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

Хрестна Дорога

Ціна 10ц.

Замовляйте:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ТАФНЕЛ, САСК.
Весільні Дзвони

В суботу 19 травня відбулось гарне вінчання молодої пари Едварда Українця й Ізабеллі Гетю. Тайну По-

Панство Е. Українець

дружжя вділив їм Пр. о. Фр. Боский ЧНІ. в церкві Преєв. Тройці, Тафнел, Саск.

Молодий походить з Тафнел, Саск. і є сином Карла й Гені з роду Мостий. Молода родом походить з Спрінгсайд, Саск. і є дочкою п-тва Альфрида й Лядї Гетю.

Найщиріші побожання многих літ для молодої пари!

Присутній.

ВІННІПЕҐ, МАН.
Посмертна Згадка
про бл. п. Емілія Оробко

В неділю 1 квітня помер у свому домі бл. п. Емілїян Оробко маючи 81 років. Він був один з перших організаторів Читальні Просвіти, як також один з перших членів Запомогового Брацтва св. Отця Николая. Через довший час був дійсним головою, відтак почесним головою того ж Брацтва. Він належав до парафії св. Володимира й Ольги.

Покійний оставив 8 синів, 3 дочки, одного брата й 13 внуків.

Його величавий похорон відбувся в суботу 7 квітня з катедри св. Володимира й Ольги. Всеч. о. др. Кушнір мав заупокійні відправи. Тлінні останки зложено на цвинтарі Всіх Святих.

З нагоди цього похорону переведено збірку з чого призначено $7.00 на прес фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Е. Оробкові вічна пам'ять!

Присутній.

REDEMPTORIST FATHERS OF THE EASTERN RITE

invite young men

TO TEACH * PREACH * WORK * AND PRAY

for the most abandoned souls

"CONSECRATE YOUR HEART TO GOD

IN THE SPRINGTIME OF LIFE"

For further information apply to:

REDEMPTORIST FATHERS' NOVITIATE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

Вже вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ЧЕТВЕРТЕ ВИДАННЯ — 512 СТОРІН ДРУКУ

НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ, ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ

ЦІНА $3.00

Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

ДРУГЕ ВИДАННЯ ПАМФЛЕТУ "Eastern Rite Catholics"

Книжечка о. Мих. Щудла ЧНІ.: "Eastern Rite Catholics" видана в початку березня в 10,000 примірниках моментально розійшлася, бо в ній Автор порушив всі важніші справи, які заторкують Східніх католиків, особливо українців.

Вияснює значення обряду, обов'язок триматися рідного обряду, чому треба зберігати східні обряди, взаємини між латинниками та східніми католиками (хрещення, шлюби, похорони, тощо) й подає коротке вияснення Служби Божої.

Невпинні замовлення книжки змусили Автора приготовити до друку друге видання, яке тепер саме появилося. Воно справлене й поліпшене.

Українці католики повинні подбати, щоб їхнім сусідам, католикам латинського обряду дісталася ця цінна книжечка, бо вона подає дуже багато інформацій про наш обряд, який для численних наших братів латинників подекуди ще зовсім чужий.

Спішіться, замовляйте цю цінну книжечку для своїх дітей і приятелів. Книжечка коштує 15ц. Шліть свої замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE,
Yorkton, Sask., Canada.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за слідуючі жертви:

З похорону бл. п. Емілія Оробко, Вінніпег	7.00
З вінчання Йос. і Стефанії Вальчик, Йорктон	7.75
Пані Софія Мацула, Арчервил	1.00
Ева Бойко, Торонто	1.00
25-ліття Панства І. і М. Яворських, Вішарт	20.00
Р. Кравчук, Ріджайна	3.00
Іван Тепрол, 100 М. Гавс, на прес фонд Логосу	10.00

Увага!
ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 28, ч. 7-8 ЙОРКТОН, САСК. Липень-Серпень, 1956

Св. Іван Хреститель

ПРИ нагоді Різдва св. Івана Хрестителя варто особливо в теперішніх часах пригадати величню постать, мужність і твердий характер того великого Святого, бо наша доба відчуває сильний брак таких постатей у всіх ділянках людського життя. Відсутність таких людей, що вміють відважно виступити в обороні правди і справедливости, в обороні добра навіть перед володарями цього світу, без уваги на небезпеку для себе, для свого життя,—спричинює занепад людської моралі, різні компроміси зо злом, замикання очей на людські кривди й злочини і ганебну мовчанку навіть на народовбивство.

Св. Іван Хреститель визначався аскетичним життям у пустині, проповідуванням Божого слова та накликуванням покаятись і охреститись. Хочемо підкреслити відвагу і мужність предтечі Христа сказати правду в вічі і скартати тодішнього володаря Галилеї і Переї—Ірода Антипу—за його неморальне життя, за те, що він неправно проживав з жінкою свого брата Филипа.

Св. Іван знав, що йому грозить небезпека, бо за картання гніватимуться Ірод і Іродіяда. Відав, що це може скінчитись для нього трагічно, проте на ніякі небезпеки не зважав. Царство Боже, правду і справедливість цінив більше ніж власне життя. За їх поширення на землі не завагався наразитися на якунебудь небезпеку, хоча б і на страту життя. Предтеча Христа, подібно як згодом сам Ісус Христос, дав нам приклад, як і ми, люди, маємо поступати, коли нарушена моральність, справедливість чи загрожене Царство Боже на землі.

А як є тепер? Як поводяться люди в наших часах у таких чи подібних випадках?

Тепер мало таких одиниць, які мають відвагу виступити проти неморальних чи неправильних учинків людей, від яких грозить для тих одиниць якась небезпека, які можуть їм чимсь пошкодити. Щоб виправдати свою мовчанку, заслоняються всякими гаслами, чи то "Чеши дідька зрідка", чи то "нат май бизнес", чи врешті "це його приватна справа, до якої не можемо вмішува-

тись".

В дійсності ми повинні напімнути людей і в приватних справах, коли вони поступають зле, незгідно з Божими Заповідями. Як це не поможе, слід сказати про те Церкві. Це тим більше відноситься до людей, що стоять на провідних становищах, бо на них звернені очі всіх і їх неморальна поведінка може давати згіршення численним людям. Це дуже добре розуміли консервативні англійці і в 1936 р. поставили королеві Едвардові VIII. до вибору: або зректися корони, або зірвати зв'язки з розведеною жінкою. Зробили це передовсім тому, щоб не було згіршення, але може підсвідомо й тому, щоб через неморальність короля не стягнути кари Божої на нарід і державу.

Мало є Св. Іванів Хрестителів і в українському громадянському й політичному житті. Бувають одиниці у проводах організацій чи товариств, які треба б скритикувати, напр., на загальних зборах чи інших зібраннях за різні помилки чи прогріхи. Одначе деколи з особистих чи партійних мотивів цього не роблять: "Лишіть, та ж це наш чоловік" (—з нашої партії); через те зазнають деякої шкоди справи даного товариства чи організації". Хоч є нераз дуже підхожі люди, які повели б дану понадпартійну організацію дуже добре, проте їх не вибирають тільки тому, що "вони не з нашої групи". Замість них, буває, ставлять у проводі таких, що не вміють розвинути діяльности товариства. Ставлять їх, бо вони партійці або бодай партійні поплентачі. Ставлять їх, бо немає у нас Іванів Хрестителів.

А згадаймо 30-ті роки, коли студентська українська молодь почала приймати націоналістичну ідеологію в такому сформуванні, яка в багатьох точках суперечила християнській моралі, коли деякі її гурти оформили свій окремий декалог і хотіли усе громадянство підчинити своєму диктатові. Скільки людей у приватній розмові не годилися з багатьома потягненнями тієї молоді, а проте як мало людей мало відвагу відверто на зборах виступити публично з відповідною здоровою конструктивною критикою. Боялися стратити свою популярність, не хотіли наразитись "на палиці", або й на щось гірше. Тимчасом рішуча мужність усіх тих, що були іншої думки, могла охоронити деякі групи від багатьох помилок, і не допустити до пізнішого братовбивства.

А тепер киньмо ще оком на політику західніх держав супроти большевиків після другої світової війни. Що сказав би на те Св. Іван? Які засади політики подиктував би він у теперішніх обставинах? Якщо взяти під увагу його мужню поставу супроти Ірода Антипи, то здається, що сьогоднішні політичні напрямні Св. Івана Хрестителя були б більш-менш такі:

Офіційними деклараціями західних урядів визнати большевицький уряд публично за найбільших злочинців світу, найбільших ломителів Божих, людських і природних законів. Як таких негайно вигнати з Організації Об'єднаних Націй, зірвати всякі дипломатичні зв'язки, ніколи не подавати руки представникові большевицького уряду, а тим більше ніколи не засідати з ним до спільного стола. Коли б виявилася потреба говорити з большевицьким представником, то тоді слід виразно так поступати і застосувати такі символи, щоб увесь світ розумів, що говориться з представником найбільших злочинців. Напр., його приводили б на розмову під багнетами, він не міг би сісти, тільки стояти, в кімнаті розмов були б розміщені відповідні написи, тощо.

Також казав би напевно Св. Іван постійно через усі радія, "Голоси Америки" й "Голоси Европи" говорити не про американські рефриджірейтори, але накликувати їх до покаяння, "бо вже сокира приложена до кореня", як це Св. Іван робив за свого життя, і проповідувати Христову віру. Одночасно напевно Св. Іван казав би поробити в західніх державах справедливі господарські реформи, згідні з суспільними енцикліками Св. Отців та завести такий справедливий лад, щоб не було ніякого підложжя для комуністичних ідей на Заході, а навпаки, щоб західні країни могли стати притягальним магнетом для підсовєтських країн. Уся політика західніх держав мала б ціль не забезпечити собі спокій і добру торгівлю (Англія), але витягнути всі народи з тієї великої біди, з тих вбиваючих душі і тіла лабет. Якими засобами це зробити, щоб справи ще більш не погіршити і не знищити підсовєтські народи, ані не довести до руїни свої власні країни, це мали б добре обміркувати і добре зважити фахівці.

І сказав би Св. Іван напевно започаткувати великий молитовний похід за визволення Церкви і народів, молитовний похід, що перекинувся б і поза залізну занавісу.

Якщо б було тепер багато таких людей, як Св. Іван Хреститель, тоді ситуація в світі і серед українців була б напевно зовсім інакша.

ПАПСЬКЕ ПРИЗНАННЯ ДЛЯ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

Два місяці тому Пій XII повірив обслузі ОО. Редемптористів прегарну базиліку "Santa Maria Maggiore", що віддалена яких 200 м. від генерального дому Чину Пресв. Ізбавителя.

Це одна з чотирьох більших папських базилік. Прикрашена артизмом, величчю та золоченими фресками та пречудними мозаїками.

Пій XII відправив у ній свою першу Літургію. З того часу він частіше ніж інші відвідував цю церкву.

Віддання базиліки ОО. Редемптористам це публичне признання за їх ревність у ширенні набожности до Божої Матері. Це ж обов'язок зрештою кожного духовного Сина Св. Альфонса Ліґорія, що сам був гарячим почитателем Пресв. Богородиці та звелів всім членам особливіше почитати її.

Історія подає, що в 352 р. Божа Мати з'явилася Папі Ліберієві та звеліла побудувати там церкву. Згодом церкву перебудовано, поширено та прикрашено. Сьогодні вона є одною з найкращих святинь у честь Божої Матері в цілім світі.

В цій базиліці є чудотворна ікона Божої Матері, що зветься: "Спасіння Римського Народу".

Отці Редемптористи вдячні Христовому Намісникові за цю превелику ласку. Вони надалі будуть трудитися, щоб виповнити приказ Пія IX, який промовив до них, як у 1866 р. передав їм ікону Божої Матері:

"Вчиніть, щоб усюди знали її як Матір Неустанної Помочі!"

СЬОМИЙ РОЗДІЛ

Папа одобрює новий Чин

(1747-1749)

ХРИСТОВА Церква це вічно молода інституція, що складається з Божого й людського елементу, цебто з людей, які мають добрі та лихі прикмети, чесноти й хиби. Божий елемент цебто Св. Дух, що керує Церквою, дбає, щоб вона виповняла в світі своє завдання наложене на неї Христом Господом: "Ідіть по цілому світові та проповідуйте Євангелію кожному сотворінню. Хто ввірує й охреститься, той буде спасений. А хто не ввірує, той буде осуджений" (Мар. 16, 15-16).

В Христовій Церкві бувають незвичайні юди, що бачать потреби часу, в якім проживають, і намагаються допомагати своїм ближнім, несучи їм ту поміч, якої в даній часі потребують, бо для цих велитнів духа: "Голос часу це голос Божий".

Св. Альфонс бачив безліч опущених душ, що проживала в незнанні християнської релігії, бо ніхто не займався ними. Серце щеміло від болю, як продумував, що бідні гірняки й селяни небагато знали про Бога й мало любили Його.

Причина ж цього жалюгідного стану це брак священиків, що бажали б зайнятися цими опущеними душами, бо "як покличуть Того, що в Нього не ввірували? А як увірують, якщо не чули про Нього? А як почують без проповідника?" (Рим. 10, 14).

Альфонс оснував Чин місіонерів, щоб зарадити пекучому бракові обслуги селян і гірняків. В Христовій Церкві приватна ініціятива дуже похвальна, але коли йде про загальне добро Церкви, всякі почини мусять мати благословення й одобрення церковних властей, зразу місцевого єпископа, а потім Папи, якщо їхне діло заторкує справи всієї Церкви. Оснування ж нового місіонерського Чину, що був призначений не тільки для неаполітанського королівства, але для цілого світу, потребував одобрення Найвищого Архиєрея, бо "як будуть проповідати, якщо не будуть післані" (Рим. 10, 15) видимим Христовим Намісником, до якого Спаситель сказав: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16).

Ось тому Альфонс почав мріяти про папське одобрення для свого зростаючого Чину, бо без нього не міг сподіватися, що його духовні Сини потраплять перейти до інших країв на місійну працю, бо ж число членів нового Чину зростало з кожним роком.

І. Покликання Єронима Феррари.

Дон Єроним Феррара мав 31 літ. Був він ревним священиком і професором у семінарії в Конца. Поміч і поради Альфонса допомогли йому покинути світ і усунутися до монастиря.

Дон Єроним почув перший поклик до місіонерського життя в часі місії в Капозеле, де вислухав одну проповідь про важливість спасіння. Проте його рішення стрінулося з опором архиєпископа й родини. Альфонс виявив йому Божу волю, пишучи: "Приходи відважно й безпроволочно!"

7 червня 1747 р. дон Феррара потайки вибрався з дому до Делічето. Ішов цілу ніч. В сільці Теора здогонив його бідний брат і почав благати вернутися до родини. Не помогли благання, сльози й обійми, хоч серце краялося в дон Єронима, й любов до рідні сильно відзивалася в його душі.

Ледве дійшов до Делічето, а тут уже його сестра стала докучати йому, благаючи, щоб вертався додому. Два дні й дві ночі ридала під вікнами монастиря, але не потрапила захитати рішення брата. Він уночі потайки спустився крізь вікно в городі й утік до Чорані. Його рішуча постанова вповні віддатися Богові вкінці розброїла заплакану сестру. Вона успокоїлася й погодилася з Божою волею.

В осені 1747 р. вступив до новіціяту в Чорані запальний юнак з Пагані, **Тома Петрозіні,** який навіть не повідомив про це своїх батьків. Полишив тільки коротеньку записку для свого приятеля: "Скажи моїй родині, що я йду до монастиря, щоб стати святим".

Куди більше заворушення спричинило вступлення до Чину **о. Франциска Марготти.** Отець Маргота мав 48 років. Був доктором церковного та цивільного права, апостолом молоді та деякий час ректором семінарії в Конца. Так Альфонс, як його співбраття сильно зраділи цим цінним здобутком.

Крім цього ще два юнаки вступили до Чину в 1747 р.: **Сальваторе Ґалло** з авелінської епархії та **Олександер де Мео.** Цей останній визначався великими здібностями, тому й віддав численні прислуги молодому Чинові.

Зразу Олександер де Мео був ревним новиком. Згодом туга за родиною почала томити його та послаблювати покликання. Замість виявити спокусу учителеві новиків, Олександер таївся з нею. Нарешті не витривав. Порішив потайки втекти з монастиря й вернутися до батьків. Уже був навіть повідомив свою родину про поворот у світ. Нащастя Пресвята Богородиця врятувала його покликання, бо щиро й ніжно любив Божу Матір.

"Раз був я в церкві та молився перед іконою (статуєю) Пресвятої Богородиці", каже він сам, "і там почув таємний голос: Якщо заберешся з монастиря, помреш за місяць, навіть не дійшовши до свого дому. Якщо ж витриваєш, то спасеш свою душу".

Пересторога Богородиці опам'ятала засліпленого ченця. Покаявся. Перепросив Ісуса Христа й рішився витривати в Чині аж до смерті. Став ревним місіонером, навернув до Бога багато грішників, хоч до кінця життя затримав свій чутливий характер.

2. Старання про королівську апробату (одобрення)

Серце святого Основника раділо, як дивився на число духовних Синів, яке збільшувалося з кожним роком. Проте радість не була вільна від побоювання, бо його Чин не мав легального права існування в неаполітанськім королівстві. Королівські декрети, дозволяючи на отворення домів, забороняли звати їх монастирями, а тільки притулками для священиків, що займалися місіями між найбільше духовно опущеним народом. В очах уряду Чин Альфонса не був жадним Чином, тому міг бути будьколи розв'язаний.

Королівський закон забороняв відчиняти будьякий монастир чи чернечу церкву без попереднього дозволу. Альфонсові тяжко приходилося отримати королівський дозвіл на відчинення місійних станиць, то як тут мріяти про одобрення нового Чину?

Святі це непересічні люди. Вони не заломлюються в своїх зусиллях, якщо бачать, що Божа слава та спасіння душ вимагають від них геройства. Довір'я Альфонса до Божого Провидіння було безмежне. Був переконаний, що Чин потрібний Церкві та душам, тому ніяка невдача чи трудність не потрапила спинити його в намаганні дістати королівське одобрення й так запевнити молодому Чинові правне існування.

В тім часі Карло III був неаполітанським королем. Був це побожний і чесний католик, але хворував на манію, яка засліплювала всіх тодішніх володарів Европи. Думав, що бувши королем, мав право панувати так, як йому подобалося. Був він автократом, тому побоювався, що Церква нарушує королівські власті та привілеї, бо церковне законодавство запевняло клерові й чернецтву деякі вільності.

Його автократизм не був би багато пошкодив Церкві, бо сам король рідко пробував у Неаполю. Часто бував в Еспанії або бавився ловами й полюванням. На нещастя вибрав собі деяких пренахабних міністрів, що були великими автократами, чим зовсім вподібнялися до свого пана за винятком релігійних переконань, яких або зовсім не мали або принаймні не проявляли їх назовні в адміністрації державних справ, особливо як ішло про папство та монаші Чини.

Ці зісвітоватілі християни так рядили державою гейби вона була вища над Христову Церкву. Королівський уряд і його міністри заздрощали Церкві її впливу на нарід. На чернечі ж Чини дивилися з підозрінням, бо уявляли собі, що вони мають величезні багатства.

Альфонс уже перед тим цебто в 1736 р. намагався отримати королівське одобрення й був навіть заангажував впливового отця Фіорілло та графа Монталлегре, але королівські дорадники відкинули його прохання й справа апробати втихла на деякий час.

В 1747 р. новий Чин мав чотири монастирі й доволі багато членів. Годі було дальше відкладати справу королівського одобрення. Альфонс рішився негайно взятися до праці. Ось тому в початках червня 1747 р. вибрався особисто до Неаполю в товаристві брата Тарталіоне. Отець Спортеллі пробував тоді в столиці королівства, тому й служив Альфонсові цінними порадами. Крім цього дон Келестин де Робертіс, доктор церковного та цивільного права, прийшов Альфонсові на поміч.

Святий основник провів три місяці в Неаполю, проживаючи в свого приятеля й добродія дон Івана Олівіері, хоч міг легко провести цей час зо своєю сімдесятилітньою матір'ю чи замешкати в жонатого брата Геркуля.

Як Альфонс робив різні заходи в Неаполю, його співбраття помагали йому молитвами, вмертвленнями й щирими благаннями, що звертали до Ісуса та Пречистої Діви, покровительки Чину. Святі душі навіть по інших Чинах молилися за успіх Альфонсових замірів.

Неаполь був сповнений радістю, парадами, публичними забавами й маніфестаціями, як Альфонс прибув до столиці, бо Карлові III народився довго ожиданий син, престолонаслідник. Святий основник Чину зайшов до різних впливових осіб, щоб з'єднати їх прихильність для свого почину. Найперше удався до міністра Бранконе, який трохи був змінив свої регалістичні погляди, відколи його брат став єпископом в Галіполі.

Другою впливовою особою на королівськім дворі був Ісусовець Франциск Пепе, що мав вільний доступ до короля. Король високо цінив його за мудрі поради й часто руководився його вказівками. Альфонс теж відвідав о. Пепе й запевнив собі його прихильність.

Кардинал Спінеллі теж прирік помогти Альфонсові. Проте всі його приятелі радили не представляти свій Чин **як Чин,** але як місійний **Інститут,** бо побоювалися, що король відмовить затвердження. Треба було теж опустити всяку згадку про чернечі обіти, бо так король, як його міністри були противні закладанню нових Чинів.

Альфонс послухав мудрої ради. На початку липня покликав до себе Цезара Спортеллі й разом накреслили коротку синтезу правил Чину. Пишучи про це нове правило до о. Маціннї, Альфонс каже:

"Ми поклали присягу замість обітів, щоб усунути побоювання міністрів, що закладаємо новий чернечий Чин. Справді так краще. Присяга сильніше зобов'язує й держить аніж обіт, бо від обіту єпископи можуть звільнити, але не від присяги".

Серце забилося від надії в Альфонсі, бо кілька днів пізніше отримав авдієнцію в короля. Монарх ласкаво прийняв колишнього славного неаполітанського адвоката. Альфонс виложив ціль і працю Інституту, згадав про численні опущені душі в королівстві та подав прохання про одобрення. Ласкавість короля видавалася Альфонсові предтечею одобрення, хоч монарх виразно заявив, що справа одобрення мусить бути рішена королівською радою й двірським капеляном, отцем Келистином Галіяно.

Двірський же капелян був хитрим політиком і дипльоматом. Ішов за бажаннями свого монарха й керувався його поглядами. До Альфонса поставився радше прихильно, але на домагання о. Мандаріні зажадав від Святого, щоб два Чини злучилися в один, бо тоді легше буде отримати королівське одобрення. Альфонс рішуче відмовився від злуки з Чином о. Мандаріні, заявляючи, що цілі двох Чинів зовсім відмінні, тому годі думати про якесь гармонійне співіснування.

Всетаки двірський капелян майже змусив Альфонса піддатися й злучитися з Мандарінім. Зневірений і пригноблений Альфонс не дістав помочі від міністрів короля. Ці "панки" або чемно відмовлялися мішатися в його справу, або відсилали до своїх колегів або попросту насміхалися з Альфонових зусиль.

Пригноблений Основник отак писав до своїх співбратів: "Моє чистилище в Неаполю продовжується й Бог знає, як довго ще буде тривати, бо я не бачу його кінця... Остогидло мені переговорювати з цими міністрами. Вони затроїли моє життя. Не почуваюся вже на силах... Я хотів би втекти звідсіля..."

Мандарині бачив, що капелян короля схиляється й захищає його інтереси, тому став іще нагальніше натискати на Альфонса. Альфонс бажав королівського одобрення для Чину. Знав, що це буде неможливе, якщо отець Галіяно спротивиться. Він же напевно спротивиться, якщо Альфонс не піде на компроміс із о. Мандарінім. Оттому Святий Основник звернувся до своїх співбратів по різних домах із ось таким листом під датою 22 липня 1747 р.:

"Сьогодні бачив двірського капеляна. Він декілька разів повторив мені, що мусимо злучитися з о. Мандарінім і аж тоді предкладати йому справу одобрення. Зразу я рішуче оперся... Але згодом оця гадка викликала в мені немало замішання. Насамперед треба дістати королівське одобрення, яке є передумовиною папської апробати, а все інше залишім Богові та часові. Вони будуть займатися своїми справами, а ми своїми. Одне певне: двірський капелян сприяє о. Мандарині й не дозволить, щоб наш Чин був одобрений, а його ні. Якщо ж він зобачить, що ми злучилися, то буде попирати нас. Якщо ж ми відмовимося від злуки, то він спротивиться одобренню й ціла справа повернеться в нівець, бо король залежить від своїх дорадників".

Отак Альфонс дозволив, щоб о. Мандарині разом із ним зладив прохання й для свого Чину. Ці два меморіяли властиво становили одне подання, бо зовнішньо обидва Чини мали злучитися в одну монашу громаду.

Пресвяте Серце Ісуса рятує семінариста

С. Х.

СЕМЕН Г., одинак багатих львівських міщан, рішився стати священиком і присвятити своє життя послузі українського народу. Батьки радо погодилися на бажання сина, хоч серце щеміло від болю. Проте не противилися його рішенню.

"Любий сину", промовила заплакана мати, пригортаючи Семена до серця. "Один Бог знає, як сильно люблю тебе. Ти ж єдина моя дитина. Всетаки більше належиш до Бога ніж до нас. Якщо Христос кличе тебе, то йди та будь добрим священиком!..."

Палкий юнак записався до семінарії. Наука йшла йому легко, професори шанували, товариші любили його за товариську вдачу й добре серце.

На третім році богослов'я Семен несподівано захворів на інфлюенцію. "Інфлюенція не страшна хвороба", думав собі богослов. "Пролежу з тиждень і знову стану здоровий".

Нажаль не так склалося. Хвороба скомплікувалася, бо до неї долучилася ще якась друга незнана лікарям недуга. Семена відставлено до міського шпиталю. Шлунок його слабо травив, часто вертав потрави та голова горіла гейби від вогню.

Лікарі безрадно здвигали раменами. Семен лежав приголомшений у ліжку. Не міг нічого думати й робити. Навіть молитися стало тяжко. Нераз у ночі попадав у наглу гарячку, хоч лікарі негодні були викрити її причини. Інколи здавалося, що прийдеться прощатися зо світом, не осягнувши леліяного ідеалу священства, бо приписані ліки мало або й зовсім не помагали йому.

Батьки зажурилися станом здоров'я улюбленого сина. Сам хворий спокійно прийняв хворобу й повторяв: "Господи Ісусе, якщо я негідний бути Твоїм священиком, то забери мене до Себе, щоб у небі прославляв і любив Тебе навіки".

Нелегко юнакові прощатися зо світом у розквіті життя. "Ох, Боже", кликав у притнобленні, "як гарно було б стати священиком і все життя трудитися для Твоєї слави та спасіння безсмертніх душ! Якщо ж не такі Твої заміри супроти мене, то нехай діється Твоя свята воля! Нехай буде так, як Ти хочеш!"

Зажурена мати принесла чудовий образець хворому синові та заохотила його благати виздоровлення в Пресвятого Серця Ісуса.

Хворий послухав і рішив звернутися за рятунком до небесного Лікаря, бо земські були безсильні супроти його недуги.

"Ісусе, Твоє любляче Серце не погорджує благаннями бідних людей. За земського життя Ти не знехтував благання нікотрого хворого, що прохав у Тебе здоров'я. Почуй, премилосердне Серце мого Господа, мою молитву та приверни мені здоров'я, якщо воно має вийти Тобі на славу, душам на добро й мені самому на спасіння",—промовив Семен, покриваючи горячими поцілунками іконку Христового Серця.

Христос почув благання свого учня й вислухав його. Не минуло й кілька днів і Семен став здоровий. Навіть не завважив наглого переходу від хвороби до повного здоров'я.

Його вдячність не знала границь, бо лякався стратити один рік студій, якщо б хвороба була ще трохи довше протягнулася.

Вернувшись до семінарії, Семен потрапив здігнати своїх шкільних товаришів у науці. Він ніколи не перестав дякувати Пресвятому Серцю Ісуса за чудесне виздоровлення.

Як священик, отець Семен часто закликав своїх слухачів горяче почитати Ісусове Серце й з повним довір'ям удаватися до Нього в усіх потребах щоденного життя.

"Людоньки мої", нераз кликав з проповідальниці, "горніться під покров цього пресолодкого Божого Серця! Ох, які численні ласки та благословення спливають із неба на правдивих і щирих почитателів Ісусового Серця!"

Юначе, будь Моїм Другом!

С.Х.

1. Велич монашого покликання

КОЖЕН юнак має хвилину, в якій важливе питання стає перед ним: "Що маю робити в житті? Який життєвий шлях повинен вибрати? Чи маю вступити в подружий стан? А може залишуся в безженному ціле життя? Може Христос бажає, щоб я став Його улюбленим Приятелем і помічником у спасінні безсмертніх душ цебто священником-місіонером?"

Питання заторкує вибір життєвого стану. Вибір дуже важливий, бо означує дорогу життя, якою людина змагає до неба й запевняє собі вічне щастя по смерті. Тяжко спасти душу тому, хто вибрав лиху та невластиву дорогу.

Якщо людина вибере властивий стан життя, то легко буде їй спастися, бо ласкавий Господь подасть їй усі ласки й поміч, щоб жити по-християнськи, зберігати Божі та церковні заповіді, перемагати спокуси, поборювати труднощі, об які неодин розбивається на шляху життя.

Один римський адвокат спитався Св. Пилипа Нерійського, яке звання (фах) було б найкорисніше для його наймолодшого сина.

Святий богоугодник відповів: "Пане, що ви розумієте під найкориснішим званням: гроші, вигоди, приємності чи успіхи?"

На це адвокат заявив: "Думаю, що те звання найкорисніше, яке запевняє людині щонайбільше користей і забезпечує її перед утратами й невдачами".

"Якщо так", відозвався Святий, "то нехай ваш син зречеться світу й віддасться Богу на службу. Служити Богові це те саме, що запевнити собі вічне щастя в небі й увільнитися від небезпеки вічного прокляття в пеклі, бо священство й чернечий стан мають більшу вартість аніж гроші й землі добра".

Священик-місіонер це Христовий апостол, який продовжує в світі діло відкуплення людських душ. Нема кращого життєвого стану ніж монаший.

Св. Альфонс Ліґорій, основник Чину ОО. Редемптористів, не вагається твердити, що ласка покликання до монашого стану перевищає всі ласки за винятком ласки сотворення та правдивої віри.

Священик монах і місіонер звичайно проживає в монастирі, де йому легко набратися й зберігати Христовий дух, що є духом любови до Бога й ближніх.

Ця подвійна любов місіонера Редемпториста змушує його плекати в собі ревність і гаряче бажання трудитися для спасіння душ. Усе життя Редемпториста звернене до цієї шляхетної мети, яку можна окреслити: Бог і душі.

Вогонь любови до Бога й душ буває щоденно скріплюваний розважаннями вічних правд, Службою Божою, відмовлюванням вервиці, духовним читанням і посіщенням Пресвятих Тайн.

Так підготований у монастирі Редемптурист місіонер безстрашно кидається в бій за славу Божу й спасіння душ, для яких він зрікся власної родини, вигід і світових приємностей.

У цьому бою Редемптурист не щадить себе, не дивиться на власні вигоди і не схлібляє людським пристрастям... Він сміливо каже слухачам правду в очі, хоча б інколи вона могла бути й прикра для їх ушей, бо часом мовчанка про деякі справи спричиняє бідним душам невимовні шкоди, от хоча б притуплює їх сумління на деякі гріхи, до яких люди легко привикають, якщо Христовий міністер лякається нап'ятнувати їх...

Місіонер Редемптурист подібний до того чесного лікаря, який любить свого хворого клієнта, тому й не вагається сказати йому: "Мій друже, ти дійсно хворий. Ось твоя хвороба. Якщо візьмеш це лікарство й будеш притримуватися моїх вказівок, то напевно виздоровієш. Щоправда, гіркі ті пігулки, що даю тобі, але вони проженуть хворобу й привернуть тобі здоров'я!"

Скільки слави здобуває для Бога, скільки душ потрапить урятувати ревний місіонер за час свого земського життя!... Кожна спасена душа це трофей його вічної слави, бо душі, що врятувалися від прокляття завдяки трудам і проповідям місіонера, будуть навіки йому вдячні в небі... Вони будуть його найкращими друзями та приятелями.

II. Хто може стати місіонером Редемптористом?

Український нарід потребує численних ревних місіонерів для своєї Церкви в Америці, Канаді та для недалекої кампанії в рідній Україні. Христос Спаситель відчинить границі нашої батьківщини для Своїх місіонерів скоріше ніж світські політиканти й дипльомати думають.

Христовий Намісник на землі, Папа Пій XII, отак писав 20 лютня 1956 р. до нашої ерархії в світі:

"Преподобні Браття! Боже Провидіння повірило вам ту саму місію, що її мали Св. Ольга та Володимир цебто привести Східні Народи до християнської віри в одній Церкві".

Українці мають допомогти Христові привернути єдність між Сходом і Заходом. До цього потрібні численні місіонері, бо кличе Св. Павло: „Як призвуть Того, в Кого не повірили? Як же повірять, якщо вони не чули про Нього? Як же ж почують, коли ніхто не проповідає їм про Нього?" (Рим. 10, 14-15). Св. Павло

був готовий на прокляття за спасіння своїх братів, жидів. (Рим. 9, 3).

Отці Редемптористи надаються до цієї праці, бо вони мають за покровительку Матір Божу Неустанної Помочі, яку так щиро почитають і люблять всі українці, так католики, як православні.

Нажаль замало в нас місіонерів. Отці Редемптористи відчиняють власну Колегію в Роблині, щоб виховувати майбутніх провідників для Христового виноградника.

Наука в нововідчиненій семінарії зачнеться 10 вересня 1956 р. Кожен хлопець, що покінчив сьому клясу, може вступити до цієї семінарії, щоб колись стати Христовим Апостолом між українським народом.

Що ж потрібно юнакові, щоб міг стати місіонером Редемптористом?

Дехто думає, що Сам Спаситель мусить з'явитися і сказати йому, щоб він був Його священиком-місіонером. Так воно не є. Кожен хлопець, що має відповідне здоров'я, бодай середні здібності до науки, добрий характер і щире бажання служити Христові та душам, може стати місіонером Редемптористом. Якщо Настоятелі Чину приймуть його до монастиря, то це знак, що він має покликання до монашого стану і може бути добрим монахом.

Українські Батьки! Це велика ласка мати сина священика-місіонеря. Це теж більший для вас гонор ніж мати сина президентом чи королем.

Отож посилайте своїх синів до семінарії Св. Володимира в Роблині. Негайно напишіть до:

ST. VLADIMIR'S COLLEGE, ROBLIN, MAN., CANADA

Спішіться, бо наука в семінарії зачнеться 10 вересня 1956 р. Христос потребує Ваших синів. Дайте їх Йому! За це Він поблагословить вас у житті та надгородить вічним щастям у небі!

Для інформації замовте собі за 25ц. маленьку книжечку: "Shall I be a Redemptorist?" у видавництві: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada.

ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

У днях 5-8-VII яких чотири тисячі людей зійшлися на відпуст до Йорктону, понад 1,000 душ приступило до Св. Причастя. Преосв. Максим Германюк ЧНІ. рукоположив отця Н. Якимишина ЧНІ. на священика. По врочистій Сл. Божій нововисвячений єрей стискав людям голови і дав їм благословення. По обіді був молебен перед гротою і водосвяття. По водосвятті відбулося врочисте благословення нового будинку Друнарні Голосу Спасителя. Отці з Роблину і Айтуни помагали сповідати і причащати численних паломників.

Кир Максим виголосив чудову проповідь на врочистій Архиєрейській Сл. Божій, а отці Гр. Шишкович і М. Щудло проповідали на інших Сл. Божих. В неділю була теж Архиєрейська Служба Божа, на якій Кир Максим виголосив ще одну проповідь.

Церковна Автонефалія

о. Мих. Щудло ЧНІ.

НЕ було колись так поміж українцями, як сьогодні. Перші українські іміганти, що поприїжджали до Америки чи Канади, були католиками, любили свою рідну Церкву, нерідко милями ішли пішки, щоб вислухати Службу Божу, приступити до сповіді та прийняти Св. Причастя.

Згодом з'явилися вороги єдности українського народу, амбітники, кар'єристи, що під позором українського патріотизму розбили наш нарід, поділили на різні церкви, розсварили Братів і розпалили жахливу ненависть поміж дітьми того самого народу, щоб задовольнити свою амбіцію та жадобу панування.

Отак з людської злоби, прикритої фальшивим патріотизмом, в допомогою незрячих, розагітованих Братів штучно та хитро збунтованих проти Папи і нашого еп. Преосвященного Будки, повстала УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛІЯ або краще сказати українська, незалежна церква, що відразу кинула клич боротьби проти Української Католицької Церкви, бо, мовляв: "Українці католики це поляки!"

І. Що таке автокефалія?

"Автокефалія" це грецьке слово, що означало б по-українськи "самоголовство" або самоправління. Історія цього слова довга. Воно не мало завжди того самого значення, що має сьогодні, коли то автокефалія стала символом і притекстом до всяких бунтів, заколотів і хаосу, в якому від якогось часу опинилися українські автокефальники в Америці та в Канаді з своїми церквами та провідниками.

1. Первісна автокефалія.

"Автокефалія" спочатку визначала привілей деяких епископів, що звільняв їх від підлеглости архиепископові чи митрополитові, а піддавав їх під безпосередню залежність патріярха чи Папи. Це бували рідкі випадки, але вони траплялися в надзвичайних обставинах.

Отож автокефалія—це не правило, але виняток, бо в Христовій Церкві панує ерархічний порядок, установлений Христом: люди підлягають священикам як своїм пастирям, священики слухають своїх епископів, епископи архиепископів, архиепископи митрополитів чи примасів або патріярхів, а всі вони залежні від Папи, що є видимим Головою Христової Церкви, бо йому в особі Св. Петра Спаситель доручив спасіння всіх людей: **"Паси вівці Мої! Паси Мої ягнята!"** (Ів. 21, 16, 15).

Коли автокефальний епископ мав якесь непорозуміння, то не судив його архиепископ чи патріярх, але сам Папа, якщо він безпосередньо залежав від Папи. Подаємо декілька прикладів з історії, бо вони найкраще висвітлюють ту первісну католицьку автокефалію. Єпископ острова Кипру був автокефальний, цеб-

то безпосередньо підчинений Римові. В п'ятому столітті антіохійський патріярх забажав підчинити собі Церкву на Кипрі. Тодішній епископ Кипру відкликався до Риму і виграв справу. Антіохійський, олександрійський і царгородський патріярх мали теж своїх автокефальних епископів, що були безпосередньо підчинені патріярхам, і тому не підлягали юрисдикції місцевих архиепископів або митрополитів.

Автокефалія почала заникати на Сході, як зростали повага та влада східніх патріярхів, бо вони не хотіли, щоб хтось виривався з-під їх юрисдикції. Згодом ця автокефальність зовсім заникла на Сході та перейшла до історії. Ця первісна автокефалія не мала в собі нічого злого, бо ж епископи та вірні якоїсь автокефальної церковної округи були вірні католицькій Церкві та признавали Римського Архиерея своїм наставником, так що в перших віках була витворилася поміж християнами приповідка про найвищий авторитет Святішої Столиці: "Справа скінчена, бо Рим заговорив!" Коли Римський Архиерей рішив якийсь спір, так християни приймали його рішення без дискусії, бо були переконані, що через нього говорить сам Христос.

2. **Царгородська автокефалія.**—Слово "автокефалія", що спершу не мало в собі ніякого лихого поняття, перейшло істотну зміну в одинадцятому столітті, затрачуючи свій первісний зміст.

Христова Церква з Божої волі має бути одна. Всі вірні Христові визнавці творять одну велику Христову Родину, що зветься "містичним Христовим Тілом". Голова цього тіла—Христос Спаситель. Його ж видимий представник і заступник на землі—це кожночасний Папа, наслідник Св. Петра.

Поки християни були оживлені ревністю, так не було трудности для християн різних держав і народів признавати видимим Головою Христової Церкви Римського Папу, бо ж він займає престол Св. Петра і є його правним наслідником. Згодом ця первісна ревність ослабла поміж Христовими визнавцями. З'явилися амбітники, честилюбці, кар'єристи як поміж вірними, так і поміж ерархією. Найбільше тертя запанувало між Римом і Царгородом, бо Царгород, ставши столицею східньоримського цісарства, почав заздрощати на папську гідність і провід у Христовій Церкві.

Проте "царгородська автокефалія" не відразу пішла на шлях роздору. Історичні події не є витвором одної хвилини. Минуло кілька віків, поки царгородські намагання остаточно закінчилися Керулярієвою схизмою в 1054 р.

Поки Папа та римський цісар сиділи в Римі, ніхто не поважувався піддавати сумнівові першенства римського епископа. Коли ж Констянтин Великий, не люблячи Риму, де ним погорджувано, переніс столицю до маленького містечка над Босфором цебто до Візантії в 329 році, то це стало початком і притокою до жахливої схизми, що досіль держить пошматованою Християнську Церкву.

Правда, ні Константин, ні перший візантійський епископ Митрофан (315-344) не думали, що маленьке, незнане містечко Візантія-Царгород стануть колись суперничати з такими історичними ерархами, як Римський, олександрійський, антіохійський або єрусалимський, які сиділи по славних містах. Царгородське епископство було нове та підлягало тракійському архиепископові Іраклії до 329 року.

Блиск і повага нового цісарського міста Візантії викликали бажання в царгородських епископах зрівнятися в повазі та авторитеті з патріярхами інших міст; ба й згодом висунули вони думку, що з перенесенням столиці з Риму до Візантії права та привілеї Римського епископа перейшли на царгородського. Це фальшива засада, але вона послужила притокою так для царгородських епископів, як і для цісарів поширяти права Царгороду коштом інших епископів і патріярхів.

Отак за намовою царгородського епископа Антика, що не був навіть патріярхом, цісар Теодосій відлучив епархії в Іллірії від Риму, якому досіль вони підлягали, та піддав під юрисдикцію царгородського епископа. Це не тривало довго, бо папа Боніфатій (418-422) рішуче запротестував проти цього зазіхання, тому й цісар мусів відкликати свій акт. Папський протест усе таки не перепинив посягань царгородського епископа, бо до Халкедонського Собору 451 р. царгородські епископи загарбали Тракію, Іллірію, Понт і Малу Азію.

Царгородський епископ Нектарій почав навіть святити епископів для різних церковних провінцій немов би він був їх правним зверхником і судити епископів, порішуючи їх спори та справи. В 426 р. царгородський епископ уже намагався верховодити на одному соборі, хоч там був приявний старший від нього антіохійський патріярх.

Римські Папи протестували проти цієї політики, але царгородські епископи не дуже клопоталися протестами, бо мали за собою не менше амбітного кесаря, що бажав якнайбільше скріпити престиж цісарського міста, вивищити свого епископа, щоб через нього впливати на інших ерархів християнського світу.

Поведінка царгородських епископів кривдила та разила інших ерархів. Треба було винайти якийсь претекст, щоб виправдати в світі свої загарбування. Отак на першому царгородському Соборі 381 р. появився третій канон: "Нехай царгородський епископ має старшинство почести після Риму, бо Царгород є новим Римом". Папа Дамаз, якому вислано рішення цього собору, не потвердив цього канону, бо він кривдив привілеї антіохійського, олександрійського й єрусалимського патріярха.

Греки ж не піддалися, але далі йшли по лінії своїх змагань. На Халкедонському Соборі 451 р. викули вони оттакий канон: "Якщо якесь місто є засноване або перемінене цісарською владою, хай іде й церковний порядок за ним". Так повстала на папері теорія про першенство грецького, царгородського епископа в Христовій Церкві. Царгородські епископи не поважилися зараз перевести в життя це рішення, бо у християнському світі було ще сильне переконання, що влада та першенство Римських Папів походять від Христа, а не від цісаря. Проте цей канон став аргументом у руках зручних політиків, які опісля послуговувалися ним, щоб розшматувати Христову Церкву та проголосити царгородського патріярха головою Христової Церкви на місце Римського Папи.

Самі ж учасники згаданого Собору признали Божу установу папства, бо, висилаючи рішення собору, щоб Папа Лев Великий затвердив їх, кажуть: **"Ти зберіг віру, що з доручення законодавця переходить аж до нас, та був усім нам товмачем голосу блаженного Петра... Ти був над нами як голова над членами... Твоїй святості доручив Спаситель стояти на сторожі винниці".**

Хоч греки не поважилися скинути Папу та проголосити папою свого єпископа, проте намагалися всіма силами вивищити владу та гідність царгородського єпископа і запевнити йому друге по Папі місце в Христовій Церкві. Он тому викули 28-ий канон: "Отці признали привілеї старому Римові, бо це місто панувало. З тієї самої причини і 150 боголюбивих єпископів признали рівні права святішому престолові нового Риму, судячи справедливо, що місто, відзначене царським пануванням і сенатом також у церковних справах повинно бути вивищене, як і те, займаючи по ньому (Римові) друге місце".

Папські легати, присутні на соборі, запротестували проти цієї узурпації, а Папа Лев Великий відкинув цей канон, тому й він неважний, бо він кривдив олександрійського патріярха та антіохійського, що за рішенням Нікейського Собору 325 мали займати: олександрійський друге, а антіохійський третє місце по Папі (6-ий канон Нікей. собору), бо Апостоли заложили їхні столиці. **Відкидаючи 28-ий закон, Папа заявив, що Царгородові брак апостольського походження.**. Греки цим не дуже збентежилися, бо он виступив пресвитер Прокопій під іменем Доротея Тирського та уложив легенду, що апостол Андрей був у Візантії та навіть висвятив там єпископа Стахія! Не тільки видумав ім'я Стахія, але й додав іще 20 імен, що мали бути наслідниками Стахія. Зо Святого ж Андрея зробив першого царгородського патріярха, що жив у суперництві зо своїм братом Петром і ворогував із ним за верховодство в Христовій Церкві.

Посіяне зерно зростало. Легенда ширилася між греками та зроджувала нехіть до Риму, особливо, як Папа коронував на західньо-римського цісаря француза, Карла Великого, що страх вразило грецьку амбіцію.

Легенда про Св. Андрея як суперника Св. Петра закінчилася видумкою Микити Пафлягонського, який десь при кінці дев'ятого століття вже отак звертається до Св. Андрея: "Радуйся первозванний, верховний і начальний поміж апостолами, ти, що по достоїнству безпосередньо слідуєш за братом, а по покликанні навіть старший від нього, по вірі в Спасителя і по науці перший, не тільки для Петра, але й для других апостолів".

Але найвиразніше та найсніше оформив грецькі намагання та прагнення царгородського єпископа на головування в Христовій Церкві Трулльянський Собор у 692 р. В 36-ім каноні цього собору читаємо осьтаке рішення: "Відновляючи постанови 150 Отців, що зійшлися в цьому Богом береженому городі, та 630 Отців, що зібралися в Халкедоні, постановляємо, щоб царгородський престіл мав рівні права зо старим Римом і відзначався у церковних справах як і він, маючи друге місце по ньому. По ньому має йти престіл олександрійський, антіохійський, єрусалимський..."

Св. Сергій, римський Папа, не потвердив цих претенсій царго-

Я теж розплакалася зо зворушення і підняла його. Він плакав, цілував мене по руках і благав прощення. Я радо простила й люблячим поцілунком підтвердила це прощення...

По тижневі Василь забрав мене зо шпиталю. По хрещенні синка мій муж почав ходити до священика на інструкції, що тривали пів року. По закінчених викладах про католицьку віру Василь прийняв святе хрещення, відбув загальну сповідь з цілого життя і разом зо мною прийняв Св. Причастя. По Св. Причасті ми приклякнули перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі і відновили свою шлюбну присягу.

Я щиро подякувала Пресвятій Богородиці за навернення мужа. Кращого чоловіка не могла б я мати. Щонеділі ідемо разом до церкви на Службу Божу. Я вже не сама, як приймаю Св. Причастя, бо мій муж завжди товаришить мені до Господньої Трапези. Ввечорі відмовляємо вервичку, заки ідемо на спочинок...

Тепер розумію, чому Господь послав мені лихого чоловіка... Це був мій хрест, яким я виєднала навернення Василя до католицької Церкви й водночас перетворила його в ідеального мужа.

ПРО ЩО ГОВОРЯТЬ В АМЕРИЦІ?

Ось чотири справи, про які часто говорять американці:

1). Проблема негрів-муринів. Вона сливе розв'язана на Сході Америка, де мурини ходять до білих церков і разом з білими приймають Святі Тайни. Чорні хлопці разом з білими обслуговують священиків у часі богослужб.

В полудневих Штейтах, де ця проблема ще пекуча, Католицька Церква веде перед, щоб її належно розв'язати по-християнськи. Єпископи видають рішення, що всі католики без різниці на краску шкури, мають ходити до тих самих церков і шкіл.

В декількох місцевостях біле населення збунтувалося проти таких заряджень церковної влади. За непослух єпископи позамикали церкви і загрозили викляттям тим, що будуть противитися допущенню муринів до білих церков і шкіл. Мало хто бажає бути виклятим з Церкви, тому коритьсяприказам єпископа.

Так негодні поступати протестантські міністри, бо вони мусять слухати своїх вірних! У них панує церковна демократія цебто хаос, де вірні керують пастором, а не пастор вірними.

2) Небезпека комунізму. Багато говориться про комунізм, але ніхто поважно не боїться його, бо комунізм шириться там, де панує нужда, гноблення робітників, тощо. Цього нема в Америці, тому й комунізм не має грунту під ногами. Тут робітник таксамо живе, як його працедавець.

3) Страх перед атомним нападом. Хоч багато про це говориться, то всетаки ніхто поважно не думає, що Росія могла б несподівано напасти на Америку. Це трохи задалеко летіти для совітських летунів. Зрештою Америка окружена радаровими стаціями, що переловили б червоні літаки, заки долетіли б до Америки.

4) Прикрість, що Америка непопулярна в світі, хоч зробила стільки добра різним народам. Це виплив заздрости й страх, щоб Америка не зайняла цих країв, хоч Америка по витранні війни не загарбала від нікого шматка землі. За те "демократична" Москва поневолила 800,0000,000 людей.

Скільки літ мають мати молодята, щоб могли важно взяти в церкві шлюб?

Церковне право приписує, що хлопець має мати бодай 16, а дівчина 14 років, щоб могли важно побратися. Різні краї мають різні звичаї, що означують вік, щоб подружжя було важне в очах держави.

Чи то правда, що Юрій Вашингтон, перший американський президент, при смерті навернувся до Католицької Церкви?

Ніхто напевно цього не знає. Передання подає, що Юрій Вашингтон попрохав Ісусовця Міда, як умирав. Отець Мід був чотири години при вмираючім президенті. Ніхто не знає, чи Юрій Вашингтон навернувся до католицької віри при смерті.

Тридцять літ тому я затаїв смертельний гріх у сповіді. Кілька тижнів тому була в нас місія. Я висповідався з усіх гріхів. Місіонар спитався, чи я вже колинебудь сповідався з цього гріха. Я сказав, що сповідався, хоч тепер я чуюся непевний, чи колись я виявив був у сповіді цей гріх. Чи моя сповідь була добра?

Якщо ви в хвилині сповіді були переконані, що вже сповідалися з цього гріха, то ваша сповідь була добра. Коли ж тепер по належній роздумі вобачили, що ви ніколи передтим не виявили цього гріха, то треба в найблищій сповіді сказати сповідникові, що ви помилилися: 'Я думав, що вже був сповідався з цього гріха, але, надумавшись, я певний, що цього гріха ніколи не визнав у сповіді".

Моя невістка є латинничкою. Не була ніколи миропомазана. При шлюбі перейшла на наш обряд і ходить до нашої церкви. Чи вона мусить прийняти тайну Миропомазання?

Жінка при шлюбі або по шлюбі має право перейти на обряд свого чоловіка або лишитися при власнім обряді. Всі ж діти слідують обряд батька, чи їх мати перейшла чи ні на обряд свого чоловіка.

Якщо ваша невістка перейшла на наш обряд, то ваш парох, за позволенням свого єпископа, може вділити їй тайну Миропомазання. Проте не слід силувати її до цього, бо прийняття Миропомазання не є конечне до спасіння, тому й не зобов'язує вірних під тяжким гріхом.

Що треба думати про "бокс" (boxing)? Чи християни можуть брати участь у боксі?

Бокс (цебто бійка між двома атлетами) це **професія** і **спорт**. Як **професія** "бокс" це продовження та відтворення між християнами поганських глядіяторських змагань, коли раби-глядіятори мордували одні других на аренах, а зітсуті римські мущини та жінки роскошувалися проливом людської крови і мордами бідних глядіяторів.

Як **спорт** "бокс" мав би бути "штукою".

Що треба думати про "бокс"? На нашу думку "бокс" це поганське відродження римського глядіяторства. Брутальність і звір'ячі інстинкти, що боксування викликує в змагунах і глядачах, зовсім не ушляхетнюють людини. Отож боксування не може бути штукою. Штука ушляхетнює і ублагороднює почування людини, а боксування чинить їх ще більше брутальними.

Доволі потлянути за поведінку глядачів боксування. Вони тратять голови, заохочують до брутальности боксерів, роскошуються брутальними ударами і поваленням противника. Глядач перетворюється у звіря, що роскошується брутальними ударами нещасних жертв боксування. Що більше брутальности і звірячої сили виказує боксер, то більше глядачі вихваляють і оплескують його.

Оттому "боксування" є недобре, бо робить людей брутальними, жорстокими і нелюдяними.

Чи можна приймати Св. Причастя в суботу перед першою п'ятницею місяця?

Св. Причастя можна приймати завжди, бо воно завжди миле Богові і з'єднює душі Божі ласки. Проте Христос вимагав, щоб люди приймали 9 Св. Причастій у перші п'ятниці дев'ятьох місяців. Хто не приймає Св. Причастя в перші п'ятниці місяця, той не має права до привілею, що Христос обіцяв. Цей привілей це запевнення, що така особа помре в Божій ласці та буде спасена, як це подає Св. Маргарета Алякок.

Особисті враження й спостереження про Єгипет

Подорож до Святої Землі

о. М. Щудло ЧНІ.

ЧИТАЧ без трудности зрозуміє, що мої враження не будуть завжди повні та всесторонні, бо тоді все зобачити та провірити в часі кількаденної подорожі по країні. Проте подаю тут, що бачив у Єгипті, як висів у пристані Олександрії 16-го червня 1954 р.

І. Олександрія

Олександрія це прегарне, зовсім европейське місто, побудоване европейцями в часах зайняття Єгипту. Модерна частина міста зовсім не різниться від будьякого европейського міста своїми гарними будівлями, широкими дорогами, трамваями. За те стара частина міста вражає бідними дімками та вузькими вуличками.

В Олександрії є тисячі европейців різних національностей, бо донедавна вони властиво рядили Єгиптом, а єгиптяни були їх слугами. Місцеве населення було невчене, тому мусіло виконувати підлішу працю за англійського панування. Єгипетські суди не мали права судити европейців, навіть як вони допустилися злочину на території Єгипту. Европейці були під юриздикцією власних консулятів.

Місцеві люди, хоч звуться єгиптянами, не є властиво єгиптянами, бо це нащадки арабських завойовників, що підбили країну в 7-ім столітті. Колишня єгипетська раса, якої малюнки бачимо по старинних музеях, сливе зовсім заникла. Подорожуючи до Люксору, я придивлявся до населення, але воно зовсім неподібне до тих прегарних типів мущин і жінок, яких малюнки стрічаємо на пірамідах чи по гробах фараонів.

Населення Єгипту вбоге, бо хоч Єгипет займає двічі більшу територію ніж Каліфорнія, проте 96% землі це безплідна пустиня. Тільки шість мільйонів акрів надаються до управи. Це смуга здовж ріки Нілю та полоса дельти, де Ніль сімома гирлами вли-

вається в Середземне Море. Населення тут дуже густе, бо сливе цілих 22,000,000 єгиптян скупчуються в згаданих урожайних околицях країни.

Олександрія це велике місто. Має більше ніж мільйон населення. Трохи більше від нього є Кайро, найбільше місто магометанського світу, що начисляє півтора мільйона населення.

Ясне воно, що така мала частина управної землі негодна постачити відповідної кількости поживи для 22,000,000 населення, тому й воно убого вдягається й мусить задовольнятися скромною поживою.

В товаристві настоятеля ОО. Францисканів я удався до монастиря Св. Катерини в Олександрії, де полишив свою валізу, і негайно вибрався до міста. Першу візиту зложив православному патріярхові Христофорові. Самого патріярха не застав, але мав нагоду поговорити з симпатичним заступником хворого патріярха, отцем Партенієм. Патр. Христофор був у шпиталі в Атенах і мав я нагоду з ним стрінутися й поговорити, як прибув до Атен. Христофор є духовним провідником православних греків, що проживають у Єгипті. Його патріярхат має 200,000 членів.

Отець Партеній плавно говорив пофранцузьки, тому й не було ніякої трудности порозумітися з ним. Я представився як католицький священик східнього обряду, що на нього не вчинило ніякого лихого враження, а це наявно виказує, що в ньому нема якихось особливіших пересудів проти східнього католицтва.

В розмові о. Партеній виразно заявив, що православні греки не мають ніяких клопотів із єгипетським урядом, який не дає нічого їхнім священикам, хоч уділяє державну платню міністрам музулманського культу. Православні греки, подібно як і католицькі місіонері, не мають ніяких навернень споміж музулманів, бо всякі навернення з ісляму на іншу віру строго заборонені законом, хоч "навернення" з християнства на іслям дозволені. Хто прийме християнську віру, той мусить виїжджати з дому або й зовсім покидати країну, бо родина строго пімстилася б на нім.

Цікавило мене питання, як задивляються православні греки на різні догми віри, бо подекуди по часописях можна подибати хаотичні твердження про них. В розмові я спитався о. Партенія, чи греки зобов'язані подрібно визнавати на сповіді всі свої гріхи. "Напевно, що так!"—відповів о. Партеній. Розгрішення "отак із грубша" це практика московського чи змосковщеного священства, що не визнавалося на навчанні Церкви про сповідь, хоч не слід твердити, що "загальне розгрішення без подрібного виявлення гріхів" було загально практиковане в Росії чи Україні, що була під пануванням Москви.

Нажаль грецька православна Церква допускає розвід у випадках перелюбу, божевілля чи залишення-опущення. Зразу невинна сторона стає вільною в очах Церкви, щоб заключити нове подружжя. По відбутій покуті навіть винна сторона, що зрадила свого партнера чи партнерку, теж набуває право ввійти в нове подружжя та далі бути членом Церкви й приступати до Св. Тайн. Відвідуючи хворого патр. Христофора, як про це мова понище, я спитався його, чи він дозволяє своїм вірним на розводи. Він відказав: "Саме сьогодні вранці я розв'язав одне подружжя".

родського патріярха та цісаря Юстиніяна II-го, **за що цісар звелів арештувати Христового Намісника та припровадити його до Царгороду. Нарід і військо Царгороду станули по боці невинно арештованого Папи, тому й цісар мусів випустити його на волю.**

Коли це не повелося, тоді греки висунули теорію пентархії, цебто п'ятиголов'я, твердячи, хоч і безпідставно, немов то в Христовій Церкві є п'ять патріярхів, які є рівнорядні та однакові в управі Церкви, тому й незалежні один від одного.

Покищо це були тільки теорії. Іван IV Постник, царгородський патріярх, скликав без відома Папи собор до Царгороду, в 588, де звелів окликати себе ВСЕЛЕНСЬКИМ ПАТРІЯРХОМ. Папа Григорій Великий зганив за це гордого "постника" словами: "Коли один патріярх називає себе вселенським, так він не признає іншим титулу патріярха".

Осьтакими крутими дорогами грецька Церква йшла до повної автокефалії цебто до остаточного розриву з Римом, що по волі Божій і з вибору Св. Петра, став осередком Христової Церкви й осідком видимих заступників Спасителя на землі, Папів.

СМІХОВИНКИ

Один американський журналіст звернувся до советського представника в Об'єднаних Націях: "Пане, чого ви шукаєте?" На це червоний представник відповів: "Я не пан, а представник Советського Союзу".

Івась: Мамо, дивіться, який цей пан лисий. Ані волоска на голові.

Мати: Тихо, синку, а то ще він почує.

Івась: Хіба цей пан не знає, що він лисий?

Син: Тату, яка ідеальна пара в світі?

Тато: Сліпа жінка й глухий чоловік.

Син: То тому мама завжди каже до вас: Чи ти глухий?

Син: Тату, мені тяжко оженитися.

Батько: Не дивниця. На світі є тільки дві добрі жінки: одна з них померла, а другу тяжко знайти.

В потязі валізка зсунулася з полиці та потовкла палець хлопчині. Счинився крик, бо хлопчина став плакати. Один із подорожніх промовив: "Запхай палець до рота!"

Мати хлопчини здивовано спиталася: "Хіба від цього перестане боліти палець?"

На це подорожній спокійно відказав: "Справді палець не перестане боліти, але за те хлопець перестане горлати, а нам подорожнім тільки про це йде".

Я вийшла замуж за Дон Хуана

М.Щ.

"Марусю, яка ти щаслива!... Маєш такого гарного чоловіка. Всі заздрощають тобі!"—одна сусідка сказала мені, як я верталася з крамниці попри її хату.

"Так, маю чоловіка..." відповіла я й сльози почали тиснутися до очей, але я здавила своє зворушення, бо пощо виносити власне горе на ярмарок? Його й так ніхто не купить...

Василь був гарним з виду чоловіком. Високий, пристійний, люблений у товаристві, здібний бізнесмен і небідний на гроші.

Маруся була стрункa, синьоока студентка університету. Визначалася бистрим розумом і студіювала психологію. Не зважаючи на весь "психологічний" досвід так підпала під вплив Василя немов не мала б поняття про психологію.

Мала тоді 23 роки, як стрінула його на забаві в університеті. Була це дібрана пара, що зовнішнім виглядом звертала на себе увагу приявних.

Деякі приятельки перестерігали Марусю: "Уважай! Не все золото, що блистить! Василь це тип вічно невдоволеного дон Хуана. Йому не можна вірити! Він дуже змінливий у своїх почуваннях!"

Ах, аби я була послухала цих мудрих пересторог! Але яка дівчина послухає других, коли на шляху її життя з'явиться "князенко", про якого мріяла довгі роки? Мені здавалося, що товаришки так говорили, бо були заздрісні, тому й я не вірила їм.

Василь наставав, щоб ми скоро побралися, навіть якщо б це означало цивільний шлюб. Не відчував скрупулів, бо релігія не мала для нього великого значення. Був він дитиною батьків відступників, які не практикували нової віри, покинувши католицьку.

За те я була щирою українкою католичкою й доволі активною членкинею юнацтва. Не зважаючи на почування серця, заявила Василеві: "Наш шлюб відбудеться в моїй церкві або його взагалі не буде!" Я не хотіла зневажати Бога й заключати неважне подружжя. Бог і католицька релігія були важніші в моїх очах аніж подружжя.

Зобачивши таку рішучість, мій наречений піддався. Ми удалися до священика й Василь підписав, що всі наші діти будуть хрещені й виховані в католицькій Церкві та що ніколи не робитиме мені трудностей у справах віри.

По півричних заручинах ми побралися. Багато гостей було на весіллі. Місячна медова прогулька до Італії сповнила мою душу таким щастям, про яке мені ніколи не снилося.

Все здавалося ідеальне. Василь був ніжний і чемний, за що я безтямно любила його, бо видавався взірцевим джентельменом і здібним бізнесменом. Супроти чару і доброти його мнимі недосконалості видавалися мені дрібницями. "Якщо б він і мав якісь браки, то мені легко вдасться зреформувати й перевишколити його!"—отак я дурила себе саму.

Я покінчила психологію, тому знала, як поступати з чоловіком... Добра жінка повинна дбати, щоб чоловік не був голоден, мав чисту білізну, не забував про замовлення, від яких залежить бізнес, відчував удома родинне тепло, яке держить його задоволеним із подружого стану.

Чудові пляни про вимріяне щастя! Як необзнайомленість із тереном і кліматом стала причиною поразки Наполеона й розгрому його могутньої 500-тисячної армії в 1812 р. підчас московсько-французької війни, так плитненьке знання про Василя малощо не зруйнувало Марусиного подружжя!

Вернувшись з Італії до Нюйорку, Василь і Маруся замешкали в кватирнім будинку. Місця було доволі, бо винайняли п'ять розлогих кімнат крім кухні.

Маруся сподівалася, що Василь буде продовжати свою ніжність супроти неї, тому сильно обурювалася на його часті подорожі по різних стейтах Америки.

Була одиначкою в родині. Батько і мати пестили її та не дозволяли працювати підчас студій. Привикла, щоб усі служили їй і дбали про її потреби. А тут раптом сама мусить служити чоловікові, приготовляти обід, прати білізну, стелити ліжко, тощо.

Василь мав три сестри, що пестили його, бо був єдиним їх "братчиком". Мати гордилася ним, бо це її "синочок". Вона часом сумнівалася, чи я зможу бути доброю жінкою для "Василька" і що гірше—не скривала цих сумнівів.

Повчала мене, як смажити йому яешницю, як варити м'ясо, який сос подавати до картопель. В безмежній любові до синочка була готова направляти його шкарпетки, "бо Василькові ноги такі ніжні, що легко наберуться піхурів, якщо шкарпетки **якслід** не поцировані!"

Ах, як то тяжко жити в світі з "маминим" синком! Мій чоловік видавався мені нерозвиненим хлопчиком. Я—здається—нічого не значила для нього. В своїх рішеннях він не питався: "Що подумає про це моя жінка?", але: "Як поставиться до цього моя **мамця?"**—Він нездібний самостійно думати. Якщо підозрівав, що згадана справа буде неподобатися "мамці", то всі мої переконування були даремні... Зовсім не зважав на них... Відчував якусь підсвідому провину, якщо мати не одобрювала його пра-

ці... Мій чоловік тут являвся семилітнім хлопчиною, що проживає під оком матері... Бідна ж та жінка, що має такого чоловіка!...

Василева мати й сестри мішалися до нашого подружжя, хоч ніхто не прохав порад у них. Критикували моє господарювання. Замість боронити мене, Василь мовчав або попросту одобрював їхні критики.

Мій муж рідко з'являвся на час до вечері. Одного тижня я мусіла ждати більше ніж годину, тримаючи їжу теплою... Як же ж він з'явився, я поденервовано заявила: "Це вже третій раз цього тижня! Якщо щераз прийдеш запізно, то мусітимеш шукати за вечерею на смітнику. Там вона ждатиме на тебе!"

Немало гризоти мала я в неділю. Інші жінки ішли до церкви во своїми мужами, а я сама, бо мій чоловік був або поза містом або почувався надто змучений, щоб товаришити мені до церкви. Зрештою раз підчас суперечки заявив виразно: "Я не вірю в церкву й священиків! Можна бути добрим і без церкви!"

Біль мов гадина стиснув мені серце. Я вперше побачила, як нерозумно поступають дівчата, що виходять замуж за некатоликів.

Сльози спливали мені з очей, як сама приступала до Св. Причастя. Заздрощала іншим жінкам, що разом зо своїми чоловіками приймали Ісуса до своїх сердець...

Згодом завважила, що Василь почав занедбувати мене. Інші жінки подобалися йому більше ніж я, й він не відкидав їх підлещувань. Я докоряла йому... Він вибухав гнівом. Це спричиняло часті сварки.

Я зрозуміла, що головна хиба мого мужа це брак релігії. Не кажу, що він був безвірком. Проте його віра була така мрячна й невиразна, що не мала ніякого впливу на його поведінку. Тут я вперше оцінила католицьку Церкву, яка своїм навчанням дає своїм духовним дітям ясно окреслені правила й безцеремонно наказує зберігати їх.

Моє огірчення дійшло до краю особливо тоді, як Василь, бувши в місті, почав аж удосвіта вертатися додому. Страшні підозріння почали мучити мене. Мої товаришки повідомили мене, що Василь проводить свої ночі в товаристві інших жінок. Це вже було забагато для мого серця. Я стала ненавидіти його за ламання подружої вірности.

Сильна спокуса почала мучити мене: "Покинь його й вернися до матері!" Ох, яка це мука для молодої жінки, що ще недавно мріяла про щастя в товаристві мужчини, який присягнув їй досмертню вірність, але в протягу декількох місяців забув про свої зобов'язання й безмилосердно ранить її серце нерозумними вибриками.

Я напевно була б покинула його та вернулася до власної матері, якщо б не була довідалася про свою вагітність. Я стала матір'ю й повідомила мужа про це. Замість радости, зобачила розчарування на його обличчі. Він став докоряти мені, що я недобра господиня, не вмію варити, руйную його фінанси та вважаю себе за мученицю...

З того часу Василь ще більше уникав мене й ще частіше пробував поза домом. Я терпіла й молилася. В хвилинах пригноблення припадала навколішки перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі й благала цю ласкаву Царицю: "Маріе, моя ласкава Ненько, дай мені сили нести цей хрест. Просвіти й наверни мого мужа на добру дорогу!"

Зразу не могла зрозуміти, чому Бог позволяв на вибрики Василя. Я була завжди добра християнка. Ходила до церкви, часто приступала до Св. Тайн і щодня молилася. Чому Господь покарав мене лихим чоловіком?—питалась я себе й негодна була відповісти на це питання. Чому Бог послав мені цей хрест? Чому? Чому?...

Нащастя я не тратила надії. Молитва й довір'я до Пречистої Діви підтримували мою відвагу в цих чорних днях і рятували мене від розпуки.

Деякі товаришки радили мені покинути Василя й розвестися з ним. Я зжахнулася на подібні поради. Та ж тому рік я присягала йому досмертню вірність! Читання Св. Письма було великою потіхою для мене. Коли моє огірчення проти мужа зростало й спокуса покинути його мучила мене, то я брала Св. Євангелію й прочитувала собі Христові слова: **"Що Бог злучив, нехай чоловік не розлучує!"** (Мт. 19, 6).

Слова Св. Письма робили на мене незабутнє враження: **Замужна жінка зв'язана законом, як довго живе її муж... Тому й вона буде перелюбницею, якщо вийде замуж за другого, коли її муж іще живе!"** (Рим. 7, 2-3).

Я любила Бога цілим серцем. Він був завжди для мене добрим Батьком, відколи мій рідний батько помер, як я була ще дитиною.

Довір'яла Богові, хоч тоді ще не розуміла, чому в лихім мужу послав мені такий тяженький хрест! Аж мій сповідник роз'яснив мені тайну страждання. "Пані", промовив він у сповіді, "я теж не є певний, чому Господь послав вам це горе. Але здається мені, що цей хрест має бути для вашого мужа запорукою навернення. Своїм стражданням ви купуете в Бога його опам'ятання. Раджу вам спокійно прийняти цей хрест і пожертвувати його Богові за навернення Василя!"

З того часу я рішилася спокійно нести свій тяженький хрест. Крім цього щоденно відмовляла вервичку перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі. Щонеділі приймала Св. Причастя й жертвувала його за навернення невірного мужа, гультая.

При цім намагалася бути чемною й ласкавою для нього. Хоч серце краялося від жалю й обурення, я все таки мовчала й молилася гейби його вибрики були зовсім невідомі мені. Хоч як пізно вертався вночі, всетаки ласкаво стрічала його. Я зрозуміла, що Василь душевно хворий. Його мати та сестри не дозволили йому розвинутися в дорослого мужчину. Оттому мій муж був 30-літнім хлопчиною. Вони любили його "по-своєму", тому він вповні покладався на них. Хоч літа проминали, синок усе таки залишався "Васильком". Навіть у дні нашого шлюбу він іще не був Василем!

Я рішилася рятувати його й наше подружжя. Це дуже багато коштувало мене. Крім невпинної молитви за його навернення, я

намагалася бути ідеальною жінкою, даючи йому водночас тепло приязни, палку любов і сливе материнську ніжність, якої в житті він не зазнав, не зважаючи на викривлені почування матері до синочка.

Моя поведінка зразу видавалася Василеві підозрілою. Він негоден був вияснити собі моєї наглої зміни супроти нього. Добачував підступ у моїй поведінці й тому був обережний, але підступу ніякого не було. Моя щирість у приставанні з ним переконала його, що, не зважаючи на його хиби, хочу бути взірцевою жінкою. Любов почала благородно діяти на його душу, бо засада: **"Люби ближнього свого як самого себе"** це найкраще правило богослов'я, психології та психоятрії.

Муж почав виявляти вдячність за мою ласкавість і любов, якої в житті ніколи не зазнав. Його поведінка з матір'ю та сестрами теж почала змінятися. Раз я зачула, як він уперше виступив у моїй обороні перед своєю матір'ю, що була накинулася на мене за те, що що я не вміла так варити яець, як вона варила для нього.

"Мамцю, лишіть Марусю в спокою!"—промовив до матері в кухні. Я зачула ці слова й серце моє сповнилося радістю. Мій Василь почав змінятися. Слава Тобі, Боже! Він шанував свою матір, любив сестри, але не дозволяв їм більше мішатися до наших справ. Вони відчули, що я зайняла перше місце в його серці й залишили нас у спокою.

Мій час наближався. Василь рідко бував поза домом. Звичайно начас вертався до хати. В останнім місяці почав приносити мені червону рожу, як вертався з канцелярії на вечерю. Інколи бачила, як він, залишаючи мене в кухні, удавався потайки перед ікону Богородиці... Раз застала його, як обтирав сльози з обличчя.

Я нічого не говорила, хоч бачила, що мій муж переходив страшну духовну боротьбу. Подвоїла свої молитви, благаючи в Пречистої Діви ласки навернення.

Три дні перед народженням нашого сина Михася муж мусів виїхати на тиждень до Каліфорнії в важній бізнесовій справі. Він попрощався зо мною посеред сліз. Його прощальний поцілунок переконав мене, що я виграла бій.

Я була ще в шпиталі, як Василь вернувся з подорожі. Цим разом не удався до матері, але прийшов просто до шпиталю. Я саме кормила синка, як муж увійшов до кімнати. Я подала йому дитину. Сльози тріснули мені з очей: "Василю, маєш сина. Даючи його тобі, благаю, не забувай, що ти батько. Прощаю тобі минулі вибрики. Забудь мої браки. Зачнім нове життя. Тепер маємо для кого жити й трудитися!"

Муж затиснув губи, але не потрапив здушити зворушення. Замкнув двері, поклав дитинку мені на груди, припав навколішки перед ліжком і став хлипати немов мала дитина: "Марусю, я був лихим мужем. Прости мені! Бачу, що ти ангол для мене. Лихе виховання, брак усякої релігії, нерозумні пестощі матері не дозволили мені вирости на правдивого мужчину. Ти, дорога моя Подруго, доконала чуда!... Від тепер обіцюю бути найкращим батьком і мужем, що колинебудь був на світі!...

"Яким правом це чинете? Та ж Свята Євангелія виразно забороняє розводи? **"Хто відпустить свою жінку й оженеться з іншою, той чинить перелюб. І коли жінка покине свого чоловіка й вийде заміж за іншого, то вона чинить перелюб"** (Мар. 10, 11-12).

А Св. Павло недвозначно зазначує, що перелюб це тяжкий гріх, за який Бог виключає людей із вічного царства цебто не впускає до неба: **"Не обманюйте себе,** кличе Апостол, **ні розпусники, ні ідолопоклонники, ні перелюбники, ні злодії, ні п'яниці... царства Божого не наслідять!"** (І Кор. 6, 9-10).

"Як же ж Ваша Милість виясснить ці тексти, що так виразно і беззастережно осуджують розвід і грозять вічним пеклом тим, що беруть розводи та поважуються вдруге заключати подружжя, хоч їх законний партнер чи партнерка ще живуть?"—спитався я.

Сивоволосий старенький патріярх відказав: "Це робимо для людської слабости, бо маємо милосердя над нещасними людьми, що вчинили фатальну помилку, чому й негодні дальше разом проживати!"

Цей старенький патріярх був вповні переконаний, що він як голова своїх вірних може та має право розв'язувати їх подружжя у крайніх випадках, коли спільне життя між ними стало неможливе. Він переконаний, що розведені та вдруге поженені християни можуть свобідно приступати до Св. Тайн.

Цікаво було б знати, як цей патріярх виясснює собі слова Спасителя: **"Поправді кажу вам: Небо й земля минуться, а йота єдина, ані жоден значок з закону не загине"** (Мат. 5, 18). Цими словами Христос заявив, що Його закони такі сталі та незмінні як небо та земля, бо ніхто не має права перекручувати чи касувати їх.

Св. Павло теж нераз заявив, що тайна подружжя нерозривна: **"Нехай жінка не розлучується зо** (своїм) **чоловіком. А коли ж і розлучиться, то хай зостається незамужньою або хай помириться зо своїм чоловіком. І нехай чоловік не відпускає своєї жінки!—** При цьому Св. Павло зазначує, що це не його закон, але воля Божа: **"А тим, що побралися, наказую не я, а Господь!"** (І Кор. 7, 10-11).

В листі ж до Римлян цей сам апостол заявляє, що подружжя тих, яких законні подруги ще живуть, не є жадним подружжям, а простим перелюбом і навірством: **"Поки живе чоловік, вона** (жінка) **буде вважатися перелюбницею, якщо стане** жінкою **іншому чоловікові!"** (Рим. 7, 3).

Накінець цей невтомний Христовий апостол заявляє, що його навчання непомильне: **"Як би й ми або ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!"** (Гал. 1, 8).

Отож виглядає, що патр. Христофор відхиляється "на іншу Євангелію" (Гал. 1, 6) ніж та, що подав світові Христос і поширили Його апостоли поміж народами. Дивно, що дійсно православна Церква, яка так сильно настає на традицію, так легко відступає від евангельського закону про нерозривність християнського подружжя. Навіть протестантська англіканська церква признає подружжя поміж християнами за нерозривне. Романс між розвідником капітаном Петром Тавнзендом і княжною Мар-

гаретою був викликав багато спекуляцій у світовій пресі. Англіканський архиєпископ Фішер безцеремонно осудив цей роман. Королева Єлисавета, ба й мати Маргарети теж заявилися проти плянованого подружжя княжної з розвідником. Нарешті натиск публичної англійської опінії змусив княжну зректися плянованого подружжя. Вона перемогла свої почування й, хоч із болем серця, всетаки спромоглася на таке рішення, що проголосила 31 жовтня 1955 р.: "Хочу, щоб усі знали, що я зреклася надії вийти заміж за розведеного Петра Тавнзенда. Я була свідома, що, зрікаючися права до наслідства трону, я могла б взяти цивільний шлюб. Але, бувши свідомою про навчання Церкви про християнське подружжя, та знаючи свої обов'язки супроти імперії, я порішила понехати все інше.

"Я сама дійшла до цих рішень. Чинячи їх, я мала поміч від капітана Тавнзенда. Я сильно вдячна всім тим, що молилися за моє щастя". Отак популярна англійська княжна перемогла почування свого серця, щоб не переступати Христового закону про нерозривність подружжя між християнами та не гіршити інших, задовольняючи прагнення свого серця коштом засад Святої Євангелії.

Приклад княжни та її зречення забороненого щастя це гіркий докір всім тим оспалим християнам, що не вагаються переступати Христовий закон, щоб догодити собі самим. Чи ж англійська протестантська княжна має бути кращою християнкою ніж наші православні браття, що допускають розвід наперекір виразному навчанню Апостола Павла, який каже про розвідників: "Не обманюйте себе: **перелюбники** Царства Божого не наслідять!" (I Кор. 6, 9-10).

В дальшій розмові я спитався о. Партенія, як грецька православна Церква ставиться до частого Св. Причастя. Він відказав, що нарід назагал чотири рази до року приступає до Святих Тайн: Різдво, Великдень, Свято Св. Петра і Павла та на Успення Пресвятої Боогродиці. "Проте ми нічого не маємо проти того, щоб побожні міряни щоденні приступали до Св. Причастя, хоч нарід не робить цього", заявив він.

"Як же ж стоїть справа священичого целебату між Вашим клером?" На це питання він відказав: "Маємо багато безженних священиків, хоч усі кандидати до священства можуть вступати в подружий стан".

"Чи це правда, Отче, що ваша православна Церква не признає чистилища?" спитався я. "Так", відповів він, "ми не віримо, що існує якесь чистилище, як це розуміє його католицька Церква".

"Що ж тоді стається з тими, що вмирають у стані легких повседневних гріхів, або без надолуження за тяжкі гріхи, за які вони покаялися, але не мали часу чи охоти спокутувати їх на землі? Та ж вони не можуть іти до неба, бо Св. Іван каже: **"І не ввійде до нього** (неба) **ніщо нечисте, ані той, що чинить гидоту й неправду"** (Апок. 21, 27). Повседневні ж гріхи чинять душу огидною в Божих очах і нездібною ввійти до Божого царства, поки цей бруд не буде знятий із душі належною покутою. Де ж душа померлої людини чинить покуту за свої неспокутувані гріхи?"

"Православні лишають це Богові, щоб Він Сам рішив, що з такими душами треба чинити та куди посилати їх", відповів мій співбесідник.

"Отче", продовжав я, "що ви думаєте про привернення злуки між католицьким заходом і православним сходом? Колись вони творили одну Христову Церкву по бажанню Божественного Спасителя: **"І буде одна отара й один Пастир?"** (Ів. 10, 16). Яка, на Вашу думку, найбільша перешкода до злуки Сходу з Заходом? Та ж нема вже політичних причин і суперництва між Римом і Царгородом, що спричинили схизму?"

"На мою скромну думку," сказав о. Партеній, "є дві головні перешкоди, що їх уперед треба усунути, щоб могла настати справжня єдність між Сходом і Заходом. Ці перешкоди це віра в походження Св. Духа від Отця та Сина і папський примат. Ми греки бажаємо злуки любови із Римом. Ця злука мала б бути така сама, яка існує між східніми патріярхами. Папа має першенство почести, але він тільки перший між рівними, а не вищий від інших східніх патріярхів. Нам православним тяжко прийняти твердження, що Папа має юриздикцію над всіма християнами. Ось найбільша перепона до злуки православних з Римом".

Я щиро попрощався з о. Партенієм і пішов дальше. По дорозі вступив до американського конзуляту. Конзуль ласкаво прийняв мене, розпитувався про Америку; казав, що єгиптяни стали недолюблювати американців, бо думають, що Америка фаворизує жидів у Палестині, що сильно разить усі арабські краї.

Чому Кремлівська Кліка дискредитує Сталіна?

СВІТОВІ політики не могли вийти з дива, як почули, що Сталінові прислужники накинулися на Сталіна, свого хлібодавця 20 лютня 1956 р. в часі конґресу комуністичної партії та прозвали його "злочинцем, убийником і маніяком".

Ніхто не знав причини боротьби кремлівських вожаків проти померлого "божка" Сталіна. Аж колишній генерал НКВД., Олександер Орлов, відкрив таємницю в магазині "Life", (з 23 квітня 1956, 34-45 ст.).

Сталін був царським агентом і доносчиком на комуністів до 1913 р., хоч сам належав до комуністичних вожаків, які підготовляли протицарську революцію в московській імперії.

В 1937 р. Сталін задумав винищити всіх тих комуністів, що могли знати про його дореволюційну шпигунську роботу для царської "Охрани".

Ягода,голова НКВД, хотів знайти котрогось із царських агентів, який свідчив би, що Тухачевський і інші, яких Сталін задумав зліквідувати, були царськими агентами. Молодий енкавудиський старшина Стайн почав переглядати архиви царської по-

ліції, в яких знайшов фотографію Сталіна як царського агента. Були й там записки про шпіонажську роботу Сталіна.

Це відкриття переразило його. По кількох днях Сталін забрав документи та поїхав до Києва, щоб показати їх своєму колишньому шефові Баліцькому, який був його добрим приятелем. Баліцький повідомив про це двох катів України, генерала Якіра, військового коменданта, та Коссіора, шефа поліції.

Якір полетів до Москви та виявив секрет генералові Тухачевському. В 1937 р. Тухачевський став організувати плян ліквідації Сталіна.

Ворошилов, міністер оборони, мав намовити Сталіна скликати нараду політбюра про військове положення України. Там мали бути військові регіменти, що на даний знак були б окружили Кремль, щоб не допустити частин енкавудистів.

На засіданні заговірники мали заарештувати Сталіна. Одні (Тухачевський і інші генерали) хотіли відразу застрілити його. Другі (Коссіор і цивільні заговірники) бажали публично судити його перед центральним Комітетом Комуністичної Партії.

Тимчасом Сталін довідався про заговір, хоч невідомо, хто повідомив його про це. Тухачевський і 7 генералів погибли від куль, Сталін застрілився, Коссіора розстріляли енкавудисти Берії, які теж убили 5,000 офіцерів. Сталін пустив чутку, що Тухачевський змовився з Гітлером, щоб повалити комуністичний режим, хоч це неправда.

Хто змусив кремлівську кліку осудити та виклясти Сталіна, хоч кожен знає, що вони були спільниками його нечуваних злочинів? Орлов не сумнівається, що сам оригінал Охрани про співпрацю Сталіна з царською поліцією або принаймні фотостатична відбитка оригіналу переховалася досіль.

Хтось—найправдоподібніше сам Жуков і його військові товариші—показав цей документ кремлівським вожакам і зажадав, щоб його подати до відома народові. Вожаки мусіли послухати, хоч це велика компромітація для них самих.

Жуков не любив Сталіна. Дискредитуючи старого тирана, він пімстився за знеславлення Армії. Якщо кремлівські вожаки були б не послухали та не відреклися Сталіна, може б самі були погибли... Отож вони не мали іншого виходу хіба вибрати власну загибель або прозвати свого хлібодавця Йосипа Сталіна "тираном, зрадником, масовим убийником". Вожакам була дорога власна шкура, тому стали обкидати болотом Сталіна, якому все життя підлещувалися...

"Викляття" Сталіна не означає кінця московського імперіялізму. Вони продовжають його варварську політику поневолювання народів і намагаються завоювати світ для матеріялізму...

Ось такий знак був на границі стейту Вашингтону: "Не вільно їхати скорше ніж 25 миль на годину. За кожну милю надмірної скорости караємо гривною в сумі трьох долярів. Подумай, на яку скорість можеш собі дозволити".

Нема-неможливих річей для того, хто сам не мусить робити їх.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY-AUGUST, 1956

OUR MOTHER GOES TO HEAVEN

MOTHER'S Assumption into Heaven reminds us "that God respects the work of His hands. Not only does He not destroy what He has created, but where human beings are concerned He never even deals with them merely mechanically. There are those who regard the Incarnation as a sort of machine for life-saving. In their view it was necessary for the Son of God to be born of a woman so that He should be truly man. But the "womb that bore Thee and the paps that gave Thee suck" are of little significance or value after their purely physical function has been fulfilled. This is a very superstitious and magical view of God and His work. God, having made His future Mother immaculate, does not set her on one side when she has accomplished her maternal task. The blood which she gave to her Son was uncontaminated by sin, and it remained her blood too after the birth of Jesus and after He had spilt His own share of that blood in our redemption. This pure unity of body-soul in its perfection is preserved in its wholeness by the One Who made it and would not discard it or allow it to disintegsate in corruption. God cares for His creature; He could not treat His Mother as a mere occasion for His saving work any more than He could have used the hunger of the crowd merely to reveal the secret of His divinity.

"The religion that Mary's Son came to establish was one which grew from the flesh of the Word.

It is easy to forget this fundamental truth, for we all possess a little manichee within us who whispers that true religion is entirely spiritual and that the flesh leads only to corruption. It would be comfortable to regard the Mother of Jesus as an ideal example of perfect motherhood. But God is intent to preserve what He has made and to rescue it from idol world. In order to be a mother, she had to hear the Word and to keep it, to drag it down from the world of Platonic words that it might be made flesh in her...and the flesh of the Mother remains through her Assumption as a challenge to those who are horrified by the natural, perhaps too natural, outburst of the woman who admired with such intensity the physical beauty of Mary's Son.

The Assumption directs attention towards certain needs in the modern life of man; particularly, the need of "integration". Unhappily, the disintegrated man looks into himself for the secret of recovery. Now, in the brilliant light of his Mother's Assumption, he is asked to forget a moment himself and his spiritual sickness. He is asked to gaze upon the figure of perfect integrity, Mary, the Virgin-yet-a-Mother gathers all the emotions and desires, all the secret springs of instinct and awareness, all the conscious movements of the knower and the lover, into the point of beatitude. It is the total integrity of the Assumed Virgin and Mother that reveals her marverlous beauty. That is the point whence modern man must take his perspective; namely, the heavenly vision of God in which the whole of man is called to perfection.

Until we return to the contemplative way of life we shall continue to dissipate the treasures of Christianity and culture which the centuries of Christian life have handed down to us. We are pouring out all human resources in a constant rush of mechanized activity. We need, not an inoperative and slothful passivity but a dynamic life which is wholly centered on the one point, the Beatific Vision for risen man. That is the last end of man. Therefore it should be this most perfect act of contemplation that gives meaning to every single human activity. For action is specified by its object, and with an object so infinite and so powerful, human action should be linking its every experience with heaven. The Virgin Assumed, then, stands as the model of contemplation finally achieved and crowned by God. She stands superior to any particular form of life, be it active or contemplative. She was not contained by any cloister, and yet in the midst of the married life round the simple hearth of Nazareth, she remained the "enclosed garden" where she conversed with God in her Son and also in her husband.

The Assumption was the first feast of Mary ever celebrated in Ukraine. Three years ofter St. Vladimir was baptized in 988, he laid the first stone of the Church dedicated to the Assumption in Kiev. Since then many churches were dedicated to the Assumption in Ukraine.

In a work called the Acathistos, printed in Kiev in the year 1625, we read these beautiful lines on the Assumption: "Mary, rejoice now, because thou hast been brought from the earth to the heavenly kingdom... Rejoice because your body has been glorified as well as your soul, because the Creator has taken your body and soul into heaven."

Of the numerous monasteries which dotted Ukraine in 1917, one-half were dedicated to Our Lady. As one of the great theologians, Boulgakov, has written: "The feminine receives a place in our piety, but not without some relation to the Holy Spirit."

In our Divine Liturgy, the term Bohorodytsa, Birth-Giver of God, Mother of God, is used 10 times. Four times in our Liturgy we give the Blessed Mother the double title: "Holy Immaculate" and "Mother of God."

The doctor prescribed an immediate trip to the hospital for the sick woman, and instructed her husband to call for an ambulance. A short while later he reached the hospital where an interne reported that the husband had arrived in the ambulance without his wife. The doctor was baffled.

"Didn't you understand that the ambulance was for your wife?" he asked.

"We had an argument," explained the husband, "and she took the bus."

Destruction of the Kholm Eastern Rite Diocese by Alexander II in 1875

By M. Schudlo, C.Ss.R.

AFTER the destruction of the Eastern Catholic Church in the Moscovite empire by traitor Joseph Siemashko and his apostate group in 1839, alone Ukrainian Catholic diocese, that of the Kholm land, remained Catholic. To the bishopric of Kholm belonged all the Ukrainian Catholics of the Kholm province and Pidlachia. The fate of our Church in these regions was somewhat different. In 1807, the diocese of Kholm was incorporated into the renewed metropolis of Halych. So long as it remained under Austrian rule, it was protected from the dissident aspirations to draw it into the schism.

In 1809, through the Treaty of Shoenbrunn, the Kholm region passed to the newly erected Polish princedom. The treaty was concluded on October 14, 1809, between the Austrian government and Napoleon II. In 1809, the Polish king, Frederick August named a new bishop, Ferdinand Ciechanowsky, for the diocese of Kholm as the bishopric had been vacant from 1804 when bishop Porphyrius Wasynsky passed away.

While under Polish rule, the diocese of Kholm was free from the machinations of Nicholas I and his proselyte missionary, Joseph Siemashko. It managed to survive and remain in the allegiance to the Vicar of Christ until 1875 when it was "definitely abolished in a very brutal fashion." [1])

In 1815, the Polish princedom as an autonomous part passed under Russian rule by the name of "Polish kingdom." Under Alexander I, the Kholm diocese prospered in every way due to its former energetic bishops. In 1810, it had 337 parishes, 20 monks and 6 nuns, 1 seminary with 15 clerics. Some clerics studied at Warsaw and Rome. There was a canon chapter organized by bishop Ciechanowsky. [2]) In 1824, the Kholm Uniate chapter had 5 prelates and 8 canons.

All Eastern Rite Catholics of the Polish kingdom were subject to the jurisdiction of the bishop of Kholm.

I. Bishop Ferdinand Ciechanowsky
(1809-1828)

Bishop Ciechanowsky was nominated by the Polish king, Frederick August, and was confirmed and consecrated by the Halych metropolitan, Anthony Anhelovych. The Polish government admitted him to the senate according to his episcopal dignity. On December 9, 1811, bishop Ciechanowsky, for the first time, appeared in the senate to thank the King in the name of the Ukrainian people for his benevolence. Our Bishop was received with great honors by the senators and the King. He even celebrated the Eastern Liturgy in which the King, as well as the entire assembly, took part during the diet of 1812 at Warsaw.

During his sojourn at Warsaw, Ciechanowsky obtained several favors from the king for his diocese, but Napoleon's attack on Russia did not permit their completion. During the Napoleonic wars, the

---

[1]) D. Doroshenko, Op. cit., p. 545.
[2]) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 881.

Kholm diocese was plundered by the victorious Russian troops; the episcopal palace was pillaged and turned into a Muscovite military hospital. Bishop Ciechanowsky was forced to hide to avoid deportation into Russia. The Union, however, was not persecuted by the Russian troops. Peace and tranquility returned again when the scene of the war moved to Germany. The Bishop returned to his palace and the situation seemed to improve. The diocese of Kholm passed under Russian control in 1815, as part of the Polish kingdom which had been created by the victorious Russia, Austria and Prussia at the Congress of Vienna. The new kingdom was, in fact, a part of Russia and, therefor,under complete control of the Muscovite Tsars, who were also Polish kings.

The diocese continued to prosper under Alexander I. The humanitarian Tsar confirmed bishop Ciechanowsky in his senatorial dignity, raised his salary, and in 1819, at the bishop's request, appointed a Basilian monk, Vincent Siedlecky as his coadjutor. Siedlecky was rector of the Kholm seminary. [3])

Besides those at the diocesan seminary, some Uniate clerics of the Kholm diocese were completing their theological studies at Warsaw central seminary. Bishop Ciechanowsky introduced a uniformity of ritual in the church services, for some abuses had crept into the Eastern Rite during the war. The diocese of Khoolm progressed peacefully until 1815. After the creation of the Polish kingdom by the Congress of Vienna, the Poles brought pressure upon the diocese in an effort to polonize our people. The polonization was artificially conducted especially in the Pidlachia district. The clergy for the most part was Polish-minded. The sermons were delivered in Polish although the population spoke primarily Ukrainian. The Church songs were Polish, the ikonostasions were removed, organs were introduced, the litanies were sung and the altars were moved against the wall in the Latin fashion. Thus the decrees of the Zamost Synod, concerning the Eastern Rite, were completely disregarded with great disadvantage to the Union.

Near the end of his life, bishop Ferdinand Ciechanowsky lost his sight. On April 7, 1828 the laboring bishop died, leaving his diocese on the very eve of the great persecution begun by Nicholas I.

II. Bishop Felician Shumborsky

The new bishop completed his studies in the papal seminary at Rome where he became strongly attached to Eastern Rite Catholicism. On his return home, he became secretary of Ciechanowsky's archdeacon and official of the Kholm chapter. After Ciechanowsky's death and abdication of the coadjutor Vincent Siedlecky, Tsar Nicholas I named Felician Shumborsky for the bishopric of the Kholm diocese.

The late bishop Ciechanowsky was in continual contact with his ecclesiastical superior of Lviv, for Pius VII in his apostolic letter of 1807, "In Universali Ecclesiae regimine" confirmed the jurisdiction of the Halych metropolis over the Kholm diocese. [4])

After Ciechanowsky's death, Nicholas I proposed Felician Shumborsky as the new bishop for the Kholm diocese, demanding that he be consecrated by a Polish bishop. The Halych metropolitan, Michael

[3]) M. Harasiewicz, Ibid., pp. 879-880. Julian Pelesz, Ibid., pp. 833-835.
[4]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 838.

Levitsky protested against the Tsar's arbitrary demand. The Holy See, however, did not want to hurt the Muscovite emperor. Therefore, on February 3, 1830, the Kholm Uniate diocese was detached from the jurisdiction of the Halych metropolis and placed directly under the Holy See. This was done in order to avoid the political difficulties between Austria and Russia. The latter did not want the Halych metropolitans, who were Austrian subjects, to exercise jurisdiction over the Kholm region which belonged to the Russian empire. "Thus, says Jesuit Ammann, the diocese (of Kholm) was deprived of strong support. It was left alone to face the persecutions which threatened its very life." [5]) The Halych metropolitans were unable to aid the persecuted Ukrainians because the Kholm diocese had been exempted from their jurisdiction against its will.

Our Church in the Kholm and Pidlachia regions enjoyed relative freedom until 1830 when Tsar Nicholas I commenced a cunning campaign of provocation and persecution which ultimately led to its brutal suppression in 1875.

Felician Shumborsky was recognized by Pope Pius VIII (1829-1830) and consecrated by coadjutor Vincent Siedlicky on March 16, 1830 in the presence of the two Latin bishops, Wojakowski from Lublin and Lewinski from Pidlachia. The newly consecrated Uniate bishop went to Warsaw where he was complimented with an episcopal mitre, staff, sticharion and epitrachelion. He also celebrated the Eastern Liturgy in the Latin cathedral of Warsaw. [6])

On his return to Kholm, bishop Shumborsky undertook a canonical visitation of his diocese. He endeavored to strengthen his flock against the Muscovite dissident propaganda. Thus, he became an intrepid defender of the Union against the newly erected dissident bishop of Warsaw in 1834. Through the Orthodox Church the Muscovite government tried to enforce his policy upon our people and Eastern Rite Catholicism. The Muscovites followed this principle in regard to Ukraine and her Catholic and Orthodox Churches: "One language and one Orthodox people." With the same watchword, the Muscovite government erected at Kiev a monument to the greatest hetman of Ukraine, Bohdan Khmelnytsky with this inscription: "We want to live under the Orthodox Tsar: Volimo pod Tsara pravoslavnoho!" [7]) Bohdan Khmelnytsky was popular in the Muscovite circles, because he placed Ukraine under Muscovite rule. Hetman Ivan Mazepa instead became a "degenerate" traitor because he tried to free his country and Church from the Muscovites. After the battle of Poltava in 1709, the victorious Tsar Peter I ordered the Petersburg "Holy" Sunod to excommunicate hetman Mazepa. To our great wonder, year after year the Ukrainian Orthodox priests were forced by the Muscovite government to renew from the pulpits the excommunication of the great Mazepa in order to render him and his work hateful to our people. This was done in all Ukrainian Orthodox churches until 1914.

The Polish uprising of 1830, in which some "little Russians" took part, gave Russia a pretext to begin her drive against the Kholm diocese. The first measures of the Musco-

[5]) A. M. Amman, Ibid., p. 525.—M. Harasiewicz, Ibid., pp. 882-886.
[6]) Julian Pelesz, Ibid., p. 841.
[7]) Vol. Murovych, Op. cit., p. 26.

vite government aimed at saving the Uniates of Kholm from further polonization. Thus the Uniate priests were ordered to deliver their sermons in the national (Ukrainian) language, and not in Polish as was the custom until 1832. The Uniate priests of the Kholm diocese refused to comply with the governmental order because they felt it was an attack on their Catholicism. To eliminate the Polish - minded priests of the Kholm diocese, Russia invited numerous Russian-minded (Russophil) priests from Galicia. The newcomers were enemies of polonization, but being Russophiles, they admired Muscovite Orthodoxy. These Russophil priests became persecutors and gravediggers of the Union in the Kholm land.

In 1836, Shypov, president of the Commission for Foreign Confessional Groups to which the Eastern Rite Catholics belonged, requested bishop Shumborsky to introduce into his diocese the dissident missal published for the Eastern Catholic Church in Russia by the Muscovite government in 1831. Some Uniate parishes joined the Latin Rite, for they feared being forced into the schism. Bishop Shumborsky refused to accept the Moscow-printed missal and went to Petersburg to present the case to the government. The Muscovite ruler did not press the matter, fearing that all Eastern Rite Catholics would join the Latin Church to save their Catholic faith. Thus the question of the Muscovite "Sluzhebnyk" was suspended for the time being. [8])

The Muscovites did not tarry in creating new pressures. In 1839, bishop Shumborsky was asked to remove the official of the Kholm chapter, canon Halytsky, and replace him with the Muscovite-minded Hryniewytsky, who took over the post of official ecclesiastical judge. Furthermore, the government demanded that many ritual reforms be introduced into the Church. The bishop introduced some of them in liturgical matter, but the people rejected them fearing Muscovite trickery. [9])

In 1838, the government opened an attack on the Basilian Order which had 5 monasteries in the Kholm land. The Basilian monasteries formed a province with a provincial at its head. The province contained 20 monks who were divided into two factions. In 1838, the Basilian monks called a chapter. Under the pressure of the Muscovite government, John Bilewych was elected the new provincial. Bilewych was a Russian partisan. In 1843, he was deprived of "voce activa and passiva" in the Order for unruly behavior. In 1835, bishop Shumborsky laid a strong protest ecclesiastical functions (a divinis). The opposite faction and bishop Shumbrosky laid a strong protest against the uncanonical election of Bilewych. The government released him and Michael Dombrosky became provincial. Dombrosky had a disagreement with the Muscovite government and was forced to leave the country in 1841. In 1847, he went to Rome where the government could not reach him. [10])

[8]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 841.
[9]) Ibid., pp. 841-842.
[10]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 526 — Julian Pelesz, Op. cit., p. 842.

Nothing gives a man more leisure time than being punctual.

MARY MAGDALENE

The old woman was happy. Her sharp little eyes glistened as they peered out of her withered face marked with a spiderweb of lines. The one whom she had once nursed and loved as a child had returned to her after 10 long years.

She looked proudly at the young woman who sat beside her and smiled with delight upon her beauty and wealth. She saw her deep dark eyes, her pale face. She gazed upon her glistening hair, her supple body, her slender delicate hands. She admired her jewels and costly gown. And returning easily to the ways of a nurse with a child, she spoke words of guidance.

"Magdala has not changed, Mary," she said. "It is but a fishing town and we have nothing. And you who have been in Jerusalem for so many years, you who have lived in the homes of the rich, in the palaces of kings, surrounded by all the luxuries of the land, what can you seek in Magdala? You have dresses of silk, jewels, ivory combs and chains of gold, while we in Magdala have nothing but stones and poverty."

The old woman looked about. "Why do you want to come back to live with me in this miserable clay hut and sleep on a pallet on the earthen floor? And look at my garments. Oh foolish girl! Go back to Jerusalem."

Her sharp eyes upon Mary. "Do you remember how is was that you left Magdala?" the old woman went on. "You were 16 and beautiful as a star. And you thirsted for a life which Magdala did not hold, a life..."

"It's true, nurse. But now I thirst for something different... Palaces, the feasts of Bacchus and the lamps

that burn all night have worn away the luster of my joy. I have drunk deeply from the cup of life. It was a glittering golden cup but now... My mirror reflects the beauty of my face, but I can see deep beyond into the dark shadows... My inner beauty is gone and..."

The old woman interrupted. "The beauty that faded in the palaces in Jerusalem you think may bloom again among the stones of Magdala! But it is too late, too late, Mary! You made your choice and did you do so badly? Look about Magdala and you will find your childhood friends. Look at them! They are bent over fires, stirring gruel to feed their broods of hungry children while you come home in silks..."

And trying to explain, Mary answered. "The heart has reasons that reason itself cannot fathom. And I have come home to Magdala because an inner voice has told me to...I have come in search of one named Jesus. They say that He

travels through this countryside bringing a new teaching, a new way of life to those of us..."

The old nurse laughed with a hoarse cracked voice. "Mary, my child!" she cried. "Who has been filling you with tales of this man, this carpenter from Nazareth?" She laughed again. "I know all about him and can tell you everything. He wanders about with fishermen, publicans and sinners. And what does he say? A lot of confusion about kingdoms here and hereafter!"

The old nurse then settled down and, with the unhinged tongue of gossip, related endless stories about "the carpenter." She mocked him. And when Mary said that the Teacher's fame had spread to Jerusalem, that His name was on many lips, the old nurse only shook her head.

But regardless of what the old nurse said, Mary could not be swayed from her search, her hope. And later that very day she started out seeking Jesus. She walked along the shore of the Sea of Galilee inquiring about Him.

And she found Him.

On that first day she stood on the fringe of the crowd that surrounded Him. She listened. His words were simple but, through them, life's values were weighed and made clear. And one learned easily how to separate the true from the false.

In the days that followed, Mary heard Jesus speak many times. His words became engraved upon her heart. And she longed to join his faithful followers, those who had left their homes and now devoted their lives to ministering to Him. Among them were many women. One was called Susanna and another was Joanna, the wife of Herod's steward. But Mary felt that she was not worthy. And she kept repeating to herself, "They have not drunk the glittering golden cup. They have not tasted of its dregs."

One afternoon Mary found Jesus standing high upon a mount that sloped down to the blue Sea of Galilee. Before Him a vast multitude had gathered. And on that day His first words were, "Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven... Blessed are they that mourn... Blessed are they that hunger and thirst after righteousness..."

The words of the gentle Teacher flowed on, unfolding His Sermon of Life. They were revealing words, words of destiny. Their meaning and truth took possession of her. And, suddenly crushed by the weight of her sorrow, a weight which was too heavy to drag any further, Mary sank to the ground. And here she remained long after the multitude had dispersed. Alone. Desolate.

Then, slowly, she became aware that Jesus was standing before her. She looked up. Her dark burning eyes filled with tears. And bowing her head with humility and repentance, she wept bitterly at His feet.

Looking down gently upon her, Jesus understood her tears, tears which have been shed by sorrowing women from the birth of days. And He placed His hand upon her head and spoke words of redemption. "Arise, Mary, thy sins are forgiven thee."

Slowly the crushing weight dissolved. And she felt the inner peace and beauty, which she had once possessed, returning to her. Rising, she joined the devoted Susanna and the other women who ministered to Jesus. And they received her gladly. Together with them she followed Him. And from that time forth her days were dedicated.

Most men have two sides to them—the side their wife knows, and the side they think she doesn't know.

Five Obstacles to Frequent Communion

By D. F. Miller

ALL CATHOLICS can be readily and neatly divided into two classes. There are those who receive Holy Communion regularly and often, and those who do not. To make the distinction definite and clean-cut, we shall say that all those who receive Holy Communion at least once a month belong in the first class, although it may me added that, if never in their lives they add to their once-a-month receptions, they should be listed on the outer fringe of frequent communicants. All Catholics who find that year after year passes without their receiving Communion as often as once a month are surely not to be listed under the heading of frequent communicants.

There are very many Catholics in this class. This is an examination of the more prominent reasons given by Catholics for remaining in the class of non-frequent communicants. We call them "reasons," but they should more accurately be called pretexts and evasions.

If there is any point in talking about "pretexts" for not receiving Holy Communion often, there must be cogent reasons on the other side. There are. Saint Pius X summed them up under three heads in his famous encyclical written in the year 1910. He said that 1) it is the desire of Christ, 2) it is the will of the Church, and 3) it is the need of the faithful that all ought often and even daily if possible nourish their souls at the banquet of the Eucharist.

It would be hard to think of any thing less than a stern command that should have more effect on loyal Catholics than this threefold statement of reasons for frequent and daily Communion. Indeed, a genuine Catholic can be defined as one for whom the desires of Christ are identified with his own; for whom the will of the Church represents the will of God, and for whom the bad example, evil influence and incitements to sin all around him in the world make the necessity of so powerful an antidote as Holy Communion daily more clear.

There are tens of thousands of Catholics who may be defined thus and who prove it by receiving Holy Communion often. They are not our concern here. There are tens of thousands of other Catholics who consider themselves quite sound in their faith, but who regularly permit from two months to a year elapse between their receptions of Holy Communion. The question here is, what is in the back or the front of their mind off-setting or nullifying the force of the statement of Pope Pius X (and all true traditions in the Church) set down above? When the Church says it is the desire of Christ and the will of the Church and the need of the faithful that they receive Communion often and even daily, what do they think or say to support their contradictory actions?

We recognize, of course, that this is not a question of a command under pain of sin. Neither Pope Pius X nor any other Pope has commanded daily or frequent Communion under pain of mortal or venial sin. At the same time it is necessary to note that there is a vast overlapping of the class of Catholics who do fall into mortal

sin quite frequently, and who do not receive Holy Communion very often. This is more, then, than a question of urging something solely on the ground that it makes Catholics more perfect: it has to do with something that ordinarily keeps Catholics from falling into and staying in the state of mortal sin. That cannot be brushed off as a mere call to greater piety or insistence on counsels of perfection for all.

We now ask any Catholic reading this who has not been receiving Communion very often to read on and see whether his position is represented by any of the explanations of such neglect here given. Some may find that three or four of the positions stated are actually theirs. Just to analyze what is in their own mind as an answer to the urgings of Pope Pius X that they receive Communion often should bring about a salutatory effect in their lives.

1. *The "I'm-Good-Enough" Catholic.*

Some Catholics who do not receive Holy Communion very often have a very quick and definite reply to the question of why not. They say: "I'm doing all right. I don't do anything very wrong. I don't injure my neighbors. I'm faithful to my husband or wife. In fact, I'm better than a lot of people I know who receive Communion very often."

Such statements represent a frame of mind in which lack of informed and intelligent faith is mingled with considerable pride.

Persons who make them are under the erroneous opinion that the sole purpose of the religion of Christ is to keep them in a state of natural goodness. If they are content with the degree of natural goodness they think they have acquired, they know of nothing more that Christ can offer them, or that they can offer to Christ.

Full Christian living, however, is not mere observance of the natural law. It is living by Christ and with Christ and in Christ; it is living a supernatural life that Christ made possible through the sacraments He founded to give and increase that life, and especially the sacrament of Holy Communion. And Christ Himself summed all this up when He said, "He that eateth Me shall live by Me forever."

Ignorance of this real meaning of truly Christian living is usually accompanied by pride. If you probe deeply enough into the conscience of the "I'm-good-enough" Catholic, you usually find that he is not doing as well by the natural law as he thinks he is. And his odious comparison of himself with others is a sign that he is building his religion not on the will of Christ but on his own narrow judgment of the sins of other. He is all but saying that others sin *because* they receive Communion often, which is a vicious form of blasphemy.

2. *"The "I'm-not-worthy" Catholic.*

This Catholic tells why he does not receive Communion often in words like this: "I just don't feel worthy to go to Communion often. Even though I do not commit any mortal sins, I feel so ashamed of my outbursts of anger, and the temptations to bad thoughts and desires that assail me, that I cannot get myself to receive Communion more than a few times a year. And I never would receive Communion without having gone to confession shortly before."

Such a person has permitted strains of the heresy of Jansenism to influence him more strongly than the direct and repeated statements of the Catholic Church. The Jansenists taught that nobody is worthy

to receive Holy Communion more than a few times a year, not even those who never throughout the year commit a mortal sin.

The Catholic Church, on the contrary, has repeatedly laid down the following principles concerning frequent Communion. 1) Any Catholic may receive Communion daily so long as he is not conscious of having committed a mortal sin since his last good confession, and fulfills the prescribed fasting regulations. 2) It is not necessary for a Catholic to go to confession before each reception of Holy Communion if he is not conscious of any mortal sin, though it is strongly advised that frequent communicants go to confession often, i.e., once a week up to once a month to add the benefits of this sacrament to those of frequent Holy Communion. 3) Venial sins on one's soul should not keep one from frequent Communion because frequent Communion is a powerful antidote for venial sin if it is inspired by the love of Christ.

The "I'm-not-worthy" Catholic is like the apostle Peter who, when our Lord knelt down to wash his feet at the last supper, drew back in horror and with a cry of his unworthiness. Peter heard the Lord's reply: "Unless you let me wash your feet, you shall have no part with Me." So the Catholic who erroneously calls himself unworthy to receive Communion often might hear Christ saying: "Unless you let Me come to you, you shall have no part with Me."

3. *The "I-can't-give-up-my-sins" Catholic.*

There are some Catholics who are really unworthy to receive Communion often, and some who are unworthy to receive it at all. Catholic husbands and wives who are habitually committing the sin of contraception, and who refuse to consider giving it up, are in this class. Catholics who frequent an unnecessary occasion of sin and thus continue repeatedly to fall into the same sin, of course, may not receive Communion at all until they can bring themselves to give up both the sins and their occasions.

Some of these have made a very final decision to give up their souls and not much can be done for them until they change that decision. But others amongst them could break out of their terrible state if they would just determine to give up the sins and then back up that determination by a resolve to receive Communion often or even daily. This is what has happened to bring despair to some sinners: They got into the habit of mortal sin. They went to confession and promised to give it up. Then they stayed away from Communion for weeks and months, and inevitably found themselves back in the old sins again. So they grew into despair of giving up the sin and of being capable of a good confession and a worthy Communion. No one should try to break with a serious habit of sin without making a promise of frequent, sometimes even daily, Communion as a part of their break.

4.*The "I-don't-want-to-appear-pious" Catholic.*

This class of Catholic has both a twisted notion of piety and a most unhealthy regard for the opinion of people who are deserving of a moment's regard. They say: "People who receive Communion often are pious people. Pious people are usually peculiar people and I certainly don't want to be listed among them. Furthermore, I don't feel pious, and don't want to act as if I did."

Only the crassest ignorance can make anyone assume 1) that piety is the same as or causes pecularity, 2) that true piety has anything

to do with one's feelings, 3) that there is any injury to oneself in being called "pious" by ignorant, worldly, or sinful people.

True piety means a desire to love God with all one's heart and soul, which is the purpose for which all men were made. Christ gave us Holy Communion that its reception might be both a means of expressing our love for Him, and a source of grace for loving Him the more. The person who says he does not receive Communion often because he does not want to be called pious, should rather say that he does not want to love God very much. And if he identifies his feelings with his love of God, he has not learned the first principle of religion, viz., that the love of God means willing what God wills, doing what God asks, no matter what the state of one's feelings.

It is a great weakness in a Catholic to be influenced by the empty-minded worldlings around him who call Catholics who receive Communion often scrupulous or peculiar or even hypocrites. It is a weakness that will keep them out of any but the lowest place in heaven, if indeed they manage to get there at all.

5. *The "I'm-too-busy" Catholic.*" There is usually a note of apology in the explanations of their neglect of Communion given by the "too-busy" Catholic. They say: "I'd like to receive Communion often. Sometimes I even promise myself that I shall do so. But there is so much to be done, and I get occupied with so many daily activities, that I just never get around to it. So the weeks and sometimes the months pass without my receiving Communion."

An analysis of this objection reveals, in 99 cases out of 100, that there is something more behind it than really being too busy. After all, how much actual time does frequent reception of Communion require? Perhaps half an hour (including the journey to church and returning home) for confession once a month or so; perhaps getting to a slightly earlier Mass on Sunday than one is accustomed to, in order to render the fasting less a burden—that's all. How can that possibly or honestly be called "not having time" to receive Communion often?

The truth more probably is that the too busy Catholic is either the "I-can't-stay-out-of-sin" Catholic or an "I'm-good-enough" Catholic. He certainly lacks an informed and intelligent faith, and possesses little personal love for his Savior, Jesus Christ.

"I tried hard to lose the cat I didn't want. Each time I took him a little farther into the woods, but he always came back. At last I decided to make a day's journey and get him really lost."

"How did that work out?"

"It didn't. I got lost and the only way I could get home was by following the cat."

A veteran paratrooper was telling a dear old lady on the train how parachute landings were made.

"I really don't see how you can hang from that silk thing," she said. "The suspense must be terrible."

"No, ma'am," he replied, "it's when the suspense ain't there that it's terrible."

"You know," confided Nell, "you'd be surprised how many men will be wretched when I marry."

"How many," replied her friend, "are you going to marry?"

---

1. *How long has our world existed?*

Nobody exactly knows how long our world has existed, because God did not reveal it to us. The scientists, however, are trying to ascertain the age of the universe by examining different elements that compose our earth. Thus they found out that it takes uranium five billion years to lose its radioactivity and become lead. Scientific researches prove that 37% of uranium has already turned to lead.
Furthermore the astronomers have discovered that the Milky Way had gone around at least eight times. It takes something like 250 million years for it to revolve once. So our system must exist at least two billion years.

2. *How should a reckless driver be called?*

A *careless* driver is a man that drives as if nothing could go wrong.

A *reckless* driver drives as if it did not matter if anything does go wrong. If they are aware of it, they are potential killers, and therefore *guilty* of mortal sin.

The car is a helples tool. It cannot move or control itself in any way. The person behind the wheel is entirely responsible for its actions. Even in cases of mechanical failures he should have control.

3. *What is the origin of the Way of the Cross?*

The Blessed Mother and the early Christians loved to visit and pray at the most important scenes of Our Lord's Passion. With the spreading of Christianity thousands of pious pilgrims from all over the world flocked to Jerusalem to pay tribute to Jesus' Passion.

In the seventh century the Moslems occupied Palestine and made the journey risky and dangerous. Then the custom arose in the Christian countries to build up special chapels or place different crosses representing the various scenes of Jesus sorrowful journey to Calvary. It is said that St. Patronius was the first to start this practice in Bologna in Italy in the fifth century.

Pope Clement XII fixed the number of Stations which are fourteen in 1731. The devotion of the Way of the Cross consists of meditation on the Pasion and suffering of Christ before each station. The stations are wooden crosses. The statues or pictures are not essential. They only help to meditate. Not all scenes represented in the Way of the Cross are mentioned in the Gospel. Some were taken from early tradition.

4. *Does the Catholic Church recognize as valid the baptism of different Protestant denominations?*

Vatican sources affirm: "The baptism conferred by the following sects must be considered valid: The Baptists, Congregationalists, Disciples of Christ, Methodists, and Presbyterians, because these sects at least implicitly intend to carry

out the purpose Christ had in instituting Baptism and hence what the Church is doing in baptizing. In marriage cases their baptism must be presumed valid until it is proven otherwise in each and every case.

Thus, if one of the members of the mentioned sects joins the Catholic Church, he cannot be baptized again, unless his baptism is proved invalid.

5. *I try hard to have my children go to confession once a month, especially to encourage them to receive Communion often. But my husband thinks nothing of going to confession once, then receiving Communion once after confession, and then going back to Communion several months later without going to confession. The children ask me how Daddy can go to Communion without going to confession. What am I to say?*

There are many things you may say to the children to prevent them from taking scandal at their father's example. You may say that they cannot be sure that their father did not go to confession on any given occasion. You may say that if one is in the state of grace it is not absolutely necessary to go to confession before every Communion, even while you urge the children to receive the sacrament of penance at least every month. You may also say that your husband does not realize the great graces that come from confession, and that the children should try by their example at least to teach him.

6. *Is astrology a science and may it be used by a Catholic for help in business, political or social matters?*

Astrology is not a science, but a superstitious system of learning about the future. It is sinful for Catholics to put any credence in it, besides being usually a waste of money and time.

7. *I have a child in heaven who died when she was three months old. Is it wrong for me to pray to her asking her help? Could she hear my prayers and pray for me? Can I call her a saint?*

A baptized child who died before reaching the use of reason is surely in heaven and surely a saint. You may beg her intercession with God, with solid confidence that she will hear you and pray for you.

8. *I have heard that there are various kinds of Jews. Is it true?*

Yes, it is true, for there are at least four kinds of Jews: Orthodox, Conservative, Reformed and secularist.

The *Orthodox* Jews are strict Jews, because Orthodox Judaism is a whole way of life which separates their members from social contacts with non-Jewish population. It does not allow mixed marriages at all. The religious practices of Orthodox Judaism are rigourous and exotic. This kind of Judaism is very much on the decline in these days, because its younger generation has broken out of the family circle either through their educational experience or through greater social breadth.

Conservative and Reformed Judaism is a liberalized Judaism which has broken with many ancient practices imposed upon the Jews by their talmudistic traditions. Among their adherents there has been much greater assimilation into the general stream of American culture, although their devotion to the "Way of life," its dietory regulations, its feasts and fasts and the seriousness with which Jewish theology and literature are taken, varies from synagogue to synagogue and from family to family. But in these more liberal Jewish groups family solidarity is greater than in most Christian families.

Secularist Judaism is an emancipated Judaism. Its adherents are something of a secularized "Christian". They have drifted away from the family religion. Their assumptions about life are naturalistic. They have a distaste for all religions. If they take part in the Jewish great days of the year, they do it either out of family feelings or because these occasions have been rationalized into cultural holydays and folk festivals.

HOLY COMMUNION

Often 'tis true, on my day's horizon
I see in the East the clouds arise
But within my heart I carry a whisper
That brings a light o'er the darkest skies,
A memory as bright as the golden sunset,
A hope as sweet as the fields of May,
I am going to Holy Communion tomorrow,
I went to Holy Communion today.

Many a time I am weary of labor,
Vexed with a life of work and worry,
Tired of giving myself to others,
Worn with the fret of this age of hurry,
Then o'er my heart's unquiet waters,
Comes my Lord's sweet whisper to say:
"We shall meet at Holy Communion tomorrow,
We have met at Holy Communion today."

Sometimes others are rough and thoughtless,
Sometimes, it may be hard and cold,
I long to pour out on the first quick impulse
All the pain that my heart doth hold,
Then my Hope and my Memory blended
Plead in my soul with a note of sorrow,
Jesus lay on your tongue this morning,
Keep your story for Him tomorrow.

All day long like a ballad burden
Rings in my heart that musical chime
All my minutes swing backward and forward
Between the bliss of two points of time,
And I know the grateful Heart on the altar
Is touched to think that my own is gay
Just because He is coming tomorrow,
Just because He has come today.

—Sr. Theresa, T.S.A.
March 27, 1956

As things go, just showing up on time Monday morning is a success story in itself.

"No," said the little girl's mother, "I don't want you to hit back at Mike. Remember, you're a lady. Out-talk him."

"Poor man. He was ruined by untold wealth."
"Untold wealth?"
"Yes, He didn't tell about it in his income tax return."

To err may be human, but to admit it isn't.

A man is as old as he feels, and a woman as old as her photograph taken fifteen years ago.

COME, FOLLOW ME!

LIVES ARE precious. All means are taken to safeguard lives. The most important factor in human life is the soul. For it, God became man. For it Jesus instituted His One and Holy Church. For it, Jesus died on the cross. For it, Jesus calls, "Come, follow me." "I am the way, and the truth and the life." (John, XIV-6).

What do people do towards making themselves happy? Very little. Why? Because they do not realize that Christ came on earth to set the main spring of human life right so that we enjoy living upon earth and merit Heaven.

Is humanity really in such dereliction when without religion? We know that dangers crowd us and troubles visit us daily. If we do not know how to handle them, we subside to many distastorus consequences.

We have to be ready for such difficulties. Every step in life brings us new problems. Such problems have to be solved. It is to science that we have recourse to solve problems concerning our natural material happenings. But there are problems that surpass the fields of mere human science. These problems concern the individual in his relation to others as well as to himself. A science is required to solve these problems of life as well. Is there such a science? Yes, there must be a way out. Where are we to find it? In God, the Sole One, Who perfectly knows all things and revealed to us the solution of our problems through His Son, Jesus Christ. But is Jesus no more on earth teaching in Person? Yes. He is teaching in the person of His true priests. Well, why do not the priests do more in teaching us these truths? Because priests are scarce and meagerly is the doctrine of life distributed therefore. Well, let us do something about it. Let us have more priests.

Father Nestor Hodowany
CSsR.
DIRECTOR

Father Yaroslaw Dybka
CSsR.

Father Myroslaw Dzurman
CSsR.

Boys, did you ever hear that cry for more priests and missionaries? Are you willing to do something about it? Are you ready to become a missionary of Christ? Truly, it is a very great responsibility but it is the height of good that you can do towards making people happy in life. You have the chance. It is now or never. The doors of the Redemptorist Fathers' College are greeting with Christ's words: "Come follow me." Are you hesitating? Well, pray, pray with your whole heart, pray as you never prayed before, pray that Jesus help you decide. Remember that great will be your reward for this heroism because Jesus Christ promised it in these words: "Amen, I say to you, there is no man who hath left house or brethren, or sisters, or father, or mothers, or children, or lands for my sake and for the gospel who shall not receive a hundred times as much."

For all applications and informations write to:

Rev. Father Director,
St. Vladimir's College,
Box 750,
Roblin, Manitoba, Canada.

Father George Perejda
CSsR.

Father Michael Bzdel
CSsR.

When you help out a man in trouble, you can be sure of one thing. He won't forget you—the next time he's in trouble.

Mealtime is, as one overworked mother put it, when the kids sit down to continue eating.

Many a man who married to escape the draft is now fighting his own war.

Whenever the normal girl's interest centers on one single thing, it's a bachelor.

When a woman suffers in silence, she's alone in the house.

At the ladies' meeting a question was asked: What is the most useful gadget in the house. One lady replied: The most useful gadget, in my opinion, is the husband.

WHAT IS YOUR CONSCIENCE?

By D. F. Miller

THERE ARE a great many loose inaccurate and even incorrect ways in which people speak of their conscience today. Almost everybody respects the fundamental principle, as dear to Catholics as to anyone else, that conscience is sacred, that it must be obeyed, that even if it decrees something that is objectively wrong, one must follow its command, so long as the individual involved was in no way responsible for the wrong decision. But if a person adopts a wrong idea of what his conscience is, and of his obligations toward forming it correctly, he will not only make many mistakes, but will fall into evils for which he may well be held accountable by God.

Here are some of the wrong ideas about conscience that one gathers from the manner of speaking and even the published writings of many today. First, there are those who seem to look upon conscience as a sort of voice or censor inside them that has nothing to do with their mind. They think of it as a completely independent activity of the soul, about which they need or can do nothing. If you present solid reasons to prove to such a person that a certain action, which he thinks to be good, is morally bad, he will answer curtly with the words: "My conscience tells me it is not bad, and that's the end of it."

Thus this first error leads directly to a second, namely, that a person has no responsibility toward his conscience. Conscience, to those who fall into this error, is something like hunger or thirst or any other feeling. You eat when you are hungry, and so you act when your conscience

speaks. But as you take hunger for granted as a natural bodily phenomenon, so you take your conscience for granted as something you cannot do anything about one way or the other. Thus even a Catholic will sometimes say, in answer to reminder that the Church tells him that a certain action is sinful, that his conscience disagrees with the Church and there is nothing he can do about that but follow his conscience.

A third error arises from a misunderstanding of the phrase, "freedom of conscience," which, when rightly understood, represents a most precious human right. But to some, freedom of conscience is accompanied by the idea that there is no such thing as an objective moral law on which all human beings can be brought into agreement. One conscience says that therapeutic abortion is right; another says that it is wrong. Each should be left free, with no effort at instruction or enlightenment, say these moral relatives, because there is no way of knowing the absolute truth in this or similar matters.

In the face of these erroneous viewpoints, it will be useful to present here three things: 1) a definition and explanation of conscience and of other forms of knowledge that are allied to it; 2) a statement of the dangers that must be faced in trying to form and act on a right conscience; 3) an explanation of the principles governing a true conscience, a perplexed conscience and a scrupulous conscience.

I. Definition of Conscience

The conscience is a judgment or a decree handed down by the human mind or reason telling a person that a certain action which he is about to perform is morally good, or that it should be avoided because it is bad.

Note well that it is a judgment of the mind or of the reason. It is not an independent or irresponsible voice within the soul, like a revelation from on high. It is the end result of all the factors by which God intended the mind of man to be moved toward truth. It will be a correct judgment only if the training and reasoning of the mind that precedes it are correct; it will be incorrect in proportion as the previous training of the mind has been neglected or deformed.

Note too that the conscience is strictly speaking only that judgment about good or evil that immediately precedes the performance of an action. Conscience is not a general speculative knowledge of what is good and evil. It is the mind recognizing what is good or evil in what one is about to do.

Nevertheless this last practical judgment of the mind in the face of action is dependent on three things that precede it.

The first is the recognition and acceptance of the first, simple and self-evident principles of morality, for example, that good must be done and evil avoided; that God must be honored; that we must not do to others what we do not want them to do to us. All human knowledge begins with first principles that the mind recognizes as true when it first examines their terms. So in the matter of knowledge of moral truth: that good must be done and evil avoided underlies everything else that anyone ever learns about the moral law.

The second is the application of the mind to learn what is good and evil in specific and detailed cases. This is what is called moral science, and everybody is obliged to try to attain as much moral science as he will need for the proper regulation of his life and the salvation of his soul. Thus one can learn by study ing difference between purity and impurity, between meekness and anger, between justice and injustice.

The third is seeking to know and then humbly submitting to the rulings of the infallible Church Christ founded to guide all men in moral matters, whether she reaffirms conclusions from the natural law or sets up positive precepts to be obeyed.

All this has a bearing on what conscience will decide about the goodness or the badness of an action about to be performed. Take a particular case. Married people who have never, through reading or studying or listening to instruction,

looked into the question of why birth-prevention is sinful, and who deliberately have kept their eyes averted from the teachings of the Catholic Church in this regard, may assert that their conscience tells them, when they practice birth-prevention, that it is not a sin. That does not save them from sin, because they freely chose to permit their conscience to go astray. Had they studied the question, as they were bound to do, and listened to the voice of the Church, they would not have made this sorry mistake. Usually their conscience is aware of the guilt of not having used the means to become rightly informed on so important a matter.

Therefore sin is committed, through an act contrary to the dictates of conscience, in one of three ways. First, when the conscience tells a person that a certain action is bad and he does it anyway. Second, when a person performs an action with the assertion that his conscience proclaims it to be good, whereas he knows that he has neglected the normal and necessary study that might have taught him that such an action is bad. Third when a person claims the approval of his conscience with his lips, but knows in his heart that his conscience disapproves.

That brings us to the factors that wrongly influence the conscience, so that it makes wrong judgments, or excuses violations of its decrees, or leads an individual to sinful self-deception.

II. Evil Influences on Conscience

There are two kinds of evil influences on conscience. One kind leads to bad actions that are not necessarily sins for the person who performs them. The other kind consists more or less of subterfuges or excuses for outright sin; they do not save the person who resorts to them from the guilt of sin.

Of the first kind, the most prominent and common is false education. For example, a child who has been brought up from the tenderest years, by parents, teachers and even ministers, to believe that the Catholic Church is an evil and detestable thing, that many of her practices, such as Mass and devotion to the Blessed Mother, are horrible superstitions, will conscientiously try to win people away from the Catholic Church. His conscience tells him that this is a good thing to do, and it was not his fault that he arrived at that practical judgment. The time may come, as he grows older and his experience widens, when doubts will come to him as to whether he was taught the truth about the Catholic Church. Then his conscience will tell him to seek an answer to his doubts, and he will do wrong if he refuses to do so. But so long as he had no chance to even doubt that the Catholic Church is eveil, he committed no sin in opposing what he was trained to look upon as evil.

So too, complete lack of moral education can lead a youth to do things for which his conscience does not reprimand him. Children whose parents taught them nothing about good and evil and sent them to schools where no moral or religious instruction was ever given, can fall into evil habits that their conscience does not recognize as sins. Again, age and experience will usually bring doubts and questionings about these matters; but so long as they remain in perfect ignorance, through no fault of their own, they are not guilty of formal sin, because their conscience did not tell them that what they were doing was evil.

The second kind of evil influences on conscience ordinarily does not save a person from the guilt of sin. Among these there is personal self-interest or passion. For example, a man is strongly tempted

to seduce a girl into sin of the flesh. He tells her (and at the same time tries to tell himself) that he immoral act he proposes cannot be evil because it is so appealing, so natural, so pleasant, so "beautiful." He knows that he is lying; it is only his passions that are speaking, while his mind and his conscience continue to tell him that the act is gravely contrary to God's law.

Then there is also the approval of large numbers of people in the world, that individuals often use as an example for violating their conscience. Thus the practices of contraception, the abortion-seekers, the adulterers, often try to silence their conscience by saying: "So many others are doing the same thing; it can't be wrong for me." They usually know that this excuse will not hold up before the judgment seat of God; their conscience tells them they are doing wrong and by that they will be judged.

Finally, there are those who think to escape guilt by refusing to acquire knowledge which they know they need. We have known of married people who had serious doubts about some of the things they were doing, but who deliberately and designedly stayed away from instructions on marriage, refused to open a book treating of their duties and obligations, never asked a question of a priest that might have cleared up their doubts. They courted ignorance as an excuse for their sins, but only succeeded in deepening their guilt.

III Practical Principles and Conclusions

Out of this explanation of what conscience is and of the ways in which people are inclined to circumvent their conscience, three practical principles and conclusions may be set down.

1. Conscience must always be obeyed, if one is to avoid actual sin, whether the conclusion it comes up with is objectively right or wrong, so long as the individual is not culpably responsible for a wrong conclusion.

2. Conscience is not an independent, unreasoning, irresponsible voice within the mind concerning the goodness or badness of an action about to be performed. Thus it is dependent on the previous exercise of the mind to know in general what is good and bad.

3. Four states of conscience may be distinguished, with principles governing each one:

First, one can have a true and certain conscience concerning the goodness or badness of an action to be performed. Such a conscience is called true, because it produces a practical judgment that conforms to the objective code of morality set forth by God. It is called certain, because its judgment is the product of reflection that has eliminated all fear that it may be wrong. Thus a person who is tempted to impurity or theft or lying or abortion can find his conscience telling him with truth and certainty that to give in to the temptation would be a sin.

Second, one can have an erroneous conscience concerning an action about to be performed. This is one that comes up with the judgment that a certain action about to be performed is good, when actually it is contrary to the objective law of God.

An erroneous conscience may be followed if it permits something, and must be followed if it commands or prohibits something, so long as the person is not conscious of having neglected, through wilful sloth or direct malice, ordinary means of rightly informing his conscience. Thus a child of eight or nine years

might do something morally bad before its conscience had any opportunity to be informed of the badness of the action. This, of course, would be no sin for the child. Thus a zealous Baptist, who has never been in touch with any but anti-Catholic teachers and instructors, may feel bound in conscience to speak and write against the Catholic Church. In doing so he is obeying an erroneous conscience, but, until a doubt about his position arises, he is bound to obey his conscience.

Third, one can have a perplexed conscience, that is, one that tells him that he is bound to two precepts that cannot both be fulfilled. He does not know which one he should carry out, because to neglect either one seems to him to be a sin. Thus a Catholic knows that he is bound to attend Mass on Sunday. But on a given Sunday he may have a sick wife or child at home who needs his care. To neglect the sick one would be a sin; to miss Mass would be a sin. What does one do in case his conscience is perplexed in this way?

If it is convenient, he consults someone who is more learned than himself in these matters, and takes the advice given. If there is no chance to consult, he decides which is the lesser of the two evils before him and chooses that. In the case above, he recalls that the natural law takes precedence over the positive law. The natural law commands that we take care of the sick when they are completely dependent on us and in need of us; it is a positive law that we hear Mass on Sunday. Thus he knows that he has sufficient reason for missing Mass and in doing so is not guilty of sin. If, however, both precepts before him seem about equally binding, he may fulfill either one without sinning by neglecting the other.

Finally, some people become afflicted at times with a scrupulous conscience, that is, one that judges actions to be sinful that are not sinful at all. Scrupulosity is a kind of disease of the mind which renders untrustworthy the judgments of one's own conscience. There is only one remedy for it, and that is to place oneself under obedience to a director and blindly to obey him no matter what the conscience may have to say.

(From *The Liguorian*)

A farmer had the situation well defined. "In Congress," he said, "a man gets up and speaks and says nothing. Nobody listens. Then everybody disagrees."

Dogs would make much more satisfactory pets if, instead of whimpering when a thunderstorm breaks in the middle of the night, they would tiptoe in and close the windows.

Whenever you're tempted to tell your troubles to other people, remember that half your listeners aren't interested and the rest are glad you're finally getting what's coming to you.

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITA

Vatican City, June 20, 1956

N. 365587

The Secretariat of State of His Holiness is directed to express the Holy Father's sincere appreciation and thankfulness for the devoted message and spiritual bouquet addressed to Him by the Eastern Members, Faithful and Schools of the Vice-Province C.Ss.R., of Yorkton, on the occasion of His anniversaries, and has pleasure in communicating that the Sovereign Pontiff, in token of His heartfelt gratitude, cordially imparts to all who were so lovingly associated together in this gesture of filial homage, as a pledge of abiding divine grace and heavenly favour, His paternal Apostolic Benediction.

A. D. A.
Subsr.

SAINT MONICA

MOTHER OF SAINT AUGUSTINE

Monica was a lovely young Roman girl.

She was wonderfully pure and good. She loved Jesus very much.

But her father loved money and power.

So he made her marry a young Roman who was very rich. Monica worried about her dear husband. She prayed hard that he would become a Catholic. She set him a good example. And a year before he died, he asked to be baptized.

But Augustine, her son, was her real worry.

Like his father, he did not care for the Catholic faith, and he led a wild and wicked life.

"I wish you would stop praying for me," he told her. But Monica prayed and paryed.

"Don't worry," a holy priest told her, "your son cannot be lost, not after all your prayers and tears."

So Monica followed Augustine to Rome. To her joy, she found that he had completely changed his life. He was a Catholic. He had given up his sins and his evil companions.

She thanked God. She died in peace knowing that her son was going to be a great saint and a great teacher and writer of Catholic truth.

Her Feast is May 4th.

ARCHBISHOP CICOGNANI, Apostolic Delegate to the United States wishes to express his appreciation for the kindness of Rev. M. Schudlo, C.Ss.R. in sending a copy of his booklet, "Eastern Rite Catholics".

Feb. 29, 1956. ✠ A. G. Cicognani.

The trouble with being a leader today is that you can't be sure whether the people are following you or chasing you.

How to resist "petting"

By Donald F. Miller

Problem: I know that quite a few of my girl friends have the same trouble that I have. It is the old problem of petting. It seems that you can't go out on a date these days without having to fight for your purity. I like one fellow very much. He is a Catholic, but he states that he won't take girls out who refuse to take part in petting. I've tried to make him see how wrong he is, but I've got nowhere. In every other respect he is a wonderful fellow, kind and generous and faithful to his Church. Can you help me so that I can help him?

Solution: Sometimes when you find that a man lays it down as a principle that he won't date without petting, there is only one way out of the difficulty and that is to give up the man. This may be hard, if you are strongly attached to the individual, but remember that Our Lord said: "If your right eye leads you into sin, pluck it out and throw it away." He meant to signify that even the dearest things in our lives must be given up if they lead us into sin.

There is something frightening about a man who calls himself a Catholic and at the same time tells a girl-friend that he will not take her out unless she consents to petting. Since petting, in the usual acceptance of the word, is always a mortal sin, this means that the man is living in a constant state of mortal sin. He has no repentance for past sins of impurity, and no intention of giving up such sins in the future. He cannot make a good confession in that state, and if he ever receives Holy Communion, he receives it sacriligiously. No matter how kind he is, he is a poor bet for marriage, because it's practically inevitable that he will, not too long after marriage, be unfaithful to his wife at least by petting with somebody else and probably by complete adultery. Any man who before marriage says that he won't take out any girl who refuses to pet will not have will power or the courage or the grace to be faithful to his wife.

In all this you may find something to say to your sex-crazed boy-friend that will help him see what a hypocritical Catholic and disloyal follower of Christ he really is. But if you do not make a dent in his obstinate desire to use your body to help him commit his sins, then give him up. Leave him to the abandoned girls who have themselves sold out Christ to pamper their bodies.

Work fascinates some people so much they can sit for hours just looking at it.

ST. JOSAPHAT KNEW HE WAS TO DIE FOR THE FAITH

Our Martyr for the Catholic faith often spoke of his approaching martyrdom. When one of his guests present at a dinner with Josaphat begged him not to speak so often of his death, because it saddened them, the Saint replied: "Brother, no one interferes with your eating, then let no one prevent me from dying for my God and the Holy Union."

When his friends tried to dissuade him from going to Vitebsk where the adversaries were ready to kill him, he replied: "I am not afraid of death. I am prepared for martyrdom, if only I am worthy of giving my life for God."

He sensed that Christ was preparing him for martyrdom. Some of his friends wished to accompany the Saint to Vitebsk and defend his life from the attackers, but the Archbishop refused to allow them to make such a sacrifice for his sake.

GUIDES

"Hope is a thing of beauty,
Faith is her sister soul.
Hope sees a dream and seeks it:
Faith can make it whole.

Hope may tremble or falter,
Seeking the way to go;
Faith points a steady finger
The chosen path to show.

Hope may smile in sunshine,
With all the world in bloom,
Faith will carry her candle,
Into the darkest room."

MISSION IN TUFFNELL, SASK.

A jubilee mission in honor of the Sacred Heart of Jesus has been conducted by Rev. M. Schudlo C.Ss.R., in our Ukrainian Catholic parish in Tuffnell, Sask. from June 24-July 1st. This was the first mission ever held in our church.

Practically all parishioners took part in it, approaching confession and Holy Communion. There were three sermons every day.

Exhorted by the Missionary our parishioners donated $365.00 for the church untensils which will be ordered by the Father, such as a chalice ($145.00), kneeler-confessional, etc.

We thank Fr. Missionary for his labors.

Parishioner

PRIEST'S DUTY

Some people complain that their pastors do not hide truth from them, calling black what is black, and white what is white. They like pastors who flatter them without pointing out at the abuses which are harmful to the individual and the parish. It is the duty of Christ's priest to tell the people where they stand. Silence on their part can do irreparable harm to the soul.

An honest physician who loves the patient will not hesitate to tell him: "My dear friend, you are really sick. Here is what the trouble is. If you take this medicine you will probably get well. Although these pills are bitter, they will heal your body."

A physician who does not care about his patient's recovery will deceive him leaving him in his sickness. "My friend, you are not really sick. I just would not think of it any more. Just go on living your life as before."

The latter physician is immediately more satisfying and pleasant, but the former, in spite of his sterness, will lead the sick man to a real cure.

Communists are trying to do with the free peoples what the shrewd wolves did with the silly sheep. "Why should we always stay at war?" said the wolves to the sheep. "These dogs which watch you are responsible for our mutual enmity. They always bark when we approach you, and attack us before we have done any harm to you. Dismiss them from your fold, and there will soon be peace and concord between us."

The silly sheep followed the fatal advice and dismissed the watch-dogs. They had, however, to pay dearly for their credulity, for the wolves devoured the silly creatures at their own pleasure.

Communists follow the same tactics. "Chase out the Americans, and there will be peace between you and us." Woe is to the nation that believes the Commies' lies.

The teacher was talking to the class on "thirsting after righteousness." After spending half an hour trying to put across the idea, he said: "Some people thirst after knowledge, some after money, some after fame. Now what do you boys thirst after?"

One lad piped up: "I thirst after salted peanuts."

EASTERN RITE CATHOLICS

This is a new pamphlet of Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R., on the Eastern Rite.

The Author gives you a concise treatise on the Eastern Rites, explains the difference between th Latin and Eastern Rites, relates different Eastern Rites of the U.S.A. and Canada, produces the reasons why the Eastern Rite Catholics must hold their Rites, quotes the regulations of the Canon law on such matter as Baptism, Confirmation, mixed Rite marriage, etc.

Rev. Michael Schudlo substantiates his pamphlet with numerous decisions of the Holy See concerning the Eastern Rites.

The last part has a practical value, because it explains the main ceremonies of the Byzantine-Slavonic Mass, illustrating them with appropriate pictures.

Order this pamphlet today, sending 15 cents to: THE REDEEMER'S VOICE,

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Любіть Україну, фотоальбум	12.50
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

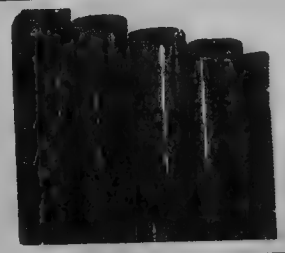

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну ло Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Осонвяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, И. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
З Нами Бог—молитовник (4-е видання), 512 сторін, гарно оправлений	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання, Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Дорошов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ВЕРЕСЕНЬ Yorkton, Sask. SEPTEMBER, 1956

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Вірність у Подружжю, місячне намірення Ап. Молитви на Вересень 1
З Листів до Редакції 3
Святий Хрест 11
Релігійний чинник у праці 15
Завдання Католицьких Шкіл 19
Чому я народився сліпий 21
Як греки ставилися до інших автокефалій? 26
Папа одобряє релігійний Чин 31
Хотів би ти знати? 34
Що пише Митроп. Іларіон про Св. Василія? 35

Queen of the Universe 39
Building a marriage on sin 42
Destruction of the Kholm Diocese 43
Teen-agers and sex 46
I'd like to know 50
At the Cross Her Station Keeping 53
True love of a wife 56
Is God calling you? 59
Only Catholic Church has these notes from Christ 60
St. Josaphat scares off Devils 61
Obligation of Catholic Schooling 62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 9. ЙОРКТОН, САСК. Вересень, 1956

Вірність у Подружжю

(Наміpення Апостольства Молитви на Вересень потверджене й благословлене Св. Отцем)

РОДИНА є основою, що на ній збудоване суспільство. З родини як з джерела, пливе для цілого людства або благословення й щастя, або прокляття і нещастя. Чесні родини, добре людство; зіпсуті родини, зіпсуте людство. На жаль сьогодні людська спільнота у великім неладі, зіпсуттю. Причиною цього непорядочне співжиття подругів, подружня невірність, чи то через перелюбство чи то через розводи.

Божий Закон

На початку сотворення сам Творець установив одність подружжя, одного мужа з одною невістою і їх благословив. І хотяй найвищий Законодавець, Бог, той первісний закон на якийсь час дещо звільнив, то нема жадного сумніву, що Христос первісну совершенну одність подружжя цілковито привернув і яке небудь звільнення в тім згляді на все виключив, заборонив. Це ясно доказують Христові слова й навчання Його Церкви. Цей Божий Закон заховує Католицька Церква і Його береже: Подружжя одного мужа з одною невістою є зо своєї природи нерозривне й виключне на ціле життя, тому кожний гріх з особою злоза подружжя все було в св. Церкві перелюбством; ніколи не можна дозволити на розвід.

Від цего Божого закону: одности, нерозривности і вірности в подружжю людська воля не може звільнити; ані згода котрогонебудь з подругів не може від цего звільнити.

Пошесть подружньої невірности й розводів

Подружжя християн є св. Тайною. Здається нема ніодної святої речі, що сьогодні так збещещували б, як подружжя. Зовсім слушно Папа Пій XII (2. XI. 1950) пише: "Безладдя, що нівечить подружжя й родини неначе пошесть нищить сьогодні людську спільноту".

Ця пошесть тим небезпечніша, що дуже много людей дається сьогодні зводити публічною опінією й фальшивими науками, що кажуть, будьтоби подружня невірність була чимсь майже невинним. Проти цеї фальшивої публічної опінії виступив з цілою рішучістю Папа Пій XI. (31. XII. 1930): "Вже не скрито й в темряві, але одверто й без почуття всякого сорому допчуть, або висміваються святість подружжя і то словами, письмами, ріжного роду сценіч-

ними представленнями, романсами, любовними й розпусними оповіданнями, рухомими образами (шовами), радієвими передачами, вкінці всіми новочасними научними винаходами; розводи, перелюбства, найпоганіші всякого роду проступки, або похвалами виносять високо, або принаймні змальовують такими красками, наче бажали б звільнити їх від всякої вини й нечесті.

Джерело подружньої невірности часто знаходиться в передшлюбнім неморальнім житю, в трішній молодості. Тут справджується пословиця: які молоді, хлопці й дівчата, такі й подруги, муж і жінка.

Дійшло, на жаль, до того, що життям молоді й подругів кермує так званий "сексуальний гедонізм" то значить, погоня, шукання низької тілесної розкоші. Такий гедонізм, себто вивисшування сексуальної розкоші є негідний християнського подружжя.

Правдиві християни повинні в усім, що відноситься до віри й обичаїв, руководитися тим, чого навчає св. Церква, бо її Христос установив учителькою й сторожем правди.

З невірности в подружжю пливе як зі затроєного джерела дуже много зла: перелюбство, що є тяжкою несправедливістю взглядом подружжя, смерть подружньої любови, якої місце займає: незгода, смуток, невдоволення, нещастя, а це все стелить дорогу розводам, що нищить основно подружжя; страшні шкоди для виховання дітей.

Як зарадити цему лихові?

Найважнішими середниками проти подружньої невірности є слідуючі:

1. Подруги повинні бути вповні свідомі високої гідности й святости християнського подружжя. В цім взгляді треба добре повчати подругів і тих, що до нього приготовляються.

2. Нехай подруги черпають обильні ласки в Пресв. Євхаристії. Пресв. Євхаристія кормить, скріпляє, усовершує й усвячує подружню любов так, що не легко її нарушити.

3. Посвята родини Пресв. Серцю Христовому є дуже могучою поміччю для подругів в удержанні подружньої вірности і любови.

4. Ніжна й стала набожність до Божої Матері. Зокрема щоденне спільне проказування вервиці в родині лучить всіх членів родини Божою ласкою в одну святу родинну спільноту. "Родина, що разом молиться, разом тримається".

Нехай Пресв. Серце Христове благословить за молитвами Непорочного Серця Марії всі християнські Родини!

Місійне Наміреннія на вересень: Католицька преса на місіях.

Жовтень—Місячне Наміреннія: Щоб заховано ненарушно права родичів у вихованні дітей.

Місійне: Щоб великодушність всіх вірних заспокоювала сьогодні потреби місій.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

КОМУНІКАТ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ У КАНАДІ Ч. 2.

Подаємо до ласкавого відома Громадянства, що рішення Управи О.У.П. з дня 19 ц.р., річинець Науково-Методичної Конференції змінено на **1 і 2 вересня ц.р.** Перенесення умотивовується тим, що 3. вересня—день вільний від праці, що уможливлює делегатам поворот до їхніх обов'язків.

Конференція, спершу запланована не тільки на Онтеріо, поширена на прохання 5-го Конгресу К.У.К. на рідношкільне вчительство цілої Канади, відбудеться в Торонті, в будинку У.-Н.О. при вулиці 297 Каледж за такою програмою:

1. IX. Субота—Год. 8: Богослуження в церквах. 9.30: Реєстрація делегатів. 10: Відкриття Конференції—Голова О.У.П., Др. В. Луців. 10.30: Привіти. 11.25: Значення рідношкільного навчання в країнах нового поселення—Педагог Др. Ярослав Рудницький. 11.55: Історія розвитку Рідних Шкіл у Канаді і стан на сьогодні —Педагог Степан Килимник. 12.20 —13.50: Перерва. 14: Уніфікація програмів навчання в Рідних Школах —Педагог Василь Кривоус. 14.40: Централізація Рідних Шкіл у Канаді і проект їх організаційної побудови—Педагог Михайло Ребрик. 15.40—17.40: Дискусія. 20—24: Равт.

2. IX. Неділя: 9: Студії українознавства—Педагог Др. Юрій Луцький. 9.30: Вишкіл нових учителів та культурно-освітних працівників—Педагог Іванна Петрів. 10: Співпраця дому, церкви і молодечих організацій з Рідною Школою—Педагог Інж. Тоня Горохович. 10.40: Справа пропаганди Рідних Шкіл—Педагог Тадей Залеський. 11: Рідношкільні і молодечі бібліотеки—Педагог Яків Козловський. 11.20: Педагогічний журнал "Учительське Слово" та потреба видавництва шкільних підручників—Педагог Ред. Павло Степ. 12—14: Перерва. 14: Методика навчання окремих предметів у Рідній Школі: 1) Читання і писання—Педагог Омелян Левицький. 2) Мова і граматика—Педагог Семен Фодчук. 3) Література—Педагог Мгр. Олександра Копач. 4) Історія —Педагог Константин Мазуренко. 5) Географія—Педагог Др. Островський Володимир. 6) Спів—Педагог Іван Ковалів. 7) Танки—Педагог Маестро Олеяка Гердан. 8) Мистецтво —Педагог Марія Велигорська. 9) Імпрези—Педагог Оксана Бризгун-Соколик. Кожна доповідь по 20 хвилин. Год. 17.10: Фінанси О.У.П.—Педагог Омелян Склепкович. 17.40—19: Дискусія. 19.40: Резолюції. 20: Закриття Конференції.

О.У.П. в порозумінні і за згодою Централі К.У.К. в Вінніпегу просить усі відділи К.У.К., окремі парохії й організації, що мають Рідні Школи під своїм зарядом—виделегувати на конференцію своїх делегатів-педагогів.

Голова І.К.К.—Мгр. Зенон Зелений. 34 Russet Ave., Toronto 4, Ont.
Голова О.У.П.—Др. Василь Луців. 39 Indian Rd., Toronto 3, Ont.

ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ З'ЇЗД УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ

У днях 3 і 4 липня ц.р. відбувся у Вінніпегу (5-ий з черги) З'їзд Українців Католиків Канади. Розпочався він Архиєрейською св. Літургією, що її в асисті духовенства відправив в катедрі св. Володимира і Ольги Преосв. Кир Максим, Ап. Вінніпегський Екзарх. Після реєстрації делегатів та гостей, що тривала до год. 10. ранку, відкрив З'їзд у заступстві непривяного президента Централі Українців Католиків Канади п. О. Демкова п. І. Козоріз. За президіяльним столом засіли: Пралат о. д-р В. Кушнір, п-і К. Кравс з Торонта, п-і Лаврик з Вінніпегу, п-і А. Прийма з Едмонтону, д-р О. Яремович з Вінніпегу, п. І. Боцюрків з Едмонтону, інсп. Воробець з Саскатуну, д-р Михайлівський з Вінніпегу, інж. А. Кішка, гість з Европи та сенатор В. Валл. Секретарювали: Всч. о. С. Іжик і д-р А. Базилевич.

По молитві председік спільної сесії БУК, ЛУКЖ та УКЮ п. Козоріз привітав приявних та відчитав звіт тритічної праці Централі Українців Католиків Канади, що його виготовив та прислав президент тієї Централі п. О. Демків. Зчерги вибрано комісії: Статутову, Резолюційну та Верифікаційну, що провірила б протокол з попереднього З'їзду. Саме тоді, на

залю ввійшли Преосв. Владики Кир Ніль, Кир Андрей і Кир Максим. Під гримкі оплески привітних засіли за президіяльним столом.

З привітами виступали инж. А. Кішка та сен. В. Валл. Перший з них говорив про свої спостереження, що їх виніс з відвідин поодиноких осередків організованого українського життя в Канаді. Другий привітав З'їзд, заявляючи свою готовість нести всяку поміч організованому життю українців католиків Канади, на яку тільки його стати на теперішньому високому пості сенатора. Програмову доповідь "Католицька Акція під сучасну пору" виголосив Преосв. Кир Максим. Основною думкою цієї доповіді було: організаційне життя українців католиків в Канаді не відповідає ніяк фактичному станові ні числом членів, ні активністю в праці, ні врешті успіхами. А саме: 80% членства в усіх національних товариствах та організаціях українців у Канаді становлять католики. Але ж ми ще не виступили дотепер назовні як зорганізована сила. Ми є добрими членами поодиноких товариств чи організацій. Але, коли йде про наше об'єднання в дусі Христа, по думці св. Євангелії, ми не найшли ще спільної мови. Це шкодить нам самим, українській Церкві та всій українській спільноті. Нам треба основи християнського життя. Оновившись самі, ми мусимо нести християнського духа в наше громадсько-суспільне життя.

По обідній перерві БУК, ЛУКЖ та УКЮ розпочались окремі сесії. Сесією БУК проводив п. І. Боцюрків, секретарював п. О. Клофас. За президіяльним столом сиділи отці духовні асистенти чотирьох Екзархатів. Голова Всеканадійського БУК п. Боцюрків звітував про пророблену трирічну працю. Зчерги звітували голови Єпархіяльних Управ БУК. Між успіхами пробивались і нотки невдач, а в них найбільша—це слабо зорганізовані низи, що дуже від'ємно позначується на цілості праці. По звітах наступила дискусія, в якій стверджено не тільки фактичний стан БУК, але й з'ясовано засоби, як поправити працю. А саме:

1. Треба охопити рамцями БУК всіх тих, що хочуть посвятитися справі.

2. Першою передумовою успіху в відділах БУК на місцях є щира й жертвенна праця отців парохів.

3. Рішуче стануте на принципі християнського світогляду і в цей спосіб уздоровити українське громадсько-суспільне життя.

Після дискусії сесія розглянула запроектований Едмонтонською Централею статут БУК Канади та прийняла його з малими поправками. З черги вибрано Головну Управу БУК Канади, що за 4. статтею статуту тепер свій осідок має в Торонті: М. Поронюк—голова,

1. заступник голови—Ілля Кучерепа, Торонто;

2. заступник голови—Осип Станимір, Торонто, а крім того входять до Всеканадійської Управи БУК голови Єпархіяльних Управ БУК: Антін Яремович, Вінніпег, Юрій Хаба, Едмонтон, Андрій Кіндред, Саскатун.

3. секретар—Олександер Клюфас,

4. орг. реф.—Омелян Тарнавський.

5. культ. осв.—Анатоль Базилевич,

6. сусп. опіка—Роман Романчукевич,

Члени Контр. Комісії: голова—Григорій Мостовий, Торонто, 1. заст. Кость Мигаль, Торонто. Члени: Іван Беднарський, Вінніпег, Ілярій Боцюрків, Едмонтон, Бронислав Корчинський, Саскатун.

Дискусія над пляном праці набудуче виповнила решту нарад пополудневої сесії БУК. Цю сесію вшанував своєю приявністю Преосв. Кир Ніль.

Рання сесія БУК 4. липня розпочалась доповіддю инж. Семена Романова про Запомогове Братство св. Отця Миколая. У висліді дискусії, що в'язалася після доповіді, порішено доручити новообраній Головній Управі БУК Канади порозумітися з Верховною Управою З. Б. св. О. Николая щодо спільної майбутньої праці. Цю сесію вшанували своєю приявністю Преосв. Кир Ніль та Кир Максим. Перший привітав З'їзд, даючи й свої цінні завваги як напрямні праці набудуче:

1. Не жиймо минувшиною, бо це вибиває нам ініціятиву з рук.

2. Католицької Церкви не звужуймо до себе. Вона вселенська. Тому задержуймо все природний порядок: парафія, Єпархія, Вселенська Церква під проводом Римського Папи.

3. На залишаймо праці, що її маємо виконати, бо ніхто другий за нас її не виконає. Історія осудить нас, коли не сповнимо свого завдання. Чого ми не виконали, вже ніколи не буде виконане, бо ж не завернути нам втраченого часу та нагоди.

Зчерги Преосв. Кир Максим привітав З'їзд від неприявного Кир Андрея.

По його привіті приступлено до схвалення Статуту Централі Українців Католиків Канади. Цей статут остаточно зредагує, користуючись справленим проєктом, новообраний провід Централі Українців Католиків Канади.

До Ц.У.К.К. ввійшли: президент—д-р Іван Кучерепа, Торонто; секретар—Мгр. Маріян Дзьоба. 4 заступники президента входять автоматично як голови Єпархіяльних Централь У.К.К.

По обідній перерві відбулась знову спільна сесія БУК, ЛУКЖ та УКЮ. На цій сесії звітували голови новообраних Управ. Від БУК Канади звітував п. М. Поронюк: на З'їзд приїхало 45 делегатів, 32 гостей, а крім того 26 священиків. Затверджено статут БУК та вибрано головну Управу БУК.

Від ЛУКЖ Канади звітує п-і К. Кравс: на З'їзд приїхало 54 делегатки, що репрезентують 144 Відділи з 3,556 членкинями. Головною бесідницею на сесії була п-і І. Павликовська, що виголосила доповідь: Наші завдання на найближчу будучність. Прийнято статут ЛУКЖ, рішено дати $200 на пам'ятник на гробі сл. п. Олени Кисілевської, вибрано головну Управу, що її очолила п-і К. Кравс з Торонта.

Від УКЮ звідує Впр. о. Н. Свірський: делегатів приїхало 25. Статут ще не має своєї остаточної редакції. Тому цю справу передано до підготови головній Управі, а вирішиться її на чертовому З'їзді. Рішено журнал УКЮ перенести до Торонта, де й друкуватись буде він в друкарні ОО. Василіян. Вибрано головну Управу, що її очолив п. Іван Ковальський з Торонта.

Зчерги д-р А. Яремович виголосив доповідь на тему: Наші завдання. По доповіді вив'язалася жива й річева дискусія, що її можна коротко схопити ось як: ми маємо бути силою. Її дістанемо нашою зорганізованістю. Тому кличем нашим на місцях повинно бути: Ставаймо в карні ряди БУК.

Верифікаційна Комісія предложила З'їздові вислід своєї праці, провірення звіту з попереднього Всеканадійського З'їзду Українців Католиків. З'їзд цей звіт прийняв одноголосно. В кінцевому слові новообраний президент Ц.У.К.К. д-р І. Кучерепа з'ясував ще раз пророблену З'їздом працю, подякував від себе за довір'я і честь та закликав усіх приявних до пожвавленої праці на місцях на добро св. Церкви та української спільноти в Канаді. Чертовий Всеканадійський Конгрес Українців Католиків відбудеться в Торонті в 1958 р. в 10-річчя існування Торонтонського Екзархату. Молитвою та піснею "Боже, вислухай благання" закінчено цей черговий, наскрізь вдалий З'їзд.

LETTRES SUR L'UKRAINE

Це вже третій том цікавих документів, що їх видали в франц. мові Пр. Отці Др. Б. Курилас ЧНІ. і Бошарт ЧНІ.

Це листи різних місіонарів бельгійців, що трудилися в Західній Україні та на Волині перед 2-ою світовою війною, в часі німецької окупації та після поновного зайняття наших земель большевиками.

Є тут і стаття про ліквідацію нашої укр. катол. Церкви большевиками в 1945 р.

Цей третій том дуже гарно інформує французьких читачів про долю нашої Церкви в Зах. Україні.

Редактор Гол. Спасителя.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо слідуючим жертводавцям за надіслані жертви:

Марко Бойко, Клівленд	1.50
З похорону бл. п. Ю. Мекецей, Канора	4.00
З похорону бл. п. Дм. Лисая, Виніярд	20.00
Пані К. Улан, Клівленд	1.00
Пані М. Набережний, Йонгставн	1.50
Никола Окон, Грейт Нек	1.00
З похорону Пелагії Хруник, Вест Бенд	20.00
25-ліття подружжя п-ва О. Бздель Вішарт	25.00
Вінчання п-ва Вергун і С. Домшей, Бівердейл	15.67
З 10-річчя Священства о. Г. Овчарик, Сифтон	3.00
П. Федорів, Торонто	1.00
Ілля Мединський, Вунсакет	1.00
В. П. Лукій, Челмсфорд	1.00
НА МАШИНУ—	
Никола Попадюк, Рарітон	1.00
Пані І. Короташ, Ансонія	1.00

Хрестна Дорога

Ціна 10ц.

Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

П'ЯТЬ ЛІТ ЄПИСКОПСТВА КИР МАКСИМА ГЕРМАНЮКА

Цього року 29. червня минуло п'ять років, коли то протоігумен ОО. Редемптористів у Канаді, Впр. о. д-р Максим Германюк був висвячений на Єпископа в катедральному храмі св. Володимира і Ольги в присутності кардинала Їх Еміненції МекГівігена з Торонта і всієї української католицької Ієрархії Канади і ЗДА. Цю світлу подію в історії нашої Церкви в Канаді відзначили скромно але щиро й по родинному всі священики Манітоби 29. червня ц.р. в літній єпископській резиденції в "Українському Парку" при нагоді закінчення священичих реколекцій. Службу Божу в наміренні Преосв. Владики Ювілята відправив Впр. о. ректор Г. Шишкович ЧНІ в каплиці Українського Парку. Спеціяльну Вечерю приготовили Сестри Служебниці. По вечері в імені духовенства промовляв Всч. о. декан Й. Пуляк, парох церкви св. Андрея у Вінніпегу. Він вичислив головніші досягнення Преосв. Кир Максима за п'ять років побуту в Вінніпегу.

Єпархія провінції Манітоби за короткий час ревної праці енергійного молодого Єпископа зробила великий поступ в ділянці релігійній, організаційній та суспільно-національній. Засіяне зерно першим Архиєпископом Канади Преосв. Кир Василем Ладикою, Преосв. Кир Максим вміло розвиває та усовершує на славу Бога, добро Церкви та користь українського народу. Преосв. Кир Максим сильно працює над розвитком світського Апостолату Католицької Акції, тому видав зарядження зорганізувати в кожній парафії відділи БУК, ЛУКЖ, УКЮ та обезпечуватися в Бр. св. о. Николая. Преосв. Кир Максим зорганізував світську інтелігенцію в Укр. Катол. Дискусійний Клюб. Найважнішим осягом Кир Максима це зорганізування всіх українських католицьких студентів Канади в Т-ві "Обнова". Його стараннням зорганізовано вчителів публичних шкіл в окремий Апостолят, як рівнож по довгих зусиллях створено окремий український відділ Лицарів Колюмба ім. св. Йосафата. Розбудовано Т-во св. Йосафата на окремі референтури, як: Апостолят Священичих Покликань, Апостолят Християнської Єдности та Харитативної Праці. Дітвору зорганізовано у "Вівтарні Дружини" та "Вервиці Дітей". Стараннем Преосв. Кир Максима закуплено колишній дитячий шпиталь на перший у Вінніпегу великий дім для українських старших віком людей. Це одно з найбільших досягнень Єпископа. Друге досягнення—це створення Малої Семінарії в Роблині під проводом молодих професорів з Чину ОО. Редемптористів. Дуже велику увагу звертає Преосв. Кир Максим на Рідні Школи, тому покликає до життя Єпархіяльну Шкільну Кураторію і видає наказ: "В кожній парафії обов'язково основувати Рідні Школи!" В суспільно-політичному житті Преосв. Кир Максим вміло вміє нав'язувати зв'язки з відповідними чинниками. У великій мірі треба завдячувати Преосв. Кир Максимові, що ми дістали в Канаді першого українця сенатора в особі п. Василя Валла. Та багато іншої праці в Єпархії виконав з великим успіхом Кир Максим, наш батько і провідник —закінчив свою промову о. декан Й. Пуляк.

Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ.

Хор священиків відспівав многоліття. Преосв. Кир Максим, дякуючи за цю несподіванку, заявив: "Це все я виконав при помочі моїх добрих священиків Вінніпегського Екзархату".

о. С. Іжик.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

СИФТОН, МАН.

Ювілей о. декана Григорія Овчарика

10-річчя священство ревного й заслуженого священика, о. декана Григорія Овчарика, відсвяткував дуже урочисто Сифтон спільно зі сусідніми парафіяни Фишінг Ривер, Зоря, та Мінк Ривер. Дня 19-го червня ц.р., під вечір з'їзджаються вірні з цілого округа та приятелі, фамілія о. ювілята, і гості заповняють місцеву церкву св. Йосафата в Сифтоні.

Точно пів до осьмої виходить духовенство, діти, та в супроводі Братства і під звуки співу та церковних дзвонів, до резиденції, щоб привітати свого пароха та духовного провідника о. декана Григорія Овчарика.

Радіє наше серце коли бачимо, як в день ім'янин чи родин чи ювілею спішать діти з китицями квітів і дарунків, щоб виявити свою любов і вдячність своїм батькам. Скільки ж то радости, втіхи і сліз в тому святочному, родинному дні? Хоч такі родинні свята належать до вашних річниць, то все ж таки є ще від них важніші, кращі дні, в яких беруть участь і виявляють любов, пошану та прив'язання і вдячність не лиш малі діти, але і старші, а навіть і сивоволосі старці—— А таким великим святочним днем для цілої округи Сифтон був якраз цей ювілей 10-ліття священства нашого любого пароха о. декана Григорія Овчарика. За весь час душпастирства в Сифтоні, а вже вісім років минає тут, о. Григорій здобув довір'я, симпатію та прив'язання всіх, тому і недиво, що вірні так численно зійшлися (понад п'ять сот) а священиків до двайцять, щоб гідно відзначити це торжество.

Урочистий молебен, в наміренні о. ювілята, відправив о. Єроним Ляшкевич, парох Кадворт, Саск., в сослужені отців М. Романчука з Пайн Ривер, Ман., та А. Фика, пароха Портедж ля Прері, Ман., місцевий хор дуже гарно співав. Мама о. ювілята як рівнож о. декан Григорій занимали спеціяльні місця підчас молебня. Слідуючі отці були присутні на цім торжестві:

о. Є. Ляшкевич з Кадворт, Саск.; о. І. Ворона, Кадворт; о. В. Фляк, Норквей, Саск.; о. Ігумен Лаптута, Роблин, Ман.; о. І. Легкий, Фишер Бренч, Ман.; о. А. В. Фик, Портедж ля Прері, Ман.; о. А. Заяць, Роркетон, Ман.; о. М. Романчук, Пайн Ривер, Ман.; о. В. Панчишин, Вінніпегозис, Ман.; о. М. Климчак, Етелберт, Ман.; о. Я. Рудачек, Давфин, Ман.; о. декан Григорій Теплий, Давфин, Ман.

Також слідуючі римо-католицькі отці:

о. декан З. Бачковський, Давфин, Ман.; о. М. Іванський, Сифтон, Ман.; о. Е. Траскома, Вінніпегозис, Ман.

Дуже змістову проповідь в церкві про значення священика для народу виголосив о. Володимир Фляк з Норквей, Саск. Всеч. о. проповідник висловив такі слова: "Священиком став Григорій Овчарик тому, що полюбив свій український нарід і бажав йому вірно служити. Священик в своєму житті нераз мусить зазнати дуже багато прикростей, тому милі є йому хвилини, коли парохіяни оцінюють його працї". Суплікацію відправив сам ювілят. Піснею "Под твою милость" закінчено торжество в церкві.

Сейчас по молебні у парохіяльній залі відбувся великий бенкет у честь ювілята. Господарем бенкету був п. Михайло Люляшник, місто-председатель парохії Сифтонської. Серед бурі оплесків і радости впроваджують о. пароха на залю кілька отців та комітетові. Серед залі, від дітей Рідної Школи, Френсис Бурак, передає віршом гарні побажання, і за щиру опіку над діточками вручає гарну китицю квітів—— А відтак під мельодійним співом місцевого хору "З радісним серцем" о. парох займає місце серед священиків. По правім боці Отця при столі була старенька мати о. ювілята—— також і найближча родина.

По вечері председник ювілею привітав усіх присутніх та пояснив з якої нагоди парохіяни та гості нині так численно зійшлися до парохіяльної салі та роблять цю несподіванку. А саме 16 червня ц.р. минуло 10 років, відколи о. декан Григорій зістав висвячений на священика, і заразом минає 35 літ життя. В довший промові піднїс заслуги о. пароха та в дуже гарних словах пожелав йому в імені усіх парохіян.

Дальше слідували слідуючі привіти та желання:

Від Олтарних Дружин висловив вдячність Віктор Мушинський, який передав і дарунок. В місцевого Укр. Катол. Юнацтва зложив гарні побажання Іван Герман, та передав дарунок. Від Сифтонської парохії слідуючі зложили привіти: Від Жіночої управи—пані Ольга Шиманська, від Церковного Заряду—п. М. Люляшник який вручив від присутніх дарунок: пулярос з грішми. Від Управи Фишінг Ривер парохії желали слідуючі:

Від Жіночої Управи—пані Михайліна Іващишин; від Церковного Заряду—Павло Сейчук. Від парохії на Зорі говорили слідуючі: від Жіночого Заряду—пані І. Богуцька, від Церковного Заряду—Михайло Івасюк. Від парохії Мінк Ривер: від Жіночої Управи—пані П. Цьолка, від Церковного Заряду—Іван Кокольський.

У їх промовах можна було завважити ту вдячність, щирість, любов та прив'язання до свого отця пароха... та побажання ще много-много літ працювати для слави Божої та добра нашого українського народу.

Від гостей світських побажання ще зложив п. доктор М. Потоцький з Давфину. Від місцевого муніципалу щирими словами привітав Ріф (радник) п. Іван Потоцький. Від укр. катол. громади з Давфину зложив побажання п. Павло Мізіброцький.

Підчас промов місцевий хор дуже гарно відспівав кілька пісень, як—"Спускайся Вечороньку", "У лісі", "Де згода в родині".

Підчас бенкету були прочитані телеграми та привіти від отців, приятелів та членів фомілії, котрі не могли прибути на цей ювілей. о. М. Климчак читав в укр. мові ті привіти, а о. Рудачек в англійській мові. Спеціяльне побажання для отця ювілята прислав наш Владика Преосв. Кир Максим з Вінніпегу, який на жаль не міг прибути.

Від отців говорили слідуючі: о. декан З. Бачковський з Давфину від р.-катол. отців зложив привіт, та в своїй промові про гідність священика, пожелав о. Григорієві найкращих успіхів. Відтак зложив привіт о. Єронім Ляшкевич від Преосв. Кир Андрея та отців Саскачевану. о. М. Климчак пожелав отцю Григорієві від парохії Етелберт, де отець перший раз побачив світ Божий. о. А. Заяць зложив привіт від себе та парохії Роркетон. о. Ігумен Лаптута ЧНІ. побажав всього найкращого від ОО. Редемптористів. о. декан Гр. Теплий поґратулював мамі отця Григорія, що виховала та дала його на службу Богові та нашому народові.

Грімке "Многая Літа" відтак лунає по залі зі соток здорових грудей, отцеві парохові Григорієві Овчарикові, а відтак і його мамі. По всіх промовах, привітах, желаннях та побажаннях, п. предсідатель попросив до слова о. ювілята. У зворушливих словах о. ювілят перш-всього подякував Господу Богу за ласку дочекатися цього ювілею; своїй мамі за виховання; своєму святителеві Кир Нілеві, собратам священикам, гостям прибувшим, всім промовцям, та своїм добрим і щирим парохіянам. Подякував гостям за прибуття і дарунки. Подякував всім комітетам та панам за їх велику працю для його вшанування. Опісля всім присутнім запевнив, що це свято лишиться назавжди милим споминном і буде для нього спонукою ще більше працювати для слави Божої та укр. народу. Зі своєї сторони постарається зробити все можливе, щоб заховати ту любов та довір'я до нього, як довго Господь дасть йому сили до праці. На прикінці взвав всіх, щоб згадували його в своїх молитвах щоб міг на дальше бути не лиш священиком, але добрим священиком. Відтак роздано всім образці на пам'ятку цього ювілею.

На закінчення предсідник ювілею подякував ще раз всім, що взяли участь у цім ювілею, та за співпрацю від сусідніх парафій. Спільною молитвою закінчено цей урочистий ювілей.

—Один з парафіянів.

ВІШАРТ, САСК.
25-літній ювілей п-ва Яворських

Дня 24-го червня п-во Іван і Марія Яворський відсвяткували 25-літній ювілей свойого подружжя. Вечером знайомі і родина з'їхалися до дому ювілятів щоб там їх привітати та зложити їм свої побажання з цієї нагоди. П-во Яворські прожили цілих цих 25 років в нашім парафії у Вішарт, де вони є ревними і примірними членами. Вони виховали четверо дітей, дочку Ксеню замужну за Ф. Сокол, два сини: Нестора і Василя в праці коло Ріджайни, і одну дочку, котра ще ходить до школи.

П-во Іван і Марія Яворський

По смачній перекусці, приготованій місцевими жінками, були привіти від дітей, котрі щиро подякували родичам за добре виховання та пожелали їм всього кращого на будуче. Не забули також присутні за наш катол. місячник Голосу Спасителя, і зложили свої жертви на прес-фонд. На закінчення всі заспівали нашим ювілятам многолітствіе.

Зложили жертви: по 2.00: Яворський Ів, Яворський Нестор.

По 1.00: Онишкевич М., Сокол С., Сокол Ф., Жилик С., Бздель Гр., Василенко М., Яворський В., Бздель Ів., Лещишин С., Василенко Ф., Бздель Дм., Максимович Ів., М. Петришин. Дрібними 3.00. Разом $20.00.

Жертводавцям належиться щира подяка, а дорогим ювілятам—Многая Літа!

—Присутний.

ВИНІЯРД, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Дмитра Лисая

Дня 5. липня ц.р. помер, о дуже короткім побуті у шпиталі у Вадіні, Дмитро Лисай. Покійний родився 1885 року в селі Увисла, пов. Гусятин, Зах. Україна. Приїхав 1910 р. до Канади. В 1911 р. взяв томстед 10 миль на полудне від Виніярд. В 1913 р. одружився з Софією Бабій.

Милосердний Бог благословив їх подружжя 6-ма діточками. З них пятеро жиє: Анна за Т. Василенком, Олена за Мадієм, Ольга ще дівчиною, із синів Василь жонатий в Едмонтоні, Григорій лишився на фармах, ще неженатий. Свої діти виховали в високо-релігійним і національнім дусі.

Покійний Дмитро був лагідної вдачі, згідливий з сусідами, і членом парафії, до котрої належав, що є доказом великого здвигу народа на його похороні, що відбувся у Виніярд 9-го липня.

За час свого життя помагав організувати і будувати три церкви. 1913 р. організувалась парафія на Красне, Саск. Він вступив в члени і був вибраний до комітету будівельного. А 1940 р. старшу церковцю розібрали і побудовано нову, де покійний доложив багато праці і гроша. В мінчасі покійний захворів на недугу серця і залишивши фарми на сина, з женою перебралися до міста Виніярд, і там започаткували будову нової церкви.

Похоронне Богослуження відслужив Пр. о. Ф. Боский ЧНІ з Йорктону. Хор співав під проводом дяків П. Михаїла Петришина з Вішарт, Ів. Білинського і Дмитра Антонюка з Красне.

Тлінні останки спочили на Виніярдськім цвинтарі. По похороні усі присудні вернулися на поминальний обід до галі. При тій нагоді п. Михаїл Петришин завізвав присутних гарною промовою, щоб зложили жертви на добру пресу і радіопередачу. Збіркою занялися Ів. Качур і В. Рутько. По 1.00 зложили: М. Петришин 1.15, В. Лисай, Г. Лисай, О. Лисай, П. Василенко, П. Василенко, Г. Павловський, І. Павловський, М. К. Мороз, п-і К. Мороз, Ю. Олійник, пані Кусий, Ів. Кусий, Д. Кусий, І. Прищик, К. Дулель, Т. Бздель, І. Бздель, К. Волиць-кий, Ів. Робутка, Л. Мадей, пані Чимба, пані Мазур, Ів. Остапович, пані Федірко, С. Федірко, Н. Жак, М. Лещишин, пані Лещишин, В. Рутько, п-і Бучко, І. Трофяк, І. Шевчук, І. Білинський. Решта дрібними. Разом $50.00 Гроші розділено: 30.00 на радіопередачу, 20.00 на прес фонд Голосу Спасителя.

Усім учасникам похорону і жертводавцям велике Боже благословення, а покійному Дмитрові Вічная Пам'ять і блаженний спокій!

Подав Ів. Білінський.

ВІШАРТ, САСК.
25-ліття Подружжя П-ва Олекси і Марії Бздель

Дня 15-го липня з'їхалися сусіди, родина і діти до дому п-ва Олекси і

Бл. п. Дмитро Лисай

Марії Бздель, щоб їм справити несподіванку і пожелати їм найкращого майбутнього знагоди 25-літнього ювілею їх подружого життя.

П. Олекса Бздель приїхав до Канади 1911-го року з Рави Руської, с. Верхрата, і наперед працював на сході і Вінніпегу, а 1918-го року поселився на фармі тут у Вішарт. П. Олекса і Марія Бздель знані в нашій парафії як свідомі українці католики. Вони все готові помогти, як треба якої помочі коло нашої церкви. Вони виховали численну родину—усіх 12 дітей: 7 хлопців і 5 дівчат.

Підчас смачної перекуски були побажання від дітей і знайомих, а також і не забули за наш місячник Голос Спасителя, на який зібрані зложили 25.00. Жертвували: П-во Бздель 3.00; п. Кончук 2.00. По 1.00: п-ні К. Бздель, пані К. Н. Бздель, Д. Бздель, Ів. М. Бздель, Н. А. Бздель, П. Бздель, Н. Д. Бздель, С. Бздель, М. Бздель, Й. Бздель, І. Бздель, О. А. Бздель, М. Бздель, К. Бздель, І. Бздель, В. Панчук, С. Кончук, Н. Лотоцький, Ю. Кусий, М. Петришин.

Щира подяка жертводавцям, а ювілятам: Многая Літа!

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.
Бл. п. Аделя Колинс

В суботу 7 липня померла бл. п. Аделя Колинс в 36 році життя.

Вертаючи в ночі з Вінніпегу до Йорктону зо своїм мужем, наїхали вони на трок, що стояв на гостинці. Після зудару завезли їх і ще двоє людей, які з ними їхали, до шпиталю в Гледстон, Ман., де вона згинула після 3-ох годин. Інші остались живими.

Бл. п. Аделя походила родом з Вайтсенд, Саск., з родини Ів. Библів. Середню освіту покінчила в Академії Пресв. Серця в Йорктоні. Опісля учителювала в Саскачевані.

Покійна оставила в смутку свого мужа, 4 дітей, своїх батьків, 6 братів, 4 сестер. Її похорон відбувся в Йорктоні 11 липня. Поминальні богослужения відправив Пр. о. П. Малога ЧНІ.

Після похорону була спільна перекуска в парохіяльній залі. В часі перекуски переведено збірку на добрі цілі, яка винесла $29.50. З тої суми частина призначена на прес фонд Голосу Спасителя і укр. радіопередачу в Йорктоні.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійний Аделі Вічна Пам'ять!

Приятель.

Бл. п. Аделя Колинс

Подяка.

Оцим складаємо прилюдну подяку всім тим, які взяли участь в похороні нашої доньки й сестри Аделі. Особливу подяку складаємо Пр. о. Малюзі ЧНІ., що відправили поминальне богослужения за її душу й Лізі Укр. Катол. Жінок, які зайнялися поминальним обідом.

Ів. і Катерина Библів і Родина.

ДРУГЕ ВИДАННЯ ПАМФЛЕТУ
"Eastern Rite Catholics"

Книжечка о. Мих. Шудла ЧНІ.: "Eastern Rite Catholics" видана в початку березня в 10,000 примірниках моментально розійшлася, бо в ній Автор порушив всі важніші справи, які заторкують Східніх католиків, особливо українців.

Виясює значення обряду, обов'язок триматися рідного обряду, чому треба зберігати східні обряди, взаємини між латинниками та східніми католиками (хрещення, шлюби, похорони, тощо) й подає коротке вияснення Служби Божої.

Невпинні замовлення книжки змусили Автора приготовити до друку друге видання, яке тепер саме появилося. Воно справлене й поліпшене.

Українці католики повинні подбати, щоб їхнім сусідам, католикам латинського обряду дісталася ця цінна книжечка, бо вона подає дуже багато інформацій про наш обряд, який для численних наших братів латинників подекуди ще зовсім чужий.

Спішіться, замовляйте цю цінну книжечку для своїх дітей і приятелів. Книжечка коштує 15ц. Шліть свої замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Европі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного мільця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні.

Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

ВАЖНЕ

Оголошення

Подаємо до відома всім нашим Читачам, що вже появився молитовник **"З НАМИ БОГ".** Це вже четверте видання.

Молитовник має літургійні тексти взяті з нового римського служебника. Перед текстом Служби Божої є доволі обширне виясненння Божественної Літургії та значення обрядів-церемоній.

Мова справлена й літературна. Тексти прикрашені новими гарними клішами...

Отож спішіться й негайно замовляйте їх. Молитовник оправлений у полотно: $3.00.

Вишліть ще сьогодні своє замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

Вже вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ЧЕТВЕРТЕ ВИДАННЯ — 512 СТОРІН ДРУКУ
НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ, ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ
ЦІНА $3.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

Отвертий Лист до всіх Українців

КОЛЕГІЯ СВ. ВОЛОДИМИРА
Роблин, Манітоба, Канада

Слава Ісусу Христу!

Дорогі в Христі,

Чи Ви бажали коли вчинити щось великого для слави Божої і добра своєї рідної Української Католицької Церкви?

Ви напевно молитесь за свою Церкву і за свій нарід. Ви ходите до своєї церкви і підтримуєте її.

Ви любите своїх священиків і місіонарів, що голосять Вам Боже Слово. Ви напевно обзнайомлені з Отцями Редемптористами і може нераз бували на їх місіях, з яких немало скористали для добра своєї душі.

Цієї осени, а саме 10 вересня, Отці Редемптористи відчиняють Колегію (Малу Семінарію) в Роблині, Манітоба, під покровом Св. Володимира, щоб виховувати молодих місіонарів і священиків.

Виховання місіонаря, священика вимагає багато жертв—ну й немало гроша. Студентам-юнакам треба дати все потрібне, цебто книжки, науку, розривкові можливості... а все те так багато коштує.

Ось тому, Шановні Добродії і Добродійки, звертаємось до Вас з проханням допомогти нам доконати це корисне діло для добра нашої Церкви й народу.

Ми не вимагаємо від Вас багато грошей. Будемо вдячні якщо кожного дня відложете на цю ціль тільки п'ять центів. Цих п'ять центів треба буде вложити у особний вівтарик, який ми готові вислати Вам, якщо Ви погодитесь стати нашим добродієм(кою).

За Вашу ласкаву поміч і жертви так Отці Професори, як і студенти Колегії будуть за Вас щиро молитися до нашого Божественного Спасителя і до Матері Божої Неустанної Помочі.

Щиро віддані Вам в Христі Господі,

Отці Професори
Колегії Св. Володимира.

Дорогі Отці Місіонарі,

Я бажаю причинитись до прегарного діла виховання будучих місіонарів і священиків. Бажаю теж користати з духовних привілеїв як добродій(ка) Отців Редемптористів.

Тому прошу ласкаво вислати мені маленький пластичний вівтарець, і я зобов'язуюся жертвувати, цебто вкладати в нього 5 центів (одного "нікля") щоденно. Це буде моя жертва на Славу Божу й для добра укр. народу.

Ім'я _____

Адреса _____

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 9. ЙОРКТОН, САСК. Вересень, 1956

Святий Хрест

П. С.

ГОСПОДЬ Бог сотворив людину у раю, пречуднім городі, повнім роскішних дерев, прегарних птахів, звірят і звелів нашому прабатькові Адамові панувати над усіми сотвореннями. Адам і Єва були вільні від гріха й від страждань. Життя для них пропливало посеред спокою, внутрішнього вдоволення та повного щастя. Така мала бути й доля всіх їхніх нащадків-людей.

Нажаль наші прабатьки, Адам і Єва, спроневірилися Богові, повірили Сатані та забажали зрівнятися з Богом не ціною послуху Божому законові, що запевняв їм дочасне та вічне щастя, але бунтом проти Бога та Його розпорядків. За цей бунт Бог прогнав наших прабатьків і їхніх нащадків із роскішного раю та засудив на смерть і прерізні страждання. Покидаючи рай, наші прабатьки забрали з собою бажання бути щасливими. Це бажання передають кожному потомкові, що приходить на світ.

Бажання щастя не зле само собою, бо Бог сотворив людей, щоб були щасливими. Нажаль по упадку в первородний гріх це бажання бути щасливими в світі буває дуже часто викривлене. Люди пошукують щастя там, де його нема, ідуть за прикладом Адама та Єви, сподіючись знайти щастя в ламанні Божого закону та задоволюванні пристрастей коштом свого сумління і Божої волі. Погоня за невладнаним почуттям щастя на землі веде людей до модерного ідолопоклонства. Не будуть це ідоли зроблені з глини, заліза чи золота, як це бувало посеред поган. Сьогоднішні ідоли, що мали б заспокоїти бажання щастя в модерній людині, це поганський культ тіла, задоволення пристрастей, бажання панувати, погоня за багатствами, пошукування за витодами, тілесна краса, успіх у бизнесі, слава і пошана в громадянстві, безкритична "наука", тощо... Все те становить модерних божків, яким кланяються люди... Ці ж божки негодні задовольнити людського серця, як і диявол не запевнив щастя зведеному Адамові та Єві... Вони хіба щораз більше упідлюють людину та затирають в ній образ Божий, що його Творець витиснув на кожній душі...

Цим модерним духом часу, що мов невидний газ затроює сьогоднішній світ, бувають нерідко заражені Христові визнавці-християни, хоч вони із духом світу не мали б мати нічого спільного. Якщо вони піддадуться цьому духові та стануть проживати по

засадам світу, то внедовзі в них з Христового духа ніщо не залишиться хіба пусте ім'я "християнина".

Христос любив і любить грішне людство. Закриваленим на Голгофі хрестом Він повалив давніх поганських божків. Дух Христа, що з Голгофи, повіяв по всьому світі, відновив обличчя землі, доказуючи, що ХРЕСТ це ЄДИНИЙ ЛІК НА МОДЕРНЕ ІДОЛОПОКЛОНСТВО.

1. Що треба розуміти під хрестом?

Є подвійний хрест: Хрест Спасителя, на якім Він помер за наше спасіння на горі Голгофі, розгромлюючи Сатану і його ідолопоклонство, і наш ХРЕСТ цебто все те, що нам докучає й огірчує щоденне життя на землі. Наш ХРЕСТ обнимає щоденні обов'язки, які зчаста зроджують нудьгу, хвороби, нещастя, внутрішню осхлість, розчарування, наклепи ворогів, брак пошани посеред приятелів та знайомих, лихе толкування нашої поведінки та замірів, тягар дисципліни, ну й накінець саму смерть і розклад тіла, ради якого неодин губить навіки свою безсмертню душу.

Неможливо воно втекти від хреста на цьому світі. Кожен мусить його двигати, поки живе на землі. Брак "хреста" в житті наповняв страхом великих Божих угодників і угодниць, бо в його браку добачували Божу кару. Цей хрест буває в одних менше, в других більше видний, але його тінь спадає на кожного Христового визнавця, бо тільки через хрест вони можуть уподібнитися до Розп'ятого Спасителя. Це ж знане, що кожен християнин повинен бути живою відбиткою розп'ятого Христа.

2. Чому маємо любити "хрест"?

1. Італійська пословиця каже: "Навчися перемінювати конечність у честь!" Ніхто негоден звільнитися від хреста, поки живе на світі. Ненависть до хреста і непомірковане намагання позбутися його тільки збільшують його тягар. Покірне ж і любляче прийняття з Божих рук хреста й підчинення Божій волі зменшують тягар хреста й осолоджують гіркощі, що він зроджує в душі обтяженій хрестом. Отож слід приймати хрести, що їх не можемо уникнути, і так повертати "конечність у честь".

2. Слід любити свої щоденні хрести, бо Христос Своїм власним хрестом повернув наші хрести в надприродні засоби, якими можемо щораз більше вдосконалювати свою душу. Досконалість це ціль християнського звання: "Будьте досконалі, як Отець Мій на небі"! Ось обов'язок, що Христос наложив на всіх тих, що повірять у Його Євангелію та приймуть на себе обов'язки, що випливають із її засад.

3. Треба любити хрести, бо хрест це запорука нашого спасіння. Хрест, у будьякій формі приходить до нас, це особливіша ласка, що Бог посилає Своїм вибранцям. Вистачає навіть слабеньке обзнайомлення з навчанням і засадами Спасителя, щоб цінити хрест більше ніж багатства, почесті, похвали та роскоші. Чи Св. Апостол Андрей не закликав, як зобачив хрест, на якім мали розп'яти його: "Радуйся, дорогий хресте, я з такою великою любов'ю ждав на тебе!"

4. Щоденні хрести це невпинне джерело духовних багатств, що їх ніхто не відбере нам повік. Якщо світовики так ганяються за земськими багатствами, що зрікаються нераз відпочинку, вигід і спання, то чому б християнин не мав приймати хрестів, які запевняють йому небесні, вічні багатства?

3. Як слід приймати хрести?

Багато, хто несуть свій щоденний хрест без найменшої заслуги для вічности. Чому? Тому, що не вміють нести його так, як велить Христос!

Щоб хрест був заслужливим для нас, то треба: 1. Не лякатися хреста немов би він був чимось лихим. Не слід надто уникати його, хоч деколи можна намагатися полегшити болі та прикрощі, що "хрести" спричиняють нам.

2. Якщо неможливо відвернути хреста від себе, то треба спокійно прийняти його та добачувати в ньому Божу волю, повторяючи: "Бог хоче, щоб я ніс цей хрест для Його слави та свого спасіння". Вже й поганин Горацій говорив: "Страждання мелють, як приймемо їх".

3. Хрест не сміє смутити нас, бо смуток це та духова ржа, що нищить наші сили та ослаблює душу. Кассіян каже: "Смуток це більше небезпечна та тяжча до уліченння хвороба ніж усі інші. Стережися смутку, бо якщо смуток запанує в твоїй душі, то внедовзі він забере від тебе любов до молитви і духовного читання ..., ба й нерідко смуток викличе таку нудьгу і відразу до всіх духовних вправ, що буде тобі майже неможливо продовжати їх".

4. Тішитися хрестом, бо він уподібнює нас до Христа Спасителя й запевняє безмірні роскоші в небі. Ось тому Св. Павло кликав: "Борони Боже, щоб я чимнебудь хвалився, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса, яким світ для мене розп'ятий, і я для світу" (Гал. 6, 14).

Один священик відвідав умираючого старушка, що закінчував своє земське життя в убогій хатинці та крайньому опущенні, бо не мав нікого, хто б доглянув його. Зворушений убогістю й хворобою старця, Христовий слуга співчутливо закликав: "Ах, брате, ти мусиш почуватися дуже пригноблений і нещасливий!"

На це вмираючий відважно піднявся з ложа смерти, взяв у руки хрест, пригорнув до серця й ніжно поцілував. "Ні, отче",— промовив старушок. "Я зовсім не чуюся нещасливий. У хвилинах пригноблення та зневіри дивлюся на цей хрест і відвага вертається до зболілої душі, бо відома мені засада Святих: "Через терпіння до спасіння!"

МОЛИТВА ДІТОЧОК

Боже Отче, глянь на діти
На дрібненькі Твої квіти!
Світи сонцем і ввіздами
Над малими школярами.

Дай сили і охоти
До науки, до роботи,
Щоб росли всі здоровенькі
На потіху батька й неньки.

Релігійний чинник у праці

о. Мих. Щудло ЧНІ.

В перший понеділок вересня по всіх містах Америки будуть святкувати день праці, щоб пригадати труди й зусилля, що населення вложило в розбудову Америки. Ідя про "День Праці" зродилася в 1882 р., коли Лицарі Праці вперше зорганізували параду в честь праці. Організація лицарів праці повстала в Фильдельфії в 1869 р. і згодом поширилася по всій Америці.

Перший стейт, в якому святковано день праці, це Орегон. Інші стейти пішли за його прикладом. Тепер ціла Америка святкує це свято. Юній праці в Америці начисляють 15,000,000 членів. Є тут 70,000 юній, не вчисляючи 200 національних і інтернаціональних.

КОЖНЕ століття має свої питоменні характеристики, проблеми й клопоти. Бувають завжди якісь незвичайні одиниці, що кидають у світ нові, добрі чи злі ідеї, які викликують дискусії, розбуджують пристрасті та зроджують нові змагання до кращого майбутнього.

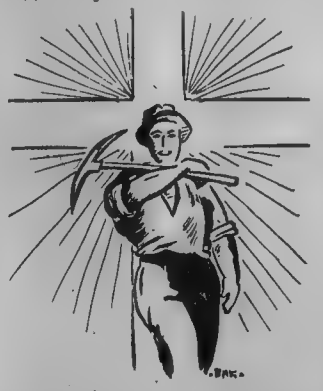

Проблема праці, справедливого заробітку, соціяльне запевнення робітника й його родини це проблема сьогоднішнього століття, що сильно заворушила цілий світ, бо різні світогляди намагаються запевнити праці належне їй місце в житті людини, громади, держави й цілої земської дулі.

Проблема праці й її співіснування з капіталом куди краще представляється сьогодні ніж тому сто літ. Жахливі надужиття робітника, довжезні години праці, нелюдське використання праці жінок і дітей, брак гігієнічної опіки, соціяльне незапевнення, невтральність держав у спорах між капіталом і працею, низькі платні належать сьогодні до сумних споминів минулого в різних краях, за винятком Советського Союзу, де справа робітництва страшно погіршилася, бо робітник "червоного раю" це невільник держави, в якій він не представляє ніякої сили й не має жадних засобів самооборони проти надужиття з боку держави.

Організація робітничих уній, запевнення часу праці, різні синдикати й статути усунули разячі надужиття й запевнили робітникові куди краще життя. Христова Церква вітає радісно поліпшення долі робітника, бо її основник це Робітник, теся з Назарету, Христос Богочоловік.

Слід проте зазначити, що праця це не тільки механічний рух мускулів. Це людське зусилля, це зужиття енергії розумної людини, сотвореної на Божий образ. Людина є розумним духовним сотворінням, що змагає до свого Творця, в якім знайде досконале задоволення, тому єдині матеріяльні здобутки в економічній ділянці ніколи вповні не задоволять її.

Від довшого часу економісти й соціологи студіюють проблему взаємовідносин між робітником і працедавцем, намагаючись учинити ці взаємини приятельськими й тимсамим повернути працю в життєрадісну діяльність працівників. Численні засоби, що їх ужито, не принесли повної розв'язки та не задовольнили ні робітника, ні працедавця. Чому? На нашу скромну думку причина в тому, що свідомо чи несвідомо занедбано тут релігійний чинник. Одні викинули релігію з ненависти до неї, от як колишні нацисти чи сьогоднішні комуністи; інші сподівалися обійтися без релігії з причини релігійного індиферентизму чи з бажання не допустити священика до фабрики поміж робітників або попросту з недбалости й браку зрозуміння релігії в житті робітника.

1. Праця не є лихом

Хоч праця повинна бути приємністю, бо людина сотворена для праці, а не для безділля, бо тільки працею людина може вповні розвинути свої фізичні та ментальні здібності, всетаки через лихі обставини, в яких досіль робітник працював, зродилося в пересічнім робітникові враження, ба й може переконання, що праця це **конечне зло,** якого не можна уникнути посеред сьогоднішніх обставин, але без якого куди краще людям жилося б на світі. Пересічний робітник, непросвічений світлом Христової Євангелії, працює під примусом особистих чи родинних потреб. Він мусить жити, треба утримувати родину, тож треба йти до роботи. Платня й заробіток це єдина спонука до праці, для пересічного робітника. Не зважаючи на полегші праці по фабриках, усетаки труд залишається твердою конечністю без ніякої приємности й внутрішнього задоволення. Скільки робітників не йшли б до праці, якщо б не мусіли?

Колись працедавці не цікавилися людськими проблемами робітника, бо він був для них звичайним знаряддям продукції. Ніхто не числився з його особистими почуваннями й не питався, чи знаходить будьяке задоволення в праці.

Сьогодні ставлення до праці та робітників поволі поліпшується. Працедавці почали цікавитися психологією й психіятрією, щоб зрозуміти краще проблеми, прагнення й заглибити душу робітника. В численних краях повстали комітети робітників і працедавців, в яких обидві сторони, праця й капітал, разом засідають до стола й продискутовують проблеми, що появляються в індустрії по різних фабриках. Нажаль в деяких краях Європи ці спільні дискусії над поліпшенням взаємин між працедавцями й робітниками принесли мало користи, або навіть дали зовсім негативні наслідки. Різні причини склалися на це, але немало винні комуністичні агітатори, що намагаються не допустити до порозуміння між робітництвом і керівниками, бо гармонійна співпраця між капіталом і працею цебто між робітниками й властителями фабрик становила б провал і кінець марксизму, який жирує на

конфлікті й незгоді, ба й явній боротьбі між робітничими класами й працедавцями, яка поширює конфлікти поміж соціяльними класами громадянства, нищить солідарність національних груп та перепинює співпрацю, що конечна до всякої поважної продукції.

Якщо людина не бачить у праці іншої цілі хіба платню, то вона поволі затратить пошану до себе самої; стане скаржитися на себе саму; ці ж часті скарги й нарікання це тільки вияв внутрішнього конфлікту в душі людини. Тільки свідомість, що робітник співпрацює для добра громадянства та що він корисний для загалу, посеред якого проживає, може дати йому внутрішнє задоволення. Проте годі вимагати, щоб робітнича маса так сильно захоплювалася соціяльною користю праці, щоб ця свідомість чинила працю милою й приємною. Це можливе для ідеальних одиниць, для теоретиків, але трудно, щоб загал робітників захопився ідеалом праці ради загального добробуту.

Всяка праця, фізична чи умова, вимагає зусилля, бо вона повторюється й тимсамим витворює монотонію, а монотонія мучить. Треба **сильної волі** й **вишколеного характеру,** щоб без нарікання приймати щоденний тягар праці. Робітники можуть на час захопитися працею й радо приймати труд і втому для добра батьківщини. Це може легко трапитися в часі війни. Патріотизм і любов до батьківщини може звеліти їм приймати радісну втому й труд для загального добра. Але це тільки винятки. На таких проявах не можна будувати твердження, що свідомість соціяльного добра прожене нудьгу із праці.

Подекуди стараються різними штучними засобами упріємнити робітникам працю: будують фабрики посеред розкішних піль, де запах квітів і свіжих рослин пробивається до фабрик. В деяких фабриках Америки позакладали радія й фоноґрафи, що робітник не нудився монотонією праці. Інші працедавці велять робітникам спільно працювати, бо самітня праця легко стає нудною. Так суперництво, дух громади оживлюють працю й відганяють втому від робітників. Але й це не є дійсним ліком на нудьгу, що монотонна, щоденна праця викликує в душі робітника.

Щоб позбутися нудьги, робітник мусить найперше переконати себе що **праця не є злом,** хоча б і конечним. Треба зреформувати фальшивий погляд на працю. Праця це обов'язок людини наложений на неї самим Творцем. Навіть Адам у раю мусів працювати: "І взяв Господь Бог чоловіка (Адама) та поставив його в роскішному раю, щоб він управляв і стеріг його" (Бут. 2, 15).

Бог же не міг накладати на невинного й безгрішного Адама нічого, що було б злом. Праця ж була наложена Богом на Адама та всіх його нащадків, хоча б були й вони залишилися в раю.

Дальше праця це **засіб підневолити собі земські багатства** й використовувати їх. Земля ховає в собі свої скарби. Золото й срібло знаходяться в глибинах землі. Треба працею видобувати їх. Земля теж задармо не буде вроджувати збіжжя на щоденний хліб. Вперед треба її зросити потом хлібороба. Така Божа воля для людини, бо Творець іще в раю промовив до першої людської пари: "Ростіть і множіться і наповняйте землю (людьми) й підневолюйте її!" (Бут. 1, 28).

Не може бути зле те, що премудрий Творець наложив на Свої людські сотворіння. Він же наложив працю на них і нераз заявив у Св. Письмі, що лінивство це огида в Його очах. "Слуго лукавий і лінивий..." (Мт. 25, 26). В книзі ж притчей сказано: "Йди, лінивий, до мурашки, притлянься її діянню та навчися розуму!" (Прит. 6, 6).

Завдання Католицьких Шкіл

П. Х.

В СЬОГОДНІШНІХ часах грізні хвилі загального потопу-знищення грозять людству повною руїною. Сучасна культура грязне в болоті трубого матеріялізму. Верстви громадянські проживають у родинним, релігійним і духовнім хаосі, що веде народи до загибелі. Католицька школа має зарадити лихові.

Християни-католики мусять протиставити здоровий католицький світогляд цьому погубному світовому матеріялізмові. Христова Євангелія годна відновити змаґеріялізоване людство, якщо народи застосують своє думання й поведінку до її божеських засад. Сьогоднішній світ намагається затерти різницю між добром і злом, чеснотою й проступком, Богом і Сатаною.

Сторонники Бога мусять хоробро й безстрашно боротися проти пекельної лявіни матеріялізму, який намагається вчинити людей "звірятами", зображаючи їм, що багатство, роскоші і гулянки це єдина ціль людини на землі.

Вороги Христа й Церкви звертають особливішу увагу на школу та молодь, щоб її вирвати Богові. Молодь—це майбутність кожного народу.

Яка буде наша українська молодь? Така, яке виховання дамо їй. бо від виховання по школах залежить її національний і релігійний вишкіл. Ось завдання наших парафіяльних шкіл, до яких повинна ходити кожна українська дитина.

Німецький учений Ляйбніц сказав: "Я перетворю світ, але дайте мені в руки виховання молоді на 50 років".

Англієць Велінґтон каже: "Школа без релігії це здавлювання душі молоді, винищування вищих благородних ідеалів, до яких лине людська душа й якими вона відрізнюється від нищого звіринного світу". Публична школа не дбає про Бога та католицьку релігію, тому негодна виховувати дітей на добрих християн.

Російський письменник Толстой порівнює ворогів релігійного виховання в школі до тих нерозумних дітей, що підривають коріння квіткам і потім дивуються, що квіти перестають рости й сохнуть.

Так в'януть і молоді людські серця, якщо усунено релігію, знання Бога й його закону з школи, бо нема в світі сили, що б заступила благодійний вплив релігії на вишкіл дитини.

Юліянна Олязар, одиначка багатих мексиканських батьків, покінчила університет і рішилася стати вчителькою в гірській, лісистій околиці. Тоді мексиканська Церква переходила своє кривавe хрещення, бо жид Каллес, ставши президентом держави, порішив знищити католицтво в Мексику. Кров лялася струями і падали за віру Христові воїни...

Юліянна опинилася в тарному верховинському селі як учителька дітвори. Довкруги шуміли величні зелені ліси. Ревна Юліянна не зважала на протикатолицькі закони Каллеса, що забороняли навчати дітей релігії.

Вона вишколювала діточі уми наукою, а серця релігією та ніжною любов'ю до Божої Матері.

Стояв чудовий травень. Учителька зібрала діти в шкільній залі та промовила: "Мої діточки, сьогодні віддам вас під опіку найкращої Матері, Матері Божої. Від сьогодні вона буде вашою матір'ю, а маленький Ісус вашим братчиком. Вона пригорне вас до серця, як колись пригортала маленького Ісуса... Удавайтеся завжди до неї в усіх своїх клопотах і стражданнях!"

Діти припали навколішки. Учителька відчитала молитву посвяти. "А тепер, діточки, дам вам медалик Матері Божої. Носіть його завжди на шиї. Це буде знак, що ви діти Марії!"

Дітвора побожно приступила до вчительки, що кожному вложила на шию медалик Богородиці. Оченята учнів сяяли радістю й вдоволенням.

Нараз поліція вдерлася до залі. Сторож доніс поліції про таємні збори. Жандарми звеліли дітям скидати медалики Богоматері й топтати їх.

Діти перестрашено тулилися до вчительки. Тоді поліція стала зривати медалики і скидати на купку й потім топтати. Юліянна кидається на землю й власним тілом заслоняє їх, кличучи: "Топчіть мене, а не образи Божої Матері, бо я не дам Своєї небесної Матері на наругу!"

Обурений старшина вийняв револьвер і одним вистрілом убив геройську учительку. Зрадливий сторож побачив трагедію й

зійшов із розуму. Переляканих дітей поліція натнала додому.

Вся околиця взяла участь у похороні Юліянни. Всі прославляли її мучеництво за католицьке виховання дітей свого безталанного народу.

Чому я народився сліпий?

М. Щ.

МОЯ дорога мати мала одну донечку, заки я народився. Кохала її немов власне серденько, щоднини тулила до трудей, гордилася немов царівною, бо дійсно Галинка була надзвичайною дівчинкою. Завжди люба, завжди усміхнена, завжди ласкава до всіх...

Ненька дякувала Богові за таку дочку, бо вважала її найкращим дарунком, що небо послало їй.

Галинка ходила до школа. Була здібна, тому Сестри учительки допустили її до Св. Причастя, хоч мала всього шість років.

Прийнявши Ісуса до свого серденька, моя сестричка промовила до Небесного Гостя: "Ісусе, як я люблю Тебе! Поблагослови мого батька, неньку і мене! Ісусику, так сильно бажаю бути з Тобою в небі!... Візьми мене до Себе!"

Два дні пізніше Галинка спішилася до шкільного автобуса. Перебігала вулицю. Тягарове авто вдарило її. В шпиталі Галинка була спокійна. Її уста невпинно шепотіли: "Ісусику, я люблю Тебе!" З цими словами віддала невинну душу Господу Богу.

Мати страшно відчула страту Галинки. Безсонні ночі роз'ятрювали гіркий спомин і поширяли рану серця. Замкнула в собі свій жаль і це чинило його ще болючішим. Потіхи і пестощі батька не чинили на неї враження тейби з Галинкою завмерла її душа й заникнула чутливість серця.

Навіть надія, що Господь послав їй у мені нову дитинку, не тішила її.

"Катерино!" говорив мій батько, "бачиш Бог забрав нам одну дитину, але за те дає другу. Наша Галинка молиться за нас у небі. Бог любить нас. Не бійся, Він не опускає тих, що Його люблять!"

Зразу мати не давалася потішати. "Пощо нам дитини?", ка-

вала вона. "Хіба на те, щоб, як підросте, знову хтось нелюдяно відобрав їй життя?..."

"Ні, Катерино!", говорив батько, "тоді завжди ненавидіти світ через те, що один неуважний шофер убив нашу донечку. Ненависть нищить тебе й зневажає Бога! Хіба Христос не звелів прощати тим, що нам зло вчинили? "Чиніть добро тим, що ненавидять вас"! (Мт. 5, 44).

Моя мати зворушилася і промовила: "Я буду старатися поправитися. Знаю, що Бог послав нам цей хрест. Хоч як тяжко забути Галинку, всетаки хай діється Божа воля! Бог знає, що робить!"

Батько втішився й ніжно поцілував матір: "Катерино, Катерино, зобачиш, що Бог надгородить нас за цей хрест. Терпіння дає нам змогу пізнати марноту земських дібр і приемностей та викликує в душах прагнення вічних роскошей, які Бог приготовив для тих, що чинять Його волю на землі. Ось тому Бог посилає людям досвіди і терпіння!"

Мати стала почуватися щораз краще. Її щастя зростало з кожним днем, як наближався мій прихід на цей світ.

Ось її слова, що їх виголосила, як 14 травня 1919 р. інфірмарка поклала мене їй на руки: "Я ніколи не забуду тої щасливої хвилини, коли вперше пригорнула до грудей свого синка. Струм теплої ніжної любови немов електричний ток стряснув цілою моєю істотою. Ні, ніщо не трапиться любому синочкові!" Покрила мене гарячими поцілунками. В материній любові зникло її горе.

Мати дала мені ім'я Св. Михаїла архистратига й віддала йому в опіку. Моя приявність в домі стала джерелом нового щастя, про яке ненька сливе перестала мріяти по смерті Галинки.

Це щастя не було вільне від гіркого розчарування. Я виглядав здоровий, але був сліпий на ліве око. Ніхто не завважив цього, бо око видавалося зовсім нормальне. Аж по шістьох місяцях при рутинній перевірці родинний лікар відкрив мою сліпоту.

Мати чулася огірчена, але лікар успокоїв її: "Пані, не турбуйтеся! Праве око хлоп'яти зовсім здорове. Він не відчуватиме своєї сліпоти, бо звичайно люди з одним оком мають у ньому більшу силу ніж ті, що бачать на обидві. Отак природа поправляє браки людини. Сліпці обдарені кращим змислом дотику ніж ті, що мають нормальний зір!"

Мати успокоїлася, бо моя частинна сліпота видавалася марницею в порівнянні до трагічної смерти Галинки.

Всетаки бажала, щоб бачив на обидві очі, тому взяла мене до спеціяліста в С. Франциско. Там є знана на ввесь світ окулістична клініка. "Може спеціялісти зможуть порятувати мого Михася?... Хто знає?... Наш домашній лікар міг помилитися", думала любляча мати, для якої я став осередком світу, бо мати перестає жити для себе, як приведе дитину на світ. Маленьке немовля стає її світом, у якому й для якого вона проживає.

По провірці мого лівого ока спеціяліст сумно похитав головою й заявив: "Пані М., ваша дитина ніколи не буде бачити на ліве око. Саме око здорове, але очний нерв ушкоджений. Це він спричиняє сліпоту. Хірургія не всилі улічити чи заступити цього нерва".

"То вже нема ніякої надії, пане докторе?" спиталася мати.

"Здається, що ні!" відказав лікар.

"Нехай діється Божа воля!"—прошептала мати. "Треба дякувати Богові й за те, що мій Михась бачить бодай на одне око!"

"Дійсно треба дякувати Богові", додав лікар. "Знаю багато матерей, що віддали б власне життя, якщо б їх діти мали бодай одно здорове око!"

Мати пригорнула мене до серця й покрила гарячим поцілунком ,тулячи своє обличчя до моїх чорних кучерів. В її уяві стануло тисячі безталанних сліпих дітей. Я, її одинак, бачив Божий світ, тому вона була вдячна Богу.

Я зростав з кожним місяцем. Мої очі були живі, лице рум'яне, здоров'я досконале. Сусіди гратулювали батькам, бо навіть не зауважили частинної сліпоти.

"Бачиш, Катерино", промовив батько одного вечора до матері, "ми знову щасливі", як мати, поклавши мене до колиски, захоплювалася моєю дитячою усмішкою.

"Так, я чуюся щаслива!", відказала мати, гласкаючи мене по голівці, бо любов знову сповнила її серце. Щоправда, вид закривавленої, з розбитою головкою Галинки, інколи ставав перед її очима, але цей болючий спомин не ранив її серця так глибоко як перед моїм народженням. Один погляд на мене, одніський поцілунок пречудно лагіднив її розбурхане серце й успокоював душу. "Бог дав, Бог забрав"—повторяла вона, "нехай буде так, як Він хоче!"

Мої батьки навчилися споглядати на майбутність, а не на минуле, покладаючись у всьому на Боже Провидіння, яке ніколи не опускає людей. "Ті, що покладаються на Господа немов гора Сіон, повік не захитаються" (Пс. 124, 1). Мати любувалася в Біблії. Боже слово завжди діяло на неї немов цілючий бальзам.

Я мав два роки, як новий удар сливе розторощив щастя матері. Одного дня зателефонував до нас спеціяліст з С. Франциско й попрохав батьків привезти мене до клініки.

"Ох, Боже милосердний!" закликала до батька врадувана мати. "Може вони винайшли якийсь новий лік?"

Батько взяв матір і мене та відвіз до клініки. Лікар попрохав їх сідати. "Пані М.", промовив він, "маєте здорового синка". При цім попестив мене по личку. "Дякуйте Богові за те, бо ви щасливіша ніж пані К.".

Пані К. була добра знайома матері, бо нераз вони обидві працювали в усяких церковних імпрезах. Це жінка місцевого адвоката, тому кожен у місті знав її.

"Що сталося?" спиталася мати. "Я чула, що вона має донечку!"

"Так, має донечку... Це дуже гарна дитинка, але нажаль сліпа на обидві очі і ми негодні помогти їй", промовив лікар.

Мати нервово порухалася на кріслі й сильно пригорнула мене до своїх грудей.

"Пані М.", тягнув лікар, "хочу прохати в Вас одної ласки для Настусі". Настуся це сліпа донечка пані К.—"Запевняю вас, що ваш син нічого не потерпить через це... Настуся ніколи не зобачить Божого світу, ясного сонечка, голубого неба... Вона мог-

ла б все те зобачити, якщо б хтось подарував їй свою рогівку" (тверда оболонка, що покриває зверху око). В вашого синка ця частина ока зовсім здорова. Операція була б зовсім безпечна!"

"Ні, ні, я ніколи не погоджуся на це!" закликала затривожена мати й ще сильніше пригорнула до грудей гейби якийсь ворог намагався вирвати мене з її обіймів.

"Але ж, Пані, запевняю вас, що Михась абсолютно нічого не стратить. Він навіть не зауважить цього. Ніхто не знатиме про цю маленьку операцію!"—говорив лікар, намагаючись переконати матір, якщо взагалі можна переконати якусь затривожену за долю дитини жінку.

"Ні, й ні! Ми вже досить натерпілися в житті! Я не беру ніяких шансів. Це мій син. Не дозволю кривдити його!"—відрубала поденервовано мати.

"Пані, ніхто не хоче кривдити вашого сина. Він нічого не стратить. Але подумайте про цю бідну сліпу дівчинку, донечку пані адвокатової... Ви можете вирятувати її від сліпоти, не наражаючи свого Михася на жадну небезпеку! Зважте, яке велике добродійство вчинили б бідній дівчинці!" говорив лікар.

"Пане докторе", перебив батько, "ми подумаємо про це. Якщо Михась нічого через це не стратить, то не бачу жадної рації, чому б не можна цього вчинити. Зрештою й так це око йому безкорисне!"

Мати схопилася з крісла й вибігла з канцелярії, тулячи мене до серця: "Ні, ні, ніколи не згоджуся на це! Ніколи! Чуєте?"

Мовчанка панувала в авті, як ми верталися додому. Мати плакала, батько був задуманий. Згодом почав переконувати матір, але вона подразнено відрубала: "Не хочу чути про це! Нехай шукають когось іншого! Я вже доволі натерпілася!"

Вдома мати мовчки приготовила вечерю. Вранці батько поїхав до праці. Мати невпинно чувала надо мною гейби якийсь скритий ворог напосівся на мене й намагався пірвати її одинака.

Пополудні лікар зателефонував до матері, але вона рішуче заявила: "Я ніколи не погоджуся на це! Прошу більше не докучати нам!"

А всетаки мусіла згодитися на прохання лікаря. Минув рік. Вона відвідала паню М. і побачила її сліпу донечку. Це анголятко, не дитина. Жаль було її, але материне серце не дозволяло на операцію сина, щоб привернути зір сліпій дівчинці.

Боже Провидіння несподівано змусило матір піддатися.

Одного ранку зауважила ячмінь на моїм здоровім оці. Ячмінь нерівко докучає дітям і матері не журяться ним. Але не так було з моєю матір'ю. Я мав тільки одне здорове око!...

Око запухло так, що нічого не бачив. Мати поклала до ліжечка, сіла біля мене, схопила голову в руки і задумалася...

Про що ж думала вона? Про мене й про сліпу Настуню. "Ах, Боже!... Якщо б мій Михась зовсім осліп... Яке це було б нещастя... Він не бачив би більше прегарного світу, краси природи, блакитного неба...

Я заплакав із болю. Мати погласкала по головці та подала забавку, маленького песика, але я відтрутив його від себе...

"Бідний синочку", шепотіла мати, схилившись над ліжком. "Не

бійся!... За два чи три дні очко вигоїться!"...

Говорила й плакала, а перед її очима стояв образ сліпої Настусі... "Бідна ніколи не зобачить голубого неба, зелені, квітів... Могла б їх зобачити, але треба б помогти їй..." лунали в її ушах слова лікаря...

Поглянула на мене. Я спав. Усмішка заграла на її обличчі... "Все буде гаразд!"—прошепотіли її уста. "За два, три дні ячмінь зникне з ока... Він знову бігатиме по дворі й буде бавитися з сусідськими дітьми. А бідна сліпа Настуся?..."

Згадка про сліпу дівчинку не покидала мою матір. Вона нічого не говорила батькові про цей докір, що відчувала в серці... Чулася винною за те, що Настуся не бачить...

Мука в серці зростала... Нарешті мати піддалася. Закликала лікаря і повідомила його про своє рішення. Лікар вийняв моє око й привернув зір сліпій Настусі. Моя мати відчула нове щастя, бо ущасливила не тільки сліпу дівчину, але й цілу адвокатову родину. З того часу щира приязнь зав'язалася між моєю родиною й родиною адвоката, між Настусею й мною.

Я маю штучне око, але ніхто про це не знає. Настуся чується щаслива, повна життєздатности...

В школі наука йшла мені легко. Мав багато приятелів. У вільсих годинах бував часто в домі Настусі. Ми стали добрими приятелями. Вона була вдячна за свій зір і не скривала цього. Часто ми бавилися разом з її молодшими сестричками, бо Настуся мала ще дві сестрі.

В гайскулі нераз бували на забавах. Настуся була скромна і побожна, але при тім весела й забавна. Я почав мріяти про неї як свою майбутню товаришку життя, але вона рішуче відмовилася й заявила: "Я вдячна Богові за чудо зору, тому хочу віддати Йому все своє серце й любов...!"

По скінченні гайскулу Настуся стала черницею. Я оженився з її сестрою Марусею. Сьогодні маємо п'ятеро дітей. Найстарша Оленка хоче стати черницею, бо любить тітку Настусю. Бажає бути там, де вона. Івасик мріє про священство...

Часто відвідуємо сестру Анастасію... Вона така щаслива в монастирі... Нераз запевняє, що молиться за мене й мою родину.

Я певний, що це вона своїми молитвами стягає Боже благословення на нас. Людина, що проживає й думає про других, не має часу займатися власними клопотами...

КРОВ мучеників є найкращим насінням слави і духової сили Української Католицької Церкви та українського народу— говорив у своїй промові Патріярх Антіохії Максімос IV., що в днях 8. і 9. листопада м.р. був гостем ВПреосв. Архиеп. Константина Богачевського та цілого Екзархату українців католиків у ЗДА. Свою промову кінчив достойний гість словами: "Я проситиму Бога, щоб дозволив Митрополитові Андрееві Шептицькому, як одному зі святих Вселенської Церкви, вставлятись за український нарід і його Церкву перед Господнім Престолом".

Як греки ставилися до інших автокефалій?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

КОЛИ царгородський патріярх, Михайло Керулярій, відновив Фотіїв розкол в 1054 р., то самозрозуміло, що Царгород мав зайняти місце старого Риму і царгородський патріярх мав стати "новим папою" та перебрати першенствоп роводу, за яке греки змагалися довгі століття, видумуючи різні легенди та фальшиві теорії, щоб поменшити престиж старого Риму й опісля зайняти його місце.

Усі їх амбіції спиралися на фальшивім заложенні, що нібито першенство у Христовій Церкві получене з цісарською гідністю. Осередок християнства має там бути, де пробуває цісар. Коли ж цісар зміняє свою столицю, то і найвищий Архиерей має слідувати за ним, **немов би то цісарська воля, а не Божа установа мала рішати, де має перебувати Христовий Намісник на землі.**

Однак бунт проти Святішої Столиці в Римі не приніс царгородським патріярхам сподіваного верховодства в Христовій Церкві. Кинене ними зерно незгоди пімстилося найперше на самім Царгороді. "Православні церкви" інших народів покористувалися засадою греків, що церковна влада йде за світською, і поволі стали відриватися від царгородського патріярха, бо, як він міг відорватися від Риму, то чому б інші народи не мали права відорватися від Царгороду та проголосити власну національну автокефалію.

Правда, спершу царгородський патріярх почувався паном підчинених йому православних церков на Сході, бо його зверхність підривали війська візантійського кесаря та тримали в послусі інших східніх патріярхів. Коли ж турки зайняли Царгород і повалили візантійську імперію, царгородський патріярх втратив підпору світської влади, яка приневолювала інші церкви коритися йому. По упадку Царгороду в 1453 р. відорвався від Царгороду олександрійський, антіохійський і кипрський патріярхат, утворюючи власну автокефалію на превеликий жаль царгородського патріярха.

В 1575 р. відривається від Царгороду синайське архиепископство, в 1589 р. виповідає послух Царгородові московський патріярхат, бо Москва проголошує себе "третім Римом", в 1700 р. відлучується чорногорська митрополія, за прикладом Чорногори іде в 1710 р. карловецька митрополія, в 1850 р. атенська церква зриває з Царгородом, в 1872 р. болгарський патріярхат проголошує себе незалежним, в 1879 р. робить те саме сербська церква, в 1885 р. румунська церква, в 1900 кретська церква завершує розкол із Царгородом.

Царгород, що намагався перейняти папську владу в Христовій Церкві, залишився осамітнений. Ніхто з ним не рахується, ніхто його не слухає, бо й царгородські патріярхи не хотіли коритися

правдивому Намісникові Христовому, Римському Папі. Гріх бунту мститься на самих бунтарях, бо чому б інші національні церкви не мали права вчинити з Царгородом те, що Царгород вчинив із Римом? Чому б інші церкви мали слухати царгородського патріярха, коли він не хотів слухати наслідника Св. Петра?

Хоч Царгород сам дав приклад автокефальства, проте автокефалія інших церков і віддучення від Царгороду страх не подобалися царгородським патріярхам, бо розбивали їхню мрію панування над цілою Христовою Церквою або принаймні над її східньою віткою.

Але що робити! По упадку грецького цісарства не було війська, щоб тримати в послусі інші східні Церкви. Треба було годитися з фактами... По довгих торгах царгородський патріярх зрікався своїх "прав" над іншими церквами та потверджував їхню автокефалію, хоч не все. Часом патріярх виклинав деяку автокефалію, от хоча б болгарську незалежну Церкву, але викляті церкви, маючи піддержку свого уряду, нічого собі не робили з патріярших екскомунік.

По довгих торгах і протестах царгородський патріярх Діонісій продав москалям нашу Київську митрополію та підчинив нашу українську Церкву московському патріяршому в 1685 р., як на царгородського патріярха натиснув турецький султан та як московський цар прислав патріяршому тарний дарунок через турецького везира, за який патріярх схилився до прохання царя, видаючи оце письмо: "Ми прийняли милостиню святого вашого царства 43 соболі та 200 червоних, за що податель благих Господь нехай заплатить вашому царству".

Отак українська Церква за згодою царгородського патріярха опинилася в кігтях Москви. Патріярх, якого деякі українці прославляють як оборонця православної Церкви, без скрупулу продав нашу Церкву за соболі та віддав її в кігті ненаситної Москви, щоб вона винародовлювала наш нарід з допомогою опанованої нею православної Церкви в Україні. Розуміється, хитра Москва чудово використала цю золоту нагоду... Українська православна Церква дійшла до такого упадку та пониження, що православні українські священики на приказ Москви щороку виклинали Мазепу, великого сина України, за те, що поважився мріяти про незалежність і волю нашої батьківщини.

Царгород не хотів добровільно зректися ніякої Церкви, бо за старшування він боровся довгі віки з Папами. В 1464 р. сербський король, Душан Сильний, встановив незалежний сербський патріярхат і синод. Царгородський патріярх не тільки не признав сербам права до автокефалії, але й виклів його та цілий синод. Серби не журилися викляттям, бо згодом патріярх признав сербам церковну незалежність у 1879 р.

Справа болгарської автокефалії стала ще голосніша в православнім світі. Болгари пішли за прикладом інших автокефалій і проголосили свою незалежність у 1866 р. Це страх розлютило царгородського патріярха, бо болгари йому під носом потоптали його владу та дороге "першенство". Лихий на болгарів патріярх, виклів їх і проголосив отакий декрет у 1872: "Відкидаємо ганимо та осуджуємо філетизм, цебто розрізнювання за племе-

нами національні спори, випереджування та розділи в Церкві Ісуса Христа... Заявляємо згідно зо святими канонами (якими греки самі перші погордили, ведені амбіцією панування над іншими), що чужі для одної, святої, соборної й апостольської Церкви і дійсними схизматиками стають всі ті, що цей філетизм признають, і ті, що важуться на цій засаді основувати нові філетичні соборчики... Після цього заявляємо, що вони схизматики, що вони здеградовані, що вони викляті...". ОСУДЖУЮЧИ БОЛГАРІЮ, ЦАРГОРОД ОСУДИВ СЕБЕ ТА СВІЙ ВЛАСНИЙ БУНТ ПРОТИ СТОЛИЦІ СВ. ПЕТРА, яку до 1054 р. всі Церкви признавали за першу та слухали її зверхника як законного Намісника Христа на землі.

Якщо б Царгород був держався Римського Папи та підчинявся йому як своєму законному Наставникові, так інші Церкви, підчинені Царгородові, були б слухали патріярха як свого законного зверхника.

По першій світовій війні зароїлося в православнім світі від нових автокефалій... Повстали оці автокефалії: чеська, естонська, фіндляндська, варшавська, литовська, японська та декілька українських автокефалій: тихонівська, піменська, і погорілківська...

Дорогою автокефальства відорвалися від Царгороду всі церкви, що йому колись підлягали... Залишилося саме місто з околицею і шумний титул "вселенського патріярха"...

Крім канонічних цебто признаних царгородським патріярхом автокефалій є ще схизматицькі автокефальні церкви, що самі без одобрення горгородського "вселенського патріярха" проголосили свою власну автокефалію....

Навіть українські православні ерархи, що на всі лади вихваляють царгородського патріярха та гудять Рим, не бажають жити під його юрисдикцією. Воліють бути незалежними й тим доказують, що вселенськість царгородських патріярхів це марний титул без ніякого практичного значення.

Тимчасом царгородський патріярх проживає в убогім Фанарі в Царгороді. Має він доволі пристійну палату над берегом морського заливу та бідненьку церковцю, на якій навіть нема хреста. Велична ж святиня, Св. Софія, в якій завершився фатальний розрив у 1054 р., стала турецьким національним монументом, який заінтересовано оглядають цікаві туристи.

СТАРАННЯМ архиеп. Івана Бучка з фондів Папи Пія XII видано такі суми на допомогу нашому студентству (щорічно около 20,000 дол.): Український Студентський Дім у Людені 10,000., КОДУС і студенство в Англії 552.50 дол., КОДУС і студенство в Німеччині 1,860 дол., у Швайцарії 50 дол., в Австрії 35 австрійських фунтів, в Італії стипендії для п'ятьох студентів містецтва 900 дол., Студійні Дні в Римі "Обнови" 800 дол. Тут не вчислені допомоги для високих шкіл (УВК, УТГІ, УВАН), для ЦПУЕН на потреби шкільництва, Малу Семінарію в Льорі, Франція і стипендії в Еспанії.

Папа одобрює новий Чин

(Продовження)

3. Єпископська гідність—удар для Альфонса

БОГ бажав іще більше досвідчити Свого вірного слугу, Альфонса. Саме тоді помер архиепископ Палерма, кир Домінік Россі. Двірський капелян, о. Галіяні, зладжуючи список кандидатів для палермітанської архиепархії, висунув ім'я Альфонса Лігорого, заявляючи: "Я виберу ліпшого епископа ніж Папа". Міністер Бранконе особисто сповістив про це Альфонса, думаючи, що вчинить йому велику радість.

Бранконе сильно помилився. Зістка про епископську гідність вдарила мов грім на Альфонса. Посеред сліз і благань став він заклинати впливового міністра, щоб намовив короля змінити плян і увільнити його від цієї гідности. Міністер наставав, але Альфонс рішуче відмовився, виправдуючи себе навалом праці по місіях, відповідальністю за новий Чин і забороною Чину приймати будьякі гідності, які вимагають пробування поза монастирем.

Бранконе повідомивп ро це короля. Карло III коротко відказав: "Папа звільнить із обітів, якщо захоче. Найкращими епископами, бувають саме ті, що не хотіли ними бути".

Король не хотів поступитися зо своїм пляном. Альфонс боронився, як міг. Змагання тривало кілька тижнів. Альфонс молився і покутою старався відвернути від себе епископську гідність, яку вважав для себе нещастям, хоч сам король і його міністри сильно натискали, щоб погодився та прийняв її. 23 липня писав до свого духовного провідника, о. Кафара: "Настав час молитви й благань, бо я опинився в великих труднощах і небезпеках. Подумай но! Король хоче вчинити мене архиепископом Палерма! Я ж радніше втічу в пущі ніж мав би прийняти цю гідність!"

Молитви Альфонса віддалили від нього цю чашу, бо король, зобачивши його відразу, залишив свій плян. Альфонс зрадів і закликав: "Не брак кандидатів на мітри. За те нема багато й тяжко знайти тих, що бажали б трудитися для спасіння душ, особливо тих, що проживають по вбогих селах".

Міністер Бранконе допоміг Альфонсові переконати короля, щоб відступив від згаданого пляну й увільнив Альфонса від тягару епископства, за що наш Святий був вдячний міністрові.

4. Невдалі намагання

Страх перед епископською мітрою не зменшив в серці Альфонса бажання запевнити свому Чинові королівське одобрення. Його дні проминали посеред молитви й відвідувань впливових осіб. Інколи Альфонс був сильно вичерпаний від ходження, що не міг ступати. Де Робертіс, що тимчасово пробував із Альфонсом, отак описує його втому: "Одного дня Альфонс був такий змучений, що закликав у пів голос:

"Мій Ісусе, скріпи й піддержи мене, бо я на кожному кроці бажаю подобатися тільки Тобі единому!"

Доля Чину більше журила його ніж власне здоров'я. Жив для великого діла, забуваючи про себе самого. Справа Чину була в руках королівського капеляна й міністрів. 22 серпня зібралися міністри на нараду. Капелян Ґаліяні мав предложити королівській Раді, подаючи завваги про Чин і його працю.

Впливовий капелян заявився за одобренням, але заявив, що цей Чин мусить злучитися з Чином, що його заложив отець Мандаріні, бо й "так у королівстві нема багато монастирів".

Якщо Чин затратить свою первісну карність або стане безкорисний, то король зможе свобідно скасувати його. Доходи Чину мали бути скрупулятно контрольовані королівськими приписами. Чин не міг приймати дарунків від людей, що мали вбогих свояків аж до четвертого покоління. Монаші доми Чину мають обмежуватися до Калябрії й Базилікати (дві провінції), де покасовано монастирі. Там його члени знайдуть доволі праці, виховуючи "пів дикунів, між якими повно грабежей і убийств".

На думку мотутнього капеляна Ґаліяні новий Чин мав бути заборолом проти грабежей і мордів цебто помічником місцевої поліції, щоб усувати надужиття й грабежі споміж населення. Міністри королівської Ради завважили хитрість капеляна й відмовили затвердження Альфонсовому ділу, бо не було варто ламати закону проти заснування нових Чинів, щоб тільки помагати поліції усувати надужиття.

Король Карло потвердив рішення міністрів і 23 серпня 1747 р. наказав, щоб новий Чин залишився в такому стані, в якім був дотіль. 25 серпня міністер Бранконе повідомив Альфонса про рішення володаря. Серце Альфонса щеміло від болю розчарування, але він покірно схилив голову перед зарядженням Божого Провидіння й промовив: "Нехай діється Божа воля!"

Альфонс лякався, щоб відмова королівського одобрення не викликала нового замішання в Пагані та не спричинила клопотів у Чорані, бо дім у Чорані не мав легального одобрення.

По Службі Божій удався до Бранконе. Барон ласкаво прийняв його та промовив: "Не слід попадати в зневіру. Хоч король відмовив одобрення, всетаки залишаються правосильні всі попередні заряджения про поодинокі монастирі. Ціла справа буде щераз провірена. Не бракне нагоди монархові закріпити Ваше діло".

Слова потіхи благодійним бальзамом сплили на зболіле серце Святого, бо Святі Божі угодники це люди, що подібно як усі інші, чутливі на слова розради й потіхи.

В дальшій розмові міністер передав Альфонсові слова короля Карла: "Перекажіть отцеві Альфонсові, що я прихильний йому. Нехай з давньою ревністю продовжує свою працю, що вельми корисна для Божої слави й добра держави. Нехай повідомить мене, в чому міг би я помогти йому, й я радо зроблю це".

Альфонс вернувся до Чорані дуже розчарований, але не тратив надії, бо для Божої слави, а не для власного вивищення був започаткував Чин. Боже Провидіння не опустило його.

Знаючи прихильність короля до апостольської праці Отців, Альфонс вислав подання, благаючи помочі, бо місіонері не мали потрібних доходів, щоб провадити спасення діло поміж найбільше опущеними душами. Король ласкаво вислухав його прохання та заявив міністрові Бранконе: "Мені це прохання видається дуже розумне. Труди цих місіонерів заслуговують на надгороду".

Міністер Бранконе переслав прохання Альфонса з королівським порученням двірському капелянові, але з цього нічо не вийшло, бо капелян "рішив", що годі подати їм якусь докладну допомогу.

5. Терпеливість Альфонса

Святий бачив Божий палець у "маневрах" людей. Він ждав, бо був певний, що Господь доведе почате ним діло до кінця. Сам гарячо молився і благав побожні душі по монастирях поручати його діло Божому милосердю, на яке завжди покладався з безмежним довір'ям.

В тім часі Альфонс проповідав дев'ятницю на честь Пресвятої Богородиці в парафії Св. Івана в Неаполі. Його слова й набожність до Пречистої Діви подивугідно діяли на душі закам'янілих грішників. Отець Таннoя каже: "Багато заскорузлих у гріхах душ стали оплакувати свої гріхи й наближатися до Святих Тайн".

В Неаполі існувало товариство апостольських місій. Настоятель канонік Борджа запросив Альфонса дати його членам духовну конференцію. Альфонс вибрав осьтаку тему: "Обов'язок проповідників голосити Ісуса Христа, а не себе самих". Тут виразно пригадав місіонерям тяжкий обов'язок не наслідувати проповідників, що любувалися в красноречивості, намагалися подобатися публиці й так гіршили своїх молодших співбратів.

При тім натякнув на недавно померлого високопарного проповідника, Вернарда Джаккі, капуцина, що захоплював слухачів красномовністю, не дбаючи про те, чи вони користали з його проповідей і застосовували їх до щоденного життя. Альфонс поважно закликав перед зібраною авдієнцією священиків-місіонерів: "Сподіюся, що він спасся. Проте моліться Богу, щоб не мусів оплакувати свою пустотливість аж до кінця світу в чистилищі".

Між молодшими проповідниками счинився рух, бо вони подивляли й наслідували померлого о. Джаккі як свого вчителя. Альфонс засміявся на їхній протест. Декілька днів пізніше публично зажартував собі з них: "Я чув, що дехто образився, бо я осудив квітучий стиль отця Джаккі. Я хотів з цього висповідатися, але не міг, бо не маю постанови поправитися".

Альфонс не числився з людською второпністю, як ішло про Божу славу. Одного ранку роздавав Св. Причасть вірним. Зобачив у святилищі шляхтича, що заложив ногу на ногу й спокійно сидів собі, розглядаючись довкруги. Святий обурився на його поставу та закликав: "Чи ти спараліжований, що не клячиш?"

Шляхтич спалених зо стиду. Почувши, що Альфонс звернув йому увагу, мовчки вийшов із захристії, бо не важився протестувати, знаючи святість і ревність великого Божого угодника.

5. В сторону Риму

Заохочений прихильністю короля Карла Альфонс знову попробував дістати від нього апробату для свого Чину. Міністер Бранконе порадив йому старатися про одобрення чотирьох монастирів, полишаючи справу цілого Чину на догідний час. Святий Основник годився на всякі обмеження в справі доходів, записів і нових фундацій. Це покірне прохання подобалося королеві, який

передав цілу справу міністрові Тануччі. Цей реґалістичний можновладець рішуче відкинув Альфонсове прохання й ударемнив його старання.

В Неаполю Альфонс запізнався з римським прелатом, монсіньйором Йосипом Пуоті, який подивляв його ревність за Божу славу й спасіння душ. Виявив йому причину своїх намагань отримати королівське одобрення. Святий думав, що без попереднього королівського одобрення не зможе дістати папської апробати. Побожний прелат заявив, що королівське одобрення неконечне, тому порадив Святому уложити прохання до Папи й погодився особисто забрати його до Риму.

Альфонс відразу взявся за викінчення правил. Тут він ясно зазначив, що члени Чину мусять складати обіт і присягу витривалости, окреслив програму місій, обов'язки Архимандрита, ігумена та монастирських урядників.

Ново зредаговане Правило перенесло рекреаційний день із вівторка на четвер, зазначило 18-ий рік життя як умовину, щоб Брати помічники могли вступити до монастиря, тощо.

Папське одобрення Чину було дороще Альфонсові ніж королівське. Вже від 1735 р. мріяв про нього, як сам покійний еп. Фалькоя обіцював йому подати його прохання Папі.

Правило виразно зазначувало, що праця Отців не буде паралізувати труду й ревности місцевих душпастирів, бо монастирі Чину мають бути поза містом.

Монсіньйор Пуоті забрав нове правило до Риму й зазначив власноручно на ньому: "До Соборової Конґреґації, 30 березня 1748". Це був перший крок до папської апробати. Альфонс писав до Найвищого Архиерея Христової Церкви:

"Припавши до стіп Вашої Святости, я й мої співпрацівники покірно благаємо ради тієї любови, що Ваша Святість має для Божої слави й спасіння найбільше опущених душ бідних селян у Христовій Церкві, погодитися, щоб цей новий Чин міг стати Згромадженням світських священиків під іменем "Пресвятого Спасителя"... Нехай Ваша Святість зволить одобрити оце правило..."

Папа Венедикт XIV ласкаво прийняв прохання Альфонса й передав його Соборовій Конґреґації. Префект Джентелі та його асесори переглянули правило й звернулися до кард. Спінеллі в Неаполі за порадою, чи варто одобрювати це правило й затверджувати новий Чин.

Кард. Спінеллі віддав цілу справу в руки своїх дорадників, бо хотів бути певний, що можна поручити його Священній Римській Конґреґації. Був свідомий, що від його рішення залежатиме доля Чину в Римі. Сам кардинал покликав Альфонса до Неаполю, щоб у потребі вияснював дорадникам те, що в правилах видавалося їм неясне чи недокладно окреслене.

Більше менш у тому часі Альфонс був викінчив свій монументальний твір про "Моральне Богослов'я". Ця знаменито опрацьована книга вчинила на цензорів сильне враження й наставила їх прихильно до Альфонса. Архиепископ Неаполю, кард. Спінеллі, отримав від екзаменаторів прихильний Альфонсові звіт про нове правило. 11 жовтня 1748 р. цей князь Церкви вислав до Риму

листа, в якім заявився за одобренням Чину, поручаючи п'ять незначних змін.

Лист кардинала здобув Альфонсові прихильність Конґреґації, бо архиеп. Спінеллі ядерно з'ясував працю й жертвенність місіонерів Чину посеред духовно опущеного народу від 1732 р.

Соборова Конґреґація прийняла сливе всі зауваги кард. Спінеллі, додаючи деякі власні, от хоча б обмежити число дорадників з 12 до шістьох, злагіднила пости й обмежила число публичних дисциплін, бо "місіонер не може обтяжувати себе надмірними бичуваннями. Він має мати добре здоров'я".

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ СПИНЯЄ ПОЖЕЖУ

"Я ніколи не зможу належно подякувати Христовому Серцю за чудесну охорону моєї хати в селі Клюсові", пише Анастазія Сокіл.

Яка ж була ця чудесна охорона? Пожежі були дуже небезпечні по наших селах у Галичині. Солом'яні стріхи і близько побудовані хати ставали легкою здобиччю вогнів, які нерідко повертали село чи його частину в машкарне погорілище.

Пробуджуюся в ночі від голосу та крику, що розбудили мешканців. Все село заворушилося. Довкола горять обійстя. Нагальний вітер роздуває пожежу та блискавично поширює її, звертаючи до моєї хатини.

Паніка опанувала мене. Вибігла з хати, кличу людей на поміч. Ніхто не чує. Кожен намагається рятувати власну кервавицю.

Вбігаю до хати, буджу заснулі діти та виводжу на двір. Вогонь невмолимо наближається до хати гнаний сильним вітром.

"Матінко Божа, Ісусе Христе, рядуйте нас!" взиваю Божої помочі, бо годі сподіватися її від людей.

Входжу знову до хати. На стіні висів прегарний образ Христового Серця. Ціла родина любила його. Хапаю ікону, виношу з хати, біжу на подвір'я й ставляю її на паркані. "Ісусе, ради доброти й милосердя Твойого Пресв. Серця, рятуй нас! Якщо згорить наш дім, то й згорить Твій образ", кличу з довір'ям.

Христос почув моє благання. Вітер відразу утих і пожежа перестала поширюватися.

Вранці люди тривожно оглядали згарища довкола нас. Не могли вийти з дива, що наше обійстя залишилося ціле, хоч небезпека була велика, що дорібок цілого нашого життя піде з димом, бо довкруги майже все повернулося в сіре попелище.

Я оповіла їм про свій учинок. Усі бачили в ньому чудо Божого милосердя й публично дякували Пресвятому Серцю Господа Ісуса.

Нажаль були й такі, що приписали цей чудесний порятунок сліпому припадкові, кажучи: "Отак мало бути!"

Бідні засліпленці! Св. Павло каже про них: "Тілесний чоловік не приймає того, що походить від Божого Духа, бо це для нього нерозум. Він же негоден розуміти того..." (I Кор. 2, 14).

Мій син жениться з латинкою. Де мають брати шлюб, у нашій чи латинській церкві?

Нове східне подружне право виразно зазначує, що шлюб між католиками різних обрядів має бути в церкві та обряді молодого. Всі потрібні диспенси вділяє єпископ молодого. Всі діти, так хлопці, як дівчата, такого подружжя належать до обряду батька і мають бути хрещені в його церкві й обряді. Якщо ж тільки одна сторона католицька, то шлюб має завжди бути в католицькій церкві, інакше буде неважний.

Я згубила декілька зерен з моєї вервиці. Чи можу ще далі молитися на ній і зискувати відпуст?

І можете далі на цій вервиці молитися і зискувати всі відпусти, бо через брак декількох зерен вервиця (коронка) не тратить свого благословення.

Чому канонізовані Святі звичайно бувають монахинями чи монахами?

Проголошення когось Святим чи Святою це Божа справа, бо тільки Бог може вчинити чотири чуда, яких Церква вимагає на доказ святости канонізованої особи. Бог вибирає деяких Святих і ставляє їх за взір живучим християнам.

Це правда, що здебільша канонізовані бувають монахи і монахині, бо їм легше дійти до святости: проживають здалека від гамору світа, обітами зрікаються головних джерел недосконалостей, тому й легше їм жити для Бога, справлятися в чеснотах і досягнути геройську святість.

Що значить слово "Христос"?

Слово "Христос" є грецького походження. Воно означає **помазаник** Божий, бо Отець післав Сина у світ через Воплочення, щоб Він стався чоловіком і відкупив людський рід від прокляття.

Скільки є канонізованих Святих Папів? Скільки Папів були мучениками?

З 261 Папів Церква канонізувала 81; з них 38 померли мученичою смертю за Христа та за святу віру.

Чи батьки підуть до пекла за гріхи своїх дітей?

Ніхто не йде до пекла за чужі гріхи. Проте часом гріхи дітей є теж гріхами батьків, як батьки занедбують виховати діти, не чувають над ними, не упоминають і не карають їх, бо через те дозволяють на гріх дітей і стаються учасниками їх гріхів. За те будуть карані так діти, як і батьки. Діти дістануть кару за те, що грішили, а батьки за те, що не перепиняли чи дозволяли на гріх дітей.

Чи це тяжкий гріх казати: "Бог недобрий для мене! Бог мене карає несправедливо! Бог це жорстокий Пан!"

Подібні вислови це богохульства. Богохульство ж це смертельний гріх. Якщо хтось свідомо уживає таких висловів навіть у гніві, то він допускається гріха богохульства, тому й тяжко грішить, бо зневажає Бога.

Чи вільно їсти яйця, сир і масло в п'ятницю?

Так, вільно, бо в п'ятницю, за винятком загальниць, заборонені тільки м'ясні страви та м'ясо.

Чи то гріх грати в бінго?

Бінго само собою не є тріхом, але забавою. Проте треба уважати, щоб зачасто не ходити на бінго та не тратити забагато трошей або занедбувати власну родину через грання бінга.

Чи то правда, що люди відступають від віри через читання часописей і журналів?

Це залежить, які часописі читають. Добрі католицькі часописі помагають людям бути добрими, любити Бога, бо вчать їх думати, говорити та жити покатолицьки. Отож у кожній українській родині повинна бути бодай одна українська католицька часопись. Українці католики повинні підтримувати свою рідну українську католицьку пресу, а не латинську чи світську.

Якщо йде про **сектантські** часописі та книжки, то католики не повинні, ба й не можуть читати їх, бо вони небезпечні та шкідливі для мало освічених людей. Ці сектанські часописі перекручують правду, обчорнюють католицьку Церкву, фальшують католицьку науку і там викривлюють у читачів християнський світогляд і часом ведуть до затрати самої віри.

Що таке конкубінат?

Конкубінат або наложництво це незаконне пожиття чоловіка з жінкою, що не є справжніми подругами, бо або не мають важного шлюбу або взагалі не мають ніякого.

Католики, що взяли цивільний шлюб, живуть у конкубінаті. Жити в конкубінаті це смертельний гріх. Не один це тільки гріх, але невинні тяжкі гріхи, бо згадані "подруги" допускаються смертельного гріха кожен раз, що виконують акти, які дозволені тільки тим, що мають важний шлюб, от хоча б пристрасні пестощі, дотики, погляди чи діла.

Церква виключає від святих Тайн і відмовляє похорону таким людям, хібащо покаються перед смертю.

Чи Хресна Дорога може бути по укр. катол. церквах?

Набожність до Хресної Дороги та звичай відбувати її дуже корисні для душ. Ця практика не належить до літургійних відправ. Вона є приватною побожною практикою. Якщо місцевий єпископ дозволить відбувати її по церквах, то її можна там запроваджувати. Треба робити коротке розважання перед кожною стацією, щоб зискати повний відпуст.

Що пише Митроп. Іларіон про Св. Йосипа?

о. С. Шавель ЧНІ.

Як багато богословського знання посідає Митрополит Іларіон, що навіть перекладав Св. Письмо на українську мову, можна переконатися з того, що він пише про Св. Якова, брата Господнього і першого єрусалимського єпископа. У нього Св. Яків це син св. Йосипа. Ось що пише Митрополит Іларіон: "Богословська наука давно вже встановила, що вираз "брат Господній" треба розуміти, як "зведений брат"—це син Йосипа Обручника від його першого шлюбу. Сам Йосип Обручник скоро помер і Пресвята Марія з Сином Ісусом жили в домі його брата Клеопи" (Віра й Культура, травень 1956, стр. 5).

До цього короткого цитату можна подати наступні завваги:

1. Можна питатися, чи дійсно богословська наука встановила, що Св. Йосип був батьком Св. Якова, брата Господнього? Учені знатоки Св. Письма твердять щось зовсім противне. І так н.пр. учений Отець Prat S.J., каже, що ті, що навчають, що Св. Яків є сином св. Йосипа, опираються одиноко на навчанні апокрифів (1). Знаний на ввесь світ учений Домініканець Отець Lagrange

(1) Jesus Christ, by Ferdinand Prat S.J., translated from the sixteenth French edition by John J. Heenan S.J., Bruce Publishing Ct., Vol. I, стр. 505.

навчає, що коли хтось твердить, що Св. Йосип мав синів перед народженням Христа, такий виступає проти Св. Письма. Щобільше, каже цей учений, це твердження не опирається на правдивій традиції (²). Вдавнині ми стрічаємо зовсім подібну науку Св. Єроніма: "Деякі підозрівають, що браття Господні народилися від іншої жінки Йосипа. Вони ідуть за божевільними видумками апокрифів" (³). Св. Єроним називає таке навчання deliramenta Apocryphorum, а сьогодні православний Митрополит цю науку назвав богословською. Цікаво, хто ліпше знав Св. Письмо і Традицію церковну: Св. Єроним чи Митрополит Іларіон?

Як отже бачимо, що такий великий знаток Св. Письма, як св. Єроним вдавнині відкидав те навчання, що "браття Господні" були синами Св. Йосипа. Те саме роблять модерні знавці тої міри як вчений Lagrange O.P. Митрополит Іларіон представляє як богословську науку те, що зовсім до богослов'я не належить.

2. Що властиво передали нам Св. Письмо і Традиція церковна про "братів Господніх"? Св. Письмо більше разів згадує про "братів Господніх". Те, що є зовсім певне, що вони не були дітьми Пречистої Діви Марії тому, що Ісус був одиноким Сином Марії. Це навчає нас Св. Письмо зовсім ясно. Якщо отже браття Господні не були дітьми Пречистої Діви Марії, можемо дальше питатися, чиїми дітьми вони були, у якій зв'язі вони стояли до Ісуса? На це питання можемо знайти достаточну відповідь у перших церковних письменників. І так церковний історик Євсевій зберіг нам витяги з творів Гегезипа, що походив з Палестини і жив в Римі у часах Папи Елевтерія (175-189). Витяги з творів Гегезипа, що збереглися у Євсевія є надзвичайно вартісні тому, що Гегезип займався свояками Ісуса. Що ж отже збереглося в Євсевія про братів Господніх?

а) Гегезип учить, що по смерті Св. Якова єрусалимським епископом обрано Симона, сина брата Св. Йосипа, Клеопи. Вибрано його тому, що був братом Господнім. Крім цього Гегезип додає, що Симон, син Клеопи, брата Св. Йосипа, походив з роду Давида. Так само з роду Давида походив і Юда, інший брат Господень. Читаємо у Євсевія, що цісар Доміціян переслідував внуків Юди тому, що походили з покоління Давида (⁴).

З цього свідчення Гегезипа слідує, що Св. Йосип мав брата, що називався Клеопа і був з роду Давида. Розуміється, що Св. Йосип мусів рівнож походити з роду Давида. Щобільше Гегезип навчає зовсім ясно, що Симон і Юда були дітьми Клеопи, брата св. Йосипа, а не самого Св. Йосипа. З цим свідченням Гегезипа погоджується і Св. Письмо, що твердить, що Симон і Юда були дітьми Клеопи. Деякі знавці св. Письма, н.пр. Отець Lagrange, навчають, що їхньою матір'ю була Марія Клеопи, про яку згадує Св. Іван (19, 25). По його думці вона ріжнилася б від

(²) Evangile selon s. Marc par le P. M. J. Lagrange O.P., Gabalda et Cie, Paris, 1947, стр. 92.
(³) Prat S.J., Jesus Christ, Vol. I, стр. 5056 Migna Patr. Lat. 26, 84.
(⁴) Prat S.J., Jesus Christ, Vol. I, стр. 506.
Praelectiones Biblicae in usum scholarum, Novum Testamentum G. Dorado, C.Ss.R., Marietti, Torino, 1944 стр. 428.

сестри Пречистої Діви Марії (⁵).

б) Про Якова, брата Господнього, оповідає той же Гегезип, що він походив з покоління Леві, бо носив священичу одіж і міг входити до святилища (⁶). Якщо отже він походив з покоління Леві, то його батьком не міг бути ані Св. Йосип, ані брат Св. Йосипа Клеопа, бо вони походили з покоління Давида. За його родителями треба отже деінде шукати. Св. Марко вчить, що матір'ю Якова молодшого і Йосипа була Марія (Марко, 15, 40). Найкращий католицький знавець Св. Письма в модерних часах, Отець Lagrange, відріжняє цю невісту від Марії Клеопи і вчить, що вона була сестрою Пречистої Діви Марії. За навчанням Отця Lagrange-а про цю невісту згадує Св. Іван коли пише "сестра матері його" (Іван, 19, 25) (⁷).

Не знаємо, як називався батько Св. Якова молодшого, одначе його батько мусів походити з покоління Леві. На священичі риси родини Якова "брата Господнього" вказує вся традиція, що збереглася про життя св. Якова. Якщо прийняти, що Яків син Альфея, який був одним з дванадцяти апостолів (Матвій 10, 3), є ідентичний з Яковом "брата Господнім", тоді батько Якова молодшого називався Альфей. Одначе не всі погоджуються на таку ідентифікацію. Римська Церква ідентифікує Якова сина Альфея, апостола, і Якова "брата Господнього" і святкує його пам'ять 1-го травня. Східня Церква навпаки розріжняє Якова сина Альфея від Якова "брата Господнього" і святкує Св. Якова сина Альфея 9-го жовтня. Св. Якова молодшого, першого єрусалимського епископа, 23-го жовтня.

Дуже нерозумно поступає Митрополит Іларіон, коли навчає, що Св. Яків "брат Господень" був сином св. Йосипа, тому що така наука немає нічого спільного з традицією. Сьогодні цієї науки держаться лише протестанти! Чому Митрополит Іларіон не іде за правдивою, східньою традицією, що устами великих Учителів Східньої Церкви рішуче заперечує, що Св. Йосип був батьком Св. Якова, брата Господнього? Вистачить нам пригадати слова Теодорета, що звичайно йде вірно за Св. Іваном Золотоустим: "Яків не був сином Йосипа з попереднього подружжя" (⁸).

Нещастя в тому, що Митр. Іларіон береться писати про речі, яких не знає...

(⁵) Evangile selon s. Marc, Lagrange O.P., стр. 93.
(⁶) Prat S.J., Jesus Christ, Vol. I, стр. 506.
G. Dorado, тамже, стр. 428.
(⁷) Evangile selon s. Marc, стр. 93.
(⁸) Theodoretus Patr. gr. t. 82, 468.

ЧИ знаєте, що Католицька Церква в Африці настільки розвинулася, що Святіший Отець рішив дотеперішній провізоричний стан місійного життя замінити сталою організацією Єпархій. У висліді цього рішення всі епископи в Африці, які й підлягатимуть відтепер Конгрегації пропаганди віри, стали самостійними ординаріями.

СМІХОВИНКИ

Багато людей так скоро говорять, що вони вимовляють речі, про які ще навіть не думали.

Добробут це часи, коли є багато грошей, але вони не мають навіть половини давньої вартости.

Всі ми колись помремо, але це не є достаточною рацією, щоб їздити по дорогах так, як люди сьогодні їздять.

Одна пані була на забаві. Там перший раз подали їй шклянку пива. Вона покоштувала його та здивовано закликал: "Дивне диво. Це пиво має зовсім такий самий смак як медицина, що мій чоловік заживає, відколи ми побралися".

З кожним роком стається легше пролетіти океан, але тяжче доїхати до фабрики чи додому.

Мало жінок можуть опертися спокусі вийти заміж за сильного мовчаливого мужчину та нагоді говорити за себе та за нього.

Пацієнт до лікаря: Коли на вашу думку зможу знову їсти речі, що мені шкодять?

Не слід боятися депресії та девалюації доляра. За нього ще неодне можна дістати, от хоча б "нікля" чи "дайму" чи "кводра".

Одна дама хотіла замовити собі ліжко, бо їхала до Вінніпегу. Агент заявив, що ліжко коштує 5 долярів. На це дама відказала: "Чи не буде воно таніше, якщо я сама постелю собі його?"

Послугачка в готелю до молодої панни, що замовила собі риж: "Як бажала б ти мати цей риж?"
Панна: "Щоб кидали його на мене, якщо б було можливо".

EASTERN RITE CATHOLICS

This is a new pamphlet of Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R., on the Eastern Rite.

The Author gives you a concise treatise on the Eastern Rites, explains the difference between th Latin and Eastern Rites, relates different Eastern Rites of the U.S.A. and Canada, produces the reasons why the Eastern Rite Catholics must hold their Rites, quotes the regulations of the Canon law on such matter as Baptism, Confirmation, mixed Rite marriage, etc.

Rev. Michael Schudlo substantiates his pamphlet with numerous decisions of the Holy See concerning the Eastern Rites.

The last part has a practical value, because it explains the main ceremonies of the Byzantine-Slavonic Mass, illustrating them with appropriate pictures.

Order this pamphlet today, sending 15 cents to: THE REDEEMER'S VOICE,

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1956

QUEEN OF THE UNIVERSE

FROM the time of the Council of Ephesus 431, art, resting on Christian principles and developing under their influence, and as such a reliable interpreter of the natural and spontaneous devotion of the faithful, depicts Mary as Queen and Empress, seated on a royal throne, adorned with symbols of her royalty, her head encircled with a royal crown, and surrounded by a throng of Angels and Saints, as one who holds sway not only over the powers and forces of nature, but also against the evil assaults of Satan. With regard to the royal dignity of the Blessed Virgin Mary, iconography has in every age been enriched with the works of the greatest beauty and skill; and it has gone so far as to paint Our Divine Redeemer in the act of placing a shining crown upon His Mother's head.

Ever since the time of St. Dominic seven hundred years ago, souls devoted to the Blessed Virgin have centered their minds and hearts on her Universal Queenship as they have daily contemplated the fifteenth Mystery of her Host Holy Rosary. In fact, the devotion of the Rosary has been largely responsible for allowing the sovereignty of Mary to sink deeper and deeper into the spiritual life of the faithful until the present.

The loving hearts of Mary's children hail with ineffable joy the institution of this new feast in her honor. Never has the world stood in greater need of Mary's guidance and never has Our Blessed Lady been so lavish with her presence and with her graces. And at Fatima, she was quite specific in her recommendations for the holiness and happiness of the human race—prayer, penance, and consecration to her Immaculate Heart. Truly she has shown herself as Father Reginald Garrigou-Lagrange has so beautifully said: "to be the Queen and Mother of all saints the unknown as well as the known, the uncanonized as well as the canonized, the Queen of all those who strive after holiness on earth, whose trials and joys are so well known to her, and the crown of whose merits she foresees even now."

No one, after God, is dearer to

the hearts of men than Mary, the Mother of Christ.

Men have proved their devotion to the sinless Virgin by making her the veritable ideal of feminine beauty. The world's great artists, Murillo, Raphael and the others, have repeatedly tried to capture her beauty on canvas. And from the devotion of the people have arisen the many beautiful titles by which Our Lady is invoked.

In the litany of Loreto you will find a chain of such titles, ringing sweetly in the ear, bringing balm to the weary heart. Holy Mother of God, Mother of Divine Grace, Health of the Sick, Refuge of Sinners, Tower of Ivory, House of gold, Queen of Peace—like the ringing of the vesper bell on a calm summer evening each title strikes sweetly in the depths of our souls.

The title of Queen is surely not new or strange in the invocations we apply to Mary. But on May 31st of this year for the first time the Catholic Church solemnly celebrated the feast of the Queenship of Mary. What is the reason for the institution of this new feast?

On November 1st, 1954, amid a vast concourse of people, the Holy Father, Pope Pius XII, presided at a special ceremony in the venerable church of St. Mary Major in Rome, which might be called the mother-church of all churches dedicated to the Blessed Virgin. In a side chapel of this basilica is one of the very oldest images of Mary, called the *Salus Romani Populi,* or the Salvation of the Roman People. (This picture, incidentally, is a sister picture of Perpetual Help.)

It was at the altar beneath this picture that Pope Pius XII, as a young priest, offered up his First Mass. So it must have been poignant feeling that he conducted the ceremonies there.

The high point of these ceremonies came when the Pope approached the ancient picture of Our Lady and placed a crown of gold upon her head. This was to symbolize the fact that Mary, who always had been a queen in the love and devotion of her children, was now officially installed as Queen of the world by the head of the Church founded by Christ.

Two weeks earlier the Pope had prepared the way for this symbolic action by issuing an encyclical letter. After recalling the purpose of the Marian year, and the various manifestations of honor paid to Mary during that year, especially the definition of her Assumption as an article of Catholic faith, the Holy Father went on to say:

"And now, so that we may, as it were, bring to a climax the series of many manifestations of our filial reverence towards the great Mother of God, manifestations which the Christian people have followed so carefully, and likewise so that we may happily and usefully conclude the Marian year which is now drawing to a close, and so that we may freely grant the urgent petitions on this matter which have come to us from all over the world, we have decided to institute a liturgical feast of the Blessed Virgin Mary as Queen.

"On this point, we have not wished to propose a new truth for the Christian people to believe, since actually the title and the argument on which Mary's royal dignity is based have at all times been clearly expressed, and are already contained as handed down long ago in the documents of the Church and in the books of the sacred liturgy.

"It is our pleasure to recall these things in this present encyclical letter, so that we may renew the praises of our heavenly Mother, and so that we may encourage a more zealous filial reverence towards her to bring spiritual gain to the souls of all men."

It is surely not difficult to see the reasons why we are justified in calling Mary our Queen.

Her Queenship stems from this fundamental and tremendous fact: she was united to God in a relationship so close and intimate that our minds cannot fathom its full scope. Who better could describe this relationship than the vicar of Christ? This is what the Pope had to say on the subject, speaking several years ago to the pilgrims gathered at Fatima:

"Having been associated to the King of martyrs in the ineffable work of human redemption as Mother and co-operatrix, Mary remains forever associated to Him, with almost unlimited power, in the distribution of the graces which flow from the Redemption. Jesus is King throughout all eternity by nature and by right of conquest; through Him, with Him, and subordinate to Him, Mary is Queen of grace, by divine relationship, by right of conquest, and by similar election."

Each one of these points listed by our Holy Father is worthy of meditation. We have not the space to enlarge upon them here and now; we can only add these explanatory notes:

Mary is Queen *by grace,* because by the fullness of grace (thus the angel greeted her at the Annunciation) she was named the spouse of the Holy Spirit, Who is God, the King of the Universe.

Mary is Queen *by divine relationship,* because she was the Mother of Christ, and therefore truly the Mother of God. She must, then, according to logical reckoning, be called the Queen-Mother of all men.

Mary is Queen *by right of conquest,* because all theologians agree that she has in some way been directly associated with Christ in gaining for us our redemption. She won us by her martyrdom at the foot of the cross.

Mary is Queen *by singular election,* because she is the elect and chosen one of God; she is also the Queen chosen by individuals, various nations, and the whole world, which was dedicated to her in an official act by the head of the Church. She is in a special way the chosen Queen of the Church, which has always turned to her in its needs.

There is a close and beautiful connection between the title of Mother of Perpetual Help and the Queenship of Mary.

The Perpetual Help picture is one which shows Our Blessed Mother and her divine Son as wearing crowns. Through the years this crown on Our Lady's head has come to have a special significance. The crowning of the image with a crown of gold and precious gems has been performed in many different churches throughout the world. The official action of the Pope on November 1st, 1954, will be regarded as a day of special gladness by lover of Perpetual Help, who for a long time have delighted to call the Lady of their favorite image not only their dear Mother, but their august Queen as well.

In his talk after he had crowned the picture of Mary in the church of St. Mary Major in Rome, the Holy Father expressed his sorrow that instead of courage, there is found in the world a feeling of tiredness, resignation and passivity which prevent men from facing up to the arduous problems of our day with firmness and perseverance. He called for a mobilization of all "to arouse those who are unaware of the dangerous psychological depression into which they have fallen."

This is a point well worth pondering. And it is to be hoped that with Mary now firmly installed in their hearts as Queen, her children

will find new energy and zest in the fulfillment of their duties to themselves and to the world. There should be no place given to pessimism. God still rules the world, and His mother still extends over us her gracious and her queenly hand. That the world is in grave danger, no one can deny. But Our Lady has solemnly promised that by a simple program of prayer and penance we can place in her hands the power to save the world.

Building a Marriage on Sin

By D. F. Miller

"I am fifteen years old and a year ago I fell in love with a boy five years older than I am. I know that everybody advises against a person as young as I am getting married, but my case is an exception. We are really and truly in love and the boy is able to support me if we get married. But my parents will not consider this for a moment: they do not even want me to keep company. So I have to see the boy secretly. Our love is so great that we just could not help falling into sin. I do want to love God and to go to confession, but I just can't be sorry for these sins. In fact, I want to have a baby so that my parents will be forced to let us get married. Then we can both go to confession and live good Catholic lives. Am I so very wrong?

Solution: Nothing could be more wrong or foolish than to think that you can plan a happy future on the basis of mortal sin. Do you not realize, child, that deliberate sins, such as yours, crucified your Savior, and that any self-denial or suffering on your part is better than making yourself guilty of that kind of cruelty to Our Lord again? How can He give you the happiness you want (which only He can give) if you say to Him: "First I shall nail you to your cross again; then I shall come to you and ask for your blessing on what I have gained by my sins.?"

You say that you cannot help falling into sin. Don't you realize that in saying that you are making a mockery of the whole life and death of Christ, Who came into the world just to make it possible for everybody who truly loves Him to avoid mortal sin?

There is always a way out of problems like yours short of deliberate mortal sin. Maybe it is God's will that you marry now, young as you are. Tell your whole story to an understanding priest just as you have set it down in your letter. He will be able to advise you and guide you into the right action. But before you do so, decide once and for all that you will make yourself deserving of God's help and grace by giving up the sins you have committed, and by avoiding the occasions that made it so easy for you to fall. Then God will forgive you in a good confession, and will help you in ways you don't even dream of now.

Destruction of the Kholm Diocese

By M. Schudlo, C.Ss.R.

IN 1838, numerous Uniates of the Kholm diocese began to pass over to the Latin Rite at the news of the terrible persecution of their brethren in Ukraine, Lithuania and Bielorus. Thus, the Uniates gave up their Eastern Rite to save their Catholic faith. The Russian government, fearing European resentment, decided not to employ violence against the Uniates in the Kholm land. On March 11, 1838, the Russian field-adjutant Shypov wrote bishop Shumborsky a letter reassuring him that the government did not intend to force the Uniates into schism. He recalled the freedom of religion and even the bulls of various Popes who forbade any transit to the Latin Rite. Even the rulers of Petersburg assured our bishop that they only intended to "held the Union" in the Russian empire. [11])

The Muscovite reassurements were a mere bluff. In 1839, the Muscovite authorities requested bishop Shumborsky to hand over to the dissidents the famous Uniate church at Zamost, where the well-known Uniate Synod had been held in 1720. They wished to deprive the Ukrainian Catholics of this historical monument in which the national trend had been strengthened in our Church. The bishop refused to relinquish the church and the Muscovites did not resort to violence to snatch it away from the Uniates. [2])

In the same year, the government asked bishop Shumborsky to send four theological students to the dissident Ecclesiastical Academy in Kiev to learn the Eastern Rite. The Bishop was aware that this was a Muscovite trick to infiltrate our Church by means of these priests educated in the Orthodox academy. When the bishop turned down this governmental request, the Muscovite authorities forbade him from sending additional students to the central seminary in Warsaw where scholarships had been established for some Uniate seminarians who wished to continue their theological studies. [13])

In 1840 bishop Shumborsky was summoned to Petersburg where efforts and exhortations were made to induce him to betray the Union and to become another Siemashko to the Kholm diocese. The courageous bishop went to Petersburg accompanied by Paul Shymansky, dean of the Warsaw Academy. On his way to Petersburg, Shumborsky received a letter from Pope Gregory XVI. The Pope, aware of the Muscovite machinations against our Church, exhorted bishop Shumborsky to remain steadfast in the Catholic faith. Neither the promised dignities nor threats were able to shake Shumborsky's allegiance to the Vicar of Christ. The Muscovites for the time being used no violent methods against Shumborsky or his faithful of the Kholm diocese. The savage measures of the Russian government and its "dissident missionaries" largely used in Volynia

11) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 843-844.
12) Ibid., p. 842.
13) A. M. Ammann, Op. cit. p. 526.

to force apostasy on the Uniates had revolted the civilized world against the Russian brutalities. The government knew, too, that similar methods would force a great majority of the Uniates to the Latin Church for the people showed clearly their readiness to adopt the Latin Rite rather than be involved in the schism even though transit to the Latin Rite meant forced polonization.

For the time being, the government adopted a more skillful policy in dealing with the Uniates in the Kholm land. Generally speaking no open brutality had been displayed by Nicholas I against the Uniate Church of Kholm. Nevertheless, by tricks and camouflaged chicanes, the Tsarist officials pursued the same goal, i.e., the apostasy of the Uniates. They wanted, however, to create the impression that they were not persecuting the Uniate Church but rather the Uniates were joining the Orthodoxy of "their own free will." At the outset, they proceeded more humanly with bishop Shumborsky during his stay at Petersburg and with his faithful in the Kholm land. The bishop rejected their compromise to lead his faithful to schism and resisted vigorously all pressures and persuations. The Muscovites saw that Shumborsky would not betray his diocese. Therefore he was dismissed and permitted to return to his faithful who "received him with great veneration." [14]) The decisive and intrepid attitude of the bishop saved the diocese from "voluntary" conversion to the "motherly" Muscovite Church.

Despite the assurances given by the Muscovite rulers that no harm would be done to the Uniate diocese of Kholm, Moscow requested bishop Shumborsky to remove the Basilian provincial Michael Dombrowsky as he was politically "suspicious" to the Russian authorities at Warsaw. Shumborsky was forced to yield in 1841 and to replace Dombrowsky with the Muscovite adherent John Bielewych. The courageous hierarch denounced the Muscovite violence in a pastoral letter of November 6, 1841 in which he declared that he was forced to install the suspended monk Bielewych. The deposed Dombrowsky was sent to the Lublin monastery from which he managed to escape in 1842 and flee abroad. [15])

Bishop Shumborsky tried to cleanse our Rite of the Latin innovations by liturgical reforms. However, they were rejected by the suspicious Uniates, as a possible attack on their Catholicism by the Muscovites. Bishop Shumborsky therefore revoked his regulations concerning the cleansing of the Eastern Rite in a pastoral letter on August 12, 1842. Pope Gregory XVI praised Shumborsky for his obedience to the Holy See: "He was faithful to his vocation. The glory of God and the welfare of his Church were the only objects of his labors." [16])

The dissident "missionaries" protected by Muscovite authorities, were overrunning the Kholm diocese with cunning propaganda directed against the Holy See and Eastern Rite Catholicism. Fortunately the people stood firm in their allegiance to the Catholic Church. The dissidents managed to "convert" only three Uniate parishes which became involved

[14]) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 902—A. M. Ammann, Op. cit., p. 526. —Julian Pelesz, Op. cit., pp. 842-843

[15]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 844-845.

[16]) Giornale di Roma, April 5, 1851, apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 845

in the schism. In 1849, the Muscovite government removed Felix Truschynsky, canon of the Kholm chapter and pastor of the Uniate parish of Hrubeshiv. The removed canon was exiled to the interior of Russia. [17])

Bishop Felician Shumborsky was a great hierarch of the Ukrainian Catholic Church. Through his prudence, he succeeded in maintaining neutrality during the Polish revolt of 1830-1831 which removed all pretexts for the imperial government to turn its destructive arms against our Church in the Kholm land. In spite of all insinuations he remained loyal to the Holy See and his Eastern Rite. On January 19, 1851, he passed away, faithful to the Union. [18])

[17]) Ibid., pp. 845-846.

[18]) Ibid., p. 846.

THE SCHOOL

Serene among her ruddy flock she stands,
Their dewy faces sleepy as the morn,
Fresh an the summer flowers in the corn,
Sweet as the daisies on the meadow lands.
And droning like a hive of happy bees
They con their tasks, that smiling nun to please
Who holds their little hearts within her hands.
And she, for Christ's dear love her tasks pursuing—
Love craveth labour though the tasks be sore—
Some tender dead forever will be doing
To make them love her Saviour more and more.
With patient eyes she scans their candid faces,
She looks not far beyond their childish graces
Nor recks the cost nor counts the gain ensuing.

Yet this light lad a bishop God will make
To rule a people with the love she gave;
Yon laughing lass will go, for Jesus' sake,
To toil in heathen lands, love's willing slave,
Thus, teaching day by day the ruddy rows
She sows the seed, nor knoweth what she sows—
In distant years the billowy harvests break!

Edward F. Garesche, S.J.

"How was that bottle I gave you for your birthday?"

"Just right. If it had been any better you wouldn't have given it to me and if it had been any worse it would have killed me."

TEEN-AGERS AND SEX

By Ernest F. Miller

SEX, like dating and kissing, is a subject of vast interest to teen-agers. Perhaps it is because sex is in some way connected with dating and kissing.

Boys are inclined to show their interest by immodest stories, obscene expressions and secret actions centered in sex. Girls are inclined to show their interest by confidential discussions amongst themselves on the subject, probing curiosity, and indelicate ways of dressing and acting.

Thank God these inclinations are not always followed. There are many teen-agers who keep the bird in the cage and the lion in the den. However, even though they are not followed, the mind is drawn to sex as bees are drawn to flowers. When boys and girls are together, they are almost constantly conscious of sex, not necessarily in a bad sense, but in this sense at least that they recognize the fact that boys are not girls and that girls are not boys. Unceasing vigilance must be exercised against the onslaughts of daydreaming, sudden emotions and strong desires.

There is a reason for this intense and completely uncontrived interest. Teen-agers are in the process of passing from childhood to manhood and womanhood. They are in between the two as long as they are in high school. While this transformation is going on, God is equipping them with all the faculties that are the property of adults. One of these faculties is sex. And since sex is a tremendous driving force in the bodies of all adult human beings, it is only natural that great interest should arise in the minds of the young when the power of sex begins to make itself felt for the first time.

Added to that is the element of mystery that is connected with sex. Decent people don't talk about it in public or flaunt it abroad like a child's kite or remain very long in the company of those who make it as common a thing as stones and as meaningless as dead grass. It is not discussed even in private unless some grave purpose is served. Aside from this there is mystery in it that transcends the material and the temporal. Those who see and exploit only the material and the temporal in sex are the ones who eventually proclaim the loudest that they have failed to learn its meaning at all, that it is a mystery unsolved and to them unsoluble. How then can the young help but be interested in a subject that seems so ordinary and yet is so extraordinary?

There are few general truths about sex that teen-agers should know if the specific information they receive from their elders is to help them rather than harm them.

First of all, sex was made by God. It did not just happen as the result of chance or the impersonal workings of nature. Its very complexity suggests that there must have been a mind involved in its creation. No man in his right senses would ever say that a watch could make itself, or that a watch could come into existence by a combination of accidents, with no intelligence to direct its various parts

to their proper place in the total mechanism. But sex is much more complex and perfectly ordered in its complexity that the finest watches in the world. Therefore sex did not make itself.

Neither was it made by man. Man has never been able to breathe life into anything that he has made. He can make a statue that is lifelike; but the statue will not have life. So it is with sex. Man can make the material of sex. But God must breathe life into it if it is to live.

One would not be led to believe that sex was made by God when one observes the treatment that is given it in the world at large. One would think that man made it and can do anything with it he likes. He can misuse it, tempt others with it, describe it graphically on the stage and screen, destroy it. In so acting he is assuming to himself an authority he does not possess and all the courts and all the governments that exist cannot give him this authority. He is a usurper, and as a usurper he will give rigorous account to the One whose right he has taken to himself.

The conclusion to be drawn from this first truth is that sex is sacred. It is the direct invention and work of God. That fact immediately eliminates the possibility of its being filthy or dirty or something to be ashamed of like a loathesome disease. It is unfortunate that teen-agers are sometimes given this idea. They are led to think that the very existence of sex is a disgrace to a person, that it would be far better if human beings were sexless like clods of clay or clouds in the heavens. And so they acquire a fear of sex that turns and twists their minds into all kinds of phobias and inhibitions. They are afraid to find out even what they should find out for the welfare of their body.

It is true that God has implanted in the soul a healthy reticence and a salutary shame in regard to the matter. But this has been done to protect sex. It is the high wall thrown around it. It is the instinctive desire to keep it holy according to the plan of God. The feeling of shame should not cause a feeling of undue fear and sin and uncleanness.

The second truth to be discussed concerning sex is this. When God created sex, He gave it a very definite purpose. That purpose is not primarily the providing of fun or the satisfying of curiosity. Sex is the transmuter of life. Sex is the means God set up for the continuation of the human race. If He had wanted to, He could have continued the human race Himself just as He made Adam and Eve Himself, without any outside help. But He loved human beings so much that He decided to give over part of His power of creation to them. And He gave over some of His creative power in the moment He made sex. That was why He made sex—to give man a chance to be His partner in the work of keeping the world going. And He set up the state of marriage as the only place in which the power of sex is to be used, and the pleasure of sex to be enjoyed.

This makes those teen-agers look rather foolish who act as though sex were given them only to provide them with an easy means for pleasure. They are going directly against God's scheme and plan. They are like the man who buys poison which is for the killing of rats, in order to kill himself. He is the one who suffers in the end for using a thing for a purpose for which it was not intended by the person who made it. The teen-agers may not meet the suffering as quickly as the man who takes the rat poison. But they will meet the suffering sometime. There is an old

principle to the effect that purposes cannot be thwarted without sad consequences following.

The third truth about sex has to do with feeling. God regards the proper use of sex with feeling. But the only time in life that this particular kind of feeling can be enjoyed is when sex is used in line with its chief purpose. Deliberately and consciously to enjoy this feeling any other time is a grave sin.

Of course there are moments when teen-agers are tempted with feelings over which they have no control. They did not cause them. They do not want them. This surely is no sin. But the fact that temptations of this kind can come so easily should make them especially careful not to put themselves in danger. Many of the cheap books on drugstore counters are filthy beyond description. Many movies of the class B category are condemned because they emphasize the sensuality of sex. Many of the pictures, even in the advertisements, in popular magazines, are given over to indecent exposure. If teen-agers patronize these provocations to illicit feelings, they have no excuse if the feelings surge over them. And they are guilty of the serious sin that the enjoyment of these feelings outside of their proper purpose and place entails.

The fourth truth about sex points out to teen-agers that the acquiring of information about this important subject is no wrong if the information is given in the right way and by the right people. If sex is good—and the very fact that God made it is proof enough that it is good—there is no need of hiding it like an ugly snake or a dead fish. The Blessed Virgin indicated that she was informed in this regard when the angel appearel to her and told her that she had been selected by God to become the mother of God. She asked how this could be since she had taken a vow not to use the faculty of sex. She knew what motherhood meant as far as sex was concerned. The angel then told her about the virgin-birth.

However, this surely does not mean that young people are allowed to give themselves over to a morbid curiosity which leads them into a detailed study of sex so that they try to know as much about it as a doctor and more about it than their parents: and at the same time know nothing about its larger meaning at all. So intense a preoccupation can be most dangerous. And it does not serve the purpose of providing the healthy information that is a part of a young person's education. It hurts rather than helps. It destroys rather than builds up.

The information should not be sought in unapproved books and journals. There is a flood of such literature on the market today. Very piously and innocently they advertise themselves as scientific and educational manuals. The truth of the matter is that they are completely materialistic and completely pagan. They exclude even the tiniest suggestion that there may be spiritual implications in the subject they discuss. And their manner of treatment is pornographic and obscene. There is no reason for a layman to pore over the detailed information contained in these books. Particularly is there no reason for a teen-ager to seek such information.

It is not wise for high school boys and girls to gather the necessary information from one another. Generally they are not able to help one another because very few of them are sufficiently developed in their minds to be able to view the subject in all its aspects. Again it is a case of viewing only the physical aspects. And generally such conversations cannot be held by young people except out of a motive of curiosity. The best policy for teen-agers to follow is not to talk about it at all amongst themselves. This advice is given to small children not to play with matches. Matches in the hands of older people do not harm. And sex instruction on the lips of older people who are wise and spiritual-minded does no harm either.

Finally sex instruction should not be given in the class room. If teen-agers are bound by necessity to attend a public high school, they should not tolerate lessons in the intimate details of sex from their teachers when these lessons are given to a group. They should ask to be excused. Experience has proved that group instruction in public schools does not effect the end that the right kind of sex instructon has in view.

Teen-agers should go to their parents to obtain the knowledge that they do not possess. And their parents refuse to give them the information, they should go to their teachers or priests individually. They should be frank and open in expressing their doubts and difficulties, knowing that they are not the only ones who are troubled with the mystery and miracle of sex. And when their doubts and difficulties have been settled, they should not allow their minds to dwell on what they have learned. Now that they know what they wanted to know and what they had a right to know, they should drop the subject. Further speculation and examination can only serve to roil their minds and stir up their feelings to a point of dangerous temptation.

The last truth about sex stresses the fact that sex is by no means the only thing that exists in the world. This principle is laid down in spite of the fact that much of the entertainment and literary world and some of the scientific world, have people believe that it is the one and only thing that matters in life, that men and women are preoccupied with it to the exclusion of everything else.

This is not true. Sex is but one of the parts of human life. There is the mind to be educated, the will to be strengthened by virtue, the home to be built, the living to be made, the future to be considered, the recreation to be had, the soul to be saved. Teen-agers can train themselves to be interested in a hundred different things besides sex. If they allow all their interest to be centered in sex, they are showing themselves to be, or they are making themselves abnormal. And this abnormality will cause to shrivel up the innumerable other ambitions, aspirations and preoccupations that constitute a well-rounded personality and are insurance for a happy life in the years that lie ahead.

If teen-agers school themselves during the formative period of their life to take sex normally and intelligently and spiritually, as surely God wants them to, they have nothing to fear from it. On the contrary they have much to gain.

(From *The Liguorian*)

Be sure the brain is engaged before putting the mouth in gear.

A pessimist dwells on the fact he has nothing to eat but beans, while the optimist thinks, "Gosh, there are thousands of them."

I'D LIKE TO KNOW...

1. *Who is a Protestant?*

It is hard to answer this question, because the word "Protestant" not only covers the "churches" which reflect the pseudo-reformation theology of Martin Luther, Calvin, etc. It also means "miscellaneous" and is used to distinguish such religious organizations as Mormans, Christian Scientists, Salvation Army, and outright secularists affiliated with nothing. Some Protestants, for ex. high-church Episcopalians and many Baptists do not regard themselves as Protestants at all.

Thus you see that the word "Protestant" denotes practically all Christian denominations except the Orthodox. The Protestant ministers are not priests. No Protestant "church" has real priesthood, therefore no Protestant denomination has Mass, Holy Communion, Confession, Extreme Unction and Confirmation, for which real priesthood is needed.

2. *What is meant by "birth-control and what kind of birth-control is forbidden?*

Birth control is a method or device employed in marital relations which prevent a possible pregnancy

Birth control can be either *natural* or *artificial*. Natural is the same as the *rhythm method*. It involves the deliberate selection of "safe periods" for marital relations and complete abstinence during other periods in the month. The use of rhythm system is justified under certain conditions, as danger to health of the mother through childbirth or illness (medical reasons), preventing one of the parents from helping in the rearing of the children or lack of housing (social reasons); inability to provide decently for the children (economic reasons).

If these reasons do not exist at all, the practice of rhythm would be a blameworthy selfishness, because it is an abuse to use marriage as a means of pleasures avoiding at the same time the possibility of having children who are the main object of marriage.

The artificial birthcontrol which embraces the use of contraceptive devices, withdrawal known as "watching oneself" or "being careful" direct sterilization and abortion is always a mortal sin.

All these methods constitute an unnatural interference with natural process of conception and are sinful acts in themselves apart from the motivation.

3.*Does God will everything that happens, even wicked acts by which others are injured?*

God does not positively will moral evil, or sin; but He permits it, because He wishes man to serve Him freely and therefore leaves him capable of disobeying His laws. Besides, in his infinite wisdom God knows how to draw good from the evil. Thus, for example, the unjust acts of the wicked may be the occasion of the exercise of virtue on the part of those they injure.

4. *Why should Catholics pay for Mass?*

The Church has always been aware of the danger of abuse in the matter of Mass stipends, and down the ages she has exercised caution and vigilence lest this practice degenerate into simony.

The priest and the lay person do not enter upon a strict contract in their transaction. There is no real bargaining with money. However, it must be remarked that even though there is no question of a strict contract, the faithful are not at the mercy of the priest who may consider himself free of any contractual obligation to say or not to say the Mass. There is no element of risk in Mass stipends. The minute a priest accepts an offering for Mass, he becomes obliged to say that Mass, and this under penalty of serious sin. The reason for this obligation is not to be found in any strict contract, but upon the law of the Church, which seriously obliges him to live up to his word. Briefly, the obligation in this matter stems from the law of the Church and not from a strict contract.

The most satisfactory explanation, I think, is that put forward by an eminent Jesuit theologian of this century, de la Taille. It may be expressed as follows. When a person offers a stipend to a priest, there is no contract involved of *Do ut faicias*, as the Roman jurist would put it. (I give this in order that you may perform this.) No, the stipend is in the nature of a mandate. The Roman lawyers, to quote them again, would phrase it: *Do ut des*. (I give this to you so that you may give it back to God.) In other words, the money is entrusted to the priest, confided to him, deposited with him in order that he may offer it as a sacrifice to God. The stipend and the self-denial it involves become the matter of sacrifice. This is then offered to God according to the sacrificial ritual instituted by Christ.

Such an interpretation has a long history. In the Old Testament, for instance, the faithful brought the matter of sacrifice: animals, etc., to the priest to be offered to God in their name. Some of these victims were entirely destroyed by fire. Some were not. In these latter sacrifices the priest shared. The became his. The priest was to live off the altar. That was his privilege. He was a partner with God, so to speak, both of them sharing in the sacrificial offering. St. Paul tells us as much: "Do you not know that they who minister in the temple eat what comes from the temple and they who serve the altar have their share with the altar" (1 Cor., 9: 13).

In the primitive Church, this same idea of sacrifice continued. The faithful brought the bread and wine needed for the Sacrifice of the Mass. The surplus—what was not needed for the Sacrifice—was the priest's, for his own needs, for distribution to the poor. Thus we can see that in the Old and the New Testament, the priest was not the salaried servant of the laity, but one who lived by the table of the Lord. He was not paid for his services by the laity, but so to speak, by God.

With this historical background in mind, we can see that the stipend offered is the very matter of the Sacrifice. Today it is money that is given instead of the bread and wine. The priest accepts this with the understanding that it is this that he will offer in sacrifice to God for the benefit of the donor. The stipend is a mandate which the priest accepts, not a strict contract to perform a religious function. This mandate idea also brings to the

fore the privilege of the laity who thereby exercise their lay priesthood conferred by Baptism and Confirmation.

5. Is it correct for Eastern Rite Catholics to recite on the cross of the Rosary the short Creed instead of the "Apostels Creed?

There is no short Creed in the Eastern Rite. The only Creed known in the Eastern Rite is the Niceane Symbol or the Apostles Creed.

Catholics of any Rite may recite any prayer approved by the Catholic Church. It must, however, be noted that the reciteal of the Creed does not belong o the Rosary which is composed of five Our Fathers and fifty Hail Marys.

The rest is an addition which may be recited or omitted without impairing the Rosary or hindering a person from gaining the indulgences annexed to its recital.

6. What is the origin of the "Bohorodytse Divo" or "Hail Mary" Why is our "Hail Mary" different from the Latin?

Christian love and veneration of the great Mother of God grew in beauty and intensity as years went on. Christians throughout the world took up the words of Angel Gabriel whereby he greeted the Bless-Virgin Mary at the Annunciation: *Hail, Mary, full of grace, the Lord is with thee. Blessed art thou among women.* (Luke: 1, 28).

Thus they gave expression to their joy, confidence and love in the prayer at once concise and full of meaning, comprehending within the compass of a few words, stupendous mysteries of faith and the most important facts in the history of Redemption.

The pictures of the Bl. Virgin in the Roman catacombs show clearly that the early Christians honored her as their spiritual Mother since the very beginning of Christiandom.

The recital of the "Hail Mary" started in the East. It is historically known that Christians of Antioch (Asia Minor) were he first to honor Mary in the 6th century with the Angelical salutation: *Hail, Mary, full of grace, the Lord is with thee.*

From the East this custom spread to the Western Church .St. Bernard says that the words *"Blessed art thou among women and blessed is the fruit of thy womb" were added* in the 12th century.

In the 14th century the word *Jesus* was added in England, and later on the words *"Holy Mary, pray for us"*, and the rest still later. It was completed in the 16th century, for in 1568 Pope Pius V prescribed its recitation to all the priests at the beginning of breviary in its present form.

The custom of reciting the Hail Mary in its present form spread among the Latin Rite Catholics during the 17th century. (See: Dict. Th., Vacant, art "Angelic Salutation).

The difference between the Eastern and Latin Rite "Hail Mary" is due to different persons who formed it in the East and the West.

"Why do you roll your own cigarettes?"
"My doctor told me I needed exercise."

The mental cases most difficult to cure are the persons crazy about themselves.

At the Cross Her Station Keeping

By Florence Wedge

WHAT is this Cross?

This Cross became sacred on the first Good Friday. Then it promptly disappeared. Timid Christians lost no time in burying it deep in the ground near the place of the crucifixion, together with the crosses of St. Dismas and his anonymous fellow-highwayman. Then silence.

Early in the fourth century, Constantine the Great saw in a vision a very fiery cross around which were blazoned the words: *In hoc signo vinces* (In this sign thou shalt conquer). At once he ordered his soldiers to put the monogram of the Name of Christ on their shields. His own standard, or labarum, also bore the monogram XP, the first two letters of the Greek Christos.

Constantine conquered the enemy at his gates. He conquered more: a glorious victory over his own self transformed him into a dauntless follower of Christ. In appreciation, he renamed Byzantium "Constantinople" and saw to its solemn dedication to the Blessed Virgin Mary.

Constantine's mother, Flavia Julia Helena, felt that she too should in some special way render thanks to God for the conversion of her son. Friends laughed when the elderly woman began to talk of her forthcoming pilgrimage to the Holy Land. But to the Holy Places she went, her faith in Christ urging her. Arrived in Jerusalem, she ordered excavations to be made in the hope of finding the Cross of the Savior. Her confidence was rewarded when the three crosses that had served on Good Friday, 33 A. D., were finally unearthed.

Св. Елена.

The crosses looked very much alike. All three were in the so-called Latin form: the horizontal beam, somewhat shorter than the vertical post, was attached to the later at a distance from the top. This "distance" had provided Pontius Pilate with room to fasten his inscription, "Jesus of Nazareth, King of Jews"—shortened on our crucifixes to INRI.

Which of the three crosses had carried the Most Precious Burden? Nothing indicated its identity. At length, St. Helena thought of bringing a crippled woman to the Mount and placing her in turn on each of the three crosses. Nothing happened when the invalid touched the gibbet of the unrepentant thief.

Nothing either when her limbs felt the hard wood that St. Dismas had once felt. But on the instant she touched the third gibbet, she was miraculously cured of her infirmities. No further proof was necessary: the miracle had verified everything.

Overjoyed, St. Helena sent a portion of the True Cross to Rome, where it is still venerated today in the *Church of the Holy Cross in Jerusalem*. In this Roman church Catholics love to assemble more especially Good Friday.

The larger portion of the True Cross St. Helena in Jerusalem, in the Basilica of the Holy Cross she and her son had erected on Mount Calvary over the place where Our Lord was crucified and entombed.

All Jerusalem rejoiced. Thereafter, the Feast of the Exaltation of the Cross was celebrated yearly in Palestine on September 14, with as great solemnity as Easter and Epiphany.

Then fell the thunderbolt from the blue. Persian King Chosroes broke the peace made with Roman Emperor Justinian, invaded Palestine, Syria, Mesopotamia, Egypt, and took possession of Jerusalem. How some historians can laud his "great religious toleration" is inexplicable, for Chosroes it was who massacred several thousand Christians in the Holy City: Chosroes, again, who carried off the portion of the True Cross being venerated by the faithful of the Holy Land.

The sacrilege was perpetrated in the early years of the reign of Heraclius, Emperor of the Eastern Roman Empire. Himself a Catholic, Heraclius rallied, and in brilliant offensives (622-628) defeated the Persian ruler and his armies. The humiliated Chosroes was compelled to restore the sacred relic he had pilfered fourteen years before.

September 14, 629 found Heraclius in the Holy City, the Cross on his shoulder and jubilation in his soul. He wore all his royal garments and richly-embroidered footwear. All went well until he came to the gate of the road leading to Mount Calvary. At this spot something paralyzed him: an unseen, irresistable force arrested his footsteps.

Zacharius, the Bishop of Jerusalem, stepped forward and whispered to the baffled Emperor: "Consider, O Emperor, how little thou dost imitate the poverty and humility of Jesus by carrying the Cross clad in triumphant robes."

Heraclius showed no resentment. He obediently laid aside his splendid robes, removed his shoes, and donned a common man's clothing. Then, like another Simon of Cyrene, he lifted the Cross upon his shoulder, and carried easily to the very spot on Mount Calvary whence Chosroes had carried off in the heyday of his power. It was a glorious date for the Christians in Jerusalem. From there, the Feast of the Exaltation of the Holy Cross was adopted in Rome and later in the entire Catholic world.

It is to the Exaltation of the True Cross that we owe the custom of venerating small-scale crucifixes and crosses. A cross when there is no Figure upon it; as soon as you see a Christus on it, it is actually a crucifix. In the early Christian centuries, the much-persecuted Catholics were cautious about displaying the crucifix on their public monuments; they dared not do it much before the close of the sixth century. Even then, people shrank from representing a suffering and dying God on His gibbet, and from the sixth up to the twelfth century they depicted a triumphant, living God on their crucifixes. Occasionally He wore the vestments of a priest, and a royal diadem in lieu of a crown of thorn. His feet were uncrossed and rested on a prop, where the traditional nails fastened to them into position. From the thirteenth century on, the dying Savior took His rightful place (won on Good Friday at a high price) on the people's crucifixes.

How ancient is the Sign of the Cross? In the early Christian times it was made by tracing a small cross on the forehead with thumb or finger. Tertullian, who lived at that time, verifies our statement by his own: "We wear out our foreheads with the Sign of the Cross."

It seems that the large cross on forehead, breast, and shoulders did not become common until the tenth century. It was a little different from ours. The right shoulder was touched before the left, as is still done among Eastern Rite Catholics to this day.

For us Catholics the Sign of the Cross begins and ends all our prayers. Our Rosary to Mary extends from a cross to a cross. Our Mass has many Signs of the Cross in it. The Sign is traced over us in baptism, in extreme unction, and a million times between those two circumstances. In this Sign we shall conquer, like Constantine, if we give the Cross the place it deserves not only in September, but thoughout all the years of our pilgrimage on earth.

(From *The Madonna*)

SAINT AGATHA (AHAPHIA)
The Pure Virgin

Saint Agatha was very beautiful. People looked at her and said, "Oh, she is the fairest girl alive."

But Agatha was also very pure and good.

She loved Jesus Christ very much. She promised God she would never marry. "All my love is Yours," she said. "I will live and die for You, O my Jesus."

Now it happened that the Governor of Sicily where Agatha lived heard of her beauty.

Se he sent for her. Soldiers came and arrested her.

"You are a Christian," they said. "So you must go to jail."

"Dear Lord Jesus," she prayed, "I belong to You. Do not let this tyrant have power over me."

He made love to her. But she refused him.

So he trew her into prison. The governor was sure Agatha would be so afraid of prison that she would consent to love him.

Instead, she made the wicked woman who was her jailer love God too.

So the Governor ordered her to be tortured. She was not afraid. Then he ordered her to be beaten.

"Dear Jesus," she cried, "come and take me."

And Jesus came and took her to heaven.

Wife: "Listen, you, when I want your opinion I'll give it to you."

TRUE LOVE OF A WIFE

For better or for worse... Love in a Christian marriage should never change between the partners who are united in Christ...

DANIEL was headed home on the commuter train when it first occurred to him not to tell Oksana right away about getting the job of assistant Eastern manager for the firm. He knew it would be unkind—withholding the wonderful news from his own wife—but it seemed a way of finding out something she wanted to know very much.

So many times lately when he had put down his newspaper he had found her looking at him, and each time he had wondered what might be drifting through her mind. He had always found the same answer: she had probably been thinking that he had let them down, the children and herself, working at the same job for six years without a promotion, earning a salary that just missed providing for all their wants. She had never suggested such a thing, and maybe he could be wrong, but he remembered now, staring through the train window, all the things she'd mentioned that she would like to have and didn't. They were simple wishes, mostly for things for the house, but they were important to her. Had his failure to give them to her changed her, lessened her respect and affection for him? He had to know.

A station flashed by, and he smiled as he remembered the way the promotion had come. Two days ago the rumors had swept through the office. The assistant manager had left the company, and everyone said that either he or Michael would be picked for the job. He couldn't wait to get home that night and tell Oksana about the rumor; the new job meant a big raise. When he

One in Christ forever

had told her, she'd thrown her arms around his neck and kissed him. "Oh, Danny, wouldn't it be wonderful?"

"Sure," he had said, "but I haven't got it yet. Don't forget Michael."

But today he had won in a walk. Mike wasn't even in the running. Dan had been called to Masterson's office, where the general manager was waiting with his hand outstretched.

"We've appointed you assistant Eastern manager, Dan," he'd said, and that was it.

And now, Dan thought, as the train roared toward his station, he could throw open the front door and say: "I got the job today."

That would be the natural way, but if he did that he wouldn't find out what he wanted to know—what would be left if he hadn't got the

job? How would he stand with Oksana if he had failed? He did not have it in him to deceive her, to tell her that he had lost when he had not, but he could wait, say nothing, and see what happened...

At his station, he jumped into a taxi, and a few minutes later he slid his key into the lock. Oksana was waiting, her soft brown hair swept back and tied with a red bow, her dark eyes shining. Over her best black dress she wore a crisp organdy apron with pansies embroidered around the pockets. It was harder that he had thought, this thing he was trying to do, but he smiled casually and kissed her.

"Sit down," she said with a tinge of excitement in her voice. "I'll get the drinks. I put the children to bed early tonight."

He glanced at her inquiringly. There was something different about her tonight—her new black dress, her hair so prettily fixed — and, too, it was he who generally got the drinks when they had them. She brought the glasses, poured the drinks, then sat beside him on the sofa. She clinked her glass gaily against his.

He wondered how long she would be able to pretend indifference to the news that must be so important to her. She knew that today was the day of the decision. One way she would get all the things she wanted; the other way would leave her as she was before.

When they had finished their drinks, she set down her glass.

"Dinner's ready," she said. "Shall we go in?" He followed her into the dining room and stared in surprise at the table. Between the two tall candles on the smooth white cloth there was a large bowl of fresh daisies and dark red roses, and at their places the best sterling silver lay in even, gleaming rows.

"Sit down," she said with the same suppressed excitement he had noticed before. "I'll be back in a minute."

He sat down, and she hurried into the kitchen. She came back in a few minutes with a platter of roast beef and browned potatoes, and put it down in front of him. Then she brought the vegetables, the peas and creamed onions, and put them on the table.

"You can start carving," she said. "It should be nice and rare in the middle the way you like it. I've just one more thing to do. I'll be back in a minute."

He picked up the carving knife and fork, but paused for a moment to look around the beautiful table. It was obviously a party, a celebration for his success. Did it mean that she would accept nothing less?

He had started slicing the beef when she came back to the table, proudly carrying a bottle of champagne.

"It's good and cold," she said.

He put down the knife and fork and looked at the label. It was the kind of champagne he loved—when he got to drink champagne.

"And now," she said with a smile, "tell me what happened today. What about the job?"

He was relieved that she'd asked; he couldn't have enjoyed dinner if he hadn't told her. "I landed it, " he said. "Meet the new assistant Eastern manager."

"Oh, Danny," she said and kissed him on the lips.

For a moment she fumbled in the pocket of her little apron, then pulled out a small white card which she carefully propped up against the side of the bottle.

"The official dedication," she said.

He leaned forward and read the words in her large, clear handwriting. *For the winner, with all my love.* Oksana.

He kept his eyes on the white card. Oh yes, he thought, to the

winner go the garlands and the feast, but what if it had been the other way? Somewhere in his mind the question would always lurk.

"Oh, silly me," Oksana said. "I've forgotten the champagne glasses, They're in the refrigerator getting chilled."

Watching her go to the kitchen, he saw the movement of her hand from her apron to the mouth of the silver vase on the sideboard. It happened so quickly that he scarcely realized what she'd done, but when she went through the swinging door he got up and went over to the sideboard. In the bottom of the vase he found it—a white card, the same size as the one she had propped against the champagne bottle. He read it—the other message that might have been. *For the loser—better luck next time. With all my love, Oksana.*

EASTERN RITE CATHOLICS
(Second Edition—Revised)

The Author gives you a concise treaty on the Eastern Rites, explains the difference between the Latin and Eastern Rites, relates different Eastern Rites of the U.S.A. and Canada, produces the reasons why the Eastern Rite Catholics must hold their Rites, quotes the regulations of the Canon law on such matters as Baptism, Confirmation, mixed Rite marriage, etc.

This is the second edition of "Eastern Rite Catholics," a 64 page booklet, written by Rev. M. Schudlo, C.Ss.R., The Redeemer's Voice Editor.

The booklet was published in 10,000 copies in the beginning of March, 1956. In two months it was out of stock because all copies had been sold.

The continual demands for this precious booklet forced the Author to publish a new edition which is enriched with new additional material.

The Author substantiates his pamphlet with numerous decisions of the Holy See concerning the Eastern Rites.

The last part has a practical value, because it explains the main ceremonies of the Byzantine-Slavonic Mass, illustrating them with appropriate pictures.

Order this pamphlet today, sending 15 cents to:
The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada.

He: "I was a fool when I married you."
She: "Oh, darn, now everybody knows."

Wife: "Our dog has more friends than I have."
Husband: "That's because he wags his tail instead of his tongue."

"I think that you might as well give your husband a divorce," the judge advised.

"What!" shouted the wife; "after living with this man for 20 years I should make him happy now?"

IS GOD CALLING YOU?

"Lord, what wilt Thou have me do?" These words fell from the lips of Saul of Tarsus when he was struck by God on the road to Damascus. They must likewise fall from the lips and hearts of all our young boys and girls as they prepare themselves to accept the full responsibility of Christian adulthood.

The choice of a state in life is a very important decision to make and one that deeply affects the whole future. The life we live here is very important, because it determines the eternity we will live hereafter. Whether we will rejoice in eternal blessings of God or suffer the unending torments of the damned rests ultimately with the free will of each individual. While one may save his soul in any walk of life, the difficulties are much greater when one does not harken to the voice of God in this matter.

The race must continue to increase and multiply; vacant places in heaven must be filled and so the marriage state offers a noble calling for the majority of our young men and women. The Church also is destined by God to continue to the consummation of the world and thus God calls many others to the priesthood and the religious life. Those boys and girls whom God chooses for His service are said to have a vocation. Their duty is to answer, like Saul: "Lord, what wilt Thou have me to do?" When God calls a boy or girl to the religious life, the invitation is a tremendous honor and the acceptance a serious responsibility. Too much depends on the answer to God's call to make light of it.

How do we know whether we are called to God's service? God does not speak to us in dreams, visions, or the like, but He does make clear to us His wish in our regard. Has He given you the physical and mental talents to do the work of a priest or religious? Has He given you a special relish for what is holy and good? Has He placed in your heart a desire to serve Him in a special manner, as a priest, a religious ,a teaching or nursing sister? Have you confided the secrets of your soul to your confessor or Spiritual Director? Does he urge you to follow a religious vocation?

These are the normal ways in which God says to you as He has said to the Apostles of old: "You have not chosen Me: but I have chosen you; and have appointed you, that you should go and bring forth fruits; and your fruits should remain."

Has God chosen you? If so, let your heart overflow with gratitude and hasten your answer to His call.

Are you doubtful? Beseech God in prayer, saying: "Lord, what wilt Thou have me to do?"

The Ukrainian Catholic Church needs numerous missionaries and priests to carry on Christ's teachings among the Ukrainian people. Can't you become a herald of Christ's Gospel? Don't you love souls for which your Redeemer shed His precious Blood?

If you love Christ and His souls why don't you enroll in St. Vladimir's College in order to become Jesus' missionary?

If you have finished grade seven or better, apply to:

St. Vladimir's College,
Roblin, Man., Canada.

Only Catholic Church Has These Notes from Christ

JESUS Christ established the Church as a 1) Visible, 2) Apostolic, and 3) Indefectible society. But the Catholic Church and it alone, possesses these properties. Therefore the Catholic Church alone is the true Church founded by Christ.

Christ instituted His Church as a visible society. A visible society is one in which authority is exercised in a visible manner and the members are united by visible social bonds. But Christ instituted in the Church the power of teaching, ruling, and sanctifying, a power that is exercised in a visible manner, and He wished the members of the Church to be united by visible bonds, namely by the external profession of the same faith, by an external obedience to the same shepherds, and by external participation in the same sacraments.

To be apostolic, a society must have been founded by the Apostles in union with Christ. The apostolicity of a society supposes the apostolicity of its mission or authority, for no positive society can remain the same unless it is always governed by the same authority, transmitted by a lawful and uninterrupted succession of rulers. Now Christ wished to preserve apostolicity of mission in His Church, for He committed authority to none but His Apostles, and therefore no one, unless he is sent by the Apostles, has the right in the Church of teaching, ruling, or sanctifying the faithful.

The source of apostolicity is the college of the Apostles under Peter as its head and center. Therefore apostolicity of mission is lost when anyone withdraws from Peter, but it is obtained when anyone joins himself to Peter, and is preserved by those who are connected with Peter.

An indefectible society is one that is perpetual, remains always the same in its essential constitution, and faithfully discharges its office. But Christ promised that He would build His Church on a rock and that the gates of hell would not prevail against it. He determined the outlines of its authority, and wished it to remain unchanged and promised that He would be with the Apostles until the consummation of time in order that they might faithfully and successfully discharge their office.

The Catholic Church is a visible society, which is apostolic and indefectible.

It is visible. Authority is exercised in a visible manner, both in the propounding of doctrine and in the passing of laws and in the administration of the sacraments.

Similarly, the faithful are united by external bonds, for they receive the same creeds in the same sense as they are explained by the living teaching office, obey the same general laws and receive the same sacraments.

The Catholic Church is apostolic For it was founded by the Blessed Peter, the prince of the Apostles, and governed by the Pontiffs, who hold in lawful and unbroken succession the authority bestowed on the Blessed Peter and promised to his successors by Christ.

Our Church is indefectible. For it will always remain the same and will retain the same Hierarchy:

will profess the same dogmas, without admixture of error; and will administer the same sacraments.

Only the Catholic Church possesses these properties in the sense intended by Christ.

The Protestant sects do not possess social visibility, since they are not united with one another by any external bond, and even in the same sect the same confessions of faith are understood in different ways; or apostolicity of mission, because they reject the Epicopate or retain Bishops who remain deliberately separated from the successors of the Apostles; or indefectibility, because they have changed their own doctrines in essential matters.

The Greek schismatics possess these notes only in an imperfect degree. For the different Churches are bound together by no visible bond; they deny the essential dogma of the primacy of the Roman Pontiff, which was proclaimed by the ancient ecumenical councils.

Therefore the Catholic Church alone, which in all essentials is one and the same with the Church founded by Christ, is rightly called the true Church.

St. Josaphat Scares off Devils

THE devils hate those who serve God and help others to reach the heavenly happiness. They hate especially the religious souls which have dedicated themselves to an unreserved service of God through the three religious vows: poverty, chastity and obedience.

The devils began to frighten the monks of monastery wherein St. Josaphat Kuntsevych was the superior. The outburst of the devilish activity was so violent that some of the monks began to fall sick, lost weight, could not sleep and were afraid even to go to church for the prescribed services.

Almost every night the door of the church opened itself despite the fact that it was securely locked by a monk. The company of devils entered the church dragging after them some creature in chains, howling and making such an uproar that the poor religious could not close their eyes.

One night St. Josaphat decided to scare off the devils. He took one of his confreres and went to church. Upon entering it, they lit up the candles, opened the royal Door (Tsarski Vrata), St. Josaphat put on the priestly vestments, took out the Blessed Sacrament and holding it in his hands, calmly awaited the devils.

The poor companion of the Saint was shaking from fear. Josaphat calmed him, and instructed him not to become alarmed when the devils appeared, but only to kneel down before the Holy Eucharist, call upon his guardian angel for protection and pray to Jesus hidden under the Holy Species of bread.

At midnight they heard a tremendous bang and the church door opened. An impetuous wind arose in the church blowing out nearly all candles. A bunch of black devils entered the church dragging after them a horrible creature in chains,

all around the church. At last they stopped at the door of the sanctuary with evident intention of entering it. The black creature was a woman. Seeing evil spirits Josaphat grasped the pyx with the Blessed Eucharist, walked down the steps of the altar to the royal Doors of the sanctuary and commanded the unclean spirits in the name of the Blessed Trinity to depart from the house of God, forbidding them to disturb it any further.

The hellish company departed with yells and bangs, dragging the desperate woman to the grave which was in the cemetery surrounding the church. Josaphat pursued them to the spot in the cemetery where they all vanished. He marked the grave. The next day he learned that a noble woman of bad reputation was buried in that grave. She led a scandalous life and died without a good confession.

Josaphat ordered her remains to be removed at night and buried away out in the fields. Thereupon the unclean spirits ceased to disturb the monks.

Obligation of Catholic Schooling

By D. F. Miller

Problem: Several months ago you stated in an article that "it was a mortal sin for Catholic parents not to send their children to a Catholic school if they are able to do so." Would you please answer the following questions: 1) In the study of my religion I never heard of this law. Is it a local law? 2) What rights do Catholic parents have about removing their children from Catholic schools for reasons which they feel to be legitimate e.g., when they have been able to get no cooperation from the teacher or principal? What about Catholic schools that have incompetent lay teachers, with whom a child cannot get along?

Solution: The law forbidding Catholics to send their children to any but Catholic schools, when such are available, is by no means a local law, but a universal law of the Catholic Church and is No. 1374 in Canon Law. It reads: "Catholic children shall not attend non-Catholic schools, neutral schools, or mixed schools, that is, schools that are also open to non-Catholics. Only the local ordinary (bishop) is competent to determine, in accordance with the norm of the instructions of the Holy See, in what circumstances and with what safeguards to overcome the danger of perversion, attendance at such schools may be tolerated." Canon 1372 also deals with this matter when it states: "All the faithful are to be reared from childhood that not only shall nothing be offered them opposed to the Catholic faith or moral propriety, but also that religious and moral training shall be given the most important place."

This command of the universal law of the Church was spelled out still more clearly for American Catholics by the Third Plenary Council of Baltimore, which stated that "Catholic parents, who have the right and the obligation under the natural and the divine law to insure for their children a Catholic education, cannot be permitted to provide a merely secular education for them." Therefore the Council commanded parents "to protect their children from such education by sending them to parochial schools." All Catholic moralists have interpreted the words of Canon Law and of the Third Council of Baltimore to bind Catholic parents to send their children to Catholic schools, when they can do so, under pain of mortal sin.

The second question of our inquirer is answered by the second part of Canon 1374 as quoted above. Only the local ordinary is competent to decide when an exception to the law is to be made. Of course parents who have no access to a Catholic school are not bound by the law. Those who are within reach of a parochial school, but who feel that they have reasons for not sending their child, or for taking their child out of the Catholic school, must submit their reasons to their pastor, who in many dioceses is delegated to act in the bishop's name. If he seems to be lacking in understanding, they may have recourse to the chancery office, or the bishop himself.

MEDITATION ON THE CROSS

Hushed dimness, in unmoving folds that lie
Like Benediction incense round the heart
Of this afternoon chapel, shreds apart
And scatters mote-like at the unvoiced cry,
Echoless, from the cross hung not too high
Above the altar. And this words-carved dart,
Pain-pitched, bow-strung by Love, the Archer's art
With accurate anguish, speeds to cleave my shy,
My quiet prayer in pieces till my sweet
And holy thoughts burn bitter and are lost:
"They have dug my hands; they have dug my feet;
They have numbered all my bones." Was this the cost
Of all my lovely prayer? O God, my good:
Give me prayer pierced with pain and stained with blood!

Tomas J. Horan, Jr.

Jesus Christ has promised His real followers happiness as immeasurable as the almighty God can only give. He enjoins virtue, and Christians know well why they should be virtuous. Virtue flows from Christ, and, when death closes their eyes, they will find an everlasting joy and happiness in heaven among the Angels and the Saints. What more can one wish? Atheists who gave up their faith in Christ do not know why they should be virtuous and honest. Why should they control their passions, master their temper, if wickedness here on earth often brings more happiness and success. Reason declares our religion the best, the heart feels it, and who ever can resist these two forces, that constitute man a reasonable being, the crown of all creation?

Open Letter to All Ukrainians

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
Roblin, Man., Canada

Dear Friend,

In Los Angeles not too long ago, a priest walked into the office of a wealthy merchant and asked the man to help him build a church. After a short discussion with the priest the merchant wrote a cheque for one million dollars, handed it to the Father and said: "If you need more, Father, come back!" The merchant wanted to do something special for God in thanksgiving for all the temporal blessings he had received.

You, dear friend, may not be rich, and you may not be in a position to hand out a large sum of money. But we are sure that you have often wanted to do something special for God, in your little way. This letter is a suggestion how you can make little sacrifices for God's greater honor and glory.

You are well aware of the fact that we Ukrainians are sadly in need of priests. We need young men to devote their lives to the spreading of God's truths and to the teaching of Christ's love to our Ukrainian people. And yet in Canada we do not have ONE minor seminary where boys of High School age can prepare themselves for the seminary and eventually for the priesthood.

This fall the Ukrainian Redemptorist Fathers are opening such a College in Roblin, Manitoba. It will be a difficult task, extremely difficult, financially speaking. We do not have any rich people we can have recourse to. But you, dear friend, can help us by your daily sacrifices.

We will send you a beautiful plastic altar if you promise to deposit in it at least ONE NICKEL each day. Each time you put in your nickel make that giving be your ACT OF LOVE to God. Surely this isn't asking too much—it isn't even the price of a coke—and God, Who will never be outdone in generosity will reward you as only He knows how.

If you want to help us, if you wish to do your part in helping to educate young Ukrainian priests, fill in the form you find below and sent it to us at the above address. In return for your co-operation, you will be mentioned in a special way in the Holy Masses, the prayers, mortification and good works of the Redemptorist Fathers.

It is our humble prayer that Christ and His Blessed Mother love and protect you and yours—always. As Christ's priests, we bless you with all our hearts.

Ukrainian Redemptorist Fathers of
St. Vladimir's College

- -

Dear Fathers,

I wish to do my part to help educate young Ukrainian missionaries and priests, and to benefit from the spiritual works of the Redemptorist Fathers.

Please send me your little plastic altar and I promise to deposit in it at least ONE NICKEL each day, as MY DAILY SACRIFICE.

Name ....

Address ....

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
[illegible]
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone [illegible] — Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

КНИЖКИ
що можна набути в
Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Терези	$2.50
Католицька Віра, [illegible]	$1.75
Проповіді на цілого року, о. [illegible]	$1.00
[illegible]	$2.00
Тайни Хрещення і Миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди о. [illegible]	$5.00
[illegible], І. [illegible]	$ .50
Любіть Україну, фотоальбум	1.25
Роксоляна, [illegible], О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. — Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1395 — YORKTON, SASK.

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton — Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя:
THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І. Франко	1.00
Боже Слов, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Відвічні Стежки, духовні читання про Божі та церковні заповіді	2.25
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
З Нами Бог—молитовник (4-е видання), 512 сторін, гарно оправлений	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассиві	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Критякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гіряк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Наміреня Ап. Молитви на Жовтень — 1
З Листів до Редакції — 3
Всі Матері Однакові—Крім Однієї — 13
Створення Стемфордської Екзархії — 16
Подорож до Святої Землі — о. М. Шудло ЧНІ. — 20
Знатимеш усе, як пізнаєш Бога — 26
Хотів би Ти знати? — 27
Українська Автокефалія — 28
Загальний Потоп — 33
Смерть Великого Владики — 35
Привіт на Золотім Ювілею ОО. Редемптористів — Сенатор Валл — 36
Христове Серце опам'ятує село — 37
Сміховинки — 38

You and your daily Rosary — 39
Bishop John Terashkewych — by Rev. M. Schudlo CSsR. — 42
Teen-Agers and Dating — Ernest F. Miller — 45
I'd Like to Know — 50
What is meant by Grace — 52
What is a Stroke? — 54
The Golden Jubilee — 57
New Ukrainian Catholic Diocese in USA — 60
Redemptorist Fathers' Golden Jubilee — 62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 10. ЙОРКТОН, САСК. Жовтень, 1956

ЗБЕРЕЖЕННЯ ПРАВ БАТЬКІВ У ВИХОВАННІ ДІТЕЙ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць жовтень потверджене й благословлене Св. Отцем)

БАГАТО хто намагаються сьогодні захопити, скупчити владу в свої руки. Зокрема це слідне в справах держав. Це стремління до централізації в деяких справах пожиточне. Однак буває, що держава стремить до централізації в ділянках, де така централізація непотрібна та шкідлива для основних прав одиниць і родин. Часто буває, що самі люди (одиниці чи родини), що їм брак ініціятиви, волі й енергії послужити собі самим своїм родинам і своїм сусідам, самі відкликуються до держави, щоб діялала в кожній ділянці людського життя.

Папа Пій XI пише в своїй енцикліці "Сорокового Року": "Несправедливим, великим нещастям і заколотом правного ладу є, коли більші й вищі організації привлащують собі діяння, що їх добре можуть сповняти менші й нищі організації". Цю засаду треба передусім застосувати до інституції, що є основою цілої суспільности, до родини.

Тому добре буде пригадати точки і засади, що їх проголосив Папа Пій XII 5 серпня 1950:

1. Держава не є чимось всевладним, що торощить всякий правний авторитет.

2. Діяння держави повинно бути прихильне, щоб члени могли найбільш успішно причинятися до добра цілої спільноти.

3. Держава не може проковтнути (абсорбувати) одиниці, ані родини. Кожний затримує і має право забезпечити свою свободу рухів, наскільки це не шкодить загальному доброві.

4. Одиниці і родини мають певні права й вольности, що їх держава має все берегти; цих прав і вольностей держава ніколи не може нарушити або жертвувати на користь мнимого загального добра. Св. Отець дає приміри: право до чести й доброї слави, право й свобода почитання правдивого Бога; природно первісне право родичів мати діти і виховувати їх.

5. Ті, що заряджують . . . справами краю, мають так поступати, щоб одиниці ніколи не були придавлені тягаром заряду держави, чи то в свойому приватному, чи то в свойому суспільному житті.

I. Права родичів

Родина з природи є старша ніж держава. Держава збудована на родинах. Права родичів у вихованні дітей є перші і їх не вільно нарушувати. Нема власти на світі, що мала б право ламати права родичів. Звичайно такого нарушення не було б, якщо б родичі були свідомі своїх прав, якщо виконували б їх і поодиноко й збірно їх боронили.

Осередком прав родичів є родина й хата. Школа є помічни-

цею в вихованні. Учителі в школі, хоч мають дипломи й платню держави, є помічниками родичів у вихованні дітей.

II. Виховання

У вихованні дітей мають співдіяти три чинники: родина, церква й школа. Від їх спільного діяння залежить будучність дитини. Виховувати—значить: приспособлювати, приготовляти до осягнення цілі. Католицькі родичі знають, що їх діти мають Бога, свого Сотворителя, пізнавати, Його любити і Йому служити і через це осягнути вічне щастя. Від стремління до цієї цілі залежить Боже благословення в їх земському житті. Католицькі родичі хочуть для своїх дітей такого виховання, що містить в собі Божі правди і тими правдами натхнене. Тому вони бажають для своїх дітей школи, де подається християнська наука, школи, що формує з їх дітей християнських дітей. Історія вчить, скільки жертв приносять християнські родичі, щоб мати й заховувати цей рід християнського виховання. Приватні релігійні католицькі школи в Америці, від найнищих степенів до університету включно, де ходять мільйони дітей, є пречистим доказом правдивого християнського духа цих родичів.

Державні власті в Канаді числяться, чи то вповні, чи частинно, з тим природним правом родичів до виховання дітей. Тому шкільні закони в провінціях позволять на навчання релігії та сепаратні школи. Однак в деяких околицях Канади є лиш нейтральні (безрелігійні) школи, і свідомі католицькі родичі, що настають на свої слушні права в вихованні дітей, мусять несправедливо платити подвійний податок: один на публичні, безрелігійні школи, а другий на свої релігійні школи, де вчаться їхні діти.

Нажаль і між католиками трапляються такі родичі, що під впливом світського духа свого матеріялістичного окруження не мають християнського переконання про виховання своїх дітей, і під різними покришками вибирають для своїх дітей школи, де нема науки релігії і де не продовжається і не доповняється християнське виховання католицької родини. Такі родичі занедбують свої найважніші обов'язки і тому колись мусітимуть здати строгий рахунок на Божім суді. Дуже часто вони вже в цім житті гірко оплакують свій блуд. Є інші родичі, що не знають, або не доцінюють своїх прав і обов'язків. Слушно про них пише один часопис: "Найбільша задача, яку можна сповнити, полягає в тім, щоб родичі цього нещасного покоління могли зрозуміти, ЩО ТО ЗНАЧИТЬ БУТИ РОДИЧАМИ".

Місійне намірення на жовтень: Щоб великодушність усіх вірних могла заспокоїти сьогоднішні потреби Місій.

Місяць листопад: Наміреннія Апостольства Молитви: Щоб Пресвята Евхаристія була осередком життя вірних.

Місійне: Щоб у Індокитаю суспільний лад основувався на християнських засадах.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ЧЕРЕЗ РЕШЕТО

"Вістник", орган УГПЦ. в Канаді накинувся на мене, бо я писав в "Голосі Спасителя", що тільки одна католицька Церква є правдивою Христовою Церквою. Тому католик, що покинув свою Церкву, не може бути в добрій вірі та спастися.

З моїх слів Шановні Редактори Вістника тягнуть ось таке заключення про протестантів, що в більшості живуть у добрій вірі та тому можуть спастися: "Значить, тут рішає особисте переконання, себто їх **добра віра,** подиктована розумом, волею й почуваннями".

Шановні Редактори, Ви тут мішаєте два поняття: сумління з об'єктивною правдою, бо кажете: "Особисте переконання людини, його власний розум, воля і почування рішають про це, що він тримається такої, а не іншої віри" (Вістник, I-IV, 1956, 11 стор.).

Добра віра спирається на осудові розуму, бо добра віра це переконання, що згадана віра чи Церква є добра. Таке особисте переконання про чиюсь віру можливе в кожного, хто не мав нагоди пізнати правду. Таке буває з більшістю протестантів, як іде про католицьку Церкву. Знають вони про неї зо своїх журналів і навчання власних міністрів. Отож їхнє знання про католицтво необ'єктивне, тому й вони в добрій вірі можуть думати, що їхні церкви добрі.

Католик, що покинув католицьку Церкву, не може мати такого переконання, хіба що він був би умово нерозвинений і тому нездібний пізнати правду. Звичайний католик має настільки знання про Церкву, що неможливо витворити в собі добру віру, що католицька віра фальшива.

Добра віра спирається на диктаті сумління, яке каже в даній хвилині, що добре й що зле. Щоб сумління було добре уложене, то його осуд мусить спиратися на об'єктивній правді. Сумління це осуд, який каже людині, що добре й що лихе.

Зважте, що сумління це **осуд розуму,** а не якийсь від нічого незалежний голос немов якесь об'явлення. Сумління це властиво наш розум, що каже нам, що треба чинити як добро й уникати як зло.

Осуд буде правдивий і сумління правильне, якщо він спирається на об'єктивній правді. Правда ж може бути тільки одна, говорячи об'єктивно. Отож і осуд сумління, якщо він правильний, мусить сказати людині дійсну правду, інакше цей осуд буде викривлений і нездібний із правдою. Якщо людина свідома неправди, тоді пробуває в злій вірі. Якщо ж несвідома, тоді живе в добрій вірі й Бог не почислить їй за зле її похибок, бо вона суб'єктивно думає, що поступає законно.

Як же іде про Христову Церкву, то Св. Письмо виразно зазначує, що вона з **волі Христа є одна** й має бути тільки одною. Отож, об'єктивно говорячи, тільки ті є правдиві християни, що належать до правдивої Христової Церкви. Тільки та Церква буде правдива, що вповні погоджується з засадами Св. Євангелії та християнського передання.

Тимчасом між так званими християнськими Церквами заходять істотні різниці в навчанні. Одні з них допускають 7 Святих Тайн, інші дві, ще інші ні одної. Одні вірять у законність розводу, другі ні. Одні допускають церковне передання, другі ні. Одні вірять у Службу Божу, другі відкидають її як видумку католицької Церкви.

Бачите, Шановні Редактори Вістника, що неможливо, щоб об'єктивно говорячи, всі церкви були однаково добрі й милі Христові, бо вони противорічать одні другим в істотних точках Св. Віри.

З цього ясно, що Ваше твердження, що "особисте переконання людини, його власний розум, воля й почування рішають про це, що він тримається такої, а не іншої віри", не витримує критики здорового розуму, бо тільки таке переконання може бути дійсним показчиком правди й нормою діяння, яке спирається на цій засадничій правді Св. Письма: "Один Пастир і одна отара!"

Ви либонь не будете твердити, що всі церкви, які притендують до християнства, є однаково правдиві й добрі, бо ж так Ви йшли б у розріз зо Св. Письмом і навчанням Св. Отців так Східньої, як і Західньої Церкви.

Ваші ж "виводи", що лихі папи ніби роблять Католицьку Церкву, не-

правдивою, мають таку переконувальну силу, як хоча б оцей аргумент: "Бувають лихі подруги, тому подружжя є чимось лихим. Бувають деякі лихі священики, тому священство є злом. Бувають лихі лікарі, тому медицина є лихом".

Бачите самі, що надужиття деяких речей деякими людьми, не робить самої речі лихою. Лихі Папи не чинять Христової Церкви ні лихою, ні неправдивою більше ніж лихі подруги не чинять лихим самого подружжя.

Радимо Вам, Шановні Редактори, панувати трохи над своїми нервами й бути, не кажу, джентельменами в полеміці, бо це либонь було б завелике домагання, але бодай людьми, що вміють спокійно дискутувати, не обкидаючи противника болотом і не ображуючи його.

Коли ж іде про те, що ми твердимо, що "Католицька Церква і єдино правдива", то на це маємо аргументи зо Св. Письма та з історії вселенських соборів, які признавали Папів за Голову Христової Церкви. Редактор Гол. Спас. обширно писав і пише про це на сторінках Голосу вже два роки, відповідаючи й збиваючи напади Митрополита Ляріона. На мої відповіді, які я взяв з Діянь вселенських Соборів Московської Духовної Академії в Казахстані, ніхто з Вас не потрапив покищо дати розумної відповіді та навести якісь дійсні аргументи, що збивали б мої твердження про правдивість Христової Церкви та про примат Папів у ній. Якщо маєте солідні аргументи, то прошу ласкаво виявити їх. Буду Вам за це вдячний.

Воювати ж так, як Ви вічно воюєте, це напевно нечесне: Чому Ви тут вічно страшите людей полонізацією? Кому тут в Америці чи Канаді загрожую полонізація? Скільки й хто з українців стався тут поляком?

Чому Ви мішаєте польську політику, яку кожен українець католик осуджує, із католицькою Церквою? Хіба Папи були поляками?

Чому Ви, Панове, не представляєте фактів у правдивім світлі, а воліє те воювати перекручуваннями, подаючи як папські інтриги польські надужиття? Це ж нечесне!

Я розумію Вас. Маєте масу відступників від нашої католицької Церкви, тому намагаєтеся викрикуванням і цькуванням затриммувати при собі тих, що далися звести псевдопатріотичний пропаганді деяких безхарактерних людців, які згодом покинули Вас і тепер співають на "іншу нуту".

Але навіть боронячи свій вчинок, треба боронити його чесними засобами.

Редактор Голосу Спасителя.

"З НАУКОВИХ ЗАПИСОК"
(Ред. Др. Г. Г. Скегар)

Рік тому я отримав такий цікавий запит: "Чи правда те, що православний Пилип Орлик був католиком?"

Переглядаючи нашу цікаву літературу, знайшов відповідь на повище питання в "Україна" (Видання в Парижі, Франція) на сторонї 357-361, книжка ч. 5, з року 1951. Автором цих матеріялів є ніхто інший, як наш православний журналіст Ілько Борщак, який поверх 35 років сидить у Парижі та добуває історичні матеріяли про нас.

Повищі матеріяли знайшов п. Борщак в щоденнику Пилипа Орлика, який є написаний латинською мовою. Орлик знав багато мов і латинкою писав так добре як по-українськи.

Для самої правди треба сказати, що Пилип Орлик був сином української матері і батька католика. Він виховний в православї і нераз присягав боротися за Україну і Православну Віру. Навіть на вигнанні в Бендерах, Орлик написав "Бендерську Хартію" в 1710 році, де виразно поклав тверде правило в таких словах: "Жеби єдина віра Православная Восточного исповіданія, под послушенством Святійшого Апостольского Трону Константинопольского вічне утверджена била". Це Орлик написав латинською мовою: "Ut sola et una Orthodoxa Fides Orientalis Confessionis sub obedienta S-ae Apostolicae Sedis Constantinopolitanae in sit firmanda..."

З Бендер, Туреччина, Орлик поїхав по Европі і з часом осівся в Парижі, Франція. Та хоч заходив він на Богослуження до грецьких чи болгарських православних церков, в міжчасі почав він заходити до римо-католицьких костелів. З Парижа переїздить він до Вроцлаву, столиці Шлезьку, 1720 року, а 17 січня, 1721 року, Орлик переходить на католицизм, і в своїм Щоденнику (дальше писаний в латинській мові) він написав слідуюче:

"Господь, що своїми божественними натхненнями піддає багато засобів до навернення, не дозволив мені, з безмежного свого милосердя, щоб я останок мого життя на блудній дорозі закінчив... і завернув мене до пізнання повнішого світла правди... Це в Вроцлаві, на Шлезьку, я доконав цього чину, в цілою моєю родиною, що за моїм прикладом повернулася до Стада Христового, під послух Найвищого Архиєрея..."

"Канадійський Фармер"
30 липня 1956.

ВІДЧИНЕННЯ МАЛОЇ СЕМІНАРІЇ КОЛЕГІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА У РОБЛИНІ, МАН.

Українці католики в Канаді збагатилися в одну гарну й дуже корисну інституцію. Нею є Колегія Св. Володимира в Роблині, манітобської провінції. Численні труднощі гамували отворення цього релігійного й народного гнізда, однак при Божій помочі поборено всі перешкоди та в понеділок, 3-го вересня ц.р. відчинено цей осередок культурного життя, звідки має промінювати світло віри й знання, звідки виходитимусь юнаки, що стануть апостолами католицької віри як світські священики чи монахи.

Були дуже слабі вигляди, щоб торжество відчинення могло відбутися з розмахом. Смерть Кир Василія відобрала святу глибоку радість та веселий настрій. Обильні дощі не дозволили масі людей прибути на торжество. Однак, не зважаючи на лиху погоду, багато людей приїхали з далеких околиць.

Торжество зачалося співаною Сл. Божою, яку відправляв Впр. о. Вол. Маланчук, Протоігумен ОО. Редемптористів, в асисті Всеч. о. Панчишина та Пр. о. Мих. Гринчишина ЧНІ. Діяконували Пр. оо. Яр. Дибка та Юрій Перейда, отці Професори в Колегії. Співав хор церкви Св. Андрея з Вінніпегу, а співав так вміло, що люди давно вже чули подібний спів.

По Євангелії виголосив проповідь Пр. о. Й. Денищук ЧНІ. про значення науки та релігійного виховання.

По Службі Божій відбувся бенкет, який приготовили місцеві жінки. Гостей було багато—навіть з далекого Вінніпегу. Гостями на бенкеті були: Всеч. Отці: А. Луговий, Золотий, Теплий, Панчишин, Овчарик, Фик, Д. Библів ЧНІ., С. Олійник ЧНІ., Мих. Гринчишин ЧНІ. Брати Християнських Шкіл з Йорктону.

Крім них були Сестри Служебниці в Йорктону та з Давфину.

Бенкет зачався молитвою. Господарем бенкету був Пр. о. Нестор Годований ЧНІ., директор Колегії Св. Володимира. Зо свого обов'язку господар бенкету знаменито вив'язався. В часі бенкету життя й товариська веселість панувала між гостями.

Підчас бенкету було багато промов. Головними бесідниками були Впр. о. Вол. Маланчук, (по-українськи) і Пан Адвокат Мих. Джінджера в Вінніпегу. Отець Протоігумен підкреслив труднощі цього великого діла, але приобіцяв, що Отці Редемптористи будуть старатися виховати для Церкви й для народу священиків і провідників. Пан адвокат висловив радість, що українці католики будуть мати таку важну інституцію як мала семінарія, бо в нинішніх часах дуже важне мати розумних провідників.

Промовляли теж Пані Вавриков, голова Манітобської ЛУКЖ. Вона заявила, що Ліга зобов'язується удержувати щороку одного студента в Колегії. Пані Вавриков передала чека на $50. на початок цього діла.

Пан Вавриков представляв укр. відділ Лицарів Колюмба—відділ Св. Йосафата з Вінніпегу і передав чека на $50. від цієї організації. Пан Вавриков теж від себе зложив дар в сумі $50. на удержання студента в Колегії.

В імені Обнови при Манітобському університеті говорив Пан Вол. Камінський, заступник голови федерації. Від Гамма Ро Каппа він вручив Отцеві Директорові трофей для найбільш заслуженого студента в наступному році.

о. З. Золотий говорив від БУК, а о. Канонік Луговий в імені Отців Манітобського Екзархату.

Отець Теплий з Давфину передав для Колегії чек на $90. від своєї парафії.

Бенкет закінчив хор Св. Андрея в Вінніпегу і соліст Єр. Щур заспівав кілька пісень.

Успіх бенкету треба завдячувати місцевим жінкам. Треба подивляти, як вони вже кілька днів перед тим постійно трудилися, щоб все до смаку приготовити.

По бенкеті гості подивляли простори залі й модерне уряджения будівлі.

Це торжество напевно запишеться нестертими буквами в серцях учасників, і можна бути певним, що немало батьків пішлють своїх синів до тої школи, де вони дістануть гарне українське католицьке виховання.

P.S.—Наука в Колегії зачалася 10 вересня з 24 учнями. Це дуже велике число на початок.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В КРАСНЕ, САСК.

26 липня 1956 наша парафія вітала Їх Ексц. Кир Андрея. М. Білінський привітав Владику хлібом і сіллю, а

маленька О. Сторожук віддеклямувала: "Вітаєм Тебе...".

Отці Ф. Боский і М. Дзюрман ЧНІ. асистували Владиці при Бож. Літургії, по якій усі подалися до галі на обід приготовлений Сестрицями.

В часі обіду виступали різні промовці: Петришин, Духніцький, пані М. Антонюк. Їх Ексцеленція теж звернули декілька теплих слів до народу.

Свято це залишиться любим спомином у душах усіх приявних.

Марія Підкович.

КОПІЯ ЛИСТА АП. ДЕЛЕГАТА

Delegatio Apostolica

Ottawa August 5th, 1956

Your Excellency,

Your letter of August 2nd has informed me of the inauguration of St. Vladimir's College, in Roblin, Manitoba. This college will have as its main scope the preparation to the priestly vocation.

May I congratulate Your Excellency for this apostolic endeavour, and exhort all members of your Clergy and all the faithful under your jurisdiction to give this magnificent enterprise their full cooperation, as they have done in the past, for the glory of God and the salvation of souls.

Once again, Your Excellency, I wish to give my full-hearted support to this institution and I grant my paternal blessing to all those who will collaborate in its progress and development.

Fraternally yours in Christ,

PANICO

Ap. Del.

His Excellency
The Most Reverend Maxime Hermaniuk, CSsR.
Administrator of the Apostolic Exarchate of Winnipeg,
235 Scotia St.,
Winnipeg, Man.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Європі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

ВАЖНЕ

Оголошення

Подаємо до відома всім нашим Читачам, що вже появився **молитовник "З НАМИ БОГ".** Це вже четверте видання.

Молитовник має літургійні тексти взяті з нового римського служебника. Перед текстом Служби Божой є доволі обширне вияснення Божественної Літургії та значення обрядів-церемоній.

Мова справлена й літературна. Тексти прикрашені новими гарними клішами...

Отож спішіться й негайно замовляйте їх. Молитовник справлений у полотно: $3.00.

Вишліть ще сьогодні своє замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

ПРИКЛАДИ ДО НАСЛІДУВАННЯ

1) Джедбург, Саск. (22-9-VII-56)

Вперше від основання парафії ми мали святу місію під проводом о. М. Щудла ЧНІ. Місія гарно вдалася, бо парафіяни взяли доволі численну участь у відправах і місійних науках.

Комітет вибудував чудовий хрест, пам'ятник місії. Пан Звірський, наш спритний коваль, задармо зробив цей хрест.

За заохотою о. місіонера наші парафіяни зложили немало грошей на закуп оцих речей для церкви:

1) **Євангелія:** Д. В. $55.00, Франк Е. Влох $35.00; А. З. $35.00.

2) **Шаль:** Панство Іван Хруник— $35.00.

3. **Вічна лямпа:** Панство Г. Паньковський $20.00 і С. Влох $15.00.

4) **Хрест і кропильничка:** Юрій Лис $16.00.

Отець місіонер поблагословив усі ці речі 21 вересня на вечірній Сл. Божій. Побожні членкині церковного товариства закупили два медальони (Матері Божої і Христового Серця) та нашили їх на фелони.

По благословенні речей і фелонів Отець місіонер дав учасникам спеціяльно видруковані образці-пам'ятки.

Присутній.

2) Модельфарм, Саск. (29-VII-5-VIII-1956)

Вже 22 роки не було в нас святої місії. Цьогорічна місія відбулася під проводом о. М. Щудла ЧНІ. Поматав йому в відправах о. Фр. Боский ЧНІ. і двічі о. Новак ЧНІ., уроженець Модельфарм.

Люди дуже гарно приходили на місію вранці та ввечорі. Неодин приступив до Св. Тайн, від яких сторонив довгі літа.

Заохочені о. місіонарем парафіяни зложили свої жертви на закуп оцих речей:

1) **Чаша:** Гнат Блазейко $50.00, Анна Яремко $25.00, Панько Хруник $5.00, Андрій Войтас $25.00, Анна Муха $25.00; Анастасія Р. Хруник $10.00 Анна Дубровня $25.00; Кат. Середа $25.00, Пані Б. $5.00, Кат. Войтас $10.00, Роман і Марія Середа $25.00.

2) **Клячник і медаліон:** Пан Муха $25.00, Анна Шпак $10.00.

Крім цього наші парафіяни рішилися збудувати в церкві іконостас, бо в 1957 святкуємо 50-ліття існування парафії.

На цю ціль панство Мих. Гопко, наш добрий дяк і його дружина обіцяли $200.00 і пан Дзюбало $200.00. Жіноче церковне товариство має $600.00 на цю ціль. Сподіємось, що нам удасться збудувати артистичний іконостас, бо інші парафіяни зложать ще нові жертви.

Парафіянин.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
25-літній ювілей подружжя

9-го червня ц.р. в суботу ввечері по молебні Пр. о. М. Дзюрман уділив благословення панству Матеєві й Анні Кушко з нагоди їх 25-літнього ювілею подружжя. По відправі ювіляти прийшли до народного Дому, де багато громадян і родина ждали на них.

Пан Хруник привітав ювілятів і пояснив ціль вечірка.

Слідували перекуска і різні бесідники, особливо син ювілятів, учитель Методій побажав Батькам кріпкого здоровля на многі літа.

При кінці пан Кушко подякував усім присутнім за їх щире серце.

Наступило многолітствіе.

Зібрано $10.00 на радіопрограму і $8.00 на Голос Спасителя.

Щира подяка Гостям і Многая Літа ювілятам.

Гість.

ТРАНСКОНА, МАН.
Відійшов у вічність
бл. п. Ф. Кішинський

Дня 30 серпня 1956 упокоївся в Бозі заслужений парохіянин церкви Св. Михаїла Фран Кішинський, прожившн 72 роки. Він походив з села Щитівці, повіт Заліщики, Зах. Україна. До Канади прибув 1909 р. й увесь час мешкав у Трансконі, працюючи в залізничих варстатах, аж поки не пішов на пенсію. Увесь час був активним членом парохії, членом Запом. Брацтва Св. Николая, Кредитової Спілки, Апостольства Молитви. За молодших літ був членом управи парафії і завжди гідно вив'язувався зо всіх своїх обов'язків. Був побожною, характерною людиною і щирим патріотом свого народу. Виховав гарно троє дітей: Івана (покійний), Михайла й Емілію, замуж. Н. Гунчак.

Похорон відбувся дня 4 вересня зо Службою Божою в церкві Св. Михаїла. Парох Всеч. о. Дм. Шевчук прощав покійного теплими словами, вказуючи на три етапи його дороги: гідне життя, чесну смерть і щасливу вічність. Особливо підкреслив жертвенність покійного на потреби церкви й на інші добрі цілі. На фонд будови нової церкви в Трансконі він оставив 200 долярів, чим дав гарний приклад, як ділом треба доказувати любов Бога і народу.

Після похорону відбулася в парох. галі спільна перекуска, яку приготовили пані з ЛУКЖ. До присутніх гарно промовив п. В. Топольницький. Щиро дякували своякам і учасникам похорону син Михайло і донька Емілія. При тій нагоді присутні склали на руки пані А. Бабій $25.00 на католицьку пресу. З цієї суми вділено

$10.00 на прес фонд Голосу Спасите-
[illegible]

Вічна Йому Пам'ять!

ЙОРКТОН, САСК.
Весільні Дзвони

В суботу 14 липня відбулось гарне вінчання Савелі Яремко з Іваном Голубішем в церкві МБНП в Йорктоні.

Молода є дочкою п-тва Василя й Катерини Яремко з Йорктону і бувша членкиня УКЮ. Молодий є сином Гната й Агати Голубіш з Вінніпегу.

П-во Іван і Савеля Голубіш

Весільне прийняття відбулося в парафіяльній залі, де Господарем був п. Вас. Козакевич. Побажання для молодих зложили п. Ів. Панчук, пані Ю. Кіц і Пр. о. П. Малюга ЧНІ., який звінчав молодят. Родина Яремків добре знана в йорктонськім окрузі й діяльна в парафії.

З нагоди весільної гостини переведено збірку на пресовий фонд Г.С., що принесла $10.00.

Всім жертводавцям щира подяка й молодій парі "Многая Літа!"

Приятель.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
Вінчання П-ва Мих. Вергун і Зоня Домшей

Дня 21. липня 1956, в 3 год. пополудні, в церкві М.Б.Н.П., о. С. І. Шавель ЧНІ. звінчав Михайла Вергун і

П-во М. і З. Вергун

Зоню Домшей. Рано в згаданій церкві відправилася Сл. Божа в їх наміренні. Молодята приступили до св. Тайн, щоб з Богом зачинати нове життя.

Молодий, Мих. Вергун мешкає в Торонті. Родичі його повмирали в старім краю. Молода, Зоня Домша, це донька добре знаних парафіян у Бівердейл, Саск. Її тато є від многих літ старшим братом у церкві. В них нераз гостить священик по відправі. Молода літами належала до парафіяльного хору, який провадить знаний диригент Іван Бонцаль.

По шлюбі в парох. домі в Йорктоні відбувся бенкет. Предсідником був Іван Попович. Гостину зачато спільною молитвою, яку зачав о. С. І. Шавель ЧНІ. Підчас бенкету о. парох короткою промовою поґратулював молодятам і пожелав їм здоровля, довгих літ життя, до смерти взаїмної любови та много Божих ласк...

На бенкеті було присутніх багато людей. Молодят обдаровано численними дарунками.

Вкоротці молода пара відїхала до Торонта, де стало буде мешкати.

При кінці гостини згадано за добру пресу. На ту ціль Іван Попович з Джедбург зібрав 22.67. З того на укр. радію-передачу дано 7.00.

Всім жертводавцям спасибіг, а молодятам "многих і благих літ".

Присутній.

ВАЙТСЕНД, САСК.

Неділя 2 вересня останеться пропам'ятним днем для родини Библів, бо того дня парафіяни з Вайтсенду спеціяльно вшанували Пр. о. Дмитра, ЧНІ., з нагоди його 10-річчя священства й Пр. Сестру Мехтильду ПНДМ. з нагоди її 25-річчя монашого життя.

День був дуже гарний. Вся родина прибула на це торжество, крім брата Василя, який служить при війську в Англії й 2 сестер Анни й Ольги, що мешкають в Ошаві, Онт.

Пр. о. Дмитро відправив співану Службу Божу в наміренні цілої родини й всіх приявних. По Службі Божій відбувся бенкет в парафіяльній залі.

Господарем бенкету був п. Ів. Шумей. Він пояснив значення цього свята й в імені парафії зложив святочні побажання. Потім покликав до слова Пр. о. Малюгу ЧНІ., який висловився похвальними словами про родину Библів, підкреслюючи заслуги пані Библів. Потім покликав Пр. о. Дмитра ЧНІ., який подякував всім, особливо своїй матері, за гарне прийняття. Пр. С. Мехтильда, ПНДМ. також подякувала всім приявним за їх щиру гостинність. Опісля доручено їм дарунок від парафії й відспівано многоліття. Бенкет закінчився молитвою.

Присутній.

Нові Книжки

"ПІСНЯ ПРО ВЕРНАДЕТУ"
Фр. Верфель
Переклад на українську мову
Григорія Голіяна
528 сторін
В твердій оправі—Ціна $4.00

СПІВАНИК ЛІРА-СУРМА
з нотами і повним текстом.
Нове побільшене видання. Поверх 500 пісень. Всі пісні прикрашені народними орнаментами.
628 сторін, в гарній твердій оправі.
Ціна $5.00

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Панство Василь і Олена Панчук відсвяткували в Вішарт свій 50-ний ювілей. Пр. о. М. Дзюрман відправив молебен у їх наміренні, вділяючи їм особливішого благословення.

Ювіляти походять з Миколаєва бі-

Панство Вас. і Олена Панчук

ля Бродів. В 1928 р. прибули до Канади з 2 дочками й одним сином, осідаючи біля Вішарт.

Завжди брали живу участь у церк. і народній праці парафії.

По відправі в церкві всі удалися до народного дому на спільну вечерю. Пр. о. Дзюрман похвалив ювілятів і побажав їм Многая Літа!

З нагоди ювілею ювіляти пожертвували 10 дол. і Лисик 5 дол. на пресфонд Голосу Спасителя.

Многая Лита Ювілятам.

М. П.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Похорон бл. п. Пелагії Хруник

Побожна наша парафіянка церкви в Модельфарм, Саск., Пелагія Хруник, покинула нас 23 липня 1956 р., прийнявши Святі Тайни. При її смерті були: брат В. Домший і діти Іван, Ольга, Агафія і пані Скалуба з сином.

Бл. п. Пелагія походила з села Ляшки в Зах. Україні. В 1910 р. приїхала до Канади, де вийшла заміж за П. Хруника.

Бог послав їй 11 дітей, що прегарно виховала. Дві дочки Анна й Єва вступили до Згромадження Сестер Служебниць. Син Іван фармує в Вест

Бенд, займається політикою й помагає дякувати в церкві. Інші діти живуть по різних містах Канади.

Покійна була дуже побожна й радо гостила Отців у своїй хаті.

В середу ввечорі був парастас, в четвер Пр. оо. Боский, Кучмяк і Сирота відправили похорон. Літургія була з дияконами. Вона спочиває на церковнім цвинтарі біля могили мужа, що помер 10. II. 1956 р.

По похороні гості удалися на поминки до церковної залі, де о. Боский склав кондоленції цілій родині Хруників (3 сини, 8 дочок і 27 внуків).

З цієї нагоди переведено збірку на прес-фонд Голосу Спасителя і радіопрограму.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійній "Вічная Пам'ять!"

Приявний.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ДРУГЕ ВИДАННЯ ПАМФЛЕТУ
"Eastern Rite Catholics"

Книжечка о. Мих. Щудла ЧНІ.: "Eastern Rite Catholics" видана в початку березня в 10,000 примірниках моментально розійшлася, бо в ній Автор порушив всі важніші справи, які заторкують Східніх католиків, особливо українців.

Виясняє значення обряду, обов'язок триматися рідного обряду, чому треба зберігати східні обряди, взаємини між латинниками та східніми католиками (хрещення, шлюби, похорони, тощо) й подає коротке вияснення Служби Божої.

Невпинні замовлення книжки змусили Автора приготовити до друку друге видання, яке тепер саме появилося. Воно справлене й поліпшене.

Українці католики повинні подбати, щоб їхнім сусідам, католикам латинського обряду дісталася ця цінна книжечка, бо вона подає дуже багато інформацій про наш обряд, який для численних наших братів латинників подекуди ще зовсім чужий.

Спішіться, замовляйте цю цінну книжечку для своїх дітей і приятелів. Книжечка коштує 15ц. Шліть свої замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найщирішу подяку Матінці Божій Неустанної Помочі і Св. Тересі, і Св. Антоніеві за одержані ласки.

Василь И. Явний.

Складаю найсердечнішу подяку Найсв. Серцю Ісуса, Матері Божій Неуст. Помочі, Св. Терені від Д. Ісус, Св. Ап. Юді Тадеєві, Митроп. Андрієві Шептицькому, і всім Святим за здоровля моєї донечки і за всі отримані ласки.

А. К., Вінніпеґ.

Складаю подяку Хр. Серцю, Преч. Дівi та Св. Йосипові за вислухання молитви. Даю на Службу Божу за ласку витривалости аж до смерти.

Анна Разновська, Мусомін.

Складаю щиру подяку Св. Анні за отримані ласки й вислухані молитви.

Сестра Василія СПНДМ.

ДІСТАВСЯ НА ВОЛЮ
Всеч. о. Микола Бучко

25 лютого цього року прибув до Парижа Всеч. о. Микола Бучко. Стараннем Всесв. Отця М. Ван де Малє, Генерального Вікарія для українців у Франції, о. Бучко одержав візу і повволення побуту у Франції. В році 1945 він був засуджений на 10 років тяжкої праці у копальні коло Уралу, недалеко від Воркути. По скінченні цієї незаслуженої кари поїхав до Москви, де очікував дня звільнення і повороту до батьківщини. Бувши українцем з Югославії, ця держава не хотіла його прийняти, і тільки по 14 місяцях перебуття у Біково, побачив вільний світ. Тепер приходить до себе і до здоровля по 12 роках. Аж до смерти Сталіна відносини у концентраційних таборах були страшні; люди умирали як мухи. Отець Бучко, визнаючись на медицині, урятував неодне життя. Ще тисячі українців перебувають у тюрмах Совєтської Росії; деякі вернулися додому в Галичині, між ними священики і три наші епископи: Митрополит Йосиф Сліпий, Преосв. Микола Чарнецький ЧНІ. і Преосв. Іван Лятишевський.

З ліва на право: Всеч. о. Канцлер М. Леневець, Всеч. о. Ник. Бучко, ВПреп. о. М. Ван де Малє, ЧНІ., Генеральний Вікарій.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви:

Е. Борух, Гронлід	1.00
Анна Качмар, Вилмінґтон	1.00
І. В. Кучер, Пистбург	1.60
Анна Кметь, Вінніпеґ	1.00
З похорону бл. п. Вол. Бздель, Виніярд	26.56
Пані С. Мельник, Кемпбел	1.00
Пані Я. Скільник, Йорктон	1.00
С. Сіяк, Ріджайна	2.00
Пані А. Молдовець, Патерсон	1.00
А. Дяків, Ванкувер	1.00
З похорону бл. п. Фр. Кішинський, Транскона	10.00
Павліна Гордій, Мондер	1.00
Анна Чарній, Балтимор	.50
Всеч. о. П. Ру, Кукс Крік	8.75
Сес. Василія СПНДМ, Елізабет	1.00
Марія Ріпа, Варрен	1.00
М. Васильців, Саскатун	1.00
На машину—	
Марія Кравчук, Вішарт	1.00

Хрестна Порога

Ціна 10ц.
Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ВЕЛИЧНІ СВЯТКУВАННЯ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

Українські Отці Редемптористи врочисто відсвяткували врочисто свій Золотий Ювілей 30. IX. 1956 (1906-1956)... Це п'ятдесятиліття існування східної вітки Чину ОО. Редемптористів. 6 вересня 1906 р. пок. отець А. Делярій відправив у Йорктоні перший раз Службу Божу у східнім обряді.

З того часу маленьке зернятко, зрошене потом і оживлене молитвами цього Христового піонїра, розрослося в прегарну вїцепровінцію.

В ювілейних святкуваннях узяли участь: Їх Екск. М. Германюк ЧНІ., Г. де Кеніж, протоїгумен бельг. провінції, М. Ван де Мале, ЧНІ., генеральний вікарій для укр. католиків у Франції, сенатор В. Валл, о. В. Маланчук, Протоїгумен йорктонської вїцепровінції, о. А. Винник, представник ЧСВВ., представники торонтонської і французької провінції, о. І. Олійник і багато інших гостей.

Вранці о 10 год. Кир Максим відправив архиер. Сл. Божу. Потім було прийняття в параф. залі. О 2.30 пополудні відбулася прегарна академія в Dr. Brass Auditorium. Розлога заля була виповнена гістьми.

В часі академії важніші гості склали привіти й побажання. Виступали хори нашої параф. школи, Колегії Св. Йосифа, Академії Б. М. і парафіяльний.

Впр. о. В. Маланчук, Протоїгумен, подав коротку історію розвою вїцепровінції, підкреслюючи ролю пок. о. А. Делярія. Сенатор Валл говорив трьома мовами: по-англ., по-франц. і по-українськи про важливу працю ОО. Редемптористів серед укр. народу.

Врочита Академія закінчилася відспіванням гимнів. Преп. Сестри Служебниці запросили гостей на вечерю до Академії, приймаючи їх стейком і іншими потравами.

Пр. о. Малюга ЧНІ. був провідником урочистостей і Академії. Гарно вив'язався зо свого завдання.

Ввечері Настоятелі вислали телеграму до Впр. о. Архимандрита, В. Гудро, в Римі, повідомляючи його про святкування ювілею.

Парафіяни склали гарний дарунок на руки Впреп. о. В. Маланчука ЧНІ., а БУК через свого представника адв. Кіндреда зафундував одно вікно для величної нової церкви в Йорктоні.

Преп. Сестри Служебниці, між якими була настоятелька з Вінніпегу, Сестра Матея, прегарно прибрали церкву, за що їм належиться щира подяка.

Редактор Голосу Спасителя

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 10. ЙОРКТОН, САСК. Жовтень, 1956

Всі матері однакові—крім однієї

КОЖНА мати, що їй люди віддають честь та хвалу ради заслуг її сина знає, що така честь ані на крихітку не зменшує честі свого сина. Чому ж, отже, деякі люди думають, що почитаючи Матір Ісуса, кривдимо Христа? Багато людей фальшиво твердять, що ми адоруємо Марію і робимо її богинею. Всі знаємо, що це неправда. Тому такий закид треба ігнорувати.

Чи знаєте, звідки починається це забуття й холодне ставлення в деяких людей до Божої Матері? Від того, що вони не усвідомлюють собі, що її Син Ісус це Предвічний Божий Син. В тій хвилині, коли людина ставить Божественного Спасителя на рівні з Карлом Марксом, чи з Юлієм Цезаром чи з Дарвіном чи з Лютром цебто коли вважає його тільки за іншу людину, або за іншого релігійного реформатора, **тоді** згадка про особливішу честь для Його Матері стає відразлива. Кожний може сказати: "Я маю свою матір, і моя така добра як твоя". Це причина, чому так мало пишуть про матері якихбудь великих осіб на світі, бо кожну матір уважається за найліпшу. Жадна смертельна мати не має права до більшої любови від другої. І тому жадні сини й дочки не є обов'язані вибирати **чиюсь** матір і уважати її за матір матерей.

Четверта Заповідь, що каже: "Шануй **свого** батька і **свою** матір", нічого не каже про пошану матері Гандія, чи батька Гетьмана Богдана Хмельницького. Однак, ця заповідь не виключає **адорації** Небесного Отця. Коли ж Небесний Отець посилає Свого Божественного Сина в цей світ, тоді четверта заповідь, що приказує шанувати нашу земну матір, не виключає віддавання честі Матері Божого Сина,—нашій небесній Матері.

Якщо Марія тільки Мати іншої людини, тоді вона зовсім не могла б заразом бути і нашою Матір'ю, бо кровні зв'язки надто

виключні. Тіло признає тільки одну матір. Дух, одначе, позволяє ще й на іншу матір. Коли ж Марія Мати Божа, вона може бути Матір'ю всіх тих, що їх Христос відкупив.

Ось ключ, щоб зрозуміти Марію: Ми не починаємо від Марії. Починаємо від Христа, Сина Бога Вишнього! Що менше думаю про Нього, то менше думаю про неї. Що більше адорую Його Божество, то більше почитаю й Материнство; що менше адорую Його Божество, то менше причин маю шанувати її. Ніколи не знайдемо такого, що направду любить Спасителя, а не любить Марії. Її Син вчинив її Материнство цілком відмінним. Вона не є **приватна** особа; всі інші матері саме такі. Ми не вчинили її відмінною; ми **знайшли** її відмінною. Не ми вибрали Марію. **Він вибрав її!**

Стараймося представити собі Ісуса й Його Матір. Христос це Посередник між Богом і людьми; вона Посередниця між Христом і нами. Спаситель це Посередник між Богом і людьми. Посередник це наче міст, що лучить два противні береги ріки, з тією різницею, що тут міст є між небом і землею. Так як людина не може діткнутися стелі без драбини, що служить як посередник, так і грішна людина не може осягнути Бога хіба через Одного, що є заразом Богом і людиною. Як Людина Він може діяти в нашому імені, взяти на Себе наші гріхи; як Бог, всі Його слова, чуда та смерть мають безконечну вартість і тому Він міг віддати нам більше як ми втратили. І справді Бог стався людиною, не перестаючи водночас бути ні Богом ні людиною, і тому Він нашим Посередником, Спасителем.

Тепер другий бік образу. Марія це Посередниця між Христом і нами. Коли студіюємо Ісусове життя, і бачимо Його як першого вигнанця, переслідуваного жорстоким правительством, бачимо як Він працює в столярні, вчить і відкуплює, то знаємо, що те все почалося тоді, як Він взяв на Себе нашу природу й став чоловіком. Якщо Він не був би взяв нашого людського тіла, ми ніколи не чули б Його причтей і Божественної науки і не бачили б, як Він прощає тим, що прибили Йому руки й ноги до хреста. Це **вона** дала Спасителеві людську природу. Він попросив **її** дати Йому людське життя, дати Йому руки, щоб ними благословити дітей, ноги, щоб ними шукати загублених овечок; очі, щоб оплакувати померлих друзів, і тіло, щоб терпіти і так дати нам відродження в свободі та любові.

Через неї Він став мостом між Богом і людьми. Без неї Бог не стався б чоловіком, без неї ми не мали б Спасителя! Коли маємо коробочку, що в ній переховуємо скарби, знаємо, що треба добре берегти ключа до коробочки. Однак ніколи не думаємо, що ключ це скарби, хоча добре знаємо, що без ключа не можемо добути скарбу.

Марія це гейби той ключ. Без неї не маємо доступу до Христа, бо Він прийшов через неї. **Вона не рівняється** з нашим Спасителем, бо вона сотворіння, а Він Сотворитель. Однак, коли втратимо її, не зможемо дістатись до Нього! Це саме причина, чому таку велику вагу покладаємо на неї; без неї ми ніколи не зрозуміли б, як був збудований цей міст між небом і землею.

Всетаки хтось міг би сказати: "Наш Божественний Спаситель

для мене вистачає. Мені не потрібно її". Але Він її потребував! Щобільше! Він Сам сказав, що вона потрібна й нам, бо Він дав її нам за Матір. У Велику П'ятницю, коли був прибитий до хреста за наше спасіння, Христос поглянув на Своїх двох найміліших осіб на землі, на Матір і улюбленного учня, Івана. Як Син, Він думав про Свою Матір; як Спаситель людського роду, Він думав про нас. І тому дав нам Свою Матір, кажучи: **"Ось Мати твоя".** Потім звертаючись до неї, кличе її титулом загального материнства: "Жено". Пригадав їй кожного з нас словами: **"Це син твій".**

Нарешті, для нас стає більш зрозумілий опис в Євангелії про Його народження, іменно, Марія "породила свого Сина **первенця** і сповила Його і положила в ясла" (Лк. 2, 7). Чи це значить, що вона мала мати ще інші діти? Зовсім певно! Але не по тілу й крові, бо ж Ісус був її одиноким Сином! Але вона мала мати інші діти по **духу,** що з них Іван був перший у стіп хреста, потім Петро може був другий, Яків третій, а ми може вже аж мільйонові та мільярдові з її дітей. Вона породила **в радості** Христа, що нас відкупив, а нас родить у болях і смутку, бо ми відкуплені Христом.

Ніхто не може приступити до статуї матері, що тримає дитя на руках, щоб відрубати матір і так дістати ціле дитя. Нарушити її це зруйнувати дитя. Таке саме з Ісусом і Марією. Всі релігії на світі губляться в мітології та легенді за вийнятком християнської. Христос абсолютно нічого спільного не має з поганськими божками саме тому, що Він тісно зв'язаний із **женщиною** і з **історією.** "Родився від Марії Діви; страдав при Понтію Пилаті".

Хоч Марія нерозлучно зв'язана з Христом, вона не відбирає Йому слави. Це було б жорстокістю твердити, що вона відтягає душі від Христа. Це означало б, що Христос вибрав собі самолюбну Матір, Він, що є самою любов'ю. Якщо Марія не допускала б когобудь до її Сина, тоді зовсім слушно й без вагання її можна б виректися! Але так воно не є. Вся її слава це слава для Христа. Христос навіть хоче, щоб ми Його Матір якнайбільше любили й почитали. Якби так хтось зайшов до вашої хати й відмовився б заговорити до вашої матері, чи ви повірили б йому, що він направду вас любить? Як прикро, отже, мусить це бути Спасителеві, коли люди, особливо християни, не шанують і не люблять Його Матері? Чи вона, що є Матір'ю Ісуса, не досить добра для нас? Ми ніколи не мали б Божественного Спасителя, коли б Він не вибрав її! Якщо одиноке оскарження, що його Христос мав би проти людини на Страшнім Суді, було б, що та людина любила Його Матір забагато, тоді та людина буде дуже щаслива.

Та як наша любов не починається від Марії, так, отже, вона не кінчиться нею. Марія це вікно, через яке людство вперше поглянуло на Божество на землі. Або краще вона подібна до побільшувального скла, що робить більш інтесивною нашу любов для її Сина, а наші молитви чистіші та палкіші.

Бог, що сотворив сонце, також сотворив місяць. Місяць не відбирає блиску сонцю. Якби не сонце, то місяць був би тільки згорений вуглик, що літав би в величезному просторі. Все світло

місяця відбивається з сонця. Подібно і Пресвята Діва Марія відбиває Свого Сина. Без Нього вона ніщо. Разом із Ним, вона Мати всіх людей.

У темних ночах ми дуже вдячні місяцеві. Коли бачу місяць, знаю, що мусить бути й сонце. Так і в цій темній ночі земної кулі, коли люди відвертаються від Того, що є Світлом світу, споглядаємо на Марію наче б на місяць, щоб вона провадила нас аж до тієї хвилини, коли побачимо саме сонце—Її Сина. Ідім до Марії, багато молімся до неї і переконаємось, що вона нас вислухає. Вона ж наша Мати.

Бувало, коли вояки вмирали на полі бою, багато з них висловлювали своє останнє бажання: "Я хочу своєї мами". Був тільки один такий вояк, найбільший з усіх, що вмираючи на полі бою Голготи, відвернув цей порядок і дав найбільший доказ любови, давши **нам Свою** Матір: "Ось, це Мати твоя". Дав би Бог, щоб у часах, коли матеріялізм, секуляризм та ненависть між народами такі поширені, кожний з нас звертався до Небесної Матері, Марії, кличучи: "Мати Христова, я люблю тебе, я хочу тебе."

(Свобідний переклад: "All Mothers Are Alike—Save One" by Bishop Fulton J. Sheen, подав Н. Якимишин, ЧНІ.)

Створення Стемфордської Екзархії

ЄПИСКОПИ-ПОМІЧНИКИ

Св. Отець Папа Пій XII. створив нову Екзархію (Діецезію) нашого обряду в ЗДА, з осідком у Стемфорді, Конн., а її Апостольським Екзархом заіменував Преосв. Кир Амвросія Сенишина, що від 1942 р. був Єпископом-Помічником нашого Екзарха ВПреосв. Архиепископа Кир Константина Богачевського.

Іх Ексцеленція Екзарх Преосв. Кир Амвросій Сенишин

До нової, Стемфордської Екзархії належать усі парохії, які є в стейті Ню Йорк і в стейтах Нової Англії (New England), тобто в стейтах Майн, Нюгемсфір, Вермонт, Массачусетс, Ровд Айленд і Каннектікат.

Єпископом-Помічником для нашої, філядельфіської, Екзархії заіменовано Впр. о. Монсіньора Йосипа Шмондюка, пароха церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Гемтремку, Миш., який одержав титул Єпископа Зевгми в Сирії.

Одночасно Св. Отець заіменував Єпископом-Помічником для Питсбурзької Екзархії Впр. о. Степана Й. Коціска, канцлера тієї Діецезії, який одержав титул Єпископа Тгевесте. Екзархом тієї Діецезії є Преосв. Николай Т. Елько.

Єпископ-номінат Й. Шмондюк, син Михайла і Марії, які вже не живуть, народився в місцевості Валл, Па. Він учився в коледжі Св. Йосипа у Філядельфії, потім у Папській Семінарії Св. Йосафата в Римі і в колегії Ангелікум та в колегії Пропаганда, також у Римі. Його висвятив у Римі 29. березня 1936 р. Єпископ Олександер Стойко, Владика-Ординарій Мукачева, Закарпатська Україна.

Єпископ-номінат Й. Шмондюк мав пастирські призначення в церквах Св. Петра і Павла в Аліквіппа, Па., Св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., Св. Миколая в Пасейку, Н.Дж., і Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Гемтремку, Миш.

Єпископ-номінат Степан Коціско, син Івана й Анни, народився 11. червня 1915 р., в Міннеаполісі, Мінн. Він учився в Назарет Голл у Ст. Пол., Мінн., і в Папській Семінарії Св. Йосафата в Римі. Його висвятив у Вічному Місті 30. березня 1941 року Єпископ Олександер Євреїнов.

Єпископ-номінат С. Коціско мав пастирські призначення в греко-катол. церкві Св. Степана в Линдорі, Па. Він учив у семінарії Св. Кирила і Методія в Питсбургу від 1949 до 1956 р. Був членом діецезального трибуналу Питсбурзької Екзархії від 1947 до 1956 р. і був канцлером тієї Екзархії від 1956 р.

Молоді літа і студії Екзарха Амвросія

Преосв. Амвросій, ЧСВВ, народився в місті Старий Самбір, 23. лютого 1903 р. Походить він з української урядничої родини. Ходив до школи в рідним місті. Потім, будучи в Інституті Св. Йосафата, продовжує гімназійне навчання. Його Настоятелем був Всесв. о. д-р Іван Бучко, теперішній Архиепископ для Українців у Західній Европі.

Опісля вступає до манастиря Отців Василіян і відбуває новіціят в Крехові, під проводом відомого Магістра, Впр. о. Миколая Лиска, ЧСВВ., а філософічні і богословські студії в колегіях в Лаврові, Добромилі й Кристинополі. Висвятив його на священика перемиський Владика Преосв. Йосафат Коциловський—23. серпня 1931 р.

Перші парафії

Після свячень перебуває один рік в Кристинополі, а потім перенесено його до церкви Успення Пречистої Діви Марії в Варшаві, де Отці Василіяни заснували парафію, щоб нести духову, а нераз і матеріяльну поміч українцям, яких доля туди кинула. Там працював Преосв. Амвросій два роки. Церква Успення в Варшаві гарно репрезентувала наш обряд і наш нарід. Апостольський Нунцій приходив на Богослужби і був гостем у манастирі. Потім наш Екзарх виїхав до Америки, а саме до Чікаґа, де став ігуменом манастиря Отців Василіян. Тут Преосв. Амвросій розвинув дуже жваву й успішну діяльність. Під його проводом, а часто й за його почином Отці Василіяни довершили визначних діл, сплатили тяженькі довги церкви Св. о. Николая, обновили храм, основали цілоденну школу, розбудували манастир, збудували шкільний будинок і залю, закупили дім Сестер, врятували церкву Пресв. Богородиці на Савті, закупили каплицю на Бернсайді, а дім на Вест Пулман, докупили площу на Савті, спровадили Сестер, упо-

рядкували цвинтар, загосподарювали й розбудували город-парк Св. о. Николая. Дали повну духовну обслугу.

Евхаристійний Конґрес у Шикаґо

Про Евхаристійний Конґрес Східних Обрядів у Шикаґо пише Єпископський Ординаріят так: "Минулого року (1941) зорганізували і перевели славний Евхаристійний Конґрес. Його Святість Папа Пій XII переслав їм благословення. Президент Русвелт зложив побажання. Явились Ексцеленція Апостольський Делеґат, Архиєпископ й Єпископ. Вся католицька преса помістила світлини і теплі згадки. Світова преса мільйонових міст Шикаґа і Ню Йорку післала там своїх репортерів. Був це перший величний виступ українців на світовій арені. А у всіх тих ділах вів та почин давав Впр. о. Ігумен Амвроз, ЧСВВ, Єпископ-Номінат".

Єпископ-Помічник

Своєю успішною діяльністю в Шикаґо й улаштуванням Евхаристійного Конґресу в 1941 р. тодішній Ігумен ЧСВВ Амвросій звернув увагу на себе і став епископом-помічником для нашої Екзархії, 6. липня 1942р.

Консекрації довершив ВПреосв. Кир Константин Богачевський в церкві Св. Николая в Шикаґо, 1лл., 22. жовтня 1942.

Праця для Духовних Семінарій

Осідком Владики Амвросія став Стемфорд, Конн., де ВПреосв. Кир Константин закупив ще 1933 р. більшу посілість з будинками й куди Владика Ординарій переніс Малу Духовну Семінарію та відкрив там "гайскул" (1933), а потім і коледж (1939). На бажання ВПреосв. Кир Константина Преосв. Кир Амвросій перейняв безпосередню опіку й провід над Семінарією і школами в Стемфорді, і перепроваджуючи в життя бажання Владики Ординарія, вклав дуже багато праці для їх розбудови й піднесення їх виховного й навчального рівня.

Коли ВПреосв. Архиєпископ вирішив будувати будинок для Великої Духовної Семінарії у Вашінґтоні, Преосв. Амвросій дуже багато поміг у переведенню будови, як також підготовив торжества благословення угольного каменя (1950) і благословення викінченого будинку (1952).

Товариство Св. Пія

Щоб збільшити духовні покликання, наші Владики заклали Т-во св. Пія (1954 р.). Під безпосереднім керівництвом Преосв. Амвросія Товариство розвинуло в останніх двох роках жваву діяльність, скликуючи відповідні конференції молоді "гай-скулів" і вищих кляс народних шкіл та заохочуючи молодь до духовних покликань на сторінках католицької преси, а дорослих до складання жертв на уфундування стипендій для богословських студій. Товариство мало успіх у своїй діяльності.

Конґреси Марійських і Вівтарних Дружин

Щоб збільшити духовні покликання, наші Владики звернули увагу на вівтарних дружинників і Марійських дружинниць. В порозумінню з ВПреосв. Кир Константином Преосв. Амвросій зорганізував і перевів успішно три з'їзди (конґреси) Марійських дружинниць—1946, 1953 і 1956 рр.—та два з'їзди вівтарних дружинників—1953 і 1956 рр.—всі в Стемфорді, Конн.

Згромадження Сестер П.Б.М. і дівоча Академія

Співпрацюючи з ВПреосв. Кир Константином, Владика Амвросій оформив 1944 року Згромадження Покрова Божої Матері та заснував Академію (гай-скул) для дівчат в Стемфорді, яку ведуть згадані Сестри. Вони також ведуть адміністрацію журналу "Ковчег" і інших книжок та образів, що їх видає Преосв. Амвросій. Владика дбайливо опікується тим новим Згромадженням Сестер і Академією.

Журнал "Ковчег"

Вже від 1946 р. Преосв. Амвросій редаґує й видає місячник "Ковчег"—"The Ark", що містить статті і світлини з історії нашої Церкви ,церковної архітектури й інших церковних ділянок. Сам Преосв. Амвросій вмістив у тому журналі цінні статті про наші літургічні Богослужби, з історії Церкви та на біжучі актуальні теми у нашій Екзархії. "Ковчег" подає одночасно хроніку й описи важливіших подій в Екзархії, а теж і в Стемфорді, вміщаючи дуже багато світлин.

Інша видавнича діяльність

Владика Амвросій написав також книжку "Living Twig of Christ's Vine" (Живуча галузка Христової виноградної лози), чотири видання, в якій подав найновіші відомості про нашу Церкву, наш обряд і Богослухби та нашу еміґрацію. Далі Преосв. Амвросій видав нашу св. Божественну Літургію (два видання) і церемонію консекрації (на Єпископа) з англ. перекладом, "Літургікон" (менший і більший) з англ. перекладом і транслітерацією церковнослов. письма англ. буквами, Молебні враз з нотами, багато кольорових мистецьких образків (між ними і більші образи на стіну) і т. ін.

Видавнича діяльність Преосв. Амвросія причинилася багато до поширення знання нашого обряду серед Американців та до поглиблення того знання і побожности серед наших вірних.

Допомоговий Комітет для Скитальців

В порозумінню з ВПреосв. Кир Константином—Преосв. Амвросій зорганізував у 1945 році Український Католицький Допомоговий Комітет для Скитальців у Стемфорді, який під його проводом спровадив коло 40,000 скитальців, дав поміч скитальцям, що перебували, або перебувають у Зах. Европі, на сотки тисяч долярів (напр., у час Різдва 1953 р. вислав допомогу вартости $60,000) та заопікувався численними українськими сиротами.

Канонічні візитації

Преосв. Амвросійпомагав нашому Владиці Ординаріеві і в адміністрруванню Екзархією, особливо переводив канонічні візитації (архієрейські відвідини) в частині наших парафій.

Евхаристійно-Марійський Конґрес у Філядельфії

На окрему згадку заслуговує надзвичайно величний і успішний Евхаристійно-Марійський Конґрес Східніх Обрядів у Філядельфії 1954 р. Випрацьовані ним пляни, його досвід у тій ділянці, його великі зусилля й заходи дуже багато причинилися до того великого успіху Конґресу.

Величні торжества й їх значення

Якщо взяти до уваги також Евхаристійний Конґрес Східніх Об-

рядів у Шикаго 1941, величні торжества благословлення угольного каменя Духовної Семінарії (1950) і її будинку (1952), як також конгреси Марійських дружинниць (рр. 1946, 1953 і 1956) та вівтарних дружиників (1953 і 1956), то треба сказати, що Преосв. Амвросій має хист до організування великих торжеств.

Такі великі торжества і конгреси мають своє окреме значення. Вони дають змогу не тільки спільно в великій масі людей, а через те могутньо молитися до Бога та приступати до Св. Тайн, але також підносять духово, будять довір'я до наших власних сил, дають змогу пізнати наше мистецтво (хори, образи), витворюють і зміцнюють почуття єдности між нашою спільнотою і прив'язання до неї, тісніше зв'язують нашу Єрархію з Духовенством і вірними у спільній, інколи дуже зусильній праці над підготовою тих з'їздів, а врешті маніфестують нашу живучість перед чужинцями назовні і роблять добру пропаґанду для української нації і її слушної справи.

(Шлях).

Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

6. Скаля

КОЖНОГО Редемптористa цікавить Скаля, маленьке сільце чи містечко в горах, недалеко пречудного заливу й побережжя Амальфі, куди з'їжджаються туристи з різних сторін, щоб з височенної прибережної скелі поглянути на море й любуватися водою, що видається згори зовсім синя.

Скаля це колиска Чина ОО. Редемптористів, бо там Альфонс Ліґорій, який покинув свій роскішний дім у Неаполі, навіть не попрощавшись із родиною, що противилася його монашому покликанню, заснував цей Чин, щоб трудитися для найбільше опущених душ. Була це неділя 9 листопада 1732 р.

Дооколишне населення вбоге. Довкруги ліси та маленькі полянки. Я вибрався до Скалі із Леттере, де Отці Неаполітанської Провінції мають свій ювенат. Вийшли ми вдосвіта, десь около 2-ої години вночі. Як стало світати, ми вже були біля Скалі. Два товариші проводили мене.

Дорога вела лісом. Світало. Стрінули ми двоє може десятилітніх дітей. Це був брат і сестра. Ішли в ліс шукати трави для корови. Ще були не снідали. Кавалок хліба і шматок сира це їхня пожива на цілий день. Подібних дітей є більше по вбогих околицях Італії. Не ходять навіть до школи, бо батьки забідні, щоб подбати для них про взуття та одіж.

Вийшовши на поблизьку горбовину, бачимо Скалю мов на долині. Лежить на узбіччі височенної гори. Треба невпинно йти догори, щоб добитися до неї. Скільки тут кам'яних сходів і східців! Недармо названо **Скалею** (цебто драбиною) цю місцевість. Нарід не дбає про труд... Люди сходять і виходять і ніхто не скаржиться. Привикли. Це більше не дразнить їх. Звичка як—

каже Св. Августин—це друга природа. Не відчуваємо трудности в речах, до яких змушує нас природа чи вдача.

В Скалі мав я нагоду відправити Божественну Літургію в печері, де Божа Мати з'явилася Св. Альфонсові Ліґоріеві та подала багато цінних вказівок про ціль і характеристику Чина, що він збирався заложити.

Ця ґрота доволі велика. Вдолині є триметрова заглибина, в якій Св. Альфонс проводив ночі на молитві. Отці Редемптористи закупили цю ґроту, добудували "частину вірних" і так повернули це дороге кожному Редемптористові місце у прегарну капличку. Ґрота висока на 10 м. Віддалена від монастиря яких 700 м. Неіталійські Отці радо відвідують Скалю та побожно правлять Божественну Літургію в капличці, благаючи Пречисту Богородицю чувати над Чином, для якого виявила стільки ласкавости в його початках і в часі 200-літнього існування.

Напроти монастиря ОО. Редемптористів є монастир Сестер Редемптористок. Це давній і славний монастир. Там саме в часах Альфонса проживала дуже побожна та ревна Сестра Марія Кростароза. Мала вона об'явлення про новий Чин місіонерів. Альфонс не був легковірний. Він строго провірив об'явлення Кростарози, заки рішився розпочати це велике діло оснування Чину, що коштувало його стільки сліз і страждань.

В часі виставлення Пресвятих Тайн численні Сестри бачили в Ангці емблему нашого Чина: **Гора Голгофа, хрест, списа... Многое у него ізбавленіе.** Ціль Чина це праця для найбільше духовно опущених душ. Досьогодні в монастирі черниць переховується дарохранительниця, в якій була з'явилася емблема нашого Чину Пресв. Ізбавителя. Є тут ще старенька та часом позначена сповідальниця, в якій Св. Альфонс слухав сповіді черниць і давав їм чудові вказівки про монаше життя, розбуджуючи рішення служити всім серцем Христові та змагати до найвищої досконалости.

Вертаючись зо Скалі, знову проходив лісами, щоб подивляти цю подекуди дику, але завжди сувору природу. Групка дівчат несла в кошиках вугля на головах. Ішли з цим вугіллям до Ґраняно, щоб там продавати його. Деякі з них двигали на голові по 50 кілограмів цього вугілля. Були це дівчата, що могли мати по 17-18 літ. Треба було нести це вугілля 4 години по горах, заки могли добитися до Ґраняно й продати його. Мене здивував цей труд. "Чи це не мучить вас?" спитався я одної з них. "Що в того, що я змучена. За це дістану 12 лір!"—відповіла вона та пішла далі з товаришками, що, йдучи, весело посвистували, не думаючи про тяжкі кошики на головах. За це вугілля могли вони дістати в американській валюті яких 2 дол. Це мізерна надгорода за чотирогодинну двиганину. Всетаки ці дівчата були задоволені. Мізерна платня спонукувала їх до тяжкого ходу... Пригадалася мені противорічність деяких християн, що пальцем кивнути не хочуть, хоб дістати від свого Творця вічну надгороду по смерті... Згадка про райське щастя повинна всіх Христових визнавців спонукувати до труду над власною досконалістю.

Населення радо купує це вугілля, бо в Італії нема земного вугля. Країна це вбога. Копалень сливе ніяких нема, за винятком

сірки. Селяни й гірняки самі випалюють вугілля. Беруть купку дерева, обкидають її землею, роблять маленьку дірку на верху та зо споду запалюють цей стос дерева. Отак залишають це дерево на цілий тиждень. Воно горить, тліє та перетворюється в деревне вугілля. Італійці уживають його особливо в зимі для отруювання домів.

7. Чорані

Чорані це маленьке сільце, що ховається в міжгірській кітловині. Окружене лісистими горами становить знамените місце для монаших душ. Тут спокій. Нема руху, розтрівання. Повітр'я доволі вогке, бо замкнене дооколишніми горами.

Тут є два монастирі. Монастир черниць візиток і ОО. Редемптористів. Монастир черниць визначається святістю. Нарід сильно поважає їх, бо подивляє їхню ревність і змагання до досконалости. Стрінув я там дві кузинки: Марію та Антонетту. Обидві італійки. Марія походила з середньо-заможньої родини. Була вчителькою. Довго вагалася, що їй чинити: виходити заміж чи вступати до монастиря. По двох роках вагання постановила віддатися Христові. Батьки та вся родина рішуче спротивилися її рішенню, але Марія перемогла спротив. В 1946 р. вступила до монастиря в Чорані. Настоятельки звуть її перлиною монашої карности. Марія відкинула трьох юнаків, одного лікаря, купця та інжинера, що намагалися здобути її серце. Присвятила його Христові та вповні почувається щаслива за монашими гратами.

Її кузинка Антонетта була директоркою в свого батька, що мав фабрику макаронів у Віко Еквензе. Один лікар намагався намовити її до подружжя. Родина натискала на неї, алє Антонетта рішуче стояла при своїм рішенні стати черницею. Вступила до манастиря в Чорані в 1947 р. Обидві кузинки почуваються дуже щасливі та вдоволені, що зреклися світу та віддали Христові свої серця.

Монастир ОО. Редемптористів із обширною церквою приміщує новіціят неаполітанської провінції. Цей монастир існує від 27 серпня 1738 р. Дорогий він кожному Редемптористові, бо в тому часі він був единим пристановищем Чину.

Тут повно всяких пам'яток по Св. Альфонсі. Є тут капітульна заля, де Альфонс зо своїми товаришами вперше відчитав Правило Чину потверджене Папою Венедиктом XIV. Тут присягали вірно зберігати його, бо монаші правила це певна дорога до досконалости та святости, до якої покликані всі чернечі душі. Отці перетворили цю залю в маленьку капличку.

Маленька келійка, де проживав Альфонс і писав свої чудові книжки "Велич Марії", "Посіщення Пресвятих Тайн", теж перемінена на капличку. В новіціяті на коридорі стоїть прегарна статуя Пречистої Діви. Знана вона з того, що врятувала покликання пізнішому о. Де Мео. Цей новик, як звичайно буває, мав сильні спокуси проти покликання. Диявол нашіптував йому, що він не надавався до монашого життя. Зневірений і пригноблений новик Де Мео поріщив утекти, ба й навіть був уже потаємно повідомив своїх батьків про цей намір. Виходячи скрито з монастиря, приклякнув перед згаданою статуєю Богородиці. Вона промовила до нього: "Сину, якщо покинеш монастир, скоро пом-

Знатимеш усе, як пізнаєш Бога

ЛЮДИНА є живою відбиткою Бога. Її життя мусить відповідати її шляхетному походженню. Княжі та королівські роди мають свою етикету, якої мусять строго притримуватися в житті та щоденній поведінці, інакше люди не будуть шанувати їх, бо вони вимагають, щоб королівське поступування годилося з їх гідністю.

Хто не пригадує собі галасу, що світова преса була зробила з роману англійської княжни Маргарети з сотником летунства, розвідником Петром Тавнсендом? Здавалося, що княжна не зможе перемогти пристрасті та зламає Божий закон про нерозривність християнського подружжя, але вона потрапила здавити в собі несвяту любов до розвідника й при кінці 1955 р. заявила світові, що зриває свою приязнь із капітаном летунства, бо так наказує їй **християнська релігія та обов'язки королівської родини супроти держави.**

Кожна людина повинна старатися щонайкраще пізнати Бога, бо від цього знання залежить, як вона улаштує своє життя на землі, бо ж ми звичайно так проживаємо, як думаємо про Бога. Поняття про Бога керує нашим земським життям і рішає теж про людську долю по смерті.

Бувають люди, що скаржуться на Божий закон, бо він ніби надто тяжкий. Це неправда, бо Христос виразно заявив, що: "Ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!" (Мат. 11, 30). Легко служити Христові та зберігати Його заповіді тому, хто знає Бога та розуміє вартість Його закону. Якщо ж комусь тяжко жити по-християнськи, то це нехибний знак, що його ревність остигла й любов до Бога притупилася в серці. Він став зимний у своїх стосунках до Творця.

Що ж робить той, хто змерз? Наближається до вогню та гріється. Якщо людина невпинно виставляє свою душу на благодійне тепло Божої любови, любляче вдивляється в Його безконечні досконалості, вірно служить Йому, то ніякі спокуси, нещастя, розчарування в житті не потраплять відорвати її від Бога. Наше життя буде осяяне небесним блиском навіть як ціле небо над нами покрилося грізними громовими хмарами страждань і щоденних клопотів. Хіба Св. Марія Пацційська не кликала: "Або терпіти або вмирати!" А Св. Тереса, велика еспанська Свята, додавала: "Терпіти і не вмирати"!

Наш життєвий шлях може бути вистелений колючим терням, наша земська карієра засіяна прикрощами, але всетаки щастя пануватиме в нашім серці, якщо ми постійно споглядаємо в ласкаві очі нашого Небесного Батька, що любляче дивиться на наші труди й тішиться, що по смерті зможе щедро надгородити нас.

Хіба Св. Павло не кликав посеред гонень, обчернень і прізних клопотів: "Хто відлучить нас від Христової любови? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека чи меч (смерть)? Але все те ми перемагаємо Тим, що нас полюбив (Христом)". (Рим. 8, 35 і 37).

Життя християнина подібне до того сіяча, що про нього говорить Псальмопівець: "Йдучи, вони йшли та плакали, несучи насіння, щоб сіяти". Трудна праця витискала їм сльози з очей, бо коштувала їх багато зусилля. Проте вислід праці цебто обильні жнива сповнили радістю їхні заплакані очі: "Але вертаючись після жнив, вони повернуться з радістю, несучи свої снопи" (Пс. 125, 6).

За життя може плаче й сумує, бодай до часу, але в годині смерти серце доброго християнина сповняється невимовною радістю, як повний заслуг за добрі діла та виповнення християнських обов'язків з непохитним довір'ям вертається до свого небесного Вітця, щоб почути від Нього заслужену похвалу: "Добре, вірний слуго, ти був вірний в малому, над великим поставлю тебе. Увійди в радість свого пана!" (Мат. 25, 23).

Знання відповідної надгороди, про яку Бог запевняє тих, що вірно служать Йому на землі, потрапить вчинити людину здібною до найбільших геройств. Це ж знання мають ті, що стараються щонайкраще пізнати Бога.

Брак зацікавлення Богом у модерному світі

Жах сповняє нас, як почуємо, що якийсь син відрікся батька, прогнав його з хати, що батько збудував своїм трудом і тяжкою працею. А вже непонятне обурення обхоплює кожну шляхетну людину, як довідається, що якийсь звироднілий син убив власного батька, що дав йому життя.

В нашому столітті можна поділити людей на три роди: Божих ворогів, приятелів і тих, що не цікавляться Ним, бо думають, що зможуть обійтися без Нього в житті та вічності.

Американський юрист і суддя Вільгельм Доглес відвідав Совітський Союз у 1955 р. Там стрінув одного університетського професора, що заявив йому: "Ми не віримо в релігію. Релігія це річ некультурного й зацофаного старого покоління". Коли ж суддя Доглес запротестував і спитався: "Чи я теж належу до зацофаних?", то комуністичний професор відповів: "Я не хотів образити вас. Я тільки висловив наш соціялістичний погляд на релігію!"

Суддя Доглес не здався й продовжав: "Хто ж цей зацофаний нарід?" На це питання дістав оцю відповідь: "Це люди, що занадто старі, щоб позбутися буржуазної, капіталістичної філософії".

Комуністи, масони і всякі безбожники поборюють Бога та намагаються затерти в людях поняття про Нього, викорінюючи в них переконання, що Бог існує. Вороги Бога мають сильно зорганізовану машинерію, пресу, радіо і пропаганду, щоб поборювати Бога в світі та людських душах.

Хто ж протиставиться їхнім затіям? Багато людей зовсім не цікавляться Богом. Життєві вигоди, гроші, авта, телевізія і забави притемнюють у них поняття про Бога та здушують у їх серцях потребу Бога.

Християни повинні знати Бога, говорити про Нього, боронити Його перед нападами ворогів, збивати облудні аргументи проти Його існування, бо це їх Небесний Батько, про якого честь вони зобовязані дбати. Як же зможуть вони виповнити цей важливий обов'язок, якщо їх знання про Бога обмежене або сливе ніяке?

Безвірство шириться в модернім світі. Всі християни повинні організаційно боронити Бога та Його законів. Не сміє бути між ними лінюхів і недбалюхів, подібних до того дядька, що спокійно стояв, з заложеними руками, як усе село горіло, бо мовляв: "Моя хата скраю!"

Чи душі в чистилищі знають, хто за них молиться на землі?

Правдоподібно знають, бо Господь або Ангол Хоронитель може сказати їм, хто молиться за них. Напевно ж будуть знати аж у небі, хто за них молився та хто допоміг їм вийти з чистилища.

За цю поміч душі в небі будуть молитися за тих, що вирятували їх із чистилища.

Я вже стара. Маю дихавицю, тому не година ходити в неділю до церкви. Це мені дуже прикре. Чи я грішу?

Ви не грішите, якщо дійсно через хворобу негодні йти до церкви на Сл. Божу. Чи не могли б ви попрохати своїх дітей, щоб у неділю брали вас до церкви? Коли ж діти цього негодні зробити, то не бійтеся. Бог бачить ваше добре серце. В часі Сл. Божої читайте собі молитовник. Бог буде вдоволений з вас, якщо дійсно не можете ходити до церкви на богослуження.

Чи можу відмовляти вервицю при праці, хоч я негоден тримати її в руках? Чи така вервиця буде добра?

Можете! Бог буде вдоволений з такої молитви, хоч не зискаєте відпустів, бо для зискання відпустів треба тримати в руках вервицю.

Моя сусідка прохала мене на кума. Я відмовився. Чи я згрішив через це?

Якщо ви не мали ніякого обов'язку бути кумом, то ви не згрішили. Звичайно не маємо обов'язку приймати запрошення бути кумами, хібащо дитина є в небезпеці смерти і нема нікого іншого, що міг би вас заступити. Тоді був би обов'язок любови ближнього.

Чи мущина грішить, як подивляє красу жінок або хвалить їх?

Подив або похвала краси не є ніяким гріхом, бо краса це Божий дар. Якщо б цей подив жіночої краси викликав злі гадки або бажання, тоді треба відкидати їх і перестати подивляти цю красу, що для деяких мущин може бути нагодою до гріха.

Мій син оженився з дівчиною вірменкою. Треба було дістати звільнення від оповідей, бо не було часу оголосити їх. Який єпископ мав звільнити від оповідей?

Вірмени католики в Америці не мають свого власного єпископа, але підлягають юриздикції латинських ерархів, в яких дієцезіях проживають. Закон каже, що подружжя католиків різних східніх обрядів має бути в обряді і парафії дівчини. Від оповідей чи інших перепон звільняє єпископ молодої. Отож у вашім випадку латинський єпископ, якому підлягала дівчина мав дати диспенсу від оповідей, бо вірмени не мають своїх єпископів в Америці.

Я був у сповіді. Я не скінчив іще всіх гріхів, як священик почав давати мені научку. Я не хотів переривати йому. Потім забув виявити цей останній гріх. Чи моя сповідь була доб-

ра?

Так, була добра, бо здається, що без власної вини пропустили гріх. Якщо це був простительний гріх, то й так не було обов'язку з нього сповідатися. Якщо ж це був тяжкий гріх, то треба виявити на найближчій сповіді, зазначуючи, що забули сказати його в останній.

Снилося мені, що я знайшла чудовий медалик Матінки Божої, а потім з'явився мені Св. Миколай і казав носити його на руці. Я дуже зраділа. Що значить цей сон?

Нічого не значить!

Чи то гріх бажати комусь лиха, хвороби, каліцтва чи будьякого іншого нещастя?

Якщо хтось дійсно бажав би ближньому якогось поважного лиха, от смерти чи болючого каліцтва, то це було б **тяжким гріхом** проти любови ближнього. Маємо любити ближніх немов себе самих, чи вони білі, чорні, червоні, злі чи добрі. Зла невільно нікому бажати, бо ми собі зла не бажаємо.

Проте не всякий вислів, особливо, коли особа в злості заклене, є тяжким гріхом. Навпаки подібні вислови бувають майже завжди **легкими** або часто-навіть якими гріхами, бо той, хто в злості бажає другому зла, в дійсності не хоче його, але тільки дає вибух гнівові при помочі подібних висловів.

Чи Св. Письмо згадує про небо?

Напевно, що згадує. Небо це місце, де блаженні душі роскошуються безпосереднім оглядáнням Бога, хоч Св. Письмо не каже, де небо знаходиться. Святі душі зараз по смерті йдуть до неба. Отож сильно помиляються всякі еретики, які навчають, що Святі підуть до неба аж при кінці світу.

Ісус промовив до доброго розбійника: **"Ще сьогодні будеш зо Мною в раю"** (Лк. 23, 34). А Св. Павло кличе: **"Хочу померти й бути з Христом, бо це куди ліпше"** (Фил. 1, 21-24). Чому ж Апостол мав би бажати смерти, якщо аж до кінця світу треба б було чекати на небо?

Справді Ісус навчав, що прийшов на світ закладати Царство. Це духовне Царство це Христова Церква, яка веде людей до вічного Царства цебто небо: **"І підуть праведні в життя вічне"** (Мт. 25, 46).

Небо це місце, де Бог надгороджує Своїх вірних слуг: **"Радуйтеся та веселіться, бо велика ваша нагорода в небі"** (Мт. 5, 12).

Чи можна зо Св. Письма доказати Пресвяту Трійцю?

Так, можна, бо Св. Письмо виразно свідчить про три Божі Особи, от хоча б при хрещенні Ісуса Христа (Мт. 3, 16; Лк. 3, 21; Мр. 1, 9-11). Син хреститься, Св. Дух сходить на Нього в виді голуба, Отець кличе: **"Це Мій Син улюблений..**

Справді, деколи Євангелисти згадують про Св. Духа, як Божу силу чи кари, от коли згадують про Єлисавету (Лк. 1, 41), Захарію (Лк. 1, 67) чи праведного Симеона (Лк. 2, 26). Проте заразом виразно зазначують, що Св. Дух це відмінна Особа від Отця й Сина. Ісус обіцяв учням Св. Духа, який піддасть їм, що треба говорити перед гонителями (Лк. 12, 11), прирік їм Св. Духа, як відходив до неба (Лк. 24, 49) і звелів хрестити в ім'я трьох осіб Пресв. Трійці (Мт. 28, 19).

Св. Іван каже про Пресв. Трійцю: **"Бо їх є три... Отець, Син і Св. Дух; і ці три—одно"** (І Ів. 5, 7) цебто один Бог у трьох Особах.

Українська Автонефалія

УКРАЇНСЬКА автокефалія лучиться з іменем Митр. Василя Липківського, тому й дехто зве її "липківщиною", а українську автокефальну церкву "липківською".

1. Життєпись Митр. Липківського

Василь Липківський ур. 7 вересня 1864 р. в селі Попудни київської области. Був сином православного священика. Вже вдома запізнався з Шевченком, бо його старші сестри цікавилися творчістю нашого великого поета.

В 1873 р. Василь почав студіювати в семінарії в Умані, закінчуючи богословські студії в Київській церковній академії в 1889 р. Хоч семінарійний режим строго чував, щоб українська свідомість

не проникла питомців, всетаки деякі з них потрапили розчитуватися в українській поезії.

По закінченні студій Василь Липківський став катехитом двокласової школи в Спорі, місцевості біля Києва, а згодом у Черкасах, де викладав релігію тим, що приготовлялися до гімназії.

Бюрократичний формалізм і московський дух школи не подобалися йому. Він став священиком 20 жовтня 1891 р. і дістав номінацію на пароха в Липовицях. 11 літ трудився, навчаючи наріг релігії як інспектор церковних шкіл. В 1903 став директором нормальної церковної школи в Києві. Його демократичні тенденції та схильність до націоналізму не подобалися владі, тому мусів покинути свою посаду по двох роках праці.

В часі першої російської революції 1905 р. о. В. Липківський станув по стороні революціонерів і радісно привітав нову конституцію, підносячи питання реформи Церкви в Україні. Передишка царського утиску коротко тривала, бо внедовзі уряд вернувся до давнього деспотизму. Отець Липківський став парохом у селі Солонянко коло Києва. Своєю активністю збирав біля себе своїх однодумців.

В часі революції в 1917 р., о. Липківський потрапив скликати конґрес революційного клеру й мирян. Цей конґрес однодушно вибрав о. Липківського президентом конґресу. Конґрес відразу заявив потребу звільнити українську Церкву з московського ярма, проголошуючи її автокефальною й соборовою. Національний дух опанував учасників конґресу, на якому промовляв навіть наш історик Мих. Грушевський. Конґрес виявив бажання, щоб щоскоріше скликано всеукраїнський з'їзд. Отець Липківський зорганізував братство "Воскресення Христове", що ще таки в 1917 році перетворилося в "Всеукраїнську церковну Раду", зложену з духівництва й мирян. Отець В. Липківський став президентом цієї Ради.

Всеукраїнський з'їзд почався 7 січня 1918 р., але цивільна війна змусила негайно замкнути його. За гетьманату реакційні московські чинники прогнали з Ради всіх прихильників української автокефалії, особливо о. Липківського.

По зайнятті України большевиками, о. Липківський потрапив зорганізувати нову Церковну Раду. Большевицький уряд проголосив відділення Церкви від держави й одобрив статути української автокефальної Церкви.

В 1921 р. всенародній український з'їзд у Києві вибрав о. В. Липківського на архиєпископа й митрополита Києва та всієї України. Делегати з'їзду самі "консакрували нового митрополита України", накладаючи на нього руки, бо жаден єпископ не хотів святити його, подаючи рацію, що він був жонатим священиком.

Крім душпастирської праці, о. Липківський займався перекладом літургійних книг на українську мову. В 1927 р. відбувся в Києві другий синод укр. автокефальної Церкви. Совєтський уряд змусив учасників синоду усунути Митр. Липківського, що був найенергічнішим лідером автокефальної Церкви в Україні *.

---

* Dossier Americain de "L'Orthodoxie Panukrainienne", Orientalia Christiana, N. 4, Julio-Septembre, 1928, (Document IX), pp. 194-198).

Митр. В. Липківський був вивезений большевиками й помер на вигнанні в 1937 р.

2. Українська автокефальна Церква в Україні

Автокефальний рух в Україні це повна демократизація церкви, де миряни не тільки вибирають собі єпископів, але й "висвячують" їх. Затримуються титули єпископів і архиепископів, як теж і священиків, але реальности в них нема, бо єпископа може висвятити тільки важно висвячений єпископ, а священик не може бути дійсним священиком, якщо його не висвятить важно висвячений єпископ. Тимчасом в українській автокефалії сам нарід вибрав і висвятив собі власну ерархію.

Подаємо історію автокефалії в Україні, слідуючи зміст листа, що сам Митр. В. Липківський написав до американських автокефалістів 23 липня 1922 р.

"Український рух церковного визволення, каже він, почався в 1917 р. Але він не міг розвинутися в часі панування гетьмана й цивільної війни... В вересні 1919 р. декрет совітського уряду відділив Церкву від держави. Відтоді почався новий період в історії нашого церковного визволення". (Dossier Americain de "L'Orthodoxie Panukrainienne", Orientalia Christiana, Num. 4, Julio-Septembre, 1923, pp. 141-2).

Московський єпископ, що був ординарієм київського єпископства, відразу виступив проти автокефального українського руху, бо бачив, що цей рух відбере москалям владу панувати над українцями при помочі московського Синоду й православної Церкви. Єпископська рада московських єпископів в Україні теж осудила цей рух. (Тамсамо, 142 ст.). По зайнятті України большевиками автокефальники продовжали рух. Вони потрапили отримати церкву в Печерській збудовану гетьманом Мазепою і 9 травня 1919 р. там відправлено першу Службу Божу в українській мові в Києві.

Згодом автокефальні провідники почали старання, щоб дістати для себе церкву Св. Софії. Не зважаючи на спротив еп. Назара й московських єпископів в Україні, їм вдалося дістати цю Церкву.

5 травня 1920 р. "Всеукраїнська Православна Церковна Рада", керівний орган автокефальної української Церкви, порішила, що дальша співпраця і співжиття з московською ерархією в Україні неможливі. Ця Рада рішила зірвати з московським патріярхом і його єпископами в Україні. Лист Ради, що рішив автокефалію й незалежність української автокефальної Церкви від Москви, започаткував новий період в історії української автокефалії. (Там само, 151 ст.).

Декілька єпископів, що були в Україні, прихильно поставилися до автокефального руху, але, каже Митр. Липківський, "не прийшли до нас". (Тамсамо, 152 ст.).

Московська чи змосковщена ерархія в Україні не спала. Вона зачала немилосердну боротьбу проти української автокефалії. Єпископи отворили "Єпископський Синод України", що зібрався в лютні 1921 р. та рішив викляти всіх священиків, що заангажувалися в автокефальнім русі, здеградувати їх, і викляти всіх мирян, що йшли за автокефальним духовенством. (Тамсамо, 153 ст.)

На це автокефальники улаштували своє зібрання й видали два рішення: (а) жонаті священики можуть стати єпископами; (б) священики за прикладом мирян можуть двічі чи тричі женитися. Єпископи не мають бути автократами, але "духовними пастирями". (Тамсамо, 153 ст.).

Ці рішення були повзяті, бо між автокефальниками не було нежонатих священиків. Монахи ж станули по стороні московського патріярха й сильно поборювали автокефальний рух. Ясно, що позволяти жонатим священикам бути єпископами йшло в розріз із законами й традицією Східньої Церкви, як теж було заборонено священикам заключати нове подружжя. Але автокефальні провідники й їх симпатики не журилися законами Східньої Церкви.

На спротив єпископів Всеукраїнська Церковна Рада відповіла своїм рішенням на засіданні 5 травня 1920 р. Вона наказала автокефальному духовенству продовжати відправляти богослуження в українській мові, не зважаючи на інтердикт (заборону) єпископа Назарія. Ця Рада того самого дня оголосила всіх московських епископів в Україні "дезиртирами Української Церкви". (Тамсамо, Документ IX, 197 ст.).

Вчинили вони це тому, що не мали ніякої надії притягнути їх до автокефалії. Єрархи московської церкви в Україні йшли за прикладом і наказами патріярха Тихона, московського патріярха, що знехтував й осудив рішення уряду Петлюри з 1919 р., яким одобрено й затверджено українську автокефальну Церкву, апробовано її статути, бо Симон Петлюра хотів, щоб українська православна Церква скинула з себе московське ярмо. Визволення Церкви мало допомогти політичному визволенню України з московського ярма.

3. Українська автокефальна Церква святить собі "ерархію"

Автокефальний рух в Україні скріплявся, число парафій зростало, але не було кому обслужити їх. Автокефальна українська Церква не мала свого єпископа. Щоправда, автокефальна Церковна Рада вибрала двох вдівців, ереїв Орлика й Павла Погорілку як кандидатів на єпископів, але хто мав їх висвятити? Степан Орлик, що був вернувся з Тифлісу, повідомив Раду, що грузинський патріярх був прихильно наставлений до українських автокефалістів, тому годився висвятити для них епископів. Орлик і Погорілка вибралися до Грузів, але в Харкові затримав їх уряд й не пустив дальше.

Пробували вони щастя в епископів Партенія й Агапита, московських ерархів, що правили українськими епархіями, але вони обидва відмовилися. Отож кандидати на епископів вернулися з нічим до Киева, щоб взяти участь у всеукраїнськім з'їзді, що відбувся в жовтні 1921 р. На з'їзді було п'ятьсот делегатів з різних сторін України. Запрошено теж всіх епископів і екзархів московського патріярха Тихона, Михайла Єрмакова. Патріярх Тихон вислав був Єрмакова в Україну, щоб параліжував рух автокефалії. Екзарх Єрмаков з'явився на з'їзді в Києві та заявив, що ніякий епископ не може прийти на з'їзд, бо за це грозить йому кара скинення й деградації. Деградація спаде теж на клер, що поважиться взяти участь у з'їзді. (Тамсамо, 154 ст.).

Водночас Єрмаков заявив, що цей з'їзд-синод незаконний, бо був скликаний без його позволення й благословення. Екзарх був доволі поденервований поставою синоду й хотів вийти, але його упросили сісти й стали благати, щоб висвятив двох єпископів для української автокефальної Церкви. Він здивовано відповів: "Пощо вам єпископів? Чи вам іще їх замало? Мені здається, що я висвячую доволі єпископів. Ще цього тижня висвячу одного. Пощо вам іще інших?"

Коли ж представник автокефалістів, Левицький, заявив, що синод бажає, щоб екзарх висвятив їм єпископів, яких вони самі собі виберуть, бо не хочуть, щоб замість риби подано їм змію, то Єрмаков скипів від гніву й закликав: "Я не зазначую вам гадин на єпископів. Я дам вам таких єпископів, яких сам схочу"! (Тамсамо, 156 ст.).

Коли ж делегати з'їзду наставали на Єрмакова, щоб він висвятив автокефальних єпископів, обурений екзарх встав і виходячи зо Св. Софії, де відбувався синод, закликав: "Я гадюк не висвячую!"

Учасники з'їзду стратили надію з'єднати собі якогось єпископа, щоб висвятив їм ерархію. Треба було хіба з нічим роз'їзджатися додому, або вчинити те, що вони дійсно вчинили. Зовсім "подемократичному" і попротестантськи учасники з'їзду рішили самі висвятити собі єпископів. 21 жовтня 1921 р. вибрали отця Василя Липківського на першого українського архиепископа й митрополита України, а 23 жовтня цього ж самого року "висвятили" його на епископа. Тридцять священиків і всі учасники з'їзду святили його, каже сам митр. Липківський. (Тамсамо, 157 ст.).

Свячення ж єпископа В. Липківського отак відбулося: 30 священиків поклали свої руки на "владику" Липківського, 12 диякон-нів поклали руки на священиків, а нарід на дияконів, а потім один на другого. Й та ціла громада, що заповнила церкву Св. Софії, ентузіястично висвятила свого "митрополита"!

Новий "владика самосвят" почав святити нових владик для різних епархій України, а висвячені ним єпископи святили священиків. Митр. Липківський висвятив аж 27 єпископів, між ними й еп. Івана Теодоровича, сьогоднішнього архиепископа й митрополита української автокефальної Церкви в Америці.

Московська ерархія бойкотувала липківських епископів і священиків, бо й дійсно не були вони правдивими епископами, бо до цього треба бути висвяченими важними епископами, тимчасом Митр. В. Липківський був тільки священиком. Нарід не може дати нікому епископського сану, бо сам не має його.

Московський патріярх Тихон викляв Митр. В. Липківського та листом із 25 березня 1922 р. повідомив про це патріярхів з Олександрії, Антіохії й Єрусалиму, пишучи: "Тому, що в сьогоднішніх часах тяжко переписуватися з іншими патріярхами Сходу", Тихон писав до кесарійського Митр. Николая, що заступав патріярха з Царгороду—"ми прохаємо Вашу Святість інформувати їх про церковні справи в Україні..., щоб разом із нами викляти цей новий сектантський рух в Україні та його богохульну ерархію". (Тамсамо, 139 ст.).

4. Знищення української автокефальної Церкви в Україні

Українська автокефальна Церква в Україні поширювалася і здобувала щораз більше прихильників. Большевики зразу протегували її, бо хотіли використати цей рух, щоб послабити патріярхальну церкву, якої трималися всі епископи царських часів і переважаюча кількість духовенства. Коли ця церква стала шири-ти в народі український патріотизм, большевицька Москва почала нищити її.

Так звичайно історики представляли сумний кінець автокефалії в Україні. Тимчасом у 1942 р. вийшов твір самого митр. В. Липківського: **Історія Української Православної Церкви,** в якім він виразно заявляє, що це сама автокефальна ерархія, вислуговуючись большевикам, зліквідувала власну Церкву.

"Січня 28-9, 1930 були зібрані епископи УАПЦ і з 40 священиків; їх оголошено надзвичайним церковним Собором і вони винесли соборну ухвалу про ліквідацію УАПЦ, а разом з цим і митр. Борецький і всі епископи **самоліквідувались,** припинили своє духовне керівництво, залишившись лише "служителями культу" при церквах, при яких були зареєстровані". (7 розділ, 82 ст.).

З цього виходить, що автокефалія сама себе знищила, бо не мала сили опертися большевикам. Большевицька поліція тільки докінчила її знищення, виарештовуючи всіх її епископів за винятком Івана Теодоровича, що в 1924 р. видістався з Совітського Союзу та прибув до Америки.

Прийшла друга світова війна в 1941 р., але вже не застала жадних автокефальних парафій у Східній Україні.

Загальний Потоп

"І каже Господь: Мій дух не пробуватиме в людині повік, бо вони тіло... Як же побачив Бог, що людське ледарство було велике на землі та люди повсякчасно тільки про лихе думають, то Господь став жалувати, що сотворив чоловіка.

"І каже Бог: Вигублю чоловіка, що із землі... Ной же здобув ласку в Господа... Ной був праведний чоловік, без гріха між своїми сучасниками. Ной ходив з Богом.

"Земля ж попсувалася перед Богом і сповнилася насильством. І споглянув Бог на землю... Бо попсувало всяке сотворіння свою путь на землі.

І каже Бог до Ноя: Оце Я хочу викоренити їх з землі" (Бут. 6, 3-13).

"І затоплювало землю сорок днів, і прибувало багато води на землі, і ковчег (Ноя) уносився по воді...

І погинуло все живе, що було на землі, і людина і скотина... І зостався Ной один і те, що було з ним" (Бут. 7, 17-23).

Дехто думав, що Господь винищив цілий людський рід за винятком Ноя та його родини. В 19-ім столітті екзегети та геологи відкинули цю гадку, заявляючи, що потоп винищив тільки нащадків Адамового сина Сета.

Так воно й мусіло бути, бо для загального потопу, який по-

крив би цілу земську кулю, було б потрібно багато чуд Божих. Св. Письмо не каже, що все людство вигинуло, бо, описуючи потоп, виразно обмежується до нащадків Сета та їх зіпсуття, яке стало причиною Божої кари. (Бут. 5).

Св. Письмо не згадує нащадків Каїна, отож вони пішли та поселилися в якійсь іншій країні та не загинули в потопі, який залляв цілий край, в якім проживали нащадки Сета.

Потоп мав подвійну ціль:

1) Покарати людей за гріхи, за які не хотіли каятися, хоч милосердний Господь взивав їх до покути та дав їм 120 літ на каяття. Нажаль зіпсуття та закам'янілість тогочасних мужчин і жінок були такі великі, що Божі погрози та Ноєві пересторогі викликували в них тільки сміх. Отак бавилися, гуляли та грішили, поки кара не стала з неба та не вигубила нерозкаяних грішників.

Якщо б були покаялися, то милосердний Господь був би радо пробачив їх гріхи та помилував людей. Бог рідко карає когось за гріх. Звичайно кара спадає на людину за впертість і закам'янілість у гріху.

2) Увільнити Ноя та його родину від загрози зіпсуття, бо легко воно було підпасти під лихий вплив оточення.

По первороднім гріху людям легше йти за пристрастями ніж гамувати їх. Легше грішити ніж чинити добро.

Господь був задумав учинити Ноєву родину коренем вибраного народу, тому винищив лихих сучасників, що злим прикладом були б зіпсували їх. Бог пощадив Ноя, щоб став батьком нового народу, який мав служити Богові та подобатися Йому.

Тільки гріх викликує жаль у Божім Серцю та засмучує нашого Небесного Вітця. Хто щиро любить Бога, той повинен вистерігатися всякого гріха. Якщо ж гріх трапиться йому, нехай негайно покається та щирим жалем і актом любови перепросить засмученого Бога.

Смерть Великого Владики

ВСІМА люблений Архиєпископ, Василій Ладика ЧСВВ., упокоївся в Бозі 1 вересня 1956 у своїй палаті в Вінніпегу около 6 год. ввечері.

Смерть для побожного Архиєрея не була несподіванкою. Довгі місяці думав про неї та побожно підготовлявся до великої хвилини, поручаючись опіці Пресв. Богородиці.

1) Життепис: Покійний Владика ур. 2 серпня 1884 р. в Дрогобичі. В 1903 р. вступив до Чину ОО. Василіян у Крехові. В 1909 приїхав до Канади, де в Монтреалі закінчив богословські студії. 4 серпня 1912 р. став священиком, а 14 липня 1929 р. єпископом усіх українців розлогої Канади.

В 1948 р. розділено екзархат на три. Преосв. Кир А. Роборецький став його помічником. В 1951 р. Кир Максим Германюк ЧНІ. зайняв місце Кир Андрея, який став єпископом нового саскачеванського екзархату. В 1948 р. Апостольська Столиця надала Кир Василієві гідність Архиєпископа.

2) Досяги: За час його довгого уряду наша Церква сильно зросла, поширилася та закріпилася в Канаді. Проминула дурійка церковної автокефалії, бібліїницька пропаганда перестала бути грізною, бо люди зобачили її обманливість. Число вірних з 200,000 зросло до 346,000.

Як Кир Василій обняв єпархію в 1929 р. мав він усього 47 священиків (світських і монахів), а в 1956 р. є їх 256. Українці здобули повне право громадянства в Канаді.

3) Похорон відбувся 6 вересня 1956 у величній катедрі. В вівторок 2 вересня була панахида та 2 вечірні Сл. Божі. В середу врано Архиерей. Літургія, ввечері парастас.

В четвер 6 вересня Кир Ніль Саварин ЧСВВ. в асисті Кир І. Борецького і А. Роборецького відправив похоронну Літургію. Кир Ізидор виголосив похоронну проповідь по-укр., а Кир Бодо, лат. архиєпископ з Ст. Боніфас по-англійськи.

Прощальне слово сказав Впр. о. Прелат В. Кушнір.

На похороні були всі наші канадійські єпископи. З Америки прибув Кир А. Сенишин ЧСВВ., екзарх Канектику. Около 100 священиків були приявні в катедрі. Всіх єпископів було около 15.

Тіло покійного Архиєпископа поховано на цвинтарі церкви Св. Николая в Вінніпегу.

Редактор Гол. Спасителя.

Дост. Сенатор Валл

Привіт на Золотому Ювілею Отців Редемптористів

Йорктон, Саск.

Мої перші слова будуть слова подяки Високопреподобному Отцю Протоігуменові Маланчукові за їх ласкаве запрошення мене на це торжество започаткування Золотого Ювілею дорогої нам всім праці Отців Редемптористів в Канаді. Бути гостем-учасником цего великого свята є для мене привілей який я глибоко оцінюю...

Сенатор В. Валл

Не знаю, Отче предсіднику, чи заслужена є мною ця нагода мати приємність (котру Ви мені тепер даєте) прилучитися до щирих, чесних та сердечних слів признання, якими ми вітаємо наших дорогих ювілятів, членів працею заслуженого Чину Отців Редемптористів. У перспективі поступу нашої української католицької спільноти в Канаді, ми підкреслюємо сьогодні скарб 50-літ ревної та жертвенної апостольської (та сполученої з нею) народньої праці Синів Св. Альфонса... скарб відданости, який увінчався цінним та живучим для нас всіх плодом численними місіями, реколекціями, організуванням парохій, веденням шкіл, опікою над сиротинцями, видавництвом, освітно-культурною та громадською працею... на сторожі нашого релігійного і національного життя.

Позвольте мені підкреслити моє принципіяльне переконання, що індивідуальне, фамілійне та організаційне життя української католицької спільноти в Канаді зміцнювалось, збогачувалось в неоціненій нами мірі, постійним даром жертвенної праці наших єпископів, священиків і сестер. Цей історичний факт ми не сміємо переочувати. Цей факт накладає на нас специфічні та послідовні обов'язки кооперації та співдіяння. Ця правда спонукує нас сьогодні не лише зложити Отцям Редемтористам золотий вінець публичного признання, але висловити наше запевнення, що нашим бажанням є співпрацювати з ними, як добрі допоміжні працівники у винограднику Христа.

Бо праці є так багато, а робітників на ниві Христа так мало! Для уморальнення та удосконалення нашого демократичного-суспільного ладу не вистарчить лише ревна та страдальна праця наших душпастирських сил; для кожного та кожної з нас є місце, і лише ми зможемо цю допоміжню працю виконати. Коли ми вглибимося в перспективу історії нашого розвитку тут в Канаді, коли ми проаналізуємо імперативи нашої сучасности, та коли ми заглянемо у проспекти нашої майбутньости в Канаді, чи сміємо ми нереально та апатично реагувати на постійній заклик Апостольської Столиці та наших князів Церкви до нашої співучасти на полі зорганізованої Католицької Акції?

Я певний, що наші думки линуть сьогодні й на рідні українські землі... де тисячі, сотень-тисячів наших братів та сестер є актуальними каторжниками... мучениками... лише тому, що вони є ісповідниками святої Христової віри. Межи цими нещасними жертвами комуністичного терору є багато й Отців Редемптористів, на чолі з Преосвященим Єпископом Кир Николаєм Чарнецьким. Сьогодні ми потверджуємо наш осуд цього брутального переслідування-мучеництва української католицької Церкви на Україні, та дальше закликаємо Західній Світ, щоб не попадав в грунтовну помилку наївности про фарс ніби то дійсної екзистенції релігійної свободи. Цю байку пропагандизуеться штучно діялектикою, що нею бажається штучно фальсифікувати жахливу правду.

Сьогодні ми потверджуємо нашу постанову зробити все, що є для нас можливе (в рамках нашого канадійського горожанства), щоб приспішити той день, коли наші брати та сестри на рідних землях... дорогою вільного голосування... зможуть вільно самі вирішити який в них буде суспільний лад та хто будуть їх демократичні провідники. Ми це повторяємо, тому що ми переконані... ми віримо..., що природні, слушні та історично-законні бажання-аспірації українського загалу на рідних землях були, є тепер, і будуть звернені до дійсного українського само-відзначення, до дійсного само-вирішування, до дійсної національної незалежности. Ми це повторяємо, тому що ми віримо, що наші браття й сестри прагнуть свободи, угрунтованої на засадах Христа, на заповідях Всемогучого Бога.

Отче Протоігумене, від українця католика родженого в Канаді, якому припала честь та відповідальність працювати на державницькому полі в Оттаві, прийміть поклін публичного признання за скарб Вашої праці, ґратуляції та сердечні побажання на будучче, запевнення вірности тим високим ідеалам, які нас лучать, та моє бажання бути добрим другом Чину ОО. Редемптористів.

Христове Серце опам'ятує село

С. Х.

Отець М. П. був душпастирем у К. на Покутті. В повоєнних часах Покуття було знане з радикалізму, антиклерикалізму та релігійної байдужности, щоб не казати—безбожности.

От бувало в неділю паламар задзвонить, сповіщаючи людей,

що час іти на Службу Божу. Люди виходять із хати і замість до церкви машеркують до громадської коршми, що для зрадикалізованих селян стала пристановищем... Пиянство й зіпсуття поширилися в селі.

В неділю чи свято одні "святкують" у кормрі, інші працюють на полях гейби не знали про третю Божу заповідь: "Пам'ятай святкувати святий день!" Мало хто заглянув до церкви, за те коршма кишіла від розагітованих сельоробів, які викрикували проти панів і ксьондзів.

Самозрозуміле, що в селі зацвіло таке диявольське зіллячко, як прокльони, сварки, бійки, розпуста, крадіж і процеси...

Праця ревного пароха М. П. не видавала сливе жадних плодів, хоч він голосив проповіді та навчав дітей катехизму, ба й навіть заснував у парафії братство тверезости. Мало хто вписався до цього братства, а ті, що вписалися, нерідко забували про свої зобов'язання.

Пригноблений сповидним неуспіхом отець парох поскаржився свому другові, теж священикові, що душпастирював біля Львова.

"Друже", відповів згаданий священик, "раджу тобі заснувати братство Пресвятого Ісусового Серця. Думаю, що іншого ліку нема на твоє горе".

Отець М. П. послухав мудрої ради, вияснив людям значення набожности до Христового Серця та ввізвав приявних уписатися до братства. Зразу мало, згодом більше людей вписалися в ряди почитателів Пресвятого Серця Спасителя.

До двох років зовсім інший дух повіяв по селі. Люди опам'яталися. Зникли погані жарти й пісні, опустіла громадська коршма, немов туман зник радикалізм, сварки та процеси. Люди стали горнутися до церкви. Щонеділі церква наповнялася побожним народом. Серце душпастиря раділо, як численні почитателі наближалися до Св. Причастя...

Отак покінчилося царство диявола в селі К. Це була повна перемога Христового Серця над царем цього світу...

СМІХОВИНКИ

Джентельмен це людина, що придусить скурок від сигарки, щоб диван на підлозі не зайнявся.

Живемо в елекричній добі. Сливе все й усі бувають сьогодні наелекризовані й вибухають при найменшім зударі з ближніми, рідними та приятелями.

Доходовий податок це така річ, що люди воліють обтісувати ніж попросту втягати в рахунок.

Можна всього доконати терпеливістю. Можеш навіть воду носити решетом, але треба трохи почекати, заки замерзне.

Лінгвіст це особа, що робить помилки в більше ніж одній мові.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1956

You and Your Daily Rosary

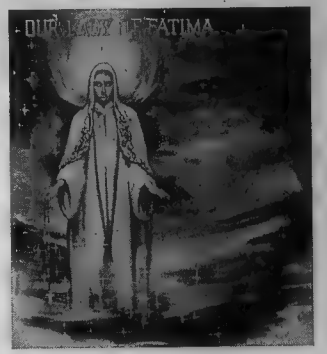

THE most glorious work of Pope Leo XIII was his promotion of Our Lady's Rosary. He composed a beautiful letter explaining the mysteries of the rosary. He urged its recitation in public and in private. The Confraternity of the Rosary was revised and given a new charter under his direction. He was extremely generous in granting indulgences for fervent recitation of the rosary.

We owe it to Pope Leo XIII that October has been set aside as the month of the rosary, and that the rosary is prescribed, together with the Litany of Our Lady and the prayer to St. Joseph, as a daily prayer during October in every church throughout the world. He, too, inserted the title "Queen of the most holy Rosary" into the Litany of Our Lady.

We can learn from Pope Leo XIII that we are never too old to be devoted to the rosary, never too weary to sing the love of Our Blessed Mother.

Each time we recite the rosary, we can thank this venerable pontiff for making this devotion so accessible to us.

How to say your Rosary

Let's face it. Our minds don't do what they're told. Especially in prayer. It's a rare individual who can sail through a single Hail Mary (let alone, a whole rosary) without a distraction. Now the reason for this is twofold. Our imaginations. And our confusion.

Our imaginations are movie cameras. They have showings all day and all night too. As a matter of fact, we simply can't turn them off. The best we can do is give them the kind of film we want to see. But even then, in spite of all our good resolutions, C-movies invariably creep in.

But our confusion is different. We can remedy this. And it's our confusion which causes us the most trouble in saying our rosary. For when we're so confused that we don't even know what we want to think about, our imagination can run off lurid features with hardly any opposition at all. But once we know what we want, and demand it, our battle is half over.

That's the way we work in everything else. In business, in sports, in hobbies. One thing at a time, that's us. A clear picture of the problem, a definite plan of action, and then the job gets done.

But how many of us have a plan of action for our rosary? How many of us know what we're doing when we say our 50 Hail Marys? Couldn't this job be outlined too?

Some Blueprints

Try to think of it this way: It's like a litle tousled-hair school-boy. You've seen him. Perhaps he's your son, or little brother. The minute he comes into the house, he chucks his books on the dining room table, and skips into the kitchen. Mom is baking cookies, and the first batch is on the table cooling. She turns quickly, but before she can say: "Don't touch them, now... they're for supper", he has his arms around her neck and is looking in her eyes. He says nothing for a long time. He just looks ...long and deep. Finally he says with all the poetry and earnestness of a ten-year old: "Mother, you're the most beautiful woman in the whole world". And kisses her.

Two minutes later, he's skipping off to play kick-the-can... with a warm toll-house cookie in his mouth, and five more in his hand. And his mother stands smiling and shaking her head at a hot-pad.

Now Mary is our Mother. And she stands before the table of heaven with every grace and every favor that we could possibly want or need. She waits only to be asked. And the Church, like a tousled-hair little boy, tells us how to ask. "Praise her", the Church tells us, "Praise her, and tell her you love her. Then ask for whatever you wish. She can't refuse to ask her Son to give it to you".

And that's just what the Hail Mary does. The first half of the prayer is composed of four praises. The last half, of one petition. In the first half we tell her: "Mother, you have every grace possible, and in the most perfect manner". Then: "Mother, you have the Lord with you all the time". Then: "How favored you are: you're blessed and raised above all other creatures". And finally: "How wonderful you are to be the mother of Jesus". Then, in the last half, we turn to her with trustful eyes and say: "Mother, since you're so close to God, pray for me".

The Lord is with Thee

However, the Church does not demand that we concentrate on all four praises every time we say a Hail Mary. And those who try usually find they're courting confusion again. Instead, just take one of them, and think of it while you're saying the other three. Take for example, the second praise, The Lord is with thee.

Today's Monday; we're saying the *joyful mysteries.* The first: the Angel Gabriel comes down from heaven to ask Mary if she will consent to be the mother of God. Mary says yes. And at that moment: The Lord is with her. Now as I say each Hail Mary, I let these words stay in my mind: The Lord is with thee Mother, that's why I love you. That's why I praise you; because Jesus is now in your womb. How blessed you are. How beautiful to be the mother of my God. Oh, mother, pray for me, a sinner, now and at the hour of my death.

Or Tuesday: the *sorrowful mysteries.* The first: Jesus kneels down in the garden of Gethsemane and thinks of His approaching death. The thought of my sins nailing Him to the cross and spitting in His face, make Him sweat blood. Now as I say my Hail Marys, I keep repeating: The Lord is with thee. Yes, even though you're not in this garden, Mary, you're with Jesus. You know He's suffering, and you're suffering with Him. That's why I love you, Mary; because you're so close to Jesus in His agony. Oh, mother, you endured the whole passion with Jesus. Ask Him to help me. He can't refuse you. Pray for me, mother, now, and at the hour of my death.

Or Wednesday: the *glorious mysteries.* The first: Jesus rises from the dead. As each bead slips through my fingers, I say: The Lord is with Thee, mother. The risen Lord. How happy you are. And how blessed to be the mother of a Son Who can raise Himself from the dead. Mary... pray for me.

This is one way. There are many more. If you like this one, take it. If not, use some other method which appeals more to you. The important thing to remember is this: Distractions don't leave because we tell them to; they leave because we push them out. In other words: Don't empty your mind... fill it!

* * *

The Canadian nuns of the Precious Blood whose convent is in Rome were much worried that their home would be desecrated when the Nazis occupied the Eternal city during the last War. So they decided to say the Rosary continuously for the whole twenty-four hours of each day. So constantly for two years, every two hours, two sisters knelt before the Blessed Sacrament praying the Rosary. Our Lady answered her daughters, for though the Convent was entered, nothing was disturbed and all its sacred objects were left intact. Soon the British and Canadian Forces came with food and fuel for the sisters when the Allies entered Rome.

* * *

St. Clement Mary Hofbauer was not only the Apostle of Vienna; he was also the Apostle of the Rosary. He called the Rosary his library, because to him it was a never-ending source of divine inspiration and knowledge. It seemed that he prayed it constantly. For, day after day, he could be seen walking the streets of Vienna fingering his Rosary under his cloak. He said it while waiting in the ante-chambers of the Austrian Emperor and the Polish King. He even recited a few beads between confessions while waiting for his penitents. Whether in the pulpit, in the confessional, in private conversation, or at social gatherings, he glowingly spoke of this devotion. But he made the best use of it when going to the death-bed of a dying sinner. He used to say: "if only I have time enough to say the Rosary for the dying one I am sure of his confession".

PANTELIEMON KULISH (1819-1897)

Kulish was a great Ukrainian writer, ethnograph and novelist. While attending the university of Kiev he acquired an interest in Ukrainian folksongs. He is also known as a capable translator of Byron and Shakespeare.

At the University of Kiev Kulish became a friend of the greatest Ukrainian poet, Taras Shevchenko. He was member of the revolutionary Brotherhood of Sts. Cyril and Methodius which tried to separate Ukraine from Russia. For this he was arrested and sent into exile by the Tsarist police.

Kulish is highly regarded and esteemed by Ukrainians for his extraordinary contribution to Ukrainian literature. His book "The Black Council" describes the turbulent period following Khmelnytsky.

By the time some people learn to behave themselves, they are too old to do anything else.

Bishop John Terashkewych

(1851-1863)

By Rev. Michael Schwdlo CSsR.

AFTER Bishop Shumborsky's death, the Kholm chapter elected the suffragan, John Terashkewych, administrator of the diocese. He remained in this role until a few months before his death when the Holy See named him bishop of the Kholm diocese. The papal nomination reached Kholm after Terashkewych's death.

John Terashkewych was a man of weak character and a careerist. He wanted to please the Muscovite government even at the expense of his Catholic faith. He had two evil spirits for advisors who were forced on him by the government.

Joseph Woycicky, a Pole by birth, was his secretary and John Potij continued to be procurator of the Uniate affairs at Warsaw. In the Kholm diocese, Potij endeavoured to play a sinister role, similar to that of Joseph Siemashko in Volhynia and Bielo-Rus. To corrupt the Catholic mentality of the Uniates, Potij published a book in 1852 in which he sought to "demonstrate" that the Orthodox Church was the true Church founded by Jesus Christ. The book was condemned by the Holy See and placed on the Index of Forbidden Literature.

Russia knew that the administrator lacked the necessary resoluteness to oppose its maneuvering among the Uniates. Thus the dissident propaganda and the governmental machinations were pursued without respite in an effort to absorb the last Ukrainian Catholic diocese into the Orthodox Church. Their efforts, however, were forfeited by a resolute stand of the population and clergy. The Muscovite government saw clearly that it would be impossible to induce the Kholm clergy to accept Orthodoxy. The government decided to employ two means for breaking the opposition: 1) to call upon the Galician Russophiles for help, 2) to train the higher Uniate hierarchy in the dissident spirit.

In Western Ukraine or Galicia there were numerous admirers of Russia among the Uniate clergy. They were enemies of polonization, but at the same time inclined to russianization. The cathedral of St. George at Lviv was the living expression of the Russophil movement among the Uniate priests. Some of these Muscovite sympathizers were very poor Catholics. The Russian government took great care to get these priests into its service in the Uniate diocese of Kholm. Thus numerous Uniate Russophil priests were enrolled by the Muscovite agents and brought to the Kholm diocese.

Simultaneously the government began to form its own Uniate elite which would take over the leadership of the Uniate Church and cause its downfall in the Kholm land. Therefore, in 1852 and 1853, the Muscovite government ordered bishop Terashkewych to send, at first two, and then four of his seminarians to the Orthodox seminary in Moscow, under the pretext of mastering the Eastern Rite. Some students were also assigned to complete their theological studies at the famous Kievan Academy. The students refused to depart for the dissident theological schools and the government, in retaliation, ordered them into the Russian army. The brave seminarians preferred 25

years of military service to the danger of losing the Catholic faith, for it was obvious that not a mastery of the Eastern Rite, but rather a thorough dissident education was the purpose of their studies at the Orthodox academies. The students fled abroad. Three of them went to Rome to complete his studies in the Roman colleges.

In 1855, the Muscovite government again ordered bishop Terashkewych to send some students to the Kievan Academy. The bishop refused to comply, explaining that he had no clerics capable of further study at the academy. Whereupon, he received the following reply: "Since you have no capable clerics for the academy, this means that your clergy does not work. Therefore, all the privileges of the Kholm diocese are revoked, and henceforth all theological students will not be free from military service" [19]).

Fortunately Nicholas I. did not have time to execute his menace. The Uniates breathed more freely after the despot's death, hoping for a better future. Unfortunately, they were greatly disillusioned, for after a short respite between Nicholas I's death and the accession to the throne of Alexander II, the persecution was resumed with even greater violence. The Muscovite president of the Commission for religious cults, the dissident proselyte Muchonov, and canon John Potij became the principal persecutors of the Kholm diocese.

The Uniate priests of that time were mostly married men. Since almost all Ukrainian noble families became polonized, the Uniate seminarians almost exclusively married into the priestly families. The government resolved to use this situation for corrupting the allegiance of the Uniate priests to the Holy See through their very wives. Therefore, an educational institution was erected for the daughters of the Uniate clergy. The instructors saw to it that the young girls were educated in the dissident spirit so they could influence their future husbands in that direction [20]).

To corrupt the Catholic mentality of the Ukrainian children, the use of a completely schismatic catechism was made compulsory in all schools and the agents insisted that the instructors use it in giving lessons to children. No other catechism was permitted by the government [21]).

The most fatal blow to the Uniate diocese of Kholm was the reorganization of the diocesan seminary. The governmental officials realized that the main obstacle for a general apostasy was the diocesan seminary where a zealous, Catholic-minded clergy was trained, year after year, in absolute allegiance to the Catholic Church. This bulwark of the Uniate Church must be abolished before the Orthodoxy could make any substantial gains among the Uniate population of the Kholm land. The government dared not, however, abolish the seminary as such a move would have provoked an open reaction from the Holy See and Catholics throughout Europe. The governmental agents decided, instead, to corrupt the Catholic atmosphere of the seminary. The secret apostate John Potij, prepared a plan for reorganizing the seminary, which was ratified by the Commission for Religious Cults and sent to bishop Terashkewych for approval.

The plan aimed to remove the Kholm seminary from the control of the Uniate bishop by placing it entirely under the inspection of the imperial government. The right to appoint the rector of the seminary was

[19]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 846-847.
[20]) Julian Pelesz, Ibid., p. 848.
[21]) Ibid.

reserved for the governmental procurator. The bishop would choose the teachers and send their names to the government for approval. The punishment and exclusion of seminarians was controlled by the imperial commission. All lessons must be delivered in the Russian language. The lay teachers were to wear the garments of the governmental commission and a special garment was prescribed for the seminarians. The rector must have a theological degree. The interior guidance of the seminary was under the jurisdiction of a teacher's committee, while the administration was reserved for the rector. The committee and the rector, through the bishop, handled all the affairs of the seminary with the imperial commission. Only 40 students were to be accepted by the seminary. Thus the Uniate seminary, which constituted the very heart of the diocese, had been made independent from its bishop. The latter was constituted as mediator between the seminary and the government. The disciplinary and scientific matters were reserved for the committee.

The bishop observed this Muscovite trick and refused to approve the reorganization of his seminary from which he had been arbitrarily excluded by John Potij and his partisans. In 1861, he was forced, however, to yield, but later he repealed his approval in a letter sent to Muchanov. The Bishop's protest did not alter the situation. The Uniate seminary remained exempt from the bishop's inspection and was controlled by an extremely anti-Catholic imperial commission [25]).

The reorganization of the seminary caused indescribable harm to the Uniate diocese of Kholm. The Russians claimed that the change was made to promote the knowledge of the Eastern Rite and the old-Slavonic language among future Ukrainian priests. Experience reveals, however, that the main purpose for the reorganization was to train candidates for the priesthood in the dissident spirit and to turn them eventually into apostates before sending them to Uniate parishes. The dissident teachers at the seminary, appointed by the imperial commission, began to corrupt the Catholic mentality of the pupils. The bishop was powerless to paralyze the pernicious activity of the schismatic teachers. The schismatic spirit and trend soon appeared in the seminary among the candidates for the Uniate priesthood. Upon becoming leaders of the Kholm diocese, these students caused the ruin of the Ukrainian Catholic diocese of Kholm in 1875 and did everything they could to lead our population into schism.

A few months before Tarashkewych's death, the Muscovite government arbitrarily appointed John Kalynsky as coadjutor for the Kholm Uniate diocese. Neither the bishop nor his new coadjutor were able to halt the Russian machinations against our Church in the Kholm land.

Bishop Terashkewych ruled our Church during very trying times. In spite of the Muscovite intrigues and persecutions, he remained loyal to the Holy See and died a staunch Catholic on March 1, 1868.

[25]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 848-9; A. Amman, pp. 527-8.

Teen-Agers and Dating

By Ernest F. Miller

ONE of the first and greatest problems that arises for many boys and girls in their teens is the problem of dating.

It is a problem because must boys and girls feel drawn into a regular or a haphazard program of dating once they have become well established in their teens. They like to date. They want to date. They may never have dated before. Now it is different. Dating takes on the aspect of something sweet like candy, something desirable like vacation or a trip around the world.

It is a problem because not every girl can succeed in finding a date, and not every boy has nerve enough to ask for a date. And there are the jealousies and tears and hard feelings that follow on one girl getting all the dates because she is pretty and another girl getting no dates because she has freckles. If a boy is a star athlete and has good looks besides, the girls flock around him like bees on a flower. If a boy is small, wears thick glasses and cannot even ride a bicycle, he is accepted by the girls only when there is nobody else available. This promotes torture of a very acute kind.

Nor is the torture abated by the confusion that is cast upon the subject of dating by the young people's elders. The advance guard, the liberals, the love-lorn columnists of the newspapers, and pagans in general, see no harm in dating under almost any circumstances and at any time in life. Foolish mothers, and strangely enough, some of them Catholic mothers, are of the same school. They give no opposition to their son and daughter "going steady" as though they were in their twenties. In fact they encourage this kind of dating. They are afraid that their beloved child will be left out of the teen-age social swim if steady dating is not permitted and encouraged.

On the other hand, sensible parents, priests and popes circumscribe *steady* dating with dire warnings and definite rules. And they give many weighty reasons for the stand they take. So, what about it? What is the right thing to do?

The boy and girl are attracted to each other, or at least are capable of being attracted to each other in a found in any other relationship. It is found in any oher relationship. It is different from the attraction that exists between a brother and a sister, a mother and a son, a father and a daughter. It is an attraction that makes the girl as helpless as a clinging vine and the boy as protective as a knight in shining armor. If this attraction is not present, the dating of

a particular boy for a particular girl comes to an end.

Why should boys and girls in their teens be so interested in one another that they enjoy nothing more than going out together on dates? They were not always so interested in one another.

Before they arrived at their teens, boys were primarily interested in boys and girls in girls. To a boy a girl was a delicate, troublesome, mysterious package, made up of curls and dresses, and uninterested in doing the only things in life that mattered, such as playing baseball, fishing in the river and kicking a football. Yet, girls were always getting in the way and spoiling a fellow's fun. And if he said anything to them to keep them in their place, they began to cry.

To a girl a boy was a boisterous, noisy thing who got his chief fun out of pulling girl's hair, playing with bugs and going around with an unwashed face. Boys were not very good companions because they saw no sense in playing with dolls and learning how to sew clothes.

Thus, for the first ten or twelve years of life boys and girls kept strictly out of each other's way insofar as such a quarantine was possible. When they were forced to come together by convention or parental command or the circumstances of the moment, they were ill at ease, and did not hesitate to hurl an occasional insult, give a sharp kick in the shins or drive the toes of one foot deep into the carpet on the floor or the dirt on the ground to show their disgust for the whole miserable business.

The gradual evolution of this feeling of antipathy into one of interest, respect and even affection is the work of God. God wants boys and girls to begin liking each other. Why? Because He wants men and women to do a very special work for Him, or rather to help Him in the carrying out of a very special work. This is the work of continuing the human race. This work can be done only through the mutual cooperation of a man and a woman. And this work is most difficult to do if it is not motivated by a deep love that a man has for a woman and a woman has for a man. God has to see to it that men and women fall in love with one another.

How does God work it out? By making men and women attractive to one another; in fact, by making men and women so attractive to one another that gradually a man may discover that he cannot be happy unless he shares his life with a woman; and the same with a woman in regard to a man. And so they get married. And so God's purposes are accomplished.

However, this mutual attraction seldom begins all of a sudden, say, when a boy or a girl reaches the age of twenty-one, without any feeble feelers of attraction starting to develop before that time. It starts slowly, at the beginning of the teens; it grows gradually, during the teens; it comes to full bloom when marriage and the merging of two lives are a definite possibility. Until it comes to full bloom, boys and girls are merely in the process of preparation for the eventual flowering of that great event. They are growing physically, mentally and spiritually. They are learning to appreciate the meaning of the love that can hold a man and a woman together for life and of the responsibilities that can flow out of that love. But by no means do they fully understand the meaning of love; and by no means are they ready to accept the responsibilities of love.

That is the answer to the question of why boys and girls in their teens are so interested in one another. They are approaching manhood and womanhood. God's scheme is beginning to operate. God is getting them interested in one another so that eventually they will be willing to work with Him in the perpetuation of the human race. God permits that interest to grow slowly so that they can become thoroughly acquainted with the habits, points of view, weaknesses and strength of the opposite sex. God is clever, very clever, in so arranging things. If the plan is followed, no boy or girl will ever make a mistake, a fatal mistake when the time comes to select a wife or husband.

Now, it stands to reason that boys and girls cannot learn what they should about each other is they never talk to one another, if they never have anything to do with one another. It is not good for them never to have any thing to do with one another. They cannot destroy the attraction that they feel for one another. God put that attraction in their hearts. The most innocent and wonderful girl will feel it; and so will the best and the most upright boy. To bottle it up, to drive it to the bottom of the heart and clamp a lid upon it, as though it were some ugly spider or worm that could not be killed and so had to be locked up, is unhealthy, to say the least. Reasonable association of boys and girls, reasonable dating between boys and girls is not to be condemned and everlastingly forbidden.

The Catholic Church is not opposed to reasonable dating amongst teenaged boys and girls. Her great concern is to safeguard the association so that it never becomes a source of danger and of sin rather than a source of happiness and good, as God intended it from the beginning. To this end she lays down certain rules, which are after all only the rules of common sense and right reason. All sensible and intelligent people agree with her in her rules even though some of these people may not be Catholics.

The first rule is that no teen-aged boy and girl, especially in the early teens, should allow themselves a diet of steady association *with the same boy or the same girl* all the time. This rule holds even though occasional mothers are found who say that it is a foolish rule and tell their daughters that they do not have to follow it. Perhaps they do not actually tell their daughters that the rule is foolish; but they give a very definite impression that the rule is foolish by tolerating the steady dating of their daughter by the same boy week after week and month after month.

The boy hangs around the house all the time, or visits the house on an average of three or four times a week, and the purpose of this hanging around and of these visits is to be in the company of the girl. Sometimes they are alone in a back room or the basement; at other times the boy mingles with the rest of the girl's family as though he were a member of the family.

And mother says nothing about it. She does not warn her daughter. She does not instruct her daughter. She acts as though her daughter were made of wood and not of flesh and blood and tendencies that are inclined to evil because they were twisted and turned in the wrong direction through the disobedience of the first man and woman upon the earth. She labors under the impression that her daughter is so good a girl that it is simply out of the question that so much as a bad thought should ever enter her mind.

Mothers like that have much to learn. They may be well educated and to a certain extent sophisticated and worldy-wise. But there are facts of life that they have not mastered. And one such fact of life is that even the best brought up girl is in danger if she is allowed to go around constantly with the same boy so that she becomes as familiar with him as she

might with her closest friend. It is almost inevitable that she become familiar with him; or that he become familiar with her. When that happens, it is too late for the mother to do much about it. Tears and regrets and recriminations and accusations and commands cannot bring back the past.

Mothers and fathers both should speak out clearly to the boy who is pursuing their daughter excessively and to their daughter who is being pursued excessively. They should point out that such a program of acting and living is jumping the gun a little bit, that there is still much fun to be had without acting as though there was no span of years at all between twelve and twenty.

Then they should send the boy home, telling him that he is always welcome as a visitor, even as an adopted member of the family, but not as yet the official suitor of their daughter. So also they should speak to their daughter, insisting that they are not opposed to the boy-girl relationship but only to that type of boy-girl relationship that is ludicrous and dangerous.

The only time that *steady* company keeping is allowed is when marriage is in the foreseeable future. Because high school boys and girls are not old enough even to think about getting married in the foreseeable future (unless they are in their senior year and actually do intend to get married shortly after graduation), their dating should not be carried on in such a way as to give the impression that it is little different from a real courtship. Courtship, it must be emphasized, is permissable only as a preparation for marriage. Courtship is not permitted only because boy and girl feel attracted to each other. Sometimes a man feels an attraction for a sharp knife and for sticking that sharp knife deep in the vitals of this enemy. Of course he does not follow his feeling. He follows his reason and his faith. And so do wise boys and girls in this matter of going out together. They do not carry on a steady courtship just because they feel like it.

This means that the *same* boy and the *same* girl, fourteen, fifteen or sixteen years old, should not make a practice of going out together *regularly*, as though to say, "This is my girl. Nobody else can go out with her". Or, "This is my boy friend. Let every other girl keep her hands off. We're going steady". This is the thing that the Church says should not be allowed.

The trouble with this sort of thing is that it can lead to all kinds of terrible sins. Boys and girls in their teens are beginning to feel the pressure of passion. And with the pressure of passion comes a tremendous curiosity about sex and especially about the opposite sex. Steady company keeping amongst young people has a tendency to nurture both passion and curiosity. Ugly sins may be committted in consequence.

Besides, steady dating amongst teen-agers can prevent young people from getting the kind of education that the Church envisions as preparation for marriage. There are all kinds of boys in the world just as there are all kinds of girls. Each one differs from the other as star differs from star. The very purpose of early association between boys and girls is to put on exhibit these differences so that they can be studied and carefully evaluated. Marriage presupposes a choice. How can one make a wise choise if one has not made a study of the various types from which the choice can be made? To buy a house after looking at only one house is the height of folly. To get married after going out with only one boy or girl is even greater folly. It is a folly that only too often ends in sorrow and disaster, and not too seldom in

the divorce court.

There are some who say that if a girl does not have a steady boy friend, she will not have any boy friends at all. That may be true. And it is granted that it may be hard on the girl—very hard. But it will not be fatal. If all the boys in her circle insist on acting as though they were grown up when the truth is that they are just past the age of childhood, she will not miss much in being by-passed by them. They will not be very good bets for husbands later on if they cannot be intelligent and wise boys now and follow the advice of those who are certainly more intelligent and wiser than themselves. The steady daters in high school very often make the poorest husbands and wives when the days of high school are over.

The idea of the Church is that boys and girls generally go out in groups—two or three or four couples. There is safety in numbers. Occasionally a boy takes a girl to a show or a party or a dance. But it is the exception rather than the rule. It is done on some special occasion. At other times the dating is group-dating.

Even in group-dating there can be danger. Here it is that the Church gives her second rule. She says that when a group of boys and girls are on a picnic or a party, there should be no wandering off into dark corners for the holding of hands or for the doing of other thinks that St. Paul says ought not even be mentioned amongst decent people, much less done. It is not good for a boy and a girl ever to be entirely alone when there are no safeguards around them to protect them. It is next to fatal for them to be up alone late at night when he rest of the family has gone to bed, or for them to park in a car in some dark corner where what they do can be seen only by the angels, the saints and Almighty God. No matter how strong they feel they are, they should not go where angels fear to tread. So it should be on the occasion of a group-date. Staying together means staying out of danger.

Boys and girls who follow the advice of the Church in their dating do not get cheated in the marriage-market when they are in a position to get married. The same cannot be said for the others who deleted five or even ten years out of their life and acted at fourteen or fifteen as though they were twenty or twenty-five. An unseasonable association with one such close association should take place can lead to an eventual contempt for one another when marriage is finally entered.

Perhaps the best rule to follow in regard to dating is that each high school girl love all the high school boys, and that each high school boy love all the high school girls, instead of one boy loving one girl, and one girl loving one boy to the exclusion of all the others. In a love that is so sweeping there is not too grave a danger of serious sin, there is sufficiently close association of boys and girls to teach the lessons that should be taught by such association, and there is even time left over for concentration and study, which after all is the purpose of attendance at high school.

This latter does have some importance—high school is primarily for study and learning and not for love. Steady dating, that is, the same boy and girl going out with each other a couple of times a week or even more, can keep that boy and girl from being touched by the tiniest fragment of knowledge for four long years so that when they emerge from high school they are completely uneducated. They know nothing about anything except sex. There was no mental development in school. There was no spiritual development because they refused to take the advice of

their spiritual superiors. Their only development from their freshman year to their senior year was their physical development. No marriage was ever a successful marriage merely because the husband and wife were well developed physically.

(From the *Liguorian*)

I'D LIKE TO KNOW...

I'm a Protestant. Often I wonder why Catholics keep "running" to Church. It seems to me that they are prompted to do so by fear rather than by faith, by a sense of obligation rather than a spirit of true devotion and piety.

Many misstatements are being hurled against the Catholics that charge Catholicism of being a religion of fear. "Catholics", their enemies say, "go to church because their priests keep telling them that it is a sin if they don't..., that they risk eternal salvation if they don't obey the Church".

No, a Catholic does not go to Mass and confession and participate in other religious devotions merely because of an obligation imposed by the Church. It is an obligation imposed upon him by God. And it is not fear, but the desire to serve God that prompts his religious life.

Religion to a Catholic is not merely a good and pious custom. It is an absolute duty to his Creator and Savior.

Catholics must honor God in the way revealed through Jesus Christ, Who commands all His followers to "hear the Church"...

Christ established one Church only. And this Church is founded upon Peter and his lawful successors, the Popes of Rome: "Thou are Peter... and upon this rock I shall build My Church" (Matt. 18, 18). By obeying the Church, Catholics obey Jesus Christ. It isn't fear or superstition that impels them to do this, but their love for Christ, their Savior and Redeemer.

Is it right to seek God's reward not only in the life to come, but also in this world?

Certainly it is right to seek God's blessings on earth, as well as in the hereafter. He rewards good deeds even in this life, because He is good. Does'nt St. Paul say: "The fruit of the Spirits is love, joy, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness, etc.?" (Gal. 5, 22-3).

Of course, God listens to our prayers and grants our petitions if the graces we ask for turn to His glory and our spiritual welfare, for He knows what's best for us.

It is well known that thousands of Protestants turn Catholic every year, but do Catholics ever become members of the Protestant Churches?

The Catholic Church is the only true Church because she alone was founded by the Son of God for the salvation of all peoples and races.

Many human beings without fault of their own were born outside the Catholic Church. When they discover their own church is man-made, as all Protestant denominations are, they know that it is their duty of conscience to abandon their Protestant church and join that which was established by Christ, no matter what the cost, otherwise they would offend Christ and draw God's wrath upon themselves. This is the reason why numerous Protestants are becoming Catholics. They have found the truth and follow it.

Now and then some Catholics fall away from the Catholic Church and become Protestants. What are their reasons? Here they are: Some Catholics became Protestants because they were married in the Catholic Church, got a divorce and tried remarriage, which was denied them by the priest, because Christ condemned divorce and remarriage. So they went to a Protestant minister, got "married" and thus joined his congregation.

Some were refused absolution because they did not want to stop some sin, for instance birth-control, drinking or stealing...

There are also some who fell away because of ignorance of their Catholic faith. Some propagandist fooled them into a Protestant denomination.

But most Catholics fall away from their Church because of mixed marriage. They are influenced by their non-Catholic partner to do so. That's why the Church forbids mixed marriages.

We have five children. People tell us that it is silly to have a large family because of the uncertainty of the present-day world. What do you think of them?

We think that such people are foolish and enemies of God. You must have faith in God and His loving Provindence. You must also know that it is against the law of God (that means it is a mortal sin) to use artificial birth-control in order to limit one's family. If you trust and serve God, He will take care of you and your children.

Many of my Catholic friends carry a rosary with them constantly, and I know they make use of it for their prayers. I find this hard to understand. Is it not superstition to think that a few beads strung on wire can add anything to our prayers?

If Catholics were to use the rosary as if the material beads and chain were themselves of spiritual value, they would indeed be guilty of superstition in the same way that people are guilty who think a rabbit's foot or a four-leaf clover can influence their future.

But they are far from using the beads in this sense.

Catholics use the rosary first as an aid to prayer. Everyone knows how easy it is to grow distracted while praying; our thoughts at times drift away even despite ourselves. But using the rosary is an added means of fixing our thoughts and keeping our attention on the work in hand. It gives us, as it were, a sense of direction; by the fact that the rosary consists of certain definite and prescribed prayers and subjects for meditation, we are given a certain goal to reach, and thus it becomes much easier to concentrate on what we are doing in prayer.

More than that, Catholics use the rosary because we believe its use has the blessing of God and of God's Church. When Our Lady appeared to St. Bernadette at Lourdes in the celebrated vision, she had a rosary in her hand. The same thing was true of Fatima in Portugal, where the Blessed Virgin repeatedly urged the three children to whom she appeared to say the rosary, and prescribed this ancient prayer as the means by which the world might be saved from communism and destruction.

Many other such instances might be cited, and the Church, acting in virtue of her authority as Christ's spokesman on earth, has consequently attached great indulgences to the devout saying of the rosary, and urges the faithful to carry the rosary about with them at all times, and to say it frequently either alone, or better still, with their families or with others.

In all this Catholics find ample reason for saying the rosary; they find consolation in the fact that for seven centuries and more saints and wise men of all classes and races have set them the example of thus invoking Mary's intercession.

If they will impartially consider these facts, non-Catholics should find no difficulty in understanding why we Catholics place such value upon this prayer.

WHAT IS MEANT BY GRACE

FOR better understanding of the Sacraments, it is essential to give attention to the word Grace, a word that is frequently used by writers on the spiritual life. It is used in several senses. In the widest sense it is used to mean any gift, natural or supernatural, bestowed by God through His benevolence. In the stricter sense, the word refers to the supernatural gifts. Grace, in the stricter sense, is divided into acual and sanctifying grace.

Actual Grace

Actual Grace consists of the supernatural enlightenment of the understanding and inspiration of the will, to avoid evil and to do what is good. It is called Actual as it is not permanent but an act of help, a transient influence on the soul. These transient graces do not sanctify us. It we cooperate with them they prepare us for sanctifying grace. They urge our faculties to avoid evil and do good. They aid the will in its free resolve. They strengthen the will in the performance of its good purpose. Grace is necessary to everything that is profitable to our eternal salvation. God gives sufficient grace to all men. Grace does not impair the freedom of man's will, and may be rendered inefficacious by it.

Sanctifying Grace

Sanctifying grace is an inward gift communicated by God to the soul. By virtue of sanctifying grace man is made holy and pleasing to God. He is made a child of God and an heir to God's kingdom. It is also called habitual grace, because it is an abiding quality. When endowed with it we are in the state of grace. By sanctifying grace fallen man is raised again from the death of sin to supernatural grace. He receives internal justification and regeneration. The Holy Spirit, and the virtues of Faith, Hope and Charity are communicated to the soul. In sanctifying grace, as we read in St. Pauls' Epistle to the Romans (V. 5), "the charity of God poured forth in our hearts by the Holy Ghost who is given to us." The Holy Ghost dwells in us as in a temple. The supernatural union with God, began on earth with the gift of sanctifying grace, will continue for all eternity, in each soul, if it is not lost through sin and not restored through repentance.

Channels of Grace

The Sacraments give sanctifying grace or increase it in the soul. Baptism and Penance are often termed the Sacraments of the dead, because they may be received by those who are spiritually dead by sin, and to whom they give supernatural grace. Confirmation, Holy Orders, Matrimony and Extreme Unction are called the Sacraments of the living, because they suppose the existence of supernatural life in the soul. Each Sacrament was instituted for a particular end, besides sanctifying grace each confers its own special effect which is called sacramental grace. Baptism, Confirmation and Holy Orders produce an indelible character on the soul and can be received only once.

The Rev. D. A. Merrick, S. J. says: "Why, according to our faith, did the eternal Word come down and adopt our human nature? To vindicate the injured honor of God, say some. To open Heaven to sinners say others. They mean the same. For what is the injury done to God? That He is not loved! Why is Heaven closed to sinners? Because they do not love God! The one thing that the Creator wished from the beginning was to be loved. This is the glory of God; the expression has no other meaning.

God is love.

"His love for Himself in His interior glory—He is eternal life. This is life to love. This is the true life for creatures, to love their Creator. It is this we mean speaking of the external glory of God. The happiness of the three Divine Persons comes from the enjoyment of that charity which makes them one. Happiness for a created intellectual being is knowing God, to love Him. Therefore the glory of God and our happiness is one and the same thing we should possess the joy of knowing and loving God. Therefore again the generosity of the Second Person of the most Blessed Trinity was especially admirable and kind, because He so elevated our helpless nature as to render back to it the capacity for love."

METHOD OF ST. JOSAPHAT KUNTSEVYCH

St. Josaphat's sermons were so convincing and his proofs of the Papal primacy was stringent that the adversaries of the Papacy, not knowing what else to do about it, forbade their adherents to frequent his preaching. At one time, while expounding the truths of the Catholic faith he cried out, his eyes full of tears: "Christ wept over Jerusalem. I weep over you. How can I help weeping, my brethren? For the truth of the one holy Catholic faith, I would gladly die."

Opposed by the adversaries in his noble efforts to bring them over to the true Church, he often repeated the following words: "Grant, O God, that I could, for Christ, the faith, the Church and the primacy of the Pope, give up my life!"

What is a Stroke?

WE read or hear about strokes almost every day and the word terrifies us. A friend or neighbor may be stricken, a public figure suffers one. Franklin D. Roosevelt died of a stroke; so did, supposedly, Russia's Stalin, New York's famous Mayor Jimmy Walker and many others.

To most persons the word means sudden, bludgeoning death—a man or woman in the prime of life complains of a blinding headache, slumps to the floor in a coma and never awakens. Or, at least, it signifies a lifetime of hopeless paralysis.

This is by no means the correct picture. It is true that stroke—known medically as apoplexy or cerebral accident—is the third of the Big killers, following heart disease and cancer. It takes nearly 170,000 American lives each year, which is four times as many as both diabetes and tuberculosis combined.

But it is also true that, despite popular misconception, the majority of victims not only survive attacks but are actually able to live normal, useful lives thereafter.

Dr. Irving S. Wright, a former president of the American Heart Association and one of the nation's foremost authorities on heart and blood-vessel diseases, asserts: "In a very large proportion of cases, individuals who have suffered strokes make complete or nearly complete recoveries and are able to return to comfortable and productive life".

In addition, medical science is now discovering that the outlook for paralyzed persons is far from hopeless. In many centres throughout the U.S., doctors have been performing near-miracles of rehabilitation.

At the New York University—Bellevue Medical Center in New York, Drs. Howard A. Rusk and Joseph G. Benton conducted a rigorous course of training with about 1,000 partially-paralyzed persons, and recently reported that fully 92 per cent were discharged from within six to eight weeks. All of these people were able to meet the needs of daily living and at least 40% of them were capable of returning to some form of work.

Here are eight of the most frequently asked questions about strokes, and the answers:

1. *What, actually, is a stroke?*

There are two main types, and each is literally an accident occuring within the brain.

One form is cerebral hemorrhage, in which an artery ruptures, suddenly spills blood into the brain and deprives vital areas of their normal blood supply.

The second form is cerebral thrombosis, or the blocking of an artery by a clot which also cuts off the necessary blood supply to brain cells.

Brain tissues cannot live more than a few minutes without the ozygen supplied by blood. Unlike skin, they have no power to grow back. Thus important centers, those master switchboards which control all senses and bodily functions, break down from the abrupt stoppage.

When large quantities of blood are forced into the substance of the brain, as in the case of a massive hemorrhage, the delicate cells and fibers are destroyed and death can come within days or even hours. In other cases, paralysis can occur in varying degrees of severity to facial, arm and leg muscles.

2. *Why does stroke cause paralysis?*

There is a definite parallel between a stroke victim and a city devastated by flood. When rapaging waters overrun an area, they sever communication lines— bridges collapse, telegraph and telephone wires are swept away, roads become impassable.

So, too, with the human body when an artery breaks down or dammed-up blood pours through the walls of a vessel. Communication lines—in this case, the nerve pathways—leading from the brain are flooded and perhaps destroyed completely by blood which has suddenly been diverted from its normal course.

The severity and location of the paralysis depend on how much of the brain has been injured, and where. If the left side of the brain is damaged, the muscles on the right side of the body will be affected, and vice versa. This is because the nerve pathways cross over in their passage through the brain.

3. *What are the immediate warning signs of a stroke?*

Many victims experience headache, dizziness, ringing in the ears, numbness of the limbs and and nausea for several days or just a few minutes before the attack.

4. *How can you recognize a stroke victim?*

If it is a cerebral hemorrhage, the individual will lose consciousness suddenly, in most cases complaining of a violent headache before collapsing. The face may become waxy-white, but more generally it is flushed. Breathing is labored—the lips are blown out and the cheeks flap with each expiration of air.

In most cases there is definite evidence of paralysis. For example, the pupils of one eye may be more contracted than the other and the face may be lopsided. In addition, the limbs may be more rigid or loose on one side.

An attack of cerebral thorbosis is less dramatic. The individual often wakes to find an arm, leg or even an entire side useless, or there may be an unexplained difficulty in speaking. It is possible that the patient will gradually lapse into a coma.

5. *What first aid measures should you take for a stroke victim?*

Summon a doctor, of course; and gently—very gently—turn the patient on his back and raise his head and shoulders on pillows or a folded coat. Loosen the clothing about his neck and chest.

Don't try to rouse the patient. *Don't* carry him upstairs and put him to bed. Any but the slightest movements may increase the escape of blood coming from the ruptured vessel.

6. *Are strokes always major, dramatic attacks?*

No. There are "little strokes", no more than oozing in the brain, when victims are unaware anything has happened. Sometimes a little stroke causes slight but confusing changes in character: A person with a fine memory finds himself forgetting things; an orderly individual loses interest in neatness; a friendly one turns quarrelsome.

Little strokes, points out Dr. Wright, do not necessarily produce serious consequences, but they should

be regarded as danger signals calling for attention by a doctor. He may be able to suggest treatment which will reduce the possibility of a major cerebral accident later on.

7. *What causes strokes?*

The chief culprits are high blood pressure, hardening of the arteries, or both. If the water pipes of your house are old and corroded, even the normal pressure of the water might cause them to burst. If the pipes are old and the water comes charging through at a particularly high pressure, the pipes will probably burst sooner.

8. *Can anything be done to prevent a stroke?*

Yes, and the rules apply especially to persons past middle age. Although strokes are not uncommon before 45, the large majority of victims are in the older age groups. The primary injunction is to keep the blood pressure from soaring.

If it is too high: avoid excitement, stay home nights instead of going to parties, keep weight down, get eight hours or more sleep nightly and take time for a rest period every day.

If it is normal but you are middle-aged or older, are overweight or have a family history of high blood pressure, have a regular medical checkup. A great deal can be done to avoid complications before they have a chance to develop.

Strokes come without warning, but the conditions that bring them about have been telegraphed to you long before. Don't miss the message.

I DO NOT BELIEVE IN GOD, BECAUSE I CAN'T UNDERSTAND HIM...

This is the usual excuse for atheists to deny God. Their excuse is unreasonable. Our intellect tells us that there must be Someone who made everything, for nothing can come from nothing. God surpasses the capacity of our weak minds, otherwise He would not be God at all.

Do not confuse a mystery with absurdity. When something is absurd it is false and incoherent. But a mystery is a truth that surpasses us. We will understand God in the light of heavenly glory in paradise. In the meantime we must merit this glory by knowing, loving, serving God and by praying to Him.

One of the hardest secrets for a man to keep is his opinion of himself.

Sometimes you are annoyed, aren't you, for you have nothing to do. Try to fill your time with small things, occupations, especially prayers so as to avoid weariness which destroys your happiness, producing disgust within your heart.

THE GOLDEN JUBILEE

(1906-1956)

(Excerpts from the "Yorkton Enterprise", Oct. 4, 1956)

SUNDAY, Sept. 30th, 1956, Ukrainian Redemptorist Fathers in Western Canada observed the fiftieth anniversary of the establishment of the Vice-Province for Canada with Pontifical High Mass in St. Mary's Church, a banquet in St. Mary's Parish Hall and a jubilee concert in the Dr. D. J. Brass Auditorium of the Yorkton Collegiate Institute.

When the Ukrainians came to Western Canada from their homeland in great numbers at the close of the last century, and in the early years of this one, the vast majority of them were extremely attached to their Eastern Rite and would receive no help from the Latin clergy. Archbishop Adelard Langevin of St. Boniface made unsuccessful quests for priests in Europe that would be acceptable to these people. In 1898 he visited the Provincial Superior of the Belgian Redemptorist province seeking missionaries.

Rev. Father A. Delaere, CSsR., Founder of Eastern Rite Redemptorists

Father Delaere to Rescue

The earnest plea of the zealous Archbishop did not fall on deaf ears. The young, energetic Achilles Delaere, CSsR., who had been ordained in 1896, was appointed to the task of caring for the Slavs in Western Canada. Following several months of study of the Slavic languages, Father Delaere arrived in Canada. After six years of hard work Father Delaere and other Redemptorist priests in Western Canada were convinced that the only way to save the Ukrainians in Canada was to get permission from Pope Pius X to allow six Latin priests to exercise the Eastern Rite.

Pope gave Sanction

Finally a document arrived from Rome giving Father Delaere the right to practice the Eastern Rite ad quinquennium and rejoicing at this permission he celebrated Mass for the first time in Yorkton on September 26, 1906. And this is the event that was celebrated on Sunday in such an auspicious manner. Father Delaere remained in Yorkton until the time of his death in 1939.

Many Outstanding Clerics

Sunday's celebration brought Most Rev. Bishop Maxim Hermaniuk, C.S.S.R., from Winnipeg; Very Rev. Father M. Van de Maele, CSsR. Vicar

General, from Paris, France; Very Rev. Father Gustave De Ceuninck, Brussels, Provincial of Belgium; Senator Wm. M. Wall, Winnipeg; Very Rev. Father Ambrose Wynnyk, OSBM. ,Winnipeg; Rev. Father John Olynyk, Saskatoon, representing the Ukrainian hierarchy of Saskatchewan; Rev. Father Corbett, Saskatoon, representing the English province of Ontario, and Rev. Father Parent, representing the French province of Quebec.

Congratulatory Messages

Messages of congratulations and good wishes were read from His Holiness, Pope Pius XII; His Eminence, Eugene Cardinal Tisserant, secretary of the Sacred Oriental Congregation, Rome, who visited Yorkton a few years ago; His Eminence J. Charles McGuigan, Cardinal Archbishop of Toronto; His Eminence, Fr. Joseph Spellman, Cardinal Archbishop of New York; His Eminence, Paul Emile Leger, Cardinal Archbishop of Montreal; His Excellency, Amleto Giovanni Cicognani, Archbishop Apostolic Delegate to the U.S. A., Washington, D.C., His Excellency, Giovanni Panico, Archbishop Apostolic Delegate to Canada, Ottawa, Ont.; Most Rev. Wm. Phillip Gaudreau, Superior-General of the Redemptorist Fathers, Rome, Italy; His Excellency, Archbishop Constantine Bohachewsky, Ordinary of Philadelphia Exarchate; Archbishop Nicholas Elko, Ordinary of Pittsburgh Exarchate; Father G. J. Ehman, Vice-Provincial, Edmonton; Father Nicholas Kohut, OSBM., Order of St. Basil the Great, New York; General Curia, Sisters Servants of Mary Immaculate, Rome, Italy; General Curia, Sisters of St. Basil the Great, Rome, Italy; Provincial House of Sisters Servants of Mary Immaculate, Toronto; Ukrainian Catholic Council of Manitoba; Dr. Jaroslaw Rudnycky, University of Manitoba, Winnipeg; Dr. B. Kazymyra, Ottawa; B. L. Korchinski MLA., Hafford, Sask., E. and M. Stadnyk, Saskatoon; Rev. Brother Methodius, St. Patrick's College, Quebec City, and many others.

Rev. Father John Bala, CSsR., Superior

Very Rev. Vladimir Malanchuk, vice-provincial of the Yorkton vice-province, CSsR., was in charge of the celebration.

Nothing we can write will suffice to express the debt all Yorkton and district owes to the glorious Apostolate of Father Delaere among the Catholics of Western Canada and especially among the Ukrainians.

Father Delaere was born of a sturdy and vigorous race in Lendelede, Belgium, in April, 1868. He soon added piety and persevering application to study. After his classical studies, on Oct. 6, 1889, he was admitted to vows, in the Congregation of the Most Holy Redeemer, his course of philosophical and theological studies being completed in 1896. It was then that Holy Priesthood was conferred upon him. His brilliant qualities made his Superiors realize that he was a man of no ordinary stamp, so they did not hesitate to entrust him with the strenuous labors of a pioneer missionary in the Canadian west after sending him first to one of the Polish Redemptorist monasteries to familiarize himself with the Slav languages.

After a year, he bade a last farewell to his dear Belgium. A stormy crossing and a shipwreck on the coast of Belle Isle ushered him into a life of hardship and self-denial. His first residence was in Brandon, Man. Then he came to Yorkton and founded the present Catholic monastery called after St. Gerard, a Redemptorist lay-brother on the very day of the latter's canonization, Dec. 11, 1904. Two years later he passed into the Byzantine Rite, largely due to his own efforts, the permission coming from the Holy Father at Rome.

His strenuous efforts met with great success and deserved the congratulations of Cardinal Gotti, then Prefect of the Propaganda. Father Delaere was also greatly pleased to see his work consolidated by the arrival of a number of Belgian Redemptorist Fathers.

In 1912 Father Delaere was called to Rome and was received in private audience by Pope Pius X, who for half an hour listened with intense interest to the account of his Apostolic labors. The Rev. Father dwelt on the need of a Ukrainian Bishop and diocese in Canada. Shortly after his return he saw his wishes fulfilled. Msgr. Nikita Budka was appointed Bishop of Canada, with residence in Winnipeg.

The co-habitation of Latin and Ukrainian Fathers had many drawbacks owing to the fact that the celebration of liturgical offices had to be performed in the same church. Father Delaere decided to try to obtain permission for the erection of a Ukrainian monastery in Yorkton. The following year Father Delaere was again in Rome in order to make arrangements with his Superior General and with Archbishop Count Sheptytsky, Metropolitan of the Western Ukraine.

On the return to Yorkton of Father Delaere a lot was purchased and construction of a monastery began at once. By December, 1913, the Fathers of the Byzantine Rite entered their new residence and next year lovely St. Mary's Church was built. Meanwhile the Catholic Extension, at the request of Father Delaere, built splendid St. Joseph's College, which was entrusted to the Christian Brothers.

It was only under strong impulse from Father Delaere that the Rev. Sisters of Mary Immaculate erected their convent and their school for Ukrainian children. Later on, a printing plant was established and the "Redeemer's Voice" is published in this institution as well as other religious literature.

At the time the war clouds were gathering in 1939, Father Delaere contracted pneumonia after taking part in the golden jubilee of his close friend, Father Sabourin, at St. Pierre, Man., and passed away shortly afterwards.

In Father John Bala, Father Delaere has a successor who admires in him the living picture of the Redemptorist missionary. Father Bala came here from the Ukraine, having been carefully trained by Father Joseph Schrijvers, whom the Vicar-General of Paris said Sunday was to the Redemptorist Fathers in Europe what Father Delaere had been to them here. For many years Father Bala has been something of an institution in Yorkton and we at The Enterprise can always count him among our good friends.

More recently Very Rev. Father Malanchuk has been among us as Vice-Provincial providing excellent religious leadership.

It will seem a pity if Yorkton fails to recognize in some way the great contribution to this city and district of dear Father Delaere. Certainly at least a street or avenue should be named to revere and perpetuate his memory. We'd like to see a greater tribute than this. Certainly we owe a debt to this humble, hard-working, understanding Belgian priest that supersedes all else at this time.

New Ukrainian Catholic Diocese in U.S.A.

HIS Holiness Pope Pius XII has created a new Exarchate for the Ukrainian Catholics, the Exarchate (Diocese) of Stamford, Connecticut. The new exarchate comprises those parishes in the State of New York and all of the New England States (Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island and Connecticut), which heretofore have been under the jurisdiction of the Archbishop Constantine Bohachevsky, Apostolic Exarch of Philadelphia.

Bishop Ambrose Senyshyn, OSBM. Auxiliary and Vicar General to the Apostolic Exarch of Philadelphia since 1942 has been named Exarch (Bishop-Ordinary) of the Stamford exarchate.

Msgr. Joseph Schmondiuk, presently pastor of the Immaculate Conception Church, Hamtramck, Mich., has been named Titular Bishop of Zeugma in Syria and Auxiliary to His Excellency Archbishop Constantine Bohachevsky.

These actions were announced by His Excellency Archbishop Amleto Giovani Cicognani, Apostolic Delegate to the United States.

Bishop-elect Schmondiuk was born in Wall, Pa., the son of Michael and Mary Bozia Schmondiuk, both of whom are deceased. He studied at St. Joseph's Preparatory College, Philadelphia, the Pontifical Seminary of St. Josaphat in Rome, the Angelicum College and the Propaganda College, also in Rome. He was ordained in Rome on March 29, 1936, by Bishop Alexander Stoika, Byzantine Ordinary of Munkacs, Hungary.

In 1953 His Holiness Pope Pius XII raised him to the dignity of the monsignorate with the title of Very Rev. Monsignor.

The Bishop-elect has held pastoral assignments at SS. Peter and Josaphat's Church, Rochester, N.Y. and St. Nicholas' Church, Passaic, N.J. ..

His Excellency Bishop Senyshyn was born on February 28, 1903, in Staryj Sambir, Western Ukraine. His father, a devoutedly religious man, was employed in Staryj Sambir as a governmental official, while his mother, a woman known for her piety, planted the seed of a vocation to the priesthood in the future prelate's heart.

Bishop Senyshyn acquired his primary education in the local schools of his home town, while the equivalent of a high school and junior college curricula was obtained at the Institute of St. Josaphat in Lwiw.

Following the completion of the mentioned education, the young scholar heard the call of God to serve Him as a priest and entered the monastery of the Basilian Fathers. He entered the novitiate at Krekhiv, and then persued courses in philosophy and theology at the Basilian colleges in Lavriw, Dobromyl and Chrystynopil. Upon the completion of his seminary studies, Bishop Ambrose was ordained on Aug. 23, 1903.

As a young Basilian Father he served the faithful in the parishes of Chrystynopil for one year. The following year, he was transferred to the Church of the Assumption in Warsaw. This was the church which represented the Eastern (Ukrainian Rite) to all foreigners, and to it Apostolic Nuncio would often come to witness the customs, beautiful chant and services of our exotic rite. Our future Bishop served in this parish for two years. Then he came to the U.S.A.

Upon his arrival he travelled to the Church of St. Nicholas, of which the Basilians in Chicago took care.

Accomplishments of the Bishop

When he arrived the parish was in great financial debt and only through his financial wisdom was the parish brought out of debt. It was here that one of our first parochial schools was established.

Perhaps one of the foremost accomplishments of Bishop Senyshyn was the Eucharistic Congress which took place in Chicago in 1941. For the first time the Ukrainian Catholics in the U.S.A. manifested their deeply religious spirit and through the world press showed the world the devotion of our people to the Eucharistic Lord.

The zealous work of the pastor of St. Nicholas Church did not go unnoticed. His Excellency Archbishop Constantine Bohachevsky, in need of an Auxiliary Bishop, suggested to the Holy Father, Pope Pius XII that Bishop Senyshyn be raised to the episcopacy. Rome responded favorably and on July 6, 1942, Bishop Ambrose was appointed Auxiliary Bishop to Archbishop Constantine Bohachevsky.

The solemn consecration of the newly nominated prelate took place on October 22, 1942, in St. Nicholas' Church, Chicago, Ill.

After his consecration, Bishop Senyshyn took up residence at the Ukrainian Catholic Seminary in Stamford, Conn. In conjunction with Archbishop Constantine Bohachevsky, he co-chairmaned many of our important reliigous manifestations.

Seeing the necessity of a new congregation of Sisters, Their Excellencies established the Congregation of the Mother of God, with the motherhouse in Stamford, Conn. The religious community was founded in 1942.

Sodality and Altar Boys

Realizing the need of the lay apostolate for our youth(Their Excellencies undertook the establishing of Marian Sodality Congresses and Altar Boy Conventions. The first Marian Sodality Congress was held in 1946, while the third Marian Congress was held this past June.

The First Altar Boy Convention was held in 1953 at the Ukrainian Catholic Seminary; the Second Convention was also held there this year.

Foster Vocations

Their Excellencies have both been the protectors of the Priesthood and have done much in fostering vocations. They have exhorted parents, through their pastoral letters, to pray for vocations in their sons and daughters. To aid those in need of financial aid they establishied the St. Pius X Vocation Society.

Liturgical Publications

His Excellency Bishop Ambrose

has had a keen interest in publishing Missals, pamphlets and prayer-books for the American-born and English reading Ukrainian Catholic Youth. Further, he has written many articles on the Slavonic-Byzantine Rite and the pamphlet, "The Living Twig"...

In 1954 the Ukrainian Catholic Exarchy sponsored the Eucharistic-Marian Congress in Philadelphia, in which many Church dignitaries and over 20,000 of the Faithful participated. Chairman of the Committee of the tremendous devotion to Jesus and Mary was His Excellency Bishop Senyshyn.

Conclusion

There is much more that can be said of our beloved Bishop. But we feel that his crowning glory is had in the way in which His Excellency has come to the aid of the needy displaced persons. For them, he, together with Archbishop Bohachevsky, has established the Ukrainian Catholic Refuge Committee, which sends food, clothing and financial aid to the needy sufferers in war-torn Europe. The C.R.C helped about 40,000 Dps to come to the U.S.A. Surely Christ's words—"If you have done this to the least of my brethren, you have done it to Me"—must be the inspiring words which leads this Servant of God on in his great undertakings.

May God bless His Excellency in his capacity as new Exarch of the Ukrainian Catholics in the U.S.A.

Redemptorist Fathers' Golden Jubilee

The year 1956 marks the fiftieth anniversary of the Eastern Rite Redemptorist Fathers in Canada. The Ukrainian Redemptorist Fathers in Yorkton observed this 50th anniversary of the establishment of their Vice-Province with a Pontifical High Mass in Our Lady of Perpetual Help Church, a banquet in St. Mary's Parish Hall and a jubilee concert in the Dr. Brass Auditorium, on Sunday, September 30th.

When Ukrainian imigrants came to Western Canada in the late 90-s and in the early years of this century, there was a dire need of Ukrainian Catholic priests to attend to their spiritual needs. At the request of Archbishop Adelard Langevin of St. Boniface, the Belgian Redemptorist Provincial appointed the young energetic Achilles Delaere CSsR., to the task of caring for the Slavs in Western Canada. After six years of strenuous work Father Delaere sought permission from the Holy See to give up the Latin Rite and follow the Eastern Rite to which the Ukrainians were extremely attached.

Finally permission was granted to Fr. Delaere by Pope Pius X to abolish the Latin rite and take up the practice of the Eastern Rite. With the help of the Basilian Fathers in Winnipeg, from whom Father Delaere took instructions in Ukrainian and Byzantine Liturgy, he celebrated his first Mass in the Eastern Rite on Sept. 26, 1906 in Yorkton. This is the event celebrated on the last Sunday of September. The Golden Jubilee consisted of religious and civic programmes. The religious program was held in the beautiful church of Our Lady of Perpetual Help. The guest celebrant of the Pontifical High Mass was the Most Rev. Bishop Maxim Hermaniuk CSsR., of Winnipeg. The co-celebrants were Very Rev. Father Vl. Malanchuk, CSsR., Vice-Provincial, Yorkton; Very Rev. Father M. Van de Maele, CSsR., Vicar-General from Paris, France; Very Rev. Father A. Wynnyk, OSBM., of Winnipeg and Rev. Father J. Olynyk of Saskatoon. Rev. Fathers Nestor Hodowany, CSsR. and Yaroslaw Dybka CSsR., of Roblin were deacons. The Bishop's attendants were Rev. Father Vl. Korba CSsR., of Saskatoon, Rev. Father S. J. Shawel CSsR., and six altar boys.

St. Mary's Choir sank the Mass under the capable direction of Mr. John Bonsal. The Pontifical High Mass and the Bishop's Address were broadcasted over the local radio station.

Following the Mass, a jubilee banquet was held in St. Mary's Parish Hall with Fr. Maluga CSsR., as master of ceremonies. His Excellency said grace and a prayer for the intention of the Holy Father.

Jubilee Banquet in St. Mary's Parish Hall, Yorkton

Senator Wm. Wall proposed the toast to the Queen. The guests at the head table were introduced by the master of ceremonies.

The jubilee concert was held in the Dr. Brass Auditorium. The opening theme was the Lord's Prayer sung by St. Mary's Choir under the direction of Mr. John Bonsal. Messages of congratulations and good wishes were read from His Holiness Pope Pius XII, Vatican City; Cardinal Tisserant, Secretary to the Sacred Congregation of Oriental Rite, Rome; James Cardinal McGuigan, Archbishop of Toronto, Paul Emile Cardinal Leger, Archbishop of Montreal, Joseph Cardinal Spellman, Archbishop of New York, Giovanni Panico, Archbishop, Apostolic Delegate to Canada, Ottawa; Amleto Giovanni Cicognani, Archbishop, Apostolic Delegate to USA., Washington, D.C.; Very Rev. Fr. W. P. Gaudreau, Superior General of the Redemptorist Fathers, Rome; and many others from across Canada and the United States.

Addressing the afternoon gathering in the Dr. Brass Auditorium, Senator Wm. Wall, said he deplored that people of the Western world failed to heed the warnings of the Ukrainian Catholics, who have been struggling for freedom from Communism since 1919 but predicted that it will be these same people who shall destroy communism. Senator Wall spoke in English, French and Ukrainian.

Very Rev. Father G. de Ceuninck CSsR., Belgian Provincial, Brussels, spoke on Belgium's contribution in providing missionaries to different parts of the world. He also referred to the particular case where Fr. Delaere, missionary of the Redemptorist Congregation, who came to Canada in 1899 and started the Eastern Branch of Redemptorists in 1906.

He said it is his sincere wish that the Ukrainian Catholic Mission inaugurated in Yorkton by Fr. Delaere, grew and flourished more and more in Canada.

Very Rev. Fr. Malanchuk CSsR., Vice-Provincial, gave a short summary of the history of the Eastern Rite Redemptorists with particular reference to Fr. Delaere, who started them back in 1906.

Very Rev. Fr. Van de Maele, CSsR., Vicar-General, Paris, France, presented a descriptive picture of the Eastern Rite Redemptorists in Ukraine referring to Fr. Schrivers, CSSR., who initiated the Eastern Branch of Redemptorists there in 1913.

A. M. Kindred, LL.B., president of the Ukrainian Catholic Brotherhood of Saskatchewan paid tribute to the wonderful work of the Redemptorist Fathers in Canada, especially in the City and districts of Yorkton, and on behalf of all the parishioners presented a pecuniary gift to Very Rev. Fr. Malan-

chuk.

Other speakers were: Rev. Fr. John Olynyk, Saskatoon, representative of the Ukrainian Catholic Hierarchy of Saskatchewan; Very Rev. Father Parent CSsR., of St. Anne des Chenes, Man., representative of French Canadian Province, Canada; Very Rev. Fr. Corbett, Saskatoon, representative of the English speaking Province of Redemptorists in Canada; Very. Rev. Fr. A. Wynnyk OSBM., representative of the Basilian Fathers; Rev. Bro. Justin, Director of St. Joseph's College, Yorkton; Deputy Mayor Don Logan.

Greetings from the Ukrainian Catholic Women's League were read by Mrs. A. Yaremowich, president, and Miss Stella Myrczyk, president, gave good wishes to the Redemptorist Fathers on behalf of the Ukrainian Catholic Youth of Yorkton.

The children of St. Mary's Parish School, Sacred Heart Academy Choir and St. Josephs' College Choir sang special selections and extended congratulations to all the Redemptorist Fathers and Brothers on the occasion of their Golden Jubilee.

Very Rev. Fr. John Bala CSsR., Superior, gave the concluding remarks and thanked everyone who contributed to the success of this happy anniversary.

St. Mary's Choir concluded the concert by singing another selection, and lead the gathering in singing the Ukrainian and Canadian Anthems.

FUNERAL SERVICES FOR WILFRED BZDEL

Wynyard, Sask.

Approximately 500 people attended the funeral services for the late Wilfred Bzdel, at the Sacred Heart Catholic Church, Wynyard, on Friday, August 10th. Wilfred passed away at the University Hospital, Saskatoon, on August 7th after undergoing a heart operation.

Wilfred, the second son of Mr. and Mrs. John K. Bzdel, of Wynyard, was born October 9th, 1936 in Elfros. He had made his home in the Wynyard district, where he attended the Rushville Public School. In 1955 he graduated from the Wynyard Composite High School. In June 1956 he graduated from the Teacher's College, Saskatoon. He was very active in all sports. He was a member of the local High School Football Club when they won the provincial championship several years ago. At the college he took part in all religious exercises.

Funeral services were conducted by his uncle, Rev. Michael Bzdel CSsR. of Roblin, Man. Assisting were Rev. Fathers V. Korba CSsR., Saskatoon; M.

Wilfred Bzdel

Hrynchyshyn CSsR., Saskatoon; S. Olynyk CSsR., Yorkton, and G. Novak CSsR., of Toronto. Rev. Father B. Homeniuk of Kitchener assisted Mr. M. Petryshyn in conducting the choir.

Pain-stricken in utmost bereavement are the parents of the deceased, John and Annie Bzdel; four brothers: Jimmie, of Regina, and Sylvester, Henry and Leonard, of Wynyard; and one sisters, Christine.

Besides a deep sororw which only the good Lord can heal, Wilfred leaves behind unforgetful memories of a loving son, a sweet brother and noble and pious young man who will be missed by all who knew him, and it is no small comfort to know that he is safe in the arms of Jesus.

After the burial lunch was served in the church hall by the Sacred Heart Ladies Aid and collection was taken for the Redeemer's Voice Press fund which brought $26.50, and the newly opened St. Vladimir's College in Roblin, Manitoba ($20.00).

We express our heartiest sympathies to his family. May he rest in peace!

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m

ВЖЕ ВИЙШОВ МОЛИТОВНИК **"З НАМИ БОГ"**

Четверте видання—512 сторін друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений Ціна, в чорній оправі ---------- $3.00
в білій оправі ---------- $3.50

Також можна набути молитовник **"ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ"** в укр. і англ. мові, 128 сторін, дуже гарно оправлений. Ціна ---------- $1.00

"ДОРОГА ДО НЕБА"—молитовник, має 136 сторін, тільки в англійській мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі ---------- $1.25
в білій оправі ---------- $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

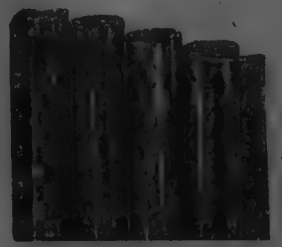

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассиси	2.50
Корпоративна Думка в Святі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Пісня про Бериадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії, Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Терністий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	25
Церковні Пісні, побільшене видання	75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИСТОПАД Yorkton, Sask. NOVEMBER, 1956

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Намірення Апостольства Молитви на Листопад ---------- 1
З Листів до Редакції ---------- 3
Св. Архангел Михаїл ---------- 11
Завдання Родини ---------- о. Мих. Щудло ЧНІ. 15
Подорож до Св. Землі ---------- о. Мих. Щудло ЧНІ. 18
Що треба думати про автокефалію? ---------- о. Мих. Щудло ЧНІ. 22
Методисти ---------- 25
Мій досмертній докір ---------- М. Щ. 29
Назва стейтів і посілостей ЗДА ---------- 33
Хотів би ти знати? ---------- 35
У першу П'ятницю ---------- М. К. Головінська 35
Сміховинки ---------- 38

What happens to unbaptized children? ..... E. E. Witte, CSsR. 39
American Electoral System ..... Prof. W. B. Harvey 42
Dangers of mixed marriages ..... M. Schudlo CSsR. 45
I'd like to know 47
Who may become a Nun? 49
We ought to be fault-finders 52
Is abortion permissable to save mother's life? 53
God and cosmetics 55
Stupid revolution ..... Bishop Fulton J. Sheen 58
Says Ukrainian Catholics will defeat communism 60

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 11. ЙОРКТОН, САСК. Листопад, 1956

ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ МАЄ БУТИ ОСЕРЕДКОМ ЖИТТЯ ВІРНИХ

(Намірення Апостольства Молитви на місяць листопад потверджене й благословлене Св. Отцем)

ХРИСТОС продовжує в Пресвятій Евхаристії спасення й освячення душ. З Пресв. Евхаристії, як із джерела, пливуть усі ласки, що скріпляють наше християнське життя, чесноти, боронять нас перед спокусами й небезпеками для наших душ. Тому Св. Отець Пій X каже: "Пресвята Евхаристія є осередком християнського життя. В Пресв. Евхаристії міститься наче душа Церкви".

Евхаристія це осередок християнського життя

Пресв. Евхаристія не тільки подає ласки, але в Ній дійсно є сам Автор ласки й нам дається. Евхаристійна жертва є осередком життя тому, що:

1. Пресв. Евхаристія є дійсно жертвою Ісуса Христа. Тут Христос безнастанно жертвується безкровним способом, представляє Свою кровaву жертву на хресті, і тим самим є джерелом усіх ласк спасення.

2. Пресв. Евхаристія є жертвою Церкви. Усі вірні разом з Христом приносять Її й разом з Христом приносять себе як жертву. В Службі Божій вірні дійсно не жертвують у властивім того слова значенні, вони не освячують, але предкладають Божого Агнця як жертву прослави й перепросьби, і це сповняють через руки священика, що жертвує в імені всіх.

3. Пресв. Евхаристія є найуспішнішим середником освячення.

а) В Пресв. Евхаристії уділяються вірним заслуги хрестної смерти Ісуса Христа.

б) В Пресв. Евхаристії Христос дається вірним яко пожива душ. Св. Причастя кормить і скріпляє життя ласки, подаючи нам Христове життя і Його любов. Через св. Причастя людська душа деяк перетворюється в Христа.

в) Пресв. Евхаристія і як жертва і як пожива кормить у нас духа жертви; до цього духа жертви завзиває Св. Павло: "Благаю вас, брати, на милість Бога, щоб ви приносили ваші тіла в жертву живу, святу, милу Богу, яко вашу розумну службу" (Рим. 12, 1).

Наші обов'язки супроти Пресв. Евхаристії

Вірні повинні зробити Пресв. Евхаристію осередком свого життя. Це отак станеться:

1) Через часте й побожне слухання Служби Божої. Слухання Служби Божої не повинно бути лише зовнішне, розсіяне, недбале; нехай вірні беруть участь внутрішно, діяльно: іменно нехай як найтісніше лучаться з найвищим Священиком, Ісусом Христом;

їхні думки нехай будуть такі, як в Христі (Филип. 2, 5). Нехай вглибляються в жертвенне значення Божої Жертви, Служби Божої, нехай жертвують Її Богу Отцю, і разом з Нею нехай самі жертвуються як жертву і це в дусі, в якім Христос Сам Себе жертвує. Одним словом: нехай беруть участь в Евхаристійній Жертві в дусі правдивої жертви.

2) Участь в Службі Божій в дусі жертви вимагає від вірних певного розположення душі не лишень на час Служби Божої, але на стало. Це розположення душі в тім, щоб себе і все, що наше ми стало жертвували на Божу славу й спасення душ. Це безнастанне особисте жертвування себе полягає на вірнім заховуванні Божих заповідей, на терпеливім приниманні терпінь життя й на великодушній практиці добровільних умертвлень і покут. Отак жертва вірних буде відповідати жертві Христа, і вірні будуть по словам Св. Павла: "З Христом прибиті до хреста", (Гал. 2, 19), "носячи умертвлення Господа Ісуса в своїм тілі" (2, Кор. 4, 10).

3) Нехай вірні часто лучаться зо Службами Божими, що в кожній хвилині відправляються в різних місцях світу.

4) Нехай беруть участь в Службі Божій, уважаючи на те, що діється при престолі. Є різні способи слухання побожно Служби Божої. Найкраще, коли вірні (маючи в руках молитовник, де є Служба Божа) слідкують за тим, що діється на престолі й відповідають священикові, проказуючи ті части, що має проказувати служачий; при співаній Службі Божій нехай з усіми разом співають.

5) Нехай вірні щораз більше стараються в часі Служби Божої приступати дійсно до Св. Причастя і так користати з пребогатих овочів.

6) Треба вірних поучати про літургійний рік Церкви, про його части й значення. Літургійний рік це не є мертва пам'ятка того, що було, але в літургійній році, в його лучности з Пресв. Евхаристією, вірні мають ті таїнства, що приходять, розважати, в них брати участь, ними жити. Тому вони повинні ревно користати з різних часів літургійного року.

7) Треба поучати вірних про установу Служби Божої, її значення. Служба Божа є безнастанною відновою хрестної жертви. Літургія є жертвою також Церкви й усіх вірних. Треба повчати вірних, як можуть брати участь в священстві Христа.

Місійне намірення на Листопад: Щоб у Індокитаю суспільний ласд основувався на християнських засадах.

Наміренія Апостольства Молитви на місяць грудень: Щоб лож і фальшиві обітниці не нарушували віри тих, що терплять переслідування.

Місійне намірення на грудень: Католицькі школи в Африці.

Слухайте Українських Радіопередач

що НЕДІЛІ з Йорктону від год. 1.30—2.00 пополудні
через CJGX, Йорктон, 940

Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

"ЧЕРЕЗ РЕШЕТО"

"Вістник", орган української автокефалії в Канаді, відомий зо своїх в'їдливих наклепів на укр. католицьку Церкву, помістив статтю "На чисті води", 1-VI, 1956, де якийсь непідписаний автор,—пахне Митр. Іларіон, якщо не помиляюся — намагається "доказати", що укр. катол. Церква не має права зватися **українською,** бо й найвищий провід не в Україні, а в Римі. Титул "Українська Церква" прислуговує тільки українській автокефалії, хоч її найвищий провід теж не в Україні, а в Канаді, в Вінніпегу, але бодай в особі Митр. Іларіона, цебто в українських руках.

Своє твердження автор "підтверджує" порівнянням з Укр. Соц. Республікою, що не є дійсно українська, бо її найвища влада в Москві.

Стаття "На чисті води" наробила галасу та спричинила протести. Я був би не мішався до цієї дискусії, якщо б читачі Гол. Спасителя не змусили до цього, домагаючись ясної відповіді та грунтовного збиття киненої на укр. катол. Церкву клевети. Досіль був зайнятий місіями, тому не мав часу скоріше відповісти на випад Вістника.

Пане Редакторе "Чистих вод", Христова Церква є одною з волі самого Спасителя. Одність Церкви полягає в 1) визнаванні тої самої віри, 2) приниманні тих самих Тайн і 3) послусі тому самому найвищому авторитетові. Ви погоджуєтеся з двома першими умовинами. Трудно Вам прийняти третю, а саме, що всі християни мають признавати найвищий авторитет Папи, наслідника Св. Петра.

І. Поперше: Церква збудована на Петрі.

Св. Іван Золотоустий, учитель Східньої Церкви, каже: "Петро зветься **скелею,** бо на ньому Христос побудував Церкву". (Пролог II, Юнь, гл. 26). Св. Вас. Вел.: "За більшу віру Петро отримав обітницю, що **на ньому** буде побудована Церква". (Проти Євтимія, II і V, 22).

II. Подруге: Вселенські Собори, які признає Східня Церква, недвозначно заявили, що Римський Папа це правний наслідник Св. Петра й найвищий Голова Христової Церкви.

Чи тут тільки відомий оклик Отців (майже всі вони були східні) Халкед. Собору на осуд єретика Фіоскура, олександрійського патріярха Папою Левом: "Петро так заговорив через Лева!" (Діяння Всел. Соборов, рос. видання, Казань, 3 том, 541 ст.).

Таксамо Отці (майже всі східні), шостого вселенського Собору зареагували на осуд монотелітів Папою Агатоном: "Петро говорив через Агатона". (Тамсамо, VI, 498).

Про першенство Папів не розводжуся, бо обширно писав про це в Гол. Сп. і внедовзі вийде осібна книжка про цю тему: "Римський примат і Східня Церква".

Я навів ті чотири цитати, щоб виказати, що в Христовій Церкві з волі Спасителя мусить бути один найвищий провід і що цей провід є в Римі, бо там пробуває Папа, наслідник Св. Петра.

Христос заложив Свою Церкву для всіх народів. Якщо б кожний нарід бажав мати в себе найвищий провід Христової Церкви, то тоді єдина Христова Церква поділилася б на стільки церков, скільки було б автокефалій. Це ж іде в розріз із волею Христа: **"І буде одна отара й один Пастир!"** (Ів. 10, 16).

Христова Церква призначена для всіх народів і тому зо своєї істоти мусить бути **понаднаціональна,** хоч у житті застосовується до звичаїв, традицій і ментальности народів і тому слушно можна звати її: **українська** католицька, **французька** католицька, **американська** католицька Церква...

Порівнювати Христову Церкву в Совєтським Союзом дуже невлучно та несмачно. Національність і релігія це дві зовсім відмінні речі.

Релігія може і мусить бути одна, бо вона спирається на Божі, вічній Правді. Правда ж може бути тільки одна, тому є тільки одна правдива релігія й Церква, яку Син Божий подав людству.

Національність може й буває різна в різних людей, що мають власну історію, мову, звичаї та культуру. З національности випливають бажання і змагання до державної самостійности, яка являється найкращим заборолом національности даного народу.

Держава не може бути самостійною, якщо її найвищий провід знаходиться в чужих руках, бо цей провід

не дозволяє даній групі людей бути незалежними.

Як же ж йде про Христову Церкву, то вона зо своєї **суті є понаднаціональна,** бо призначена для всіх рас і народів світу. Отож сильно помиляється, хто говорить про "національну Христову Церкву". Такого дивогляду нема й не може бути.

За те в практиці, Христова Церква застосовується до вдачі та звичаїв різних народів, і в тім змислі вона слушно може зватися **національною** Церквою даного народу, хоч признає найвищий провід видимого Христового Намісника, Папу.

Отак укр. катол. Церква є дійсно **українська і католицька. Католицька,** бо признає найвищий авторитет Папи. **Українська,** бо просякнулася українськими звичаями, вросла в душу народу та стала його духовною Матір'ю.

III. По третє: Якщо укр. катол. Церква не є **українською,** бо найвищий її провід у Римі, то й годі твердити, що існує чи існувала якась **українська православна Церква** за винятком хіба автокефалії в Канаді й Америці.

Укр. православна Церква була залежна від Царгороду, бої і найвищим авторитетом до 1685 р. був царгородський патріярх, який іменував православних митрополитів, здебільша навіть неукраїнців, але греків, для Києва, скидав їх, контролював їхню діяльність, тощо. В 1685 р. царг. патріярх продав укр. православну Церкву Москві за 43 соболі і 200 червоних і відтоді її найвищий провід був у Москві.

Якщо б автор "Тихих Вод" мав рацію, то Дорошенко, Грушевський і інші православні, навіть сьогоднішні історики дуже помилялися б, пишучи історію "Української православної Церкви", якої не було, бо її найвищий провід був у чужих руках цебто в Москві чи Царгороді. Як могли вони зачинати історію укр. православ. Церкви від Св. Володимира, коли за засадам Автора "Тихих Вод" української православної Церкви не було, бо до 1917 р. цебто до зорганізування автокефалії о. В. Липинським провід укр. правосл. Церкви був у чужих руках?

Бачите, Шановний Авторе, які нісенітниці виписуєте на сторінках Вістника? Якщо дальше підете за своїми засадами, що для українців тільки те добре, що походить від українців, то внедовзі почуємо від вас гітлерівський заклик: "Геть із християнством! Вертаймося до Перуна та Дажбога. Вони українські, а християнство неукраїнське, бо Христос не був українцем!"

До Вас, Шановний Авторе, і взагалі до писанини Вістника треба застосовувати решето! Пересіявши крізь решето здорової логіки, богослов'я й історії Ваші писання, ніщо з них не залишається хліба полова нісенітниць, наклепів, голословних тверджень і ненависти до братів українців католиків. Цією половою хочете засипати очі незрячих "братів гречкосіїв", щоб тримати їх здалека від правдивої Христової цебто католицької Церкви.

Редактор Голосу Спасителя.

СВЯТІША КОНГРЕГАЦІЯ ДЛЯ СХІДНЬОЇ ЦЕРКВИ

Рим, 31 липня 1956

Ваша Ексцеленціе,

Вже листом із 3 березня ц.р. Ваша Ексцеленція повідомила нас про замір основати Малу Семінарію в своїм екзархаті, яка під проводом добрих ОО. Редемптористів мала б плекати покликання для Церкви.

Тішуся, бо довідався з Вашого листа з 25. VII ц.р., що інавгурація нової Семінарії Св. Володимира відбудеться офіційно 3 вересня.

Щиро гратулюю Ваший Ексцеленції за цю мудру ініціятиву, що відповідає горячим бажанням Святішої Столиці. Вона ж розвиватиме та плекатиме священичі покликання, зберігаючи юнаків від небезпек світу та виховуючи їх духовно й інтелектуально згідно з достойністю їх місії.

Я певний, що вірні Вашого екзархату, просвічені вірою, радісно привітають нову семінарію, що прийматиме їхніх синів, яких Господь покличе Собі на службу.

Засилаю слова заохоти Ваший Ексцеленції, Настоятелям Семінарії, першим її вихованкам і всім тим, що трудитимуться, щоб ця Семінарія розвивалася й закріплялася.

Благаючи в Господа обильного благословення,

залишаюся Вашої Ексцеленції
відданий брат

✠ ЕВГЕН КАРД. ТІССЕРАН

До Іх Ексцеленції
Кир М. Германюка ЧНІ.,
Вінніпег, Ман.

КОПІЯ ЛИСТА КИР МАКСИМА

Слава Ісусу Христу!

Єпископська Резиденція
Вінніпег, Ман.,
дня 2-го вересня, 1956

До Високопреподобного
Отця Нестора Годованого, ЧНІ.,
Директора Колегії Св. Володимира,
Роблин, Ман.

Високопреподобний і
Дорогий Отче Директоре,

Дуже жалую, що з причини смерти Іх Ексцеленції Преосв. Кир Василія я не можу взяти участи в офіційному отворенні нашої, першої в Канаді, Малої Семінарії, Колегії Св. Володимира в Роблині.

З приводу однак тієї врочистости офіційного отворення я бажав би хоч на письмі підкреслити виїмкове значення цієї інституції для нашої Церкви та заохотити всіх наших Отців духовних, представників різних наших католицьких організацій, делегатів парохій та взагалі всіх наших вірних глибоко нею зацікавитись та активно й успішно її піддержувати.

Бо тут розходиться про першу українську католицьку вищу школу в Канаді, де, попри програму канадійського "каледжу" й українське католицьке виховання, вибрані сини наших добрих родин матимуть окрему нагоду пізнати велич Христового священства, так монашого, як дієцезального, й переконатись, чи Господь їх кличе до тієї взнеслої своєї служби. Ті з них, що відчують Божий поклик і підуть за ним, стануть Христовими апостолами в Христовому священстві, а ті, що не відчують такого поклику й залишуться на світі, стануть в проводі нашого українського католицького життя в Канаді. Але для одних і других, побут і формація в цій школі стануть найбільшим багацтвом, що його можуть дати їм їхні родичі. Тому обов'язком так родичів, як всіх наших інституцій, а зокрема парохій, є піддержати цю школу й наповнити її найліпшими синами нашого народу.

При цій нагоді хочу в окремий спосіб подякувати Високопреподобному Отцеві В. Маланчукові, Протоігуменові ОО. Редемптористів, за його ініціятиву, жертву й працю в формуванні тієї інституції та просити його, щоб і надальше він був її ревним і батьківським опікуном.

Рівно ж дякую Вам, Високопреподобний Отче Директоре, за ту виїмково велику працю, любов і ентузіязм, що їх Ви так радо вложили в підвалини цієї Колегії. Дякую теж другим Отцям Професорам, що гідно й вірно додержували Вам кроку в цій великій праці!

Засилаю Вам, Дорогий Отче Директоре, як теж усім Отцям Професорам наш Архиєрейське благословення й прошу нашого Божественного Спасителя та Його Пресвяту Матір благословити Вашу велику працю.

✠ МАКСИМ, ЧНІ.,
Єп.

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ЛИЦАРІВ КОЛЮМБА

Іст Кілдонен.—В неділю 14 жовтня в парафії Пресв. Евхаристії в Іст Кілдонен відбулося чергове спільне Причастя членів Українського Відділу Лицарів Колюмба ім. св. Йосафата. Сл. Божу відправив місцевий парох Всч. о. Ігор Шпитковський. На Сл. Божій був приявний Преосв. Кир Максим Германюк. До Св. Причастя приступило понад 50 членів Лицарів Колюмба враз зі своїми жінками. Це зробило велике враження на парафіян, коли вони побачили таке велике число молодих мужчин, що приступило до Св. Причастя. Їхній живий приклад це дійсно найкраща проповідь про потребу частого Св. Причастя. На спільному сніданні промовив до Лицарів Колюмба Преосв. Кир Максим про 100-ліття почитання Христа Человіколюбця. Кінцеве слово виголосив голова Лицарів Колюмба п. адвокат Павло Парохін.

РАДІОПЕРЕДАЧІ З ВІННІПЕГУ І ДАВФИНУ

Старанням Централі Українців Католиків Манітоби вже третій рік пересилаються стало українські релігійно-національні радіозвідиції під управою редактора "Мого Приятеля", о. Семена Іжика. Радіопрограми пересилається кожної неділі, а саме для Вінніпегу і околиці о год. 4.30 пополудні через радіовисильню СКСВ — Ст. Бонифас на хвилях 1250 метра. Для Давфину і північної Манітоби о год. 9 вечора через висильню CKDM —Давфин. Кожної неділі по пів години часу. Ці дві радіопрограми з двох далеко від себе віддалених міст засягають на цілу провінцію Манітоби, частину Саскачеван і частину Норт Дакоти і Мінесоти в США. Користайте з нагоди і слухайте на хвилях етеру голосу рідної мови—пісні й музики.

ЮВІЛЕЙ МОЛОДОГО РЕДЕМПТОРИСТА

В тому самому часі, коли в Йорктоні відзначували врочисто золотий ювілей побуту ОО. Редемптористів у Канаді—,у Вінніпегу новозорганізована парафія св. Йосипа відзначила десятиліття священства молодого Редемпториста Пр. о. Йосипа Денищука.

В суботу 30 вересня парафіяльна заля була переповнена членами парафії Св. Йосипа, делегатами з других парафій і організацій та гостями. На почесному місці сидів о. ювілят, а біля нього його мама, тато, сестра, тети та друга ближча рідня. Гарну вечеру приготовила місцева ЛУКЖ під проводом голови п-і Марії Вавриків. Господарем свята був п. Дмитро Вавриков, який дуже вміло вив'язався зі свого завдання. Він представив приявним ціль вечорка, що являється несподіванкою для віддання пошани для о. пароха Й. Денищука ЧНІ. за його жертвенну і дуже ревну працю для новоосновної парафії в опущеній частині північного Вінніпегу на Вест Кілдонен.

Преп. о. Йос. Денищук ЧНІ.

В імені духовенства зложив побажання для о. ювілята, Всч. о. декан Йосип Пуляк. Від місцевого відділу БУК промовляв п. В. Долінський, від ЛУКЖ, пані Марія Вавриков, від УКЮ п. Ярослав Середа. Враз з побажаннями складали для о. пароха гарні дарунки на пам'ятку. Від дітей Рідної Школи, гарний годинник вручила Ш. Древняк.

Довшу промову виголосив молодий адвокат п. Павло Парохін, голова Укр. Відділу Лицарів Колюмба ім св. Йосафата у Вінніпегу. Він заявив, що о. Й. Денищук вливає багато національного духа в серця молодих Лицарів Колюмба. Слідуючий бесідник Всч. о. Семен Іжик в імені Католицької Акції зложив подяку о. Ювілятові за працю в БУК, ЛУКЖ а головно в УКЮ на терені Вінніпегу. Дальше бесідник заподав історію ОО. Редемптористів на Рідних Землях та тут в Канаді за час пів століття. Отець Денищук це один з перших священників з Чину ОО. Редемптористів вихованих вже тут в Канаді й я бажаю—закінчив бесідник— щоби о. Денищук був першим місіонарем з Канади на вільній Україні й, щоби він започаткував відбудову монашого життя в Збойських біля Львова.

Опісля промовляв дуже гарно старенький батько п. Василь Денищук з Йорктону про те, як його син о. Йосип будував гроту-печеру в честь Божої Матері в Роблині. Дуже зворушливо говорила мама о. Йосифа про його набожність ще в юних літах у хаті на фармі біля Йорктону. "Я все молилася до Божої Матінки, щоби мій син був священиком і то добрим священиком. Дякую Богу, що моя молитва зістала вислухана". Всч. о. Й. Денищук поцілував маму і тата в руку, а вони його в голову. Цей момент витиснув кожному сльози в очах. Кінцеве слово виголосив о. ювілят Йосиф Денищук дякуючи всім за те, що парафіяни цеї молодої ще парафії так гарно вшанували його та його батьків. "Моїм бажанням є — говорив о. Йосиф—вибудувати гарну в українському стилі церков, а біля неї монастир, але найбільше моє бажання є те, щоби до цієї церкви позискати цих 500 родин, що живуть в цій околиці, а до церкви не хотять ходити. Здобувати душі є куди тяжче ніж будувати церкву. Вірю, що Св. Йосип в цьому мені допоможе..."

о. С. ІЖИК.

ДЕ ПА, МАН.
Архиєрейська Візитація

Дня 7-го жовтня 1956, Преосв. Кир Максим відвідав нашу церкву Сош. Св. Духа в Де Па., Ман. Обширніша допись про всі церемонії, що відбулися в нас буде поміщена в Укр. Вістях. Коротенько згадаю, що з нагоди візитації, ми зробили збірку на укр. пресу, що принесла 14.55. З того уділено 10.00 на Укр. Вісти і 4.00 на Гол. Спасителя. Збіркою занялися Пані Марія Гарвай.

Всім жертводавцям щиро дякуємо.

Антоній Жукевич.

ПОМЕР ІЛІЯ СКАЗИК

По короткій недузі на серцеву неміч помер у шпиталі 3-го жовтня 1956 р. в 62 р. життя Ілія Сказик з Парків, Ман. Ілія Сказик приїхав до Канади молодим юнаком в 1912 року зі Стрия, Зах. України. З початку працював у Селкирку, а опісля, коли одружився з Михайліною Лакущак, замешкав на фармі на Парках біля Лакпорт. Дуже дбав про добро церковної громади. Кілька десять літ був у церковному заряді, як рівнож був основоположником парафіяльної читальні. Рівнож був членом заряду БУК і часто репрезентував місцеві організації на конгресах у Вінніпегу. Був глибоко релігійною людиною а при тому національно свідомим українським патріотом і в такому дусі виховував своїх дітей. Покійник оставив доньку Ганю замужню за П. Павлуським, сина Василя жонатого з Е. Хаблюк, сина Славка жонатого з Л. Лисак і двох ще не жонатих хлопців Петра і Володимира. Вдова Михайліна є головою заряду Сестрицтва при парафії св. Покрови на Парках. Пок. Ілія Сказик прийняв Найсв. Тайни з рук Всч. о. М. Романчука в Селкирк.

Бл. п. Ілія Сказик

В п'ятницю вечер в парафіяльній залі відправили Парастас Всеч. оо. М. Мельник і С. Іжик з Вінніпегу. Гарне прощальне слово виголосив Всч. о. М. Мельник. Похорон відбувся в суботу 6 жовтня при великій скількости людей. Зауп. Службу Божу відправив місцевий парох Всч. о. С. Іжик і сказав проповідь. Співали два дяки, п. І. Козоріз з Вінніпегу і Онуфрій Білан з Парків. На спільному обіді п. С. Янківський переїв збірку на українську пресу.

ПОДЯКА.—Вдова Михайліна Сказик складає цією дорогою щиру подяку всім, що взяли участь у похороні її дорогого мужа Ілію. Дякує Всч. о. о. М. Романчукові, Р. Добрянському, М. Мельникові і С. Іжикові. Дякує дякові І. Козорізові і Ю. Біланові та всім хористам. Дякує всім членам парафії і гостям, що так чисельно прибули на похорон. Дякує своїй родині, що приїхали з далеко і на похорон, а головно своєму братові Михайлові Лакущакові, що приїхав в Сарнія, Онт. Складаю подяку всім, що зложили вінки, як рівнож тим, що замість вінків вложили свої жертви на зауп. Служби Божі.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви.

25-ліття подружжя панства Кушко Вест Бенд	8.00
З похорону Павла Стоцького, Вішарт, Саск.	8.60
Марія Шутяк, Вайлдвуд	2.00
Пані С. Годована, Торонто	2.00
Юрій Ілляс, Слотвсбург	1.00
Д. М. Сакундяк, Верегін	1.00
З похорону Д. Стан, Паркервю	16.45
З вінчання Силвія Яремко і Ів. Голубіш, Йорктон	10.00
З нагоди Епис. візитації, Де Па	4.00
Кароліна Стасів, Дітройт	1.00
Пані М. Чернець, Брендон	5.00
Франко Грабовий, Честер	1.00
50-літ. ювілей Івана і Олександри Паношенків і Юрія і Василини Мартинюк, Норквей	14.00
З нагоди зол. ювілею подружжя Мих. і Магди Качур, Красне	6.50
З нагоди поминального Богосл. за бл. п. Ів. Литвина, Паркервю	4.85
25-ліття панства Йос. і Катерини Рогатинський, Йорктон	3.44
Пан Теодор Баран, Саскатун	20.00
Пані А. Лабай, Байон	1.00
На нову Друкарню— Іван Волоський, Мавнтен Ровд	1.00
На нову машину— Павліна Каін, Кенвил	5.00

ВІШАРТ, САСК.
Весільні дзвони

Степан Кекиш і Тереса Левандовська вступили у подружий стан 3 вересня 1956 р. Вінчання відбулося в Вішарт.

По шлюбі молодята та гості удалися на обід до парафіяльної залі. Всіх гостей було около 400. Пан Теодор Петришин був господарем прийняття. Преп. о. Ф. Боский ЧНІ. поблагословив молодят.

Молода пара мешкатиме на фармі в Вішарт. Молодий є діяльним парафіянином і громадським діячем.

Бажаємо обильного Божого благословення для молодят. На многая літа!

ПРИКЛАДИ ДО НАСЛІДУВАННЯ

1) Місія в Інсінгер, Саск. (5-12,VIII 1956).

Давно вже не було в нас місії. Аж цього року провів її Пр. о. М. Щудло ЧНІ. Нарід гарно вчащав на місійні відправи та протовіді.

Заохорені місіонером наші парафіяни закупили для церкви:

1) Фелон із медаліоном Божої Матері, на який зложили по $25.00 оці особи: Андрій Федорчак, Іван М. Цибульський, Олекса Пігович, Еміль Андрій Цибульський і Михайло Степан Цибульський.

2) Юрій Кошівка: процесійний хрест: $48.00.

3) Катерина Федорчак: свічники на тетрапод: $30.00.

4) Іван Федорчак: хрест на тетрапод: $30.00.

5) Анна Цибульська: хрест на проскомидійник: $15.00.

6) Панство І. Остапович: лежачий хрест на тетрапод: $15.00.

7) Катер. Тимофій: два свічники на престіл: $28.00.

8) Панство С. Затворніцький ($25.) і Григ. Матвіїшин ($20.) на семирамення свічники.

9) Панство Л. Застрижний: хрест і кропильничка: $15.50.

Всім жертводавцям щира подяка.

---

2) Місія в Плейнвю, Саск. (12-17-VIII, 1956).

Місія доволі гарно вдалася. Погода була добра. Раз був маленький мороз. Люди приходили на місійні відправи.

З нагоди місії наші парафіяни закупили для церкви оці речі:

1) Чашу, на яку зложили по $25.00: Іван Чопик, Казимир Чурко, Вол. і Вас. Кравець і Мих. Миcько. Жіноче Товариство додало $10.00.

2) Панство Ст. Турчак: пушка: $45.00.

3) Л. С. — ручний напрестольний хрест: $15.00.

4) Йосип Чурко: 2 свічники на престіл: $30.00.

Отець Місіонер похвалив людей за їх жертвенність, заявляючи: "Ви ніколи не перевищите Ісуса Христа в великодушності. За одного сотика на Його славу дістанете десять".

Приявний.

ПОДЯКА

Щира подяка належиться панові Т. Баранові за щедрий дарунок $20.00 на видавництво Голосу Спасителя.

Пан Баран це наш український маляр, що малює церкви, ікони, тощо. Хто бажає замовити якийсь артистичний образ для себе чи для церкви, нехай напише:

MR. T. BARAN
1306—20th St. W.,
Saskatoon, Sask.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Господу Богу, Преч. Д. Марії Н. Помочі та Св. Філомені, за те, що мій муж, яко вояк, вернув здоровий до дому по 4-літній війні, оминув каліцтва, коли впав зі сходів, і вкінці вийшов щасливо з випадку, як молоді коні сполошилися.

М. Ш., Вайлдвуд, Алта.

ВАЖНЕ

Оголошення

Подаємо до відома всім нашим Читачам, що вже появився **молитовник "З НАМИ БОГ".** Це вже четверте видання.

Молитовник має літургійні тексти взяті з нового римського служебника. Перед текстом Служби Божої є доволі обширне вияснення Божественної Літургії та значення обрядів-церемоній.

Мова справлена й літературна. Тексти прикрашені новими гарними клішами...

Отож спішіться й негайно замовляйте їх. Молитовник оправлений у полотно: $3.00.

Вишліть ще сьогодні своє замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

Вже вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ЧЕТВЕРТЕ ВИДАННЯ — 512 СТОРІН ДРУКУ
НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ, ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ
ЦІНА $3.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон

(з додатком Похоронних Євангелій)

ЦІНА 35с

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

Гарні РІЗДВЯНІ КАРТКИ

з желаннями в українській мові

—Менші, одна 8ц.—12 за..... .80ц.
—більші, одна 10ц.—12 за 1.00
—великі, одна 25ц—дві за 25ц.—12 за .. 1.50

Карртки Різдвяні з желаннями в англійській мові 12 за 70ц.

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

КОЛЯДИ і ЩЕДРІВКИ

КОЛЯДИ (162), з нотами, стр. 288, Й. Когут 2.00
КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, Й. Когут 1.00
ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. ОО. Редемптористів) .. .25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЕНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1957 рік

Має 192 сторін, багато знимок (фотографій). Дуже цікаві і повчаючі статті в укр. і англ. мові. Ціна 75ц.

— ЗМІСТ —

Календар і устав стар. і нов. стилю
Церковний устав богослужень, Пости і Загальниці.
СТАТТІ—
Божа тактика
Чи комуністи змінилися?
Ми зруйнували свою Наталку
Біблія і Пр. Богородиця
Пресв. Євхаристія
Материна пісня
Холодна війна
Марія спасає студента в розпуці
Завдання родини в народі
Цар матеріяльного світу
Хвороба навертає мого чоловіка
Римські Папи
Як воно було
Друже не поможе тобі
Приятель убогих і грішників
Віра дорожча ніж багатства
Каїн убиває свого брата
Угода між Богом і Ноєм
Сміховинки

Катальог Книжок
Адресар Духовенства в Канаді, Зл. Державах, в Европі, в Пол. Америці і в Австралії.
Адресар укр. катол. Жіночих Чинів, Установ, і католицької Преси.

Christ or chaos
Ten signs of love in marriage
Roses of the Lady
Versions of the Bible
St. Josaphat sacrificed his life for the Ukraine
Vatican—bulwark of truth
Love Ukraine
How to foster Redemptorist Vocations
No time for morning prayers?
Conversion of Meletius Smotrytsky
How to go to hell with dignity
St. Alphonsus de Liguori
Does modern world need virgins?
St. Mary Magdalen
St. Pholimena—the forgotten martyr

ЦІНА—75ц.

ЗАМІТКА—При замовленні більшої скількості даємо значний опуст.

— КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ —

Замовляю_____ **КАЛЕНДАРІВ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1957 рік.**

Name (ім'я) _____

Address (адреса) _____

Пишіть до— THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 11. ЙОРКТОН, САСК. Листопад, 1956

Св. Архангол Михаїл

"І сничився бій на небі. Михаїл і його анголи боролися зо смоком. І смок боровся і його анголи. Але вони не перемогли. І прогнано їх з неба" (Апок. 12, 7-8).

Ім'я **Михаїл** означає оклик: **Хто такий як Бог?** Воно слушно належиться найкращому архангелові, бо він у боротьбі проти Люципера та його збунтованих приклонників підняв цей клич, щоб згуртувати добрих анголів проти пекельних духів, які підняли прапор бунту проти всемогутнього Творця, Пана та володаря вселенної.

Ніхто не знає, чому Люципер піднявся проти Творця. Богослови та святі Отці Церкви здогадуються, що це була гордість.

Люципер був вождем усіх небесних духів. Прегарний, премудрий, могутній вождь. Краса, могутність і інші дари так засліпили його, що забажав бути незалежним від Творця. Ця гордість запровадила його в пекельну безодню, бо Господь ненавидить горді сотворіння.

Пророк Ісая кличе зо співчуттям до Люципера: **"Як же ж упав ти з неба, рання Зоре? Ти ж говорив у своєму серці: Вийду на небо, над Божими зорями поставлю свій престол... Взійду на висоти і зрівняюся з тим, що зветься Всевишній. А тепер ти попав у пекло, в глибінь преісподню"** (Іс. 14, 12-15).

Гордість попхнула Люципера до бунту проти Божого авторитету. Цей гордий дух стався виразником боротьби зла проти добра в історії людства.

Всі християни заангажовані в цій боротьбі, що триватиме до кінця світу, коли Христос остаточно розгромить Люципера й покладе кінець його шиканам.

Св. архангол Михаїл, покровитель Католицької Церкви та християнства, це провідник усіх Божих угодників, що змагаються з пекельними духами за поширення та закріплення Божого Царства в душах і світі.

Св. Михаїл це подивугідний чемпіон Божої слави. **Хто як Бог?** —цей клич боєвий кинув Люциперові, рушаючи до бою проти його бунтарських легіонів. Міг за прикладом Люципера збунтуватися проти свого Творця й долучитися до бунтарів, але він цінив і любив Бога більше ніж самого себе та власну славу. Це його вічна похвала, бо вибрав правду, вічну Правду цебто Бога й публично виступив у Його оборону.

Сьогодні теж кипить боротьба за різні ідеали в модерному світі... За славу, за багатства, за панування над слабшими, за гегемонію на землі...

Люди непомітно підпадають під вплив часу та схиляються до того, що корисне в даним моменті, бо людина легко руководиться духом свого часу, якщо непросякнена Христовим духом, який відбиває в собі відгомін архангелових слів: **Хто як Бог?**

Це дуже влучна пригадка для людей, що живуть враженнями дня й оточення, бо забули, що Бог є Богом вічности, а не часу.

Бог це найкраще добро, джерело краси, багатства, слави, могутности... Його досконалості ставляють Його понад усяке сотворіння... Хто має правдиве поняття про Бога, той не буде бунтуватися проти Нього, не покине Його, щоб служити божкам.

Хто розуміє, хто такий Бог, той не захитається в Його службі, як не захитався св. Михаїл, бо ніщо не потрапить так сильно засліпити його, щоб предкладав марне, зникоме, часове добро над Творця всесвіту, Божу велич, вічну Мудрість, безконечну Любов, Доброту й Красу.

Ясне поняття про Бога це непереможне забороло проти могутніх приман диявола, світу та пристрастей. Це захорона перед трійливим газом неопоганства. Це забезпека перед спокусливими приманами багатств, тілесних гонів, прагнення людської слави та фальшивої незалежности, що проявляється в бунті проти всякої законної влади в родині, громаді, державі...

Ясне поняття про Бога це підпора в щоденній боротьбі за Божу славу з розвойованим безбожництвом. Бог—предвічний Творець всесвіту. Не зважаючи на сповидні невдачі—відступство народів від Церкви, поширення музулманства, теперішній комунізм—має Свої пляни в світі та постійно проводить їх.

Народи, держави, партії з'являються та зникають із обличчя землі в бігу історії, а Божий плян спасіння людства та поширення власної слави залишається незмінний. **Хто як Бог?** Те, що корисне сьогодні, може бути непотрібне й відкинене завтра... Хто сьогодні воліє мати плуг, якщо може орати трактором?... Хто хоче їздити возом, якщо годен купити собі вигідний автомобіль?

Люди можуть приймати чи відкидати Бога, але Він всетаки полишається назавжди Паном ситуації... Людям залишається тільки одне, якщо хочуть запевнити собі Боже благословення в житті та вічну славу по смерті: піти за прикладом архангола Михаїла та станути по сторонї Бога в боротьбі добра зо злом.

Комуністи по всьому світі намагаються знищити в людях віру в Бога, бо інакше їм не вдасться завести на землі фантастичну систему, що її видумав Карло Маркс. Ця система зветься комунізмом, бо вона ніби навчає, що всі люди повинні спільно посідати земські добра й ніхто не має права бути багатішим чи щасливішим від інших.

Треба вперед викоренити в людях віру Бога, щоб могти запровадити цей матеріялістичний лад, в якому людина не має ніяких прав, бо вона вповні залежна від держави та її керівників. Тоді ці керівники-диктатори можуть робити з людьми, що їм подобається, бо нема кому захищати їх людських прав. Скомунізована людина цебто людина, яка пройнялася комуністичними ідеалами й знищила в собі віру в Бога та позагробове життя, нічим не різниться від нерозумних звірят. Саме таких громадян бажають собі червоні можновладці по краях, де їм удалося захопити владу, бо з такими людьми-звірятами можна робити, що їм подобається.

Комуністи в Московщині вже сорок літ намагаються всіма можливими засобами, пресою, пропагандою, навчанням по школах, висміванням релігії, жорстокими гоненнями, вивозами на Сибір і консфіскатами майна змусити людей перестати вірити в Бога... Але чи вдалося їм це? Ні!

Минулого року комуністична партія запросила молодого українського физіолога, члена партії від 1942 р., виголосити на засіданні молоді оттаку доповідь: "Наука заперечує релігію". Славний науковець, що покінчив комуністичні школи й немало наслухався безбожницької пропаганди, відмовився від запрошення і не хотів доказувати молодим хлопцям і дівчатам, що релігія противорічить науці й навпаки, цебто, що вчена людина не може бути релігійною, бо між релігією та наукою існують противорічності, гейби релігія заперечувала те, що каже наука, а наука відкидала те, що подає релігія.

Коли наставники партії стали натискати на українського науковця, то він простодушно відказав: "Товариші, не змушуйте мене говорити народові про те, в що я сам не вірю. Я не годен робити наукової пропаганди проти Бога, бо я сам вірю в Бога!"

Колись безбожництво було в моді. Дехто навіть думав, що науковці мусять бути безбожниками, якщо вони хочуть уходити за науковців. Сьогодні справа інакше представляється. Не говорячи про зростаюче в світі зацікавлення Богом і релігією, слід зазначити, що московські комуністи затривожені фактом, що їхня молодь щораз більше звертається до Бога та пошукує Його. Це ж доказує, що матеріялістична, комуністична система збанкротувала. Молодь розчарувалася в ній, бо не знайшла того, що їй обіцювали комуністичні пропагандисти, тому мов блудний син вертається до Бога, свого небесного Вітця.

Св. Архангол Михаїл завжди готовий помагати християнам у боротьбі проти поганства.

В Фригії, малоазійській провінції, було місто Кони, в якім стояла старенька церква присвячена Св. Михаїлові. Передання каже, що ця церква досягала апостольських часів.

Недалеко церковці пропливала глибока річка. Нарід любив церкву, бо за заступництвом славного Архангола діялися там великі чуда. Християни з далеких сторін сходилися почитати князя небесного двору.

Чуда в святині викликали лють у поганській частині населення,

бо вони притягали немало поган до Христової віри, залишаючи пустим поганський храм.

Роз'ярені ідолопоклонники рішили зруйнувати церкву. Перекопали коритo річки та пустили воду на церкву, щоб залляти її.

Св. Архип, душпастир християн, зобачив небезпеку, упав навколішки та став горяче благати в Бога рятунку. З'явився Св. Михаїл і так промовив: "Не бійся, Архипе. Церкві ніщо лихе не станеться і тобі ніщо не пошкодить. Господь приказав мені завернути воду в давне русло".

При цих словах ударив мечем по воді й вона спокійно вернулася до попереднього русла, залишаючи святиню неушкодженою.

Максим Рильський

ЗА РІДНУ ЗЕМЛЮ

На наші ясні зорі,
На наші тихі води
Руїну, смерть і горе
Несуть вони, народе!
Та хай цей сон проклятий
Грабіжникам не сниться—
Довіку не топтати
Їм нашої пшениці.
Гей, сміло стань,
Гей, прямо глянь
Ти ворогам у вічі!
На славний бій,
Останній бій
Усіх Отчизна кличе!

У бій за наші ниви,
За ясний сміх дитячий,
За юний спів щасливий,
За славний труд гарячий.
Вперед, полки суворі,
Під прапором свободи,
За наші ясні зорі,
За наші тихі води.
Гей, сміло стань,
Гей, прямо глянь
Ти ворогам у вічі!
На славний бій,
Останній бій
Усіх Отчизна кличе!

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ!

Одна жінка промовила до своєї протестантської сусідки: "Чому не ходите зо мною до католицької Церкви на Службу Божу?"

Заскочена протестантка згодилася піти до церкви. По відправі поставила багато питань своїй приятельці, яка зазнайомила її з отцем парохом.

Почалися інструкції про католицьку Церкву. Сусідка, її муж і їхня донечка стали католиками та разом приступили до Св. Причастя, дякуючи сусідці за ласкаве запрошення піти на Службу Божу.

Неодна душа, яка без своєї вини проживає поза правдивою Христовою Церквою, знайшла б світло віри, якщо б католики були апостолами та сміло ширили католицьку віру в своїм оточенні.

Завдання Родини

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ГОЛОВНА ціль християнського подружжя це діти. Коли ж дитина з'явиться в світі, то треба вчинити з неї християнина та людину, здорову одиницю громадянства та Церкви.

Скільки сьогодні нарікань на діти! Вони непослушні. Не вміють шанувати батьків, не вміють панувати над своїми пристрастями, не надаються на добрих громадян, чоловіків і жінок... Пощо ж нарікати? Хто тут винен? Чи самі діти? Недоконче! Може більше винні ті, що мали подбати про виховання дітей аніж самі діти. Людину можна перевиховати та змінити її обичаї. Колись по деяких частинах Америки та Азії проживали люди, що залюбки їли людське м'ясо. Звалися вони людоїдами. Християнські місіонарі мусіли багато натрудитися, щоб перетворити жорстоких людоїдів у нешкідливих членів громадянства. Місіонарі товкли їм довгими роками, що Бог сотворив людей, навіть найнещасливіших, на Свій образ і подобу, тому треба шанувати в людині Божий образ. Чи ж сьогоднішня дітвора гірша ніж азіятські людоїди, що таки накінець дали себе перевиховати? Наші діти можуть бути потіхою своїх батьків, але треба виховати їх.

Діти потребують здорового виховання. Це виховання відбувається словами, навчанням і добрим прикладом. Нема нічого гіршого ніж сварка поміж подругами. Це дуже лихо впливає на діти.

П'ятилітній Івась отак раз відозвався до своєї матері, що вічно сварилася та передиралася зо своїм мужем: "Мамцю, що люди прирікають собі, як беруть шлюб?" Заскочена мати відповіла: "Чому хочеш це знати? Молодята прирікають собі взаємну любив і чемність!" Тоді хлопець додав: "Мамцю, мені здається, що ти часом не буваєш замужня!"

Як часто подруги стають шорсткі одні для других і навіть не здають собі справи, що така поведінка гіршить їх діти, зроджує огірчення в серцях подругів і спричиняє почуття нещасливости.

Он як діти потребують, щоб батьки виховували їх. Недавно одна часопись провела анкету поміж 228 хлопцями та дівчатами на тему: "Як ідеальні батьки повинні поступати зо своїми дітьми?" Школярі, що подали свої відповіді, мали яких 8 до 12 років. В їхніх відповідях було дуже багато мудрих порад і сугестій. Он деякі із них:

1. Батьки не повинні ніколи сваритися чи суперничатися в присутності своїх дітей. 2. Треба однаково поступати з усіма дітьми. Не вільно вирізнювати одну дитину понад другу. 3. Не вільно ніколи дурити дитину, бо раз обдурена дитина більше не повірить своїм батькам навіть, як правду скажуть. 4. Батьки повинні бути толерантні та вирозумілі одне для другого. 5. Батьки повинні поступати мов з гостями з приятелями своїх дітей. 6. Батьки повинні завжди відповісти бодай коротенько на питання своїх дітей, а не збувати їх зневажливим буркненням: "Не докучай мені!" 7. Батьки не повинні картати чи карати своїх дітей у присутності сусідських дітей, бо це впокорює їх і ранить їхню дитячу гордість. 8. Батьки повинні звертати більше уваги на добрі ніж на лихі прикмети своїх дітей, щоб добрі розвинути, а лихі викоренити. 9. Батьки повинні панувати над своїм гумором і бути постійні в любові до дітей. 10. Батьки повинні змалку говорити дітям про Бога, небо, Ісуса Христа, бо діти це люблять і змалку засвоюють собі християнський світогляд.

Отак батьки удуховнюють свій дім і запевнюють добре виховання своїм дітям. Добре ж виховання має більшу вартість аніж золото.

Діти мусять бути добрі індивідуально, знати релігію, боятися Бога, любити чесноту та ненавидіти гріх і блуд. Треба теж виховати добрих патріотів для рідного краю. Треба завчити діти чесно поступати з другими людьми, зберігати державні закони, вміти посвячуватися для загального добра, боронити рідний край перед ворогами, тощо... Головне ж завдання це релігійне виховання. Без релігії всякі інші виховання не мають значення, бо негодні сформувати в дитині сильного характеру. Релігійні чесноти це підвалина особистих і громадянських чеснот.

Настав час, що всі люди доброї волі мусять станути разом до праці над обновою родини, що страх занепала в останніх століттях. Кожен з нас відповідає за майбутність нашого покоління. Ми мусимо бути свідомі своєї преважної ролі в обнові людства на засадах християнства. Обнова ж має початися від домашнього вогнища. Коли ми не пробудимося зо сну, так новітнє, комуністичне варварство може заскочити нас у погубнім летаргу та вислати скоро на другий світ. Християнська цивілізація негодна опертися матеріялістичному фанатизмові-комунізмові, якщо християни стоятимуть далі з заложеними руками. Католицька Акція гуртує всіх борців за Христа та християнську цивілізацію під прапором хреста. Кожен з нас має божеську іскру в своїм серці. Він може потушити або роздути її в вогонь. Цей вогонь може запалити любов'ю серця нашого оточення, воскресити віру та християнську надію в серцях тих, що може довгі літа сплять спокійним сном гріха та смерти. Католицька Акція повинна розбудити поміж українським народом почуття особистої відповідальности за розвій і життя нашої Церкви, за збереження нашого чудового обряду, за привернення до нашої Церкви всіх тих, що відступили від неї зведені фальшивою пропагандою ворогів нашого народу. Українці не повинні чекати, заки другі виручать їх у праці для добра нашої Церкви та народу. Ніхто не сміє казати: "Нехай мій сусід це зробить!" Кожен повинен виконати свою частину,

що на нього припадає. Християн, християнин, член чи членкиня Католицької Акції не сміють бездільно чекати, поки другі візьмуться до роботи. Вони мають бути самі рушіями та активістами для охлялих душ.

Якщо мораль і дисципліна підупала в світі, так християни відповідають за це. Треба було не дозволити ворогам підривати мораль у молодім поколінні, осмішувати Церкву та священство. Слід було зберігати старанно скарби християнства. Два американці відвідали старинні Атени. Там зобачили останки колишньої грецької культури. Одна палата, архитвір штуки, розпадалася в руїні. Чому ця прегарна палата має зникнути? спитався один із них. Бо ніхто не дбає про неї!, відповів другий.

Таке й саме буває зо скарбами християнства. Християнський дух заникає, бо християни не намагаються зберігати його в собі та в своїм оточенні. Он завдання Католицької Акції. Вона має відновити християнський, місіонарський дух у своїх членах, щоб опісля відновити його в світі.

Рушій же діяльности католиків має бути любов до своїх ближніх. Дух любови заникає в тих серцях, звідкіля прогнано Христа. 15 жовтня 1925 Йосиф Гебельс, пізніший нацистський міністер пропаганди, отак писав у своїм дневнику: "Я ненавиджу людей усім серцем. Вид людини викликає в мені відразу". Говорив він про християнську людину. Ненависть до Христа та Католицької Церкви попхнула його до жахливої пропаганди неопоганського нацизму. Гебельс і його однодумці сталися знаряддям Сатани. Через них Люципер відвідав грішне людство при помочі воєнної різні. Вороги Бога мусять ненавидіти людей, що є Божим образом. Вони погорджують людиною, її Божим образом, її Божими правами. Вони ненавидять людей, бо люди це Божі сотворіння, відкуплені кров'ю Христа Спасителя. Коли вороги Христа фанатично трудяться, щоб прогнати зо світу Христа та затерти слід по Його Євангелії, так чи любителі Христа не повинні напружити всі свої сили та спроможності, щоб Христос міг запанувати в усіх ділянках людського життя? Це ж завдання Католицької Акції.

Леся Українка

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:
Надія вернутися ще раз на Вкраїну,
Поглянуть іще раз на рідну країну,
Поглянуть іще раз на синій Дніпро,—
Там жити, чи вмерти, мені все одно;
Поглянуть іще раз на степ, могилки,
Востаннє згадати палкії гадки...
Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна.

Подорож до Св. Землі

о. М. Щудло ЧНІ.

ЄГИПЕТ

Кого не цікавить ця дивна країна, що зветься Єгипет? Згадка про Єгипет невпинно стрічається в Старім Завіті. Вибраний Божий нарід мав змогу розростися в цій країні. Передання подає, що сам Спаситель знайшов прибіжище в цім краю. Єгипет це країна найстаршої в світі цивілізації. Це край буйного розвитку християнства та християнського богослов'я в перших віках по народженні Христа. Отож не дивниця, що ця країна має дивну притягальну силу для всіх, що любують-ся в старовині чи розвою християнства.

І. В дорозі до Єгипту

Попращавшись із давніми знайомими Отцями в Паґані, відіхав я потягом до Неаполю, де мав замовлений корабель до Олександрії в Єгипті. Корабель не був великий, але вигідний. Для розривки пасажирів корабельна управа показала якийсь американський фільм, що в Америці вже давно пішов у забуття. Був це вечір 13 червня 1954 р. Сонце заходило й своїми рум'яними промінням обагрювало Неаполь, пристань і всю околицю.

Дивне враження обгортає туристів, які вибираються до Єгипту. Це зовсім відмінна країна від Европи, люди інакші, віра зовсім різна... Що буде, як приймуть чужинців запеклі магометани?—ось питання, що кожному насувається й на яке він негоден дати належної відповіді, поки сам не зобачить цього дивного краю та його мешканців.

14 червня в 6-ій годині вранці наш корабель ввійшов у месинську протоку, що відділяє острів Сицилію від італійського материка. Ця протока, півтора кілометра завширшки, була славна в давнині двома вирами, Сциллею та Харибдою. Колись вірили, що це були два скелисті острови, на яких проживали потвори, що пожирали людей-моряків, які наближалися до скель. Гомер, грецький поет, що уложив пригоди грецького військового героя, Одисея, твердить, що на Харибді мешкала богиня-чарівниця Цірке, яка перетворювала заманених на острів моряків у безроги.

Сьогодні пароплави спокійно пропливають скрізь ці вири, не зазнаючи ніякої небезпеки. З месинського проливу видно прегарний горбистий острів Сицилію, що колись була осередком старинного світу. Займали її старинні фенікійці, греки, картагінці, римляни, вандали, араби, нормани, еспанці, поки вкінці не ввійшла до італійського королівства. Цей острів має прегарний клімат, численне населення й визначається урожайністю землі.

Проїжджаючи проливом, обсервував місто Месину, в якій досіль залишилися рештки та сліди страшного вибуху вулкану Етни в 1908 р. Цей несподіваний вибух знищив сливе все місто, що лежить у підніжжі гробовини, вбиваючи 75,000 людей. Досьогодні проповідники приписують це нещастя зухвалості та богохульству зіпсутої та розпіяченої молоді. В навечір'я Христового Різдва група зіпсутих, просякнених безбожницькими кличами тодішнього соціялізму юнаків, улаштувала похід вулицями міста, викрикуючи: "Якщо Ти, Христе, всемогучий Бог, то пішли нам землетрус!" Христос прийняв визов. Наглий вибух вулкана Етни був Його відповіддю на богохульний визов розпіяченої молоді.

Заки ми ввійшли у пролив, побачили вулкан Стромболі, попри який плив наш корабель. Стромболі це вулкан-скеля, що на якого пів кільометра вистає з моря. Вчені кажуть, що подібних скель повно в цій морській околиці, хоч не всі вони видні. Багато з них закриті водами Середземного Моря. Колись ціла та околиця належала до італійського материка, поки вульканічні вибухи не зрушили землі. Ці вибухи пересунули границі острова, затоплюючи його частину під водами.

Пропливаючи проливом біля Месини, бачили ми вулкан Етну, подивляючи його численні гирла, з яких виходить дим і лява. Цей вулкан є вічною загрозою для населення, яке спокійно управляє свою ріллю, плекає виноградину та займається щоденними клопотами, не зважаючи на погрози вулкану, бо вже привикло до них. Повно там міст і містечок, що розложилися у узбіччах височин над морським побережжям.

Час подорожі скоро минав. Подорожні розмовляли, роскошувалися пригарною погодою та сонцем. Між подорожніми були шведи, французи, італійці, німці... Дехто їхав у бизнесових справах, але більшість пасажирів це туристи. Між ними запізнався з одним німецьким священиком, що був декілька літ у московській неволі. Там завчився російської мови і служив мені до Служби Божої.

Був там іще й другий священик, італійський францисканин, о. Піо Крівеллярі, що довгі літа трудився в Аргентині. Він багато розповідав про тодішні відносини в Аргентині та заповідав упадок Перона, що й дійсно сталося рік опісля, як військовики змусили гордого й зухвалого диктатора зректися влади та податися на вигнання. Дивно, що диктатори негодні нічого навчитися з історії, яка наявно виказує, що ламає собі голову той, хто повстане проти Христової Церкви... Наполеон, Бісмарк, Перон... це сумні свідки нашого твердження. Не дивниця, ламає собі голову, хто б'є нею об скелю Петра, на якій збудована Христова Церква.

15 червня ми проплили попри острів Крету, що виднівся оподалік. Видно було гори й горбки, що оточували його від моря, захоронюючи від надмірних вітрів і бурей, які часто зриваються на морі.

2. Країна пірамід і сфинкса

Стояв прегарний день. Був це ранок 16 червня 1954 р. Наш

корабель наблизився до пристані Олександрії. Це місто положене над морем. Збудував його славний македонський король Олександер Великий у 331 р. перед приходом Спасителя. В пристані повно кораблів різних народів. Здалека видно шпічасті вершки мечетів, яких повно в Олександрії. Це дуже важний торговельний пункт, тому не дивниця, що тут можна стрінути людей різних національностей.

Не легко воно полагодити формальності в'їзду до Єгипту. Це забрало мені яких дві години часу. Треба було підписувати безліч документів. Всі вони були в арабській мові, яку мало хто з туристів розуміє. Треба було послуговуватися агентом, за що він домагався немалої надгороди.

Полагодивши паспортові трудності, я удався до монастиря Св. Катерини, де Отці Францискани італійського походження дуже сердешно прийняли мене. В них пробув я два дні, оглядаючи Олександрію.

(а) Історія Єгипту

Єгипет, країна фараонів, змалку чарувала мою уяву. Я завжди бажав побачити цей предивний край, запізнатися з його краєвидами, подивитися на славетну ріку Ніль, оглянути сфинкса та піраміди, ввійти в контакт із народом цієї старинної країни. Не дивниця, що серце зраділо, коли ця мрія нарешті здійснилася в червні 1954 р.

Історія Єгипту зачинається десь у 4-ім тисячелітті до Христа. Це найстарша історія світу може за винятком Мезопотамії. Вона має писані документи, що досягають шість тисяч літ.

Зразу населення Єгипту скупчувалося, як це практикується до сьогодні, на побережжах ріки Нілю. Кожного року Ніль затоплював п'ятикілометрову смугу землі вздовж своїх берегів. Намул ріки викинений на береги був дуже пригідний для управи. Населення почало управляти землю й збирати обильні жнива. Отак творилися громади, потім провінції, поки один із місцевих проводирів не вибився понад інших і став володарем цілого Єгипту, прибираючи для себе назву "фараон", що означує "морська ліхтарня".

Він завів систематичну управу в країні. Всіх фараонських династій у Єгипті мало бути 31. **Менес** мав бути першим фараоном, що панував над цілим Єгиптом. Нектанеб II був останнім володарем. Його царювання покінчилося боєм під Іссус у 332 р., як Олександер Македонський розгромив єгипетські війська та зайняв країну, включаючи її в свою велетенську державу.

Єгипет мав багато ворогів, що намагалися зайняти його та використати тамтешні багатства. Бачив він завойовників з Етеопії, Персії, Греції, Риму, Арабії, Туреччини та Англії.

По смерті Олександра Великого, його генерал Птолемей заснував нову династію Птолемеїв, що рядила Єгиптом аж до часів Клеопатри (80 р. перед Христом), поки в бою під Акціюм Єгипет не став римською провінцією та шпихлірем для римської імперії. Легіони Октавіяна, розгромивши Антонія та його приятельку Клеопатру, позбавили країну власної незалежности. Константин Великий приділив Єгипет до східньоримської імперії в 324 р. Войовничий каліф Омар підбив і прилучив Єгипет до арабської магометанської імперії в 640 р. Омар був фанатиком ісляму. Він звелів спалити славну, величезну бібліотеку в Олександрії по зайнятті цього осередку. Коли ж дехто з його оточення противився та відраджував спалення цінної бібліотеки, то Омар заявив: "Все те, що має ця бібліотека є або його нема в Корані. Якщо є, то не треба її. Якщо ж нема, то вона противиться Коранові, тому й треба спалити ці книжки!" І так через фанатизм завойовника пішла з димом ця славетна бібліотека старовини з її неоціненними християнськими пам'ятниками.

Наполеон I славною перемогою під Пірамідами близько Кайра зайняв Єгипет для Франції (1798-1801). Тоді він не заміряв атакувати Англію в її індийських колоніях. Молодий мрійник Наполеон бажав наслідувати Олександра Великого. Сам він каже в споминах, що "їшов він в Азію, сидів на верблюді та мав турбан на голові. Це трилітне панування французів у Єгипті перервало на часок володіння турків, що завоювали Єгипет від арабів. Англія допомогла туркам прогнати Наполеона з Єгипту. Турецькі султани правили Єгиптом при помочі місцевих королів, що були підлеглі їм. В 1882 р. англійці під позором оборони Суезського каналу, що його побудовано шість років передтим, практично зайняли Єгипет, хоч це була турецька колонія. В 1936 р. англійці були змушені привернути свого рода незалежність Єгиптові, бо єгипетські націоналісти були готові на все, якщо б Англія відмовила незалежности їх країні. Проте це не була повна незалежність. Так король Фуад I, як його син Фарук були своєрідними васалями англійців. В 1950 р. англійці зовсім забрали свої війська із Єгипту, затримуючи сильний гарізон у Суезькім каналі, який приносив їм грубі мільйони дохідів через те, що цей канал це шлях до Азії й знаменита торговельна дорога.

Єгиптяни прогнали зіпсутого свого короля Фарука в 1952 р. Молодий енергійний полковник Гамаль Абдель Нассер зорганізував переворот і проголосив країну республикою. Він досіль рядить Єгиптом як диктатор. Нассер це дуже енергійна людина, яка не вірить, що єгиптяни покищо здібні до республиканського демократичного правління. Цим він різниться від свого колишнього співпрацівника й приятеля Нагіба, якого він повалив і усунув від уряду. Нагіб бажав проводити революцію при помочі парляменту, Нассер вірив у диктатуру. Нагіб був куди більше помірковний аніж Нассер у своїх починах. Чув я в Єгипті від неодного европейця, ро Нагіб був куди більше прихильний европейцям аніж Нассер.

Що треба думати про автокефалію?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

НІХТО не сміє осуджувати свого ближнього, бо суд належить до Господа, що сказав: "Не судіть і не будете суджені" (Мат. 7, 1). Хоч не судимо автокефальників, ані не маємо жадної ненависти до її організаторів, проте кожний має право спитатися: "Що властиво треба думати про автокефальство", бо ж воно існує і ми зустрічаємося з ним на кожнім кроці?

Автокефалія в сьогоднішньому значенні це повна незалежність від Апостольського Престола. Така автокефалія не існує в католицькій Церкві; кожний католик підлягає Папі Римському в справах віри та моралі, бо ж Святіший Отець—це Найвищий Пастир Христової Церкви, якому Христос в особі Св. Петра доручив пасти вівці, цебто управляти всіма тими, що повірять у Його Святу Євангелію: "Паси ягнята Мої, Паси Мої вівці!" (Ів. 20, 15, 16).

В Христовій Церкві буває подвійна влада: найвища та **незалежна** від нікого, яку справує Папа в імені самого Божественного Спасителя, що Його заступає на землі. Друга ж влада **залежна,** цебто влада єпископів, що підчинена найвищій владі Папи. Священики—це помічники єпископів. Єпископи правлять своїми епархіями даною їм Христом владою, яка підлягає владі Папи. В Христовій Церкві нема зовсім від нікого незалежних епархій і церков, бо Христос установив тільки одну Церкву та одного найвищого Архипастиря, яким спершу був Св. Петро, а по ньому цю владу перебирає кожний законно вибраний римський Єпископ, бо він переймає столицю Св. Петра та з нею його владу управляти Христовою Церквою.

В світлі цих засад слід зробити отакі висновки про царгородську та про всі інші автокефалії. (1) Царгородські патріярхи не мали жадного права виломлюватися зпід влади Римських Архиереїв, бо Христос установив одну Церкву з одним проводом і бажає, щоб було **"одно стадо та один Пастир"** (Ів. 10, 16).

Царгородські патріярхи могли здобувати різні достоїнства, присвоїти собі титул патріярха цілого Сходу, але не могли вивищатися понад Папу; самі Папи не могли на це дозволити, бо ж першенство римського престола походить не з людської, але з Божої установи. Не цісар, а сам Спаситель промовив до Петра: **"Ти Петро** (скеля) **і на цій скелі побудувую свою Церкву і пекельні ворота** (сатана та всі еретики й бунтарі) **не переможуть її. І дам тобі ключі від небесного царства, і що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі, а що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небі!"** (Мат. 16, 18-19).

Так Христос відразу обіцяв і по Своїм воскресінні подав Петрові першенство проводу в цілій Своїй Церкві, бо ж годі припустити, щоб велетенська Христова Церква, що з ходом віків мала обхопити цілий світ, не мала видного одного голови! Недарма ж Христос промовив до Петра по Своїм воскресінні: "Паси Мої вівці!" (Ів. 20, 16). Петро має пасти Христових визнавців, берегти їх віру, чувати над обичаями, остерігати перед небезпеками: **"Симоне, ось сатана жадав, щоб пересівати вас, як пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилася твоя віра; ти ж колись, як навернешся, зміцняй своїх братів!"** (Лк. 22, 31-32).

Цього проводу в Христовій Церкві наслідники Св. Петра не можуть зректися, бо йнакше зрадили б Христа та розшматували б Його Церкву, за одність якої Він так гаряче молився.

Ціла християнська старина одноголосно признавала, що римські єпископи були наслідниками Св. Петра та видимими намісниками самого Спасителя, тому й усі християни слухали їх і корилися їхнім рішеннями, поки не настав розрив між Римом і Царгородом, що пірвав одність Христової Церкви на превелику шкоду душ і згіршення поган. Розрив цей не зродився з богословських трудностей, але зривалізації між Сходом і Заходом, з різности двох культур і людської уломности.

Відкинувши примат Папи, автокефальники висунули нову теорію, що Христова Церква крім самого Христа не має жадного видимого голови. Отак бажали б доказати, що в Христі всі автокефальні церкви лучаться в одне, тому й не зважаючи на суперництва, незгоди, екскомуніки, що існують поміж автокефальними церквами, всі вони лучаться в одну Христову Церкву, бо ж Христос установив тільки одну Церкву. Сам Христос пильнує, щоб різні автокефальні церкви зберігали чисту науку Святої Євангелії.

Христос є невидимим головою Церкви. Він не судить, не сповідає, не видає більше законів. Все те Христос чинить через свого законного Намісника, Римського Папу, до якого сказав: "Паси Мої вівці!"

Дивне воно, що автокефальники мають своїх священиків, єпископів, митрополитів, але не мають одного голови, щоб завершував цю єрархічну будівлю, яка виглядає на дім без даху.

Щоб якось зберегти одність науки та моралі, автокефальники твердять, що вселенський Собор це орган, який має берегти чистість Христової науки від перекручування... Нажаль, від 787 року не було ні одного вселенського собору поміж автокефальниками.

Правда, царгородський патріярх намагався скликати загальний собор православних у 1868 р., але його заходи розбилися об російський спротив і неохочість інших автокефалій. Інакше й бути не може... Хто ж бо має право змушувати рівні собі автокефальні церкви до якогось собору, чи примушувати їх приймати соборові рішення чи накінець чувати над виконанням цих рішень, бо ж одна автокефальна церква невалежна від одної, тому й царгородська автокефалія не має жадного права наказувати якійсь іншій автокефалії.

В 1923 р. царгородський патріярх скликав православний собор. Деякі автокефальні церкви вислали своїх депутатів. Собор видав різні постанови, між якимиn рийняв новий календар, але не всі православні церкви прийняли цей календар, бо вони незалежні, тому й ніхто не має права змушувати їх.

Царгородський патріярх заповів новий собор на 1925 рік, але тимчасом єрусалимський патріярх бажав мати собор у Єрусали-

мі. Не прийшло до порозуміння і собор розбився.

Досвід показує, що автокефальні церкви не годні мати сталих соборів, бо нема в них авторитету, щоб скликувати подібні собори, проводити ними та по їх закінченні чувати по всіх церквах, щоб соборові постанови ввійшли в життя. Отак О. Беляєв, професор московської академії, видвигнув теорію, що тільки постанови 7 перших соборів вселенської Церкви мають рядити православними церквами. Чому ж тільки сім перших соборів мають рядити Церквою? Чи по останнім соборі 787 року нема нових питань, що їх треба розв'язати, нових справ, що слід полагодити, нових ересей, що треба осудити? Католицька Церква—це жива організація, що займається всіма проблемами, які виникають у житті людей. Отак вона дає своїм дітям завжди відповідні вказівки, як поводитися в нових обставинах, як трактувати новітні єресі... Католицька Церква мала досіль 20 загальних соборів, бо вона живе, тому й не сміє костеніти в давніх постановах сімох перших соборів.

Неприятелі католицької Церкви закидають, що Папи винайшли примат на флорентійському Соборі в 1439. **Папи примату тоді не винайшли, а тільки пригадали світові на соборі те, в що вірили цілі покоління від самих апостолів,** бо ж до великої схизми на Сході за патріярхів Фотія чи Керулярія про нього в світі ніхто не сумнівався. Пригадка ж не є зовсім вигадкою, але ствердженням знаної чи призабутої правди.

Он як звучала ця пригадка: "Признаю, що Святий Апостольський Престіл і Римський Первосвященик—це наслідник бл. Петра, Князя Апостолів, і правдивий Намісник Христа, голова всієї Церкви та Батько й Учитель усіх християн".

Цю заяву підписав Папа Евген IV, 8 кардиналів, 2 патріярхи, 8 архиепископів, 50 західніх епископів, три заступники царгородського патріярха, 17 східніх митрополитів і наш кардинал, Ісидор, папський легат на всю Україну, Московію, Литву та Польщу.

Отож ясно, що Церква Христова мала завжди видимого Голову в особі Римського Архиєрея. Зрештою, без голови ніяка людська організація чи товариство не годні обійтися. Навіть самі автокефальники не бувають без видимого голови. Вимидою головою російської автокефальної церкви був цар через свого прокуратора, що проводив святішим синодом, який виконував волю батюшки-царя. В інших видимий голова є президент, король, патріярх або попросту синод чи нарід.

Українські ж автокефалісти мають декілька видимих голов, що змагаються між собою за верховодство в автокефальних церквах.

Методисти

І. Основник

МЕТОДИСТИ це одна з протестантських сект, яка вважає Івана Веслея за свого основника. Веслі був англиканським пастором. Уродився в Епворт в Англії в 1703. Помер у 1791 р.

В 1735 р. вибрався до Америки голосити місії поміж індіянами. Проте успіху не мав, бо індияни не злюбили його через диктаторську вдачу.

Вернувся до Англії та продовжав там пасторську працю між народом, бо до кінця життя залишився пастором англиканської Церкви. З цього видно, що не мав заміру закладати нову секту, бо й навіть заявив своїм учням: "Не вважайте мене за свого вчителя, якщо відлучитеся від англиканської Церкви".

В апостольській праці між простолюддям завважав широко розповсюднену релігійну байдужність і духовну оспалість. Задумав оживити християнську віру в народі, тому заложив "Святий Клюб", щоб разом із товаришами плекати правдиву набожність.

Методичні духовні вправи, дискусії та молитви з'єднали членам Клюбу прізвище **Методистів**. Слово **методисти** первісно означало групу людей, які придержувалися методи чи своєрідніх схем у плеканні приватного побожного життя.

Сходини методистів відбувалися раз на тиждень під наглядом вибраного провідника. Приявні часто публично визнавали свої гріхи, вороги мирилися, подруги єдналися... Збори ганили прогріхи своїх членів і деколи виключали впертих із церкви. Зібрання кінчалися імпровізованою молитвою.

Його побожні клюби мали доповняти, а не заступати англиканську Церкву. Проте вже в 1791 р. ще перед смертю Івана Веслі розрив методистів із англиканською Церквою був очевидний.

Веслі зразу голосив Боже слово по англиканських церквах. Прикро було йому, що мало хто приходить до церкви, оттому зачав проповідати свої місії під голим небом, по парках і публичних площах.

В 1744 р. методисти публично виступили з англиканської Церкви, зірвали з нею та заснували власну **Методиську.**

ІІ. Що навчав Іван Веслі?

Для Івана Веслі релігія мусить бути **особистою справою.** Релігія, що складається з формулок і церемоній, не подобалася йому, бо думав, що зовнішні побожні діла не мають нічого спільного з почуваннями душі. Релігія догм і літургійних приписів видавалася йому бездушною формальністю.

Як сьогоднішні сектанти, так і Веслі не бачив, що метода не перешкоджує душам підноситися та щиро любити Бога.

Сповідь має приписану методу, але в ній водночас включаються жаль за гріхи, постанова поправи, покора, тощо. Це ж внутрішні добрі діла, які виходять із серця та проникають душу.

Веслі не бачив цього, бо був вихований у байдужнім протес-

тантизмі. Ось головні твердження його навчання:

1) "Кожен має відчути своє навернення, як відчув його Св. Павло в дорозі до Дамаску: "Господи, що хочеш, щоб я робив?" (Дії, 9, 6).

Це фальшива засада, бо справжнє навернення душі до Бога це діло ласки та вільної волі людини, а не чутливости, тому й годі вимагати, щоб відчувати його почувально. Люди легко обманювали б себе, якщо б руководилися почуваннями в справах спасіння, бо тут віра, не почування, мають керувати християнами та їхнім життям.

2) "Біблія це єдине джерело віри"—каже Веслі. Заохочував усіх читати Св. Письмо, але заборонив приватно толкувати його, бо приватне вияснювання Біблії провадить людей до самообману, похибок і ересей.

Сам Веслі покликувався на традицію, звучи її "Голосом старовини". Якщо ж традиція збивала його хибні навчання, тоді апелював до "внутрішнього світла", нехтуючи християнським переданням, яке виразно та недвозначно підтверджує навчання Католицької Церкви про сповідь, Папство, Пресв. Євхаристію, тощо.

Веслі та його духовні сини, методисти, хибно навчають, що Біблія є одиноким джерелом віри й об'явлення.

Об'явлення давніше ніж Біблія. Об'явлення існувало вже тисячі років, заки списано його в книги, що творять Біблію. Самі апостоли довший час усно голосили об'явлену Христом науку, заки списали її.

Зрештою не все об'явлення вміщається в Біблії (Ів. 21, 25), бо неодна правда об'явлена Апостолом чи Апостолами залишилася в християнськім переданні. Передання зобов'язує всіх, бо воно має таку саму повагу; як Біблія: **Тримайтеся передань,** кличе Св. Павло до християн Солуня. (2 Сол. 2, 15).

3) "Первородний гріх зовсім зіпсував людську природу та вчинив її нездібною виконувати будьякі добрі діла".

Це твердження Веслі узяв від Кальвина. Нащастя згодом відкинув кальвинську ересь і твердив, що людина негодна спастися без Божої ласки, яка очищує її з первородного й особистих гріхів.

4) Веслі вірив у раптовне навернення й оправдання через віру. Для нього спасіння це відчуті внутрішньо навернення та відродження, які випливають із розкаяння за гріхи.

Як іде про хрещення, яке по свідоцтву самого Спасителя відроджує душу до надприродного життя: **"Якщо хтось не народиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже"** (Ів. 3, 5), Веслі не знав, що про це думати. Раз твердить, що воно відроджує душу, то знову каже, що не відроджує її, бо хрещення не подає душі освятної ласки, а тільки означає, що душа отримає її, якщо дитина, ставши дорослою, навернеться до Христа.

Веслі не розумів, що хрещення це тайна, яка діє силою Христових заслуг і негайно вділяє Божу ласку душам, що гідно приймають її.

5) "Бог одних призначує до неба, других до пекла. Хто призначений до неба, той може бути абсолютно певний про своє спасіння. Як душа відчує своє навернення, то може бути певна, що вона спасеться".

Веслі вірив за Кальвином, що Бог призначує одних людей до неба, а других до пекла. Сьогоднішні методисти здебільша відкидають Кальвинську теорію про безоглядне призначення людей до неба або до пекла, бо подібна теорія представляє Бога як жорстокого тирана. (Див. "Кальвинізм", Гол. Сп., червень 1956).

Ласкавий Творець любить Свої розумні сотворіння, тому бажає мати їх біля Себе в небі. Проте не всі вертаються до Бога. "Багато званих, мало ж вибраних" (Мат. 20, 16), бо не хочуть добрими ділами та сумлінним зберіганням Божого закону закріпляти свого вибрання до неба, хоч Св. Петро виразно закликає їх до цього: "Браття, старайтеся щораз більше утверджувати своє покликання та вибрання, бо, роблячи це, ніколи не спотикнетеся" (2 Пет. 1, 10).

Католицька Церква, спираючись на Св. Письмі та навчанні Святих Отців, твердить, що людина не може мати абсолютної певности про своє спасіння, а тільки **моральну,** якщо щиро кається за свої гріхи та намагається жити по-християнськи.

Як паломники спиталися Св. Петра: "Що ж нам робити?" (Дії, 2, 37), то Христовий Апостол відповів: "Покайтеся!" (Дії, 2, 38). А Спаситель отак відозвався на питання юнака: "Учителю благий, що доброго робити мені, щоб мати вічне життя?" (Мт. 19, 16) цебто, що маю робити, щоб спастися: "Якщо бажаєш увійти в життя, зберігай заповіді!... Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідчи фальшиво, поважай свого батька та матір, і люби свого ближнього, як себе самого!" (Мт. 19, 17-19).

Хто проживає так, як Бог і Церква велять, той може бути морально певний, що колись опиниться в небі зо своїм Творцем і дістане Його батьківське благословення.

Бог нікому не дає абсолютної запоруки спасіння, бо хоче, щоб люди проживали вірою, покладалися на Нього, пильно трудилися над спасінням і ревно служили Йому. Хто так поступає, той має моральну певність про своє спасіння, бо каже Пророк Давид: "Ті, що вповають на Господа, подібні до гори Сіону, яка не хитається, але пробуває повік" (Пс. 124, 1).

6) "В Пресвятій Євхаристії нема дійсного Тіла та Крови Спасителя. Це тільки спомин Христових Страстей і смерти".

Веслі навчав, що в Пресв. Євхаристії нема дійсного Христа. Вірні приймають Його тільки духовно, споживаючи хліб і вино, які представляють Тіло і Кров Ісуса Христа, хоч у гимнах у честь Пресвятої Євхаристії він так висловлюється гейби вірив у дійсну приявність Христа під видами хліба та вина. Проте це тільки поетичні вислови.

Веслі помилився, бо Сам Спаситель каже про Пресв. Євхаристію: **"Беріть і їжте: Це—Моє Тіло. Пийте з неї всі. Це—Моя Кров Нового Завіту, що за многих проливається на відпущення гріхів"** (Мт. 26, 26-28).

Хоча б методисти вірили в дійсну присутність Спасителя в Пресв. Євхаристії, вони всетаки не мали б її, бо в них нема правдивих священиків, хоч їхня церква має міністрів, ба й навіть єпископів.

Методиський клер не має дійсних свячень, тому ця церква не має дійсних священиків і епископів.

Зразу Веслі відкидав різницю між священиками й епископами. Згодом почав висвячувати своїх проповідників, зазначуючи, що клер різниться від звичайних вірних. Сьогоднішні методисти признають усім християнам "ласку священства".

Святе ж Письмо виразно заявляє, що священство це тайна, яка вділяє освятну ласку та потрібну поміч, щоб виповняти священичі чинності. "Не занедбуй у собі дара, що був тобі даний... з покладенням рук пресвитерства", пише Св. Павло до свого учня Тимотея (I Тим. 4, 14).

7) "Нема чистилища. Не треба почитати Святих, статуй і ікон, бо це ідолопоклонство".

Тут Веслі йде за мильним навчанням Кальвина й інших еретиків, заперечуючи те, що навчає Святе Письмо. (Див. "Кальвинізм", Гол. Сп., Червень 1956, 29-33 ст.).

III. Хаос між методистами

Як усі сектанти, так і методисти згодом порізнилися та поділилися сливе на безчисленні підсекти, бо проживають у хаосі та пітьмі всі ті, що відорвалися від осередка правдивого християнства, Риму, та виломилися зпід послуху видимому Христовому намісникові на землі, Петрові та його наслідникам, яким Спаситель поручив відкуплене людство: **"Паси Мої вівці!"** (Ів. 21, 16) і **"Утверджуй своїх братів!"** (Лк. 22, 32).

Ось головніші методиські підсекти: Кальвиністичні Методисти, Первісні Методисти, Англійські Веслеяни Методисти, Методисти Протестанти, Методисти, Єпископали, тощо.

Сьогодні є 19 важніших методиських церков у світі, які сильно відійшли від первісного навчання Івана Веслея.

Всіх методистів у світі мало б бути около 13,000,000.—Їхнє число збільшиться до 30,000,000, якщо додамо до них їхніх "симпатиків".

В новіших часах різні методиські Церкви намагаються об'єднатися в одну організаційну громаду, залишаючи кожному відламкові питомі йому характеристики.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПРИСЛІВ'Я

Багатого серп голить, а бідного й бритва не хоче.
І малі камінці роблять синці.
Рука руку миє, щоб білі були.
Шкода велика, що помер Владика.
Дяк те саме, що будяк: хоч трошки, а вколе.
Коли біда діє, то голова біліє.
Голодне око не засне глибоко.
Правда, як олива, завжди наверх вийде.
Поки не упріти, поти не уміти.
Старе як мале: що побачить, того й просить.

Мій Досмертній Донір

М. Щ.

ЯКЩО людина згрішить, тог ріх немов немилосердний рак нищить її серце й затроює життя. Хто з нас не згрішив у житті та не відчув на собі правди Христових слів до Св. Павла: **"Трудно тобі проти рожна упиратися"** (Дії: 9, 5).

Проте ласкавий Господь установив Тайну Покути, в якій розкаяна душа змиває гріх зо свого сплямленого сумління і віднаходить спокій для мученої докорами душі, бо як каже приказка: "Нема мягшої подушки під голову ніж спокійне та чисте сумління"

Я не була й не є святою, хоч від 25 років намагаюся проживати по-християньски й уникати смертельні гріхи. Щомісяця ходжу до сповіді та приступаю до Св. Причастя, бо належу до Братства Матері Божої Неустанної Помочі.

Нажаль воно незавжди так було. В розтріпаній юності я нераз зневажила Творця. Все визнала в сповіді та відчула, що Христос, цей милосердний Самарянин, злічив мої душевні рани.

Одначе спомин про один, хоч і визнаний у сповіді гріх, не дає мені спокою, бо він гейби проживає й невпинно відновлюється в моїй улюбленці Оленці.

Ах, донечко моя кохана, як би ти знала, як сильно твоя доброта, ласкавість і чемність ранять серце твоєї колись нерозумної матері!... Я негодна тобі виявити жахливої тайни, бо це не зменшило б гостроти мойого докору, а тільки огірчило б твою невинну душу, а може й викликало б відразу до матері, яка була така жорстока для тебе, ще заки ти прийшла на світ.

Звуся Анастасія. Мій муж галицький адвокат. Тепер проживаємо в Америці як імігранти й жертви большевицького терору.

Маю два сини й три дочки. Сини поженилися, пішли на своє й мало дбають про своїх стареньких батьків. Дві дочки віддалися, мають власні родини, тому "не мають часу для батька інваліда й матері, що вже сама негодна заробити собі на шматок хліба".

Оленка рятує ситуацію, яка без її жертвенности, самозабуття й посвяти для власних батьків була б прямо безнадійна.

По першій світовій війні наші "шляхетні родини" цебто еліта

почала затрачувати зрозуміння вартости й гідности материнства. Погубні, матеріялістичні, нехристиянські впливи зачали ширитися між значною частиною нашої інтелегенції в Західній Україні. Немало інтелегентів ганялися за грошем, роскошами й вигодами, що часто ішли в розріз із самим ім'ям християнина, як це прекрасно твердить Апостол народів: "А ті, що належать до Христа, розп'яли тіло з пристрастями та пожадливостями". (Гал. 5, 24).

Щоправда програна війна глибоко потрясла частиною нашої провідної верстви народу й духовно обновила її на християнських засадах. Ці панове й пані потрапили зректися привабливих вигід і самолюбства, хоч це вимагало немало саможертви й самозречення. Вони сталися носіями християнських ідей посеред громадянства, бо заки взялися реформувати других, уперед очистили власні серця з егоїзму й розбудили в них гарячу любов до Бога й ближніх.

Нажаль ні я, ні мій муж не належали до тих скритих Христових героїв, які потрапили зректися власних вигід, підкорити сумлінню лихі порухи природи й розвинути в собі могутнє християнське життя, яке невпинно пульсувало в них, не обмежуючись тільки до недільних або святочних відправ.

Не була я зла. Змалку дістала християнське виховання й була доброю дитиною. Нажаль моє християнське виховання було подібне до того пуп'яшка, що справді зацвів, але ніколи не розвинувся в чудовий овоч, бо зов'янув у стадії першого розквіту.

Я не скріплювала та не поглиблювала своєї віри й релігійних переконань читанням Св. Письма, студіями катехизму й замилуванням у католицькій пресі. Моє християнське виховання залишилося в дитинному стані. Що більше! З часом воно й немало скорчилося, бо Божі правди легко забуваються, якщо не відсвіжуємо їх доброю літературою й завчанням катехизму.

Ясно, що моя віра була поверховна, бо не запустила глибокого коріння в душі при помочі сильних християнських переконань, які витворюють у людині здоровий світогляд. Хоч у дитинстві ходила на катехизмові лекції, але мій релігійний вишкіл не був ні солідний, ні повний.

Я одушевлялася нашими прегарними богослужбами, але не старалася пильним завчанням засвоїти собі та зглибити правди католицької віри й так розвинути в собі сильне християнське життя, що є справжнім заборолом проти приман світу, обманів самолюбства й фальшивих течій модерного життя.

Мій чоловік Денис не багато різнився від мене християнським вихованням і знанням релігії. Добре знав свій адвокатський фах, але тільки поверховно був обзнайомлений з навчанням Святої Євангелії та практичним застосуванням вічних правд до сірого щоденного життя.

Одна з духовних пошестей, що по першій світовій війні була поширилася між нашою інтелегенцією в Західній Україні це відраза до численної родини. Колись українські матері гордилися, як мали багато діточок. По війні настала "мода" штучно обмежувати родини.

Жінка уходила за "старомодну", якщо мала більше ніж троє чи четверо дітей. Багато подругів обманювали себе, що воно не

гріх надуживати подружжя, якщо при тім не вживають ніяких ліків чи інших запобіжливих протизасобів.

Ми мали вже четверо, як Господь післав мені одну дитинку. Муж занепокоївся й став докоряти мені, що я необережна й не вмію вистерігатися небажаних дітей.

У поденервованні лихо поступав зо мною. Вертався з канцелярії огірчений. По вечері брав часопись і поринав у ній немов лебідь у воді замість сісти біля мене, зацікавитися родинними справами чи діточками. Нераз нагально накидався й змушував мене піти до лікаря, щоб позбутися ще ненародженої дитини.

Зразу опиралася, бо в ушах бреніла мені сьома Божа заповідь: "Не убий!" Мужева ж поведінка, невпинні дорікання й догани так огірчили мене, що я нарешті удалася до лікаря. Він дав мені якісь пігулки. З дрижанням зажила їх.

Аж тоді моє сумління почало кричати: "Що ти зробила? Убийнице власні дитини, Боже прокляття над тобою за морд невинного немовляти. Воно втратить подвійне життя! Помре ще перед народженням, тому не зможе обновитися водою хрещення! Осьтак ти позбавляєш власну дитину дочасного й вічного життя!"

Я здригнулася на вид свого злочину та почала плакати. Муж застав мене в сльозах. Минали дні. Я молилася, щоб зажиті пігулки не зашкодили дитині.

Ласкавий Господь змилосердився надо мною. Сам безсумлінний лікар дивувався, як почув, що в мене не було аборту.

Пішла до сповіді й визнала гріх. Священик ласкаво скартав мене: "Пані, що ви задумали вчинити? Вбити власну дитину?... Та ж навіть безрозумні звірята так не поступають зо своїм насліддям!"

"Отче, каюся й жалую за гріх", відказала серед сліз.

"Це не тільки звичайний собі гріх",—тягнув священик. "За такий гріх Свята Церква виклинає й вилучує за свого лона не тільки негідну матір, але й усіх, хто дораджує, намовляє, постачає ліки або якнебудь помагає, щоб спричинити аборт!"

"То я виклята з Церкви?"—закликала я.

"Ні, пані, ви не викляті, бо аборт не був виконаний. Всетаки допустилися смертельного гріха, за який треба щиро перепросити Бога та покаятися за гріх",—відповів священик.

Щирим каяттям і добровільною покутою перепросила Бога, дякуючи Йому за те, що не дозволив виконати страшний злочин і замордувати власну дитину.

Ждучи на прихід небажаного немовляти, сердечно молилася за нього. Оленка прийшла на світ у шпиталі. Я ніжно пригорнула до грудей, як інфірмерка принесла мені її. Цим виявом любови гейби намагалася перепросити за кривду, що задумала учинити, заки вона побачила світ.

Назвала її Оленкою на честь Св. Олени, матері Констянтина Великого, який надав свободу Христовій Церкві в 311 медіоланським едиктом.

Оленка виглядала немов анголятко. Сині оченята любляче дивилися на мене, як я кормила її грудьми. Це був 1931 рік.

В 1937 році Оленка почала ходити до школи. Вчителька дуже

любила її за добру вдачу. Вдома була анголом мира для братчиків і сестричок та потіхою для нас.

Прийшов сумнозвісний 1944 рік. Червона лявина насувалася зо Сходу. Ми втекли до Німеччини, де зазнали немало страху, нужди й скитання.

В 1948 р. удалося приїхати до Америки. Оленка покінчила гайскул і каледж (американський університет) у наших добрих Сестер.

Працюючи за дня, вечорами доповняла спеціяльні курси бухгальтерії. Тепер має дуже добру канцелярійну працю в місті К., де проживаємо.

Оленка—це підпора нашої старости. Має 25 років. Немало юнаків предкладали їй подружжя. Відмовилася, заявляючи: "Маю стареньких батьків. Мушу дбати про них!"

Її рішуча відмова від подружжя, щоб могти піклуватися стареньками батьками, витиснула з очей сльози мені й мужеві.

Розмовляючи про свою останню донечку, мій муж закликав з глибоким самодокором: "Ах, Анастасіє, які ми були самолюбні й нерозумні! Хотіли вбити ту дитину, що тепер стала нашою розрадою й підпорою. Господи, прости нам цей гріх і поблагослови нашу найкращу донечку, Оленку! Що сьогодні робили б без неї?"

Так давно це сталося, а всетаки мушу повторити з пророком Давидом: "Мій гріх є постійно передо мною". (Пс. 50, 3). Доброта, ласкавість і ніжність Оленки не дозволяють забути про минуле беззаконня. Проте й цей гіркий спомин виходить мені на користь, бо змушує чинити покуту за минулі гріхи й невпинно молитися, щоб Христос і Його ласкава Мати Марія благословляли нашу улюбленицю та берегли її від усякого лиха в цьому та другому житті...

Я певна, що Господь вислухає молитву бідної грішниці, бо й сама Оленка гаряче любить і щиро почитає Ісуса Христа та Пресвяту Богородицю, відмовляючи щоденно вервичку в її честь...

ЧОМУ ГОДИНА СМЕРТИ НЕПЕВНА?

Старинний переказ подає, що якийсь ґазда запалив ліс, щоб загріти собі горщок молока. Надійшов Бог і зганив його: "Чому не врубаєш собі дерева, а палиш увесь ліс?"

"А мене що це обходить? Я й так завтра помру!"—відказав ґазда. Це діялося в часах, коли люди знали про годину смерти.

"Якщо ти такий, то не помреш!"—відозвався Господь. Ґазда не помер, як цього був сподівався. Згодом Бог знову проходив біля його хатини. Чолов'яга сіяв жолудь на вигорілім лісі.

"Що робиш, чоловіче?"—спитався Бог. —"Сію жолудь. Буде ліс!"—відказав ґазда. Господь промовив: "Пощо тобі трудитися. Ти вже старий і ліса не зобачиш?"

"Хоч я не вживатиму ліса, то мої сини ни внуки користатимуть з нього!"—відповів ґазда.

"Так усі повинні чинити. Треба жити й трудитися не тільки для себе, але й для добра інших"—сказав Господь.

Назва стейтів і посілостей ЗДА

Алабама в індіянській мові племени Чакто означує: "Прочищую гущавину". Так звало індійське племя терени сучасного стейту Алабама.

Аляска значить в мові Ескімосів "великий край".

Арізона в індіянській мові значить "мало керниць".

Аркензас або Аркензо ім'я індіянського племени.

Айова значить "сплячі". Так звалося одно з індіянських племен.

Вермонт походить від французького слова "вермонт", "зелені гори".

Вірджінія прозвана з латинського і значить "край дівиці". Цю назву надано в честь англійської королеви Єлисавети, дочки Генрика VIII, яку двораки звали "Королева-Дівиця".

Вест Вірджінія таксамо у честь тої самої королеви.

Вашинґтон названий в честь Юрія Вашинґтона, який виборов незалежність Злученим Державам.

Вискансин, це індіянське ім'я мужчини.

Вайомінґ означує "на переміну долини і гори" по-індіянськи.

Гаваї (острови) дістали назву від місцевости, де був убитий англійський капітан Кук.

Деляваре назване в честь англійського лорда Де Ла Вор.

Джорджія названа в честь англійського короля Юрія II.

Айдаго означає в індіянській мові "світло на горах".

Іллиной значить в інд. мові "ріка людей".

Індіяна означує державу Індіян.

Каліфорнія з еспанського "каліла форнах" себто "горяча піч".

Норт Каролайна і **Савт Каролайна** в честь короля Карла IX.

Кензас від індіянського племени того імени.

Кентокі індіянське слово, означує "завтра" себто "завтрішній край".

Колорадо з еспанського, значить "червоний".

Коломбія (дискрист-округ) в честь Колумба, який відкрив Америку.

Коннектікат в індіянській мові значить "Довга Ріка".

Луізіяна в честь Людвика XIV, фран. короля.

Мейн від старої французької провінції тої ж назви.

Меріленд в честь Марії, жінки англійського короля, Карла I.

Массачюсетс з індіянського, значить: "великий горб—мале місце".

Мішіґен в індіянській мові значить "велика вода".

Міннесота з індіянсього; значить "мутна вода".

Місіссіпі в інд. мові значить "рибна ріка".

Мізурі звалося степове індіянське плем'я.

Монтана з еспанського—"гористий край".

Небраска з індіянського—"широка ріка".

Невада з еспанського—снігом укритий".

Ню Гемпшайр від повіту в Англії цього ж імені.

Ню Джерзі мало зватися Цезарія, але замість цеї латинської назви прийнято Ню Джерзі від англ. острова "Джерзі" на якому губернатором був Юрій Картрет, який дістав був грамоту від

англійського князя Йорк на цей американський край (1664).

Ню Мексико від азтецького бога війни "Мекситлі".

Ню Йорк в честь князя Йорк, брата англ. короля Карла II., який добув цей край від Голяндців. Місто Ню Йорк звалося тоді Ню Амстердам.

Норт Дакота і Савт Дакота з індіянського "дакота", що означає "союз приятелів".

Огайо в інд. мові значить "великий".

Оклагома в індіянській мові означує "червоний нарід".

Орегон має кілька значінь в індіянській мові, а саме "місце, де повно добра", або "прегарна вода" і т.п.

Пенсилвенія значить "лісистий край Пенна". Вілієм Пенн, який приїхав сюди з релігійною сектою "квейкрів" назвав був цей край "Сильвенія", але король Карло II казав додати на початку "Пенн" —у честь доброго і правдивого великого піонера Пенна.

Філіппіни (острови" названі в честь Филипа II, еспанського короля.

Порто Ріко з еспанського—"багатий порт".

Ровд Айленд звався раніше "Плянтація Провидіння", а теперішню назву дістав в 1644 р.

Техсас мало означувати в індіянській мові "Союзники або Друзі". Під тою назвою лучилися різні індіянські племена проти спільного ворога, а саме проти дикого племени Апашів.

Теннесі в індіянській мові—"закривлена ложка".

Юта дістало свою назву від індіянського племени "Юти", які замешкували цей край.

Подав А.М.

О. Слісаренко

Огняний змій пожер вогкі тумани,
Косою вбивчою нестигле жито косе.
Потріскалась земля,—ятряться чорні рани...

Гудуть у маревах молитви стоколосі—
То йдуть з корогвами збентежені селяни,
А вітер ні хитне засохле в полі просо...

Огняний змій полотна огнетканні
По травах розстеля і п'є жадібно роси,
І глушить на устах молитви покаянні.

А жито засиха... Давно посохло просо,
Чорніють пащами землі прокляті рани,
Коса ж огняна косе, косе...

Моя католицька сусідка каже, що вона не погоджується з деяким навчанням католицької Церкви, бо її сумління інакше говорить. Чи вона не грішить перед Богом?

Якщо Ви розумієте по-англійськи, то прошу собі прочитати статтю: "What is your conscience?" в числі Голосу Спасителя, Липень-Серпень 1956, 55-60 стор.

Там вияснено, що таке сумління та коли треба його слухати.

Сумління це осуд розуму, який каже людині, що добре та що зле. Якщо осуд фальшивий, то й сумління буде фальшиве. Людина, що свідомо витворила собі фальшиве сумління, відповідає за нього перед Богом. Католики знають, що треба слухати церковну владу, бо Христос виразно заявив Своїм Апостолам: "А коли й Церкви не послухає, нехай буде тобі як поганин і митник" (Мт. 18, 17). Отож не милиться та не блудить та душа, що слухає церковну владу, Папу, єпископів і священиків, бо Христос промовляє й навчає через них.

Чи то правда, що Св. Письмо каже, що кінець світу прийде, як жиди оснують свою державу в Палестині?

Ні, Св. Письмо ніде не каже цього. Христос не хотів виявити людям, коли прийде кінець світу: "Не вам знати час і добу, що Отець положив у своїй владі" (Дії: 1, 6-7).

Отож не слід звертати уваги на всяких біблійників, що страшать людей близьким кінцем світу. Хто любить Бога та зберігає Його заповіді, той не журиться, коли прийде кінець світу, завтра чи за 100 мільйонів літ.

Мій син хоче бути Редемптористом, але я противлюся цьому. Чи я маю гріх за це?

Якщо ваш син має дійсне покликання до чернечого стану, то було б тяжким гріхом перепиняти йому вступити до монашого Чину. Зрештою в справі покликання діти можуть вступати до монастиря навіть проти волі батьків, бо треба радше слухати Бога ніж батьків. Вони не мають права забороняти дітям іти за Божим покликом.

В нашім містечку некатолики будують нову церкву. Вони хотіли мати відправи в нашій церковній залі. Отець парох відмовив. Чи добре вчинив?

Дехто з католиків думає, що можна б винаймати церковну залю некатоликам для релігійних функцій, бо така поведінка сприяє братолюбію та взаємному порозумінню. Це тільки матеріяльна, не формальна кооперація.

Проте подібна гадка незгідна з традиційним навчанням католицької Церкви. Винаймлення церковної залі для некатолицьких релігійних функцій на неодного робить враження, що всі релігі однаково добрі, тому й треба помагати їм.

Хоч маємо любити як ближніх усіх некатоликів, проте не слід забувати, що їх релігія є фальшива, тому противиться волі Христа, який бажає, щоб усі люди визнавали ту релігію, яку Він подав людям і належали до тої Церкви, що Він основав для цілого людства.

Якщо некатолики прохали залі, то треба було чемно відмовити, подаючи рації, чому католики негодні помогти їм у цій справі.

Мої діти скаржуться, що проповіді в нашій церкві задовгі. Яка довга має бути проповідь?

Нема закону, що приписував би, як довго має тривати проповідь. По містах, де люди щонеділі мають відправи, 15 чи 20 мінутова проповідь не буде задовга. По фармах, де відправи бувають рідко, 30 мінутова проповідь незадовга.

М. К. Головінська

У Першу П'ятницю

(Нарис)

Тирольські Альпи.

Поміж стрімкими скелями та залісненими узбіччями врізується гострим клином поляна.

На поляні переселенчий табір.

Нище табору невелике містечко.

А у стіп скелистих узбіч життєрадісна ріка Інн.

Узбіччями, понад берегами Іну, тут і там замаєні квіттям господарські забудування. Боками вулиць невеликі кам'яниці вросли у землю.

Пряка стелить легким серпанком понад темнозеленим плесом і ... наче б у невід, сипле хтось жемчуги зо сходу.

Усміхається сонце. Сонце з далеких, рідних, земель.

Усмішки доріжками засіяними дрібнесенькими камінчиками. Поспішно у віконця сірих, подовгастих, домів.

А з останньої кімнати одного бараку легко вхиляються двері і жінка прямує до виходу.

На коридарі не видно нікого.

З веж готицьких костелів пливуть тони дзвонів. Перелітають пташинними крильцятками понад бараками, відбиваються від скелистих узбіч і тонуть поміж гіллям смерек.

Тут і там відзивається пташинка.

Визбирує дзюбиком перлинки рос з альпійських цвіток й поторотi по зрубах.

Легіт грається квітучими деревами попри дорогу до містечка й жменями розсипає порозриваний, тендітний квіт.

Квіт своєю ніжністю такий відмінний від яркого сяєва, а такий милий.

Неспійманий й покірний.

Покорою стелить по камінчиках на доріжках поміж бараками. Утаєною ніжністю грається з невадом, замотується поміж жемчугами й тоне залісненим узбіччям.

Струм сяєва прориває невід і розсипається по поляні.

Кам'янистою доріжкою поспішно йде жінка.

...Заки повстають діти... вернутися.

Немає часу йти день-у-день на Службу Божу, але упорядковує хатню працю так, що у кожну середу і п'ятницю може вислухати найраньшу Богослужбу.

Вона знає:

...За дорогою цвітуть нарцизи. Біля господарств китиці бузку й ніжні квіти овочевих дерев.

І вона знає:

Її рідний дім, а з тим радість життя, далеко... тут чужина...

Війна забрала її чоловіка, а вона у переселенчому таборі. Вірить, що чоловік вернеться й віднайде її. Вернеться з німецькими полоненими, як вертаються інші.

Та однак довкілля пишається такою красою, що мимохіть вливається у душу... Порушує найніжніші струни.

І яркo стає перед очима, як важко тут, у свільному житті залишитись неторкненою жадними впливами.

А в її душі таке велике бажання заховати себе як давно... у своїй хаті.

Змарніле, приблізле обличчя, яке люди вважають ще молодим, ховається у поспішно накиненій хустині.

...Посвятила Господеві свою душу, своє серце...: Сьогодні Перша П'ятниця...

У душі повстає таке велике, таке дуже велике бажання й сьогодні не йти з порожніми руками.

Пташки дзьобиками похиляються над темносиніми квітками. Наче б з мініятурних чаш визбирують роси й... співають хвалу Творцеві за чудодійний, ранній напій.

Смереки шумлять козкою, чарівною казкою.

Легіт гладить трави узбіччям.

У бідні віконця бараків стукають тони дзвонів з містечка.

А жемчуги дальше пригорщами у невід-мряку над Іном... Жемчуги з далеких, рідних піль.

Мряка здіймається усе вище йвище тай розпливається по узбіччях.

У душі жінки торкається хтось ніпоною, невидимою рукою стоголосих струн.

...Можна жертвувати Господеві віконця своєї душі... свої очі... А враз із тим погляди усі...

Жінка усміхається...

—Ах, так, Господи, від сьогодні жертвую це Тобі!...

Ранньою молитвою шумить смерековий ліс.

У такт дзвонів змагається й притихає Інн.

Жінка ступає на східки схожого до всіх інших бараку, спокійна. Зрівноважена.

Над ухиленими дверима прикріплений малий хрест.

Таборова каплиця.

Йде зложити у стіп Спасителя віконця своєї душі, свої очі.

Крізь віконця каплиці струмом жемчуги зо сходу...

Погляд жінки замотується поміж жемчугами на убогому, у своєму вигляді, престолі.

У душі грають стоголосі струни й голова клониться у покорі.

Богдан Лепкий

Сніжок паде... Оттак з забутих літ
летять на мене незабуті мрії,
Біленькі-білі, мов лілеї квіт.
Сніжок паде... Немов крізь мряку мріє
якийсь далекий, гарний, добрий світ,
де все цвіте, сміється, променіє—
це спомин з моїх дитячих літ...

СМІХОВИНКИ

Товстенька добродійка станула на вагу біля крамниці, не знаючи, що вага була зіпсувана.

Показчик вказав: 70 фунтів. Навинувся якийсь добродій, зобачив жінку, поглянув на вагу і тривожно закликав: "Господи Святий, вона мусить бути порожня!"

Молодий мужчина зайшов до реставрації, сів за стіл, узяв серветку і зав'язав собі її довкола шиї.

Властитель реставрації попрохав кельнера: Підіть і зверніть цьому добродієві увагу, що в моїй реставрації треба зберігати правила доброго виховання.

Кельнер наблизився та закричав до змішаного молодика: "Гей, а ти що тут робиш? Хочеш голитися чи підстрегатися?"

Степан: Бідний мій сусід. Великі багатства зруйнували його.

Дмитро: Багатства зруйнували його? А то як?

Степан: Звичайно. Він не згадав про них вуйкові Семові в звіті доходового податку.

В часі війни неодин хлопець оженився, щоб не йти на війну. Нажаль тепер мусить провадити власну домашню війну.

Помилятися—це людська прикмета, але це вже не людське признаватися до власних похибок.

Чоловіки звичайно мають подвійну вдачу. Одну, про яку знають їх жінки і другу, про яку вони думають, що їхні жінки нічого не знають.

Ліберал це людина, що не має нічого, але всетаки хоче ділитися з іншими.

ЗВІДКІЛЯ ВЗЯЛИСЯ ШЛЯХТИЧІ?

Козацька легенда каже, що як Бог творив українців, то поділив їх на дві групи. Шляхту виліпив з тіста, а селянина з глини. Виліпив і поставив на сонце сушитися.

На нещастя надбіг величезний пес і поїв шляхту, бо була виліплена з тіста. Селянина ж не рухав, бо глина несмачна.

Бог зобачив, що пес поїв шляхту і звелів ангелові вхопити пса за вуха та бити ним об різні дерева.

Вдарив ангол псом об дуба і вискочив із пса шляхтич Дубицький. Лопнув об сосну і вилетів шляхтич Созанський. Гримнув об березу і випав шляхтич Березовський. Вдарив об осику і з'явився Осінський; об вербу—і народився Вербицький; об бука і вилетів із пса шляхтич Бучинський.

Ангол бив псом дотіль, поки не повискакували з нього всі шляхтичі, що колись жили в Україні.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1956

What Happens to Unbaptized Children?

By E. E. Witte, C.Ss.R.

SOME mothers suffer greatly when misfortune or illness has deprived them of their little ones before baptism could make them heirs of heaven. We wish to set forth briefly a few positive thoughts and opinions the teaching-body of the Church offers on this subject.

The word *Limbo*, meaning border or fringe, is not mentioned in Scripture. But Christ, Himself, refers by various names to the place or state which Catholic tradition has agreed to call the Limbo of the Fathers.

In the parable of Lazarus and Dives, Limbo is called Abraham's Bosom and in Christ's words to the penitent thief on Calvary the name Paradise is used. These names are used as the dwelling-place of the good and just people who died before the coming of Christ and for whom the actual possession of the beatific vision was postponed, even for those already purified from sin, until the redemption should have been completed by Christ's visible ascension into heaven.

As far as unbaptized infants are concerned, the only Scriptural justification for Limbo is the general teaching as to God's eternal justice.

Besides Scripture, our religious beliefs are drawn from a second source called Tradition, that is, doctrine handed down by word of mouth. To Tradition then must we appeal for the developement of this principle of divine justice that deals with unbaptized children going into Limbo.

The unbaptized infants do not see and possess God in the happiness of heaven. Heaven is a place of supernatural happiness that is beyond the reach of anyone whose original sin has not been removed by baptism. The teaching of Christ is very clear and emphatic: "Unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he can not enter the kingdom of heaven." The Church has also defined as a matter of faith that those who die in original sin are deprived of heaven.

God created man with all the natural equipment—soul, body, mind and will—that were necessary for a human life. But He did something more. He elevated the natural life to the level of the supernatural; He wanted man to share in His own divine life. For that reason He freely gave grace, which is the key to heaven.

But God was in no way obliged to give this free gift, sanctifying grace, precisely because is was a gift and not due to human nature. Now since the infant who dies without baptism does not have grace it is not capable of receiving the completion of supernatural life because it did not possess even the beginning of the supernatural life. Since the unbaptized child had no positive right to grace and heaven God is not unjust in not giving heaven to him. The mercy of God will be apparent when consideration is given to the positive joys of Limbo.

At various times some theologians

have tried to open the door of heaven to unbaptized children. Some have held that the prayers of the parents obtain the remission of original sin and the infusion of grace; others have taught that the child at the momement of death is given the use of reason and is illuminated to make its personal choice of heaven or hell. There is no evidence for the truth of these theories.

There is no dispute about the doctrine that the unbaptized do no enter heaven as it has been proclaimed as a matter of faith by the Church. But theologians have discussed for many centuries the exact nature of the afterlife of the unbaptized infants. Their conclusions can be grouped under three headings.

There is no pain of the senses in Limbo. In hell the damned souls are afflicted with a punishment that torments the senses that have been the instruments of the soul in the commission of sin. Thus the eyes, the ears, the touch, the taste that have enjoyed sin will suffer an appropriate suffering in punishment. But the unbaptized infants were never capable of any personal sin as they did not enjoy the use of reason and hence there is no thought of any torment to punish the senses.

There is no pain of the loss of heaven felt by the souls in Limbo. The greatest punishment of the damned soul is the loss of God whom it was made to know and love and whom it will never possess. This punishment is a fit one because the soul in life deliberately turned away from God by sin. But there is no thought of this pain in Limbo because the children were never guilty of turning away from God.

St. Thomas tells us that these souls do not suffer any pain of loss. He declares that these souls have no knowledge of the supernatural destiny they have missed because this knowledge is supernatural and beyond the realm of their knowledge. These souls do not grieve because they can not see God any more than a bird would suffer because it cannot be president. This teaching of St. Thomas agrees with decisions pronounced by Popes Innocent III and Pius VI.

The souls in Limbo are perfectly happy with the natural happiness that is due to them. Many theologians tell us that their happiness comprises the same joys that would have been given to an adult if God had not raised mankind to a supernatural level. This joy means, first of all, that the soul will know and love God as seen in the works of creation. If man in this life can be drawn to the love of God by the grandeur of a snow-capped mountain peak, if he can catch a glimpse of the beauty of God in the brightness of the rainbow, if he can envision the goodness of God in the unselfishness of a true friend, surely in Limbo the soul will have a keener knowledge and a deeper love of the good God Who has given so much to it.

These souls will rejoice that God kept them from any personal sin to mar the beauty of their soul and spared them the sorrows and sufferings of life. Their joy will be completely satisfying to their mind and will. In fact, their joys are of a higher degree of intensity than any happiness of earth. The companionship of others without any friction but in perfect harmony will bring great happiness to Limbo.

Even the bodies of these children will share in their happiness. One eminent teacher of the Church, Suarez, says that our Lord's resurrection was the pattern also of the resurrection of the bodies of children stained with original sin. Their bodies will not, however, partake in the supernatural gifts, but in respect to their natural perfections they will resemble the bodies of the just. Their bodies will reach a certain maturity. There will be nothing ugly or deformed, no sickness, hunger or thirst, nothing to disturb their perfect well-being. They have no need of food or drink, they feel no irregular desires and no disordered passion. They possess the moral, mental, and corporal maturity that befits human nature when it is neither corrupted by sin nor raised by grace.

It is quite in accord with reason and the divine goodness to say that the children in Limbo will see and communicate with the saints in heaven. Every place is heaven for the saints, provided God is with them, and He is present everywhere. Always with God and always in heaven, the elect can travel anywhere they please. Now, since the little ones derive their natural happiness from the handiwork of God, why then should they not see His perfect creatures and in them behold the results of His power, wisdom and love?

The little ones do not see God but they see those made in His image. The beauty of God is hidden from their gaze, but they behold its reflection in the glorious elect who come to visit them. Thus the little ones can delight in the glorious figures of the blessed.

That millions of other children, by no merit of their own, have received the grace of baptism and enjoy eternal salvation, does not trouble them, any more than the fact that they were not created angels. They feel no envy or ill-will at the greater happiness of others. They observe and praise the harmony and order among God's creatures, submit to His unsearchable ways and adore His supreme majesty and glory, and the perfect and unlimited power with which He rules and orders all things.

Communication with the happy saints in glory is to some extent a compensation for missing the joys of heaven. In comparison with their knowledge, all science on earth is as the babbling of children.

In this case of natural perfection and comparative bliss the unbaptized children await their parents to whom they owe their birth. Therefore, to those whose child has died unbaptized, it can be said: Do not be without hope; your child is safe and happy, and you will see him again; he will recognize you and rejoice at seeing you among the elect. You need not pity him. He will gaze upon you in admiration, but he will feel no envy.

(*The Liguorian*)

HUMAN HEART NEEDS CONSOLATION. Mr. M. was falling asleep, when his telephone rang. An unfamiliar voice started to complain: "My husband gets me so mad."–"Excuse me, Madame," said Mr. M., "you have the wrong number." - "I know" said the troubled wife,"you do not know me. That's why I'm talking to you, for I cannot tell my troubles to my gossiping friends. But I had to get it off my chest. Now I feel much better. Thank you." And she hung up.

If that troubled woman knew the Catholic sacrament of confession,she wouldn't need to open her saddened heart to a stranger. She would turn to her parish priest and get the consolation of Christ's blessing.

The traffic officer at a busy intersection in Toronto was annoyed at the failure of a motorist to start off promptly at the green light. "Get on, there," he called. "It's not going to get greener."

AMERICAN ELECTORAL SYSTEM

By Prof. W. B. Harvey
University of Western Ontario

ACCORDING to the Constitution of the United States, the president is chosen by a system of indirect election. The voters in each state elect "electors" and these in turn choose the president. According to the average American, the president is elected by popular vote.

Now, what are the facts? Is the president chosen by a body of electors or by the popular vote? The answer is: by both.

The letter of the Constitution is strictly observed. The formal, legal election is made by the electors. But in making the choice they are guided by the wishes of the people as expressed in the November election. When the voter goes to the polls, he does not strictly-speaking vote for president. He votes for electors of the president. Each party in each state nominates its group of candidates for the College of Electors, and the voters choose between these party groups.

Suppose our voter is an Iowa farmer who wants Eisenhower re-elected. Iowa has 10 representatives in the House, and two senators. Iowa, therefore, elects 12 electors. Our voter who wants Eisenhower merely votes for the 12 Republican candidates for the Electoral College. If the Republicans get the biggest number of votes, Eisenhower will be said to have carried Iowa. He will have Iowa's 12 votes in the Electoral College.

Thus in ordinary circumstances, the vote of the people in the November elections is decisive. The electors always vote for the candidate of their party. It would be a gross violation of the code of political morality to do otherwise. That is why we usually know who is to be president as soon as the results of the November election are in. But not always. If no party wins a majority in the Electoral College, the president is chosen by the House of Representatives.

Since the voting of the electors is usually a mere formality, registering the choice that has been made by the whole voting population, it may be asked: what is the use of the Electoral College? Why not abolish it and elect the president by the direct vote of the people?

The Electoral-College system carries with it the risk of thwarting the popular will in that the man who gets a majority of the popular vote may still be defeated. That result comes about because the whole Electoral-College vote for each state goes to the party that gets the most votes in it. Thus the choice of the people might be defeated if his opponent carried a few populous states by small margins. (Two men have actually met that fate, Tilden and Cleveland). A switch of a few thousand votes in three key states would have elected Dewey in 1948 even though Truman beat him by two million votes in the country as a whole.

Why, then, has the Electoral-College system not been abolished? In general, it may be said that for a long time now the present system has been giving the same results that would have been obtained by direct election. There has been no recent case to show the need for a change.

A particular reason for retaining the electors is found in the voting habits of the people of the South. In most Southern states, only a small percentage of the people vote. If the President were elected by a nation-wide popular vote, the Southern states would not have their due influence on the outcome.

The states have before them a proposed amendment which would meet the objections of the election of any candidate who got a majority of the popular vote. This proposal (the Lodge Amendment) retains the idea of the Electoral College in that it guarantees each state its due influence, but it provides that the Electoral-College vote of each state shall be divided in proportion to the votes received by the various candidates, instead of going solid for the party that gets the most votes.

For example, in 1948, President Truman carried Ohio by a few thousand votes. He, therefore, got all of Ohio's 25 electoral votes. Had the proposed new plan been in effect, Truman would have received 13 of Ohio's votes and Dewey would have received 12.

This plan or something like it will probably be adopted sooner or later. In the meantime, the Electoral College survives. It survives basically for the same reason that the House of Lords survives in Britain. The Americans, like their British cousins, take a practical view of their political machinery. As long as it works to their satisfaction, they leave it alone. They have a knack of making an institution work the way they want it to, regardless of the letter of the Constitution The Electoral College survives because the Americans have found a way to elect their president directly, in spite of the college.

The next presidential election will take place in the U.S.A. on Nov 6. Both Republicans and Democrats are trying to secure people's votes for their parties.

Every citizen, especially Catholics, have a sacred duty to use the privilege of voting whereby the government of the country is chosen for another four years.

It is a duty of conscience to vote for the best and most honest candidate regardless of one's political allegiance. The welfare of the country comes first. It must precede one's love for his political party. Many people lost their freedom because they neglected to vote!

Mr. Dwight Eisenhower won a smashing victory over his democratic opponent Adlai Stevenson. Eisenhower carried 41 states, Stevenson, 7.

Mr. Eisenhower was born on Oct. 14, 1890 in Denison, Texas, son of a farmer of moderate means. In his school years he had to work after school to help his family finances.

In 1911 he entered the military Academy in West Point. In 1916 married Miss Mamie Dond.

In military career he excelled in probity and integrity, being respected and trusted by his Collegues.

In 1941-45 he conducted military operations against the Nazis in Africa and France. He accepted the Nazis' unconditional surrender on May 8, 1945.

In 1950 he became commander in chief of the North Atlantic Pact Military Forces, which he tried to organize in such a way that it would be able to withstand any Muscovite surprise attack.

In 1952 Eisenhower became Republican President of America after 20 years of Democratic rule.

Four years have gone fast. The Republican administration was not free from flaws. Sometimes its decision has angered our European allies, but it succeeded to avoid another World War, because of the President's resolution to curb the impertinence of the Reds Moscovite or Chinese.

During the presidential campaign the general feeling prevailed that Mr. D. Eisenhower would be re-elected for the second term. It could not be otherwise. The present situation of the world requires a man who understands the trouble-makers and knows how to counteract their fraudulent tactics.

The Republican Party became weaker in these elections. It has another four years to make a good examination of its policies and tactics if it wants to retain its hold over the American people in 1960.

SAINT LUCY—Martyr

When Lucy was a little girl in Italy, her mother was very ill. "Let's pray," said Lucy, "and I know you'll get well." So they prayed at the little church of St. Agatha in Rome. Suddenly St. Agatha appeared to Lucy.

"Lucy, my sister!" she said to the little girl; "your mother will be well. But you will die a martyr for Christ."

Next morning, her mother was well. Lucy was very rich. In gratitude she gave her money to the poor. Then she became a nun. It happened that a young man who did not believe in Christ loved Lucy. He wanted her to marry him. When he heard she was a nun, he was furious. He ran to the Roman Judges. "Lucy is a Christian," he said. The soldiers seized her. They threw her into a raging fire. But the flames did not hurt her. God protected her pure body. So the soldiers plunged a sword into her heart. And her pure soul went straight to Heaven.

Police: "Can you give me a description of your missing bookkeeper?"
Store owner: "He was five feet, six inches tall, and about $4,000 short.

Nothing gives a man more leisure time than being punctual.

"I tried hard to lose the cat I didn't want. Each time I took him a little farther into the woods, but he always came back. At last I decided to make a day's journey and get him really lost."

"How did that work out?"

"It didn't. I got lost and the only way I could get home was by following the cat."

A veteran paratrooper was telling a dear old lady on the train how parachute landings were made.

"I really don't see how you can hang from that silk thing," she said. "The suspense must be terrible."

"No, ma'am," he replied," It's when the suspense ain't there that it's terrible."

Most men have two sides to them—the side their wife knows, and the side they think she doesn't know.

Dangers of Mixed Marriages

By M. Schudlo, C.Ss.R.

ST. AMBROSE (340-397) says: "With the holy thou shalt be holy and with the perverse thou shalt be perverted. If this be true in other things, how much more in marriage. How can there be accord of charity where there is discord of faith. The first thing, therefore, to be sought in marriage is religion."

Even when the non-Catholic partner keeps his promises, and does not hinder his Catholic spouse in his religious duties, there is always that negative attitude which at times becomes oppressive and irritating in such an intimate union as marriage.

It takes a very strong character to overcome the numerous difficulties of mixed marriage, because there is no more insurmountable barrier in the world than the barrier of differences in religion. Don't you know that the greatest source of fallen-away Catholics is mixed marriage? A Catholic, unless he is very strong, often grows tired of continuous quarrels and discord in religion. He begins to go less frequently to the Sacraments, he drops his Sunday Mass, and so little by little he grows tepid in the exercise of his religion and after a few years he gives it up completely.

Michael was a good Catholic. He used to go to church every Sunday. He belonged to the organization of the young boys of the parish. Unfortunately he met some boys from the Y.M.C.A. He went to their meetings and met a Protestant girl. Michael began going steady until he was desperately in love with her. Neither the advices of his family, nor the pleading of the pastor could help the situation. Michael insisted that Joan was simply wonderful and that he would have no trouble whatsoever in handling her. And so they got married in the Catholic church.

Michael was a Catholic, and his wife was a Protestant, more fervent than he was. They did not talk about religion, hoping that she would very soon join him at the Communion rail. But Joan didn't. She showed less interest in his Catholic religion than she did when he was wooing her.

After a few years Michael realized that he was alone, that there was an important section of his life that he must live in utter solitude. But still in spite of Joan's indifference he clung to his Catholic faith. Unfortunately with the passing of years he began to feel tired. His Catholic mentality got weaker. The daily conversation with Joan, who after all was trying to be a good wife, and whom he loved

very dearly, began to undermine his religious convictions. It's natural. A deep love for the non-Catholic marriage partner is able to obscure the Catholic mentality in the Catholic partner to such a degree that Michael started to reform his Catholic convictions.

Michael mixed Joan's goodness with her religion's goodness, and the result of his long process was: "All religions are good. It's just a matter of taste to take one or the other. And by his way Michael at last lost his Catholic faith. His children are baptized in Joan's Protestant church, his home breathes a Protestant atmosphere. You won't see there any Catholic paper or book. No more fasting on Fridays. No more Holy Communions on Sundays, no Rosary, no prayers, no more Catholic faith... Once I met Michael and asked him how was everything. "Just wonderful", he said.

"Mike," I said, "I would like to see you at our Rectory. I have something to tell you. Will you come?" Michael replied: "No, Father, to be truthful with you, I must say no' ". "Why not, Mike? I won't change back again. Sorry. "I know what our discussion will be about. I knew what I was doing. I won't change back again. Sorry Father, good-bye," said Michael and slipped away.

St. Augustine says: "The errors which reign among Christians are more dangerous and harmful than the evil of paganism. A heathen will not so easily seduce a Christian when he points out at an idol and says: 'Pray to this idol!' But when a Christian comes and says: 'You know, I am also a Christian, that one threatens me and I must implore God with the Psalmist: 'O Lord, free my soul from those who approach me!" (Enar. in ps. 54).

How many Catholics in marrying non-Catholics have boasted that they would always keep their Catholic faith and transmit it to their marriage partner and their children. Instead after a few years they sank into religious indifferentism and utter unbelief. The late Fr. D. Lord said: "Look at the South. Why the McCarthys and Reillys and Burnees and Kellys and O'Briens who are filling Protestant pulpits all had Catholic ancestors who married non-Catholics and drifted slowly away. Go into any city of the Union and investigate the leakage from the Church. In nine out of ten cases it's the slow or swift leakage through mixed marriages."

Christian marriage is a great Sacrament. Christian spouses, besides being united by love, are united by another power, sweet and irresistable power, by which love itself becomes endless and eternal, not subject to change, deceit, treason or even death, for the Christian religion destroys the terrible death, promising its followers, that no matter what might happen. Christian spouses will not cease to love and to belong to each other for all eternity... Their hearts beat together on earth and will beat together in heaven...

What happiness must fill the heart of a Christian couple in living together, in worshipping Christ together, in praying together, and in knowing that when death comes their eyes will open again as after a sweet short sleep, to a new light of heaven, where there is no more death, suffering, fear, troubles, separation, etc.

I'D LIKE TO KNOW...

1. *I'm a Catholic nurse working in a undenominational hospital. Do I have any obligation to help my patients in their spiritual needs?*

Yes, you have, especially when the patient is approaching the hour of death. You can and should direct his thoughts to God and to the needs of his soul. For example, tell him to accept his sufferings as coming from the hands of God and to offer them as atonement for his sins.

Suggest him some prayer for courage and consolation. Help him to make brief acts of faith, hope and charity or contrition.

You may not, however, call his non-Catholic minister to perform any religious rites and you may not, of course participate in any religious function the non-Catholic clergyman might perform on the occasion of his visit.

But you can merely request that he come to see his patient. If the clergyman comes, he must be treated with courtesy.

Should a sick person get interested in the Catholic religion, the nurse's duty is to provide him with a suitable book explaining the teachings of the Catholic Church or summon the hospital chaplain or some other Catholic priest.

However, any kind of imprudent zeal should be avoided if the patient is evidently not interested in the Catholic Church.

2. *My wife is constantly nagging at me, making our marriage miserable. What should we do to remedy the situation?*

To nag means to blame another person, to find faults in one's marriage partner. Both husband and wife can be guilty.

The best remedy for nagging is to develop a basic tolerence of each other's faults, because one of the main purposes of marriage as a vocation is that husband and wife might help each other to become perfect and holy. The unlovely fault of nagging destroys this purpose, because constant nagging drives the guilty partner to insanity, drunkenness or other excesses.

Nagging does not help the partner to get rid of his faults. It makes the situation worse. To forget past faults and to overlook the present weaknesses of one's partner is the best remedy for it. Friction must be kept to a minimum. Being tolerant of each other's faults, the partners will find in marriage the happiness God meant them to enjoy in fulfilling His holy Will. No one is perfect here below. Tolerance is the only help under conditions.

3. *What do you think of mixed parties in grade schools?*

Some parents think that their seventh or eighth grade children should attend mixed parties in which boys meet girls, learn to dance and mix socially with the other sex.

We think that such parents are

utterly wrong, because they force a premature interest in other sex on young children. This harmful practice encourages "puppy-love" affairs in which even some grade school children indulge. Consequently it leads to serious sins, and therefore mixed parties for such youngsters are all wrong, because it leads to a steady company-keeping which must be avoided until the young people are in a position to think reasonably about getting married.

Parents are responsible for their children. They must keep their children away from sin and everything that leads to it.

4. *Why don't you comment on the amazing way in which the new Russians have defiled their former god, Joseph Stalin?*

We have nothing original to say about it. It is, however, customary for courtiers to fawn upon a bloody tyrant while alive and spit upon him when dead. Soviet leaders are simply running true to form. The more Communist leaders denounce and execute each other, the better for the world.

5. *I'm very nervous... I curse, I swear... What should I do to check my temper, because I'm sorry after I cool off?*

It's not enough to be sorry. You should do something about your temper. Pray, because you need God's help to control your nerves. Pray when you feel that anger is boiling within you. Say "Otche nash" or some other short prayer before you speak in anger.

Besides praying, punish yourself for your fits of anger, as you're punished for crossing the red light. Keep an eye on your temper. Punish yourself, making an act of sorrow. Then put five or ten cents into a "mad box." At the end of a month take the money from the box and send it to your pastor for a Mass stipend.

If you want to quit rather soon, put 50c. into the box for every fit of anger. If you want to stop it right now, put five dollars into the box... Don't worry, you'll quit soon!...

6. *Is gossiping a sin?*

Of course, it is a sin. It's usually a venial sin. It becomes a mortal sin if it seriously hurts your neighbors' reputation. Gossips usually sprout from the rotten ground of envy which have no place among the followers of Christ.

CHANGE YOUR ENEMIES INTO FRIENDS.- President Lincoln was very kind to his enemies. A woman asked him how he could be so kind and speak so nicely of his enemies instead of trying to destroy them.

The generous President of the United States looked at her and replied: "Madame, do I not destroy them , when I make them my friends?"

What is the most powerful thing in the world? The Christian hands folded in prayer to show man's gratitude to his Creator who made him for heaven and for life everlasting among the Angels.

There is no real happiness if it is not shared at least by one another.

One of the greatest satisfactions in life comes from being able to park on what's left of the other fellow's nickel.

An opportunist is a man who, finding himself in hot water, decides to take a bath.

WHO MAY BECOME A NUN?

ONE of the great needs of our people, adult and youngsters, is a very positive presentation of the reasons for the religious life and a correct explanation of the Catholic principles concerning those who are embracing the religious life. Every Ukrainian Catholic woman and girl ought to know who can become a Nun or a Sister.

Who may, then, become a Ukrainian Catholic Nun or Sister? Any Ukrainian Catholic girl may become a Nun or a Sister in some Ukrainian Order or Congregation on the following conditions:

(1) *She must be free from legal impediments.* The following girls cannot be *validly* admitted into any Order or Congregation:

(a) Girls that have lapsed from the Catholic faith and embraced a sect or schism. (b) Girls that are subject to penalty for grave crimes of which they have been, or may be accused. (c) Girls who have not attained the age (15 years) required for the admission into the novitiate. (d) Married woman during the duration of their marriage. (Can. 74).

Validly, but *unlawfully* are admitted into the religion the following persons: (a) Girls who have debts to pay and cannot settle the obligations. (b) Girls who are under the obligation of giving an account, or who are implicated in other secular affairs, which might involve the religious organizations in lawsuits and other annoyances. (c) Girls whose parents (i.e. father, mother, grandfather, grandmother) are in great need of help from the children, or mothers whose work is needed for the maintenance and education of their children. (d) Girls of the Eastern (Ukrainian Catholic) Rite cannot enter into the religious organizations of the Latin Rite without the written permission from the Sacred Congregation for the Oriental Church. (Can. 74).

(2) *A girl that intends to become a Nun or a Sister must have the right intention.* (Can. 70). By the right intention the Church law means that the girl who wishes to enter religion must do it for fine and high motives: a desire to serve Christ faithfully, to do more good for her fellowmen, to save more easily her soul and to lead a holy life. It is vitally important for a

candidate to purify her intention. The entrance into religion is not everything. It is rather the pure and noble intention that counts and is pleasing to God.

It would be a profanation of the religious state if a girl, embraced it by an unworthy and selfish motive. Patrusia approached Father missionary and said: "You know, Father, I guess I am to be a Sister." The missionary smiled kindly and replied: "May I ask you why do you wish to be a Sister?" Patrusia got a little confused and then replied: "Well, Father, I had a disillusion in a love affair. My boyfriend met another girl and they got married a few months ago. There is nothing left for me in this world but the convent. Besides my mother is urging me to become a Sister, because the Sisters have an easy life, are free from temporal cares and are provided with everything by their community and superiors."

This is one of the examples of the lack of the right intention required by the Canon Law for entering properly the religious life. Naturally, the Missionary laughed at Patrusia's motives and convinced her not to try the religious life for such mean motives. Patrusia gave up her plan. The missionary forgot all about her. Two years later he received a letter from Mrs. Patrusia K. She notified him that she found another boy, got married and is very happy.

The right intention is so important and such a great gift that no one can put it into the soul of a girl, no matter how strong the influence. The right intention or the noble motives for entering the religious life are God's own gifts which He alone can bestow. If a person enters a convent or a monastery without the right intention, she will become a burden to her co-Sisters and find unhappiness where the other girls discovered the source of their temporal and eternal bliss.

Besides the right intention the Canon Law requires also fitness in the candidate for the religious life. By being fit is meant that the girl possesses both physical and mental qualifications necessary to cope up with the burdens and duties as they are established in the Order or Congregation which she intends to enter. (Can. 70). Neither all Orders and Congregations require the same qualifications, nor the same Order or Congregation requests that all applicants have the same qualities and skill. In a monastery there are many kinds of work—in the kitchen, laundry, office, school, hospital, orphanage, home for the aged, etc. In fact fit work will be easily found in any Order or Congregation for any Nun or Sister that is willing to do it.

(3) *A girl that intends to become a Nun or a Sister, must be admitted into religion by its lawful superiors.* The right of accepting candidates for the novitiate is given by the Canon Law to the major superiors: "The right of admitting candidates to the novitiate and to subsequent profession, either temporary or perpetual, is vested in the major superiors after they have taken the vote of the council, according to the statutes of each Religion." (Can. 75).

This point is clearly confirmed by the Roman Catechism: "They are said to be called by God who are called by the rightful ministers of the Church." (Part II, Ch. 7, No. 3). In case of an applicant the rightful ministers are the major superiors of the respective Order or Congregation to which the candidate sends her petition. If the aspirant has all the required qualifications, the superiors would be wrong if they denied her admission. An official complaint or redress, however, is difficult to obtain, because the superiors have the right to judge whether the aspirant is fit or not for their religion.

One morning a girl presented herself at the convent of the Sisters of Charity at Alencon and asked the superiors for admission. For years it had been her desire to share the Sisters' work, but this was not to be. In the interview that followed, the superioress decided that the applicant was not fit for the religious life... Disheartened and sad, the girl returned to her parents... Who was she? It was Zelie Guerin, mother of the Little Flower of Jesus, St. Teresa of Lisieux. Upon the refusal of the superioress Zelie's thoughts turned to the Sacrament of Holy Matrimony. "O my God, " she repeated constantly, "since I am unworthy to be Thy spouse, I will enter the married state to fulfill Thy holy will. I beseech Thee to make me the mother of many children, and to grant that all of them may be consecrated to Thee." (St. Therese of Lisieux, edited by T. N. Taylor, New York, pp. 16—17). Zelie met Louis J. Martin and they got married. Six daughters were born to them. All became nuns. One of them, the last one, Teresa, was canonized on May 17, 1925.

GOLDEN RULE

One day nearly 2,500 years ago a disciple of Confucius asked the great Chinese teacher of morals and ethics if there was one word which might serve as a cardinal precept—rule of life. Confucius replied: "Is not Altruism such a word? What you do not want done to yourself, do not do to others!"

From this wise principle—analogous to the Golden Rule of Christianity concerning love of our neighbors—Confucius' disciples later evolved the regulations by which human relationships should be governed.

They are: love in the father, filial piety in the son; righteous behavior in the husband, obedience in the wife; human consideration in elders, deference in juniors; benevolence in rulers, loyalty in subjects

Confucius never claimed to be the originator of any religion or ethical code. Believing in the essential goodness of man, Confucious held that stern laws were unnecessary and that character is the root of civilization. "If ruler is virtuous," he said, "the people will also be virtuous."

Thus he stressed that a good example in the superiors is the most powerful incentive to their subjects to be good.

The Chinese looked upon Confucius as their great national hero. He was born into a poor but aristocratic family in Shantung province in 551 B.C.

After a long lecture on the blessings of peace and good will the teacher asked her class if they objected to war.

"Yes, ma'am, I do," said Elmer.

"Good! Now tell us why."

"Because wars make history and I hate history."

The ill bred contradict other people. The well bred contradict themselves.

We ought to be Fault-Finders!

MANY of our troubles arise from the fact that we usually call in the doctor when it is too late. We don't go near God until we've sinned, or unless we want something mighty big, and then even we wait until we're filled with dispair. No wonder we don't love God as much as we should. No wonder we don't have as much confidence in Him as we would like.

Now, all of us are fairly proficient at fault-finding. What we ought to do every now and then is to go in for a little fault-finding with ourselves, not with the idea of seeing how bad we are, but with the aim of seeing how good we can be.

We all have faults. Nobody is free from them. But if we want to get closer to God and to happiness, it is up to us to call God in every now and then for a consultation: to examine, not our conscience, but our attitude towards life.

One of the most common faults, one with which all of us are burdened to a degree, is a tongue that moves faster than our brain. We say things that we "don't really mean." We say things quickly, thoughtlessly, and then find out later that we hurt somebody. Sometimes we never find out and go hurting people day after day and year after year. And then we wonder why we can't get along with people. We wonder why they don't like us.

Even good old St. Peter could have bit his tongue once, and he shed many bitter tears, because of his thoughtlessness in the denial of Christ. He was worried at the time no doubt, and Christ no doubt took that into consideration when He forgave him. God forgives easily and quickly, especially the small sins, but you can't expect God to grant you blessings in between sins when you're not even trying to improve.

If you must talk without thinking let us make up our minds beforehand that we like everybody in the world because God told us that we should. Then if we say something without thinking, it will be something nice.

Let's have a cheerful attitude towards life, born of calm confidence in the power and the mercy of Almighty God. Let's look for the good in people, instead of the bad. Let's realize above all that we can't make bad people good by badgering them, whether their weakness is moral, physical or mental.

Real good very rarely comes from scolding, from lecturing, from nagging. People resent it. We can command firmly, without being domineering. We can lead by love instead of force and get farther.

Before the day is over, while we're at it, let's form a firm resolution to avoid religiously that most un-Christian habit of worrying out loud, which is nothing more or less than an open confession before the world that our confidence in the goodness of God is indeed quite weak.

God gave us our tongues to use for good things; and if we so use them, then our tongues shall praise God endlessly for the good things He has freely given us.

Let us not regard the lesson on this page as a scolding. It's just an instruction; telling us how to get the most out of life. Life is too short to waste it discovering what is wrong with it, without learning at the same time how we can help to make it right.

Is Abortion Permissable to Save a Mother's Life?

By D. F. Miller

Problem: A question about one aspect of abortion has been on my mind for a long time. That is the case in which it means a mother's life or death. I realize that a mother has an obligation toward her unborn child. But if she has other children, what about her obligation to them? I hope you don't say that she can fulfill this latter obligation by dying. What can she do? I know a non-Catholic husband who says that would never let his Catholic wife have a baby in a Catholic hospital, because she might be asked to die to save her child. Is not that understandable if they have other children who need the mother?

Solution: A great deal of unnecessary worry can be expended on this problem by those who have not sufficiently delved into either the facts or the principles that are involved.

First, as to the facts. The highest type of obstetrical experts in the world today have testified that it is never necessary for a physician to make the decision that a mother's life can be saved only by destroying a child in her womb. The chief of the obstetrics department of the largest lying-in hospital in the United States, recently went on record to the effect that in the best medical circles, so-called therapeutic abortion (that is, an abortion performed on the assumption that it will save the life of the mother) is now a thing of the past. In other words, science can cope with the various complications that sometimes attend pregnancy without having to resort to abortion. The fact is, therefore, that a doctor never has to choose between the life of a mother and the life of her child. He works to save both lives.

The principles involved are two in particular. The first is that direct murder of a living human being is forbidden by the natural law and the fifth commandment. An unborn child is a living human being. Just as no doctor is ever allowed to kill a mother in order to save her child, so too no doctor is ever allowed directly to kill an unborn child to save the mother. As seen above, science provides him with a means to work to save both lives. The second principle is that it is lawful for a surgeon to operate on a diseased organ that is killing a mother,

even though this necessary operation might result in the death of a child she is carrying. For example, if cancer of a certain organ is killing a mother, and the removal of the cancer will result indirectly in the death of an unborn child, the cancer may be removed. That is a different thing from directly murdering an unborn child for any reason.

Physicians who have little concern for God's laws often use the fact that pregnancy may be difficult for a mother, or accompanied by conplications affecting the heart or kidneys or other organs, to decide that they will end the pregnancy. Godless mothers often welcome the decisions of such Godless physicians. But Catholics know that direct abortion is never permissable and they accept the testimony of good doctors that it is never the only means of saving their lives.

("The Liguorian")

THE DEATH OF ST. JOSAPHAT

St. Josaphat came to Vitebsk to bring people back to their senses, but did not succeed. The adversaries of the Catholic Church put the mob in revolution. The whole city was in an uproar. The crowd was pressing toward the Archbishop's residence. They hit and wounded his servants.

When the mob forced its entrance into his palace, St. Josaphat left his room and came out into the hall and raised his hand and having made the sign of the holy cross over them, he spoke to them gently: "My children, why do you kill innocent servants? Let not any man slavishly mutter against me in the corner, but come out into the open boldly and convict me. If you have anything against me, here I am!"

This courageous behavior of our Saint stopped the crowd. None of them dared to open his mouth. Those who were in the front ranks turned back and were ready to leave the palace. However, all at once two murderers hurled themselves from the next room with a shout: "Murder the Latinite admirer of the Pope." And they fell upon him.

One of them hit Josaphat with a mallet and the other split his head open on the left side with an axe. The Martyr fell to the ground covered with blood. The murderers began to pound and beat him with such violence that the face of the Saint was changed into an unrecongnizable mass.

But neither complaint nor cry escaped from his lips. "O my God," was the only sigh that came out of his mouth. St. Josaphat died on Nov. 12, 1623, shedding his blood for the union of Ukraine with the Holy See of Rome.

A little boy was watching his mother comb her hair, and asked, "Mommy, is that curls on your head?"

She answered, "No, darling, these are waves."

Then he looked at his bald-headed dad sitting in the living room and said, "Well, what's on daddy's head, a beach?"

Many young men have an indefinite capacity for loving themselves only.

GOD AND COSMETICS

THOMAS O'KEEFE

SHE spends hours at her dressing table, but she has no time for God!

Of course, she doesn't put it quite like that; but it comes to that, really. Not that she's bad. Vera is genuinely good. She's a Child of Mary, though perhaps a bit of an indifferent one; she's a monthly, or at least a bi-monthly, communicant; she's honest and scrupulously decent; and she'd never think of missing Mass. That way Vera is good. But if the truth be said, that's as far as her religion goes. Spiritually, she's satisfied with the minimum.

So don't speak to her, as I did, of the monthly adoration hour that goes with membership in the People's Eucharistic League. "I'd love to, you know, but where would I make the time? What with overtime and one thing and another, I couldn't manage. It's better not to take on the obligation if I know I'm not going to live up to it, isn't it?"

And yet, Vera manages hours at her make-up!

Now, no one—least of all, myself—has anything against a girl helping nature along. If in her mysterious designs Mother Nature has favored you less than others in the way of looks, by all means give her a hand! I have a sneaking suspicion that God shrewdly did not make all of us physical beauties in order to let us have the satisfaction of putting on that last personal touch. We always feel smug about our own handiwork! It matters little to us that our contribution is superficial enough to wash away with the first rain. While it lasted, it good! Even to us grown-up children, the world of make-believe, facial and otherwise, is fascinating.

And so no one will begrudge Vera the hours she spends at her dressing table.

However, and incidentally, if one from the other side of the fence may venture an aesthetic remark: Please do not overdo it. No one can say much against your helping nature: but it's everybody's right to growl if you spoil the litle nature has given you. So, please spare us... This, as I said was incidental!

By all means, then, help nature *if* you must. But help your soul *because* you must.

It's a puzzle to all thinking men and women how unreasonable we can be. Like Vera, for example, we manage to waste hours—legitimate hours, I mean—on useless nonsense and still protest, so help us, that we cannot spare a minute for anything else, even though that something else is what really matters. Like her, we squirm self-consciously if our God given face is plain, but are perfectly satisfied with an even plainer spiritual physiognomy. And yet, we know which of the two faces it is more important to keep beautiful! We know which beauty is permanent, eternal, and which is transitory—indeed, washable! Logically, then we who worry so much about ephemeral face-beauty ought to be even more concerned about indelible soul-beauty God has given us a body—in its own way a thing of wonderful perfection and co-ordination. He also has given us a soul—an even more marvelous creation than the body. Had we only these two, we would still be our omnipotent God's eternal debtors.

As it happens, however, we have

received a still greater gift. In His infinite mercy God has endowed our soul with a new life, a new perfection — sanctifying grace. Nothing here below can ever compare with this, for there is between it and other created things the abyss that separates the human from the divine.

Like our body, this new life of the soul is open to ever greater perfection. Even in a sphere so much beyond our depth as is sanctifying grace, God benignly leaves room for the personal touch! Personalized spiritual cosmetics!

We might put it this way: spiritually we are born plain—if anything with sanctifying grace can be called plain! But God does not intend that things should remain at that. He does not fancy spiritually plain looks any more than we fancy physical plainness. In fact, He very much counts on our adding that personal touch, that little something, you know, that completes our soul-beauty. If a plain face weighs us down—when it's our own, I mean —a plain soul, when it's ours, should positively stir us to deepest shame.

You can take face-cosmetics or leave them; but you have no choice with soul make-up.

Voluntary plainness in the supernatural life of our soul is shameful. It shows a disgraceful lack of appreciation and a lamentable inversion of values.

That is where Vera misses the boat. Vera is good, but she lays emphasis on the wrong things. Spiritually she's alive, but she's not beautiful. Nor does she seems to worry much over that fact. She, who would never dream of appearing in public without make-up, makes no bones at all about coming before God plain and unadorned. Just being physically alive would never satisfy her. Not Vera! She wants to be beautiful as well. And God love her for it, because "a thing of beauty is a joy forever," since it is a ray of God's eternal Beauty.

But that makes her indifference to her spiritual good looks all the more incomprehensible. How can she, who lays so much store on avoiding facial plainness, remain content with being just spiritually alive when she could, for very little bother, be beautiful as well—with a beauty, too, that is not merely plastered on, but goes to the very root of the soul? How can she, who has so much time for beauty, say that she has none for God? Surely she could — in fact, she should — divide her beauty treatments more logically and more profitably: a good part toward helping nature; and an even more generous part toward helping the soul.

All things considered, that is how matters should stand. There is no harm in your spending time on beauty aids. All power to you there! But first things first. More important, infinitely more important than your external appearance is your inner beauty. The lesser takes time, but you manage; the greater, too, takes time, and you should also manage!

This brings me to what started the whole thing in the first place: my asking Vera to join the People's Eucharistic League and promise a monthly adoration hour.

Vera's answer, sad to say, is very typical. But it is far from carrying conviction. Is it really true that you can't make the time? Hours for beauty, and none for God? Not even one? There comes to mind the sad, the agonizing scene of others who could not "watch even an hour!"

True, you can be a good Catholic without membership in the People's Eucharistic League. You can get to heaven even though you do not spend an hour a month in adoration before the Blessed Sacrament.

But the point is this. You can walk from New York to San Francisco, too. But would you? Would you prefer the "foot train" even if you had a transcontinental train to bring you there? Or a fast plane? You could go without make-up, but would you?

Yes, you can get to heaven without a monthly adoration hour, but why walk when you can ride? Why get there as plain as when you were born, when you can become so beautiful?

To keep going in this world, man needs a lot of things besides bread. The bare requirements for physical sustenance would hardly do us. A crust of bread, a drink of water, and a tattered blanket are not our idea of living! We need extras, "trimmin's," to kill monotony and make the way easier.

The same holds good in the spiritual life. Our soul must have its "trimmin's" as well as our body.

We sometimes feel the need of sitting in front of a fire and simply staring into the flames. Treat your soul to that pleasure by quietly meditating in the presence of the Blessed Sacrament. If ever a fire was fascinating it is the Eucharistic fire of love.

Also, we frequently crave the conversation of an understanding friend. Christ is the peerless Friend of our soul who seeks our company and who loves to talk things over in the quiet radiance of the Eucharist.

Another "trimmin' " that makes life interesting is dreaming dreams not too fantastic but hardly probable. Somehow these flights into fancy do us good. Well, dream your spiritual dreams under God's very eye, and you'll be surprised how many of them by God's mercy come true!

In other words, don't be content with just being alive spiritually, but try to live the life of your soul; don't be satisfied with just being, try to be beautiful as well! A great help to this is an occasional holy hour.

If you have hours for beauty, you can have hours for God!

(From the *"Sentinel"*)

During an office "coffee break," a group of secretaries was discussing capital punishment. One, asked whether she would prefer electrocution or the gas chamber, answered: "Not gas! Gas makes me sick."

Hard work never killed anyone—but why take a chance on being the first victim?

Judge: "You are charged with stealing and drinking a bottle of gold paint. How do you plead?"

Prisoner: "Guilty."

Husbands may have many faults, but they are at least consistant. When they have to be dragged to a party, they usually have to be dragged away too.

STUPID REVOLUTION

By Bishop Fulton J. Sheen

OUR world has had so many revolutions in the present century that it has probably forgotten one which has done as much harm to civilization as any other, and that is the revolution against parents. Not just an older generation, but rather the garnered wisdom of the ages, trained children with respect for parents.

In a few very rare instances this may have been done with the stick and the rod, but even these were used as incidental and rear-action forays, rather than as primary incentives.

Essence of Training

But the essence of training consisted in some such phrase as this spoken to the children when on the point of doing wrong: "You would not hurt your father, would you?" or: "You would not grieve your mother, would you?"

In the appeal to the father, there was invoked a sense of honor, integrity, order and law. In the case of the mother, the appeal was not to injure those beautiful relations of love, mercy, tenderness and affection which existed between child and parent.

Under this system of education, children grew up by extending that training to all walks of life.

The respect for father, later on in life, became respect for the teacher, government, army or wherever there was legitimate communication of authority.

The affection for mother flooded over into other fields and became steadfastness of friendship, loyalty, respect for womanhood and fidelity in marriage such as one found in one partner through life.

"Then came the Revolution." The older system was, "You would not hurt your father"; the newer system is, "Your father has hurt you." The wiser and old generation said: "You would not hurt your mother", now they say: "Your mother has hurt you."

Psychologists are now convinced that the reason children are "problems"—they never are "bad"—is because of their parents. In one instance, the father is to blame, and in the other, the mother. But since irrationality must always be covered, like a frankfurter, with scientific terminology, the excuse is that the child is a victim either of an "Oedipus Complex" or an "Electra Complex" on the part of the parents.

But Johnny is not to blame; neither Cynthia. The responsibility is shifted to the parents. But are the parents blamed? No! Their parents are to blame. In fact, all previous generations are to blame—and this is strange—except our first parents!

If we translate the language of this queer evolution in simple English, we would find a girl saying: "Never will I forgive the tenderness that my mother showed me."

And the boy, in turn, says: "I owe my ruination to the fact that my father was always a gentleman, and I hated him for it; so I wanted to murder my father and marry my mother."

Softness Toward Wrong

As a result, because the parents are blamed, the escape from responsibility continues down the line. Now youth has a tendency to blame the state, the law, the police, the school—everything except its own free will, its own decisions and its own wicked designs. Hence a softness, a Pollyanna attitude toward wrong, which releases the doer of lesser crimes to the possibility and the doing of greater ones.

Some day educators will make a great discovery, namely, that there is a beautiful way to educate children, and that is to train them in respect for authority, and to shrink from breaking a law, not because it is wrong, but because we would hurt someone we love.

This is the essence of the Christian doctrine of refraining from sin. We do not shrink from sin because of fear of hell, but because we do not want to hurt someone we love, and whenever I look at a Crucifix, I see how often I failed to return love of Love!

MOZART — THE MOST FAMOUS COMPOSER

Wolfgang Mozart, the world's most famous composer was born in 1754 in the small Austrian town of Salzburg. He started composing when he was 5 and died when he was 35, in 1791.

The famous musician and composer Joseph Haydn said to his father Leopold: "Before God and us I tell you that your son is the greatest composer known to me. He has taste and, what is more, the most profound knowledge of composition.

The profound knowledge of his art enabled him within a short span of 30 years to create more musical masterpieces than any man before him, or since.

What was his secret? Mozart had most of his works completed in every detail before he started to set them down on paper. He simply went through a mechanical routine and transferred the finished music from his mind to the manuscript. His friends were often startled when they saw him writing some of his noblest music between turns at a game of billiards or darts. He had a mind both fanciful and disciplined.

Mozart spent his life among the idle world of salons and courts of princes and kings. His youth was golden but he died miserable and destitute. His coffin was lowered in a common grave in a potter's field and today nobody knows exactly where he is buried. It was a wet, windy day and no mourners went to the cemetery.

Mozart was not afraid of death. "I have formed such close relations with this best and truest friend of mankind," he had written earlier, "that his image is not only no longer terrifying to me but is indeed very soothing and consoling."

Mozart was a good Catholic in life and in death.

Panhandler: "Can you spare me a few cents for a cup of coffee?"

Pedestrian: "Why do you ask me for change—you need brains more than pennies."

Panhandler: "Well, sir, I asked you for what I thought you had most of."

Says Catholic Ukrainians Will Defeat Comunism

DEPLORING the fact that peoples of the western world failed to heed the warnings of Catholic Ukrainians from 1919 on of the dangers of atheistic Communism, but predicting that it will be these same Catholic Ukrainians who will destroy Communism, Senator Wm. M. Wall of Winnipeg addressed upwards to 1,000 Catholic Ukrainians in the Dr. D. J. Brass Auditorium of the Yorkton Collegiate, Sunday afternoon. Senator Wall was guest speaker at the jubilee concert held in connection with the fiftieth anniversary of the establishment of the Vice-Province of Yorkton of the Ukrainian Redemptorist Fathers in Canada. The Senator spoke in English, French and Ukrainian. Rev. Father P. Maluga, C.Ss.R., acted as chairman.

Acting Mayor D. P. Logan brought congratulations and good wishes from the City Council and citizens of Yorkton to the Redemptorist Fathers. In a new country such as Canada, 50 years seems to pass very quickly. At the same time he said it is well for citizens to pause and see what has been accomplished in such a period of time. During the past 50 years—since this order was established in Yorkton—this country has been developed from a raw wilderness to its present advanced state. Most of the people who settled roundabout Yorkton came here from central Europe and by hard work, application to duty and perseverance, coupled with many hardships, developed this new land. In their efforts he knew they had been greatly encouraged and provided with religious instruction by the Redemptorist Fathers from Yorkton.

Gift From Parishioners

A. M. Kindred, president of the Ukrainian Catholic Brotherhood of Saskatchewan, also paid tribute to the splendid work of the Redemptorist Fathers. Fifty years in the life of a country is a short time but in the life of man it constitutes most of his adult life. Very few remain in Yorkton today who could recall the time when the first Mass was celebrated in Yorkton by Father Delaere. Since then many other capable priests have come and served in this area. The Catholic laity in Saskatchewan is very proud to know that the work of the Redemptorist Fathers has flourished and it was largely due to their good offices that the laity was able to organize the Brotherhood. He then asked Very Rev. Vladimir Malanchuk, vice-provincial, to accept a gift of money from the parish for the Fathers.

Musical Selections

Entertainment on the program during the afternoon consisted of selections in Ukrainian harmony, unaccompanied, by St. Mary's choir under the direction of John Bonsal; recitation by Sidney Cherwick of St. Mary's Parish School and selections by the school choir under the direction of Vera Wychopen and selections by Sacred Heart Academy choir. St. Joseph's College choir also presented a group of selections with J. Leslie Poynter conducting. A skit, "A Priest's Revenge," was dropped from the program when the speeches ran to almost five o'clock, making it possible to conclude the program by six o'clock. Rev. Father Maluga gave the address of welcome and read the many complimentary messages of congratulations and good wishes which came from Rome, the United States and many other places in Canada.

Provincial of Belgium

Very Rev. Father Gustave De Ceuninck, Provincial of Belgium, of Brussels, favored his audience with an address in English. He spoke with high respect for his native Belgium and the part it has played as one of the low countries that has provided so many missionaries to the world. As a Belgian, he was very proud that Father Delaere came to Canada and instituted the Eastern Rite in Yorkton, although he himself was of the Latin Rite. No sacrifice would be too great for Father Delaere. He left his country to come to Canada to help the peoples of the Slavonic race. Although they spoke a language foreign to him he set about and learned the language of those he sought to serve. He also adopted the Oriental Rite while he himself was of the Latin Order. This all happened in 1906. It marked the beginning of a new order in Canada and as Provincial of Belgium he was very happy to be able to come to Yorkton and witness for himself the fruit of Father Delaere's work. He was greatly hon-

BEAUTIFUL ST. MARY'S CHURCH which is currently having a large addition added, was the scene of the golden jubilee celebration of the Redemptorist Fathers' arrival in Yorkton on Sunday, Sept. 30.

ored to learn how high Father Delaere's work is held.

It is the sincere wish of the Belgian Provincial that the work of the Redemptorist Fathers will grow and flourish more and more in Canada and he is certain that this will be so. The vice-provincial has a great work to do. With God's help and that of Our Lady of Perpetual Help he is certain all will be well.

History of Church in Yorkton

Father Malanchuk, the vice-provincial, in Ukrainian, gave the history of the church in Yorkton with particular reference to the "grand and great work of dear Father Delaere." He recalled the great celebration of 1924 when Father Delaere was the central figure. It had been planned in 1949 to hold a similar celebration but it was decided to leave the celebration until now so that the golden jubilee of that first Mass in 1906 could be honored.

The vice-provincial went on to give more of the history. He said it was actually due to the insistence of Archbishop Langevin of St. Boniface that Canada was able to get help required. And what a grand harvest!

He gave statistics to prove his point. Today there are 60 priests and lay brothers; six homes completed; two large buildings; a print shop; many churches, parish halls and schools.

In honor of the two distinguished guests from Europe, Father Malanchuk spoke briefly in French. He said this was only right because they had done so very much.

Quebec's Greeting

Father A. Parent, C.Ss.R., St. Anne des Chenes, Man., on behalf of the French Province of Quebec, spoke next. He said it was a real honor for him to be present at this celebration. It met a very real and loveable desire in his heart. He had seen much of the work of the Redemptorist priests in his own province of Quebec along the banks of the great St. Lawrence River. He was happy to have the opportunity to fraternize with his co-religionists. He was so happy to learn, and see for himself, the harvest of the great work of Father Delaere. He hoped the contribution of the French Canadians is known and appreciated.

Unfortunately his Provincial was unable to be present but he had asked him to bring congratulations and greetings. He wished to thank the Father Provincial of Belgium for what his country has done for the Ukrainian Province and other Provinces of Canada as well.

Vicar-General of Paris

Very Rev. Father M. Van de Maele, C.Ss.R., vicar-general, Paris, France, said Rev. Joseph Schrijvers, who died in 1945 ,had been his superior before he came to Canada. Rev. Father Schrijvers was to Europe what Father Delaere was to Canada, as Father Schrijvers was responsible for training a number of the great men who came to Canada from Europe, like Father Bachtalowsky of Ituna, Father John Bala of Yorkton and Father Gregory Shyshkowich of Meadowvale, Ont. He did wish the Redemptorists every success in their future endeavors and to say how proud he is of the work already done.

Basilian Fathers' Greeting

Father Ambrose Wynnyk, speaking for the Basilian Fathers of Winnipeg, addressed most of his remarks to the young people. He said they should profit from the performances of their elders. He said he was very happy to find so many young Ukrainians entering the work of the church as priests, brothers and sisters.

St. Joseph's College Director

Rev. Brother Justin, director of St. Joseph's College, said he was very pleased to have an opportunity

to add words of congratulations to the Redemptorist Fathers and thank them for the many years of fine, faithful service which they had rendered. St. Joseph's College, naturally very close to the church and the work of the Fathers and Brothers of the Eastern Rite. Their zealous work through 50 years has meant a distinct contribution to Canadian life. If they wished to count their blessings at St. Joseph's College, one of the greatest, throughout their 35 years' existence, would be their nearness to the good Fathers.

Not a day passes at St. Joseph's College that they do not derive blessings from the Redemptorist Fathers. On behalf of the College he wished to sincerely congratulate them and thank them on this joyous occasion. He hoped that God will continue to bless their noble work through the years to come.

Father Corbett

Father Corbett, Saskatoon, as representative of the English Province of Ontario, was most eloquent. He explained that Father Ryan, his provincial, at Toronto, expressed profound regret at his inability to be present. He has already begun a tour of the province with dates arranged. Father Ehman was so anxious to attend this celebration in Yorkton that he almost deserted his presen tcrusade in Saskatoon. As Father Corbett grew up in Ontario, Father Corbet and his associates grew to know of the wondrous works of Father Delaere and they wondered if the day would ever come when they would get to this wondrous land and see his works.

Father Corbett recalled the stories he had heard while receiving his instruction in the seminary of the rugged times that the Redemptorist Fathers had around Yorkton when it almost became necessary for priests to wear bullet-proof vests.

It had been his good fortune to be chosen to represent his Provincial on this happy occasion. He was simply thrilled at the beauty of the Pontifical High Mass that morning, under the Eastern Rite. As he knelt in prayer he saw St. Alphonsus looking down at his sons with favor on all that has been accomplished by the Redemptorist Fathers of which order he was the founder.

Father Corbett concluded by saying in the name of the Toronto Provincial he prayed for God's grace on this noble work being carried out and he could assure them of the support of all priests of his order. Young Canadians will rise to meet the challenge of these pioneer priests in future service to their land and the church.

Lay Greetings

Mrs. Sam Yaremowich, on behalf of the Catholic Women's League and Miss Stella Mirchuk, representing the Catholic Youth, each extended congratulations and best wishes and their thanks to the Fathers.

Guest Speaker

Senator Wall said he had intended to speak briefly to members of the audience, but he now felt certain that they had had just about enough by way of speeches. Turning to Father Corbett, he said he had to admit that the Irish have something. It was a revelation what Father Corbett had done to, and for his audience. He'd be very happy to take lessons from him any day in public speaking.

Father Chairman had said he was to deliver his address in two languages. He was afraid to give his audience a seventh inning stretch before he began because he was certain the most of them would go away, not to return.

The Senator had hoped to review the advantages of the religious and Christian heritage of which he and his audience had been the beneficiaries of. He wanted to reveal the fact that there are half a mil-

lion priests, brothers and sisters working for them in God's vineyard educating over 20 million young boys and girls a year. It is wise for Catholics to remember that their church brings children help, that hospitals are provided, staffed by the sisters, as are many orphanages. It is characteristic of the Catholic church to help the needy, to assist the refugee and help all who are oppressed. The true Catholic church stands in defence of freedom. There is a heritage that must be protected. For this reason it is meet for all to consider what they are doing to help this church to play its part in the fight for democratic rights for all.

Warning Unheeded

One has only to think back at the warning given the western world of the rise of Godless Communism after World War I and how that voice was as one crying in a wilderness and went unheeded. But he predicted that the day will come when the same voice that went unheeded yesterday will be the one to destroy Communism. The opportunity was lost following World War I but he hazarded the opinion that the west will now heed the warning and Catholic Ukrainians will lead the way in the destruction of Communism.

St. Mary's Rector

Father John Bala, rector of St. Mary's Church, was the last speaker, and he spoke both in Ukrainian and English. He devoted his remarks to words of praise for all who had made the golden jubilee of the Redemptorist Fathers so successful. He was loud in his praise for the great work of the church in Belgium. Belgium is a small country but it has supplied many, many missionaries throughout the world. In Yorkton everyone knew of the great work of Father Delaere. He himself owes a great debt to Father Delaere. He recalled also how Father Delforge, another Belgian priest, gave his life in 1935 to save the life of his superior in Yorkton. He said he felt certain that had it not been for Father Delforge that he himself would not be participating in this jubilee.

Many Helpers

The speaker went on to tell of the great work carried out by the sisters and all who had played such a grand part in the work of the church. Then there were so many who had worked so hard for the success of this day. The church choir, the choirs of St. Mary's School and Academy and St. Joseph's College and their directors. The ladies of the church who had prepared such a wonderful meal; the many who came great distances to join in the celebration and the two priests who came especially all the way from Europe. He thanked the members of the parish for the pecuniary gift of money and said work on the church will proceed after harvest. To one and all his warmest appreciation and humble thanks.

The program concluded with the singing of God Save the Queen.

(Oct. 4, 1956, *The Yorkton Enterprise*)

The trouble with out diplomats is that they resemble that smart boy of the U.N., who having been asked a question replied: "Don't bother me now. I must make a speech in the assembly. This is no time for thinking." If the diplomats thought about the sufferings of the world, they would already have given peace to the martyred nations.

On his 50th wedding anniversary, Henry Ford was asked his formula for a successful married life. He replied that it was the same formula that made his automobile successful—"Stick to one model."

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m

ВЖЕ ВИЙШОВ МОЛИТОВНИК **"З НАМИ БОГ"**

Четверте видання—512 сторін друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. Ціна, в чорній оправі ---------- $3.00
в білій оправі ---------- $3.50

Також можна набути молитовник "ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ" в укр. і англ. мові, 128 сторін, дуже гарно оправлений. Ціна ---------- $1.00

"ДОРОГА ДО НЕБА"—молитовник, має 136 сторін, тільки в англійській мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі ---------- $1.25
в білій оправі ---------- $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

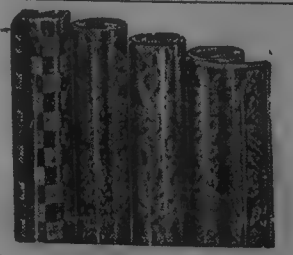

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton — Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Наміреня Апостольства Молитви на Грудень		1
З Листів до Редакції		3
Чому живеш на світі?	о. М. Щудло ЧНІ.	11
Слава во Вишних Богу	С. Х.	15
Автокефалія провадить до хаосу	о. М. Щудло ЧНІ.	18
Непорочне Зачаття	о. О. Крохмальний	21
Папське одобрення Чину		24
Світила Сходу		31
Хотів би ти знати?	М.Щ.	32
Не краса а характер запевняє щастя подружжю		34
Put Christ back in Christmas		39
St. Nicholas the Wondermaker	Rev. M. Schudlo CSsR.	42
Administrator John Kalynsky		44
I'd like to know	William F. Cummings	48
God's first Poem		51
May divorcees be Baptismal sponsors?		53
Ukrainian Chrastmas Eve	Rev. M. Schudlo CSsR.	54
Her Saint, St. John the Evangelist	F. M. Lee	55
Eternally Yours		56
Ukrainian Catholic Metropolitan in Canada		61
The Eternal purpose		62
Have you many friends?	Rev. M. Schudlo CSsR.	62
Sin—mortal, venial, Sacrilege	Alphonsus Thomas CSsR.	63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 12. ЙОРКТОН, САСК. Грудень, 1956

НЕПРАВДА І ФАЛЬШИВІ ОБІТНИЦІ НЕ ПОВИННІ НАРУШУВАТИ ВІРИ ТИХ, ЩО ТЕРПЛЯТЬ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць Грудень благословлене св. Отцем)

СЬОГОДНІ одна третя часть земської кулі находиться під панованням безбожного большевизму, що з такою самою строгістю й безоглядністю як передше переслідує кожну релігію. Під його страшним деспотизмом жиє 60 міліонів католиків і 140 міліонів християн некатоликів. Комунізм зі своєї природи є крайньо ворожий взглядом кожної релігії. Безбожний комунізм голосить: Бога нема, душі нема, другого життя нема, щастя для людини тут на землі. Комунізм бажає затерти в пам'яті людини саму згадку про Бога. Після Леніна й Сталіна релігія це найбільший ворог людини, це опіюм народу. Звідси безупинна борба комунізму проти релігії і неустанне переслідування релігії, зокрема католицької Церкви.

Хитрі й підступні способи переслідування

Щоб осягнути свою ціль: знищити Церкву, комунізм поступає послідовно після наперед обдуманого плану. Коли комунізм займає яку країну, глядить на обставини часу й місця, який опір ставляє в даній країні нарід безбожній пропаганді, яку реакцію викличе борба проти релігії в вільнім світі. На це все уважає тому, що остаточна його ціль: запанувати над цілим світом; тому нагальною борбою проти релігії не хоче дражнити публичну опінію свобідного світу. По другій світовій війні, користаючи з того, що Західні держави були захоплені радістю, що віднесли побіду, а Москва в опінії політиків Заходу була їх союзницею, тоді комунізм жостоко знищив нашу Церкву в Галичині і на Закарпатті. Впрочім їх акція перейшла майже неспостережено у великім західнім світі. Лиш один Папа рішучо запротестував і станув в обороні, звертаючися до цілого католицького світу і строго п'ятнуючи цю акцію безбожного комунізму.

В своїй доцільній акції: знищення Церкви комунізм уживає різних хитрих і підступних способів: Старається утруднити порозуміння Єрархії (Епископів) зі Столицею Апостольською, поширюючи ложні вістки, будьтоби "Ватикан" став політичною потугою, що стоїть за можними, що є ворогом народу і т.д., відтак комунізм старається, щоб не було єдности між самими Епископами, між епископами і священиками. Усуває всякий вплив Церкви на молодь, на школи, забороняє католицьку пресу, вступ до редія і т.д.

Дійсно в дияволський спосіб старається ужити навіть Церкви проти Христової Церкви. Старається знайти собі прихильних серед клеру, їх зве "патріотами", їх попирає, щоб співділали з їх безбожною владою. На землях Західньої України утворюють

комуністи свою так звану "православну церкву", що зовсім залежна від комуністичного уряду і стоїть на їх услугах. Навіть закладають семінарі, де приготовлюють таких комуністичних духовників, щоб нарід мішати і нищити релігію. Притім не устає давній террор, у в'язницях концентраційних таборах примусової праці мучаться сотки, тисячі єпископів, священиків, монахів, монахинь, загроза арештів, страшних допитів при варварських методах, це все кожної хвилі загрожує тим, що ще остали на волі, а здругої сторони страшна проти-релігійна пропаганда, клевети на католицьку Єрархію і клер, ото слабий образ переслідування, що його історія дотепер не бачила.

Наші обов'язки

Комуністи свою науку, щоб знищити Церкву, ведуть вперто, послідовно і стараються її буквально перевести в діло. Певно, що віра тих, що під їх владою жиють, є у великій небезпеці. Одинокою дорогою спасення для них є дорога сильної віри у геройської відваги й витривалости в вірі. Обов'язком католиків вільного світу є для своїх братів переслідуваних випрошувати Божої помочі, постоянности в вірі й мужности. Чи вільний світ сповняє той обов'язок?

Великі публичні часописи вільного світу мовчать. Ніхто з них не клопочиться тою мовчазною Церквою, де міліони невинно страждають. Чи не могли б закликати свобідний світ до хрестоносного походу "Круціяти Правди" в обороні Церкви в кайданах? Певно повинні звернути очі вільного світу на мучеництво міліонів християн. Своєю обоятністю й мовчанкою стають спільниками комуністичних злочинів, забувають і заперечують наче спільнотулучність християнства.

Однак чи ми всі не є відвічальні за ті переслідування? Цю страшну хуртовину спричинили гріхи світу. . ., і наші гріхи. Справедливий Бог карає в наших братях. Карає, щоб нас спасати; в мовчазній Церкві є много ісповідників віри: між ними наші всі єпископи з Митрополитом Йосипом Сліпим на чолі. Її молитви й жертви, разом зі жертвами 150 інших єпископів католицьких, тисячів священиків і незлічимі громади вірних взносяться до неба. о. Леонід Фйодоров, Екзарх Російської Католицької Церкви східнього обряду, що вмер на засланню як мученик (1935) весь час свого заслання стояв нас лужбі католицької Церкви, навчаючи вірних: "Ми жертва за схизму Сходу і повинні терпеливо нести цей хрест".

Обов'язки усіх католиків вільного світу є: своїми сердечними благаннями і ділами покути і жертвами помагати нашим терплячим братям. Вставляймося за них до Пресв. Серця Христового через Непорочне Серце Марії.

Місійне намірення на грудень: Католицькі школи в Африці.

Намірення Апостольства Молитви на січень 1957: Щоб усі католики молитвою й приміром свого життя улегшували нез'єдиненим поворот до католицької Церкви.

Намірення Місійне: За священиків і вірних в Китаю, що за віру дуже тяжко терплять у в'язницях і таборах примусових робіт.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

АМЕРИКАНСЬКІ ВИБОРИ

Президент Двайт Айзенгавер

Президент Айзенгавер ур. 14 жовтня 1890 р. в Денісон, Тексас. Вбога його родина мала шостеро дітей. Замолоду президент мусів працювати поза шкільними годинами, щоб помагати своїй бідній родині.

1 липня 1911 р. вступив до військової академії в Вест Пойнт, хоч бажав вступити до маринарки, але був застарий. В 1916 р. оженився з Меймі Донд.

В часі другої світової війни вславився тим, що керував операціями аліянтів і розбив армії Гітлера. В 1950 р. став головним командантом військ Атлянтійського Пакту, що повстав як забороло проти червоно-московської експансії в Европі.

В 1960 р. Айзенгавер не зможе більше кандидувати на президента, навіть як був би вповні здоровий. Американська конституція обмежує президенство до двох термінів.

Американці вибрали вдруге Двайта Айзенгавера своїм президентом. Перемога республиканця Айзенгавера над демократом Адлієм Стівенсоном була колосальна. Айзенгавер здобув 41 штейтів, Стівенсон 7.

62.000,000 виборців взяли участь у виборах. Видно було багато жінок, що голосували. Були там матері, були й замужні жінки, більше ніж у якихнебудь попередніх виборах. Ніякий президент в історії Америки не дістав стільки поодиноких голосів як Айзенгавер. Його ім'я появилося на 36,000,000 карточок. Він дістав около 2,000,000 більше голосів аніж у 1952 р.

Якщо ж іде про виборчі голоси кожного штейту, то Айзенгавер отримав 457, а його противник Стівенсон 74. Тут хіба один Русвельт перевищив його в 1932 і 1936 рр. Ніякий республиканський президент Америки в цілій історії не здобув стільки виборчих голосів як Айзенгавер. Ніякий демократичний президент від 1872 р. не отримав менше ніж Стівенсон.

В 1952 р. Айзенгавер отримав 442 виборчих голосів, а Стівенсон 89. Всі американські штейти мають 531 виборчих голосів. Ці голоси розділені між штейти відповідно до числа їх населення. Більш залюднені штейти мають більше виборчих голосів, менше заселені—менше.

Щоб стати американським президентом кандидат мусить здобути принаймні 266 виборчих голосів.

Американський нарід, властиво кажучи, не вибирає безпосередньо президента. Він голосує на виборче тіло в кожнім стейті. Котрий кандидат має більше народніх голосів, той вибирає всі виборчі голоси та цілий штейт.

Так демократи, як республиканці признають, що Айзенгавер завдячує свою подивугідну перемогу власній особистості, довір'ю народу до його проводу та міжнародній комплікації, особливо непевним обставинам, що запанували в Єгипті. "Він—вояк" каже пересічний американець. "Айк знає, що добре!"

Перемога Айзенгавера це його особистий тріюмф, бо республиканська партія, яку він очолює, програла вибори. Демократи вибрали сенат і парлямент. В сенаті є 49 демократичних сенаторів і 47 республиканських. Цілий сенат має 96 членів, по два з кожного штейту.

Парлямент має 435 послів, і тут демократи мають значну перевагу над республиканцями. Сіра американська маса ще досіль уважає республиканців за "партію багатіїв", а демократів за "партію сірої народньої маси".

Республиканці затратили перевагу

в сенаті та соймі через власні помилки та браки. Посуха по фармерських штейтах теж немало пошкодила їм у виборах. Фармер ганив республіканську урядову партію за те, що йому біда. Програні вибори змусять республіканців вглибитись в себе та усунути те, що разить американського виборця.

Президент Айзенгавер сам бажав гаряче стати вдруге президентом Америки, щоб показати москалям, що він—пан у власнім домі і щоб могти змодернізувати республіканську партію та вчинити її здібною виграти вибори в 1960 р., коли вже не матимуть Айзенгавера за кандидата.

Самозрозуміло, що вплив президента збільшиться в рядах республіканців по його світлій перемозі 6 листопада 1956 р. Замовкнуть старі гвардисти, які "свято" берегли перестарілі погляди. "Айзенгаверів республіканізм" має сьогодні більше шансів аніж мав перед виборами. Цей республіканізм це злагіднений консерватизм, щось посереднє між демократичною та старою республіканською програмою.

Вибір досвідченого генерала Айзенгавера на президента Америки відбере червоним москалям охоту починати деневдь клопоти на більшу скалю. Кремлівські вожаки знають, що мають до діла зв дважним генералом, який не бавиться словами, але приступає до діла, коли заходить потреба, от хоча б як китайські комуністи прозили зайняти Формозу. Тільки рішуча постава Айзенгавера відобрала їм охоту почути на собі "американський біб".

ЮВІЛЕЙНА КНИГА

"Новий Шлях" видав свою ювілейну книгу (1930-55) з нагоди 25-ліття свого існування та праці.

Книга видана на добрім папері та доволі солідно оброблена. Подає початки, розвій і досяги Нового Шляху. Має 320 сторінок. Повно в ній фотографій, знимок і статтей.

Слід поґратулювати Новому Шляхові за його видавничу працю. Жаль тільки, що між добрими речами Новий Шлях друкував такі порнографічні речі, як фантастичні та нереальні романи Любомирського, загонистого молодика без ніякого морального змислу.

Редактор Голосу Спасителя.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Словникова Частина
Зошит 4. (241-320 ст.)

Ця частина словникової енциклопедії подає продовження букви В. Має багато інформаційних відомостей, що підходять під букву В.

Зширок дуже корисний для знання українських діячів і справ. Легко уложений і цікаво представлений служитиме за підручник для щоденного вжитку тим, що цікавляться українознавством.

ХРЕСТИНИ В ОШАВІ, ОНТ.

В неділю, дня 16. вересня ц.р., панство Дмитро й Ольга Майкут дали охрестити свою малу донечку Доннуа-Марію-Йоанну в місцевій парохіяльній церкві св. Юрія Побідоносця. По Сл. Божій акту Хрещення довершив Пр. о. Д. Библів ЧНІ., в сослуженні Всеч. оо. Л. Чайки та І. Перейми, пароха. Хресними батьками були п. Олександер Політика й п-і Варвара Стройванс, близькі приятелі п-ва Майкутів.

Після хрестин відбулося в новім домі п-ва Майкутів прийняття, на яке прибуло чимало гостей. При тій нагоді на заклик п. О. Політики присутні зложили для ново-охрещеної гарний дарунок. Рівно ж не забули про свою пресу; на пресфонд Голосу Спасителя уділено 5.00.

Всім жертводавцям якнайщиріше спасибі. Маленькій Доннї-Марії-Йоанні щастя, здоровля, многих літ, щоб росла батькам на потіху й радість, українському народові на добро, а Церкві й Богові на славу!

Гість.

ВИНІЯРД, САСК.

Посмертна згадка

Бл. п. Марія Мошурчак упокоїлася 9 жовтня в 73 році цього життя. Останніх вісім літ провела в тяжкій недузі; і так дожила ще 50-ліття подружжя, яке вдячні діти разом з батьком урочисто відзначили. Для численної родини Мошурчак був це останній відблиск радости—останній усміх крізь сльози.

Похоронні богослужения відправилися в церкві Преєв. Серця Христового в Виніярд при участі поважного числа людей. Пр. о. Ст. Олійник ЧНІ. згадав заслуги помершої. Співом проводив п. ів. Білинський, з парафії св. Ів. Богослова з Красне.

По похороні рідня запросила всіх на обід до парафіяльної залі під церкою, який старанно приготовили пані з Жіночого Товариства.

Покійна оставила в смутку свого дорогого мужа Івана, 6 синів, 2 доньки, 7 внуків і 4 правнуків. Всі діти прибули на похорон матері. Іван, з Летбридж, Альта., де він учителює, Петро з Елфрос, Олекса, Василь, Михайло й Никола з Виніярд; дочки—пані Музика з Реджайни й пані Конів з Виніярд.

Парафіяни з Виніярд і Красне будуть довго згадувати добрим словом покійну Марію, яка була прикладом для багатьох. Со святими упокой Христе... Вічная їй пам'ять!

ПОСМЕРТНЯ ЗГАДКА

З листопада відбувся похорон нашого доброго парафіянина Мих. Козара. Пр. о. М. Шудло ЧНІ. відправив похоронні богослуження та виго-

Бл. п. Мих. Козар

лосив прощальну проповідь. Багато людей було на похороні.

Покійний ур. 21. XI. 1900 р. у Маковиських, повіт Ярослав. До Канади прибув у 1922 р. Оженився з Параскевією Бриксою у 1929 р.

Полишив шостеро дітей і жінку у смутку. Довго хворував, але терпеливо зносив страждання. Брат покійного проживає в Виндзор, Онт.

Родина покійного пожертвувала 15 дол. на "Голос Спасителя".

Вічная Пам'ять покійному! Щирі кондоляції для засмученої родини.

Приятель.

НОРКВЕЙ, САСК.

50-ліття подружого життя Ромашенків і Мартинюків

В неділю 8 липня 1956 панство Іван і Олександра Ромашенки та Юрій і Василина Мартинюки обходили свій 50-літній ювілей подружого життя. Пополудні о год. 4-ій в церкві Преєв. Серця Христового в Норквей-місто, парох о. В. Фляк, і запрошений гість Всеч. о. декан Петро Криворучка з

Панство Ромашенко і Мартинюк

Канори, Саск., відправили Молебен до Матері Божої, Супліка цію і благословення Найсв. Тайнами. До благословення 50-літнього подружжя станули обі пари. Церква по береги виповнена родиною, приятелями і знайомими, свідчила яку любов і пошану у людей мають одні і другі панство.

Панство Іван і Олександра Ромашенки походять із Зах. України. В Канаді від 1903 року. Обоє вірні своїй св. католицькій Церкві, і дітей виховали в такій самій вірності. Пан Ромашенко від самого початку парохії Норквей, працював, жертвував і давав приклад іншим своєю тихою і згідливою вдачею. Мають сім доньок, а з них шість подружених з католиками, твердо держаться св. віри і є прикладом для нашої околиці. Наймолодша дочка живе з родичами у Канорі, де працює в банку. Свій ювілей обходили в Норквей, де колись на фармі жили і працювали для добра нашої церкви. В околиці Норквей по більшій части живуть їх діти і внуки, а також сестра і швагер панство Мартинюки.

Панство Юрій і Василина Мартинюки походять з Бабинець борщівського повіту. До Канади приїхали

1903 року, і замешкали на фармі в околиці Норквей, Саск. Тут виховали своїх 8 синів і 4 доньки. Коли приїхали до Норквей, тоді ще не було жадної церкви, але коли станули до праці, і завдяки їм і іншим добрим людям Норквей нині має дві гарні церкви, на фармах і в місті. Обоє є тихої, спокійної вдачі, жертвенні і побожні. Багато в своїому житті натерпілися, але все при помочі Господа Бога перейшло. Ніколи і в нічому не виступали проти Церкви або священика, що є гарною і пожаданою прикметою. Діти виховали по католицьки, посилаючи в більшості до Колегії св. Йосифа і Академії Пресв. Серця в Йорктоні. Трьох синів і один зять є членами церкви Пресв. Серця Христового в Норквей-місті. Один з синів Преп. Брат Роман є монахом ЧНІ. Він кінчить в Медовейл, Онт., богословські студії і як Бог дозволить на другий рік буде висвячений на священика-місіонаря.

Після Молебня і благословення всі присутні зійшлися до галі під церквою, де діти ювілятів приготовили гарну вечерю. О. Парох, що був і господарем прийняття, після своєї промови покликав до слова Всеч. о. П. Криворучку, котрий в своїй промові згадав заслуги ювілятів, і ті часи, коли їх діти ще були менші. Всеч. о. Криворучка був в Норквей около 9 років парохом. Покликаний до слова Преп. Брат Роман ЧНІ., що був тоді на літніх феріях, дякував родичам за виховання і зложив свої побажання. Слідували дарунки, привіти і побажання від дітей родини і приятелів обох пар ювілятів.

Підчас прийняття відбулась збірка на українську католицьку пресу, з чого на Голос Спасителя призначено $14.00.

о. Володимир Фляк.

ПОДЯКА

Щиру подяку складаю Ісусу Христу і Матері Божій за вислухання молитви о погоду на день святкування ювілеїв мого сина Отця Библів і доньки Сестри Мехтильди. Виповняючи обітницю зроблену підчас моєї дев'ятниці о погоду, жертвую 2.00 на Сл. Божу і 5.00 на фонд Голосу Спасителя.

Рівнож складаю подяку Впр. Отцеві Малозі, ЧНІ., за їх велику поміч у переведені цього ювілею.

Пані Павліна Библів.

ЕДМОР, САСК.

Похорон бл. п. Матвія Кішко

Дня 25. серпня 1956 помер бл. п. Матвій Кішко. Покійний уродився в Зах. Україні 1883 в селі Витмін, повіт Ярослав. До Канади приїхав 1909 р.

Бл. п. Матвій Кішко

Майже ціле життя прожив в Едмор, Саск. Належав до укр. катол. парохії в Модельфарм. Це був один з піонірів парохії. Помагав будувати першу церкву і належав до заряду церковного. Нераз ходив пішки 9 миль до церкви.

В 1931 р. оженився з Анною Зубик. Мали 3 дітей: **Методія,** що учителює вже 5 літ, **Геню,** віддану за Василя Середу і **Василя,** що жиє з мамою на фармі.

Похоронні богослужения відправили дня 28. серпня Пр. о. Боский ЧНІ. і Пр. о. С. Олійник ЧНІ. при великій участі людей. Похоронено його на цвинтарі Покрови М.Б. в Моделфарм, Саск. Небіжчик прожив 73 роки. Оставив жену, троє дітей і внука.

Нехай Господь Бог уділить йому царства небесного, а пам'ять про нього нехай останеться на все серед родини і людей.

Український Митрополит у Канаді

ВПреосв. Кир Максим Германюк ЧНІ., перший Митрополит для українців католиків у Канаді.

Канадійська преса 19. XI. 1956 (CP) подала з Оттави, що Пій XII створив українську церковну провінцію в Канаді.

Святіший Отець зазначив Преосв. Кир Максима ЧНІ., манітобського екзарха, першим українським митрополитом для українців католиків у Канаді.

Кир Максим ур. 30-X-1911 у Новому Селі, Область Львівська. Вже в дитинстві вибивався здібностями над

своїх ровесників. Початкову школу скінчив у рідним селі, потім продовжав студії в Куликові, закінчуючи гімназію в Збойсках, у ювенаті ОО. Редемптористів.

За його прикладом декілька хлопців з Нового Села рішилися стати членами Чину Пресв. Збавителя. Два з них дійняли свого ідеалу, іншим перешкодила війна.

Богословські студії й університет закінчив у Бельгії, де душпастирював у воєнних і повоєнних часах, поки не став протоігуменом Йорктонським віцепровінції ОО. Редемптористів у 1948 р.

В 1951 став помічником Преосв. Кир В. Ладики ЧСВВ., а в 1955 р. його коадютором. По невіджалованій смерті Дорогого Владики Піонера Кир Максим рядив екзархатом, поки не займеновано його митрополитом усіх українців Канади. Осідок митрополії буде в Вінніпегу, що досіль був осідком манітобського екзархату.

Реджайнський "Лідерпост" подає водночас, що ця нова митрополія має три суфрагани.

Бажаємо обильного Божого благословення першому українському Митрополитові в Канаді.

На многая літа, Владико!

Редактор Гол. Спасителя.

ПРЕСФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви.

З похорону бл. п. Мих. Козар, Фовм Лейк	18.00
Гр. Дубик, Кадворт	1.00
Зол. Ювілей п-ва Ковальчук, Гудів	11.00
З хрестин у п-ва Майкут, Ошава, Онт.	5.00
Пані Е. Налепа, Сидней	1.00
З 25-літ. ювілею подруж. п-ва Вас. і Кат. Яремко, Йорктон	6.08
Всеч. о. А. Луговий, Мт. Ровд	21.20

БЕРЕЗА КАРТУЗЬКА
(Спомини 1934-5)

ГУЛВУ, Торонто, 1956, видало чергову книжку політичної літератури, автора В. Макара, "Береза Картузька".

Сам Автор був "гостем" у Картузькій Березі, тому особисто бачив знущання звироднілих поліцаїнтів і управи табору над нещасними арештованими чоловіками, жінками та дітьми.

Між в'язнями колосальна більшість були українські націоналісти. Було там декілька десятків поляків, "ворогів Пілсудського" і немало комуністів.

Автор описує садистичні методи, якими деякі поліцаї мучили та катували свої жертви. Проте були між ними людяні одиниці, які співчували в'язням, ба й навіть потайки помагали їм.

Сам Автор підмічує, що катування в Березі були куди лагідніші ніж ті, якими німецькі гештапівці торгували "ворогів" німецького фашизму по сумнославних гітлерівських таборах.

Книжка має 204 стор. і видана на гарнім папері. Її можна замовити в:

LVU, 140 Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

ГУДІВ, САСК.
Золотий ювілей вінчання Панства Василя і Агнички Ковальчуків

В неділю, дня 11 листопада відбулося в церкві св. Михаїла в Гудів, Саск., надзвичайне торжество: 50-ліття вінчання п. Василя і Агнички Ковальчуків. До відправи станули о. Парох і о. Сирота. По молебні до Матері Божої слідувало благословення 50-ліття подружжя. В промові о. Парох підкреслив, що Ювілята є взором правдиво християнського подружжя, де кожний день був скріпленням подружої любови. Бог щедро поблагословив це подружжя: 8 синів і 6 дочок живучих, а один у молодім віці відійшов до Бога, щоб там виєднувати благословення для родичів і своєї рідні. По відправі в церкві всі перейшли до парафіяльної залі, де приготовано ювілейний бенкет і дарунок для Ювілятів, великий фріджедер (морозник). В галі промовляли: найстарший син, найстарший зять п. Олійник, Ювіляти, і також крім о. Пароха о. Сирота. Ювіляти дали релігійне виховання своїм дітям та помогли їм матеріяльно здобути гарне становище в громадянськім житті. Всі діти є або заможними фармерами або багатими підприємцями. Майже всі діти і зяті мешкають близько родичів, і всі приїхали, щоб показати свою вдячність добрим Батькам. Чотирнацять дітей, 39 внуків і одна правнучка окружали Ювілятів. З нагоди цього торжества уладжено збірку, що принесла 18.00, з чого 7.00 на українську радіопередачу, а 11.00 на Голос Спасителя.

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.
Срібний ювілей п-ва Йосифа і Катерини Рогатинських

В суботу 27-го жовтня прибуло около 200 гостей до парафіяльної залі в Йорктоні, щоб вшанувати п-тво Йосифа й Катерину Роганських з нагоди їх 25-ліття подружого життя.

При вході до парафіяльної залі гості привітали ювілятів голосними оплесками й причепили їм китицю квіток.

Господарем вечора був п. Іван Черевик. В імені всіх приявних привітав ювілятів і склав їм і їхній родині щирі побажання. В часі прийняття покликано до слова дружбу Михайла Боднарика й дружку Анну Мекей, які разом були свідками при їх першому вінчанні. Опісля покликано до слова Пр. о. П. Малюгу ЧНІ., кревняка ювілятів, який поґратулював ювілятам за їх щасливий день і побажав їм Божого благословення й щастя в дальшому житті. Потім найстарша дочка Марія склала побажання від дітей, а Стефанія й Олеся доручили срібне начиння від парафії. Відтак відспівано многоліття.

Панство Рогатинські прийняли Тайну Подружжя 29 жовтня 1931 в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні. Пр. о. Ник. Коп'яківський ЧНІ. поблагословив їхне подружжя.

Панство Рогатинські мають 4 доньки. Марія замужна за Вас. Ойстриком, Петрунеля працює в Йорктоні, Стефанія й Олеся близнюки, ходять разом до Академії Пресв. Серця.

Дорогим ювілятам і їх дітям желаємо Божого благословення, щастя й здоров'я на многая літа!

Панство Йосиф і Катерина Рогатинський зі своїми дочками
Зліва на право: Марія, Петрунеля, Йос. і Кат. Рогатинський, Стефанія й Олеся

КОЛЯДИ і ЩЕДРІВКИ

КОЛЯДИ (162), з нотами, стр. 288, Й. Когут 2.00
КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, Й. Когут 1.00
ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. ОО. Редемптористів) .. .25
KOLADY i SCHEDRIVKY—писані англ. буквами (латинкою) — .25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЕНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1957 рік

Має 192 сторін, багато знимок (фотографій). Дуже цікаві і повчаючі статті в укр. і англ. мові. Ціна 75ц.

— ЗМІСТ —

Календар і устав стар. і нов. стилю
Церковний устав богослужень, Пости і Загальниці.
СТАТТІ—
Божа тактика
Чи комуністи змінилися?
Ми зруйнували свою Наталку
Біблія і Пр. Богородиця
Пресв. Євхаристія
Материна пісня
Холодна війна
Марія спасає студента в розпуці
Завдання родини в народі
Цар матеріяльного світу
Хвороба навертає мого чоловіка
Римські Папи (спис усіх Папів)
Як воно було
Друже не поможе тобі
Приятель убогих і грішників
Віра дорожча ніж багатства
Каїн убиває свого брата
Угода між Богом і Ноєм
Сміховинки

Катальог Книжок
Адресар Духовенства в Канаді, Зл. Державах, в Европі, в Пол. Америці і в Австралії.
Адресар укр. катол. Жіночих Чинів, Установ, і католицької Преси.

Christ or chaos
Ten signs of love in marriage
Roses of the Lady
Versions of the Bible
St. Josaphat sacrificed his life for the Ukraine
Vatican—bulwark of truth
Love Ukraine
How to foster Redemptorist Vocations
No time for morning prayers?
Conversion of Meletius Smotrytsky
How to go to hell with dignity
St. Alphonsus de Liguori
Does modern world need virgins?
St. Mary Magdalen
St. Pholimena—the forgotten martyr

ЦІНА—75ц.

ЗАМІТКА—При замовленні більшої скількості даємо значний опуст.

— КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ —

Замовляю_____ КАЛЕНДАРІВ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1957 рік.

Name (ім'я) _____

Address (адреса) _____

Пишіть до— THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 28, ч. 12. ЙОРКТОН, САСК. Грудень, 1956

Чому живеш на світі?

о. М. Щудло ЧНІ.

Діоген продає мудрість

ДІОГЕН був славним грецьким философом, що жив перед Христом (412-323). Проживав у бочці. Олександер Македонський відвідав його та спитався: "Я—Олександер Великий. Чи міг би вчинити тобі якусь приємність?" На це дивний философ відказав: "Так, пане, вступися й не заступай мені сонця". Здивований король, подивляючи його мудрість і відречення від світу, закликав: "Я хотів би бути Діогеном, якщо б не був Олександром".

РОЗЧАРОВАНИЙ ДІОГЕН"

Діоген виставив на своїй бочці табличку з написсю: "Тут продаємо мудрість". Мешканці Атен, столиці Греції, зобачили цю табличку, як вийшли на ринок. Один із вельможів забажав собі покепкувати з мудрця.

"Іди", промовив до слуги, "та спитайся, скільки мудрости він продасть тобі за три драхми". Слуга наблизився до философа та передав йому панові гроші, заявляючи, що бажав купити мудрости. Діоген узяв три драхми та промовив: "Скажи свому панові: "Споглядай на кінець у всіх своїх ділах".

Грецький вельможа захопився цим гаслом. Звелів виписати його золотими літерами та поставити над дверима своєї палати, щоб сам він і всі, хто відвідував його, могли пригадувати собі ціль життя.

Ніхто ж краще не пригадував людям про ціль їхнього земського життя ніж наш Божественний Спаситель, учитель вічної Правди та відновник людства. Ця ж ціль це ВІЧНЕ ЖИТТЯ, до якого Бог покликав усіх людей. Отож вічне життя повинно бути провідною зорею нашого існування на землі та магнетом усіх наших почувань. **"Яка ж користь людині"**, каже наш Спаситель,

що світ цілий здобуде, але занапастить свою душу? Або що дасть людина узаміну за свою душу?" (Мар. 8, 36-7).

Людина ж спасе свою душу, як злучиться з Богом у вічному щасті в небі. Небо це місце, де Небесний Отець збирає всі Своїх діточки та ділиться з ними вічним щастям, яким вони повік роскошуватимуться разом із анголами.

Зачарований чернець

Св. Альфонс Ліґорій, основник ОО. Редемптористів, оповідає, що один чернець вибрався на прохід по лісі. Ліс був великий і густий. Гаряче сонце стояло на небі, пташки заповняли повітря милим щебетанням. Чернець згадав про небо та про його вічні радощі.

"Що Святі повік робитимуть у небі?" спитався себе самого. "Хіба не знудиться їм посеред щастя?" Нараз у гущі лісовій почувся предивний спів. Наблизився й зобачив дивну пташину, що пречудно виводила свою пісеньку. Цей надземський спів кинув його в захоплення. Чернець бажав злапати пташину, але вона відлетіла від нього.

Саме тоді почув монастирський дзвін і став вертатися додому. Немало здивувався, як незнайомий дверник відчинив йому браму. Прийшов настоятель монастиря, посходилисяченці, але ніхто не знав його, і він нікого не пізнав. Монастир був той сам і та сама каплиця, але ченці були інші. Здивований чернець спитався: "Де ж мої співбраття?"

На це ченці відказали: "Хто ти такий? Звідкіля приходиш?" "Я звуся Феликс", відказав чернець. "Дивно", відповів настоятель, "я вже тут 40 років ігуменом, але твоє обличчя зовсім незнане мені!"

На це відозвався сідоглавий, вісімдесятилітній чернець: "Так, ти, чоловіче, дійсно Феликс. Пізнаю. Ти вже давно зник із монастиря. Ми думали, що ти десь помер у лісі або дикі звірі розшарпали тебе в пущі".

Ченці поглянули до хроніки, де були записані імена всіх членців, від початку існування монастиря. Дійсно, там було ім'я ченця Феликса, що зник тому 60 років. Усі думали, що він десь пропав.

Феликс розповів ченцям про своє захоплення та про спів небесної пташини. Впав навколішки та вголос закликав: "Мій Боже, тепер розумію, що тисячі років не значать нічого посеред небесних радощів і віки видаються короткими хвилинами в небесному царстві".

Промовивши ці слова, похилив голову, попрохав благословення в свого настоятеля, прийняв Св. Причастя й, схилившись на лавку, віддав Богу духа.

Пречудне мусить бути небо, де Бог у повній величі об'являється Своїм вибранцям і ділиться з ними Своїм щастям. Мав рацію Св. Павло, як писав до християн у Коринті: "Око не бачило й ухо не чуло і на серце людині не впало те, що Бог приготовив тим, що люблять Його". (І Кор. 2, 9).

Цей світ, хоч який приманливий для людей, не є їхнім сталим домом, бо людина сотворена для неба. "Не маємо тут постійного місця", каже Св. Павло, "а шукаємо майбутнього", що буде нашим вічним пробутком і помешканням. (Євр. 13, 14).

Це ж постійне місце та наше вічне помешкання це небо, зготоване від віків для тих, що Бога знають, люблять і служать Йому за час свого туземського життя.

Св. Станислав

Св. Станислав покинув батьків, зрікся багатства та родини, щоб стати ченцем, хоч приятелі вказували йому на красу батьківської палати, що колись мала стати його помешканням. Станислав співчутливо поглянув на засліплення своїх приятелів і закликав: "Друзі, гарні ті речі, які показуєте мені, але я народився для чогось більшого та кращого. Бог, мій небесний Отець, сотворив мене для вічних багатств у небі. Там оглядатиму Його на віки. Оттому завжди споглядаю на небо, щоб земська марнота не засліпила моїх очей. Ці ж речі марні та безвартісні, якщо порівняємо їх з небесними скарбами".

Св. Тереса

Не дивниця, що Св. Тереса Авільська зітхала за небом посеред невпинних хвороб. Її терпеливість неодну дивувала черницю. Одна з черниць спиталася: "Мати настоятелько, ти стільки страждаєш, але завжди задоволена та щаслива. Як це пояснити?"

На це Тереса відказала: "Дорога Сестрице, що більше страждаю, то щасливішою почуваюся, бо знаю, що більше страждатиму на землі, то більша буде моя нагорода в небі. Кожна хвилина страждання з підчиненням Божій волі має безмежну вартість, бо збільшує нашу славу в небі".

Гадки Святої були звернені до неба. "Мати настоятелько", спиталася черниця, "чому ви тішитеся, як годинник дзвонить?"

"Як тут не тішитися?"—промовила Свята. "Кожен удар годинника нагадує мені, що наближаюся до неба, де зобачу свого небесного Отця і буду з Ним щаслива навіки". Це дуже потішаюча гадка для нас думати про небо, яке буде завжди нашою блаженною спадщиною.

Малий хлопчина

Івась подивляв виставку в місті, подивляючи прерізні речі. Його цікавість не знала краю. Батько пояснив йому, що кожна річ має якусь ціль.

"Синку", говорив батько, "кожна річ тут має свою ціль. Бог сотворив тебе таксамо для певної цілі, а саме, щоб ти пізнавав, любив і служив Йому в цьому світі й був щасливий із Ним по смерті в небі".

Синок поважно похитав головкою. Батько додав: "Дорогий сину, не забувай, якщо живеш на світі, то щоденно намагайся щораз краще пізнати свого небесного батька та небо, для якого Він сотворив тебе". Кожна розумна людина повинна добре знати, чого Бог домагається від неї, і сумлінно виповняти це в щоденнім житті, якщо не бажає розминутися з ціллю свого земного існування та вічним призначенням.

Отож людина не проживає на світі, щоб нагромаджувати земські добра, ганятися за марними почестями чи зникомими роскошами, але щоб БОГА ПІЗНАВАТИ, ЙОГО ЛЮБИТИ, ЙОМУ СЛУЖИТИ ТА ЗАСЛУЖИТИ СОБІ ВІЧНЕ ЩАСТЯ В НЕБІ.

Земські добра це тільки засоби до здобуття вічного щастя. Хто

шукає в них своєї цілі, той подібний до євангельських гостей, що ради жінки, поля чи волів зреклися вечері, на яку пан запросив їх. Можна б написати на гробі людини, що непомірно ганялася за земськими добрами, занедбуючи свою душу та Бога: "Тут спочиває нерозумний чоловік, який не знав, нащо жив на світі".

Подібний до моряка, що пливе без компаса на безкраїм морю, тому не знає, куди пливе, той чоловік, що не думає про ціль свого життя. Наш Спаситель виразно перестерігає нас перед заблудженням на шляху життя: **"Шукайте найперше Божого Царства та Його правди, а все те додасться вам"** (Мт. 6, 33).

Юнак і Св. Пилип Нерійський

Св. Пилип Нерійський займався вихованням молоді. Стрінув одного запального юнака та спитався його: "Чим будеш, як покінчиш студії?" На це юнак відповів без вагання: "Адвокатом, бо адвокати заробляють багато грошей".

"А потім? Що потім робитимеш, як станеш адвокатом?"—тягнув Святий. Юнак зарум'янівся: "Потім оженюся, матиму добру жінку, діти, дім".—"А потім, що робитимеш?"—"Постаріюся та вигідно проживатиму у старості літ".—"А потім?"—натискав Святий.

Бідний юнак похилив голову та промовив: "Потім, потім треба буде вмирати".—"А тоді що буде з тобою?"—На це останнє питання схвильований юнак нічого не відказав. Слова: "А потім що буде", невпинно бреніли в його ушах, не даючи спокою ні за дня, ні в ночі. Нарешті покинув світ і вступив до Згромадження Св. Пилипа, щоб легше спасти свою душу та запевнити собі вічне щастя по смерті.

За прикладом споганізованого франц. философа Гумбольта погани говорили: "Ціле людське життя це одна недоречність". Для християн життя це найбільший Божий дар, це підготовка до вічного раювання в небі. Ось тому Святі звуть наше життя **мандрівкою,** а людину мандрівником.

Тут за життя сіємо, а по смерті збиратимемо. Наша приказка каже: "Хто хоче збирати, мусить добре засівати". "Що посіяв, те і вродить". "Яке посіеш, таке і пожнеш".

Чернець і богохульник

Чернець Дунс Скот подибав селянина, що, працюючи на полі, проклинав свою гірку долю. Скот зганив його за проклони та загрозив вічним прокляттям, якщо не покається та не перестане зневажати свого Творця. На це зухвалець відказав: "Якщо Бог порішив, що піду до пекла, то молитва нічого не поможе мені. Якщо ж Бог рішив, що піду до неба, то хоча б як я кляв, усетаки буду спасений".

Чернець відказав: "Чоловіче, якщо так справа мається, то не розумію, чому ореш своє поле. Якщо Бог рішив, що матимеш добрі жнива, то нивка зародить, хоча б ти не орав її. Якщо ж Бог порішив, що врожаю не буде, то марна вся твоя праця".

На це селянин відказав: "Ой, ні, отченьку, якщо не буду орати, то напевно нивка нічого не зародить". Чернець підхопив його слова: "Чоловіче, ти сам збив своє попереднє твердження. Без труду нивка не родить. Без труду ніхто й не дістається до неба".

Слава во Вишних Богу...

С. Х.

ХРИСТОВЕ народження сповняє радістю християнське серце, бо це найніжніше та найбільш зворушливе свято цілого року. БОЖИЙ СИН СТАЄТЬСЯ ЛЮДИНОЮ... Хто був би поважився подумати про чудо, що тому дві тисячі літ здійснилося в убогій стаєнці у незнаному Вифлеємі?

Грецький філософ Платон (427-347 до Христа) мріяв про те, щоб люди ставалися **богами,** але вважав нездійснимою свою мрію. Годі уявити собі, щоб Бог міг статися людиною або людина вбоготворитися. Що більш? Цей поганський філософ думав, що людям неможливо навіть **уподібнитися** до богів... Христове народження в виді маленької людської дитинки дощенту збиває Платонове твердження. Якщо Бог може статися людиною, вповні подібною до нас за винятком гріха,—гріх же не належить до людської природи,—то чому б людям мало бути неможливим вподібнитися до Бога? Це не тільки можливо. Це наш щоденний обов'язок, який накладає Христове Різдво на всіх людей.

1. Початки Різдва

Втілення Божого Сина це початок нашого відкуплення, яке завершилося на горі Голгофі в великодню п'ятницю, коли Христос помер на хресті. Не дивниця, що дати народження і смерти Спасителя залишилися блискучими споминами в серцях усіх тих, що повірили в Нього та скористали з Його крови пролляної за їхне відкуплення.

Нажаль не знаємо точно, коли властиво християни зачали святкувати Христове Різдво. Знаємо, що зразу Різдво і Богоявлення святковано в той сам день, на Сході 6 січня, на Заході 25 грудня. Різдво підкреслювало народження Спасителя в Вифлеємі, а Богоявлення—Його хрещення в ріці Йордані. Саме тому наша Церква благословляє воду на Богоявлення, бо Христос Своїм хрещенням освятив воду річки Йордану, як уступив у неї, щоб прийняти хрещення від Свого Предтечі, Св. Івана Хрестителя.

На Сході святкували Богоявлення, на Заході Різдво. Згодом Схід прийняв від Заходу свято Різдва, а Захід від Сходу—Богоявлення. Святкування Різдва поширилося на Сході десь між 380-430 рр. В Царгороді святковано його вже в 380 р. Єгипетська Церква запровадила його в себе около 430 р.

2. Дата Різдва

Шкода, що нікотрий Євангелист не зазначив нам дати народження Божого Сина. Не знаємо, коли точно народився Спаситель світу. Але це не важне для нашої віри. Можна спастися й користати з ласки відкуплення і без знання точної дати народження Ісуса Христа.

Чому ж властиво святкуємо Різдво на 25 грудня? Загально ця дата отак вияснюється: християнство ширилося між жидами й поганами. Христова Церква викорінювала те, що було лихе в звичаях народів. Інколи змінялa значення поганських свят на християнські, бо легше воно заступити одне свято другим, аніж зовсім викоренити його, як і легше заступити одну звичку другою ніж зовсім позбутися її.

Погани тодішніх часів врочисто святкували, особливо в Римі, **свято Сонця.** Це свято припадало 25 грудня. Римляни вважали цей день за найкоротший у році. З тим днем ніч ставала коротша, а день довший. Тому звали цей день "днем непереможного Сонця".

Для християн Христос це **Сонце справедливости,** яке розігнало пітьму поганства в світі. Визнавці Св. Євангелії від початку третього століття зачали називати Спасителя **Сонцем справедливости.** Згодом Св. Отці Церкви стали таксамо робити порівняння між матеріяльним сонцем, що освічує вселенну, і Христом, духовним Сонцем, що світлом Євангелії та Божого закону просвітив світ людських душ.

Св. Епіфаній подає, що єгиптяни святкували народження свого божка 5-6 січня. Цей божок звався Айон, Діонісій чи Озіріс, який представляв сонце та його добродійства для землі. Як християнство стало офіційною релігією в Єгипті по виданні й проголошенні медіолянського едикту 313 р. Константином Великим, Церква заступила це поганське свято святкуванням народження Божого Сина, що прийшов у світ просвічувати людські уми об'явленням вічних правд.

3. Значення Христового Різдва для душ

Христове народження це свято ніжности, любови, поезії й одушевлення. Хто може думати про Бога, що народився як маленьке немічне немовля й не зворушитися? Хто не попаде у своєрідне захоплення на згадку, що це позірно безпомічне немовля це Володар неба і землі, творець вселенної,

Пророк Ісая (†690 до Христа), якого зовуть старозавітнім євангелистом за його пророцтва про майбутнього Месію, отак описує цю найурочистішу подію в історії світу:

"Хлоп'ятко народилося нам, син даний нам. Власть на його раменах, а дадуть йому ім'я: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству його й миру його не буде границь. Ревнива любов Господа Саваота це вчинить". (Іс. 9, 6-7).

Християнські душі залюбки призадумуються над народженням Божого Слова в людському тілі і радо відвідують печеру, в якій прийшов на світ Спаситель людства.

Св. Мелянія

Меланія була побожною римською дівицею. Уродилася в 343 р. Була багата в земські добра, але куди багатіша в духовні скарби, особливо в любов і ніжність для дитяти Ісуса.

Вийшла заміж за римського сенатора, але в 23-ому році життя повдовіла. Рішилася віддати життя Спасителеві. Вибралася до Палестини, щоб у святих місцях провести решту свого життя.

Поселилася в Єрусалимі, де заснувала монастир для дівиць і стала їх настоятелькою.

З Єрусалиму, що віддалений на яких 13 км. від Вифлеєму, зчаста удавалася до печери, в якій народився Спаситель, і там проводила довгий час на молитві й розважанні.

В 438 р. почула, що смерть наближається й заявила своїй кузинці Павлі: "Хочу удатися до Вифлеєму й там відсвяткувати народження мойого Господа. Молися за мене, бо внедовзі сама святкуватимеш це свято".

Св. Меланія вчилася від Христа зростати: Христос ріс тілесно, Меланія намагалася зростати духовно. Така сама й для всіх християн наука з Христового Різдва: **духовно** зростати, поки вповні не вподібнимося до Христа.

Хіба Церква своїми підправами і підготовкою до Різдва не намагається за прикладом Св. Павла повернути своїх духовних діточок у живі образи Спасителя, **"Діточки мої",** апостол писав до християн у Галатах, **"я знову для нас терплю муки породу, поки Христос зобразиться в вас"** (Гал. 8, 19).

В фізичнім житті чоловік досягає свого повного розвою і тоді перестає рости. В духовнім житті людина може завжди зростати аж до смерти. Зростає ж вона, як викорінює в собі лихі звички, підкорює низькі інстинкти, придавлює пристрасті, збільшає освятну ласку, закорінюється в християнських чеснотах, що чинять її живою відбиткою воплоченого Божого Сина, Ісуса Христа, первовзору християнської досконалости.

Пророк Захарія, говорячи про жидівський нарід, заповів, що католицька Церква обійматиме всі народи світу: **"Так говорить Господь сил небесних: У ті часи буде так, що десять (людей) з усяких різномовних народів ухоплять за полу юдея й говоритимуть: І ми підемо з тобою, бо чули ми, що з вами Бог"** (Зах. 8, 23)

Якщо б католики завжди та всюди поступали так, як повинні, та проживали по засадам Христової Євангелії, то вони сталися б духовним магнетом, який невпинно тягнув би поган і заблудших християн до католицької Церкви й Христа.

Священик говорив дітям, як Ісус народився в убогій печері в Вифлеємі. При кінці лекції роздав дітям по декілька цукерків. Маленька Галюся побігла до каплиці та поклала цукерки перед престолом. Священик спитався, чому вона так поступила. Дівчинка, зачервонівшись, відказала: "Отець казали нам, що Ісус такий бідний. Отож я занесла Йому трохи цукерків до церкви, де Він перебуває".

Автокефалія провадить до хаосу

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ОДНІСТЬ Христової Церкви в тому, що всі католики вірять у ті самі правди, приймають сім Святих Тайн, і признають за видимого Голосу Христової Церкви кожноразового, законно-вибраного Папу, бо він переємник влади, яку Христос передав Святому Петрові.

Поки всі народи признавали наслідників Св. Петра, Римських Папів, за видимого голову Христової Церкви, лад і порядок панували посеред християн. Коли ж деякі народи стали заперечувати примат Риму, настав хаос і замішання посеред Христових визнавців, бо хто перечить, що в Христовій Церкві мусить бути один голова та провідник, той мусить заперечити, що Христова Церква мусить бути одна по всьому світу та поміж усіма народами, не зважаючи на їх культуру, расу та національність.

Коли ж у якійсь організації чи товаристві є більше ніж один найвищий провідник, то це товариство мусить розпастися. Розділ римської імперії на різні держави це яскраве підтвердження нашого твердження. Хоч римська імперія була одна, все таки мала вона двох імператорів, східнього та західнього. Два рівнорядні імператори не могли довго гармонійно співпрацювати; тому згодом повстали дві римські імперії: західне та східне цісарство.

Христос добре знав людську психологію, бо й християни не перестали бути людьми. Оттому Він, бажаючи зберегти одність своєї Церкви, установив Петра своїм заступником на землі та зобов'язав усіх слухати його в справах віри та моралі. Спаситель так нерозривно получив Петра зо своєю Церквою, що Святі Отці за Св. Амвросієм († 397) не вагаються твердити: "Там, де Петро, **там Христова Церква".** Ми ж можемо слушно сказати на підставі згаданого вислову: Де нема Христового Намісника, Папи Римського, там нема і Христової Церкви, бо Христос нерозлучно злучений так зо Своїми намісниками, як і зо Своєю Церквою.

Христос назвав Петра скелею, підвалиною своєї Церкви, не **Своїх церков.** Христос заснував одну Церкву, молився за всіх, щоб були одне. Хто ж ту одність розриває, той нищить діло Христове та руйнує Його Церкву. Він ворог Христовий, бо він розвалює ту Церкву, за яку Христос пролляв Свою кров.

Святі Отці двох перших загальних Соборів добре розуміли, що Христова Церква мусить бути одна, тому й Символі віри, зложеним у Нікеї та в Царгороді (325 і 381), виразно зазначили: "Вірую ...в одну, святу, соборну й апостольську Церкву..."

Засновники автокефалій знехтували так волею Христа, як і переданням про одну вселенську Церкву, бо, відорвавшись від одности, роздробилися на прерізні національні церкви, доказуючи наявно, що в них нема Святого Духа, бо Дух Божий еднає Христових визнавців, дух же пітьми різнить, розсварює та веде до хаосу і замішання.

Брак одного проводу зроджує замішання в справах віри та навчання, бо нема одного непомильного авторитету, щоб в ім'я Христа розв'язував сумніви, роз'яснював труднощі та стояв на сторожі Христової Євангелії, яку сатана намагається викривити та знищити різними пресіями та новостями.

Ось декілька доказів на замішання, яке в вірі панує поміж автокефальними Церквами. Царгородський патріярх Люкаріс склав визнання віри, що його східня нез'єдинена Церква тричі відкинула за лютеранські єресі, яких повно в його визнанні! І був він патріярхом, учителем інших!

Греки розагітовані фанатиком Авксентієм, ченцем, заявили за патріярха Кирила V (1752-57), що латинське хрещення неважне, тому й латинські християни не є християнами, але попросту поганами, а латинські священики не є ніякими священиками. Російська ж Церква признає тимчасом, що латинське хрещення важне та латинські свячення добрі.

Не менше замішання панує в карності. Рішення царгородської Церкви за східними канонами зобов'язують усі автокефальні Церкви. Коли царгородський патріярх викляв болгар за їхню автокефалію, так російський, антіохійський і єрусалимський патріярх не признали цього викляття.

Самі ж автокефалії не признають і не рахуються одна з одною. Хорватська автокефалія не признає сербської та не має з нею нічого спільного. От тому з болем писав петерзбурський російський "Церковний Вістник" у 1909 р.: "Нема тепер ні миру, ні згідливости, ні взаємного порозуміння на Сході".

Таке баламутство неможливе в католицькій Церкві, що має непомильного учителя віри та моралі в кожноразовім Папі, якому Христос сказав: "Зміцняй своїх братів!" (Лк. 22, 32).

Марне автокефалісти намагаються закрити замішання, що панує між ними, гарними гаслами про любов, яка бувае між автокефаліями. Виклинання царгородським патріярхом болгарів не є виявом любови. Брутальні слова московського екзарха Єрмакова до українських автокефалістів у 1921 р. теж на нашу скромну думку не є виявом любови.

Відступивши від католицької Церкви, автокефальні Церкви щораз більше наближаються до протестантів, яких спочатку так католики, так і православні осуджували за їхні блуди та єресі.

Царгородський патріярх Люкаріс († 1638) тайно писав до протестантів, що православ'я може погодитися з протестантами, бо вони поступають по-християнськи та люблять правду. Російський митрополит А. Храповецький у своїй книжці "Догмат искупленія" перечить догму про втілення Божого Сина та відкуплення людського роду. Його учень Карганський твердить, що 7 Св. Тайн —це нібито вигадка католиків.

Православний митрополит Діонисій, під яким був теперішній митр. Іларіон, поблагословив зібраних у Винчестері на соборі англіканів, кальвиністів, методистів і признав їхні протестантські Церкви за правдиві та заложені Христом. Ось яке благословення він подав їм у Винчестері, де його представник архиеп. Сава взяв участь у їх соборі: "Боже, подивися з неба, побач і відвідай той виноград, що твоя правиця його насадила".

Правда, не всі автокефальники так думають. Багато з них бачать, куди завело їх відірвання від Риму та яку руїну в Христовій Церкві спричинили ті, що завели велику схизму, розшарпуючи Христову отару та спричинюючи загибель безчисленних душ, за які наш Божественний Спаситель віддав життя. Професор патрології в Атенах, Балянас, сказав у 1938 р., у промові підчас академії на честь Лютра: "Треба вважати за нещастя поділ церков. Але за ще більше нещастя слід уважати взаємне незнання, яке панує між розділеними Церквами... Якщо б ми краще зналися, так ми ліпше розуміли б і шанували б одні одних".

Треба вітати з радістю тих усіх, що розуміють, яке нещастя для християн поділ Церкав на різні секти. Правда є тільки одна, тому й одна може бути правдива Христова Церква, сперта на авторитеті наслідників Св. Петра в Римі та на Св. Євангелії і християнській традиції.

Поза Церквою нема спасіння, бо поза Христом нема спасіння. Хто відрікається правдивої Церкви, той відлучується від Христа. Як же ж тоді може він спастися? От тому католицька Церква завжди заохочує всіх тих, що працюють над витворенням єдности поміж християнами, бо вони трудяться для слави Божої та спасіння безсмертних душ.

Добра воля, взаємне розуміння, студіювання різниць, молитва, покута, любов, забуття минулих помилок, проповіді, поширення летючок і брошурок про спірні питання, щире бажання знайти спільну платформу можуть загоїти жахливу рану, яку злоба, взаємне непорозуміння та гордість завдали містичному Тілові Христа. Молімось часто та сердечно: "Боже, нам єдність подай."

Максим Рильський

ЗИМА

Сніг падав безшелесно й рівно,
Туманно танули вогні,
І дальній дзвін стояв так дивно
В незрозумілій тишині.

Ми двох ішли й не говорили,
Ти вся засніжена була,
Сніжинки грали і зоріли
Над смутком тихого чола.

І люди млисто пропливали,
Щезали й гасли, як у сні,—
І ми ішли й мети не знали
В вечірній сніжній тишині.

Непорочне Зачаття

о. О. Крохмальний

В 1858 р. з'явилась Пречиста Діва Марія вбогій дівчині Бернадетті Субіру, в маленькому містечку Люрд, у Франції, й на запит дівчини, хто вона є, Божа Мати відповіла: "Я є Непорочне Зачаття". Сталось це саме 4 роки після того, як Пій IX проголосив догму про Непорочне Зачаття Пресв. Богородиці. Від того часу вся католицька Церква святкує празник Непорочного Зачаття з особливішими торжествами, хоч у багатьох краях Европи святковано його вже від XII-го віку.

В Україні, як довідуємося з історичних документів, було значно поширене почитання Непорочного Зачаття Пресв. Богородиці. Сьогоднішня догма, яка основується на Св. Письмі та на церковному Переданні вселенської Церкви як на Сході, так і на Заході, явно була визнавана і пропагована в Київській Митрополії в XVI—XVII віках. Її визнавцями й апостолами були головно професори й учні Київської Духовної Академії, які до того ще й присягою зобов'язувались вірити та боронити Непорочне Зачаття Божої Матері так "як вірять і обороняють догми православної віри". Доперва в 1690 р. московський патріярх Йоаким, який був під сильним впливом протестантів, заборонив поширювати цю науку, як еретичну і приказав спалити всі книги, що проповідували Непорочне Зачаття.

В українських католицьких епархіях загально святковано цей празник від часу проголошення догми й почитання Непорочно Зачатої Діви Марії сильно поширилось у нашому народі. Не дивно. Навіть найстарші наші церковні, богослужебні книги дуже часто й дуже чудово оспівують непорочність, як особливіший привілей Пресв. Богородиці. Сто років тому проголошена догма тільки потвердила і прилюдно похвалила почитання й віру нашого народу в Непорочне Зачаття Преч. Діви Марії.

А все ж таки не раз спостерігаємо, що декотрі наші вірні не мають ясного й належного поняття про те, що властиво означає ця догма і в чім її суть.

Декотрі думають, що непорочність Преч. Діви є в тім, що Вона зачалась в утробі своєї матері, Св. Анни, через особливіше діян-

ня Св. Духа, без природного батька. Та це зовсім хибний погляд. Діва Марія мала природного батька й Вона зачалась природно й народилась так, як кожна інша людина на світі.

Інші ж є такої думки, що Непорочне Зачаття Преч. Діви Марії це та особливіша ласка, що Діва Марія чудесним способом, без мужа й непорочно, від Св. Духа зачала Божого Сина. Правдою є, що Вона почала Христа чудесним способом, без мужа, почала Його під особливішим діянням Св. Духа, але не це називається Непорочним Зачаттям Богородиці.

Ще інші думають, що Непорочне Зачаття означає непорочну дівичість Божої Матері, себто, що Вона ввесь час була Дівою й не допустилась ніякого гріха перед Богом. І це є правда. Марія осталася Дівою навіть по народженні Ісуса Христа й Вона ввесь час жила непорочно, чисто, без гріха. Все ж таки, ані це не віддає властивої суті науки св. Церкви про Непорочне Зачаття.

Властива суть тієї догми є в тому, що Преч. Діва Марія через особливішу Божу ласку та з огляду на гідність і заслуги Божого Сина, що мав народитися з Неї, була захоронена від змази первородного гріха, як зачалась в лоні матері. Всі ми прийшли на світ осквернені первородним гріхом і обтяжені його понижаючими та гіркими наслідками. Всі ми зачались і народились грішниками, дітьми Божого гніву і невільниками диявола, бо через природне походження від Адама й Єви принесли з собою печать їхнього гріха. Пречиста ж Діва Марія, єдина з-поміж смертельних людей, була вийнята з-під того загального закону й Вона ще перед своїм зачаттям була охоронена від первородного гріха. Тому вона ніколи, ні на одну хвилинку, не була під властю диявола. Цю особливішу ласку дав їй Бог не так із огляду на її саму, як радше з огляду на Непорочного Агнця, Божого Сина, який мав статись і її Сином. Бог, Який із нічого створив увесь світ і обдарив його багатьома Своїми дарами, міг і Марії дати один особливіший дар, ласку непорочности від першого моменту її існування на світі. Це хіба не важко зрозуміти. Адже ж, як велич і слава дитини приносять честь її батькам, так пониження батьків кидає тінь на їхню дитину. Пляма, хоча б тільки первородного гріха на душі Марії, притемнювала б божеську красу святости й непорочности її Сина, І. Христа. "Коли хтось будує дім для свого власного вжитку", каже св. Кирила Олександрійський, "то не віддає його перше до вжитку найбільшому своєму ворогові; подібно не міг Св. Дух віддати Марію, Свою святиню, в посідання пекольному ворогові". Не випадало, щоб Бог, Переможець гріха, народився з невільниці гріха, коли Він міг сотворити й вибрати Собі найбільш безгрішну й непорочну Матір.

Цей незвичайний привілей Непорочного Зачаття Матері Божого Сина Бог предсказав у день упадку Адама і Еви в раї, коли говорив до пекольного вужа: "І положу ворогування між тобою й жінкою, між насінням твоїм і насінням її; воно зітре твою голову" (Бит. 3, 14). Святі Отці загально пояснюють це місце так, що жінка і її насіння,—це Пречиста Діва Марія і Христос, а вуж і його насіння,—це диявол і гріх. Насіння Марії, Христос Спаситель, зітре голову пекольного вужа Своєю смертю на хресті. Але ворогування заповіджене між жінкою й вужем буде таке саме, як

ворогування між її насінням—Христом і насінням вужа—гріхом. Отож, заключають Св. Отці, як Христос, насіння Марії, був непорочний і ніколи ані на хвилинку не був підчинений власті диявола, так непорочною мусить бути й Мати Христова. Вона не могла мати навіть первородного гріха на Своїй душі, отже Вона мусіла бути Непорочно Зачата.

В Новому ж Завіті Архангел Гавриїл привітав Марію словами: "Радуйся, благодатна, Господь з Тобою!" (Лук. 1, 28). Св. Отці, пояснюючи оце місце Св. Письма, кажуть, що Марія не була б "благодатна", якщо б Вона хоч на хвилинку була колись під властю диявола, якщо б Вона колибудь була предметом Божого гніву і проклону. Отож,—заключають вони,—Марія мусіла бути Непорочно Зачата.

Так каже розуміти ці місця Св. Письма здоровий і побожний людський розум, так каже розуміти їх і високе призначення Марії: бути найчистішою Матірю найчистішого й найсвятішого Божого Сина.

ЯЛИНКА

Раз я взувся в чобітки
Одягнувся в кожушинку,
Сам запрігся в саночки
І поїхав по ялинку.
Ледве я зрубати встиг,
Ледве став ялинку брати,
Як на мене зайчик плиг!
Став ялинку віднімати.
Я сюди, а він туди,
Не віддам, кричить, ні защо
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!
Не пущу і не проси!
І цяцьками можна гратись,
Порубаєте ліси,
Ніде буде і сховатись.
А у лісі скрізь вовки
І ведмеді, і лисиці,
І ворони, і галки,
І розбійниці синиці.
Страшно стало... "Ой, пусти!
Не держи мене за поли,
Бідний зайчику, прости...
Я не буду більш ніколи".
Низько, низько я зігнувсь
І ще нижче скинув шапку...
Зайчик весело всміхнувсь
І подав сіреньку лапку...

О. Олесь.

НЕ ЗРАДЖУЙТЕ ХРИСТА

Кати заарештували Св. Полікарпа та хотіли змусити його відректися віри в Христа. На це великий угодник Східньої Церкви відповів гонителям Христової Церкви:

"Служу Христові 67 років і Він ніколи не вчинив мені нічого лихого. Навпаки, завжди наділяв мене прерізними ласками. За що ж мав би я злословити та зневажати Його? Христос—моя сила, слава та надія. Він—моя радість і щастя".

Кати страшно мучили його, але він не відрікся християнської релігії, за яку врешті віддав життя, бо кати замучили його.

Папське одобрення Чину

(Життя Св. Альфонса)

ОДОБРЕНІ кард. Спінеллім Правила Чину Пресв. Ізбавителя знову опинилися в Римі, де остаточно мали дістати папське одобрення. Треба було, щоб хтось зайнявся цією важною справою в Римі. Альфонс був би найкраще вив'язався, подаючи кардиналам потрібні вияснення, але був хворий, щоб відбути подорож до вічного міста. Зрештою з покори не хотів займатися одобренням Правил власного Чину.

Був би повірив о. Спортеллі це важне завдання, але згаданий отець був частинно спараліжований. Альфонс вибрав о. Андрія Вілляні. Висилаючи до Риму, дав йому брата Франциска Тарталіонѣ за помічника. Отець Вілляні надавався до цього діла. Мав 42 роки, учитель новиків, походив зо шляхетської родини, був второпний, витривалий у зачатому ділі і сильно прив'язаний до Чину. Нераз повторяв новикам: "Мої Сини, краще померти в Чині ніж бути Папою поза ним".

Іншим разом промовив до них: "Мої Сини, погорджуймо собою, але цілуймо свою монашу рясу!"

Таксамо думав Св. Альфонс, як писав до василіянського ченця, отця Мускарі: "Ви і Ваш архимандрит допоможуть нам закинути на море цей корабель (Чин Пресв. Ізбавителя). Сподіємося осягнути ціль при помочі Ісуса та Марії".

8. Отець Вілляні вибирається до Риму

При кінці жовтня о. Вілляні і брат Тарталіоне рушили в дорогу до Риму, столиці християнства. Був це 1748 рік. Андрій Вілляні був глибоко перейнятий важністю завдання, тому в дорозі багато молився та постійно вмертвлявся. Був переконаний, що без молитви та вмертвлення не дістане Божої помочі для такого важного діла, як одобрення нового місіонерського Чину. 9 листопада 1748 р. написав до Альфонса: "Треба дуже делікатно проводити цю справу. Отче, моліться, бо я хіба годен попсувати її".

Отець Вілляні був добрим ченцем, але слабим дипльоматом. Не визнавався на методах римських урядовців. Йому здавалося, що справа повинна бути залагоджена за кілька днів. Не відав, що Рим ніколи не спішиться з рішеннями.

Від свого прибуття до Риму, 13 листопада, о. Вілляні та його помічник замешкали в монастирі ОО. Василіянів латинського обряду. Справа одобрення йшла дуже повільно. Це знеохотило о. Вілляні, який писав до Альфонса:

"Мій отче, тут інакше трактують справи, як денебудь інше... Мій Боже, тут повно слів, слів, слів... А де ж діла? Їх нема!"

Абат василіянського монастиря в Римі, отець Мускарі, потішав о. Вілляні та заохочував до витривалости, бо Божі діла поволі дозрівають без шуму та гуку. Отець Вілляні писав про нього: "Не міг би взяти цієї справи більше до серця, навіть якщо б був

членом нашого Згромадження. Він утішається великим впливом посеред кардиналів".

Крім абата Мускарі о. Вілляні прохав поради в інших, але їхні гадки були такі різні, що почувався крайньо змішаний і непевний, як треба поступати, щоб добитися одобрення Правил. Посеред труднощів і зневіри не захиталося його впования на Ісуса Христа: "Вірю, що Ісус Христос поблагословить наше діло", писав до Альфонса.

9. В дорозі до одобрення

По довгих намаганнях о. Вілляні дістав авдієнцію в кардинала Домініка Орсіні. Родина цього кардинала мала посілості недалеко дібр Віллянів. Отець Андрій Вілляні мав поручаючого листа до кардинала, який ласкаво прийняв його: "Чим міг би помогти вам?" Вілляні відказав: "Усім!"

Виложив свої клопоти пурпуратові, який уважно вислухав його, погоджуючись предложити цілу справу кардиналові Джентілі, префектові Соборової Конґреґації, яка займалася монашими Чинами.

Префект теж показався прихильний для Чину Пресв. Ізбавителя. Отець Вілляні сподівався, що поручить цілу справу кард. Орсіні, але Джентілі вже був рішився передати Правила кардиналові Бесоцці. Отець Вілляні був трохи розчарований. Кардинала зауважив збентеження й успокоїв його: "Не бійтеся. Замість одного прихильника, будете мати двох у Конґреґації: Бесоцці й Орсінього".

Орсіні був неаполітанцем, тому природно сприяв усім добрим починам, що виходили з неаполітанського королівства.

Орсіні натискав на своїх колегів у Конґреґації, щоб справу одобрення Альфонсового Чину скоро розглянено й піддано під дискусію. Сам кард. Бесоцці захопився ціллю нового Чину, бо заявив о. Вілляні: "Хоч не люблю нових Інститутів, проте поручення кард. Спінеллі та самі Ваші Правила, які я прочитав, викликують у мені симпатію для Вашого починy, бо Ваш Чин заміряє помагати душам, про які сливе ніхто не дбає".

Кард. Бесоцці був цистерським ченцем. Довгі роки прожив у Єрусалимі. Займався теж Конґреґацією-Пенітенціярією. Мав 60 років і великий досвід. Визначався солідністю й наукою, за що Папа Венедикт XIV високо цінив і поважав його.

Бесоцці був найбільше впливовим кардиналом у Соборовій Конґреґації, хоч 30 кардиналів належали до неї. Всі числилися з його гадкою, тому вислід справи остаточно залежав від його рішення.

10. Невтомний отець Вілляні

Святий Альфонс добре знав, кого висилав до Риму. Отець Вілляні був мужем молитви та непохитного довір'я до Божого Провидіння. Це довір'я виявилося, як кард. Бесоцці, не мавши часу особисто простудіювати Правила, повірив цю працю ревізорові, абатові Пуццолані. Абат прочитав Правила та заявив, що треба радикально переробити їх.

Ця праця видавалася затяжка для його сил, тому повірив її своєму приятелеві, вченому отцеві Сергієві, ченцеві Згромадження По-

божних Працівників. Отець Сергій був дорадником Св. Офіція, секретарем Літургійної Академії й професором у Пропаганді. Венедикт XIV звав його "Наш добрий приятель" і предложив йому епископську мітру та кардинальський капелюх, але чернець покірно відмовився від гідностей.

Отець Сергій зобачив, що Правила Чину Пресв. Ізбавителя були зовсім відмінні від його власного, тому заявив о. Вілляні: "Не так легко буде поладнати цю справу. Треба буде роками працювати над цією справою". На відхідне додав, що краще було б для о. Вілляні вернутися до Неаполю замість марнувати час у Римі.

Люди просякнені надземськими ідеалами ніколи не заломлюються в труднощах. Отець Вілляні відповів о. Сергієві, що Альфонс вислав його полагодити справу одобрення Чину в Римі. Якщо о. Сергій не хоче зайнятися цією справою, то кард. Бесоцці зазначить іншого ревізора.

Нащастя у справу вмішався о. Сансеверіно, колишній новик Чину Пресв. Ізбавителя. Тепер був він членом Згромадження Побожних Працівників. Побут у Пагані та Чорані викликав у нього приємні спомини. Був секретарем о. Сергія. Цей колишній новик хотів віддячитися за добродійства, що отримав у новіціяті ОО. Редемптористів, і порадив о. Сергієві, щоб передав йому Правила до перегляду. Отець Сергій погодився під умовиною, що остаточне рішення переробленого Правила належало до нього.

Отець Вілляні, Сансеверіно та Мускарі відразу взялися до праці. Щоправда, не можна казати, що вони переробили Правила, бо зміни не були істотні. За час різдвяної дев'ятниці справа була скінчена, хоч о. Сергій віщував, що це забере довгі роки.

Нечисленні зміни не заторкували засад і духа Чину. Ось деякі з них:

Кард. Бесоцці звелів змінити титул Чину з "Найсвятішого Спасителя" на "Пресвятого Ізбавителя", щоб не мішати ченців Альфонса з лятеранськими каноніками Пресв. Спасителя. Отець Вілляні зразу опирався, але згодом уступив, бо тут ішло про саме тільки ім'я.

Пропущено обіт проповідати заграничні місії, бо було доволі праці в Італії. Первісне правило точно окреслювало, як далеко мають бути монастирі Чину від міст і замешкалих місцевостей. Цей припис замінено новою нормою, яка велить—по можності—будувати монастирі поза містами та містечками, не означуючи віддалі. Злагіднено деякі практики покути, щоб місіонері не послаблювали надмірно своїх сил і так не стали нездібними виповнити нелегкий уряд спасіння найбільше опущених душ. Злагіднено теж обмеження, що окреслювали кількість доходів.

Решта змін заторкувала тільки упорядкування й краще розложення тексту Правил. Отець Вілляні дуже радів, що праця поступала жваво, але його серце тужило за новиками, що полишив у Чорані. Ось як писав до ігумена в Чорані:

"Прошу не обтяжувати цих юнаків (но́виків). Нехай ходять на прохід, бо інакше новіціят повернеться в шпиталь. Перекажіть о. Маргота, щоб не позволяв їм на надзвичайні вмертвлення. Мій отче, краще воно мало чинити, але постійно, ніж багато, але недовго".

II. Абат Мускарі

Отець Вілляні був дуже вдячний абатові Мускарі за поміч у поправці та впорядкуванні Правил. Цей учений Василіян сильно захопився новим Чином і бажав стати його членом.

Його бажання правдоподібно зродилося з внутрішньої кризи, яку проходив Василіянський Чин в Італії. Цей Чин складався з членів латинського та східнього обряду. В тім часі запанував латинізаційний напрям цебто намагання вчинити Чин цілком латинським, бо східні ченці не мали поля до попису поміж італійцями латинниками. Абат Мускарі був за латинізацією. Мусів чутися сильно пригноблений, як Папа Венедикт XIV вмішався в диспуту ченців, наказав зберігати подвійний обряд і звелів усім Василіянам завчати грецьку мову та літературу.

Не дивниця, що ревний Мускарі, зобачивши нові вигляди апостольської праці в Чині ОО. Редемптористів, забажав стати його членом. Альфонс не дався захопити початковим одушевленням абата Мускарі, хоч високо цінив його прислуги в справі одобрення Чину. Святий основник засягав інформацій, ставляв Мускарому різні закиди. 26 грудня 1748 р. Мускарі благав Альфонса, заклинаючи "Христовим Серцем". Альфонс уступив і провізорично прийняв його, хоч капітула з 1737 р. заборонила приймати членів інших Чинів або еремітів.

12. Папське одобрення

В початку січня 1749 р. Отець Сергій провірив переглянені Правила та передав їх ревізорові кардинала Бесоцці, о. Пуццоляні. Пуццоляні бажав, щоб одобрення розтягалося тільки на неаполітанське королівство, але о. Вілляні рішуче оперся йому, заявляючи, що Чин Альфонса має бути одобрений для цілої Христової Церкви.

Ревізор Пуццоляні уступив і передав Правила кард. Бесоцці, а кардинал Бесоцці—Соборовій Конгрегації. Водночас кардинал від себе поручив Правила листом із 18 січня 1749 р., як передавав їх кардиналам до розгляду.

"Мій отче", писав Вілляні до Альфонса, "добре заховуймося та зберігаймо карність, бо Господь пошле нам Своє благословення. Тут бачу чуда. Справді не брак і прикрощів, але їх куди менше ніж мали інші чиноосновники".

Кардинали Соборової Конгрегації мали стрінутися 25 січня на засідання. Отець Вілляні відвідав усіх пурпуратів і особливіше благав префекта Бесоцці, щоб справа Правил була предметом нарад, бо інакше треба було б ждати аж на наступну сесію. Префект радо згодився на його прохання.

Перед засіданням кардинали постійно взивали до себе о. Вілляні, щоб вияснював незрозумілі їм точки Правила. Чувся перемучений невпинною біганиною. 14 січня писав до Альфонса: "Один Бог знає, скільки клопотів спричиняють мені ці Правила. Якщо ж Господь поблагословить кінець, то радо помру в службі своєї дорогої Матері, Чину".

Молитва, відвідування Пресвятих Тайн і постійне вмертвлення скріпляли його надію, що труди не підуть намарне і ціла справа закінчиться успіхом.

Первісне Правило ділилося на дві частини: **Перша** обнимала 12

правил спертих на 12-ох чеснотах. Члени мали вправлятися кожного місяця в одній чесноті: віра, надія, любов до Бога, братня любов, вбогість, чистота, послух, покора та лагідність, вмертвлення, скупчення, молитва та любов до хреста.

Друга частина обнимала приписи про загальний заряд Чином, правила про капітули, характеристику місій і віднов і внутрішню дисципліну Чину.

На приказ ревізорів Правило поділено на три частини й цей поділ залишився до сьогодні. **Перша** частина обнимає приписи про ведення місій, **друга** про обов'язки ченців Редемптористів, **третя** про заряд Чину: архимандрит, протоігумен, ігумен, міністер і інші урядовці.

Перероблені та перепорядковані статути визначалися кращою проглядністю ніж попередні. Перероблене правило давало Архимандритові куди більші права ніж попереднє, щоб не потребував удаватися до Риму в маловажних справах. Альфонс бачив, скільки замішання й неспокоїв спричиняв демократичний устрій деяким Чинам, тому вчинив свій Чин монархічним.

Архимандрит є найвищим авторитетом у Чині ОО. Редемптористів. Його уряд досмертній. Папа Венедикт XIV поґратулював о. Вілляні за те, що уряд Архимандрита досмертній: "Це не дасть творитися партіям, що їх нерідко оплакуємо..."

Сесія кардиналів відбулася 25 січня 1749 р., але нажаль велике число справ не дозволило розглянути прохання о. Вілляні. В часі засідання кардиналів о. Вілляні молився в церкві Св. Андрея, благаючи Евхаристійного Ісуса та Пречисту Діву потішити Синів Св. Альфонса щасливою новинкою...

Хоч розчарований, проте незневірений, о. Вілляні удався до кард. Орсіні та попрохав його взяти справу на приватне засідання кардиналів, бо інколи ці високі церковні урядовці приватно полагоджували офіційні справи. Був певний про остаточний вислід справи, бо знав, що всі кардинали прихильні новому Чинові. Сам прифект, кард. Бесоцці, заявив прилюдно перед товаришами: "Я радо пролляв би кров і віддав би життя за цей новий Чин".

Кард. Орсіні ласкаво привітав о. Вілляні та закликав: "Маєте рацію. Небо натхнуло вас прийти до мене, бо саме сьогодні маємо полагодити іншу справу з секретарем Конґреґації. При цій нагоді згадаю йому про ваше прохання. Тимчасом ідіть і моліться перед Пресвятими Тайнами".

Проминув день, але не було вістки від кард. Орсіні. Отець Вілляні зачав писати листа до Св. Альфонса, змальовуючи йому сумне положення: справу відложено через карнавал, треба було 300 дукатів, а тут нізвідки їх взяти... Здавалося, що треба буде ждати на другу сесію кардиналів, аж тут надійшов слуга від кард. Орсіні та передав коротенького листа. Очі засмученого Сина Св. Альфонса засіяли радістю. В листі була щаслива новинка: **одобрення Чину.**

Кардинали однодушно одобрили Чин Альфонса! Отець Вілляні припав навколішки та щиро подякував Божественному Спасителеві та Божій Матері за надзвичайну ласку.

Був надто змучений і вичерпаний, щоб переписувати зачатий лист. Узяв перо та дописав на вершку листа: "Слава Отцу...

ЧИН ОДОБРЕНИЙ. Сам тепер слуга Орсінього приніс мені цю щасливу новинку".

Абат Мускарі, повен радости, долучив до листа листівку, заявляючи, що буде співпрацювати з о. Вілляні, поки справи не доведуть до кінця. Сам кард. Орсіні повідомив про одобрення Чину ОО. Редемптористів єпископа Віджілянте, генерального вікарія кард. Спінеллі у Неаполю.

Отець Вілляні негайно повідомив про все Св. Альфонса в Чорані. Альфонс відчинив листа і, прочитавши, що Чин одобрений, заллявся сльозами, припав навколішки та разом із приявними отцями щиро подякував Всевишньому за вислухані молитви, подає о. Танноя. Потім звелів вдарити в монастирський дзвін, скликав усіх членів до церкви, де всі разом відспівали подячне: **Тебе Бога хвалим...** Альфонс виголосив коротку проповідь, заохочуючи своїх духовних Синів бути вірними одобреному Правилу і збільшити в собі монашу ревність.

"Нині отпущаюши раба твоего...", закликав зо Св. Симеоном. Тепер можеш забрати мене з цього світу, бо діло мого життя дістало апробату".

7 лютня 1749 р. вислав листа до о. Вілляні, дякуючи йому за труди в справі одобрення Чину. Водночас заявив, що готов відійти з цього світу, бо виповнив свою місію.

Звістка про папське одобрення сповнила радістю серця всіх тодішніх Редемптористів. Отець Цезар Спортелмі писав до о. Кафаро з Капозеле:

"Наш Чин знову народився. Молися до Ісуса та Божої Матері, щоб я міг знову народитися до кращого наслідування нашого Божественного Спасителя. Нехай усі Отці та Браття таксамо чинять". Пагані 22 лютня 1749 р.

Св. Альфонс, що звичайно був дуже скупий на вияви почувань, отак писав 15 лютня до одного зо своїх світських приятелів: "Ви знаєте, що ми дістали папську апробату. Подякуйте Ісусові Христові в нашім іменні".

3 лютня о. Вілляні в супроводі абата Мускарі удався до Папи на авдієнцію, щоб подякувати Найвищому Архиереєві за превелику ласку. Папа переглянув Правила та звелів виписати одобрююче бреве. Чин Альфонса був бідний. Венедикт XIV знизив таксу апробати з 300 на 60 скудів, висловив своє задоволення з нового Чину та промовив до о. Вілляні: "Я чув, що між вами є люди гідні носити мітру".

"Ой ні", закликав затривожений о. Вілляні, "ні, Святіший Отче, нам бракує до цього кваліфікацій. Лишіть нас у нашому місіонерському ділі".

25 лютня 1749 р. Венедикт XIV одобрив Чин і Правила ОО. Редемптористів. Папське бреве назначило Альфонса на досмертного Архимандрита Чину. Альфонс потайки благав о. Вілляні, щоб Папа змінив своє рішення, але безуспішно. Либонь сам Вілляні піддав Христовому Намісникові гадку, щоб іменував Альфонса доживотнім архимандритом Чину, бо знав, що це буде велика ласка для всіх членів.

Ось як писав до Альфонса 21 лютня 1749 р.:

"Бог хоче, щоб ти ніс цей хрест аж до смерти. Ти спротивився б Божій волі, якщо б не прийняв його. Ви стали досмертним архимандритом. Треба

бути терпеливим і схилити голову під ярмо хреста".

Папське бреве "Ad Pastoralis Dignitatis fastigium" подало коротку історію Чина, заіменувало Альфонса досмертнім архимандритом, включило текст Правил і надало їм церковне одобрення.

Отець Мандаріні теж був вибрався до Риму. Мав гроші, приятелів, але не добився папської апробати для свого Чину.

Успіх о. Вілляні викликав подив у церковних колах. 28 лютня він сам писав: "Всі дивуються, що ми так скоро добилися до мети".

"Ваше прохання вповні вислухане", промовив Венедикт XIV до отця Вілляні при кінці авдієнції. Прощаючись з покірним Сином Альфонса, Христовий Намісник надав йому різні духовні привілеї та передав особливіше благословення для Альфонса. Водночас дозволив абатові Мускарі долучитися до членів новоапробованого Чину.

Альфонс натискав на о. Вілляні, щоб виєднав для Чину привілеї Чинів Павлістів і Побожних Працівників. Папа не противився проханню, але кард. Пассіонеї вимагав нового рескрипту. Альфонсові йшло особливо про привілей, щоб висвячувати своїх ченців титулом монастирських, а не приватних дібр і спадщини. Цей привілей був би притягнув до Чину неодного юнака, що не мав власних дібр на удержання по рукоположенні.

Отець Вілляні бачив, що наразі годі було мріяти про бажані привілеї, тому обмежився до деяких відпустів і другорядних властей потрібних місіонерям.

Полагодивши справу папської апробати, отець Вілляні і Брат Тарталіоне відбули прощу до Лоретто і по чотирьох-і пів місяцях вернулися до Пагані. Можна уявити собі, як радісно вітали їх Сини Альфонса, який радів душею з папської апробати, хоч не вдалося дістати королівського одобрення. Був певний, що його шляхетний почин не загине, бо на ньому спочило Боже благословення й потвердження Христового Намісника на землі, Папи.

★

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПРИСЛІВ'Я

У сильного завжди безсильний винен.
Де не мастять, там рипить.
Чорний клобук (монаша шапочка) святости не придає.
На убогого всюди капає.
"Моя мати в Совітах померла між двома хлібами".
"Чого ж так?"
"Одного не дочекала, а другий минувся".
Ранні пташки росу п'ють, а пізні—слізки ллють.
Люди раді літу, як бджоли цвіту.
Дитина, хоч кривенька, та батькові-матері миленька.
Як бідний плаче, то ніхто не бачить, а як багатий скривиться, то всяк дивиться.

Світила Сходу

СВЯТИЙ НИКОЛАЙ, Мир ликійкійський чудотворець, ур. ок. 300 року в місті Патарі, в Ликії, в Азії. Побожні родичі, Теофан і Нонна виховали сина на майбутнього героя. Змалку відзначався побожністю. Бистрий розум, солідні чесноти, прегарний характер заповідали хлопцеві чудову майбутність. Його стрий Микола потворяв: "Щаслива та Церква, що матиме його за свого пастиря!"

Ставши священиком, ревнував за славу Божу та залюбки помагав убогим, роздаючи їм свій родинний маєток. Не забував і про зубожілих шляхтичів. Одному із них підкинув уночі три мішочки золота, чим вирятував від горя, нужди та морального зіпсуття його три дочки, бо, віддавшись заміж, проживали по-християнськи.

Люблячи Спасителя, вибрався до Єрусалиму, щоб оглянути Святі Місця. В дорозі успокоїв бурю на морі та воскресив якогось хлопця, що був упав на поклад і забився. В Олександрії, де задержався на часок, улічив багатьох хворих, бо слава про його чудотворність лунала по всьому світі. Люди, дотикаючись його одежі, ставали здорові.

Прибувши до Єрусалиму, попрямував до храму воскресіння. Двері святині самі відчинилися перед ним. У Палестині вступив до манастиря, бажаючи посвятитися молитві та скупченню. Раз почув голос у часі молитви: "Николаю, вертайся знову між людей, бо Я хочу, щоб ти працював на ниві людських душ!"

Николай покинув улюблену самоту та вернувся до міста Мир у Ликії. Тут саме вибирали архиєпископа. Справа була трудна, бо не могли погодитися. Бог об'явив одному з найстарших провідників, що той буде архиєпископом, хто по півночі перший прийде до церкви. Прийшов Николай, якого одноголосно вибрали архиєпископом, хоч як він зразу опирався. Коли ж довідався, що така Божа воля, згодився прийняти високу гідність.

Новий Архиєпископ ревно проповідував Христову віру, відвідував свою духовну отару, утверджував усіх у вірі та в чеснотах.

В часі переслідувань римський цар звелів кинути його до в'яз-

ниці, бо не хотів відректися Христа. Довго намучився в тюрмі, поки не вийшов на волю за Константина Великого і став далі проповідувати Боже Слово. Був теж на Соборі в Нікеї між 318 Отцями, де виявив зібраним Тайну Пресв. Трійці, проти якої воював безбожний Арій.

Любив ближніх і помагав їм. Раз врятував від смерти трьох невинно засуджених воєводів, з'являючись цареві Константинові: "Царю, пусти їх на волю, бо вони невинні. Якщо не послухаєш мене, так оскаржу тебе перед Богом!" Перестрашений цар випустив невинних: "Не я визволяю вас, а Николай, якого ви кликали на поміч!"

Підчас голоду з'явився одному купцеві та попровадив його до Мир з великими запасами збіжжя. Отак врятував своїх вірних від голоду та від смерти. Іншим разом з'явився купцям на морі й утишив бурю.

Св. Николай помер у Мирах. За турецької навали перенесено до Бар ув Італії його мощі. З його тіла пливе пахуче миро. За численні чуда прозвано Николая **Чудотворцем.**

Чи світські священики при висвяченні складають обіт убогости, чистоти і послуху, як це роблять монахи і Сестри?

Світські священики складають тільки обіт чистоти, а не обіт убогости і послуху. Крім цього світські священики складають приречення слухати того єпископа, що в його епархії праці працюють.

Чи жінка або дівчина може служити до Служби Божої?

Назагал говорячи, жінки та дівчата не повинні служити до Служби Божої. Проте жінка чи дівчина може відповідати на ектенії: **Господи, помилуй,** тощо. Але їй не вільно входити до святилища. Священик сам собі наливає вино чи воду при очищенні чаші по Св. Причасті.

Слід проте завчати всіх людей разом служити до Служби Божої і голосно відповідати священикові, що відправляє Божественну Літургію. Це найкращий спосіб вислухати Службу Божу, бо тоді ціла церква бере активну участь і прославляє Бога.

Чи жінки можуть відмовляти без гріха подружого права своїм чоловікам тому, що вони не знаходять приємности в цих речах?

Ні! Жінка тяжко прішить, як без дуже **важної причини** позбавляє свого чоловіка подружого права. Брак приємностей з її сторони не є рацією, щоб жінка могла без гріха не слухати чоловіка в подружих справах.

Крім цього впертість і непослух жінок у подружих справах дуже часто викликає незгоду в родині, огірчує чоловіка та пхає його на злу дорогу. Розуміється, що така вперта і непослушна жінка буде відповідати перед Богом за гріхи свого огірченого чоловіка.

Де є чистилище?

Знаємо, що чистилище існує та що багато душ мусять очищуватися покутою в чистилищі, заки підуть до неба. Ніхто ж не знає, де є місце чистилища, бо Господь неодного не об'явив, щоб люди мали більше заслуг за свою віру. Зрештою це маловажне для нас, де є чистилище. Важне ж те, щоб добрим життям, заслужними ділами та покутою скоротити собі чистилище або й зовсім увільнитися від нього.

Як часто можна приступати до Святого Причастя?

Кожного дня можна приступати до Св. Причастя. Наша Служба Божа має слова, якими наші священики щоденно запрошують приявних людей до Св. Причастя: **Со страхом Божіим і вірою приступіте!** Вистачає йти до сповіді раз на тиждень або раз на дві неділі, щоб щоденно приймати Св. Причастя, бо кожен може приймати Св. Причастя, як не має на душі тяжкого гріха.

Українці католики повинні бодай раз на місяць приступати до Св. Причастя. Ніяке інше діло так не подобається Богові і не приносить нам стільки Божих ласк як часте і добре Св. Причастя.

Чи на престолах, де відправляються Служби Божі мають бути моші? Чи без цих мощів Служба Божа неважна?

Церковне право приказує, що в кожнім престолі мають бути моші Святих мучеників. Це на спомин того, що колись Служби Божі правилися на гробах мучеників.

Служба Божа була б важна без цих мощів, але священик згрішив би, якщо б через його вину не було мощів на престолі, де править Службу Божу.

Коли Англія навернулася до Христа?

Англія прийняла християнство десь у сьомім столітті, бо знаємо, що Папа Григорій вислав туди Св. Августина і багато місіонерів у 596 році.

Це християнство було католицьке. Аж у 1534 році Генрих VIII-ий, англійський король, відорвав Англію від Католицької Церкви, бо Папа не дав йому розводу, бо його перше подружжя з Катериною Арагонською було важне.

Скільки немовлят убив Ірод, як намагався вбити Ісуса?

Ніхто не знає докладно числа вбитих Іродом дітей. Проте вчені твердять, що не було їх дуже багато, от може 30 чи сорок, бо в Вифлеємі й околиці не могло бути в тім часі більше ніж 30 чи сорок дволітніх хлопчиків.

Що означають слова Св. Івана: "І з'явилася на небі велика ознака: жінка зодягнена в сонце, а під ногами її місяць... І з'явилася інша ознака на небі, ось змій вогняний, великий, що мав сім голов і десять рогів... І змій розлютився на жінку і пішов воювати з останком насіння її, що вони бережуть Божі заповіді та мають Ісусове свідоцтво" (Апок. 12, 1, 3 і 17).

Святі Отці Церкви бачуть у Жінці Пречисту Діву Марію, що породила Христа, який знищив панування Сатани в світі. Диявол негоден пошкодити Божій Матері, тому принаймні намагається докучати її дітям, цебто всім тим, що люблять і служать Богові "що мають Ісусове свідоцтво".

Старинне передання бачить у Жінці теж образ Церкви, з якою борється Сатана та всі ті, що служать йому, от як масони, комуністи, всякі єретики, **тощо.**

Роги та голови змія представляють різні царства, які входили в римську імперію та на приказ римських імператорів переслідували християн.

Тільки любов до Ісуса може вести до геройства душі

Один чернець обслугував хворих у шпиталі у Львові в часі німецької окупації Західньої України в 1941 р. Між хворими були комуністичні в'язні, полонені німцями. Один совітський вояк був хворий на віспу. Чернець дуже дбайливо займався ним.

Німець закликав: "Я не займався б ним за 1,000 марок". Чернець спокійно усміхнувся та відповів: "Я й за 10,000 марок цього не робив би, коли б тут ішло про гроші. Але я роблю це для Ісуса Христа, що полюбив людей і помер за них на хресті. Коли ж Христос не відмовив людям Своєї дорогоцінної крови, то як смів би я відмовляти ближньому мізерної послуги?"

Не краса, а характер подругів запевняє щастя подружжю...

М. Щ.

В СЬОГОДНІШНІХ часах часописі, книжки та радія багато говорять про щастя в подружжі та подають подругам різні поради, як запевнити сталість подружжю та допомогти чоловікові й жінці вдоволено проживати в подружім стані.

One in Christ forever

Не зважаючи на всякі поради психологів, число розводів збільшається з кожним роком. Хоч не всі нещасливі подруги ламають шлюбну присягу, всетаки немало з них почуваються нещасливі, але проживають разом, бо католицька релігія велить їм не покидати особи, якій перед Богом і Церквою присягнули досмертню вірність і любов.

Не фінансові клопоти, не брак знання "про факти життя", не розбіжність характерів, не брак фізичної краси розбивають подружжя чи внещасливлюють партнерів, повертаючи їх дім у "маленьке земське пекло", хоч по Божому пляновi воно повинно бути **маленьким раєм,** бо недармо ласкавий Господь установив подружжя в земському раю, як поблагословив першу пару, Адама й Еву: **"Ростіть і множіться й наповняйте землю!"** (Бут. 1, 28).

Щоправда, повищі трудності можуть причинитися до подружого конфлікту, але справжня причина нещасливих подруж куди глибша. Яка ж це причина? Багато хлопців і дівчат не розуміють істоти подружжя, тому не здають собі справи, що подружжя **це досмертня злука** чоловіка з жінкою, яка зміряє до того, щоб відновляти людство новими людськими істотами. Отож ціль подружжя це приводити в світ діти та виховувати їх на добрих громадян і християн.

Католицька Церква виразно навчає, що подружжя це обопільний контракт між мужчиною та жінкою. Як кожен, так і подружий контракт мусить спиратися на справедливості. Фізична краса та чуттєва любов сперта на самих зовнішніх прикметах партнерів не можуть бути гранітною підвалиною, що на ній можна побудувати тривале домашне вогнище. Подруги мусять відчувати відповідальність перед Богом за свій стан.

Ласкавий Спаситель знав, що досмертне пожиття двох осіб незавжди легке. Оттому підніс подружий контракт до гідности тайни, яка запевнює їм усі ласки й поміч, щоб перемогти розчарування, перебороти труднощі та запевнити собі щасливе життя на землі та вічне щастя по смерті.

Тільки Бог і Його ласка можуть учинити партнерів щасливими. Бог же завжди готовий помагати тим, що Його люблять і зберігають Божі та церковні заповіді, бо Він наш небесний Отець. Який же батько не бажає щастя своїм дітям?

Приклад Григорія й Анастасії наявно доказує, що подружжя може бути щасливе, навіть як нема в партнерах фізичної краси.

Григорій і Анастасія побралися в 1915 р. в маленькій українській католицькій церковці в невеличкому містечку біля Філядельфії.

Григорій був багатий і пристійний юнак, протестант. Анастасія ж була поганою з виду дівчиною. Люди ж звали її найпогапішою в місті. Мешканці не могли вийти з дива, як пристійний Григорій міг одружитись з такою поганою на вигляд дівчиною, хоч кожна красуня була б радо станула з ним під вінець.

Анастасія працювала в молошнім підприємстві, яке належало до Григорія, хоч він сам не займався ним. Їх знайомство було припадкове. Григорій прийшов оглянути завід і там стрінув секретарку Анастасію. Переглядаючи книжки, зауважив її надзвичайну пильність у веденні рахунків. Від інших урядничок довідався, що Анастасія дуже побожна, скромна та безпретенсійна робітниця. Дехто навіть доброзичливо натягав її за те, що надто поважно бере свою католицьку віру.

Дівчина не гнівалася, бо знала, що товаришки жартували собі. Хоч була негарна з виду, всетаки всі шанували та любили її за сумлінну працю, доброту серця й товариську вдачу.

Анастасія зразу не звертала уваги на властителя молочарні. Праця за бюрком за дня, родинні зайняття ввечорі в домашнім вогнищі, поміч українським католицьким товариствам у вільнім часі виповняли її трудяще життя.

Коли ж Григорій став частіше появлятися в молочарні та чомусь вічно цікавитися книжками, що їх взірцево провадила Анастасія, товаришки почали зразу пошепки, а згодом голосно говорити, що негарна українка зачарувала красуня Григорія.

Змішана Анастасія відпекувалася, бо сама не вірила, щоб вона, бідна дівчина, могла мріяти про подружжя з багатієм. Рум'янці ж з'являлися на її обличчі, як Григорій при сливе щоденній перевірці книжок почав обсипати її іскристими поглядами, які заздрістю жалили серця товаришок.

Це було вже забагато для скромної та побожної бухгальтерки. "Пане Григоріє", промовила обурено, "чому ви чіпаєтеся мене бідної та негарної дівчини? Я не голивудська зірка. Пощо безмилосердно виставляєте мене на глум і поговірки? Досить уже цих нісенітниць! Я завтра відходжу з праці від вас!"

Її голос був поважний і переконливий. Годі було сумніватися про щирість погрози. Григорій приступив до бюрка, поклав руку на її плечі та ласкаво відказав: "Панно Анастасіє, хто кепкує з вас? Я зовсім не хочу виставляти вас на глум... Я рішився попрохати вас вийти за мене заміж..."

Дівчина недовірливо поглянула на свого працедавця: "Чи ви

здаєте собі справу з того, що йно сказали?"

"Досконало!"—відповів Григорій. "Я довго думав, заки прийшов до вас із цим проханням".

"Смішно подумати, щоб я могла бути для вас доброю жінкою. Подумайте, яке чудове життя можете мати з Олесею, Кармелею чи Софією... Вони вродливі, багаті й високоосвічені..., а хто я така? Де мені з вами до пари?"—закликала Анастасія й почала нервово ходити по кімнаті між бюрком і дверми.

Григорій підождав декілька хвилин і нагло так заступив їй дорогу, що бідне дівча вдарилася об нього. Він схопив її за руки. "Пусти мене! Не ставай мені на перешкоді, химерний бешкетнику!" промовила до нього обурена дівчина.

"Не пущу ніколи й не відкличу свого слова!"—відповів спокійно на її обурення. "Я не прийшов розбивати вашої долі... Згадуєте про інші дівчата... Щоправда, їх не брак і я знаю не мало їх... Всі здалеку видаються поетичні, але зблизька буденні та прозаїчні... Отож прошу вас, подумайте про цю справу. Даю вам два місяці часу... Вистачить?"

"Вистачить", відказала вже спокійнішим голосом заскочена бухгальтерка і сіла при столику, щоб продовжати свої рахунки. Проте якісь безконтрольні гадки обсіли її, викликаючи в душі дивні почування радости й тривоги. Вийняла з торебки вервичку та відмовила одну десятку, поручаючи цілу справу Небесній Покровительці.

З того часу Григорій зовсім не показувався в канцелярії Анастасії. Лишив її в спокою. Це завважили товаришки та почали підморгувати: "Ми казали, що воно так буде... Покепкує собі з незугарної бухгальтерки та лишить її на сміх і поговір. Ось як попеклася... Сама собі винна. Чому не послухала наших мудрих порад?"

Анастасія думала, молилася, обговорювала справу з батьками, прохала поради в свого сповідника, часто прочитувала слова Св. Павла:

"Жінки, коріться своїм чоловікам немов Господеві, тому що чоловік—це голова жінки, як і Христос—це Голова Церкви. Як Церква кориться Христові, так і жінки своїм чоловікам у всьому повинні коритися" (Еф. 5, 22-24).

"Тайна це велика, я ж кажу, в очах Христа та Церкви. Тому й нехай кожен любить свою жінку як себе самого, а жінка нехай слухає свого чоловіка" (Еф. 5, 32-3).

Знала, що "панова ласка все на рябому коні їздить", тому рішила не спішитися. Зрештою інколи сумнів мучив її душу, чи подружжя з протестантом може бути щасливе для католицької дівчини.

По двох місяцях Григорій узяв Анастасію до ресторану на вечерю й там поновив своє прохання, на яке дістав оттаку відповідь: "Я католичка, а ти протестант. Для мене подружжя це нерозв'язна злука чоловіка з жінкою, як каже Св. Письмо:

"Оставить чоловік свого батька та матір і пристане до своєї жінки, і будуть удвох одним тілом" (Бут. 2, 24).

"Все те я знаю", відповів Григорій. "Був я і в твого отця пароха. Він запевнив мене, що ти будеш знаменитою подругою.

Про все інше не журися. Знаю, що наші діти мають бути католики... Мусимо взяти шлюб у католицькій церкві. На все те годжуся, бо подивляю католицьку Церкву за лад, дисципліну та ревність. Все те вже обговорив з симпатичним отцем Всеволодом".

"Чому ж бажаєте мене, коли можете взяти собі котрунебудь красуню, університетську панянку, багачку?..." промовила Анастасія й своїми бистрими очима наскрізь прошила співбесідника.

"Люблю тебе", відказав Григорій, "бо ти добра, побожна і поважна, хоч із виду не дуже гарна. Люблю тебе, бо ти лагідна, до кожного чемна, великодушна, працьовита, незаздрісна, весела... Одним словом, ти дівчина з великим золотим серцем... Я відчуваю, що наші душі духовно споріднені, тому легко зіллються в одне подібно як у небесному просторі зливаються промені різних зорей...

"Красою ж не журися! Що ж таке тілесна краса? Миляна банька, що не має великої вартости..."

Дівчина слухала цю мову та відчувала, що він говорить від серця, тому й годі було сумніватися про його щирість.

"Ось візьмім мою власну сестру Айду"—тягнув він. Вона завжди уходила за найкраще вбрану панну... Краса її осліплювала мужчин. Тому три роки вийшла заміж за французького артиста... Виїхала до Парижа... Завтра тут буде з нами... Чоловік прогнав її, бо був негоден постачити грошей на всякі витребеньки..."

"Розвід е завжди глибокою та болючою раною навіть для тих, що публично заперечують це. Оттому так зранена особа шукає успокоєння й ліку в родиннім місці..."

Сльози потекли по обличчі Анастасії. Схилилася йому на рам'я та промовила: "Годжуся. Сподіюся, при Божій помочі, бути доброю жінкою та матір'ю!"

"Напевно будеш такою!"—підхопив Григорій і вперше ніжно поцілував її. Дівчина зарум'янилася й нічого не відказала.

До пів року побралися. Їхне весілля викликало сензацію в містечку... Неодна заздрісна дівчина віщувала, що їх подружжя не триватиме довго.

Проминуло десять років. Анастасія дала Григорієві п'ятеро гарних діточок і стала не тільки жінкою, але й найкращою його дорадницею.

Вміє першорядно хазяйнувати, радо застосовуючи домашні вилатки до заробітків мужа; публично завжди хвалить його, хоч інколи треба б скритикувати, от хоча б його пристрасть до полювання та замилування в стрільбах. Має їх з п'ятдесять удома. Нехай но появиться якийсь новий гатунок стрільби, то Григорій перший купує її... Анастасія поблажлива для цієї слабости мужа, бо він "тяжко працює для дітей і для неї". Якщо ж треба звернути йому увагу, то це робить тільки приватно. Навіть діти не знають про це.

Хоча б яка була струджена та перемучена щоденними зайняттями, всетаки для мужа знаходить час і добрий гумор, щоб сердешно побалакати з ним, як увечорі вертається додому.

Григорій захоплюється дітьми. "Це анголята", хвалиться пе-

ред приятелями. "Моя жінка так пречудно виховує їх... Не почуєте він них злого слова, бо "Бозя не любить цього". Ох як вони слухають і люблять її!"

В товаристві та перед власними дітьми завжди потрапить знайти нагоду, щоб похвалити Григорія та його тяжку працю для добра родини, дбайливість про хату, любов до дітей...

Муж і діти це два бігуни її життя. Діти завжди чистенькі, хата заметана, білізна випрана та випрасована, вбрання вичищене на час, вечеря завжди чекає на Григорія, як вертається з праці... Вона завжди готова послужити мужеві. Нераз спиняється в половині речення, бо муж часом міг би чогось потребувати або вона могла б щось для нього вчинити...

Григорій таксамо поводиться з жінкою. Нема речі, що б він відмовив їй.

Знайомі та приятелі подивляють їх. "Якщо б усі подруги були такі чемні одне для другого, як бувають для незнайомих у театрі, то всі подружжя були б такі щасливі, як Григорій і Анастасія".

Це недоконче правда, бо бувають дуже чемні подруги, а все-таки ненавидять і погорджують одне одним. Чемність у родині Григорія К. не є причиною, але наслідком... Анастасія та Григорій не тому люблятся, що вони чемні, але тому чемні, що сердешно і по-християнськи люблятся.

Якщо ж зайде якесь непорозуміння—їх же не бракує в ніякім подружжі, бо люди будуть завжди уломними людьми—то Анастасія не вибухає гнівом, не накидається на мужа, не впокоряє його, порівнюючи до інших, що куди краще дбають про свою родину, не твердить, що без неї не дав би собі в житті ради, не скаржиться на свою тяженьку працю в хаті...

Ні, тоді вона приготовляє йому улюблену вечерю, надягає на себе ту сукенку, що йому найбільше подобається, купує спеціяльного ароматного сигара й по вечері гейби ненарочно заторкує прикру справу...

Вона завжди виграє, не викликуючи в мужеві гніву та відрази, бо він чує, що завваги походять із люблячого серця вповні відданої йому подруги життя.

Хоч Анастасія вповні щаслива та щиро прив'язана до мужа, без якого негодна собі уявити життя в світі, все-таки раз у розмові звірилася своїй молодшій сестрі Ірені, що їх подружжя було б куди щасливіше, якщо б обидвоє були католиками.

"Чому?" спиталася здивована Ірена. "Та ж він такий добрий для тебе!"

"Так, сестро, Григорій не тільки добрий, але навіть дуже добрий для мене та діточок. Проте як тяжко навчати їх бути добрими католиками, коли їх улюблений батько протестант... Я буціла родина ходила до церкви та разом приступала до Св. Прила б багато щасливіша, якщо б у неділю та свята не я й діти, але частя... Але що зробити? Мій муж не вірить у Св. Причастя... Я сама винна, що маю такого мужа, бо ніхто не силував мене ставати його дружиною",—сумовито додала Анастасія та заплакала.

Оля: Татку, мої черевики за вузькі. Як найкраще носити їх?
Батько: Носи їх, доню, в руках.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER 1956

PUT CHRIST BACK IN CHRISTMAS

EVERY one of us is joyous during Christmas time. Gifts, greettings and parties keep our spirits high. Thus we celebrate the birth of a Famous Person. Whose birthday is it? Santa Claus is everywhere. Is it his birthday? No! It's Christ's birthday. Do the millions of dollars of Christmas advertising tell us that Christ is a newly-born Redeemer who comes to save us from our sins and to remake the ways of our thinking and living? No. The lavish decorations of the streets, the ornamental displays in store windows and the Christmas trees do not show us Christ. We should find place for Christ amidst the toys and jewelry. Nay, He should be the main personage of all celebrations, because it is His Birthday.

Many people these days are concerned, and rightly so, about the lack of real religious tone in much of our Christmas observance.

There is, for example, a movement called "Put Christ back into Christmas," which deplores the pagan elements in modern Christmas festivities, such as the office party, the irreligious greeting cards, the over-commercialiation and excessive drinking.

One very iteresting fact about this movement is that it has not been prompted by church leaders but has been a spontaneous rebellion of the laity.

No one can deny that our modern Christmas celebrations often have little or nothing to do with the fact that we are supposed to be rejoicing over the Saviour's birth.

Important as Christmas is, the church was extremely slow to put it into the Christian calendar. In the early days it was considered heathenish to celebrate any birthday, even the Lord's. It took the church 300 years to overcome this prejudice.

By the beginning of the fourth century various local groups had begun to have their own Christmas festivities, on dates ranging from March to September. Nobody knows how these local observances started, or when, or where. Within 50 more years, however, the eastern part of Christendom had settled on Jan. 6 and the west on Dec. 25.

Pope Julius I made extensive investigations and was satisfied that Dec. 25 was indeed the day, whereupon he established it and it was soon generally accepted.

Then began the problem that is still troubling earnest Christians today. Since the dim beginnings of history all peoples had celebrated the winter solstice at exactly this time of year, and when the Church at-

tempted to take over the season for its nativity festival it found the new feast inherited all the old pagan debaucherie connected with the solstice.

The first Christmases must have been much worse than those of today. A man named Gerson, a theologian living in those times, wrote, "If all the devils in hell had put their heads together to devise a feast that should utterly scandalise Christianity, they could not have improved this one."

There are sill some scandalous elements today, but there can be no doubt that progress in the right direction has been made.

Christmas in the New World has been enriched by the customs brought here by people from many lands. Santa Claus, for example, is a Dutch contribution, brought first by the Dutch settlers in New York. The hanging of stockings over the fireplace can also be traced to the Dutch, whose children placed their wooden shoes in a row on the hearth for Santa to fill with gifts. English and American children were astute enough to substitute their stockings —shoes won't strech, but stockings will.

The Chrismas tree came from Germany, where Martin Luther is said to have started the lovely custom.

The Yule log goes back to pre-Christian times in Scandanavian history, back to the feast of Juul, which was held at the winter solstice. Fires were lighted then to symbolize the heat, the light and the life-giving properties of the returning sun.

Our Christmas cookies come from, of all places, ancient Rome, where it was the custom at this time of year to present members of the Roman Senate with these small confections baked in human and animal shapes.

Every year the Christians celebrate the anniversary of the birth of Christ, the promised Redeemer. On the other hand Soviet propaganda tries to assert that Jesus Christ is not a hisoric figure and that there is no mention of Him in the pagan writings of that time.

Cornelius Tacitus, the Roman historian, who was born in the year 54 or 55 A.D. in his Annals tells of the first persecution of Christians, during the reign of Nero, in the year 64, when the Christians were accused of having set fire to Rome. Tacitus wrote: "The one responsible for the name Christians is Christ, who during the reign of Tiberius was sentenced to death by Procurator Pontius Pilate". This proves that thirty years after the death of Christ there was a large group of Christians in the capital of the Greek-Roman world, and that this group was important enough to draw general attention, and to be the object of anger and persecution on the part of Nero.

Another Roman historian, Suetonius, who lived from 70 to 121 A.D. and was the private secretary of Roman emperor Hadrian, in his history of emperor Claudius wrote: "Claudius banished the Jews from Rome, for, incited by the influence of Christ, they continually made trouble". Failing to distinguish between Jews and Christians Suetonius clearly states that because of Christ there was strife among the Jews in Rome.

The third Roman historian, Pliny the Younger, who was engaged by the emperor Trajan to report on the life and activities of Christians in Asia Minor, wrote in his reports to his emperor, as follows: "It is the custom of Christians to gather on an appointed day, very early, before the stars fade in the heavens, and to sing hymns to Christ as to God."

During the fourth century in the reign of Constantine the Great, when the Christian religion had become the state religion, there apeared in the dynasty an emperor named Julian, known as the Apostate, because he wanted to turn the Roman empire back to paganism. He strove to supress Christianity, claiming that it was a religion of weakness and unintelligence. If Christ had never lived would it not have been easier for Julian to proclaim that Christ had never existed and in this way undermine the faith of his followers? But emperor Julian could not proclaim an untruth as obvious at that. On the contrary, before his death he admitted the historical reality of Christ with these words: "You have won, Galilean!"

This also applies to the Jewish High priests, the scribes and leaders, who opposed Christianity from the very beginning when the Apostles first started preaching it. Is it reaonable that these conemporaries of the Apostles would have been less clever than the Apostles who preached the gospel of a Teacher who had never existed and had never taught? On the contrary, a prominent Jewish historian of the first century, Joseph Flavius who was born in Jerusalem in the year 37 and was for a time Roman deputy for Galilee, and who after the destruction of Jerusasem by the Romans went to live in Rome, wrote about Christ in his history of ancient Jews as follows: "In this period (during Pontius Pilate) appeared Jesus, a man full of wisdom, if indeed he may be called a man, for he wrought wondrous things; he was a teacher for those who readily accept the truth. Many Jews and many pagans followed him. On the instigation of the elders of his race Pilate sentenced him to death by crucifixion. But those who had loved him earlier, remained loyal to him; for he again appeared to them on the third day as had been foretold by the holy prophets, and they told thousands of strange and wondrous things about him. To this day the (clan) Christians which take their name from him, has not ceased to exist".

Even the Jewish Talmud speaks of the Evangelical history, giving the name of three Apostles, Matthew, Thomas and James, although they avoid naming Jesus by name and use the following expression: "He, whose name may not be mentioned..."

These non-biblical attestations refute all the false claims of the atheists.

For he Christian world, which the birth of Christ illuminated with the light of wisdom, the truth and he power of Christ has been manifest during the nineteen centuries of the Christian era, and it remains the one hope for the establishment of peace and welfare in the world.

"A friend of mine dined with us last Sunday and was so impressed with my bride's cooking that he sent her a carving set."

"Wasn't that nice?"

"Not at all. He sent her a mallet and three chisels."

"Married men have better halves."

"But bachelors have better quarters."

St. Nicholas the Wondermaker

IT IS difficult to superimpose the rotund and merry figure of Santa Claus over the historical Bishop Saint Nicholas. The name Nicholas means "victory of the people," and in the strange transformation of St. Nicholas of Myra into Santa Claus, we may see a literal example of the triumph of popular fancy over historical fact. The overseas change was completed in 1823, when the famous poem by Clement Moore, "The Night before Christmas," added its classic description of "Saint Nick." Ever since then he has been fat and jolly, and has traveled over the United States in a sleigh drawn by six tiny reindeer." In most of Europe the Saint still makes his rounds on foot on the eve of his own feast day, December 6, to leave toys and sweets in the shoes that good children have put out, and alas, a switch in those of the unfortunate who have failed to mend their ways in time. Here in the New World, more than two centuries ago, the German custom of exchanging gifts on Christmas Eve merged with the Dutch tradition and name, Sint Claes, for the Saint whose feast comes so conveniently near to Christmas.

All that is really known about St. Nicholas is that, in the fourth century, there lived in Myra in Asia Minor a virtuous and benevolent archbishop who gained in his lifetime the reputation of a miracle-worker and died there around 340. But in the centuries after his death, the legend of St. Nicholas expanded to include more marvelous happenings and interventions than there is room to even list here. In time, from the various details of his miracles, St. Nicholas became the patron saint of little children, of scholars, of sailors, fishermen, bankers, grain-dealers and other merchants, coopers, pawnbrokers, of persons falsely accused or misjudged, and a protector against accidents at sea and by fire, and against robbers—though also of robbers themselves.

Our Saint was born in Patara, a seaport of Lycia in Asia Minor. As a newborn infant, it is said, he stood up in his bath with hands folded in prayer. He observed even as a babe and a young child all the strict rules of fasting of the Eastern Church, and as he grew older he was distinguished for his charity as much as his piety. Hearing of the plight of three young girls whose father had no means to support them honorably, much less supply their dowries, Nicholas went secretly at night to their house to slip bags of gold into the window, and this for each girl in turn in the form of golden balls. This secret charity is memorialized in the modern legend of Santa Claus with his bag of toys and his midnight visit by way of the chimney.

After the devout young man had been ordained a priest, he made a pilgrimage to the Holy Land and Egypt, but a vision caused him to return to his own country, where the office of archbishop had just fallen vacant. At the same time the eldest bishop in Myra was instructed in a dream that the first man to enter the church the next morning was to be the new archbishop. The young priest Nicholas, as was his habit, went early to the first first Mass, and was hailed as the chosen archbishop. He celebrated his consecration by the miraculous resuscitation of a child who had been burned to death.

Later in his career Nicholas was

persecuted by pagan conquerors of the city, but when Constantine the Great had gave freedom of Christian worship, Nicholas traveled widely through his large See on missionary journeys, converting multitudes of people. On one of these journeys he went into an inn kept by an evil man, and there he at once pointed out certain barrels of the Cross over them, whereupon three youths came forth alive. The hieroglyphs on the tavern tell us that the innkeeper, now kneeling in remorse, was not only a murderer, but a pagan necromancer as well.

At the time of a famine in the province of Lycia the archbishop intercepted several ships bound to Constantinople with a huge cargo of wheat, and commanded their captains to sell a hundred bushels from each ship in Myra. They did so most reluctantly, but the cargo was found miraculously still complete upon arrival at its destination, while the grain left in Myra fed the hungry for two years, and still provided enough for sowing until the famine had passed

The most famous of St. Nicholas' shipwreck rescues is also among our examples. A ship was about to founder in a terrible storm, when the archbishop appeared and took the tiller, calming the storm. He took the ship safely to Myra and then disappeared; the awestruck sailors found him in the church, where he revealed to them the sins for which, but for his intervention, they would have lost their lives. By other miraculous appearances, Nicholas saved from execution three officials of the government, whom he knew to be innocent, rescued many other prisoners, and caused thieves to bring and place on the cathedral altar their stolen money and treasures.

When Myra fell to the Turks in 1087, more than seven centuries after his death, the body of the Saint was taken across the Mediterranean to Bari in Italy, where his reputation grew ever greater as the "Manna of St. Nicholas," a strange fluid which dripped from the tomb in the crypt of Bari cathedral worked countless miracles of healing. Thus St. Nicholas of Bari, and his cult, already popular in Asia Minor, Greece and Ukraine, became widespread in Italy and in time spread throughout Europe. He has remained one of the best known of all Saints, one equally honored in the Eastern and the Latin Catholic Church.

TRIDUUM IN TERRYVILLE, CONN.

From Oct. 12-14, 1956 a triduum in Ukrainian has been held in the Ukr. Cath. Church of Terryville, Conn.

Rev. Micheal Schudlo, CSSR, the Redeemer's Voice Editor and Redemptorist missionary, delivered five sermons, four in Ukr. and one in English, treating such subjects as God's Fatherhood, man's supernatural dignity and true devotion to the Blessed Mother of God, obligation to keep one's Rite, etc.

Rev. I. Pelensky, our zealous pastor, invited the missionary who temporarily stays with the Redeemer's Voice in Yorkton, Sask. Canada.

Parishioner

VI. Administrator John Kalynsky (1863-1866)

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

JOHN Kalynsky was born on May 14, 1799, in Radin near Lublin. He completed his theological studies at the Uniate Kholm seminary. On May 21, 1863, he was named coadjutor of bishop Terashkewych by Tsar Alexander II (1855-1881) with the right of succession. Upon the latter's death he took over the administration of the Kholm diocese. Alexander II and his ministers hoped that John Kalynsky would become another Siemashko. They must have been greatly disillusioned by his firmness in defending the Catholic faith of his people against dissident encroachments and governmental insinuations. He refused aboslutely to follow the Calician Russophils, so-called "Sviatoyurtsi," who were working for the Muscovite government in leading the Kholm population away from the Catholic Church. The position of the diocese was rendered critical by a fresh Polish revolt against Russia in 1863. John Kalynsky was an apostolic man and a zealous pastor. Unfortunately Kalynsky was also a sympathizer of the Polish revolutionaries. He openly revealed his Polish sympathies which greatly stimulated the Russian government and brought very sad results for the Uniate diocese of Kholm. After the suppression of the revolt the Muscovite Tsar refused to recognize Kalynsky as bishop of Kholm even though on March 30, 1863 Pope Pius IX appointed him for this office: "We give you the faculty, through this letter, to take over the possession of the episcopal church of Kholm and its government with complete title as bishop of this church... We know well the disturbances and iniquity of the times. We know about the conspiration against the Catholic religion. Venerable Brother, We exhort you to trust in God and fulfill earnestly your duties as bishop. The spirit of our holy faith must be in your heart. You must guard it inviolably. You must fearlessly protect and fefend the cause, the rights, the doctrine and the liberty of the Catholic Church... Do not cease by means of your voice and letters to detect the nefarious insidies of the adversaries to refute the errors, to repel their attacks and to warn and exhort your faithful to persevere in the profession of the Catholic truths and never to allow themselves to be deceived and drawn into error. [23])

Thus he never received episcopal consecration. The Uniate seminarians were forced to go to Lviv for the ordination. [24])

Besides, Tsar Alexander II decided to use the Polish sympathies of Kalynsky as a means of destroying the Uniate diocese of Kholm. Before the Polish uprising of 1863 the government tried by "peaceful" means to separate the Kholm land from the Catholic Church. After the revolt, violent measures were employed to suppress the last Eastern Rite Catholic diocese in the Russian empire. Prince Cherkaski, president of the department of Uniate affairs in Warsaw, was an avowed enemy of the Ukrainian Catholic Church. He succeeded Muchanov and had been commissioned by the Muscovite government of Petersburg to undertake a decisive campaign against the Uniate Church and strengthen the dissident propaganda among the Ukrainian Catholic population.

[23]) Juris Pontificii, Vol. VI, pp. 388-9.
[24]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 528.

On April 21, 1863 Pope Pius IX sent a complaint to emperor Alexander II: "It is enough for your Majesty to recall Her own numerous authentical documents which were published under the domination of Her predecessors. They certify to an almost complete spolation of the ecclesiastical goods of the clergy, to the suppression of numerous monasteries of both sexes, to the promulgation of laws opposed to the authority of the bishops and the ecclesiastical discipline of he Church... It is enogh to recall the machinations and the endeavors to force, even by violence, millions of the Ukrainians to abandon the faith of their fathers, the confiscation of the numerous churches in order to consign them to the dissidents, the compulsion to raise children of mixed marriages in the dominant (dissident) religion and the prohibition of direct communication with the Apostolic See." [25]) The Pope recalled the promises made by Catherine and reproved severely the persecution of the Catholic Church in the Muscovite empire. [26])

The Muscovite chauvinist Prince Cherkaski saw that his predecessor Muchanov was too weak and human in dealing with the Uniate Church in the Kholm region. In his political shrewdness, he noticed that a direct transference of the Uniates to the Muscovite Orthodoxy was fraught with almost insuperable difficulties. He decided first to eliminate the Polish customs and mentality from among the Uniate clergy. To this purpose, he asked administrator Kalynsky to remove the organs from the Uniate Church, and to use the Ukrainian language in preaching and instructing the school children as well as sing anthems in Ukrainian during the Church services. He ordered several hundred copies of the Catholic "Vade-Mecum" (book of sermons) printed at Lviv and distributed them among the Uniate priests of Kholm land so that they might preach their sermons in the Ruthenian (Ukrainian). Administrator Kalynsky and all the Uniate priests, except 70 who were not Polish-minded, rejected these plans that came from Prince Cherkaski because they saw in them an attack on their Catholicism.

The offended prince resorted to another means to force these ritual reforms within the Uniate Church. He abrogated the privilege of patronage (jus patronatus) and invited the Galician priests who came in great number to the Kholm land, for all the Russophile "Sviatoyurtsi" were ready to "serve God under an Orthodox Tsar." The newcomer priests were even great Russian patriots than Cherkaski himself. Their Muscovite patriotism and "devotion' 'to the Orthodox Tsar were far stronger than their Catholic mentality. It is no wonder, that most of them passed to the schism eventually to please their "venerated" Tsar of Russia.

The abolition of patronage left the government free to install such priests were even greater Russian pleased the Tsarist officials. To ex-

[25]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 850.
[26]) A. M. Amman, Ibid., p. 528.

clude administrator Kalynsky's intervention, Tsar Alexander II published a ukase on June 30, 1864. whereby Kalynsky was deprived of his jurisdiction over the Khelm diocese and the Uniate clergy. All the ecclesiastical activity of the episcopal curia was placed under the control of the governmental commision at Warsaw. The imperial ukase decreed that henceforth no Uniate priest could be appointed to, or dismissed from, his parish without the consent of the said commission. [27]) Thus Kalynsky's hands were completly tied. The partisans of the schism were under the protection of the Muscovite commission. They were to be elected by the priests of the district. The administrator was forbidden to withdraw the benefices from the guilty priests. The Uniate priests were exempted from the jurisdiction of their coadjutor Kalynsky and subjected to the dictates of the anti-Catholic Muscovite commission.

By the end of 1864, the government deprived the diocese of the help and support of the Basilian monks by suppressing the remaining four monasteries of Kholm, Zamost, Bila and Lublin. The only monastery which escaped suppression was in Warsaw which was far away from the Uniate population, that it did not seem dangerous to the government. The monks were permitted to retire either to their monastery at Warsaw or to emigrate abroad. [28])

In the same year, 1964, thirty dissident churches had been erected especially in the Pidlachia region to increase the Orthodox activity among the local Uniate population. These new Orthodox churches had been built at the expenses of the Muscovite government. The newly-erected churches were to become the dissident centers of the Muscovite campaign against the Uniate Church in their districts.

Furthermore, the Muscovite government resolved to enslave the Uniate clergy by rendering it financially dependent upon the Muscovite state treasury. The government seized all endowments and legacies of the Uniate churches. The Uniate priests were assigned a yearly salary of 300-500 rubels which could be retired at any time by the government. This was a powerful means for turning the Uniate priests and their families into humble and obedient tools of the government.

When all these provisions were made the government also decreed that the Muscovite language be used by the priests in their administration and church services. A vigorous purge of the Uniate clergy was conducted by the agents of the government. All the priests who were unfortunate enough to incur the commission's disapproval, or were unwilling to follow the government's instructions, were mercilessly removed from their respective posts. Thus Father Deodat Smolynetz, professor of religion in the Kholm highschools, was relieved of his post because of his strong Catholicism. Administrator Kalynsky proposed another priest to replace him, but the government refused to approve the appointment of any candidates suggested by Kalynsky. The gevernment tried to appoint the Russophile priest from the Peremysl diocese, Hippolytus Krynitsky, for the post as rector of the Kholm seminary. Administrator Kalynsky resisted the governmental proposal however and the government did not insist. Kalynsky knew from the Apostolic nuncio at Vienna that

[27]) Julian Pelesz, Ibid., p. 851. A. M. Ammann, Ibid., p. 528.
[28]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 850-851.

Krynitsky was a doubtful Catholic. As rector of the seminary he would have been able to dispense much harm to the theological students by his schismatic propensities. Although the bishop of Peremysl denied Krynitsky permission to leave the diocese, the disobedient priest, who had been recommended to Prince Cherkaski by the Orthodox chaplain at the Russian embassy in Vienna, Michael Rajewski, left his diocese without any letter of dismissal and went to Kholm. Here Krynitsky, ignoring the opposition of his Bishop, Thomas Polansky, accepted the post of catechist in the Kholm High School from Prince Cherkoski. [29])

On December 26, 1864 Pope Pius IX sent an encouraging letter to John Kalynsky: "We learn, to our sorrow, how the Russian government is obstructing your work in the choice and removal of the teachers and superiors of the Kholm seminary. And you cannot appeal to the convention through the Apostolic See because the said government considers it a crime and threatens you with pains... Continue requesting the Russian government for freedom to send your seminarians to the Catholic university at Warsaw. If you cannot achieve this, then see to it that your seminarians secure an exact training in the fundamentals of the sacred sciences in your own seminary." [30])

The position of the Uniate Kholm diocese, grew worse daily. Administrator John Kalynsky tried desperately to save the Union, but the entire Russian governmental apparatus was bent on its destruction. The Muscovite oppressors did everything possible to displace the Union with their Orthodoxy in the Kholm land. Joseph Wojcicki, a Pole by birth and a questionable Catholic priest was ardent adherent of Cherkaski's policy and a bitter enemy of administrator Kalysky and his Catholic canons, for Kalynsky deprived him of all the posts which he had held during bishop Terashkewych's episcopate. Wojcicki's intrigues and denouncements caused a conflict between the government and the administrator. Finally on October 8, 1866, the supreme violence of the government struck him. Administrator Kalynsky was arrested by the Muscovite government and without trial, exiled to Wiatka with some of the canons of his chapter. Pope Pius IX publicly condemned the persecutions of the Ukrainian Catholics on July VII, 1864: "Numerous Catholics of the Eastern Rite have been drawn violently into the schism by deceitful machinations. What more? They are hindered from return to the Catholic Church as they would wish... Numerous Catholics from all walks of life, age and sex are being afflicted and exiled to the most remote lands." [31])

Pope Pius IX denounced the Muscobite action in an allocution of October 29, 1866 thereby notifying the Catholic world of the persecution of our Church by the Muscovites. [32])

A month after deportation John Kalynsky died a mysterious death and the rumor spread that he had been poisoned by the agents of the Muscovite government. [33])

[29]) Ibid., pp. 851-852.
[30]) Juris Pontificii, Vol VI, P. I. pp. 425-6.
[31]) Ibid., pp. 412-3.
[32]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 852-853. — A. M. Ammann, Ibid. p. 528.
[33]) Yak Ucrainci terpily za katolycku viru, Mundare, Alta, March 1936, p. 18.

I'D LIKE TO KNOW...

1. *Are Jehovah's Witnesses Christians?*

We must deny such a name to "Judge" Rutherford's fanatic sect. It is anything but Christian. A Jehovah's Witness Creed would sound something like this:

"Satan invented the pagan doctrine of the Trinity. Both Lucifer and Jesus are sons of God. There is neither an immortal soul nor a hell in which it can be punished. All governments, businesses and religion are the devil's creations. God's heaven has accommodations for only 144,000 chosen souls (which of course, are this sect's select leaders). All other faithful Witnesses of Jehovah will have their heaven upon this earth after Armageddon. Despite a dozen miscaculations the day of Armageddon is still right around the corner. Sunday schools and Mothers are tools of the devil. Smoking is a defilement forbidden by the Bible and blood transfusions an abomination condemned in the Acts of the Apostles."

How can such a sect claim to be Christian? It denies and destroys the most fundamental teachings of the Gospel, such as the Blessed Trinity, divinity of Our Lord, inmmortality of the soul, hell and heaven..

And yet there will always be crowds of simple, dejected, illiterate people who are hungry for God. In the mingled darkness and light of our world people that have not been properly instructed in the true faith, can easily confuse the blurred truth with the real truth and the tawdry copy with the precious original. That is the way the devil always works.

The fanaticism of this sect's followers is incomparably greater than any other known in the history and their blindness would require God's powerful miracle to cure. Their zeal in spreading the false maxims and distorted slogans taken from the Bible is worthy of a better cause than the dreams of Rutherford.

2. *I would like to know when a caesarian Section is permissible to a Catholic woman? I understand that it is not commonly used as it will limit the number of births. Does a tumor in the womb prohibit an operation? Also on the subject of ectopic pregnancies, I was informed by a Catholic nurse that it is not permitted to do an operation to remove the growth until it reaches a cerain growth which involves considerable risk to the mother as the tube may rupture. I am a Protestant nurse married to a Catholic and would like the answers to these questions. My husband informs me that premature birth could be induced if there was a chance of saving both mother and child providing she was suffering from toxemia which would be fatal if pregnancy continued.*

A Caesarian section is morally permissable anytime that serious medical opinion deems it necessary. It is certainly not licit merely to avoid natural delivery or with the intenion of limiting the number of children. But whenever condition exist which advise a Caesarian, no Catholic gynecologist would hesitate to perform the necessary operation. Your two questions concerning when a Caesarian should be performed are essentially medical questions and should be answered by a doctor, they do not come within the scope of a moral judgment. The Catholic nurse in question took the more severe view when she told you that the doctor must wait until the rupure or near rupture of the tube occurs before removing a tube containing an ectopic fetus. With the latest findings of eminent doctors on ectopics, it is a tenable opinion that the doctor need not wait till either the actual or immenent rupture. He must judge from his knowledge of medical facts and of the patient with whom he is dealing: first that the tube is affected by a dangerous pathological condition and secondly that the operation to remove it cannot be delayed without notably increasing he danger to the mother. When these conditions are realized as they often are in ectopic pregnancies, the doctor has the right to remove the tube, a consequence of the removal of the tube is the removal of the fetus which should be baptized immediately. This is not a direct interference with the fetus, it is the removal of a diseased organ and the consequent removal of the fetus is an indirect and secondary effect. Your husband is right that premature birth can be induced when the fetus is viable and has a chance to survive if such a procedure is necessary. The laws of the Church in these matters are based upon the divine law; they are not meant to place burdens on mothers; they merely protect the life of individuals and forbid direc killing. Many eminent doctors are now declaring that therapeutic abortions are unnecessary with proper parental care; it is just another example of a fundamental truth that good morals and good medicine coincide.

3. *My boy-friend is an Anglican, while I'm a Ukrainian Caholic. We would like to get married. But since he does not know anything about the Ukrainian Catholic Church and I don't know anything about the Latin, would it not be convenient for both of us to join some new Protestant Church? Would God not be just as happy to see me serving Him be it one way or another? Do you think He would have nothing to do with me for joining another religion?*

Here is the example of a girl blinded by her passion for a non-Catholic. She is ready to sacrifice her soul, eternal salvation and heaven for a man. What a fatal mistake!

Of course, God minds whether we serve Him in a true or false Church. As Catholic you should know that Christ started just one Church which is the Catholic Church. You should also know that all other churches were not started by Christ and therefore are not His, not even a part of His Church. He has nothing to do with them. They are Luther's, Henry's Wesley's etc.'s churches, but not Christ's!

How can a Catholic girl compare Christ's Church with a church started by men against Christ's will: *There shall be one fold and one shepherd!* (John: 10, 16), and still claim or rather fool herself that she can serve God as if she were serving Him in a true Church? Is black and white the same to you? It truth and falsehood the same?

Tear off the infatuating spell from your heart and you'll see the truth. Why fool yourself and lose your soul forever for the sake of a man with whom you cannot live longer than your life on earth? Does eternity mean anything to you? Then wake up and keep dear the precious gift of the true Catholic faith.

4. What is Polish National Church? Is it Catholic?

The Polish National Church had two origins. In January 1895 Rev. A. Kozlowski organized an independent parish in Chicago, Ill. He was consecrated at Berne in Switzerland in 1897 by an Old Catholic Bishop.

In 1897 Rev. Hodur organized another schismatic Polish parish in Scranton, Pa. These two organizers started two independent Polish Church united into one in 1907 after Kozlowski's death. Francis Hodur became its bishop.

The Polish National Church is Catholic in name only, because it admits evolution in God, denies that the Church of Christ is visible, rejects original sin, Confirmation, necessity of private confession, the reality of Christ's Body in the Blessed Sacrament, eternity of hell, etc.

In 1946 it united itself with the Episcopalian Church. At present the Polish National Church has four dioceses in the U.S.A. and one mission in Poland.

In 1953 it had 265,879 members and 156 parishes.

The Polish National Church began as a rebellion against the Irish Hierarchy within the Catholic Church in America. It is something like Ukrainian Autocephalous Church. At first its organizers demanded a control of the churches built by the people and the right to choose their own pastors. Their demands were turned down by the Latin Rite bishop of Scranton, William O'Hara. When they saw their petitions rejected, they rebelled and started a Polish National Church adopting worship in the vernacular, marriage of their priests, etc.

Today this Church is openly heretical.

(See: The Homiletic Review, April 1956, p. 552-560).

5. Who were the Gentiles, so often mentioned in the Bible?

In the Old Testament, the Gentiles were "the other nations"—nations of non-Israelitic stock, ignorant of the worship and customs of the Jewish religion. In the New Testament, the term sometimes has that same meaning; at times it is a synonym for "Greek"; and at other times it means "non-Christians."

6. Is it obligatory to finish the rosary once you have begun?

It is not necessary to complete the five decades unless one is bound by a promise or some other special obligation.

Bus driver: "No smoking, Mac."
Passenger: "I'm not smoking."
Bus driver: "You've got your pipe in your mouth."
Passenger: "I've got my shoes on too, but I'm not walking."

"Why do you roll your own cigarettes?"
"Because I have been unable to talk anyone into doing it for me."

GOD'S FIRST POEM

William F. Cummings

GOD is a Poet, you know. The Poet of all poets, and the best. For He Himself is His best poem.

But when He started writing poems in the human language, His first topic was His Sweetheart. Like human poets He simply couldn't keep the girl of His dreams out of His poems. So in the first book He ever wrote, called Genesis, in the middle of the third chapter, we find His first poem... on Mary.

This is what brought it about.

It was shortly after God made our first parents. You remember the story. He gave them a home in a place called Eden, in the midst of an exotic garden with trees of every Autumn hue and technicolor animals. But the joy of it all was the Presence of God Who walked about with them in the cool of the evening. We don't know what they talked about, except one evening God gave man the game of naming things. The birds, the parrots, the plumed egret; the cheetahs and owls and oryx. And finally the gem of all creation he named very simply: "The Woman".

It was a happy time for God and man. And God was glad He made Him. But now it was time to test man's gratitude. God remembered Satan, the one-time Prince in the court of heaven, who had failed the Angel-test and dragged an army of pure spirits into an abyss of flame. God hoped man would pass. There was a tree in the center of the garden, called the Knowledge Tree, the knowledge of good and evil. God told man and his wife that they could eat of all other trees, but the minute they ate of this one, they would surely die.

Now one day the Woman (her name was later changed to "Eve" when she became a mother) went off by herself, musing, and perhaps singing about the delicate shades of beauty in God's playground. Suddenly she stopped. There in the smooth moss-like grass lay a beautiful animal; the one her husband had named: "Serpent". When she bent down to pet him, he startled her by speaking:

"Did God tell you", he said, "that you couldn't eat the fruit on any of these trees?"

"Oh no," she countered, we can eat of any tree we like, except the one in the center of the garden. But if we eat its fruit, God said we'd die."

"But that's not true. You won't die. You'll become just like God."

Just like God. Wasn't that the cry that sent Lucifer to Hell? "Who is like to God?" screamed Michael, and a Prince of light tumbled down the chasms of eternity to become the Prince of darkness.

A tempting offer. A moment of hesitation. And the woman found herself gazing on the forbidden tree. A closer look, a trial touch, a little whiff of forbidden perfume, a sigh. And the sin.

"And she gave some to her husband, and he ate."

God's second creation had slapped His face. First angels. Now His men. And the black instigator of both rebellions was Satan. God must punish Satan. But how? What power should God raise up to humiliate this proud victor, and smash his scepter in two?

Mary was the answer. God's Sweetheart. The girl of His dreams, the mother of His Son, who, together with Him, would snap the neck of this crawling thief and bring man and woman back to Him. This would be the devil's punishment. This would be man's salvation. This would be the Poem of God.

So God sat down to His first poem. Only in poetry could He find the means of expressing so much by saying so little. And this message must be compact. He would need figures and metaphors to give the atmosphere of the sin and at the same time the promise of the salvation. He would need figures of speech common to the Hebrews for He would write it in their language. So He chose the Allegory.

Now then, what should He call the Devil? Why not use the same image the devil himself had chosen? Fine. God called the devil: "serpent", and hurled his punishment in snake-like fashion:

"Cursed are you among all the animals,
And among all the beasts of the field,"

He wrote.

The devil had made himself like an animal so his punishment would be in animal-like terms, and would signify all the more powerfully to the Hebrews his horrible degradation.

"On your bell shall you crawl,
Dust shall you eat,
All the days of your life."

So low in the scale of creation will he be that his humiliation will resemble the slimy movements of the very animal behind which he chose to hide. And all this will come about when Mary comes.

But what metaphor could He use for Mary? He would need an image for her to continue the allegory. Let's see. He had used the snake's name: "Serpent" for the devil; why not use Eve's name: "Woman" for Mary? Perfect. The first had mothered sin; the second would mother God.

"And I will put enmity
Between you and the woman"
He wrote.

This is the dust you shall eat. The fierce bloody dust of a battlefield. A war between you and Mary.

Between your seed
And her seed."

Your army will be like you: sneaking, crawling devils; while hers will be her Son. You will fight and and strike like a snake, lashing out against her with your poisoned tongue, but...

"He shall crush your head".

Her Son, Jesus Christ, will seal your doom as He hangs upon the Cross of Calvary.

"And you shall lie in wait
For His heel."

Yes, you will spit out your venom of whips and thorns and bruises as you see His heel crashing down on top of you, but they will only make His heel the harder.

And Satan, as you lie in the dust of the Cross, The Woman, my Sweetheart, shall place her Immaculate foot upon your squirming neck. And your victory at the tree of knowfedge shall become your bloody defeat here at the tree of the Cross.

Then God laid down His pen. He had written His first Poem.

(from *Perpetual Help*)

Teacher: "If one and one make two, and two and two make four, how much do four and four make?"

Pupil: "That isn't fair, teacher. You answer the easy ones yourself and leave the hard one for me."

May Divorcees Be Baptismal Sponsors?

By D. F. Miller

Problem: Does the Catholic Church permit a divorcee or a woman who is waiting for her divorce to become final to be a sponsor for a child's baptism? One priest told me that if a person did not have permission from the Church to get a divorce, she could not be a baptismal sponsor. But a neighbor of mine quoted another priest as saying that there was no rule of the Catholic Church forbidding a divorcee to be a sponsor in baptism. Which is the right answer?

Solution: As in many cases like this, both answers are correct if they are understood rightly. The law of the Church forbids Catholics to select as a sponsor for their child anyone who has committed a grave public offence against the law of God or of the Church, such as would make ordinary Catholics consider them unworthy to be a sponsor in baptism. The law does not specifically exclude divorcees from being baptismal sponsors because such persons may or may not be guilty of a grave public offence.

All informed Catholics know that it is a serious sin for any Catholic to institute proceedings for obtaining a divorce without first obtain- If the family, friends and neighbors of a Catholic divorcee all know that she sought the divorse without asking her parish priest to obtain the necessary permission of the bish -op, or that she did so when the per -mission had actually been refused, she could rightly be considered to have commited a great public offense, one that could be interpreted to make her unworthy to be a baptismal sponsor. However, even in this case, if the woman repented of her sin, made a good confession, and tried to repair her wrong-doing as her confessor advised, she would make herself eligible for being a baptismal sponsor.

All informed Catholics also know that the Church, through the bishop of a diocese, sometimes grants permission to Catholic wives or husbands to institute civil divorce proceedings when there is obviously no hope of a reconciliation between them and their partners, and when there is a grave reason for seeking the economic or legal protection that a divorce may give. A Catholic who has obtained such a permission incurs no moral guilt and no justified public stigma by actually seeking the divorce. (Of course such a permission never includes the right to attempt a second marriage while the partner is still alive.) But such a person, if she possesses all the other required qualifications, may be a sponsor for baptism.

Thus the first priest in our correspondent's problem was considering the case in which a divorcee had notoriously sought a divorce without the permission of her bishop and who had not repented of her sin. The second priest was considering the case of a divorcee who had permission to seek a divorce, or who had made a good confession and amends for having sought a divorce without permission. Thus explained, both priests gave right answers.

("The Liguorian")

UKRAINIAN CHRISTMAS EVE

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

UKRAINIAN immigrants who came to the United States from 1870 up to our days have brought with them cultural and religious customs which now have become an integral part of American culture.

Since many Ukrainian religious communities are celebratiyng their Christmas on December 25 according the Gregorian calendar, it's proper, we think, to let our readers be reminded of some of the Ukrainian Christmas customs.

Christmas is the greatest feast of each Ukrainian family. It has its traditional ceremonial which regulates its celebration.

Christmas starts with a "Holy Supper" celebrated at home on Christmas eve. The preparation for it starts in the morning of December 24, if Christmas is celebrated according to the Gregorian calendar, or on January 6, if a community follows the Julian calendar.

The lady of the house prepares 12 traditional dishes which consist of meatless foods. Meat and milk-foods are forbidden on that day, because Christmas eve is a day of *strict abstinence*.

At night the "master" of the house brings hay and sraw, covering the floor with straw and table with hay. The lady places a white tablecloth over the hay. The hay reminds the family of the hay in the manger of Bethlehem. An ornamental candle is placed in the middle of the table commemorating the star of Bethlehem.

The traditional supper begins with common prayer led by the head of the family, after which he gives

a *prosphora*, a piece of bread with honey at the same time extending his best wishes to each member of the family, greeting them with a Christmas greeting "Khrystos razhdayetsia"—Christ is born, to which they answer, "Slavite Yeho", Let's praise Him.

After the distribution of the prosphora the supper proper begins with twelve ritual dishes in honor of the twelve apostles. The "kutia"—boiled wheat with poppy and honey. "borsch"—special beet-soup, pyrohy"—boiled rolls filled with mashed potatoes, or cheese or cabbage, "holubtsi"—cabbage rolls and fish are the most important plates of the "holy Supper".

During supper "koliady" carols are sung in honor of Christ and His Virgin Mother. There are also groups of carolers going from house to house with a star singing the "koliady."

The supper ends with a prayer. And then the members get ready for church services.

HER SAINT

St. John, the Evangelist

THE SON of Zebedee and Salome, St. John was one of the four evangelists. That he was the favorite apostle of the Blessed Savior Himself there is no doubt. He is characterized as the disciple 'whom Jesus loved'.

He was perhaps the youngest of those to be called by the Master to follow Him. For he was only about twenty-five years of age when he left his fishing nets to associate closely with the Saviour.

So zealous did he become for the cause of Christ that Our Lord Himself called him and his brother James, the sons of thunder, He lived for almost seventy years after the death of Jesus and continued to preach the teaching of Christ to the very end of his life. His epistles and gospel are marked by the emphasis he places on charity and love, a lesson he learned so well from the Saviour.

What were the reasons, we sometimes wonder, why Christ chose John above His other apostles, for His special friend? No doubt, the first is because John loved Christ so much. The second is because he put into practice so well the teachings of Our Lord so that he became like unto Him. And the third one, upon which sacred writers agree, is because of his spotless purity.

It was St. John who at the last supper showed such affection for the Master by placing his head on the Saviour's breast. It was St. John, alone among all the apostles, who accompanied Christ during His suffering and stood beneath the cross upon which Christ died for the

world's salvation. It was John to whom Jesus entrusted the one He loved above all others, His Holy Mother. And when Mary Magdalen and the other devout women told the apostles that Christ's body was not in the tomb, it was John who was the first to arrive to witness the fact that Christ had risen as He promised.

Even to his extreme old age St. John continued to preach the doctrines of Our Lord. His favorite saying was "My dear children, love one another."

The feast of St. John should be the occasion of great rejoicing for all Christians. More than any of the apostles he shows us the sure way of reaching heaven, a deep love for Jesus Christ, and a deep love for the Mother of Christ.

ETERNALLY YOURS

F. M. Lee

THE YOUNG virgins have formed a group, now, in the Roman arena. Except for their clothing, they are very much like the senior high school girls, who are shining up that graduation ring every conscious and every unconscious moment, with happy eyes set on the great day in June. But there are no rings, and there will not be any great day in June for the young virgins here in the arena. They were quietly living along their Christian lives, when suddenly time ran out—time for living their Christian faith ran out. Now they have to die for it. Their faith is no different than the faith of the young high school girls in your parish, but now these young Roman girls must die for it. Thousands of eyes will watch them die. The people are already there, sitting forward rather eagerly, actually human beings, who have come out to see other, cornered human beings.

And the animals, the other animals the ones they keep in the cages aroung the arena enclosure, are watching, too. Starved for two weeks now, but soon they can sink their jaws into this delicate, living human flesh, and the little girls will be quite defenseless against the tearing, drooling jaws. God help them quickly be unconscious.

Of course, they do not have to die. If they just take a bit of incense, and burn it before that marble god, and deny the name of Jesus who died fifteen years ago over in Jerusalem, they will be as free as birds.

Rosalia is among the virgins. Rosalia, so made for youth and life and love. Maybe God will have some strong Roman soldier die for her. Or, maybe it is lawful to burn a little incense, because her father just did. Her father has gone over to the pagans. And see, the young girl on the edge of the group, she is leaving them, she is accepting the incense. . .she is burning it before the god of marble. Surely, now. Surely, now, it is all right to go along and burn a little incense. Except. . .that this is HER eternal happiness waiting out there on the arena sands, and there never can be anyone to walk out there and bring it back to her. Eternal happiness is out THERE, Rosalia, so walk out. . .look up at your Christ. He knows the fears, the human tears. . .walking, walking. . . youth and life and love are sweet, Rosalia, but just keep walking. . . Oh, Christ, take her quickly. Eternal youth, eternal life, eternal love.

New Year's eve. Old Year's twilight. We get to try it again.

Or did we try it at all last year? What was it? Incense before which gods? Time ran out on that one Friday, time for just passively being a Catholic ran out, and you had to take a stand on denying yourself meat at that banquet. You ate the meat, you, the strong man, and the little girls in the Roman arena turned themselves into torn, bloody meat for Christ. We, the living, get to try it again. We get a new year, in which to live our faith. The little girls had to die for it. It is the same faith. We are the underlings.

Eastman, the creator of the Kodak empire, sat in his penthouse, atop the Chicago skyscraper. His left hand rested on a series of buttons, electrical buzzers that could demand and produce from the outside world anything and everything to delight the heart of man. But Eastman's left hand was very cold, and Eastman was very dead, and Eastman's right hand held all the story, his own revolver. Before he took his life, he wrote a litte note, a curt little autobiography, a piteous paraphrasing of something Christ had said. The note ran: "I have had everything that life has to offer. Life has no more to offer, so I want no more life."

Christ had said, "For what doth it profit a man, if he gain the whole world, and suffer the loss of his own soul? Or what exchange shall a man give for his soul?"

In the twilight of the Old Year, we think of trying it again. And we gaze up from this reading to find Christ there, in the shadows. Christ with His scales, to weigh the conduct of our life against His indestructible words, "What doth it profit?" Wherein is the profit, to lie awake at night, hoping not to die before dawn, to die in one's sins? Wherein is the profit to have throttled off conscience, so that, in a blind bravado, we do not care if we die before the dawn? How went the exchange, when we traded out our peace of mind? How went the bargain, when we traded out our soul? Who, then, owns that soul tonight? And would that one take its place in hell? Who would? Who can?

If only you could really die away into nothingness. Then, it might be a trifling thing to hide behind the veils of marriage and turn love into a deliberately unfruitful lust. If only the children did not have to go on forever, if only they were not immortal, then it might be a trifling thing for triflers to deny them the poor, short span of human life. If only it were a trifling thing to walk today without peace of mind, and to lie down tonight, condemned forever. If only you did not have to go on forever. If you did not have to be alive somewhere a million years from tonight, and still go on paying, paying, paying. . .

For a sin that could have been forgiven in two minutes in the quiet of a confessional and a burst of burning sorrow.

Here, in the last shadows of the Old Year's twilight, let me study my profit.

So many things seem profitable, so many promise happiness. Throughout the day, we seem to drive on from one little gain to another. A bit more comfort realized. A taste sated, a thirst. Some work passed off to another. A compliment attained and laved in. A thousand little creature things, burning up our time and talent and energy, promising us happiness. Taking up all our day, and all our days, until they have all our life, and yet none of them seems to mention any happiness for the day after we die. They never talk about that. Only God can. Only God can dare mention the day after we die. Only God can talk about the sheer profit of eternal happiness. All the way back to the catechism, then. Know Me, love Me, and serve Me, and I shall so drown you in love and happiness for all eternity that you shall forget the tiny inch of time, the tiny inch of suffering on earth, when you won these endless centuries of bliss.

Here in the quiet, before the world gets at me again, and fools me again, let me plan my happiness. I was born to be happy, and only sin can make me sad. Only sin is sad. Sin is the only sorrow, because it, alone, cannot be turned into joy. Poverty and sickness and heartbreak and bereavement and loneliness are sorrows, but they all can be turned

into joy. For Christ and Mary were all those things, poor and lonely, heart-broken and bereaved, and I, so poor and sick and ungifted upon the human scene, can have the quiet happiness of Christ and Mary, if only I do not tear God and His peace out of my heart.

But how about February, and March, and the time to come? Will I still feel this way? Will I still be working at this kind of happiness I work all year so I can take two weeks off for vacation, and now I am asking myself if I will work at my faith a couple more years so I can take eternity off.

Another thing that worries me. Everybody in hell wanted to go to heaven. Nobody wants to go to hell. Just what happened? Maybe they thought that some priest or nun or mother or angel was standing behind them, and would take care of all that for them. Nobody is worrying about me tonight. Nobody. Nobody, And the people in hell wanted to go to heaven just as I do. They just didn't do anything about it. They wanted something else more than heaven, and it turned out to be hell.

The streamliner was an hour out of Detroit. The litter, human and otherwise, of long travel, lay strewn about the lounge car. We had formed a little tete-a-tete group in one corner of the car. To while away the time, we agreed that each should suggest what he thought the best mental attitude for the next twenty-four hours, if we knew that an atom bomb would destroy us all at the end of that time. Our discussion never got beyond the young man who led off. With a self-assured sophisticated smile, he flattened us all by this solution:

"I'll worry about tomorrow when it comes."

At first blush, and last blush, a quite insane answer. Here, we had agreed that we were all to be bombed out of existence the next day, and still, our young hold-out planned to play in the clay of this world till it blew up in his face.

But are we less foolish? Who promised that poor sensual side of us even twenty-four hours, and yet, perhaps we still put off the conquering of temptations till some to-morrow. When will we face the fact that heaven is not a gift, but a reward for DOING something? God had to test us someway, and He decided to leave it up to our body, as to whether the soul would go to hell or not. Cry as we will about being weak, that will not change the facts. There is a test going on. We all want to go to heaven, but we will end up wherever the body drags us to, the heights of heaven, or the rocks of hell.

And who promised that selfish side of us twenty-four hours in which to grow unselfish? Nobody will ever need a prayer more than the selfish. Nobody. Their design for living is 'me first.' The grammar is bad, but the tragedy is fatally worse. Their poisonous attitude reaches out into every action, every decision. Always planning ahead to have everything come out their way. Always ringing out the last drop of satisfaction from every situation. Their lives are a living denial of, a perpetual challenge to the most basic platform of Christ's doctrine, Christ's blueprint for ever getting to heaven, namely, taking up the cross and denying oneself. How well and how long such a one had better sit in the Old Year twilight, and swear to himself that he shall become selfish for his soul, even as he has been selfish for his body, for his will, for his way. It is a task for giants, or for a weakling with God at his arm.

Of course, there is no tomorrow. There is just a series of todays.

On one of those todays, you die.

It is late now. The New Year will soon break from out the shadows. The young virgins, the millionaire Eastman, the lad on the train, have all told their stories. And someday your story will be told. In a few years, death will have claimed most of us who read these lines, and people will begin to forget how we looked, how we talked, how we laughed. The inevitable wall will rise up between the living and the dead, between the living and you, the dead. Your wife, your husband, your children must begin calculating how to live without you. They loved you, indeed, but you are out of their plans now. The story never changes. Your own last will, the laws of your state, will take away every penny you had. And you worked all your life for that. Just what did you save for yourself? For YOU?

When it is all over, and the seasons have laughed and wept and sported about the fields above your grave for many a year, what if someone could come upon that last cradle of your body, find that casket, and reach in to take up the handful of dust that was you? Will you care? Will you laugh as you look over God's shoulder, and then be swept away into the delightful social calendar of the courts of heaven? Will you care about dust when you have God? Or shall it be a cruelly valuable handful of dust? And will you look up a moment from the infinite torture of hell, to know that a flurry of wind has just caught up and spun to the four corners of the earth the priceless handful of dust, once your body? Gone, into nothingness, and you must go on, paying that, for all eternity. How was the gain? How the profit?

Oh man, look long into the twilight shadows, until you see gazing back at you the burnt, shocked, hopeless eyes of someone who once lived exactly as you are living tonight, of someone in hell, who gambled on a tomorrow, and lost. Ask him what he would give for five minutes back on earth. Ask him what he would do. You have the five minutes. Remember, you could have spent them on your knees. You could have thanked God for letting you live long enough to be making the greatest act of sorrow in your life. It could mean eternal happiness, no matter what has happened in the past. Five minutes. Remember, you are responsible for them. You will know it eternally.

If, tonight, with all authority, you could find your way into hell, and tell some poor damned soul that he is to be freed in fifty years, he might well cry out:

"Fifty years! If your message is true, I don't care if it is fifty-million years. So long as this will end. Do you know the very hell of hell? It is to be without a reason for counting days and years. There is no calendar in hell. It goes on. But now I shall count again! Fifty years, and then eternity will be just beginning!"

But no such messenger will even find his way into hell. They can all forget how to count. No wonder that the terrible word "eternity" has sent legions of the most brilliant, gifted minds and personalities into monastic cells, despising as dirt whatever the world had to offer, and fearfully readying their souls and accounts for the crack of doom.

And now the New Year is trembling at the threshold. Fifty years! Will you count them as a Catholic, walking out in the New Year to your obligations, to your duties, to your prayer and kindness and love? Will you take your place with the lion-hearted your girls, those other Christians in the Roman arena, who believed as you do tonight, and went

out to die for it? And at the end, eternity will just be beginning!

You have the greatest gift in the world tonight—you are alive. Perhaps you can write "failure" behind everything you ever tried. Perhaps you are alone in some rented room and nobody knows or cares whether you go on living or not. Maybe the Catholic solution to some problem in your single or married life seems to have beaten you down into the dust, and you crawl and choke and weep and hate the falseness of your position. Or maybe, from your sickbed, life seems a foul, obscene, pitiless joke.

But you are alive tonight, and you can still have it all! Eternal youth, eternal life, eternal love! God made you for it. Reach for it. It is all that anyone will even need, and you can still have it all. Walk out and clasp it with fingers of steel, and never let it go!

And a Happy New Year! Millions of them, eternally yours!

MERRY CHRISTMAS

To a Recently Rereaved Person

Sadness is your lot this Christmas Day,
So full your thoughts of one God called away.

But sharper pain your loneliness would bring
Did you not know the Christ-Child's comforting.

Through warm bright inns the merry laughter rolled
When He was thrust into the dark night's cold.

But there He holds His trust with all who grieve
Their hearts with heaven's promise to relieve.

O may you share the joy His stable gives
In Whom you know your lost beloved lives.

CHILD JESUS APPEARS TO JOSAPHAT

Josaphat Kuntsevych, the most illustrious Ukrainian martyr, said his daily Liturgy (Mass) with an extraordinary devotion. From time to time he rose into the air, falling into ecstasy and remaining several minutes miraculously suspended in the air. Pious souls often saw him surrounded by angels and heavenly lights. When Josaphat turned to the people with the chalice at the end of the Mass to bless them, frequently the congregation saw the Child Jesus as He rose from the chalice and blessed the people while at Josaphat's side stood an angel clothed in the vestments of a deacon.

UKRAINIAN CATHOLIC METROPOLITAN IN CANADA

Canadian Press reports that Pope Pius XII created a Ukrainian Catholic ecclesiastical province, metropolis, for the Ukrainian Catholics living in Canada.

Bishop Maksym Hermaniuk CSsR., exarch of Manitoba, was appointed as first metropolitan of the Ukrainian Catholics. The metropolitan see will be in Winnipeg, the oldest Ukrainian bishopric in Canada.

Metropolitan Hermaniuk was born in Western Ukraine on Oct. 30, 1911. Upon the completion of high school he entered the Eastern Branch of the Redemptorist Congregation, finishing his theological studies in Belgium. He graduated from the Louvain University with the title of "Magister Aggregatus" of theology in the same University.

In 1948 he came to Canada, being appointed as Vice-Provincial of the Ukrainian Yorkton Vice-Province.

In 1951 he became auxiliary bishop to the late Archbishop B. Ladyka OSBM. On Nov. 19, 1956 his appointment as metropolitan for all Ukrainian Catholics of Canada was announced in Ottawa.

The metropolis will have three suffragans.

The Holy Father showed a great affection for the Ukrainians by creating a Ukrainian metropolis in Canada while the Red Muscovites (Russians) have cruelly destroyed the Ukrainian Catholic metropolis in Western Ukraine by jailing and deporting to Siberia all Ukrainian Catholic Bishops and hundreds of priests who refused to betray the Catholic Church and join the Muscovite orthodoxy.

The Catholic Church has many Rites. The new Ukrainian metropolis in Canada is the first Eastern Rite Catholic metropolis to be created in the lands of the Americas.

SCIENCE SHOWS THE WAY TO BE HAPPY

There is no human being that would like to be unhappy. Our hearts crave for happiness and contentment. We cannot help it...

ARE YOU REALLY HAPPY? I am not talking of the raptures that all of us feel now and then. I do not mean that you must have a life with no dark moments. Such life can be achieved only by the blessed in heaven.

I ask you whether your life as a whole, day after day, gives you a sense of satisfaction that is more than simple contentment or resignation to the inevitable. Do you enjoy living and working right now or do you live with hope for a better future, "when you grow up", "when you get married", "when you get a better job" or when you go to heaven.

The best way to secure happiness is to do what God wants us to do right now and to do it the best we can. Do not worry about your future. Leave it to God. He loves you more than you think. Do everything to please Him and He will make you happy every moment of this passing life.

The ETERNAL PURPOSE

MAN is a creature subject to the moods and tides of the moment. What is fashionable today may be discarded tomorrow. We are easily influenced by the trends of thought around us. The customs and traditions of the locality in which we live have a tremendous bearing upon our lives. Things present press upon us from every side. World events appear as our local newspaper headlines. What happens on the other side of the globe reverberates to the social and economic life of our own little circle.

In last decades life has been accelerated almost beyond imagination.

Because we are subject to the pressure of present things we are apt to lose sight of the fact that God is the God of eternity and at the same time One who has a plan and purpose for his world. Because of this fact we must bear in mind that He works in his world towards the fulfilment of his purpose. Nations may rise and nations may crumble but in the stream of human history there is an eternal purpose.

We are prone to think in terms of race, ancestry or geographical boundaries but God is no respecter of persons. He has made of one blood all nations of men to dwell on the face of the earth. It is His will that all men should repent and come unto a knowledge of truth. In a word of manifold and sundry changes satisfaction and security is to be found in the eternal God through his Son Jesus Christ. God has come into his world in the person of His Son. He has spoken and acted on behalf of the stream of history. Men and nations may reject or frustrate the will of God but in spite of this He reigns supreme. He is sovereign ruler of this world. When we are faced with fears and perplexities we need to have a vision of the eternal God and be assured that a Divine order is being worked out in the turmoil of our world. God hath spoken in his Son. It remains for men to acknowledge the Lordship of Christ and to ally themselves with his cause.

Have You Many Friends?

MICHAEL SCHUDLO CSSR.

A MOMENT of thoughtlessness can destroy the best of friendships. Is it easy for you to make new friends and to keep the old ones?

You spend years of study before you can read fluently. You must learn how to make friends with the people with whom you live or work. You can't have lasting friends unless you acquire certain qualities.

1. Be *sincere*. No one likes people who try to appear to be something that they are not. They usually hide their feelings by trying to make a good impression. They can't make real friends, because people do not know what they are, what they think or what they want. How can you make friends with people you don't know?

2. Be *disinterested*. Some people are not sincere in their motives for friendship, because they are more interested in what they can get from you than in you. Social climbers are like that. They want friends who can do something for them. Once they become convinced that there is nothing to be gained from a friendship, they drop it.

3. *Keep secrets*... You won't have lasting friends unless you know how to keep secrets. Confiding troubles and hopes is one of the reasons why we need friends. If you betray confidences, you will lose your friends.

4. Be *generous* with your friends in good advices, time and, on occasion, in money. Unless you know how to sacrifice yourself for your friends, you won't have them; for friendship means a generous giving of yourself, your energy, time and understanding.

5. Put your heart into your friendships. Love identifies you with your friends and makes you feel their joys and sorrows as if they were your own.

6. Friendship is a partnership, because it involves at least two people. It must be satisfying to both parties, each must get something from the other, because if all sacrifices and efforts come from one party, your friendship will not last long. There must be an *even take-and-give* in a true friendship.

Long-standing friendships are the most important. But casual friendships are important, too.

If you have trouble in making or keeping friends, examine your own personality, your ways of dealing with others. You can change yourself, if your ways hurt them. Thus you can become a better friend and have more friends if you want to... It's worth trying. It's up to you.

Sin--Mortal, Venial, Sacrilege

By ALPHONSUS THOMAS, C.Ss.R.

THE very mention of the word *sacrilege* carries with it such an idea of irreverence and malice that it seems to be a common impression that a sin of sacrilege is always more serious than any other sin. This naturally results in the belief that there are three different degrees of sin—venial sin, mortal sin and sacrilege.

It is true that there is a special irreverence towards God involved in a sin of sacrilege, because it is a violation of something sacred, of something dedicated to the worship of God, whether that something be a place, person or thing. But that doesn't mean that such a sin is always more serious than a mortal sin. A sin of stealing is a sin against the virtue of justice, and it may be a mortal sin or it may be a venial sin. Wishing harm to another person is a sin against charity, and it, too, may be a mortal sin or a venial sin. Likewise, the sin of sacrilege is a sin against the virtue of religion, and while ordinarily it will be a mortal sin, it may at times be a venial sin.

There is a sin of sacrilege when a sacred place, such as a church or chapel is violated, for example by using it as a night club. While it would also be a sin of sacrilege to injure a cleric or religious deliberately, it is not hard to imagine the case of someone striking a cleric, but not severely. In such a case the sin would not necessarily be mortal, unless it were committed out of contempt for the clerical state. Certainly the unworthy, and consequently sacriligious, reception of any of the sacrament would be a very serious mortal sin. On the other hand the irreverent treatment of some of the sacramentals, stealing something belonging to the church, and the like, need not always be mortal. The person who uses a blessed candle to prop open a window would

CHRISTMAS GREETINGS

Best wishes and congratulations to all our Dear Readers. God bless you. May the Child Jesus and His Immaculate Mother reward you for your generous contributions and work for our monthly. By propagating good Catholic reading you become a missionary of Christ and a herald of His Kingdom on earth.

Now, Christmas is drawing near. Are you at a loss to find the right Christmas gift for your friend or relative? They deserve something more than the common hosiery, nektie or book.

It must be a gift that will give pleasure not just for a few days, but all through the year.

Is there a better way to express the true spirit of Christmas and perpetuate it, than by a gift subscription to this Ukrainian English monthly "THE REDEEMER'S VOICE", which month after month brings you "news" about Christ, His teachings, His Church, etc.

Why not make your friends profit by the articles which you find so interesting in our magazine? Just sit down and send an order for your friend, neighbor or relative. It's only two dollars a year.

Thank you. Best wishes...

The Editor.

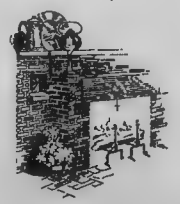

violate something sacred, but his sin would not be serious. And the boy who steals a quarter from the collection basket, or a bouquet of flowers off the altar, would steal something belonging to the church, dedicated to the worship of God, and so commit a sacrilege, but he would commit a venial sin, not something much worse than a mortal sin.

Everything that is dedicated to the worship of God, no matter how small or unimportant it may seem, deserves to be treated with respect. Children should be taught such reverence from their earliest years. At the same time, nobody should be taught falsely to believe that anything is a mortal sin which is not mortal lest, through his mistaken conscience, he willingly consent to something he believes to be mortal and thereby endanger his eternal salvation.

("The Madonna")

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m

МОЛИТОВНИКИ

З Нами Бог—четверте видання, 512 стор. друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. В Чорній опр. $3.00
в білій оправі $3.50
в шкірі $4.00

Прийдіть до Мене—в укр. і англ. мові, 128 стор., дуже гарно оправлений. Ціна $1.00

Дорога до Неба—молитовник, має 136 сторін, тільки в англ. мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі $1.25
в білій оправі $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

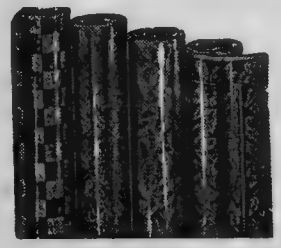

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І .Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассиси	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

СІЧЕНЬ Yorkton, Sask., Canada JANUARY, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20п. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Намірення Апостольства Молитви на Січень		1
З Листів до Редакції		4
В Різдвяний Час	о. д-р. Василь Лаба	13
Дух Чину Пресв. Ізбавителя		15
Релігія Єгипту	о. М. Шудло, ЧНІ.	21
Перша Укр.-Катол. Митрополія в Канаді	о. С. Іжик	24
Дитятко Ісус Опам'ятує моїх батьків	М. Щ.	28
Хотів би я знати?		33
Хто такий Негру?		35
Вавилонська Вежа		36
Сміховинки		38
That New Year's Resolution	Rev. M. Bochnewich	39
The Epiphany		41
Destruction of Kholm Diocese		42
Keeping Company with non-Catholic a Sin?	Donald F. Miller	46
Should Your Reading be Censored?	Donald F. Miller	48
I'd Like to Know		53
Ceremonies of Baptism	Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.	55
Return of Eastern Rite Christians	Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.	59

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 1. ЙОРКТОН, САСК. Січень, 1957

УСІ КАТОЛИКИ ПОВИННІ МОЛИТВОЮ Й ПРИМІРОМ СВОЙОГО ЖИТТЯ УЛЕГШУВАТИ НЕЗ'ЄДИНЕНИМ ПОВОРОТ ДО КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Наміреннія Апостольства Молитви на місяць Січень потверджене й благословлене Св. Отцем

ХРИСТОС оснував одну Церкву й молився "щоб усі були одно" (Ів. 17, 21); нажаль сьогодні на 900 мільйонів християн тільки 470 мільйонів належить до правдивої Христової Церкви, 200 мільйонів є нез'єдинених, 200 мільйонів різних протестантських сект, 50 мільйонів англіканів.

Чому ці християни не вертаються до Католицької Церкви?

Розділ в Церкві викликали різні причини:

1) Відлучення Сходу (т. зв. схизма) від католицької Церкви збулося в XI. віці. Зачалася тим, що між Сходом і Западом повстали різниці: взаїмне недовір'я, інший спосіб думання т. зв. "ментальність", а ці різниці існують і сьогодні. З бігом часу пропасть між Сходом а Западом поглибилася. На це складалися також політичні причини; спочатку значення Царгороду, що уважав себе другим Римом, опісля значення Москви, яка вважала й уважає себе третім Римом. Внаслідок довготревалого розділу нез'єдинені зжилися з цим відлученням, привикли до розділу. Схід і Захід живуть окремішнім життям.

2) Наука протестантів—що поділені на множество сект—дуже відбігає від католицької віри. Протестанти заперечують багато правд католицької віри, не мають священиків, зо св. Тайн мають тільки хрещення і подружжя. При тім дуже упереджені до католицької Церкви, до св. Отця, до почитання Преч. Діви Марії.

Всі нез'єдинені (т. зв. православні) і протестанти закидають католицькій Церкві гордість, себе тільки уважають за правдиву Церкву. Всім їм дуже трудно признати найвищий непомильний уряд Римських Архиєреїв, як основу єдности в навчанні й управі Церкви.

В послідніх часах слідна між деякими протестантами, а з окреема між англиканами, менша відраза до католицької Церкви, шукання єдности в так званім екуменічнім русі. Нез'єдинені (т. зв. православні) загально уважають, що розділ Церкви є проти волі Ісуса Христа і повстав в наслідок людських гріхів. В послідніх часах т. зв. московська православна церква, що зовсім залежна від безбожного большевицького уряду і цим урядом удержувана та йому сліпо віддана, піднесла, за наказом Москви, сильний наступ на католицьку Церкву, а зокрема на українську католицьку Церкву.

Що повинні робити католики? Вони повинні старатися якнайбільше улегшити нашим братам поворот до католицької Церкви,

щоб відкинули поділ, що наче страшна спадщина тяжить від віків, а щоб приступили до злуки з католицькою Церквою. Яких засобів треба вживати?

1. МОЛИТВА це наймогучіший засіб поєднання.

Тут можна застосувати слова св. Євангелії: "Цей рід не проганяється хіба молитвою і постом" (Мат. 17, 21). Тільки всемогуча Божа ласка може поконати незгоди, роздори, упередження, ненависти, що походять з розірвання єдности. Цю Божу ласку ми можемо виєднати нашими молитвами. До злуки всіх християн в одній Церкві дуже далеко, страшні перешкоди. А проте Христос цього бажає, "щоб усі були одно" (Ів. 17, 21). Ласку повороту в наших нез'єдинених братів до одної Христової Церкви можемо виєднати нашими молитвами. Св. Отець Пій XII в своїй енцикліці (Містичне Тіло) пише: "Що нажаль много заблудило від католицької єдности... це сталося не тільки тому, що вони самі але що також вірні християни не заносять горячіших молитов до Бога за цю справу".

Та чи ми дійсно віримо в конечність і велику успішність молитви в справі з'єднення? Може мильно представляємо собі, що поворот нез'єдинених станеться через дискусії, диспути, розмови, чи через полемічні твори,—що по більшій части більше нищуть ніж будують, бо писані без любови. Загально занадто довіряємо тим людським середникам, що зовсім не поконують спротиву нез'єдинених. Приступлення до правдивої Церкви є виключно Божим даром, і якщо Небесний Отець не притягне нез'єдинених, вони не прийдуть до єдности. Є много католиків, які думають, що справа з'єднення є справою "спеціялістів" богословів, Єрархії, а не вірних, тому мало моляться і не приписують молитві великого значення. Тимчасом научні твори богословів, полемістів є лиш помічними середниками, щоб довести до єдности, а цю єдність завершить у своїм часі Бог, а не люди. Молитва має всі людські старання про єдність попереджати, їм товаришити і їх звершити. Бог, бачучи наші молитви, наші бажання, наше добре внутрішне успособлення, а також брак успіху наших старань, доповнить те, чого наші змагання не могли довершити.

Молитва не є одиноким середником, щоб зискати єдність, але є середником основним, з усіх наймогучішим. Про це ми повинні бути глибоко переконані. З повним довір'ям благаймо Всевишнього, щоб Він послав народам ласку з'єднення. Цій ласці приписуймо кожний успіх у з'єдиненні. Пам'ятаймо, що наші молитви властиво не є нашими, але Ісуса Христа: Він молиться в нас, в поодиноких клітинах (частинках) і в цілім Своїм містичнім Тілі, що є св. Церква. І ми молимося в Нім. Звідси походить успішність наших молитов.

Ми католики молимося за єдність Церкви і некатолики за це моляться. В нашім богослуженні є часті молитви за єдність віри, з'єднення Церкви, ці молитви є і в книгах нез'єдинених. В січні кожного року уладжуємо унійні тижні; це роблять також деякі протестанти. Так разом молячися, всі стараються ввійти в Божі замисли, пристосовуватися до Божої волі, що певно хоче, щоб усі були одно. Так усі християни, молячися з Христом і в Христі за єдність, творять через Христа певного роду єдність. Розуміється, така єдність у молитві ще не вистачає і треба старатися про зовнішню єдність і за неї молитися. Однак в молячімся Христі деяк усі лучаться, молячися в Його наміренні, щоб усі були одно, тим піддаючися Божому діянню, що їх склонює до дійсної зовнішньої єдности, як цього бажає Христос, щоб усі були під проводом одного пастиря в особі наслідників св. Петра. Що більше, ми всі будемо одно з Христом, то більше будемо одно між собою.

II. Взір християнського життя

1. З молитвою за єдність Церкви лучім примір доброго життя. Християнське життя своїм приміром потягає. Христос каже: "Так нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб бачили ваші добрі діла тай прославляли Отця вашого, що на небесах" (Мат. 5, 16). Нехай поведення католиків буде дійсно християнське, щоб відлучені від Церкви братя, бачучи їх добрі діла, захоплені красою правдиво християнського життя, приступали до з'єднення з Церквою, що формує совершенних християн. До цього завзивають слова св. Павла: "Будь взором у слові, в житті, в любові, в вірі, в чистоті" (І. Тим. 4, 12). Католики мають бути тим світлом, що розсилає ясні лучі незіпсованої правди й взірцевого життя. Та нажаль що бачимо? Зле життя католиків стримує відлучених від єдности. Нез'єдинені, бачучи життя католиків, мусять собі казати: вони не ліпші від нас, їх церква каже, що тільки вона правдива, а вона не робить людей ліпшими, їх віра не впливає на їхнє життя, вони з імені християнами, а по ділі йдуть за засадами цього світу. Це є одна з найбільших перепон з'єднення. Тому нехай католики дають примір правдивого християнського життя. Пам'ятаймо на слова св. Духа: "Старайтеся не давати братові образи або згіршення" (Рим. 14, 13) і "Горе світові від згіршень" (Мат. 18, 7).

2. Взаїмна Любов притягає.—З усіх прикмет, що ними повинно визначатися життя добрих християн, найважніша є чеснота любови. Св. Іван Євангелист на старості літ раз по раз повторяв одну й ту саму науку: "Дітоньки, любіться між собою". Його учням уже сприкрилося те саме слухати і раз спитали його: "Учителю, чому ти все те саме нам повторяєш?" А він відповів: "Бо це є Господня заповідь, і якщо її заховується, це вистачає". А чому так? Св. Павло відповідає: "Хто любить другого, сповняє закон" (Рим. 13, 8). Христос сказав: "По тому знатимуть усі, що ви мої учні, як матимете любов між собою" (Ів. 13, 15). Погани, що бачили ту взаїмну любов перших християн, з подивом кликали: "Дивіться, як вони між собою люблять!" Чи сьогодні можуть нез'єдинені так само говорити, дивлячись на життя католиків?

Католики повинні виявляти любов некатоликам. Відлучення від Церкви є звичайно наслідком відчуження умів. Нехай католики поступають в дусі щирої любови, не показуючи своєї вищости, нехай покинуть упередження, стараються ліпше пізнати спосіб думання нез'єдинених, нехай ними не погорджують, нехай привикають думати, говорити дійсно по-католицьки, і нез'єдинених нехай обіймають християнською любов'ю. Христова Церква не є народна, але понаднародна, ані східня ані західня, ані латинська

ані грецька, але католицька, вселенська.

Місійне наміреня на Січень: За священиків і вірних в Китаю, що за віру дуже тяжко терплять у в'язницях і таборах примусових робіт.

Місяць Лютий: Апостольство молитви: Щоб вірні спомагали інституції, засновані для збільшення священичих покликань.

Місійне наміреня: Щоб Церква могла спокійно працювати в Північній Африці.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

"ЧЕРЕЗ РЕШЕТО"

"Вістник" укр. автокефалії в Канаді, з дня 1 грудня 1956 р. знову накинувся на українців католиків і їхню Церкву. На всі його напасті та наклепи можна б відповісти одним реченням: "Не свідчи ложно проти свого ближнього!"

Ми негодні відповісти на всі наклепи, але відповімо на головніші, бо, щоб відповісти на всі напасті "Вістника", треба б присвятити йому багато сторінок Голосу Спасителя, а в нас нема на це місця.

1. Іконостас

І ось найперше "Вістник" у своєму фальшиво-пропагандивному "запалі" закидає замойському Синодові, що відбувся в 1720 р., що Синод звелів викидати іконостаси!

Панове, майте міру! Я вже раз відповідав Вам на цей наклеп і Ви вже виправдувалися. Знайте, що Рішення Замойського Синоду навіть не згадують про іконостаси! Як можете таку ряну брехню приписувати Отцям Синоду та їх рішенням? Чи Ви бодай переглянули рішення цього Синоду?

Рішення навпаки наказують зберігати всі наші звичаї і обряди. Отож і велять зберігати іконостаси, без яких літургійні відправи не можуть відбуватися так, як повинні.

Не приписуйте цілій Церкві поодиноких і невторопних починів деяких її служителів, яких Церква зганила та заборонила їм викидати іконостаси.

2. Тихі Служби Божі

Синод дозволив правити читані Служби Божі для вигоди народу. Чи в тім є щось злого? Чи Церква не має права видавати розпорядки, яких вимагає духовне добро її дітей? Чи краще мати одну співану Службу Божу, на яку всі люди негодні прийти, чи краще дати їм нагоду вислухати іншу тиху Службу Божу ніж зовсім не бути на Службі Божій?

Що ліпше? Відповіжте!

3. Тираменні хрести

Не розпадайтеся за тираменними хрестами, бо вони не такі українські, як Ви намагаєтеся представити своїм незрячим читачам. Скажіть, скільки наших православних церков у Києві мають тираменні хрести? Ні одна! Має його тільки одніська церква, що вже за московської окупації збудував у Києві московський князь, якого імени зараз не пригадую собі.

Якщо б тираменний хрест був "іскренно" український, то його мала б церква Св. Софії і інші. А бачите, що не мають! Погляньте на знимки київських церков і не кричіть на своїх Братів українців католиків і не обманюйте своїх читачів!

Тираменний хрест завівся в Західній Україні та на Закарпатті з поширенням москвофільства. Я особисто не маю нічого проти тираменних хрестів. Навпаки ношу тираменні хрестики на своїй блюзці. Але робити з цього бучу українцям католикам не має жадної рації, ні сенсу, хіба щоб дурити своїх читачів і цькувати їх на Братів католиків.

4. Целібат

Не пропадайте за женячкою! Великої шкоди нема, коли Церква її скасувала. Не беріть цього за зле католицькій Церкві, бо інакше одночас осудите й православну Церкву! Та ж ось що каже Св. Павло: **"Єпископ має бути... муж одної ЖІНКИ"** (І Тим. 3, 2). Гей! А чому ж Ваші Владики нежонаті? Та ж це проти виразного наказу Св. Письма!

Бачите Церква, навіть православна, змінила цей припис, бо часи змінилися. Це був тільки дисциплінарний припис, не догма віри. Церква ж може змінити дисциплінарні приписи, як це вробила з приписами, що забороняли християнам їсти душенину і кров. (Дії: 15, 20).

Отож не мішайте гороху з капустою, дисциплінарних приписів з вірою. Дисциплінарні приписи Церква віддавна змінляла, достосовуючи їх до вимог часу. Віра ж залишається незмінною!

5. Пацьорки

Пацьорки, пацьорки, як ви колете в очі наших автокефальних Братів! Чому Ви, Панове, не назвете вервиці "вервицею" або чотками, як її зве наш Тарас Шевченко.

Скажіть, чи знаете, що вервиця була завжди в уживанні у Східніх монахів, хоч інакше її відмовляли? Якщо була та є в ужитті у Східній Церкві, то чому докоряєте своїм Братам католикам? А що її відмовляється так, чи інакше, не має значення. Вервиця залишається вервицею! Розумієте? Напишіть до котрогонебудь православного монастиря на Сході і спитайтеся, чи монахи Сходу вживають вервиці. Побачите, що відповідять вам!

Я сам особисто бачив православних монахинь на Волині в 1938 р., що мали довгі вервиці за поясом. Чи вони теж неправославні, бо вживають вервиці? Відповіжте на це в свому журналі!

6. Священичі ризи

Оскаржуєте укр. катол. Церкву, що вона прикроїла священичі ризи на **латинський лад.** Чи Ви, Панове Редактори, взагалі коли бачили латинські ризи? Чи знаєте, як вони виглядають? Між нашими і латинськими ризами є така подібність, як між носом і кулаком. Але що ж робити? Ви готові написати в своїм журналі, що кулак і ніс однаково виглядають, ба й що ніс прикроєно до кулака! Так, правда, що так?

Нехай Ваші читачі підуть до латинської церкви та самі подивляться, як виглядають латинські ризи. Тоді зобачуть, скільки правди є в Вашім журналі!!!

На тім кінчу, бо годі дальше займати місце в Голосі Спасителя, щоб відповідати органові автокефальної цебто від нікого, навіть від розуму, незалежної церкви.

Вам, Панове, радимо, не займатися укр. катол. Церквою, але радше дбати про свою автокефалію, от хоча б старайтеся, щоб патріярх Царгороду визнав Вашу автокефалію та дав Вам своє "батьківське" благословення, бо ж Ви так вихвалюєте Царгород... Але чомусь цей вихвалюваний Вами Царгород зовсім нехтує Вас і Вашу автокефалію... Чому? Поясніть це питання своїм читачам замість нападати на своїх Братів, Українців католиків... "Над тим повинні і автокефали застановитися!"

Редактор Голосу Спасителя

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ОТЦІВ РЕДЕМПТОРИСТІВ У ТОРОНТІ

З приводу 50-літнього існування східньої вітки Чину Пресв. Ізбавителя в Канаді, відправлено тридневне Богослуження в днях 21-23-го грудня 1956 р. в церкві Пресв. Євхаристії перед святом Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії, що є головною покровителькою Чину Отців Редемптористів. Духовні науки в часі цих трьох днів з великим запалом проповідував о. Григорій Шишкович, ЧНІ., ректор духовної семінарії Матері Божої в Медовейл, Онт. Ввечорі на саме свято Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії о. Леонтій Міня, ЧНІ., ігумен торонтонського манастиря, відправив урочисту Літургію, в часі якої диякнували отці М. Кучмяк і М. Якимишин, ЧНІ., із семінарії в Медовейл.

Головна ювілейна урочистість відбулася в неділю 23-го грудня. О год. 10-й рано Преосв. Владика Кир Ісидор Борецький відправив архиєрейську Літургію в сослуженні отців: каноніка П. Каменецького, ігуменів Гр. Шишковича і Л. Міні та місіонаря Н. Свірського, ЧСВВ. Диякнували вище згадані обидва отці диякони, а студенти духовної семінарії з Медовейлу услуговували. Гарну ювілейну проповідь сказав о. Н. Свірський ЧСВВ. Многі з численних вірних, що виповнили простору церкву, приступили до св. тайн Покаяння і Пресв. Евхаристії.

Після Божественної Літургії, в просторій парафіяльній залі відбувся бенкет, що його дбайливі пані парафії приготовили для численних гостей. Молитвою, що її провів Преосв. Владика, розпочато бенкет, яким проводив о. парох Григорій Шавель, ЧНІ. Впр. о. каноник П. Каменецький, один із перших наших піонерів, говорив про великі труднощі, що їх стрінули українські священики-місіонарі піонери в Канаді, зокрема згадав про труднощі й апостольську працю піонерів-Отців-Редемптористів схід. обряду се-

ред нашого населення в Канаді. З черги промовляв п. Вол. Годованський, місто-предсідник парафії. Він підкреслив працю Отців Редемптористів на полі культурно-освітнім, їхні змагання оснувати середні школи в Йорктоні та Роблині для нашої молоді. Головним бесідником на бенкеті був сам Преосв. Владика Кир Ісидор. У своїй прекрасній промові Владика говорив про зусилля Божого слуги митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ., щоб перещепити Чин Отців Редемптористів на поле української Церкви, зокрема про многогранну працю Отців Редемптористів, яку вони виконали в часі 50-річчя для слави Божої, добра й спасіння нашого народу в Канаді та в Україні. Преосв. єпископ згадав теж і про те, що Отці Редемптористи з Канади перші вислали Отців-місіонарів, щоб обслуговувати наших поселенців в Австралії. Зворушливе слово дорогого Владики витиснуло сльози в очах неодному в учасників бенкету. Наступним бесідником була п-ні А. Шиналь, голова місцевого відділу ЛУКЖ. Вона говорила про велике звоpушення, що його дізнали, слухаючи місії, що її проповідали Отці Редемптористи, та про їхню працю в місцевій парафії. З цієї нагоди зложила на руки о. ігумена Л. Міня дар любови від добрих і жертвенних членкинь ЛУКЖ при парафії Пресв. Евхаристії в Сх. Торонті.

Концертову програму, зложену з пісень і деклямацій, виконали учні в народних строях із парафіяльної Рідної Школи під умілим проводом вчительки Марії Завадівської.

Останнім бесідником був о. ігумен Міня. У своїй промові подякував за всі ласки й добродійства, що їх дізнали Отці Редемптористи в часі цього 50-річчя від милосердного Господа Бога, Дателя всього добра, Преблагословенної Діви Марії, всіх небесних покровителів, всіх наших ВПреосв. Владик, єпархіяльного та чернечого духовенства й українського народу. Як невтомний діяч на релігійно-національній ниві Карпатської України він також згадав про апостольську працю Отців Редемптористів схід. обряду празької провінції і михайлівської віце-провінції, що її вони виконали серед нашого народу в пряшівській і мукачівській єпархіях.

Піснею "Достойно есть" закінчено цю ювілейну урочистість, що залишить на довгий час незатерте враження.

Присутній.

"УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО"

Прецікавий місячник про виховання та методи виховання дітвори й молоді по школах.

Редактори журналу добре обзнайомлені з молоддю та її проблемами, особливо українською молодю. Їм лежить на серці майбутність нашого народу, що скривається в наших дітях.

Добре, здорово, по-християнськи й по-українськи виховані діти це запорука нашої майбутности.

Слід побажати успіхів відважним Редакторам журналу "Учительське Слово".

Кожен укр. учитель і учителька повинні мати цей цінний журнал. Українські Батьки та Матері, читайте цей журнал, що допоможе Вам зберегти власні діточки від денаціоналізації.

Адреса:

"UCHYTELSKE SLOVO"
39 Indian Rd., Toronto 3, Ont.
Canada

ВІСТКА ПРО ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В УКРАЇНІ

В грудні 1956 р. наспіла достовірна звістка, про яку не можна сумніватися, бо автор листа особисто відомий Редакторові Голосу Спасителя.

Лист прийшов з Зах. України. В листі читаємо: "Преосв. Кир Н. Чарнецький пробуває в старечім домі біля Львова. Здоров'я його покращало після повороту з вигнання.

"Всі Отці Редемптористи живуть. Ніхто з них не зрадив Катол. Церкви та не перейшов на московське православ'я.

"Отці звичайно проживають одинцем, але нерідко мешкають по-два чи по-три. Один із них є бухгальтером на Сибірі".

А. К.

ПРИКЛАД ДО НАСЛІДУВАННЯ

Торонто 27-XI-56

Колегія Св. Володимира,
Роблин, Ман.

Слава Ісусу Христу!

Впреп. Отче Директоре,

З нагоди передріздвяного часу, ми жінки в Торонті рішилися улаштувати "чайний вечірок" у приватнім домі, з якого дохід мав піти як маленький передріздвяний дарунок для Вашої Колегії.

Дня 22-го листопада відбувся цей вечірок у домі пані А. Ковач, яка доложила багато зусиль, щоб він удався успішно. Прибуло 29 пань і зібрано $95.00 на заклик пані Е. Рудзік, яка

виголосила доповідь на тему "Значення такої Колегії в українськім народі".

Просимо Високопреподобних Отців прийняти цей скромний дарунок від нас, як вияв великої вдячности Отцям виховникам за всі Ваші труди, які Ви вкладаєте в виховання нашого грядучого покоління. Зістаємось в вдячністю і пошаною, в Христовим привітом,

Пані Анна Ковач
Пані Емілія Рудзік
Пані Марія Слота
Пані Марія Лінця
Пані Марія Бочар

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ
Сестер Місіонарок Християнської Любови, Гримсбі, Онт.

Щорічно Сестри Місіонарки Християнської Любови уладжують Доброчинний Похід, з якого прихід є призначений на виховання Сестер Місіонарок і розвій їх праці. Ті особи, що купили розігравкові білети, є цікаві довідатись про вислід розігравки. Ось тому подаємо до загального відома вислід цьогорічної розігравки, що відбулась дня 24-го листопада, в парохіяльній залі Успення Матері Божої в Гримсбі, Онт.

Нагороди отримали: 1. Петро Ворона, Ленг, Саск., ручне радіо; 2. Данило Джекмен, Н. Ф., грамофон; 3. Ф. Едгар, Ст. Кетеринс, Онт., валізки; 4. А. Кнап, МекГрегор, Онт., фотографічний апарат; 5. М. Фенделет, Едбонтон, Алта., жіночий годинник; 6. Степан Станчук, Факоворен, Ман., столове приладдя; 7. Г. Греско, Судбурі, Онт., чайне начиння; 8. Діяна Сканетті, Гарсон, Онт., конц; 9. Анна Зарій, Керрот Ривер, Саск., ковдра; 10. М. Варецький, Келгарі, Алта., накривало на ліжко.

Щиренько дякуємо всім, що закупили білети, чи зложили свій ювілейний дар з нагоди десятиліття існування нашого Згромадження.

ГОЛАР, САСК.

Карнавал

Bingo відбулося 2 листопада вечером від год. 7-10.30. Було більше ніж 300 людей з Голар, Бенкенд, Вішарт, Винярд, Красне і Фовм Лейк.

Найбільше трудились для приготовання карнавалу пані Анна Сирота і пані Магдалина Підперигора. Самий карнавал розпочався о год. 11-ій вечором. Пан Миколай Федірко з Фовм Лейк проводив карнавалом.

Королева Grace Каракочук з Бенкенд придбала $338.00.

Перша княжна Олександра Лещишин з Вішарт придбала $332.00.

Друга княжна Олександра Петришин з Голар придбала $229.00.

Пані Софія Левчишин коронувала королеву і Олександру Лещишин.

Пані Магдалина Підперигора коронувала Олександру Петришин.

Після коронації королева і княжни подякували тим, що їм помагали.

В кінцевому слові пані Анна Сирота щиро подякувала в імені Брацтва Жінок парафії Голар королевій і княжнам за труди цього карнавалу і панові Миколаєві Федірко за його успішний провід.

Присутна.

ТОРОНТО, ОНТ.
Посмертна згадка

Дня 2-го вересня 1956 упокоївся в Бозі **Андрій Шиналь**, довголітній передплатник Голосу Спасителя, прожривши 69 літ. Походив зо села Городок Я., Галичина. До Канади приїхав 1912 р., до Вінніпегу. З часом перенісся до Торонто з родиною. Покійний Андрій був одним із перших піонірів місцевої парафії на сході Торонта, як також жертвенний на церковні цілі. Покійний тяжко хворував 5 місяців, однак підданий Божій волі зносив свій хрест терпеливо. Його відвідували Отці Редемптористи.

Похорон відбувся 5-го вересня. Три Отці правили Службу Божу, а Всеч. о. М. Горошко виголосив прощальне слово.

Покійному Андрієві Шиналь Вічная Пам'ять!

ВІШАРТ, САСК.
35-літній ювілей П-тва Петра і Марії Косьцюк

В суботу вечером 8-го вересня зібралися родина, знайомі й приятелі до укр. катол. народного Дому в Вішарт, щоб вшанувати 35-літній ювілей подружого життя п-ва Петра і Марії Косьцюк. Присутні привітали їх гучними оплесками, а дружки заквітчали їх букетами. Господарем прийняття був Федір Федоришин. Ювіляти засіли до прибраного стола. Різні промовці складали побажання. Від дітей промовляв син Василь, який подякував родичам за їхню батьківську опіку і виховання та побажав їм всього найкращого, і також подякував всім гостям, що прибули на се прийняття.

Косьцюки приїхали до Канади 1927

р., в села Миколаїв, пов. Радехів, і осілись на фармі коло Вішарт, де вони є ревними і примірними членами церкви Св. Михаїла. Виховали 5 дітей, три сини і 2 дочки. При кінці шановні ювіляти склали щиру подяку ювілейному комітетові, і всім гостям. Пан Ф. Петришин згадав про нашу катол. пресу Голосу Спасителя. Збіркою зайнялися А. Притупяцький і Д. Ясіновський. Зібрано $12.00. Всім жертводавцям щира подяка, а Петрові і Марії Косьцюк бажаємо щасливого життя на многі літа.

А. П.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю сердечну подяку Господу Небесному, Найсолодшому Серцю Христовому, Преч. Діві Марії і Св. Альфонсові за ласку успішної операції, і заразом усім тим, що мене відвідували у шпиталі і потішали мене в моїй недузі. Нехай їх Господь Бог надгородить сторицею.

Іван Фещук, Вакав.

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Христовому, Преч. Діві Марії і Св. Анні за видоровлення з тяжкої недуги голови, уха і очей, на які лікарі не могли вже мені помогти.

З горячою просьбою удалася до небесних, відмовляючи дев'ятницю. Обіцяла подати до Вашого журналу, якщо полегшає. По двох місяцях тяжкої небезпеки очей, чуюся здорова.

Марія Олескі.

Складаю прилюдно подяку Пресв. Христовому Серцю, Преч. Діві Марії та Св. Йосифові за вислухані молитви. На коляду пересилаю $1.00.

Анастасія Іванська, Монтреал.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Пропам'ятний Мітінг

День 2 грудня 1956 р. залишиться пропам'ятним у парафії в Модельфарм, Саск. Цього року святкуємо 50-ліття існування нашої церкви.

На річнім мітінгу рішено збудувати гарний іконостас, щоб закріпити в пам'яті молодого покоління цей ювілей.

Пані при церковнім товаристві подарували $300.00 і церковний комітет $300.00 на цю шляхетну ціль. Пан і Пані Гопко зложили $200.00.

Іконостас має коштувати $3,000.00. Наш відомий артист, пан Т. Баран із Саскатуну, виконає його.

На мітінгу перевибрано попередній комітет, у який входять: Д. Климашко, М. Длугонь, Д. Дрібнянький і І. Хруник. Кожна родина має зложити $40.00 на іконостас.

Крім цього рішено запровадити електрику до церкви, параф. дому та залі.

о. Мих. Щудло ЧНІ. поґратулював парафіянам і заохотив до жвавої праці.

Парафіянин.

ВІШАРТ, САСК.
Посмертна згадка

Смерть нашої доброї парафіянки Ксені Кекиш оповнила сумом її родину та приятелів. Покійна мала 73 роки, як відійшла до свого Творця.

Ур. в Кудринцях, пов. Борщів. До Канади приїхала в 1908 р., а до Вішарт у 1913 р. Хворувала 11 літ. Всі діти її живуть.

Перед смертю гарно висповідалась та запричащалась. При смерті були всі її діточки. До самої смерти вдивлялася в хрест, що висів над її ліжком.

Похорон відбувся в церкві Св. Михаїла в Вішарт. Поховано її на тамтешнім цвинтарі біля мужа. Вічна їй пам'ять!

Парафіянин.

ІНСІНҐЕР, САСК.
Милий спомин

День 25. XI. 1956 залишиться пропам'ятним у житті парафії Св. Николая в Інсінґер, Саск.

Пр. о. М. Щудло ЧНІ. поблагословив оці речі для церковного вжитку: прегарний фелон із мистецьким медальоном Матері Божої, що його вшила Пр. Сестра Емелія, Служебниця з Вінніпегу; процесійний хрест, хрести на живот, тетрапод і проскомедійник; золочені ліхтарі на престіл і проскомедійник, семираменні свічники для суплікації і кропильничку.

Гроші на закуп згаданих речей парафіяни зложили в часі місії 5-12. VIII. 1956.

Пані Катерина Чирська з Шіго шиє синьоблакитний стихар для нашої церкви.

Одна давня наша парафіянка, що тепер живе в Джедбург, зобачивши всі ті речі, закликала: "Не пізнаю своєї колишньої церкви. Тепер вона інакше виглядає".

Присутній.

ЛЕЙДІВУД, МАН.
Похорон бл. п. Як. Гладія

Дня 21 листопада 1956 р. в парафії Св. Димитрія відійшов на вічний спочинок добре всім знаний парафіянин Яків Гладій. Молодим хлопцем він приїхав зі своїми родичами до Канади в 1900 р. з Зах. України в села Ганусівка. Помагав працювати родичам на фармі. Був одним з ревних парафіян, що своїми жертвами та фізичною працею помагали, як будувалася перша дерев'яна церква. Сьогодні на місце дерев'яної стоїть новозбудована мурована при помочі і заходами Всеч. Отця Йос. Кормиги.

Одружився 1907 р. з Анною Тарнович і перенісся на свою фарму. Услужував коло престола довгі літа. Покійний полишив у смутку жену, двох братів, три сестри, виховав дев'ятеро дітей: чотири сини, п'ять доньок і 15 внуків. Діти прибули з далеких сторін: Дітройту, Торонта і Отави, щоб віддати послідню услугу своєму батькові. Отець декан Стефан Борис відправив панахину. Похоронні відправи зачались в суботу 24 листопада о год. 10 рано в церкві Св. Димитрія. Отець Йос. Каменецький, парох цієї церкви і о. декан Стефан Борис відслужили заупокійну Сл. Божу при великій участі парафіян і знайомих. Пращальну проповідь виголосив о. Борис. Тлінні останки похоронено на цвинтарі коло церкви. По похороні родина і знайомі зібрались на поминальний обід в домі покійного. Павло Ференс виголосив кілька слів про заслуги покійного і попросив приявних, щоб зложили на укр. катол. пресу. Пані М. Рицар зайнялась збіркою. Зібрано $26.20. Гроші розділено:— $13.10 на Голос Спасителя і $13.10 на Українські Вісті. Жертводавцям подяка, а покійному Вічная Пам'ять!

Бувший Парафіянин П.Ф.

ЙОРКТОН, САСК.
Похорон бл. п. Еви Маковицької

10 грудня 1956 упокоїлась в Бозі після довгої й болячої недуги Ева Маковицька, колишня членкиня парафії в Бівердейл, Йорктонської округи, а від кілька літ парафіянка в Йорктоні. В часі останньої недуги перейшла кілька операцій так що була свідома того, що шлях її земського життя на укінченні. Бл. п. була піонеркою в своїй околиці, приїхавши до Канади в 1904 р. Походила з родини Кривдів і родилась у селі Ляшки в Ярославщині.

Кілька літ після свойого прибуття до Йорктонської околиці вийшла заміж за Максима Маковицького. Бог поблагословив це подружжя 15 дітьми, з них синів, що всі живуть: Теодор, Максим і Рудольф в Венкувер, Петро, Василь і Іван в Джедбург коло Йорктону, Степан в Вінніпегу, і Едвард в Елов Найф на Північно-Західніх Територіях. Крім того в жи-

Бл. п. Ева Маковицька

вих 5 дочок (2 померли), з яких Настя живе в Гвинн, Алта., Марія в Фенвуд, Саск., Евеліна в Венгард, Саск., Катарина в Вінніпегу.

Бл. п. Ева 39 років прожила серед нераз дуже важкої піонерської праці на фармі,—вірна Богу й його св. Церкві, а останніх 8 років в Йорктоні.

Похорон відправлено в Йорктонській гарній церкві. Дуже багато рідні, сусідів і знайомих взяли участь в похороні, що його відправив о. Парох, який у похоронній промові звернув увагу на важкі труди піонерів та закликав усіх, зокрема дітей помершої, щоб не забули своєї мами й часто думали про це, що вона для них зробила, щоб колись, коли разом із нею зійдуться в день вічної розплати, вона разом із ними тішилась вічним щастям... Мило вражало те, що всі діти, хоч і як далеко розбрились по широкій Канаді, приїхали на похорон. Всі 8 сини, 5 доньок, 18 внуків і 8 правнуків, разом з її мужем, 4 братами й 2 сестрами були довкола трумни...

Після похорону відбулося прийнят-

тя в залі Парафіяльного Дому. Отець Парох при кінці мав промову, в якій щераз згадав про помершу, висказав вдоволення, що всі діти вміють говорити по-українськи, подякував членкам місцевого 1-го Відділу ЛУКЖ за перекуску і заохотив до збірки на Радієву програму й Українську Пресу. З тієї збірки 5.00 призначено на Укр. Вісті.

Сердечна подяка всім жертводавцям і учасникам похорону і бл. п. Еві нехай буде Вічна Пам'ять!

Один з присутніх.

ПОШУКУЄ—

ГАВІЛЕЙ ДАНИЛО пошукує свою сестру Марію, віддану за ТРИГУБА Григорія. Тідчас війна були в Австрії. Відомості треба вислати:

Hawilej Daniel,
Slawoboze, pow. Swidrvin,
Woj. Koszalin, Pomorze Zachodnie,
Poland.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо всім, що так ласкаво прислали чи передали свої жертви на пресовий фонд, чи на нову машину або на новий дім друкарні. Нехай їх Господь надгородить сторицею!

В. Гриваческий, Дилабо	1.00
Катерина Брезден, Милтон	1.00
Пані А. Шеналь, Торонто	5.00
Іван Крупинський, Скрентон	1.00
Пані Марія Віцанська, Повел	2.00
Ювілей подружжя Ярушевських, Йорктон	10.00
Ф. Попович, Йорктон	2.00
Пилип Котович, Кукс Крік	1.00
І. І. Воркун, Калмар	1.00
З похорону Як. Гладій, Лейдівуд	13.10
Василь Іваніча, Судерленд	1.00
25-літній ювілей Петра і Марії Косьцюк, Вішарт	12.00
Василь Савчук, Кенора	.50
М. Олеський, Кестлгар	1.75
Пані А. Іванська, Монтреал	1.00
Василь Лисак, Комарно	1.50
Всеч. о. М. Кулинич, Ню Йорк	2.25
Йос. Бинашевський, Стінен	3.00
Іван Фещук, Вакав	1.00
НА НОВУ МАШИНУ—	
Анна Бакоменко, Вилмінгтон	4.50
Р. Кравчук, Ріджайна	5.00
НА НОВУ ДРУКАРНЮ—	
І. А. Опульський, Отава	1.00
Т. Купчик, Клівленд	2.00
Пані С. Здрілюк, Ватерфорд	1.00
Пані А. Астраб, Піскил	3.00
Н. Хоронжий, Янів	1.00
Пих. Зеласко, Вестон	3.00
Марія Харабарук, Монтреал	5.00
Василь Олексевич, Гадсен Бей	1.00
І. Карбованець, Ваша	1.00
Мих. Янощак, Глен Овкс	1.00
Д. Клюб, Гронлід	.50
С. Варовий, Транскона	2.00
Йос. Слобода, Ст. Майкел	1.00
Кость Дзоган, Борлінгтон	3.00
М. Васильців, Саскатун	2.00
Н. Вихопень, Сіба Біч	1.00
Пані П. Сачків, Едмонтон	2.00
Пані Марія Скубяк, Йонгставн	1.00
Петро Балько, Голден	1.50
Мих. Венгер, Тофілд	1.00
Пані Е. Мост, Пистбург	2.00
Всеч. о. Михайлів, Бетлегем	1.00
Софія Годований, Торонто	2.00
С. Богай, Гудів	1.00
А. Розняків, Торонто	1.00
Анастасія Блищ, Питсбург	1.00
Пані В. Дида, Арран	1.00
Юлія Федищак, Варрен	1.00
Вас. Стачук, Ангусвил	1.00
Пані Н. Вавришин, Торонто	1.00
Пані Катерина Сіка, Йонгставн	1.00
Андрей Сукнацький, Вуд М.	1.00
Іван Стакевич, Беніто	1.00
Марія Гаррис, Рочестер	2.00
М. Галаса, Філадельфія	1.00
Іван П. Федан, Арнолд	1.00
Іван Білінський, Панічай	1.00
Петро Біялас, Елфінстон	1.00
Василь Чалюс, Вінніпег	3.00
Пані Р. Варенчук, Алтікейн	1.00
П-і Марія Козицька, Елк Пойнт	1.00
Анна Лобур, Класон	1.00
Пані Т. Сфец, Кліфтон	2.00
Каролїна Іванків, Е. Кілдонен	1.50
Тоні Ратушняк, Канора	1.50
Юлія Пінковська, Едмонтон	1.00
Дмитро Грабець, Голден	1.50
Дм. Росовський, Кемсек	1.00
В. Вернюк, Райкрофт	1.00
Мих. Новітський, Брендон	2.00
Марія Костіска, Бронкс	1.00
Олекса Бачинський, Панічай	1.00
Пані В. Романчо, Скрентон	2.00
Сестри Вас. Вел., Ню Йорк	5.00
Семен Гулявський, Гемтремк	3.00
Пані Ф. Бойко, Клифтон	1.00
Марія Покойова, Кадворт	1.00
В. Еванчина, Міт Парк	1.00
Пані М. Савчук, Транскона	2.00
Василь Грицак, Віста	1.00
Мих. Михайлюк, Винторп	1.00
Пані Варвара Бойко, Норвак	2.00
Текля Боровська, Вінніпег	2.50
Іван Федорович, Форт Сен	1.00
Марія Ткачук, Н. Бетелфорд	2.00
Пані Е. Крікевська, Едмонтон	1.00
Параска Матейко, Бруклин	1.00
Пані Р. Щербак, Честер	1.00
Юрій Івасюк, Сифтон	1.00
Й. Монастирський, Ватерфорд	1.00
Всеч. о. М. Оленьчук, Вайтла	50.00

Мих. Лехман, Вінніпег	2.00
К. Рубник, Честер	1.00
І. Доктор, Твей	1.00
М. Олеські, Кестлгар	2.00
Іван Бабій, Дітройт	1.00
Василь Вівчар, Вінніпег	1.25
Н. Сирота, Стюартбурн	2.00
Панство М. Сидор, Бруклин	2.00
А. Біловус, Статин Айленд	1.00
Сем Голубовський, Фирвю	5.00
Реймонд О'Лір, Дербі	2.00
Е. Посекіра, Бруклин	1.00
Роман Левицький, Бронкс	2.00
Фр. Мисько, Сторновий	3.00
Пані Р. Рута, Вінніпег	1.00
Володимир Костів, В. Варвик	2.00
Іван Улан, Клівленд	1.00
Пані Марта Мудрий, Йонгставн	1.00
Іван Камінський, Гагаман	1.00
Анна Розалович, Потставн	2.00
Сем Яник, Шовл Лейк	5.00
Стефан Терлецький, Істон	5.00
Катерина Вітюк, Форт Вілям	1.00

ЧИ ГІТЛЕР ЖИВИЙ?

"The National Police Gazette", американський місячник, подав у числі на грудень 1956 сенсаційну вістку, що Гітлер живе в Аргентині в околиці озера Ведма, куди фірер і його довірочний помічник Борман утекли підводним човном перед самим упадком Берліну в 1945 р.

Гітлер, передбачуючи розвал третього райху, переслав до Аргентини багато майна, грошей, золота й дорогоцінностей, яких вартість доходить до двох більйонів долярів.

Гітлерові агенти підкупили диктатора Перона та за його позволенням закупили посілості біля озера Ведма, що стали прибіжищем для розгромлених нацистів.

Пересилка скарбів до Аргентини почалася вже в 1938 р. на передодні війни. Ніхто негоден наблизитися до націських посілостей біля озера, бо сильна сторож вдень і вночі береже їх і перепиняє всякий доступ.

Американська розвідка, каже Gazette, переконана, що Гітлер ще живе в своїм аргентинськім сховку. Ніякому американському агентові досіль не вдалося добитися до сховку, в якім проживає собі німецький Лис Микита—Адольф Гітлер.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За помічю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Европі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша в них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного мільця, бо подерті чи роздяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхне добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

КОЛЯДИ і ЩЕДРІВКИ

КОЛЯДИ (162), з нотами, стр. 288, Й. Когут	2.00
КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, Й. Когут	1.00
ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. ОО. Редемптористів)	.25
KOLADY і SCHEDRIVKY—писані англ. буквами (латинкою)	.25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

МИР ВАМ, БРАТТЯ, ВСІМ ПРИНОСИМ

Мир вам, браття, всім приносим, мир то наших отців знак.
Мир з неба всі днесь просим чи богатий чи бідак.
Разом руки си подаймо і як браття ся любім,
Одні другим помагаймо: в горі нужді поможім.
Рознесім пісню новую, ген за море в чужину,
І свободу молодую повітаймо як весну.
Мир най буде вовік з нами, бо де мир есть, там і Бог,
Мир нас злучить з небесами, добре, добре буде нам.
Тогди цілий світ побачить, що рід руський ще жиє,
Що ві згоді, в любві разом, гарно собі працює.
Мир вам, мир вам, милі браття, і гаразд вашим хатам,
Бо ми будем працювати для нашого добра всім.

(Зо збірки Й. Дзьобка, "Чиє то полечко че зоране")

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЕНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
на 1957 рік

Має 192 сторін, багато знимок (фотографій). Дуже цікаві і повчаючі статті в укр. і англ. мові. Ціна 75ц.

ЦІНА—75ц.

ЗАМІТКА—При замовленні більшої скількості даємо значний опуст.

— КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ —

Замовляю----------**КАЛЕНДАРІВ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1957 рік.**

Name (ім'я) ----------

Address (адреса) ----------

Пишіть до— THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 1. ЙОРКТОН, САСК. Січень, 1957

В Різдвяний Час

о. д-р Василь Лаба

З НЕЗНАЧНОГО галилейського містечка Назарету, про яке опісля один із апостолів легковажно говорив: "Чи з Назарету може бути щось добре?" (Ів. 1. 4), йшло на південь хребтами юдейських гір двоє людей, скромних жителів того містечка, тесля Йосиф і його обручниця Марія. Вони прямували утяжливою дорогою до Вифлеєму, що був на чотири дні ходу віддаленого, щоб там, у місті царя Давида, з якого дому і роду обоє походили, зголоситися до спису населення, зарядженого римським цісарем. **"Сталося в ті дні, вийшов приказ цісаря Августа, щоб списати всю землю"** (Лк. 2, 1).

Нікому, крім тих двоїх подорожніх, не було відомо, що вони йдуть до Вифлеєму виповнити ще інший і куди вищий приказ справжнього Володаря всього світу. Приказ, що його передав Марії Божий ангол Гавриїл: **"Не бійся, Маріе, ти знайшла ласку в Бога, ти зачнеш в утробі і породиш сина і назвеш його Ісус; той буде великий і назветься Сином Вишнього; Господь Бог дасть йому престіл Давида, його вітця... і царству його не буде кінця"** (Лк. 1, 30-33). А Йосифові мабуть той сам Божий ангол приказав у сні: **"Йосифе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, свою жену, бо те, що в ній зродилося, є від Святого Духа; вона породить сина, якого назвеш іменем Ісус, бо він спасе свій нарід від його гріхів"** (Мт. 1, 20-21).

Гордий римський володар, заряджуючи перепис населення, був тільки знаряддям справжнього Володаря всієї землі, який назначив і через пророка заповів, що Його єдинородний Син, Спаситель світу, народиться в Вифлеємі.

Прибувши до Вифлеєму, втомлені подорожні примістилися в нічліг у стаєнці пастирів стад на вифлеємських полях, бо не було

для них місця в господі (Лк. 2, 7). В цю тиху ніч народився Спаситель світу, Ісус Христос. Пастирі, власники стаєнки, були перші, що довідалися від ангола про народження Доброго Пастиря, який душу віддає за свої вівці (Ів. 10, 11). Ангол Господній, осяяний ясністю, став поміж ними і сказав їм: **"Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, яка буде всім людям; сьогодні, в місті Давида, народився вам Спаситель, Христос Господь"** (Лк. 2, 9-11).

Велика радість, яка буде всім людям, звіщена вифлеємським пастирям, рознеслася луною по всьому світу й лунати буде до його кінця. Від людей, які прийняли народжене Боже Дитя за свого Спасителя і самі сталися через нього Божими дітьми, ніхто не відбере більше тої радости, доки вона не перейде в повну радість Його небесного царства.

Та велика радість пересунулася по материньому лиці Пречистої Дівй Марії, що повивала і складала в яслах свойого Сина первенця (Лк. 2, 7). Тією дуже великою радістю зраділи мудрці зо сходу, як чудесна звізда привела їх на місце, де народився Спаситель світа (Мт. 2, 10). Вона гомоніла з уст праведного Симеона, що очікував потіхи Ізраїля, і, діждавшися її, брав Боже Дитя на свої руки й говорив: **"Нині відпускаеш слугу свойого, Господи, по Твойому слову в мирі, бо мої очі бачили Твоє спасіння, яке Ти приготовив перед лицем всіх людей"** (Лк. 2, 28-31); гомоніла з уст апостолів: **"Ми знайшли Месію, що в перекладі значить Христос"** (Ів. 1, 41); вона ворушилася в серці тих, що слухали, коли Він навчав так, як ніхто інший не навчав; що дізнавали від Нього ласк; що вітали Його, коли Він в'їздив торжественно до Єрусалиму і знову вітали Його воскресшого в славі з мертвих і тих, що раділи, коли удостоїлися терпіти за ім'я Ісуса (Дії: 2, 46).

Свят-день Христового Різдва, роковий спомин приходу Спасителя на світ, щоб небо з землею водно злучити, залишився назавжди в усьому християнському світі днем загальної радости. Він має свій промінчик радости для кожнього: для малої дитини і для старця, для праведника і грішника, для того, кого він застає в щастю, і для того, хто в той святий день призабуває за свою недолю, для одиниці, для родини і для народу.

Багато дітей українського народу нині розсіяні по широкому Божому світі. В ці наші дні, як колись за Августа, теж виходять прикази володарів землі, що бажають кермувати світом. До своєї мети вони зміряють диявольськими засобами: безчестять святу віру, руйнують родину, розлучують батьків від дітей, людей женуть на заслання, по в'язницях мордують. Багато країн зазнає сьогодні цього лиха. І Україна-Мати, як біблійна Рахиля, нині ридає й оплакує своїх дітей, не дає себе потішити, бо їх нема (Мат. 2, 18). Але, де б не були діти українського народу, за сповитими хмарою горами чи за вкритими мрякою морями, їхні свят-різдвяні думки линуть сьогодні в поклоні до Новонародженого Ісуса.

З вірою й надією звертають вони в різдвяній пісні до небесного Володаря свої гарячі прохання, щоб вернув славу і дарував волю страдальній Матері-Україні.

(Катол. Акція).

ВОСЬМИЙ РОЗДІЛ

Дух Чину Пресв. Ізбавителя

(1749-51)

КОЖЕН монаший Чин має свої питоменності, які відрізняють його від усіх інших, бо кожний чиноосновник надає свому ділу власного духа, яким мають проникатися його духовні Сини. Є багато доріг, що провадять до неба та монашої досконалости, бо й сама досконалість може бути різна в різних душах. Св. Павло каже: **"Інша слава для сонця, інша слава для місяця, й інша слава для зір, бо зоря від зорі відрізняється славою"** (І Кор. 15, 49).

Правила Чину виявлюють і окреслюють його духа, подаючи заразом засоби, якими чернець здобуває й вдержує його в своїй душі. Отож Правила кожного Чину це живчик його духовного життя й дорога досконалости. Не дивниця, що велитні духа уважали Правила Чину за святу річ, яку треба шанувати та всім серцем любити.

Сам Господь інколи чудесно захищав Правила Монаших Чинів.

Петро Фуріер укладав правила для свого Чину, працюючи до пізньої ночі. Раз при праці заснув. Свічка догоріла до кінця й підпалила папери, що лежали на столику, при якім цей богоугодник працював. Все згоріло, надгорів верх стола, але залишилися непошкоджені часослов і Правила. Основник заявив своїм співбраттям: "Господь знав, що я не був би мав сили наново укладати їх".

Святий **Франциск Асиський** удався в гори на розважання. Там мав уложити Правила для свого Чину. Деякі ченці довідалися про його замір і почали натискати, щоб нічого тяжкого не накладав на них, бо інакше не приймуть їх. Святий закликав голосно: "Господи, відповіж їм!"

Нараз почувся в повітрі голос Христа: "Франциску, в правилі нема нічого твого. Все походить від Мене. Наказую, щоб всі буквально та беззастережно зберігали її. Хто не хоче зберігати їх, нехай покине Чин!"

Тоді Франциск звернувся до співбратів і закликав: "Чи ви чули? Може хочете, щоб Христос щераз повторив Свої слова?" Застрашені ченці полишили Святого основника в спокою та повтікали.

1. Сформулювання Правил

Правила монашого Чину повинні бути якслід оброблені та докладно означені, бо ченці мають знати, до чого зобов'язуються в дні обітів. Там не сміє бути нічого неясного й неокресленого. Мусять ясно вказувати на **ціль** Чину й подати **засоби,** якими можна осягнути її. Правила мусять бути практичні цебто подавати вказівки для щоденного життя своїм ченцям, як слід працювати над власною досконалістю та спасінням душ ближніх.

Святі основники Чинів пробувають під особливішим діянням Св. Духа, як укладають правила для монаших громад, як свід-

чить Христовий намісник, Пій XI: **"Визначні люди, основуючи свої Чини, тільки слідували за Божим натхненням".**

Щось куди більше можна твердити про Чин Пресв. Ізбавителя. Його Правила були подиктовані самим Спасителем, як це вже зазначено (Див. 61-62 ст.), говорячи про початки Чину. Божественний Спаситель подиктував їх Блаж. Сестрі Марії Кростарові. В її об'явленнях наскреслений дух і головні правила Чину, що Альфонс мав оснувати. Так Альфонс, як його духовний провідник, еп. Фалькоя, прийняли об'явлення блаж. Челести Кростарози за підвалину Чина.

Альфонс виразно заявив, що він тільки випрацював об'явлені Кростарозі правила та застосував їх до щоденного монашого життя. Вистачає переглянути об'явлення згаданої Редемптористки й Правила Чину Пресв. Ізбавителя, щоб переконатися, що вони вповні погоджуються.

Проте тяжко сьогодні відгадати, наскільки Альфонс і Фалькоя притримувалися об'явлень Кростарози в формулованні правил. Фалькоя до самої смерти тримав у себе об'явлені та списані чорницею правила. Всякі додатки та вставки походять від Альфонса. Він теж окреслив те, що в об'явленнях було тільки загально сказано. Спаситель промовив до Кростарози: "Настоятелі повинні наслідувати безмежну любов і чемність Христа в керуванні підвладними". Альфонс дав Чинові монархічну форму заряду, бо такий заряд Спаситель подав Своїй Церкві.

Різні частини вставлювано до Правил у різних часах. Ще в 1737 р. правила не були списані, як свідчить А. Віллянi про дім у Чорані: "Ми спільно проживали в цім домі. Хоч не мали списаних правил, проте дуже точно зберігали монашу карність".

Поки жив еп. Фалькоя, поти Альфонс мав деяк зв'язані руки. По його смерті в 1743 р., Альфонс негайно скликав мітінг до Чорані, де рішено взятися відразу до повної обрібки Правил. Праця тривала аж до 1747 р., коли мітінг одобрив правила, які мали 12 заголовків. Кожен заголовок обговорював одну з чеснот, в якій Редемптористи мали вправлятися в згаданім місяці. В об'явленнях Кростарози була згадка тільки про дев'ять чеснот. Альфонс додав іще три: віру, надію та любов.

Правила були викінчені в 1749 р., як отець Андрій Віллянi удався до Риму, щоб дістати папське одобрення для Чину Пресв. Ізбавителя.

2. Дух Чину

Альфонс змагав до досконалости вже тоді, як ще й не мріяв про основування місіонерського Чину. Любов до Ісуса Христа характеризувала його священиче життя. Вже й перед рукоположенням проводив довгі години у стіп Евхаристійного Спасителя по різних церквах.

З любови до Спасителя зрікся світлої каріери, покинув батька та матір, вирікся світових мрій, згордив шляхетством і земськими багатствами, щоб краще служити Христові та стати Його апостолом. Його серце напевно кликало зо Св. Павлом: **"Я все вважаю за втрату ради переважного пізнання Ісуса Христа, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа"** (Фил. 3, 8).

З гарячої любови зродилося непереможне бажання наслідувати Спасителя, щоб по-можності статися Його живою відбиткою. Ось тому Альфонс поставив наслідування Спасителя як ідеал для себе та своїх ченців.

Навіть поверховний перегляд документів виказує, що досконалість Альфонса полягала в безмежній і постійній любові до Ісуса. Ця надприродна любов змушувала його трудитися для душ, упокорятися, погорджувати самим собою, уникати гідності, страждати ради Христа та якнайсильніше наслідувати Його, щоб Христос уповні запанував в його душі: **"Я розп'ятий із Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, то живу вірою в Божого Сина, що полюбив мене та Себе самого за мене видав"** (Гал. 2, 19-20).

Сам Альфонс отак окреслив ядро монашої досконалости: "Досконалість людини полягає в любові, а досконалість любови в готовості чинити те, що Бог хоче, й нічого більше".

Не дивниця, що головна прикмета Правил Чину це наслідування життя й чеснот Божественного Спасителя. Це ж наслідування це **дух і життя** Чину. Оригінальний рукопис Правил виразно зазначує, що "всі правила та конституції, як теж і форма управи мають взоруватися на житті Ісуса".

Редемпторист має бути чистий, вбогий, послушний, покірний, відв'язаний від світу: "Редемпторист повинен бути картузом удома, апостолом поза домом". Кожен Редемпторист має сам собі замітати келію, стелити ліжко, чистити черевики, служити співбраттям при столі, любити голосити Боже слово вбогим і опущеним душам, тощо.

З любови до Спасителя природно випливає любов до Його Непорочної Діви Марії, яку Альфонс вчинив покровителькою Чину. Кожен Редемпторист має шанувати, почитати й любити небесну Царицю як свою духовну Матір.

За таке наслідування Христа та вірність Правилам жде Редемптористів вічне щастя в небі. Св. Альфонс писав: "Я певний, що Христос приготовив у небі гарне місце для тих, що витривають у Чині. Будемо в цьому світі бідні, погорджені й уходитимемо за юродивих, але зовсім інакша буде наша доля в другім світі... Ісус вибрав нас на вельможів Свого двору".

3. Значення Папської апробати

Папське одобрення Чину мало величезне значення для його існування та закріплення. Дотіль доля Альфонсового діла була часова та непевна. Один почерк королівського пера міг дощенту знищити Чин і розігнати його членів.

По папській апробаті король уже не мав сили знищити його. Ченці мали повне право переселитися до будьякої країни й там знову зорганізувати монаше життя по приписам свого Правила, якщо б неаполітанський король скасував їх Чин.

Так Альфонс як інші Отці відчували потребу скликати загальну капітулу, щоб застосувати конституції до одобрених Папою Правил. Кожен почувався щасливий, бо бачив, що будучність дорогого Чину запевнена. Між записками капітули читаємо таке: "Споглядаємо на Чин як дійсно інавгурований, бо Святіша Столиця потвердила його та його правила".

4. Перша канонічна Капітула

Перша канонічна в історії Чину капітула відбулася в Чорані в жовтні 1749 р. Всі, що мали вічні обіти, взяли в ній участь. Абат Мускарі виложив свої канонічні "скрупули" капітулярним Отцям. Хоч Папське бреве надавало Альфонсові характер Архимандрита, проте виразно не зазначувало його на цей уряд.

Капітула зачалася врочистою Літургією 1 жовтня. Отець Кафаро виложив завдання капітули. Потім Альфонс упав навколішки, перепросив учасників за всі можливі похибки, яких допустився в часі свого урядування, і покірно зложив уряд. Консультори та ігумени пішли за його прикладом.

Учасники вибрали 24-літнього отця Лянді на керівника капітулярних нарад. Отець Кафаро став його секретарем. Всі учасники капітули, почавши від Альфонса, поцілували о. Лянді в руку. Всіх учасників було 28. Вони прийняли одобрене Папою Правило та відновили обіти цебто обіт чистоти, вбогости та послуху з обітом і присягою витривалости в Чині. Капітула тривала цілий тиждень і мала 14 засідань.

Вже першого дня ввечорі капітула вибрала Архимандрита. Зразу всіх учасників було 25. Альфонс отримав 23 голоси цебто всі за винятком одного та свого власного. Це голосування виявило довір'я членів до свого основника.

Всі відспівали "Тебе Бога хвалим". Потім учасники заявили Альфонсові монаший послух. Два дні пізніше вибрано заряд Чину: Альфонс дістав чотирьох дорадників: Спортеллі, Россі, Мацціні та Мускарі. Отець Андрій Вілляні став адмонітором Архимандрита, Кафаро—секретарем Чину, а Марготта—прокуратором. Отця Мускарі вшановано урядом дорадника за заслуги в справі одобрення Чину та прислуги в часі капітули.

Альфонс негайно зазначив ігуменів для чотирьох домів: Россі для Чорані, Фіоккі для Паґані, Кафаро для Іллічето і Марготта для Матердоміні. Кожен дім вибрав своїх представників, які мали зайнятися випрацюванням статутів і конституцій, які були тільки загально накреслені в примірнику Правил, що отець Вілляні забрав для папської апробати.

5. Статути й конституції

Від започаткування Чину в Скалі в 1732 р. до капітули в Чорані проминуло 17 літ, повних праці, побоювань і непевностей. Так Альфонс як його співбраття набрали багато досвіду в справах Чину та його завдань. Статути й конституції мали узгіднити цей досвід із затвердженим Правилом.

Капітулярні Отці вибрали Пречисту Діву під титулом **Непорочного Зачаття** на головну покровительку Чину. Тоді ще ОО. Редемптористи не мали чудотворної ікони Матері Божої Неустанної Помочі. Потверджено практику 12 чеснот і зазначено покровителів на кожень місяць. Всі мали двічі на рік відновляти монаші обіти: на Різдво та в свято Христа Спасителя.

Випрацьовано статути про місії, які по можности слід голосити вбогим і опущеним душам. Окреслено статути про новіціят, відмовлювання часослова, академії місій і студій, спільні побожні практики для Отців і Братів Помічників, поживу й рясу, уряди Братів і багато інших справ, от хоча б якість і тривання великої чи малої мовчанки, розмір келій, час на Божественну Літургію та благодарення, зміна настоятелів що три роки, присяга настоятелів зберігати вбогість по монастирях, тощо.

6. Справа студендату

Капітула випрацювала програму студій для молодих левитів, що вступали до Чину. Дотіль не звертано надто уваги на цю проблему, бо сливе всі кандидати бували або священиками або богословами з укінченими чи сливе закінченими богословськими студіями. Їм треба було тільки відбути приписаний новіціят, щоб стати членами Чину Пресв. Ізбавителя.

Папське одобрення надало Чинові сталість й розмах. Численні юнаки стали вступати в його ряди. Треба було доконче подбати про їх богословський вишкіл, бо невчений місіонер може занепастити неодну душу своїм незнанням, вмовляючи в неї гріх, де його нема, й не вказуючи на гріх, де він закоренився.

Капітула рішила, що професори Чину мають йти за Св. Томою Аквинським у викладах богослов'я. Отець Феррара мав зайнятися юнаками, що не почінчили гімназії. Викладова мова в філософічних і богословських студіях мала бути латинська.

Залишивши студентів, що кінчали гімназію в Чорані, Альфонс 20 жовтня 1749 р. переніс філософів і богословів до Паґані. Всіх студентів було ледве 12. Абат Мускарі став професором богослов'я у Паґані. Студенти мали теж прифекта, що займався їх духовним вишколом.

Кир Вольпі, еп. Ночери та інші добродії фінансово допомогли синам Альфонса улаштуватися на студії в Паґані.

Абат Мускарі був здібною людиною. Його науковість і запал до студій розпалили в студентах не тільки бажання, але прямо гарячку до науки. Поставив богословські студії на дуже високому рівені, як каже його студент, о. Танноя:

"Що дві неділі або принаймні кожного місяця була в нас оборона тези. Не числячи світських священиків, що цікавилися богословськими справами, приходили до нас кармеліти, домініканці й інші. Слава, що собі здобув о. Мускарі, і здібності наших студентів притягали багатьох на диспути до колегії".

Альфонсові подобалося, що його студенти вміли провадити наукові диспути, ставляти закиди та зручно збивати їх. Проте не подобалося, що о. Мускарі ставляв вище науковий ідеал аніж місіонерський. Побоювання Святого внедовзі виправдалися. За іменування о. Мускарі професором богослов'я мусів заплатити гіркими сльозами.

Справа навчання була нелегка, бо властиво не було богословських підручників для семінаристів. Альфонс бажав, щоб його студенти уживали за підручник твір Ісаака Габерта "Догматичне та Моральне Богослов'я", але їм було трудно вивчати цей твір, бо мав всім обширних томів. Святий основник звелів о. Сансеверінові скоротити його, але, здається, його праця не вдалася. Від 1747 р. о. Кафаро писав догматичні трактати, але не обняв цілого богослов'я.

Святий Альфонс сам узявся укладати моральне богослов'я, бо його місіонері мали проводити багато часу в сповідальницях. Духовні провідники та сповідники повинні бути якслід обзнайомлені з моральними проблемами. Свому творові надав титул: ЗАМІТКИ про Бузенбавма. В передмові до твору каже:

"Від довгих літ я думав уложити підручник для юнаків нашого маленького Чину, який допоміг би їм щоскоріше та постепенно засвоювати собі знання морального богослов'я, тієї науки, що така трудна й така потрібна для добра душі".

Альфонс бажав, щоб розумовий вишкіл молодих левитів спирався на духовних засадах. Дух новіціяту не смів послаблюватися в юнаках, як у часі студій зростало їхне знання. Духовний поступ зачатий у новіціяті мав іти в парі з науковим поступом у студендаті.

7. Старання про новиків

Духовний вишкіл Редемпториста зачинається в новіціяті. Альфонс упорядкував статути новіціяту згідно з одобреними Правилами Чину, уложив чин облечин і написав книжечку **"Замітки про монаше покликання".**

В книжечці виложив суть монашого звання, вичислив познаки правдивого покликання та всупереч поважним авторам заявив, що не спасеться той, хто добровільно зречеться чернечого покликання цебто не піде за Божим покликом або, пішовши, спроневіриться йому й виступить із монастиря.

Не треба думати, що намагався заповняти монастирі пересічними чи сумнівними покликаннями: "Нехай будуть нечисленні, але святі!"—повторяв своїм місіонерам. Волів, щоб юнаки радше проживали по своїх домах аніж мали б вступати до монастирів, в яких нема монашої карности.

Альфонс строго забороняв своїм підвладним удаватися на лікування до родини: "Якщо треба, то продайте книжки, щоб купити лікарства". Заборонив членам Чину відвідувати власні родини, бо нерідко траплялося, що дехто не вертався до монастиря. Цей припис був дуже розумний для гарячих італійців, які сильно прив'язані до родинного дому. Зрештою в початках існування Чину не тільки ощадність і скромність у їжі, але й нераз дійсна біда панувала в Альфонсових монастирях. Не дивниця, що неодин чернець, вихований у багатій родині посеред усяких вигід, міг легко уляґти спокусі, як відвідував рідню.

У вишколі молодих членів наставав на самозречення та підчинення волі настоятелів. Нераз повторяв їм:

"**Хочу**" або "**Не хочу**" нехай не буде на їх устах. Нехай повторюють при всякій нагоді: "Хочу того, що наказує послух. Краще було б Чинові затинути ніж мала б загніздитися в ньому заразa честолюбности. Тепер її нема і сподіємося, що між нами ніколи не буде згіршення, щоб хтось рвався до почесних урядів... Краще нехай такий не вступає до Чину або нехай щоскоріше забереться з нього".

Немов батько дбав про новиків. Написав для них памфлет: **Заохота для новиків, щоб витривали в покликанні.** Виложив труднощі монашого життя, вказав на спокуси, якими диявол намагається вирвати душу з монастирського захисту, подав засоби, якими слід відбивати диявольські наскоки. Книжечка виявляє, що Святий був добрим батьком і досконалим психологом. Якщо часом бував строгий і неуступчивий, то це була Євангельська строгість.

Релігія Єгипту

о. М. Щудло ЧНІ.

ТРУДНО докладно подати зміст релігійних вірувань у Єгипті. Давні єгиптяни вірили в позагробове життя та в вічну нагороду чи кару за добре чи лихе життя на землі. Вони уявляли собі позагробове життя немов продовження земського існування. Оттому бальзамували тіла, вкладали до гробу мерців різні приладдя, поживу, напитки, тощо. В гробах фараонів повно різних інструментів і приладів, які бували в ужитті поміж єгиптянами.

Єгипет це рільничий край. Не дивниця, що сонце було для них надзвичайно важне. Вони вірили, що сонце це бог і почитали його різними обрядами. Сонце було головним божком єгиптян. Почитали теж ріку Ніля як практичного божка, що постачав їм засоби до життя. Оризис представляв божка Ніля. Це було найбільше популярне божество в Єгипті. Крім Оризиса єгиптяни почитали багато інших божків і приносили їм різні жертви. Фараони мали походити від божка Ра цебто Ніля, якого вважали за божка. По смерті фараони верталися до пантеону божків і самі ставалися божками.

З появою християнства Христові апостоли не забули про Єгипет. Св. Марко мав заснувати олександрійську Церкву. Християнство скоро та сильно поширилося в Єгипті. За переслідування Декія в третім столітті Христова віра становила найсильніше віровизнання в Єгипті. Тут почалося монаше життя Христової Церкви. В часах Антонія Великого, патріярха східнього монашества, що проживав у четвертім столітті, в самім Єгипті було около 100,000 монахів, що здебільша проживали по пустинях, виходячи з них тільки тоді, як треба було боронити Христову Євангелію перед нападами поган чи еретиків.

Нажаль єгипетське християнство не було глибоко вкорінене в народніх масах. Мішанина різних народів, що проживали в Єгипті через наїзди різних завойовників, прерізні культури, що тут зщепилися, різнородні східні релігії, що перед приходом Христа мали там своїх визнавців, не дозволили християнству якслід проникнути душу народу засадами і духом християнської релігії. Єгиптяни, зрештою як всі африканці, були доволі легкодушними, за що Св. Кипріян і Августин часто ганили своїх вірних.

Коли ж араби зайняли Єгипет у 640 р., почався наступ Корану на Христову Євангелію. Хоч не можна твердити, що арабські переможці прямо переслідували християн, проте всякі полегші, звільнення від податків, почесті були для численних християн засильною спокусою, щоб вони потрапили зректися їх в обороні своєї віри. Зачалися численні відступства від християнської віри та переходи на магометанство, яке запевняло прихильність уряду та всякі приємности, от хоча б многоженство, розводи, тощо.

З квітучих колись християнських провінцій і епархій Єгипту та взагалі Близького Сходу, що обнимає Палестину, Сирію та Ливан

й має около 40,000,000 населення, що говорить по-арабськи, заледве 4,000,000 є християнами, між якими 1,500,000 це католики різних обрядів.

в) Іслям—магометанство

Кожен турист, що приїзджає до Єгипту, негайно завважує, що Єгипет це магометанський край. Кидаються в очі численні мошеї зо шпичастими мінаретами, які значно перевищують число християнських церков.

Єгипет має 22,000,000 населення, з чого тільки 3,000,000 є християнами, здебільша православними. Цілий магометанський світ начисляє около 300,000,000 визнавців Корану цебто музулманів.

Музулмани не люблять, коли хтось зве їх магометанами. Вони називають себе ісламітами від слова **іслям,** що в арабській мові значить: **"віддатися** тільки самому Богові". Не люблять зватися магометанами, бо вірять не в Магомета, але в правдивого, єдиного Бога, творця неба та землі. Магомет це тільки один із пророків Бога, щоправда найбільший пророк, але не **бог.** Вони допускають іще інших пророків, от хоча б Мойсея чи Ісуса Христа, що для них був тільки звичайним собі Божим посланцем, а не Богом. Слід зазначити, що музулмани не є поганами. Вони є монотеїстами, тому вірять у того самого Бога, що й ми християни. Приємно було мені почути від мого провідника музулманина в Люксор, як він, обводячи мене по гробах фараонів, нераз заявляв, що ми (християни й музулмани) це браття, бо маємо спільного Батька в небі, Бога.

Хто ж був основником ісляму?

Магомет ібн Абдаляг (570-632), самореклямований пророк Аллаха, цебто Бога, став основником нової релігії, що відома в світі як ісламізм. Магомет уродився в арабському племені, що почитало божків і було поганським.

Магомет зростав сиротою від дитинства. Як дванадцятилітній юнак показався здібним бизнесменом. В 25-ому році життя став завідателем дібр багатої вдови, яка намовила його до подружжя, хоч вона була 15 літ старша від нього. Подружжя з багатою Хадіджою запевнило йому вигідне життя.

Арабські племена жили дуже примітивно в пустині, бо здебільш вона неврожайна. Ідолопоклонство та забобони були їх релігією. Проте жидівські та християнські купці, що торгували з арабськими племенами, занесли туди деякі правди християнської віри та Мойсеєвого закону. Ці племена проживали в дуже слабкій злуці. Єдина святиня **Кааба** в Мецці лучила їх в одну громаду. Отак Мекка була осередком арабської релігії вже перед приходом Магомета. Туди різні розсварені племена йшли на прощі в часі літніх місяців, як війна між ними була строго заборонена.

Магомет був схильний до роздумувань на самоті. Передання подає, що кожного року проводив місяць на контемпляції на поблизькій до Мекки горі. Бувши екзальтованою людиною, схильною до інтенсивних роздумувань, Магомет почав мріяти про нову релігію, що її мав подати йому Аллах (Бог) через архангола Гавриїла. Дехто вияснює його мрії як галюцинації, і це правдоподібно найкраще вияснення, бо годі допускати, щоб Магомет, якого історія описує як чесного й ласкавого чоловіка, навмисне видумав несотворені речі й подавав їх за об'явлення отримані з неба. Аналіза і прослідження Магометового "об'явлення" найкраще виказує, що всі його об'явлення були мішаниною того всього, що він знав про Бога з поганських, жидівських і християнських оповідань.

Багаті арабські провідники почали бойкотувати Магомета та його фантастичні "об'явлення". Магомет зо своєю дружиною й декількома приятелями, що були повірили в його посланництво, мусів тікати зо свого родинного міста Мекки. Прогнаний із Мекки, Магомет почав організувати власне військо з невдоволених і голодних арабів. Тут проявилися його організаційний хист, незломна воля та практичний осуд людей, яких потрапив приднати до свого руху та нової релігії.

Магомет і його сторонники, між якими визначався Омар, пізніший завойовник Єгипту та надзвичайно здібний військовик, усунулися до поблизького міста Медини. Тут використав незгоду між арабським і жидівським населенням і став вождем цілого міста, повертаючи його в столицю нової імперії, про яку став мріяти. Войовнича була це релігія. Її пророк став диктатором міста й його околиці. Треба було дбати про виживлення населення. Магометові сторонники творили розбишацькі банди, що обдирали численні купецькі каравани, які йшли до Мекки. Розбишацькі напади магометових сторонників спричинили довгу війну з мешканцями Мекки.

Нова релігія притягала бідних арабів, що проживали в нужді та голоді в пустині. Вона обіцювала їм матеріяльні користі, рай по смерті та роскоші на цім світі. Багато бедуїнів приєдналися до нього. Магомет зріс у силу. В 630 його військо сливе без спротиву зайняло Мекку, з якої мусів був утікати.

Мекка стала релігійним осередком ісляму, хоч Медіна якийсь час залишилася політичною столицею його держави. Святиня **Кааба** це найсвятіша мошея магометанського світу, куди щорічно спішать тисячі побожних магометан з різних музулманських країв. Не-музулманам вступ до Мекки, особливо до святині Кааби строго заборонений. Навіть музулмани мусять мати спеціяльні посвідки, щоб дістатися до Мекки. Якщо б якийсь немузулманин "заблукався" туди й його там викрили, то тільки смерть могла б направити його зухвалість.

Загорнувши святе місто арабів Мекку та її святиню, Магомет здобув знаменитий засіб, щоб ширити власну релігію, бо араби дальше приходили сюди на прощі. Трохи пропагандою, трохи примусом Магомет потрапив опанувати та накинути свою релігію сливе всій Арабії перед своєю смертю в Медині в 632 році.

Звідкіля Індияни взялися в Америці?

Індіяни прийшли до Америки з Азії через Камчатку тому яких 10,000 років. В протягу цього часу розвинули в собі деякі різниці, але істотно вони залишилися азіятами. Ескімоси є теж індиянами.

Перша Українсько-Католицька Митрополія в Канаді

о. С. Ґжик

В ДНІ 15 листопада 1956 р. Апостольський Делеґат в Отаві вручив ВПреосв. Кир Максимові Письмо Апостольської Столиці з Риму, в якому є сказано, що Папа Пій XII створює першу в Канаді українсько - католицьку Митрополію з осідком у місті Вінніпеґу та що першим Митрополитом назначено Їх Преосвященство, Кир Максима Германюка, ЧНІ.

Цим актом Апостольська Столиця об'єднала всі українсько-католицькі екзархати в Канаді в одну церковну провінцію під проводом Митрополита цебто Вінніпеґський, Едмонтонський, Торонтонський та Саскатунський творять від тепер одну Митрополію з осідком у Вінніпеґу на правах давніх наших Митрополій Київської та Львівської.

Це найсвітліша історична подія в житті українсько-католицької Церкви поза межами рідного краю. В 1945 р. большевики ув'язнили Львівського Митрополита, Кир Йосифа Сліпого, наслідника славної пам'яти великого Митрополита Андрея Шептицького, і українська католицька Церква зійшла в катакумби та бореться проти московського наїздника враз з воюючою Україною. Сильне релігійне життя розгорнув український нарід на еміґрації, зокрема на американському континенті. З приїздом перших поселенців до Канади тому 65 літ почалася й організація церковного життя.

Вже в 1912 році Апостольська Столиця назначує для українців католиків першого єпископа в Канаді в особі Кир Никити Будки, який положив тверді основи в церковне організаційне життя перших поселенців.

Від 1928 року до 1956 на владичому престолі в Канаді був Преосв. бл. п. Кир Василій Ладика ЧСВВ., якого Апостольська Столиця в 1948 році піднесла до гідности Архиєпископа. Число українсько-католицьких церков зросло до такої міри, що зайшла конечність поділити одну всеканадійську дієцезію на чотири окремі екзархати з окремими єпископами. Перший поділ стався в 1948, а другий в 1951 р.

Стан української католицької ерархії в Канаді представлявся останньо, як слідує: Вінніпеґський екзархат на чолі з Преосв. Кир Максимом Германюком, Едмонтонський з Преосв. Кир Нілем Саварином, Торонтонський з Преосв. Кир Ізидором Борецьким та Саскатунський з Преосв. Кир Андреєм Роборецьким. Число всіх священиків є 235, які обслуговують понад 522 парафій в Канаді. В Канаді українці католики розгорнули успішну діяльність своїх релігійних та культурно-освітних організацій. Багато є інституцій, шкіл та на високому рівні поставлена преса. Це є доказом, що Церква в Канаді вповні вже дозріла до цього найвищого ерархічного вдосконалення, що ним є митрополія. Завершення ж ерархічної провінції на Сході це патріярхат.

Апостольська Столиця на митрополичий трон назначила особу, яка своїм знанням і второпністю здобуде собі належний авторитет, як в церковному так і українсько-національному житті в Канаді. Цією многонадійною особою є Високопреосв. Кир Максим Германюк, ЧНІ., дотеперішній Апостольський Адміністратор Вінніпеґського екзархату.

Преосв. Кир Максим Германюк народився в 1911 р. в Новім Селі, жовківського повіту, в Західній Україні. Діставши початкову освіту, вступив 1927 року до ґімназії Отців Редемптористів у Збоїсках біля Львова, де закінчив з відзначенням середню школу, а потім відбув в Голоску монаший новіціят. У 1933 р. виїхав до Бельґії на богословські студії в Духовній Семінарії ОО. Редемптористів у Лювені і в Боплято. По єрейських свяченнях у Львові в 1938 р. о. Максим Германюк ЧНІ. вернувся знову до Бельґії і присвятив себе дальшим університетським студіям і в 1943 р. здобув науковий ступінь доктора богословських наук. В наслідок дальших студій о. др. Германюк в 1947 р. одержав дипльом професора Лювенського університету.

По другій світовій війні, як ревний священик та ідейний український громадянин, кинувся у вир праці на духовному, національному та суспільному полі життя українських скитальців у Бельґії, невтомно працюючи там аж до виїзду на нове місце. праці в Канаді. В 1948 р. став Протоїгуменом ОО. Редемптористів у Канаді й Америці та професором морального Богослов'я в Духовній Семінарії у Ватерфорд, Онт. Тут започаткував видання богословського Квартальника "Логос". Від січня 1950 р. стає дійсним членом Наукового Т-ва ім. Шевченка.

В дні 7 квітня 1952 року Апостольська Столиця іменувала о. др. Максима Германюка, ЧНІ. Єпископом-Помічником Впреосв. Архиєпископа Кир Василія Ладики, Ординарія Манітобського екзархату в Канаді, з осідком у Вінніпеґу. Дня 29 червня 1951 р. відбулося торжество свячення на Єпископа в катедрі св. Володимира і Ольги. Свячення довершили Впреосв. Архиєпископ Василій у сослуженні Кир Ісидора і Кир Андрея. На свяченнях були приявні Апостольський Делеґат Архиєп. Антонютті з Отави, Кир Ніль з Едмонтону, Кир Данило Іванчо з Питсбурґа та Кир Амвросій Сенишин з Філядельфії.

Цього ж дня на бенкеті новисвячений єпископ Кир Максим Германюк виголосив свою першу престольну промову, в якій підкреслив співвідповідальність українців за творення національної,

культурної й релігійної судьби Канади. При тому зазначив, що наша Церква принесла з Рідного Краю—крім духово-релігійних вартостей—рідну культуру, звичаї, мистецтво і літературу, цінності, що на них повинна виховуватися українська молодь, роджена в Канаді. Молодь повинна бути горда перед чужинцями на величні прикмети свого народу і повинна поширювати їх перед ними. Ця знаменна промова стала неначе програмою праці Кир Максима. Щоденник "Америка" під днем 11 липня 1951 р. написав: ..."Ця одна промова Преосв. Кир Максима вказує, що українська католицька Церква одержала на єпископа **людину великого духа.**... Цього великого духа виявив Преосв. Кир Максим за короткий період п'ятилітньої праці на владичому престолі Манітобського Ексархату. Зорганізував студентську молодь в Канадійську Федерацію Товариств Українських Студентів Католиків "Обнова" та став їхнім духовним провідником на Канаду. Започаткував у 1955 р. видання студентського журналу "Обнов'янин". Видав зарядження, щоби в кожній парафії в Манітобі провадити щоденно вечірні Рідні Школи. Навчання української мови дітей —це один з головних душпастирських обов'язків кожного священика. Старався, щоби в кожній парафії творити світські організації: БУК, ЛУКЖ та УКЮ. Преосв. Кир Максим створив організацію Українських Канадійських Учителів та окремий Український Відділ Лицарів Колюмба ім. св. Йосафата. Започаткував у Вінніпегу Дискусійний Клюб Українських Інтелектуалістів. За його ініціятивою Дієцезія закупила велику відпочинкову оселю "Український Парк" над Вінніпегським озером, де кожних вакацій пластова молодь, УКЮ, вівтарні дружини, члени "Вервиці Дітей" та другі юнацькі організації знайшли приміщення. Стараннями Кир Максима Сестри Служебниці закупили великі забудування під перший в Канаді Український Старечий Дім. Маючи на увазі важливу проблему священичих покликань, з потіхою бачить що знову відкрито Малу Семінарію—Колегію св. Володимира ОО. Редемптористів в Роблині. В часі своїх канонічних візитаціях Преосв. Кир Максим виголошує знаменні глибоко змістовні проповіді, в яких стало заохочує зберігати свої релігійні та національні українські традиції. Не диво, що Апостольська Столиця звернула увагу на таку жертвенну повну запалу і посвяти многогранну діяльність молодого єпископа, Кир Масима Терманюка, та назначила його на духовного провідника всіх українців католиків у Канаді.

Дня 23-го листопада 1956 р. новоіменований Митрополит Кир Максим прибув до Вінніпегу. На станції привітали його священики під проводом о. пралата др. В. Кушніра та представники організацій під проводом . А. Яремовича, президента КУК. Привітати вийшов також пан сенатор Василь Валл з дружиною. О годині 9 рано першу Архиерейську Службу відправив Високопреосв. Митрополит у катедральному храмі св. Володимира і Ольги. Опісля на спільному сніданні поділився з приявними священиками вістками зв'язаними з новим назначенням. Їх Преосвященство Кир Максим між іншим сказав:

"Коли я був на єпископській конференції в Оттаві в дні 15 листопада, викликали мене телефоном до Апостольського Делеґата. Там мені вручили письмо від Святішого Отця з Риму про те, що Апостольська Столиця об'єднує всі наші ексархати в одну провінцію, митрополію, з осідком у Вінніпегу та що мене назначено митрополитом. Це для мене була несподіванка, бо я ніколи не мріяв про таку велику почесть. Офіціяльне проголошення цього письма з Риму мало бути в понеділок 19 листопада, але вже в неділю 18 листопада на вечері в кардинала МекҐвігена Апостольський Делеґат це проголосив всім зібраним там єпископам українського і латинського обряду. Це повторено ще на публичному бенкеті в Торонто, де було около 700 осіб, де крім єпископів і священиків був приявний також премієр Канади Сен Лоран. Сталося це з зарядження Божого Провидіння. Сьогодні в своїй Архиєрейській Службі Божій я молився за слугу Божого Митрополита Андрея Шептицького, за ув'язненого Митрополита Йосифа Сліпого, за терпячу Церкву та за Український Нарід, який бореться за волю України...

Створення Митрополії в Канаді це черговий вияв великого признання зо сторони Апостольської Столиці для нас українців тут у Канаді. Це акт довір'я. Це нагорода за те, що ми тут у Канаді витривали при своїх українських національних традиціях, що не заламалися, що зберігали себе, як нарід. Апостольська Столиця хоче дати нам можливість розпростерти широко свої крила та летіти вперед до світлої майбутности Церкви нашої та Нації. Апостольська Столиця хоче, щоби ми не животіли, але жили повним релігійним і національним життям. Український нарід повинен відчути цю любов Апостольської Столиці до нас та своєю працею на церковній та народній ниві виправдати створення митрополії в Канаді, яка є відновленням наших традиційних митрополій в Київі та Львові..."

Інсталяція на митрополичий престіл є запроектована на місяць лютень 1957 року.

Новоіменованому Митрополитові, Високопреосвященішому Кир Максимові Германюкові, бажаємо багатих Божих ласк ступати слідами Великого Митрополита Андрея Шептицького.

На Многая Літа, Архикнязю!

Канонічна ерекція митрополії разом із інсталяцією першого Митрополита в Канаді відбудеться в Вінніпегу 12 лютня 1957 р.

Це буде найбільше урочиста подія в історії українсько-католицької Церкви в Канаді, відколи вона існує.

Українці католики Канади повинні якнайчисленніше зібратися в той день у катедрі Св. Ольги в Вінніпегу, щоб узяти участь в цій небувалій досіль урочистості та засвідчити свою любов і прив'язання до першого українського католицького Митрополита в Канаді.

Своєю появою в катедрі вони засвідчать перед населенням Канади, що оцінюють значення цієї події та виявлять вдячність Святішій Столиці за цю превелику ласку.

СКІЛЬКИ Є РАС У СВІТІ?

ЗВИЧАЙНО науковці ділять людство на ці раси: біла в Европі, червона в Америці (індіяни), жовта в Азії та чорна в Африці (мурини).

Різниці між расами не є істотні. Це доказує, що всі люди мали колись спільного батька. Чому ж між ними такі замітні різниці?

Антропологи подають деякі причини:

1) Ізоляція: тисячами літ раси жили на відмінних континентах.

2) Клімат теж вплинув на розвій рас. Азія це найзимніша частина світу, Африка найтепліша. В Европі довгі століття стояла мряка, тому й було мало сонця. Температура та клімат спричинили різниці в вигляді між мешканцями різних частин світу.

Дитятко Ісус опам'ятує моїх батьків

м. Щ.

ЩАСТЯ неможливе в родині в якій завмерла подружа любов між чоловіком і жінкою. Ніхто більше ненавидить другого ніж ті, що колись сердешно любилися, якщо своєю нерозумною поведінкою потрапили знищити в собі любов, повертаючи її в хитро приховану ненависть. Горе дітям, що зростають у домі, де нема любови, бо там бракує життєвої радости, конечної для розвою нормальних людей.

Вже змалку я завважила, що моя родина була відмінна від сусідських. Батьки були чужинцями одне для другого. Ніколи не розмовляли поприятельськи, ніколи не жартували, ніколи не хвалили одне одного, хібащо хтось зо сусідів чи приятелів був у нас. О, тоді вони були чемні! Мати "сердешно" розмовляла з батьком, батько хвалив куховарську здібність матері... Але ночами так нагально сварилися, що нераз пробуджували мене. Тоді я ховала голову під подушку та заливалася рясними сльозами.

Я мала дев'ять років, як Бог послав мені сестричку Оленку. Сподівалася, що дитина вирівняє розбіжності між батьками, заки Оленка підросте. Нажаль так не сталося. Холодка війна продовжалася між батьками.

Їхня поведінка виглядала дуже загадковою. Молилися, ходили до церкви, були шановані в громаді, вміли другим віддати пошану, але не вміли шанувати одне другого. Уїдливі завваги батька про матір, гнівливі вибухи матері, вічні нарікання в нашій присутності перетворили в пекло нашу позірно ідеальну родину.

Оленка зростала. Я намагалася заступити їй матір, яка не проявляла ніякої любови для власної дитини. Зразу це дивувало мене. Пізніше зрозуміла, що нещаслива жінка, яка ненавидить себе саму, нездібна любити навіть власні діточки.

Я завжди бавилася з Оленкою, щоб надолужити їй за брак материнського тепла. Була б я не справедлива для батьків, якщо б оскаржила їх гейби зовсім не цікавилися нами. Ні! Вони "посвоєму" дбали, щоб нам нічого не бракувало. Батько був працьовитою людиною. Був керівником великої крамниці в однім канадійськім містечку. Грошей ніколи не бракувало. Дім був гарний і вигідний, наша пожива добірна й вбрання коштовне.

Проте матеріяльні вигоди не є для дитини найважнішою річчю. Ах, як радо була б замінялася в дитинстві з маленькою Сузанною. Її батьки були вбогі. В родині було семеро дітей. Батько небагато заробляв. Всі ходили пішки чи їздили автобусом, бо годі було мріяти навіть про старий автомобіль. Їхне вбоге, вічно в непорядку помешкання з невпинними криками доростаючої дітвори видавалося контрастом до нашого чепурного, чистенького й багатого дому. За те в них панувала любов, хоч і криклива, а над моїм домом залягла понура тиша, переривана вибухами батька чи матері.

Вбогий дімок Сузанни стояв при дорозі, якою я верталася зо

школи. Нераз затримувалася на хіднику й роскошувалася щастям цієї фінансово вбогої родини. Інколи йдучи ввечері до крамниці, бачила, як мати Сузанни вітала мужа з праці ніжним люблячим поцілунком. Діти кидалися батькові на шию, обсипали його пестощами. Він гласкав, голубив і тулив їх до грудей..., Ох, тоді моє серце краялося з жалю й туги, бо ні мати, ні батько ніколи не виявили нам подібної ніжности. Літком всі вони сиділи на ганку, пили лімоняду та весело розмовляли. В зимі спільно проводили вечорі в привітальній кімнаті. Скільки там було щирого сміху, жартів і розмов! Дійсно Бог благословляв цю родину чимось кращим аніж земськими багатствами. Це благословення було в родинному порозумінні, вирозумілості та щирій любові між щасливими подругами та їх численними дітьми. Мені стало ясно, що гроші та матеріяльні вигоди видаються дешевим сурогатом правдивого щастя, який не всилі задовольнити дитячого прагнення любити і бути люблених.

В нашім пишнім і побагацько вмебльованім домі невпинно віяв вітер штучної та холодної чемности. При трапезі звичайно панувала мовчанка. Ніхто не сміявся, ніхто не говорив, ніхто не жартував, хіба маленька Оленка, яка не визнавалася на морозній атмосфері родини.

Щоправда, батько та мати часом перекидалися словами, які завжди мали подвійне значення. Щойно пізніше я зрозуміла, як немилосерно вони жалили одне другого сповидно чемними дотепами. Тоді пожива застигала мені в горлі й очі заходилися сльозами, які зручно скривала перед Оленкою, похнюплюючи голову над тарілкою.

Душа корчилася на вид ненависти, яка панувала між батьками. Скільки намолилася перед іконою Матері Божої, скільки вервичок відмовила разом із Оленкою за нещасливих батьків! Нераз по Св. Причасті благала посеред сліз Євхаристийного Спасителя, щоб просвітив моїх дорогих батьків і розбудив у серцях давно завмерлу любов, яка колись ущасливлювала їх подружжя.

Було мені 16 літ, як Господь предивно вислухав мої щирі благання. Надійшли Різдвяні свята. Сливе тиждень батько та мати не промовили до себе словечка. В навечір'я ми приготовили гарну ялинку. Я купила прегарний образець ангола, який звіщає світові: "Слава во вишних Богу і на землі мир..."

"Анголе Святий", молилася я, "принеси мир моїй родині та злучи любов'ю роз'єднаних батьків!" Мати виглядала змучена та пригноблена. Чорні серпанки виднілися під її очима. Всетаки приготовила приписану вечерю, але батько взагалі не з'явився того пропам'ятного вечора. Ми довго ждали на нього, заки засіли до трапези. Сумно й болюче звучала наша колядка: "Бог предвічний народився..."

Я відчувала її душевну муку та всім серцем бажала помогти їй, але як? Лежачи в ліжку до пізньої ночі, продумала власний плян. Зірвалася з ліжка та побігла до пивниці, де були заховані мої два скромні дарунки для батьків: доволі гарний перловий нашийник для матері та синьобіла краватка для батька. Обгорнула їх у гарний папір і написала: "Для Емілії від Володимира" і "Для Володимира від Емілії".

Не пам'ятаю, чи мої батьки колинебудь подарували собі щонебудь. Для мене Христове Різдво це родинне свято, тому батьки "мусять" несподівано обмінятися дарунками.

Вранці Оленка й я кинулися до ялинки і взяли свої подарунки. Ні батько, ні мати не наблизилися до ялинки. Я не витримала. Взяла пакуночки та занесла батькам, які мовчки пили каву в їдальні. Поклала презенти їм на колінах.

Мати зразу зарум'янилася, потім побліднла: "Що зе ца нашийник? Дрантя куплене на ліцитації чи що? Чи стільки я вартую в твоїх очах?" закликала обурена.

Батькова реакція не була краща. "Що? Ти кепкуеш собі з мене на старість?"—крикнув несамовито і жбурнув краватку на підлогу.

Сльози засріблилися мені в очах. "Це я зробила", промовила я. "Я хотіла погодити вас у дні Христового Різдва, але ви дальше ненавидите себе!"

"Ні, донечко", заговорив батько. "Тут нема ніякої ненависти. Різдво для дітей. Старші люди не дбають про подарунки".

Мати скипіла, жбурнувши нашийник об стіну. Нитка ввірвалася й перли розсипалися по підлозі. "Не дури її! Вона завелика, щоб далася обманити!"—пінилася мати, споглядаючи скоса на батька. "Вона має 16 літ, і знає, що не всі батьки є такі самолюби як ти! Вона бачила мужчин, що є добрими батьками та люблячими мужами".

Батько прикусив губи, намагаючись запанувати над напруженими нервами, але не вдалося. "Вона теж знає", відрубав матері, "що в світі є добрі та лихі жінки. Одні заслуговують на любов і пошану, другі ні!"

"Прокляття на твою голову!"—скрикнула мати й вибігла з їдальні. Подалася до спальні. Батько пішов за нею. Там притишеним криком продовжали "подружу" розмову, докоряючи одне другому.

Я взяла Оленку й пішла з нею до церкви. "Боже, як сумно було мені на душі! Діти з батьками приступають до Св. Причастя, а ми тут самітні!... Ісусе, просвіти моїх бідних батьків!"

Батьків не було, як ми вернулися з церкви. Пообідали і почали бавитися ляльками, пустили грамофон, слухали радія. Оленка скаржилася: "Чому татко і мамця полишили нас самих? Інші татки бавляться з дітьми... А де наш татко?..."

Я втихомирювала її, як могла, але ввечері Оленка стала прямо неможлива: "Чому ми не маємо таких добрих батьків як інші діти? Хіба ми гірші від них?"

Що ж могла я сказати маленькій Оленці? Як можна виправдати їхню поведінку, невпинні сварки, вибухи гніву і їдкі докори в очах шостилітньої дитини, не викривлюючи її невинної душі? "Молімся, Оленко, Дитятко Ісус просвітить і поєднає їх, бо Господь хоче, щоб родини були щасливі".

Спочатку вони дійсно почувалися щасливі, але їх щастя непомітно розплилося в сірій буденщині, бо, поженившись, перестали плекати любов, бути вирозумілими на похибки, не шанувати одне другого, не силкуватися приподобатися й чинити приємності, які осолоджують тягарі подружжя. Зразу настала між ними

холоднеча, потім відраза, яка згодом перетворилася в дійсну ненависть.

Я вже передтим часто продумувала, які щасливі мусіли бути колись мої батьки, як палко любилися та вірили, що й сама смерть не знищить їхніх поривів... А тепер? Лучче й не згадувати! Тепер вони тільки шукають нагід, щоб ранити одне одного!...

Через те я ставала щораз більше понура та мовчазна в приявності батьків. Раз мати гірко докоряла мені невдячністю: "Петрусю, яка ти дивна. Ти зовсім не оцінюеш всього того, що батько й я робимо для тебе. Мешкаеш у гарному домі. Маеш пригарні сукенки. Є гріш у кишені на розривки... Чого ще бажаеш, щоб почуватися щасливою?... Але ти завжди захмурена та невдячна..."

Мати щиро говорила. Я дивилася на її засумовані очі та дивувалася з її засліплення: "Як можна почуватися щасливою в домі повнім сварок і ненависти? Де ж діти годні нормально розвиватися, коли їх улюблені батьки стали для себе запеклими ворогами?"

Оттакі думки знову налягли на душу в різдвяну ніч, як по сусідських родинах батьки з діточками весело колядували новонародженому Спасителеві.

Свою нещасливу долю батько намагався погрузити в щоденній праці, а довгі вечорі звичайно провадив у коршмі з приятелями. Мати шукала забуття в домашніх зайняттях і нерідких відвідинах театрів.

Вона проживала разом під одним дахом ради нас, своїх двох дочок, але це споживання сильно викривлювало душу Оленки. Хоч мала ледве шість років, але вже завважувала, що в нашій родині не все в порядку. Невпинні сварки і ненависть між батьками затроювали її ніжне серце. Почувалася змішана та застиджена на згадку про рідного батька й неньку. Інколи мстилася, передразнюючи їх. Я любляче картала її, вговорюючи, що діти повинні любити та шанувати навіть недобрих батьків, бо всетаки вони їх батьки. Тоді Оленка каялася і бігла перед іконку Дитяти Ісуса, благаючи прощення.

Зимові вечорі довгі. Я зладила вечерю для себе й Оленки, помила начиння, але батьків не було. Оленка зачала плакати і годі було втихомирити її. Мені блиснула думка взяти Оленку та поїхати до бабці, яка проживала в містечку Ч., що було віддалене від нас на 25 км. Я мала позволення вчитися їздити авмомобілем. Батько полишив авто з ключами в гаражу.

На дворі сік дрібний дощик. Взяла Оленку до автомобіля і виїхала на гостинець. Дорогу добре знала, бо нераз із матір'ю їздила до бабці в гостину. Була певна, що щасливо заїду, бо їхала помалу й уважно.

Може проїхала з 10 км., як дощ перестав падати. Я зраділа, але радість була короткотривала. Автомобіль почав ховзатися. Дощ став застигати, покриваючи гостинець тонкою верствою льоду. Паніка обхопила мене, бо я не знала, як їздиться по замерзлих дорогах.

Оленка ж безжурно прислухувалася до радія та весело підспівувала колядки, не завваживши мого перестраху. Ох, як я ба-

жала, щоб хтось над'їхав!... Ні, не було нікого. Сама мучилася на гостинці.

Я рішилася з'їхати з гостинця, що тепер виглядав немов плесо озера в зимі. Дивилася на бік, щоб знайти відповідне місце та спинити автомобіль. Запізно. Дивлячись крізь вікно вбік, не завважила гострого скруту... Стала на гамулець. Не помогло. Автомобіль шарнув сюди й туди та повалився в придорожний рів.

Темрява сповила мене. Відчула в грудях сильний біль. Пригадую, що Оленка переразливо скрикнула. Що було дальше, не пам'ятаю.

Отак подибала нас поліційна патруля. Я відчинила очі, але Оленки не було біля мене. Двері з її боку були відчинені. Поліція знайшла її в рові сильно побитою й напівзакостенілою. Вся голова була покрита замерзлою кров'ю.

Поліцаї взяли нас до свого автомобіля та відвезли до шпиталю. Тіло Оленки було смертельно холодне.

Я була така поденервована гейби дістала розстрій нервів. Неодин застрик мусіли дати, заки прийшла до себе та вспокоїлася. Проминуло кілька днів, що видавалися кошмарним сном.

Оленка померла, заки я переборола нервозне потрясення. Нащастя перед смертю відзискала притомність. Батько та мати були при ній, поки не віддала Богу духа.

В останніх хвилинах земського життя моя незабутня сестричка забула про себе, бо тяжко знищити в серці дитини любов і співчуття для батьків.

Оленка взяла батька та матір за руки й промовила серед сліз: "Татку, мамцю... Я відходжу до Ісусика. Буду молитися за вас у небі...".

Сльози станули в очах батьків. "Я люблю вас", продовжала Оленка, "люблю вас обидвох, бо ви мої батьки... Але я негодна спокійно померти, поки ви не помиритеся та не обіцяєте, що по моїй смерті будете любити й шанувати одне другого, як це роблять інші..."

Мати хлипала, батько плакав. Обидвоє цілували вмираючу донечку. Прихилянули перед її ліжечком, пробачили одне другому минулі промахи, прирекли щиро любитися та ніжним поцілунком підтвердили свою обітницю. Оленка щасливо всміхнулася та зо словами "Бозю, Бозю", вернулася до свого Творця, де напевно молиться за мене та моїх батьків.

По смерті Оленки в нашім домі настала чудесна зміна. Батьки декілька разів відвідали отця пароха й мали з ним довгі дискусії. Обидвоє разом пішли до сповіді, приступили до Св. Причастя й по Службі Божій відновили шлюбну присягу в приявності Христового священика.

З того часу гейби на світ народилися. Нема криків, сварок і докорів, якими досіль руйнували своє подружжя та затроювали життя. Немало зусилля мусіли докласти, щоб викоренити з себе взаємні підозріння, розгарячення та заздрість.

Спільна молитва, часте принимання Св. Причастя і добрячі вказівки священика допомогли їм віднайти одне одного як подружих партнерів. Позбулися самолюбства і стали розуміти одне другого. Тепер мої батьки не живуть для себе, але одне для другого. Оленка з неба чуває над нами. Я відчуваю її невидного духа в нашій хаті.

Атмосфера нашого дому наповнена любов'ю. Я певна, що мій братчик і сестричка—близнятки—що Господь послав моїм батькам, зростатимуть на нормальних дітей, не завидуючи іншим їхніх батьків, бо тільки в домах сповнених любов'ю діти чуються щасливі та належно розвиваються...

Треба було аж смерти рідної дитини, щоб їм відкрилися очі... Не дивниця... Св. Апостол Павло каже: "Без проливу крови нема відпущення (гріхів)" (Євр. 9, 22).

1) Я приїхав до Америки, а моя жінка лишилася в краю. Я багато разів писав до неї, але не отримав ніякої відповіді. Чи міг би я вдруге в церкві взяти шлюб?

Поки ви не маєте доказу, що ваша жінка померла, поти не вільно вдруге женитися, бо одна тільки смерть може розв'язати важне подружжя й дати вам право вдруге женитися. Якщо маєте якісь докази, що ваша жінка не живе, то представте їх своєму парохові. Він відошле їх до єпископської канцелярії. Чекайте на рішення і робіть так як єпископ скаже.

2) Я чула, що Рим викляв о. Фіні, американського єзуїта за те, що він твердив: "Поза Церквою нема спасіння".—Чи це правда?

Це правда, що Рим викляв впертого єзуїта, о. Фіні, бо він ширив єресь, як твердить, що всі ті, що не належать до Католицької Церкви, будуть прокляті. Це неправда, що Господь пішле до пекла тих, що без власної вини не належать до Католицької Церкви. Якщо вони люблять Бога і стараються служити Йому так, як знають, то Бог спасе їх, бо Він добрий Батько для всіх Своїх дітей.

Це правда, що поза правдивою (Католицькою) Церквою нема спасіння, але для кого? 1) Для тих, що належали до Католицької Церкви, яку потім свідомо і добровільно покинули. 2) Для тих, що хоч не належали до Катол. Церкви, але знають, що вона **єдина** правдива Христова Церква, але не хочуть вступити для неї, бо їм вигідніше жити в некатолицьких "церквах", де нема обов'язку ходити на богослуження, сповідатися чи приступати до Св. Причастя. 3) Для тих, що хоч не належать до Катол. Церкви, ані напевно не знають, що вона **єдино-правдива** Христова Церква, проте мають поважні сумніви, чи Католицька Церква не є правдива Христова Церква. Якщо вони не хочуть простудіювати своїх сумнівів, щоб не мусіти вступити до цієї Церкви, тоді проживають у злій вірі, ну і не можуть бути спасенні.

Якщо ж якийсь некатолик дійсно не знає, що Католицька Церква це **єдиноправдива** Христова Церква, а таких людей є багато між протестантами та давніми православними, то такий некатолик напевно спасеться, якщо він заховує Божий закон так, як каже йому сумління, бо серцем він належить до душі Католицької Церкви.

Католицька Церква це моральна особа, що має душу і тіло. Душа Церкви це Божа ласка, що освячує людину. Тіло Церкви це зовнішні познаки цебто віра, Тайни, послух Папі, тощо. Отож хто має освятну ласку, той належить до душі Христової Церкви, тому буде спасенний.

Отець Фінні думав, що сьогодні неможливо для некатоликів не знати, що тільки Католицька Церква правдива, бо на його думку кожен може про це довідатися з преси, радія, телевізії, тощо. Отож о. Фінні бажав, щоб усі, хто хоче спастися, належали не тільки до душі Церкви, але й до її тіла.

Коли ж йому звернено увагу, що це єресь, він не хотів перестати голосити свою фальшиву науку. Оттому Папа виклав його як єретика. Ось до чого веде впертість! Хотів бути більшим "папістом" аніж сам Папа!

3) Що значить ім'я "Аніта"?

Аніта це здрібніле ім'я "Анни", це християнське ім'я. Його можна надавати дітям при хрещенні, бо ж є Св. Анна в небі.

4) Я знаю, що є потрійні таїнства при відмовлюванні вервиці, але найліпше люблю розважати про страдальні цебто про Страсті і смерть Спасителя. Чи можу так щодня чинити, як відмовляю вервицю?

Ваша вервиця буде мила Богові і зможете вискати всі надані відпусти навіть як щоденно розважаєте про ті самі таїнства при відмовлюванні вервиці. Кожен може роздумувати про ті таїнства, що найбільше помагають йому добре молитися на вервиці.

5) Яка різниця між сповідником і духовним провідником? Чи то добре мати духовного провідника?

Різниця між сповідником і духовним провідником у тому, що сповідник обмежується до **прощення гріхів** своїх каянників, а духовний провідник веде своїх каянників до **християнської досконалости,** вияснюючи їм вартість досконалости. При тім подає їм засоби, щоб осягнути досконалість, підтримує в боротьбі з пристрастями, підтримує посеред зневіри, слідить за розвоєм їх духовного життя, тощо.

Кожна християнська душа, що поважно змагає до досконалости, повинна мати свого духовного провідника. Дуже часто сам сповідник може бути заразом і духовним провідником.

6) Чи Святе Письмо десь виразно згадує про чистилище?

Розуміється, що згадує. Ось одна цитата: "Тоді (Юда) наказав зробити збірку. Збірка виносила 12,000 срібних речей. Він вислав це до Єрусалиму, щоб принесли там жертву за провини померлих товаришів... Бо це побожна та добра гадка молитися за померших, щоб простилися їхні провини" (2 Мак. 12, 43-46).

Протестанти відкидають книги Макавеїв, бо там є виразно згадка про чистилище, але негодні в добрій вірі заперечити його існування, бо й у Новім Завіті є виразні натяки на існування чистилища.

Спаситель каже: "Як хтось скаже слово на Людського Сина, то воно проститься йому; а коли скаже на Св. Духа, то не проститься ані в цім світі, ані в майбутнім". (Мт. 12, 32). З цього виходить, що в другім світі прощаються деякі гріхи. Де? Не в пеклі, бо там ніщо не прощається. Час покаяння минув для проклятих. Не в небі, бо ті, що в небі, не мають нічого, що треба б прощати, інакше не були б у небі. Отож єдине місце, де деякі гріхи в другім світі можуть бути прощені, це чистилище, як подає ціле християнське передання від початку християнства.

Св. Павло пише про померлого друга Онисифора: "Хай Господь подасть йому милість... у **той** день" (2 Тим. 1, 18).

Онисифор був уже помер. Мусів бути в чистилищі, щоб Господь міг змилуватися й помогти йому по смерті.

"Буде виявлене діло кожного... Коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через вогонь" (1 Кор. 3, 13 і 15).

Слід проте пам'ятати, що головний доказ існування чистилища знаходиться в християнськім передані, яке так у Східній православній, як Західній католицькій твердить, що чистилище існує.

Дальше Церква навчає, що чистилище існує. Знаємо, що Церква непомильна в справах віри та моралі, бо Святий Дух береже її від заблуджень. Добрі католики слухають навчання Церкви, знаючи, що вона не заведе їх на манівці.

Всякі ж протестанти та біблійники вийшли на манівці, бо не мали непомильного проводу Церкви.

Хто таний Негру?

ЯВАГАРАЛЬ Негру це теперішній провідник індійців і кермач Індії, яка начисляє 350,000,000 населення. Він панує в Індії вже 9 років, відколи англійці покинули її, признавши індійцям державну незалежність.

Особа азійського невтраліста Негру цікавить сливе всіх дипломатів світу. Цей 67-літній державний муж, кажуть обсеватори, є гордуватою, але й заразом сантиментальною людиною. Його слова та поведінка мають великий вплив в Азії та Африці.

Назагал твердять, що він щирий індійський патріот, який намагається піднести престиж своєї країни по 150-літнім пануванні англійців. Негру не має скрупулів при всякій нагоді хвалити Москву та Китай, хоч останніми часами виступив з критикою совітських методів, особливо в Мадярщині. Отримав тисячі мільйонів долярів від американського уряду, щоб підняти життєвий рівень індійців, але це не перешкодило йому критикувати Америку та сумніватися про її щирість.

Через свого представника Крішну Менона Сегру сливе завжди попирає совітів в Об'єднаних Націях, хоч у себе вдома не любить комуністів. Трудно зрозуміти його психіку, бо сам каже, що він є "дивачною мішаниною Сходу та Заходу, яка ніде негодна знайти собі пристановища".

Негру є агностиком цебто практичним атеїстом, бо агностик це людина, яка твердить Бога неможливо пізнати розумом. Якщо Бог існує, кажуть агностики, то Він є "Незнаним Богом". Вже давно Негру зірвав із гіндуїзмом, що є переважною релігією індійців.

1. Дитячий вік

Негру є сином багатого адвоката. Мати займалася його вихованням, бо батько був надто зайнятий своїм фахом. Не мав часу для виховання сина, але завжди подибав час, щоб строго карати за малі домашні провини. В дитинстві англієць був його вихователем.

2. Школа

В 15-ім р. життя виїхав на студії до Англії. Покінчив університет у Кембридж. Не визначався спеціяльними здібностями, бо з його шкільних товаришів мало хто пригадує собі Явагараля Негру. В 1920 р. стрінувся з Ґанді, провідником націоналістичного руху в Індії. І тоді сам став націоналістом.

27 літ, половину з них провів у тюрмах і подорожах по Европі, Негру боровся з англійцями за незалежність своєї батьківщини. До смерті Ґанді обидва залишилися добрими приятелями. В 1948 р., коли замордовано Ґанді, Негру був уже премієром Індії. Негру не має того впливу на нарід, що мав Ґанді, але назагал індійці шанують його. Негру легко дається пірвати своїм нервам. Часом в аргументації з противником потрапить ужити й кулака.

Негру не любить лікерів, не п'е горілки і не їсть м'яса. За те безнастанно курить одну сигарку за другою. Навіть на офіційних прийняттях, що Негру влаштовує для чужинців, не подають коктейлів (спиртних напоїв).

День Негру виповнений працею, бо крім премієрства він є ще міністром заграничних справ і головою різних департаментів. Треба трьох секретарів, щоб могли полагоджувати його невпинні поручення.

Негру був жонатий. Його жінка Камаля померла в Швайцарії в 1936 р. Полишилася едина дочка Індіра (вже замужна). Вона буває господинею для батька в часі офіційних бенкетів і прийомів.

В 1949 р. Негру вперше відвідав Америку. Тоді заявив: "Ніякий державний муж не зможе зрозуміти модерного світу, якщо вперед не зрозуміє Америки". Про Айзенвагера заявив: "Я дуже подивляю президента Айзенгавера".

Негру ласкаво трактує комуністичних вожак—Хрущова і Булганіна—і вони таксамо обходяться з ним "ласкаво". Він уважає себе за марксиста й сподіється перетворити Індію в соціялістичну країну. Всетаки нераз попросту заявив: "Я дуже далекий від комунізму". Передовсім не любить насилля, яким комуністи користуються в переведенні різних реформ. В 1952 р. були вибори. Комуністи парадували з червоними прапорами. Негру обурено закликав: "Чому не забираєтеся жити в країні, якої прапор носите?"

Чи зо страху перед червоним Китаєм, чи з почуття азійської солідарности, чи в надії, що знайде помилування в китайських червоних комуністів, як вони займуть Індію, Негру невпинно домагається, щоб Червоний Китай став членом Об'єднаних Націй.

З НОВИМ РОКОМ

Кінчиться рік, ще кілька хвиль,
І згасне вмить він без сліду,
як в плесі вод вал бистрих хвиль,
гине розбитий об скалу.
І Новий Рік знов загостить,
нових мрій, нових надій
сто сот бажань перелетить,
"З Роком Новим, тішся, радій!"

Дрімає світ в глибокім сні,
спокій святий світом царить;
місячний серп блакит сріблить,
золотом блистять зірки дрібні.
Килим снігу, накрив поля,
мов домовину рантухом,
дрімають села, спить земля,
блаженним, милим, тихим сном.

Мов гнізда птиць, хатки дрібні,
стулились враз у ряд один,
сплять люди в них, у тихім сні,
немов дрібна сім'я пташин.
А ген з горбка глядить у дл
з церковних веж, хрест золотий
і стереже мов той сокіл,
дрібних хаток, так як дітей.

А там, де хрест, з вікон блиск б'є,
каганця блиск сріблить живот;
укритий тайно там жиє
Христос і Бог Сил Саваот.

Все той самий, все той Один
як зперед сто тисячів літ;
і хоч минеться небо, світ,
Він не зміниться сам один.

Але ось ангел вже летить
через блакитний світ-простір,
золотом сріблом весь горить,
а око—блиском ясних зір.
У нього одіж як алмаз,
блистить у росах сонця цвіт,
погасли зорі на той час
і місяць ясний теж поблід.

Простер гребені ясних крил,
і тихесенько загомонів:
"Журбу ховайте до могил,
віщую прихід кращих днів.
Я посол Бога, Божий гість,
несу від Нього мир-спокій.
А людям добрим благу вість,
І вістку Божу—яр надій.

По цих словах, під небозвід,
тюлинув ангел в небеса,
а спів його в широкий світ
тюплив руслом немов вода,
і вість поніс в далекий світ,
що Рік Новий тим принесе,
долю і щастя, кращий світ,
хто його з Богом розпічне.

Вавилонська Вежа

СВЯТЕ Письмо подає нам одну подію, щоз мальовує зухвалість мешканців землі, які бажали збудувати вежу, що сягала б до хмар. Ця вежа мала бути монументом їх гордости, вмілости та могутности. На власну ж біду взялися до діла без Бога та Його благословення, тому сильно попеклися на власнім нерозумі. За гордість Бог помішав їм язики та порозганяв по всій землі.

І були по всій землі мова й слово одне.
І сталося, як мандрували народи від сходу, подибали рівнину в краю Сеннеар й осілися там.
І говорили один до другого: Нумо, робім цеглу і випалюймо її. І була їм цегла за камінь і земляна смола за вапно.
І мовляли: Нуж ходім, збудуємо місто з баштою (вежою), щоб верх її небес досятав, і прославім своє ймення (лишім пам'ятку по собі), заки розпорошимося (розійдемося) по всій землі.
І зійшов Господь побачити місто і башту, що будували сини Адамові.
І каже Господь: Оце рід один, мова одна в усіх, а це тільки вони зачали працювати, і тепер ніщо не спинить їх від того, що задумали зробити.
Отож ходім і помішаємо їх мову, щоб не розуміли один другого.
І розсіяв їх Господь звідти по всій землі. І перестали вони будувати місто й башту.
І тому це місце стало зватися Вавилоном, бо там Господь помішав мову всієї землі, і звідтіля розсіяв їх по всіх краях. (Бут. 11, 1-9).

Історія подає, що ця подія сталася десь у 4-ому тисячелітті перед народженням Спасителя. Вавилон уже тоді існував, як виходить із пам'яток із часів асирійського царя Саргона (2,850 р.).

Мешканці Вавилону задумали побудувати височенну башту (вежу). Взялися до праці, здвигнули значну її частину, але негодні були докінчити. Масивні останки й руїни вежі свідчать про її колосальні розміри. Передання подає, що незгода між будівничими не дозволила завершити пляновану башту.

Господь не злюбив їх пляну та не поблагословив його, бо мешканці почали його з гордости гейби вони самі без Бога могли доконати вікопомного діла, яке прославляло б їх знання й здібність по вічні часи. Гордість не подобається Богові, бо горда людина приписує собі дари, що їй подав Господь. Гордість це своєрідна моральна крадіж: присвоюючи собі кредит за добрі та благородні діла й прикмети, горда людина "обкрадає" Бога з Його слави.

Бог хоче, щоб люди признавали в собі Його дари, так природні, як надприродні, дякували за них і використовували для Божої слави та власного добра. Св. Павло ганить гордих: **"Що маеш, чого ти не отримав? Коли ж ти отримав** (від Бога) **то чому чванишся ніби не отримав?"** (І. Кор. 4, 7).

Справді, воно не заборонено хвалитися Божими дарами, але треба признати, що Божі вони дари, дані нам без нашої заслуги, як це подає пророк Єремія, говорячи до ізраїльтян і передаючи Божі слова:

"Так говорить Господь: Нехай мудрий не хвалиться своєю мудрістю, і сильний своєю силою; нехай не чваниться багатий своїм багатством.

"Ні, хто хвалиться, нехай же ж хвалиться тим, що він розуміе та знає Мене, знає, що Я—Господь, який творю милость і суд і справедливість на землі, бо воно подобається Мені". (Єрем. 9, 23-24)

Св. Павло коротко та ядерно висловлює ту саму думку, кажучи: **"Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом"** (І. Кор. 1, 31).

Коли ж людина, задивлена в свої прикмети, багатства, розум, красу, хвалиться цими Божими дарами, то Бог відступається від неї та відбирає Свої ласки, як відступив від будівничих вавилонської вежі. Без Божої ж помочі не змогли довести до кінця зачатого діла.

Помішання язиків можна теж розуміти як незгоду, сварку, а може й бійку поміж будівничими, в наслідок чого залишили працю при будові та розійшлися по світу.

Вавилонська вежа стояла яких 12 км. поза Вавилоном. Вавилон означає "Двері Бога". Мешканці бажали збудувати цю величну будівлю, щоб вороги бачили їхню могутність та не важилися нападати на них.

***

Проводирі сьогоднішнього світу таксамо намагаються збудувати "вежу всесвітнього миру". Їхні зусилля повертаються в нівець, бо будують його без Бога, ба й почасти проти Бога та всупереч Його святим законам. Не дивниця, що з праці Об'єднаних Націй ніщо путнє не вийшло та не вийде.

Правдивий мир це Божий дар. Треба його благати в Христа, Царя Миру, що прийшов у світ помирити людство з Богом, і народи одні з другими. Без Христа та Його закону нема навіть надії на дійсний мир у світі. Правду каже німецька приказка: Bibel oder Babel—Біблія або Вавилон цебто вавилонське замішання та непорозуміння.

СМІХОВИНКИ

Івась: Татку, хто це такий песиміст?

Батько: О-о-о, Івасю, песиміст це людина, якій сусіди винні гроші, а не хочуть віддати.

Пилип Философ: Що було б, панове, якщо б дурневі дати геніяльний розум?

Кум: Пилипе, він був би геніяльнем дурнем.

Ганя: Мамцю, що роблять дипльомати й хто вони такі?

Мамця: Доню, дипльомати це люди, що витворюють у світі проблеми, яких не було б, якщо б не було дипльоматів.

Івасю, каже учитель, щоб ти вчинив, якщо б мамця дала тобі два яблука, одне більше, а друге менше, та сказала поділитися з твоїм братчиком. Котре яблуко ти дав би йому?

Івась: Пане учителю, про котрого братчика говорите: старшого чи молодшого від мене?

Учень питається дорадника від подружих справ: Пане, що треба, щоб якась дівчина вийшла заміж?

Дорадник: Самітньої дівчини й зажуреної матері.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1957

That New Year's Resolution

By Rev. M. Bochnewich

Resolve to be thyself, and remember that he who finds himself, loses his misery.—Matthew Arnold.

THE new year is but a few weeks old and, no doubt, everyone is well established to take on the future with a challenge. On the eve of New Year's Day, I can imagine how many resolutions were made to correct imperfections. Everyone resolves to make a better individual of themselves for the coming year. And they are sincere about it. I like to think of New Year as a day dedicated to the human conscience because it is a time when everyone faces themselves squarely and accuses themselves of their of their imperfections. Resolutions are the result. A clean new page is turned over in the book of life and they resolve to make sure no blemish mars it. But I can't but wonder how many resolutions are broken by now, a few weeks later. Made with the intention of being kept, they seem to snap quick enough. And yet, every resolution is made to better oneself. I would venture to say that if a person would make but one resolution a year and kept it, he would be a saint in five years. Astounding, but true. For the resolution to practice sincerely one virtue means that other virtues will be practiced. All the virtues are intermingled and you cannot isolate and practice one without practicing another to some degree. If you resolve to be prudent, justice will also be practiced. If you desire temperance, you will be chaste and humble. If you desire to strengthen your Faith, you will also strengthen your Hope and Charity. If you desire to love God more, you will also love your neighbor more. One virtue invites another.

This striving for improvement in the individual's life by resolutions is a good thing but it is another thing to keep them. A resolution is made because there has been an abuse of correct living which has become a bad habit. That is why they desire to rid themselves of this wrong, be it large or small. But an evil habit is acquired slowly and hard to dispose. It seems to adhere quite tenaciously to the make-up of the individual. When the occasion arises, it shows itself spontaneously, for example—anger. The problem is to divest yourself of it. But how? Just as it took a long time by repeated actions, to fall into a bad habit, so also, will it take time and firm exertion of the will to divest it. For a resolution to be successful, don't make it to yourself but to God. With His help you shall be able to keep it.

Resolutions must be decisive. They can not be put off. If you say that I am going to give up a certain vice next week, you've lost the battle before you've begun. It is like

the overweight individual who loves candy and makes a resolution to stop eating candy—next week, that is—but in the meanwhile says, "I'll give it one last fling by eating 2 pounds instead of one this week." You know the answer. He gained weight. Or the cigarette smoker who says, "I quit—but tomorrow, not today." On that day, he smokes two packs instead of one and becomes more firmly imbedded in the habit which means it will be harder for him to extract himself. The drinker who says, "Beginning with 1957, I'm going to shun the stuff." But—that New Year's party was his undoing. He lost the battle. That resolution went down to defeat in direct ratio with his attraction to assume the horizontal. A new one must be made and kept. And if repeated resolutions are broken it becomes a stop and go affair which, I assure you, brings with it much disappointment. The motto of every resolution is "Here and Now".

The whole idea of resolutions is to lead a better life. I can give you a good practical guide in attaining this. Whenever you do or say a thing,—stop a moment, — consider whether Jesus Christ would approve your actions or words. If He were standing before you, would you do or say it? Your conscience will not be tardy in giving the answer. But follow it. It will make your life a better one and you shall find satisfaction in this accomplishment.

Everyone turns to the new year with a certain degree of expectancy. What it will bring, no one but God knows. We must ask His help to guide us into this unknown. For this I pray and wish all of you a good and happy New Year. May peace reign within your homes with the charity of Jesus Christ. Let good fortune be your lot, sorrow and unhappiness kept afar of your homes. As your Spiritual Director, I pray that you remain as the little sheep of the Lord. May you be held in the arms of the good Pastor. And when you resolve in this new year, let it be for Jesus Christ.

The Strength of our country, community and Church depends on the health and strength of our families. The Church realizing the tremendous virtues, joys and happiness flowing from a real Christian family has placed before us the model of the Holy Family of Nazareth.

St. Joseph, as the master of the home, struggles and toils as a poor carpenter against the difficulties of life. The Blessed Virgin Mary, as the Queen of the home, brings happiness to the home by her virtuous and holy life. The child Jesus, the Son of God, "was subject to them" to teach us the obedience that a child owes to its parents.

In the Holy Family of Nazareth, the love of God dominates over every thought, word and action. Jesus, Mary and Joseph, loving God so much, also love one another because they see the reflection of God's image in each other.

Men should pray that their families become more and more like the Holy Family. However, real family peace, joy, happiness and love will not take place until the mother, father and children love God with their whole hearts and souls. The father and mother must first really love God so that they can teach their children to love God as He should be loved. Members of the family should pray together: "Jesus, Mary, and Joseph, be ever our model."

Sin wounds human nature but does not destroy it. Man remains a reasoning being, even after sin. Hence he retains his freedom. This means it is possible for man to recover from the disease of sin.

Remember always this:

"You can lose time walking, standing, sitting down — but not kneeling."

THE EPIPHANY

IN Epiphany the Eastern Church gives prominence to Christ's Baptism, because on that occasion the Heavenly Father Himself proclaimed the divinity of His Beloved Son. Whether we celebrate the Epihpany in the Eastern way or after the Western fashion, the essence of the feast for all of us is *the manifestation of Christ* not only as the King of the universe but as the Son of God, one in nature and substance with the Father. Almost two thousand years ago there walked upon this earth of ours, One who was honored as no man before or since has ever been honored who asserted His right to rule all creatures, both rational and irrational; who taught that He was the very Son of God and who proved His claim by miracles. Christ's whole public life was, in a true sense, *a continued Epiphany,* because it was filled with manifestations of His kingly power and His Divine origin. St. John says near the close of his Gospel: "Many other signs also did Jesus in the sight of His disciples which are not written in this book. But these are written that you may believe that Jesus is the Son of God; and that believing you may have life in His name." (John: 21, 25).

On Ascension Day Christ ceased to remain with us in human form, but His Epiphanies continue in the Church which He founded. To that church He gave His kingly authority for the guidance of souls; to it He communicated His divine powers for the sanctification of its members. Today in the midst of a crumbling world the Catholic Church is manifested for what she is—the continuance of Christ upon earth. She speaks clearly and authoritatively in matters of faith, and morals when others are either silent or hesitant and doubtful; she posesses and uses truly divine powers in her sacraments and the Holy Sacrifice; she heals the contrite of heart, and feeds the hungry of soul, and preaches the unchanging gospel to the poor and the meek. True it is that many fail to listen to her, but even the Epiphanies of Christ Himself went unheeded by the majority of those among whom He lived. But the truly wise men, not only of the East, but of the whole world, gather around her to hail her as their Queen and Mother; in her sacred rites there is effected a change of one substance into another, not now of water into wine, but of bread and wine into the Body and Blood of Christ; her very authority and solidity, her unity and holiness are like the voice of God proclaiming once more words similar to those spoken over the Jordan and upon Mount Thabor: "This is the Spouse of My Beloved Son in whom I am well pleased; hear ye her."

For us Catholics the celebration of the Epiphany should be no mere commemoration of past events, but it ought to consist in a renewal of our faith in Christ and His Church. With a deep sense of gratitude we thank God for having given us the spiritual insight to see the signs of kingly divinity in the church that "Believing we have life in he name"—for to believe in the Church is, in all reality, to believe in Christ Himself.

(From *The Ark*)

Destruction of Kholm Diocese

V. Administrator Joseph Wojcicki
(1866-1868)

HAVING disposed of administrator John Kalynsky, prince Cherkoski entrusted the direction of the Kholm diocese to his collaborator, Joseph Wojcicki, whom he knew to be ready to serve the government body and soul. Without consulting the Holy See, Wojcicki proclaimed himself administrator of the diocese. The remaining members of the chapter did not recognize him as their superior, but the intruder, fully protected by prince Cherkoski, continued to rule the diocese for two years. Being a fanatic Russophile, he did not hide his schismatic propensity and dissident views, even though in an allocution of October 20, 1866, Pope Pius IX sent a protest to the Russian government against the arbitrary installation and condemned the machinations of Wojcicki on October 17, 1867: "A sad fact threatens the Kholm and Byten diocese of the Ukrainians. What is the most sad is that there is a certain priest, Wojcicki, of the suspect faith, who despite all ecclesiastical censures, had the courage to accept the control of the diocese from civil authority. He has already issued various orders which are contrary to ecclesiastical discipline and favor the schism." With this bull the Pope condemned the schismatic machinations of Wojcicki before the whole world. [34])

The intruder administrator began a brutal campaign against the Union. In his first pastoral letter, he bitterly criticized his deceased predecessor, Kalynsky. His subsequent behavior was even worse for he dealt brutally with his opponents. He installed Hippolytus Krynicky as rector of the Kholm Uniate seminary. He brought numerous Russophile priests from Galicia; for example, Marcel Popel, Philip Diachan, Cybik, Stetsun and others, confiding to them responsible posts in the Uniate Church. Marcel Popel and Philip Diachan, both doubtful Catholics, were engaged as Krynicky's assistants in the seminary. Thus the Uniate seminary passed under the the control of the Russophile Galician priests who became secret promoters of the schism in the Kholm diocese. All Catholic teachers were removed from the seminary and Galician Rusophile priests took their places. Marcel became professor of the Rite and Liturgical matters. In delivering his lessons he revealed a clear gravitation towards the Muscovite Orthodoxy.

Hippolitus Krynicky began to admit ill fitted candidates to the seminary in order to convert them more easily into apostates. According to Wojcicki's plan, the seminary was to become the school of future traitors to the Uniate Church and thus prepare its grave.

After having deposed his principal opponents, Wojcicki proceeded to purify the Rite and the Liturgy, not in conformity with old Ukrainian, but according to Muscovite customs and traditions. The Russian language was introduced into the Church and schools. The "purification" was, properly speaking, a premeditated preparation for the

[34]) Juris Pontifii, Vol. IV, P. I, p. 473.

schism. Thus the government demanded that all references to the Pope be omitted from the Uniate offices and church-services; that it be taught that the Holy Ghost does *not* proceed from the Father and from the Son... Futhermore, it requested that the organs, litanies, rosaries, etc., be removed from the Uniate churches. "The administrator" acted in conformity with the wishes of the government and ordered the removal of all Latin innovations that had crept into the Byzantine Rite.

The Uniate clergy and population protested against this arbitrary purification of the Eastern Rite. Wojcicki was acting at the request of the Muscovite government, without consulting the Holy See, to which all ritual matters were reserved. The clergy and people of Pidlachia sent a protest to Tsar Alexander II, demanding the removal of Wojcicki. The Tsar did not heed the protest. The Muscosoldiers were sent to break the resistance of the people, and governor Gromeka imprisoned 14 Uniate priests. The prisoners, most of them deans, were shut in Siedlce where they were tortured with hunger for four months. None of them betrayed the Catholic Church. After four months of suffering in a cold and dirty prison they were released, but some of them soon died from the exhaustion.

The Ukrainian Catholics revealed much heroism at that time. Julian Pelesz relates: "The people resisted courageously the new schismatic apostles who were armed, not with the cross, but with bayonets. The armed force stood at their disposal. Innumerable simple people gave their lives for the Catholic faith. In the village Dokudiv, near Bila, the prefect demanded the keys of the church. The parishioners refused to hand them over. Then the Muscovite police seized all the women and flogged them, giving each of them 80 lashes. At the same time 16 villagers were imprisoned. The rebellious population attacked the jail and released the prisoners.

"Similar violence was seen at the village of Kodno when the dissident Mission came to "visit" it. A skirmish broke out between the population and the army which "accompanied" the missionaries. Many villagers were wounded while others were killed.

"Such scenes of atrocity occurred in many other parishes of the Kholm diocese. All this was done, according to the Russian report, for the welfare of the Union!" [35])

Jesuit Ammann says: "We cannot deny the glory of confessors to these simple villagers, nay the very crown of martyrdom for their religious convictions." [36])

As long as the exiled Kalynowsky was alive, most of the Uniate clergy refused to recognize Wojcicki as administrator. They opposed him as an intruder: "We cannot recognize the new diocesan superior who has not been installed with the consent of the Pope. Therefore, we request a superior who has the consent of the Pope."[37]) This protest was sent to the Muscovite governor of Siedlce. The governor termed it mutiny and employed his police to break up the opposition of the mutinous priests. The opponents recognized Wojcicki only after administrator Kalynsky passed away in exile at Wiatka.

In the meantime news of these bloody incidents and the ruthless

[35]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 855-856.
[36]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 529.
[37] Julian Pelesz, Ibid., p. 855.

Muscovite methods used to establish Orthodoxy in the Kholm land reached Rome and spread thoughout Europe revealing the Russian despotism which sought to keep its activities secret by a new Chinese wall. On October 17, 1867, in another Allocution, Pope Pius IX expressed his great sorrow over the distressing conditions of the Ukrainian Catholics in the Kholm region. At this time, the Vicar of Christ *excommunicated by name* usurper Joseph Wojcicki. [38])

Thus the Muscovite government was morally forced to dismiss traitor Wojcicki with a remuneration of 3,000 rubels a year for the services he had rendered to the schism. [39])

VI. Bishop Michael Kuzemsky
(1868-1871)

After the dismisal of intruder Wojcicki, Russia entered into negotiations with the Holy See to settle the affairs of the Uniate Church of Kholm. The Muscovite government agreed on the Catholic "Rusin" bishop. It was difficult to find a candidate who would be a devout Catholic and devoted Russophile. Finally the dignity was proposed to the canon of St. George Cathedral at Lviv, Michael Kuzemsky, who was a staunch Catholic and a typical representative of the Rusophile "Sviatoyurtsi."

Michael Kuzemsky was very active in Western Ukraine in organizing the "Rusin" schools. He was also a declared enemy to the polonization of our people. The Muscovites hoped that such a candidate would yield to their dictates and lead the last Uniate diocese in the Russian empire to the schism. All their plans, however, soon melted away before the intransigent Catholic stand of Kuzemsky who was an avowed enemy of the polonization and latinization of our Rite, as well as a devoted Son of the Holy See who would not compromise his Catholic faith at any price.

On June 22, 1868, Michael Kuzemsky was preconized by Pope Pius IX and soon after consecrated at Lviv by Metropolitan Spiridon Lytwynovych. In the summer of 1868, the new bishop took possession of his diocese. On his way to Kholm, he was greeted enthusiastically by the Uniates. The people knelt on the ground and asked his blessing amidst tears of exultation. The partisans who favored Wojcicki, boycotted Kuzemsky's election and continued to plot against the new bishop.

Bishop Kuzemsky had a very difficult task facing him. He was urged by the Tsar to free the Kholm diocese from polonization and latinization. The Russian government used this "purification" of the Rite as a means of leading the Kholm Ukrainians into the bosom of the Orthodox Church. The Galician Russophiles, like Marcel Popel and many others who had invaded the Kholm diocese agreed with the government. A purified Byzantine Rite was, to them, the door to Muscovite Orthodoxy.

It must be said that the new bishop had the best intentions in spite of the pressure of the government, which submitted the Uniate affairs of the Kholm diocese to the "Holy Synod" and its anti-Roman procurator, count Tolstoy. [40]) Bishop Kuzemsky said in his first pastoral letter: "We come to you with the strong hope of bringing you the teachings of a Father in whom you may place all your confidence. We do not hide from you the burden of

[38]) A. M. Ammann, Ibid., p. 529.
[39]) Yak Ukrainci terpily za katolycku viru, p. 15.
[40]) A. M. Ammann, Ibid., p. 529.

our duties and the insufficiency of our forces. The solemn assurance of the government that our consciences shall not be oppressed and the unity of our faith with the Catholic Church shall not be hindered gives us some strength. But most of all, we trust in God, His help and the prayers of our faithful." [41])

The Muscovite government and the Uniates expected that the new bishop would soon settle the discussed question of the purification of the Byzantine Rite in the Kholm diocese. On October 28, 1868, Kuzemsky, to the great astonishment of the Uniate population, of his friends in Lviv, and Rome, approved the arbitrary ritual changes introduced by the intruder Wojcicki He hoped to pacify the government. He sacrificed the incidentals to save the essence, i.e. the Catholic faith of his people. Owing to the unfavorable position in which the governmental hostility had placed the Kholm diocese, it would have been impossible to return to the state of affairs which had existed prior to persecution and innovations introduced by Wojcicki. Bishop Kuzemsky did his utmost to arrest any further arbitrariness in the Rite and to save his diocese from utter destruction.

Bishop Kuzemsky obtained from the government the release of the Uniate priests who had been arrested during Wojcicki's misrule. He introduced an obligatory pre-examination of all candidates for parish posts, reorganized the chapter, removed the dissident textbooks from the seminary and began a canonical visitation of the diocese. The people greatly esteemed the new bishop for his resolute stand against some 150 vagabond priests from Galicia who came to secure a career in the empire of the Orthodox Tsar.

Furthermore, Kuzemsky endeavored to regain for his Church those Uniates who had arbitrarily passed over to the Latin Rite. In 1870, he ordered his priests to compile exact statistics on those who changed their Rite without permission from the Holy See. Each pastor was obliged to notify the episcopal curia what means he had employed to lead them back to the Byzantine Rite. [42])

The eagerness of Kuzemsky for the Byzantine Rite did not satisfy the Tsar not the Russophile Galician priests for whom the Rite was simply a bridge to Muscovite Orthodoxy. In 1871 new ritual reforms were proposed to the bishop by the governmental agents. The bishop rejected them and declared to his consistory in February 1871, that he would not accept any more novelties in the Rite and Liturgy. His enemies, especially the mercenary Marcel Popel, began a campaign against Kuzemsky, knowing that he was disliked by the government for his ardent Catholicism. The governmental organs gave heed to these hostile denunciations and began to disregard Kuzemsky's authority when all efforts to "convert" the bishop and his diocese failed. Following this rupture with the bishop, the government began to contemplate vigorous action to liquidate the Kholm diocese. It set up Marcel Popel against bishop Kuzemsky. The apostate Popel sold himself completely to the government and was ready to play "Siemashko's" part in the Kholm land. The bishop found himself in a trap. When Marcel Popel went to Petersburg without bishop's permission to discuss the affair of li-

[41]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 857-858.
[42]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 859.

quidating the Uniate diocese, bishop Kuzemsky wrote to minister Tolstoy declaring that he would not betray the Catholic Church. Furthermore, he demanded the government refrain from interfering in the affairs of the Uniate diocese. He requested complete freedom to administer the Kholm diocese without being handicapped by the government and his denunciators.

This was Kuzemsky's last effort to save his flock from "conversion" to Orthodoxy. If the government refused to grant his request, then Kuzemsky was ready to resign his office. This was all. He had neither the courage nor the desire to become a martyr for his Catholicism, as many of his faithful had. Count Tolstoy accepted the threat of resignation and relieved him of his office at once. Bishop Michael Kuzemsky, without protest or permission from the Holy See, left his diocese in 1871 and returned to Western Ukraine, where he died in 1879. [43])

[43]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 861—A. M. Amman, Op. cit., p. 529.

UKRAINE

Ukraine (Ukraina) which means *land, country,* is mentioned for the first time in the Ukrainian chronicle of Nestor in 1187. He says that "the whole of *Ukraina* mourned much" prince Volodymyr of Pereyaslav who died in defending the country against its enemies.

The name RUS was only a *political* term for the Ukrainian land, used only in the literary and Church language. With the advent of time the popular language more and more permeated the literary language and thus the word Ukraine has been substituted for the old political Rus.

ARE THE SAINTS PROUD? - No, the Saints cannot be proud, for they would not be saints. The more saintly a man becomes, the more he is conscious of his own nothingness. They know well that all progress in sanctity and perfection is the grace of God, without which they would be able to become the greatest of criminals of this world.

"The Russian children were exempted from taking examinationin history in 1956, because no one yet knew the correct answers," said U.S. State Secretary J. F. Dulles.

Women drivers would be less dangerous if men drivers were more careful to keep out of their way.

A woman complains about having nothing to wear and then takes two hours to put it on.

Usually the first screw that gets loose in one's head is the one that control's the tongue.

Keeping Company with non-Catholic a Sin

By Donald F. Miller

I AM a Catholic girl just out of highschool, and I am going steady with a boy. who is not a Catholic. We often talk about marriage, but I always tell him that I would not marry anybody but a Catholic. His answer is that this is not important because he believes in God, reads the Bible, and would not interfere with my bringing up our children as Catholics. I have often thought of asking him to become a Catholic, but don't know how to go about it. I don't want him to think I pushed him into it. Is it wrong for me to continue to go steady with him?

Solution: If you could be counted on to cling steadfastly to your determination not to marry a non-Catholic, and either to succeed in getting him to take instructions in your faith or to give him up, then there would be nothing wrong in continuing for a while to go steady with this boy. The trouble is that the longer you go with him the more apt you are to find yourself deeply in love and to forget about the importance, for your future happiness and salvation, of marrying someone of your own faith. Therefore you should take action at once in seeing whether he can be led into the true faith.

You make a great mistake (like many young people) in thinking that it is just a matter of asking him to become a Catholic. He cannot intelligently consent to a request that he become a Catholic while he as yet knows little or nothing about your faith. Since he has already talked about wanting to marry you, you should approach the subject of religion somewhat in this way: "You want to marry me. But I am determined that I shall never marry anyone who does not have the same religion that I have. I am a Catholic and I am convinced that the Catholic religion is the one true religion. Some of my reasons for this conviction are these. (Give some of your personal reasons for being a Catholic)—But I cannot rightly teach you everything about my religion myself, nor can I ask you to join it unless you understand it fully. Why not let me introduce you to a priest, and have him give you a course if instructions? You will be under no obligation to the priest or to me to become a Catholic—that will be up to your own conscience after you know what it is all about."

If after an approach like that, he is still unwilling to take instructions and learn more about your religion, I would say that, being still a teen-ager, and with plenty of opportunity ahead of you to make other friends, you should feel yourself seriously bound in conscience to give him up rather than continue on the road to an inevitable mixed marriage.

(From *The Liguorian*)

A man driving a 1928 touring car drove into a garage and asked the mechanic on duty: "How can I stop my car from shaking like this?"

The mechanic told him, "Shut the engine off."

Should Your Reading Be Censored

By Donald F. Miller

THE question in the above title disturbs and even angers many people. It certainly is a stumbling block to many non-Catholics, and the Catholic answer to the question is made into a constantly recurring objection to the Catholic religion by those who feel obliged to write and speak against it.

Thus Paul Blanshard, writer of two recent anti-Catholic books, devoted many pages to hurling accusations of dictatorship and opposition to freedom of research against the Catholic Church because she prohibits Catholics to read certain books. Thus Anglican Archbishop Geoffrey Fisher of England recently supported the statement that the prohibition of certain books represents "bullying" on the part of the Catholic clergy over their people. There has been scarcely a single denunciation of the Catholic Church in recent years that has not offered Catholic censorship and prohibition of books as a major argument against her.

Even Catholics at times feel annoyance and resentment against the idea that their reading should be in any way censored. Some go so far as sinfully to ignore the rulings that the Church has laid down in this matter, and read anything they have a mind to. Others feel an inclination to apologize for the fact that their Church prohibits certain books, as if they were admitting that this is indeed a black mark against the true religion. And almost every Catholic, prone as all human nature is to resent having to buckle down to obedience, feels at times that he should be trusted by the Church to read anything he pleases.

But there is more to this question than imediately meets the eye. It involves basic truths about human nature, direct teachings of Jesus Christ and lessons of world-wide experience that should be considered whenever the question of censorship of books is raised. This is another case of the truth of the saying that has brought many a convert into the Catholic Church: probe deeply enough into any principle or practice of the Catholic religion and you will find that it is intimately bound up with inescapable truths concerning God and man and human destiny as a whole.

That this is true in the matter of the censonship and prohibition of certain reading matter by the authority of the Catholic Church may be shown in two ways. First, it can be shown negatively, i.e., by simple statement about what you must believe about your nature and destiny if you maintain that you should be permitted to read anything. Second, it can be shown positively, i.e., by statement of the truths about your nature and destiny which demand that some censorship of your reading be accepted.

I.

If you resist and reject any exercise of authority over your reading, you must do so on the basis of one of the three following italicized statements.

a. *There should be absolutely no censorship or prohibitions of reading matter for you, if you are perfect.*

By "being perfect", we here mean perfectly capable of two things, to be taken not separately but together.

The first is that you are perfectly capable of reaching and grasping the truth about any matter that comes to your attention, no matter what false evidence, or misrepresentation of facts, or subtly twisted arguments, are presented to your view.

Are you thus perfect? Would you say that you have never made a mistake of judgment in your life? Have you never had to change an opinion that you once held as if it were not an opinion but an unchangeable truth? Has anybody ever deceived you by false statements and lies? Or would you say that it is impossible for anybody ever to deceive you because you have the power to see at once through every misrepresentation and lie? If you are not thus perfect and if it is important at all that you be not deceived through bad reading, you must welcome help in deciding what you should read.

The second thing you must be capable of, if you are perfect in this regard, is that of never finding your mind swayed from the truth, or your will led into evil, by the force of your passions or your prejudices.

Are you thus perfect? Let us say that you know what the virtue of purity is and you desire to be pure. Have you ever found paging through an illustrated sexy booklet, or a pornographic novel, with the result that your passions became much stronger than your knowledge of purity and your desire to be pure?

Or let us say that you are married and you have been a fair Christian. But your marriage has turned out to be very unhappy. You know that Christ said you are married for life, no matter what problems this creates. Now you read a book that presents a glowing and highly emotional case for freedom to divorce a lawful spouse and to marry somebody else. Would you say that your knowledge of Christ's law makes you absolutely immune to even the slightest thought of escaping your unhappy marriage and finding a better partner when you read a glowing defense of such conduct?

Now even these two imperfections, that being prone to e swayed by false evidence and arguments, and that of being swept away by your passions from adhering to truth, would not matter too much if they affected you only in unimportant affairs. It will not hurt you too much, in a practical sense, if you are deceived into holding that the earth is flat instead of round, or that the moon is made of cheese. But it will hurt you eternally if you are deceived or driven by your passions into maintaining errors about your soul, about God, about heaven and hell, about religion. In these matters you have to have the truth and you have to cling to it and you have to avoid the danger of turning aside from it.

Therefore it stands to reason that, if there is an authority in the world set up by God to lead you to heaven, you must expect and even demand of that authority that it save you from your own weakness and imperfection by guiding your reading in some way.

b. *There should be absolutely no censorship of your reading, if you are hopeless, i.e., incapable of knowing or following the truth about God, your soul, your destiny.*

There are those who hold that it is impossible for any human being to grasp with certainty any truth about God or religion or moral law. I you are among them, of course you should read anything, because you start out with the principle that you are never going to attain certain truth anyway.

There are others who hold that

they (and you) are so totally corrupt and depraved that nothing can stop them (and you) from falling into both error and sin. If you believe that nothing can save you from mistakes and evil, then of course you should submit to no authority that pretends to be able to do so. You should go right ahead and read anything—the most obscene literature and the wildest fantasies of diseased minds, because you are going to be a sinner anyway.

But if your mind rejects the idea that you are totally corrupt, if you believe that there is some hope of your escaping the degradation of evil, if you recognize an authority set up by Christ to help you to keep His commandments, again you must be eager to submit to its guidance in the matter of reading, in which it is so easy for you to be led astray.

c. *There should be absolutely no censorship of your reading if this world is the only one you have to live for, i.e., if there is no eternity for which you must prepare.*

If you are an out-and-out secularist, you will naturally and bitterly resent any attempt to interfere with your freedom to get as much out of this world as you can. This will hold, not only in the matter of your reading, but in all other things as well. You have to grab as much money, enjoy as much pleasure, and indulge as many inclinations as you possibly can, if you are hastening on your way toward nothingness and oblivion. Nobody is going to get away with telling you that you must not read sexy books, or the writings of other secularists that make you feel safer (though never completely safe) in following your whims, your passions, your inclinations.

But if you are convinced that you have been created to use this world only as a means to winning an eternal destiny of happiness in heaven, and if you believe that God Himself has laid down the rules, and set up an institution in this world to help you keep the rules, you will in no way be offended that God's representative tells you what you should not read if you want to save your soul.

Thus every expression of opposition to any sort of censorship or prohibition of books springs from one of these three false principles: that you are perfect, that you are hopeless, or that you are made for this world alone. Surely you know enough about yourself to reject each of these principles.

2.

But necessity of some censorship of your reading can be seen still more clearly through reflection on the basic truths of Christianity from which it flows. A true Christian is bound to accept these truths; if he denies them, he places himself outside of the fold of the followers of Christ. And in accepting them he finds that both his own conscience and the Church that represents Christ in the world are under obligation to preserve him from bad and dangerous reading. The important truths are these.

1. *Your first and supremely important task in life, as made known to you by the Son of God Himself, is to save your immortal soul.*

All other things that interest you in life must be subordinated to that goal: your pleasures and amusements, your work for a living, your relationship with others, your plans and ambitions—all must be brought into line with your first concern for saving your soul. Surely your reading is among these things. If a certain kind of reading can lessen your chance of saving your soul, there must be definite rules laid down anl followed concerning that reading.

2.*In trying to save your soul, you are handicapped by the effects of original sin.*

One of the effects of original sin was put into words by God after the sin of your first parents: "In the sweat of your brow you shall eat your bread." This explains why you have to work for a living, and to worry about your job and your income and the necessities of life for yourself and your family.

In so doing, as an average Christian, you do not have the time required to study and analyze and weigh all the various, contradictory, religious ideas presented by different men. It can be admitted that if all human beings had ample time to study all ideas of every religious question that might arise, then all who are influenced by pride or passion would come to grasp and follow the truth. The mind is like that. Give it all the evidence and all the angles on any problem and it will recognize the truth if passion does not interfere. But, even apart from influence of passion and pride, you simply do not have the time, if you are working for a living, to make a thorough study of all these things.

But despite your having to work for a living, you still have to save your soul. If God wants you to do that, He must have set up some kind of defense against your endangering your soul's salvation by bad reading. His Church takes care of that by saying to you: If you haven't enough time to read everything, to study the pros and cons of every new doctrine, then make sure of your salvation by spending the little time you have in reading things that will help, not hurt you.

Another effect of orignial sin is the human tendency in all of us, already referred to, to be influenced by our pride and our passions even when they run counter to our knowledge of the truth. We have in us what led to the fall of Adam and Eve: we want to be independent; we want to be like unto God.

This inclination grows in strength and can become overpowering if a person fires his imagination and excites his senses by reading glowing accounts of the glory of independence, or of the bodily delights of evil. Anybody, for example, who says that he should be permitted to read all the obscene literature he wants to because he knows what is right and wrong, is guilty (and he knows it) of horrible logic. Such reading can sweep him irresistibly into wrong, no matter how firm is his knowledge of what is right.

3. *The Catholic Church is the official means that Christ set up to help you save your soul, and she has the obligation to make rules in regard to your reading in accord with the above truths.*

Some maitain that, in exercising censorship over the reading of Catholics, the Church interferes with their freedom in an unjustifiable way. Others say that such censorship is unnecessary and therefore objectionable, because the individual's conscience can be depended on to take care of this matter for himself.

The defenders of unlimited freedom are practically without exception those who admit to no definite divine plan or purpose for human life. They want to make freedom the end and goal of human existence. Anyone who accepts the truth that his freedom is to be used to win an everlasting happiness will want that freedom to be limited by any kind of ruling that will keep him on the road to heaven and off the road to hell.

Those who call censorship useless and unnecessary are unmindful of one of the chief purposes of the incarnation of the Son of God. He became man in order, among other things, to reiterate many precepts that men already knew but were neglecting to their own everlasting

sorrow. He founded a Church that would continue reiterating these same precepts, with the authority and the grace of God to back them up, on which the salvation of all would depend.

As to the censorship and prohibition of books, it is naive to think that any Christian should be considered capable of walking into a library of a million books and, without aid, of knowing at once what he should and should not read if he wants to save his soul. Everybody needs help in this matter, and needs it badly.

4. *The censorship and prohibition of books on the part of the Catholic Church in no way represents a fear of knowledge or a mistrust of those who seek it, but only the desire to protect the unschooled and weak from being carried away from the truth that saves by false Christs and false prophets.*

This is amply evident from two facts. First, the Church insists that those who are being trained for her priesthood examine and study and analyze every heresy and every false philosophy that has ever been proposed in the history of mankind. She insists that those who are, in the words of Christ, "to teach all nations," know not only what Christ taught, but what those who have refused to accept Him, or who have twisted His doctrine to suit their fancies, have taught as well. The Church is not afraid to place any heresy or false teaching in the hands of those whose lives are dedicated to study and teaching and who live a regimen of prayer and mortification to hold their passions in check.

The second fact is that the Church readily makes exceptions to her severe prohibitions of certain doctrinal reading matter in favor of those who can give evidence that they have the scholarly background, the opportunity and time, the strong faith and self-discipline, to read what is forbidden without being harmed. Catholic professors in universities, Catholic writers and organizers, even ordinary men and women interested in explaining the faith to others, can obtain permission to read what is forbidden to most on the simple ground that they will not be harmed but will be able to help others by reading even the most brilliantly presented errors.

As to obscene books and publications, anyone who says that the Church is unreasonable in prohibiting them is a perfect example of why a Church, and a Church's guardianship over reading matter are necessary. To want to be free to steep on'es mind in obscenity is to want to be permitted to surrender one's body to lust and one's soul to hell. The Catholic Church will speak out against that as long as she lasts, and that will be till the crack of doom.

Understanding these things, every true Catholic will want to know and will be willing to follow the wise rules that his Church has laid down to govern his reading. He will read no books dealing expressly with religious or moral doctrines that do not possess the imprimatur of a bishop or the express statement of ecclesiastical permission to be published. He will want to know what so-called classics or popular books have been banned by name by the authority of the Church. If he has the background and a reason for reading such books he will seek the necessary permission through his pastor. And he will scrupulously avoid buying, borrowing, possessing or reading any of the hundreds of books, magazines or pamphlets on the market, white or black, that are known to be or are obviously obscene.

I'D LIKE TO KNOW...

1. *Which persons are unfit for marriage?*

God made the first marriage in paradise when He blessed the first human couple, Adam and Eve: *Increase and multiply and fill the earth!* (Gen. 1, 28).

Christ put marriage on the same level as the baptizing of a baby, as the forgiving of a sinner in confession, as the feeding of man's soul with the Holy Euharist, as the anointing of the dying or the ordination of a priest, by elevating marriage to the stature of a Sacrament when He came down here on earth as a Man and Redeemer of human race.

The main purpose of marriage is to have children. Besides the partners must become a constant help to each other.

Thus the following characters are unfit for marriage:

They have no vocation to marriage who find it almost impossible to like children or do not want children at all.

They have no vocation to marriage who are selfish, incapable of loving anyone except themselves.

Those who do not know to compromise with others, for marriage is a partnership, often based on compromise.

Those who regard sex as something nasty and dirty, for they will be unable to fulfil the marital duties.

Those freedom seekers who get tired of being tied down; for marriage is the strongest, life-long tie.

Those who are unable to listen to others, etc.

2. *Who are the Doukhobors? Are all doukhobors "sons of freedom" and believers in excesses which on several occasions had to be checked by the Canadian police?*

"Doukhobor" is supposedly a religion (not a nationality) which formally originated in Tsarist Russia around the 17th or 18th centuries. The essence of this religion is love of God as exemplified by the love of one's fellow man. In other words, the universal brotherhood of all mankind is its main ideal. In Canada at the present time, there are an estimated 15,000 to 20,000 Doukhobors.

The "Sons of Freedom," on the other hand, are a minority group of about 2,500—a splinter group in the Kootenays of B.C. And although they like to call themselves the "true" and "reformed" Doukhobors, many of their actions are in fact contrary to the Doukhobor tenets.

3. *Is a Catholic layman bound to obey his pastor in all things relating to the Church or in only spiritual affair?*

A Catholic layman's obedience extends to all orders, directions and teachings coming from the lawfully established authority, the Pope and the bishops (and the pastors

who are the representatives of the latter), and that not only in matters of strictly a spiritual nature, but also in matters connected with what is spiritual, for instance, church finances, schools, etc.

The reason for this is evident to any one who considers that superiors should be in our eyes what they are in the eyes of God. Good order demands that some should command, while others obey; some govern, while others be governed. Some govern for the temporal welfare, while others govern for the spiritual welfare of their subjects.

4. *Is there any regulation in the Ukrainian Catholic Church about the wearing of mourning after the death of a near relative?*

No. The wearing of mourning clothes is entirely a matter of custom and of personal inclination. It's not a sin to neglect or to break it.

5. *May a non-Catholic ever be buried in a Catholic cemetery?*

No, as a rule, but in certain circumstances and for special reasons this may be permitted by the Bishop. For a particular case, consult your pastor and do what he tells you.

6. *Why Ukrainian Catholics are not allowed to dance on Fridays or during the so-called forbidden times?*

The Ukrainian Catholic Church forbids dances on Fridays in honor of the Passion and death of Our Lord. The Eastern Church considers it unbecoming to dance on the day when Our Lord sacrificed His life for our salvation.

The compact Weeks (petrivka, spasivka, times between Christmas and Epiphany, etc. are times of spiritual joy. Dancing does not add anything to it. That's why dancing is forbidden.

It must be noted, however, that since June 1956, dancing and celebration of marriages are permitted in our three exarchates: Manitoba, Saskatchewan and Ontario, because the old law has been repealed. Since it was a church law, it could have been abrogated or changed.

Thus the Ukrainian Catholics living in the exarchates of Manitoba, Saskatchewan and Ontario are permitted to hold dances on Fridays and during the so-called compact weeks. But no dances or celebration of marriages may be held during the Advent and Lent.

Our exarchates of Alberta and America still follow the old law. Hence dances and marriages are forbidden on Fridays, and during the compact weeks.

These laws are not found in the Bible. But what we find in the Gospels is this: all Christians must obey the Church and observe her laws as if they were made by Christ Himself; for Jesus said to St. Peter and all his lawful successors (Popes): *Whatsoever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven, and whatsoever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven.* (Matt. 16, 19).

Our Lord confirms the laws proclaimed by His Church. As long as a law exists, it binds us. If it is abrogated or changed, we become free from keeping it.

Helen: "Wait a minute. I thought I heard something break."
Harriet: "Never mind. That was just my engagement to Mike."

"Did you propose to Annie just because her uncle died and left her a million?"

"Good heavens, no; I'd a proposed no matter who left it to her."

CEREMONIES OF BAPTISM

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

BAPTISM is the Sacrament that makes us Christians. Unfortunately many Christians of today have lost their "baptismal conscientiousness" which has brought very sinister results to their outlook on life.

Christians must be made conscious of the significance of baptism; and of the obligations that they have contracted in being baptized. The *Baptismal Ceremonies* should remind us of the baptismal obligations which should inspire our daily life and activities.

The ceremonies of the Byzantine Rite baptism illustrate the obligations that baptism imposes upon those who receive it.

The ceremony begins in the porch of the church. The god-parents are asked to turn to the West with the baby. The West in the eyes of Eastern Rite Christians typifies darkness and the kingdom of Satan, while the East is the symbol of light.

Thus the child through its God-parents makes its TWO BAPTISMAL VOWS. The first law is the renunciation of Satan; the second—the promise to believe in Christ and to serve Him.

The renunciation of Satan is done as follows: The priest asks the baby: *"Do you renounce Satan all his works and all his pride?"* The God-parents answer for the baby: *"I DO RENOUNCE."*

The second vow to belive in and serve Christ is made thus: The priest asks: *Do you promise to believe in Christ and to serve Him?* and the reply is: *YES, I DO PROMISE.*

Only after these promises does the priest permit the baby to be taken into the church.

This ceremony manifests that baptism is precisely a sacrament for BRINGING people INTO THE CHURCH of Christ. It is a sacrament of "initiation and incorporation." No one can become a real follower of Jesus Christ, if he is not baptized at least by an ardent desire to receive this sacrament when the real reception is not possible. The sacrament of baptism does not only wash original sin inherited by us from our first parents, nor does it only confer sanctifying grace through which we become Children of God and heirs to heav-

en; it makes the newly born baby a member of the Mystical Body of Christ, i.e., of the Catholic Church.

Many people think that baptism is like vaccination which concerns the baby alone. But this is not so, it concerns the whole Church of Christ and all of us, in that, we have a new brother or sister in Christ. Baptism is not like vaccination which does not impose any duties upon those who receive it. Baptism introduces the baby into a completely new way of life, the way of the cross and Christ.

The moving of the baby from one place to the other in church, shows that our life on earth is a journey which will end only in heaven. All of us have started this journey toward heaven when we were baptized. Since we are travellers, we should not get attached to earthly goods and possessions. A voyager by train uses many things, such as seats, tables, dishes, forks, knives, papers, ashtrays, etc. Obviously he does not get attached to such things, for he knows that they are only for use on the trip. When the trip is over, he leaves them. He is not allowed to take them to his home.

The same applies to all the things we use in this world: house, car, clothes, money, food, etc. They are for the journey toward heaven, and not permanent possessions. We must leave them for others as we do the seats when we travel by train. This conviction that we cannot and will not stay here forever, should teach us the correct attitude toward the world and earthly things in this life.

In baptism the baby is a stranger at the door of the church. He becomes her member with all duties and privileges when the priest pours the purifying waters over his forehead.

The priest anoints the baby with blessed oil before the water is poured over his head. Why does the priest anoint the baby? This is a symbolism. In ancient times before the invention of baseball and football the public games were called "athletics". The contenders for the trophy, called *athletes,* before entering a contest, had their bodies anointed with various oils, intended to message their muscles, to strengthen them for the fight and to make them supple. Thus the anointing of the body was a preparation for the actual struggle.

Christian life on earth is a continuous fight against the devil, the devil's cooperators—bad men (heretics, masons and those who cause scandal or lead people to sin) and one's own passions, every one's domestic enemies, who often cooperate with the devil to lead us to sin. The contest with out enemies will last till our last breath. It will end when our earthly life ends. The journey towards heaven is not a pleasant walk, devoid of troubles, difficulties, temptations and hardships. No, Christ assured us that the road that leads to heaven is narrow and hard to walk, thus teaching His followers that our earthly life is a period of strenuous efforts, struggles and combats. St. Paul reminds us that *our wrestling is not against flesh and blood, but against the rulers of the world of darkness and against the spirits of wickedness.* (Eph. 6, 12). The remembrance and knowledge that we were anointed for such a struggle with Satan and his champions should give us confidence and courage to fight against the enemies of Christ who are also our bitter enemies. It should also arouse in us loyalty to our Lord because He accepted us for His "brothers" and identified His cause with ours. He stands at our side as He stood at the side of St. Anthony, the famous monk of Egypt, comforting us and strengthening all those who have

confidence in Him Who has already defeated the devil upon Calvary.

After the anointment with oil comes the actual BAPTISM. The priest pours the water over the child's forehead saying the following word: *"I baptize thee in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."* The child is baptized in the name of the Blessed Trinity, for all life comes from it the source of all life in the whole universe.

This ceremony frees the child from the slavery of Satan by cleansing its soul from original sin, through which the devil reigns in human hearts. What a wonderful thing is freedom: This is known by those who have been in bondage and have suffered the cruelties of inhuman masters. The prisoners of war who have spent several years in concentration camps know how much freedom means to them. They are grateful to those who set them free. Christians must also be grateful to Christ and have the same exhilaration as the prisoners have, when they thinks of the spiritual freedom conferred upon them by Christ in baptism.

Baptism makes us Christians, Children of God, participants of His divine nature through Jesus Christ, who is living in each baptized soul and thus prolonging His Incarnation in a certain manner in each generation of Christians. Through baptism Christ becomes our "Elder Brother", thus enabling us to address His Father in heaven as *"Our Father"*.

Connection with Christ and participation in the nature of God through sanctifying grace confers an excellent dignity upon those who receive baptism. This is expressed by the following words of St. Leo the Great: *BE MINDFUL, O CHRISTIAN, OF THY DIGNITY!* We were anointed in baptism that we may become "other Christs" resembling Jesus in our thoughts, words and actions.

After baptism the priest places a white cloth—KRYZHMO over the newly baptized child. The white garment symbolizes the purity of the soul now shining with the splendor of sanctifying grace. It also reminds Christians of the white garment that our Lord wore at His Transfiguration, when the voice of God the Father was heard by Christ's apostles: *This is My beloved Son, in whom I am well pleased.* God the Father said the same words when Jesus was baptized by St. John on the shores of the river Jordan. When we become God's Children through baptism, God the Father repeats the same words: "This is My beloved son, (daughter) in whom I am well pleased." The kryzhma testifies that we have been transfigured and made like unto Christ Himself through baptism.

The candle which the baptized child receives is a symbol of Christian faith according to which he must live and look at the world. It can also mean that as a result of baptism we must become like Christ the Light of the world through our life of prayer and good deeds.

Small boy, explaining report card to Dad: "No wonder I seem stupid to my teacher; she's a college graduate."

Manager: "I only hire married men."
Applicant: "How come?"
Manager: "They are never in such a big hurry to leave as closing time approaches."

Return of the Eastern Rite Christians to Communion with Apostolic See

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

NUMEROUS misfortunes befell Christ's Church during its long existence, such as cruel persecutions, heresies, rebellions of her faithful, spreading of secularism, etc. We must say, however, that the EASTERN SCHISM of 1054 is perhaps the greatest disaster that had ever befallen her.

This schism sealed the spiritual rupture between Rome and Constantinople, thus dividing the Church into WESTERN (Catholic) and EASTERN (Orthodox). Although the main theme of this conference is the problem of the reunion of our Orthodox Brethren with the Vicar of Christ, it is useful to note that besides the Orthodox, there are other Eastern Christians such as Nestorians, Armenians, etc., who do not recognize the supreme authority of the Pope, with other errors added thereto. They are rightly called heretics.

1. *History of the Schism.*

We can't understand the evil of the schism without understanding at least the dismal highlights of its genesis. The great Eastern Schism was neither completed by one man, nor at a certain period of time, nor at the same time in various Orthodox countries. No one can give an exact date of the Eastern Schism, because a date, similar to a declaration of war, does not exist. It is wrong to call it Photius or Cerularius' schism, because we know from history that there were several ruptures between Rome and Constantinople i.e. between the East and the West before partriarchs Photius and Cerularius. Fr. Jugie, one of the best experts of the East's history affirms that there were seven schisms between Rome and Constantinople between 337-843, altogether 217 years of rupture. (Le Schisme byzatin. Apercu historique et doctrinal, p. 9).

Even after the so-called the great schism of 1054 numerous facts of communion did exist between the East and the West, and I mean *communicatio in sacris*. Fr. C. Korolevsky, also expert on the affairs of the Eastern Churches does not hesitate to affirm that the Union of Florence concluded in 1431 between the Holy See and the Eastern Church did exist in Jerusalem, and probably in Antioch till 1534. The archbishop of Sinai remained Catholic up to 19th century. It took long centuries of gradual estrangement till the wall of separation has been built between the Catholic West and the Orthodox East.

At first there were casual misunderstandings between two great centers of Christondom: *old Rome* and *new Rome* or Constantinople. Then we notice an atmosphere of estrangement and a certain kind of cold war. Finally the rupture came which became final during the Middle Ages, especially after the Crusades.

II. Factors of the Schism

There were numerous factors that brought about the completion of the Eastern Schism. We can divide them into (a) political, (b) cultural-religious and (c) ecclesiological.

(a) *Political factors*:

The transfer of the capital of the empire from Rome to Constantinople. This was the beginning of an open rivalry between the two imperial cities. Christian emperors of Byzantium were regarded as natural protectors of Christianity. The people of those days were inclined at least to a certain degree to identify the Church with her Christian empire in which it was existing and growing. It is known that the Byzantine emperor possessed the right to appoint the patriarchs constitute the dioceses or modify them and give his royal *placet* to the decisions of the universal general councils of the Church, whereby he made them *laws of the State*. Thus the idea of one Church in one Christian empire has entered into the conscience of the Eastern Christians. When the Popes turned to the Franks and Leon III crowned Charles the Great as the King of the new Roman Empire in 800, the Greeks saw their empire split. Such fact did not remain without influence upon the unity of the Christian Church. With the splitting of the empire a great danger arose for the unity of the Church.

Then came the ill-fated fourth crusade, the double occupation of Constantinople by the Latin crusaders, the burning of the city, the latinization of the Greeks, the installment of the Latin patriarch, etc., producing such a hatred among the Greeks for the Latins that they were preferring the Mohammadans to the Latin Rite Brethren: "Rather turban than tiara!" The protest and the condemnation of the fourth crusade by the Pope Innocent III did not heal the wound on the organism of the Eastern Christianity.

(b) *Cultural (religious) factors*

The East has always differed from the West in philosophy, language, psychology and mentality. Christianity did not destroy these differences. The linguistic differences brought about a difference in thinking and mentality, forming a certain cultural and religious provincialism.

The Greeks were contemplative, the Latins practical. "It were the Greeks," the Latins used to say, "who invented all heresies." "The Latins," and the Greeks, "have no culture. They are barbarians." Such attitude of contempt did not favor friendly relations between the two parts of Christianity.

Besides there were always large numbers of learned and well educated laymen in the Byzantine empire interested in the Church's affairs. Their influence was not always beneficial to the good understanding between the East and the West, because they favored the interests of their national Church without much consideration of the Church as a whole.

Byzantium was an old empire which was becoming more and more traditional in its thinking and mentality, while the West after having absorbed the young European nations such as Franks and Germans became dynamically progressive. Scholasticism was one manifestation of its youthfulness. To the Western spirit of progress the Greeks opposed their conservatism and traditionalism.

The question of the Rite also played a considerable part in the estrangement of the East from the West. To the conservative Greeks the Rite was almost identical with the faith. By Rite we do not mean only the rubrics wherewith the church services are conducted. The Rite embraces the whole life of the Church, its legislation, customs, traditions and organization. Thus to the Greeks the Rite represented a living faith. Since the Latin Church differed from the Eastern in its Rite, the Greeks looked upon it with disfavor. Thus the conception of the Church tends to be inden-

tified with conception of the East itself as if it alone had the patent of the true Christianity.

(c) *Ecclesiological factors*

There was always a different view on the Church organization in the East and the West. In the East, in spite of the authority and prestige of the patriarchs, the local Churches had their particular Rites, Church organization, customs and autonomy. In the East the local Churches come first, and then the necessity of their communion with each other, because they knew that Christ's Church must be one by the will of her divine Founder: *And there shall be one fold and one shepherd.* (John: 10, 16).

However, this unity was to be based upon a spiritual brotherhood rather than upon the principle of one Supreme authority. In the West instead the Pope was the visible token of the unity of Christ's Church. "In the West," says Yves Congar, O.P., "the principal and decisive maxim of the practical ecclesiology was the consciousness of the primacy and infallibility of the Roman See. They became the center of ecclesiology and finally were declared a dogma." (Neuf cents ans apres, Notes sur le "Schisme oriental", by Yves Congar, O.P. Ed. de Chevetogne, 1954, p. 63).

The supreme authority of the Vicar of Christ was generally recognized *as divine* in the West. Unfortunately the *plenitudo potestatis a jure divino* of the Roman Pontiff was not so openly admitted and recognized in the East. Even the great Saints of the Eastern Church, such as St. John Chrysostom, St. Basil the Great, although recognizing Rome as the *prima sedes* playing a very important part in the Christian communities throughout the world, did never declare in their writing that the Pope hold his authority and his universal primacy by the will of God, and therefore that the papal primacy is of divine origin. Neither did any of the universal ecumenical councils make such express statement. What a misfortune that such an important point, so necessary to the unity of Church was not expressly defined at an ecumenical council at the time when there was but one Christ's Church in the world!

It does not mean, however, that the East did not recognize the primacy of the Vicar of Christ. The ecumenical councils treated the Popes as successors of St. Peter, thereby recognizing his supreme authority to rule the Church of Christ, but it was never declared as an article of faith.

The Popes showed their supreme authority by deciding the *causae majores* which concerned the whole of Christianity, leaving the Eastern patriarchs practically independent to govern their own churches.

Everything went well as long as true Christian spirit reigned in the hearts of both Eastern and Western Churches and politics were kept out of religion. As long as the Christian fervor ran high, a schism was impossible. When the Christian life began to decay both in the East and West, the national pride, politics, national interests and petty rivalry effaced the ideal of the Catholic unity in Christ's Church and brought about the schism with all its fatal results.

V. Grumel says a propos: "The Roman primacy became a theoratical affair registered in the texts of the council...We can easily understand the weakness of the ecclesiastical communion (between Rome and Constantinople), if we take into consideration the racial antagonism, different language, difference of Rites, canon law and some theological questions. The unity was upheld because all Christians were aware to be members of the same Christian republic. But one improper incident, one strong personality was sufficient to break up this unstable unity." (El Oriente Christiano, Madrid, June-July, 1954, N. 6-7, p. 8).

It goes without saying that the patriarchs of Constantinople proud of their imperial city, new Rome, used the prestige of the new capital to extol their prestige and to augment their importance in the eyes of the East. Their steady efforts to raise their dignity and influence fomented the spirit of estrangement between the East and the West till the rupture became a sad reality. Instead of using their authority to foment the unity of all Christians under the supreme authority of the Vicars of Christ, they became the first champions of the schism.

The rupture with Rome did not however, bring the Byzantine patriarchs the elevation they hoped to achieve. The Eastern Greek Church fell under the rule of the Turks and started to decline.

SAINT STEPHEN—THE FIRST MARTYR

Stephen loved Jesus very much. He worked hard for the poor. He told everyone that Christ was their Savior.

So many people followed him. They listened while he spoke. For his eyes were bright with love for Jesus. And he spoke beautifully of what Jesus had taught and done.

One day the enemies of Jesus said, "We must stop this man. We killed Jesus. But this Stephen still makes others believe in Jesus. We must kill him too."

First they ordered him to stop preaching. He laughed. He could not stop talking about the Savior he loved. So they caught him. They dragged him outside the city.

He stood facing them, this fine young man.

He loved them because Jesus had died for their sakes. He hoped he could make them all Christians.

So he told them about Jesus. He reminded them that Jesus was the very Savior they had hoped to see. He told them that Jesus was not dead but had ascended into heaven.

Angrily, they picked up rocks. They flung them at Stephen. He fell dead. But first he saw Jesus coming to take him.

He was the first martyr.

"Here's a special message from the admiral, captain," reported the sailor. "It's to you personally, sir."

"Read it to me," snapped the captain.

The sailor read: "Of all the blundering, stupid, idiotic morons, you take the cake!"

"Have that decoded at once," ordered the captain.

U.C.Y. AMATEUR SHOW
Yorkton, Sask.

The Ukrainian Catholic Youth of Yorkton provided an evening of fine entertainment for the audience and radio listeners Tuesday, Dec. 4th, by holding an amateur show at St. Mary's Parish Hall. The amateur program consisted of a variety of contestants from Yorkton, Canora, and Ituna. The total proceeds from the amateur show were $600.00 which were collected for the St. Mary's Church Building Fund.

"O Canada" was the opening theme played on the piano by Isabelle Mushka. Mr. Sam Yaremovich, MC of the amateur program gave the welcome address and a few directives about the amateur show. Before the program went on the air, the children from St. Mary's School performed 2 Ukrainian folk dances on the stage. At 9.00 p.m. the amateur program was heard over radio CJGX. Lorne Harrison and Ted Harper of CJGX then took over the show which went through smoothly giving each contestant a chance to be heard on the air.

Contestants no. 16, College Rambling Trio, Paul Havrishko, Peter Derkatch and Lawrence Derniwski raised $62.25 and walked off with the first award. College Harmony Boys, Steve Hladybroda and Steve Shewchuk raised $4.00 and took second prize. The third went to the folk dancers of St. Mary's School who raised a sum of $29.50.

Ted Harper called upon Miss Stella Merczyk, the U.C.Y. president to say a few words on behalf of the UCY Club of Yorkton. The president spoke briefly about the Ukrainian Catholic Youth Organization. Lorne Harrison then introduced Elvis Presly Jr., Johnny Klimchuk of Ituna, who helped raise $25.50. College Rascals, Leonard Trach on the violin, Freddie Zwirsky on the guitar, Robert Derbowka on the accordion brought $22.15 into the UCY treasure chest. Edward Yuzyk, high school student from St. Joseph's College followed them closely and raised $22.00.

Two scholarship winners in grades XI and XII Ukrainian examinations last June were announced by Ted Harper. Mrs. Anne Yaremovich, local president of the Senior Ukrainian Catholic Women's League ,on behalf of UCWL of Saskatchewan, presented a scholarship award of $50.00 to Stephen Pastershank, who made 90% in his final grade XII examination in Ukrainian. He made a record mark in the province last year and is now taking up arts at the University of Saskatchewan in Saskatoon. The second scholarship award of $50.00 went to Orest Dolyniuk for receiving the highest marks in grade XI Ukrainian throughout the province last June. His average was 98% and Mrs. Hope Kreklewich, president of the junior Ukrainian Catholic Women's League presented the scholarship award to Orest. Ted Harper congratulated the scholarship winners and continued with the contestants.

Lorne Harrison introduced the College Danbury Trio, Johnny Zelinsky, Al & Ben Musey who raised $19.50. Little Sidney Cherewyk who gracefully performed the Ukrainian dance Chumak, raised $18.50 and was greatly applauded b ythe audience. Emil Tymchyshyn, accompanied by Julian Koziak at the piano, sang "I'm thinking of a White Christmas" and brought in $17.00. Contestant no. 13, Geo. Danylko on the Violin and S. Symbalisty on the cymbals, and contestants no. 7, Stephanie and Elsie Rohatynsky each brought in $16.00 donations. Donna Huziak and Vickie Solonenko sang a duet and helped to raise $13.75. Panchuk sisters who raised $11.00 and the Sacred Heart Academy choir who raised $10.50 were greatly applauded by the audience. Agnes Huhhack of Canora helped to raise $8.00 for the UCY amateur show. Other contestants of the amateur show were Leona Abrametz, Isabelle Mushka, Leslie Pavelick, Mikey Dobko and J. Paskwa.

Ted Harper read the list of patrons who supported the UCY air show and congratulated all the contestants for their achievements. Lorne Harrison congratulated the UCY club for selecting the fine variety of talents for their amateur show and also thanked all those who supported their favorite contestants. The air show finished at 10.00 p.m. After a short remission all the contestants were given another chance to appear on the stage and entertain the audience till 12.00 p.m. Rev. Father P. Maluga CSsR., spiritual director of the UCY in Yorkton, gave the concluding remarks and thanked all the contestants for their fine performances and also all their supporters who helped to raise a total of $600.00 in aid of St. Mary's Church Building Fund. The amateur show concluded by singing "God Save the Queen".

WISHART, SASK.
Bazaar and Carnival

October 15: Ladies Altar Society prepared the delicious Fowl Supper.

About 250 persons patronized the well prepared meal. The supper proceeds were in favor of those, who are trying various means to raise money in assisting to build the new church in the town of Wishart. Many thanks to our Ladies for the effort and time they are devoting to this great cause. Present Ladies Committee is composed of the following: Mrs. Olga Latosky—chairman; Mrs. Elizabeth Pasternak—secretary, and Mrs. Anna Wasylenko—treasurer; Mrs. Maggie Evanski—Vice President.

October 16: The evening was started by bingo, etc. At 9 o'clock Mr. Alexander Federko, who acted as master of ceremonies and who is the church committee president, got the contestants on the way for their respective ratings.

Queen—Miss Myrna Wasylenko
1st Princess—Miss Irene Zack
The other contestants were Miss 2nd Princess—Miss Lily Federko Agatha Latosky and Miss Beatrice Zylyk.

Rev. Fr. Olynick was called upon to present the contestants their diplomas. The Queen was presented with a ladies wrist-watch. The other contestants the Waterman's pen and pencil sets. Loads of thanks to these young ladies for their splendid effort in raising the large sum of cold cash. The church will be under construction in the spring of 1957.

Joseph Pasternak.

(P.S.—We must correct the inexact statement of this article, which calls a layman "president of the church committee".

Those who write similar articles should already know that in the Catholic Church the priest alone is the head of the church committee. A layman can be his vice-gerent only.

It is the priest who administers the ecclesiastical and financial affairs of the parish. The church committee does not have any right to administer the finances of the church independently of the priest.

The Redeemer's Voice Editor)

ELFROS, SASK.

Elfros and district residents were saddened to learn of the death of one of the district's young popular farmers, Henry Maximovich. Henry was instantly killed August 18th, at his parents' farm near Elfros, when the car

Henry Maximovich

under which he was working fell and crushed his head and chest.

Funeral service was held on Thursday, August 16 from Sacred Heart Catholic Church, Wynyard. Father Boski CSsR., of Yorkton, conducted the service.

Henry was born November 16, 1916 at Arborg, Man. and for the past 23 years has lived with his parents in the Elfros district, where he was a successful farmer. He was a member of the Ukrainian Catholic Church in whose affairs he was quite an active worker. He was also a member of the local Wheat Pool Committee.

Besides his parents, Mr. and Mrs. Steve Maximovich he leaves to mourn three brothers, Mike, Walter and John, of Elfros, two sisters, Mrs. Percy Kerluke, of Elfros and Mrs. A. Zaluski, of Mozart.

After the funeral a reception was held in the Ukr. Cath. parish hall. At the invitation of Rev. Fr. Boski a collection was made for the Redeemer's Voice press-fund ($41.11).

May God bless all the donors, and grant peace to the soul of our beloved Parishioner.

May he rest in peace.

M. Petryshyn.

SAINT GEORGE AND THE DRAGON

In the country of Lydda in Asia Minor there was a town called Silene, and near the town was a pond, and this pond was the roving place of a monster dragon. Many times had great armies been sent to slay him, but never had they overcome him. Whenever this dragon drew near the city walls, his breath was so full of poison that it caused the death of all who were within reach of it; and so, to save the city, it was the custom to throw each day, two sheep to satisfy his hunger. So it went on, until not a sheep was left.

Then the people took council, and they drew lots, and each day a man or a women and one of their cattle were given to the dragon, so that he might not destroy the whole city. And their lot spared no one, rich or poor, high or low, someone must each day be sacrificed.

Now it came to pass one day, that the princess herself was drawn by lot. The king was filled with horror. He offered half his realm if she might be spared, All he could obtain was a respite of eight days in which to mowen the fate of the girl. At the end of that time the people came to the palace and said: "Why do you spare your daughter and kill your subjects? Every day we are slain by the breath of the monster." So the king knew that he must part with his daughter. He dressed her in her richest apparel, and kissed her, and said: "Ah, my dearest daughter! What an end is this! I had hoped to die and leave you happy. I hoped to have princes to your wedding, and to have had music and dancing. I hoped to see your children, and now I must send you to the dragon." The princess wept and clung to her father and begged him to bless her. So he did, weeping bitterly, and she left him, and went, like those before her to the lake where the dragon dwelt.

Now these people of Lydda were heathen, but in Cappadocia, not far away, was a Christian named George, a young man of noble bearing. He had a vision that he was to go to Lydda, and so he rode his horse toward the city, and he was hardly by the lake, when he saw the princess standing alone, weeping bitterly. He asked her why she wept, and she only said: "Good youth, mount your horse again quickly and fly, lest you perish with me."

But George said to her: "First tell me why you weep, and why the vast crowd yonder are watching you." Again she begged him fly. "Not so," said George; "I will first hear your tale. Then she told him all.

"Be of good courage," said he. "It was for this I was sent. In the name of Jesus Christ I will defend you."

"I do not know that name, brave knight," said she. "Do not seek to die with me. You can neither save me nor yourself from this terrible dragon." At that moment, the dragon rose with a great bellowing from the lake.

"Fly! Fly!" said the trembling princess. But George, nothing daunted, made the sign of the Cross, and went forward boldly to meet the dragon. He raised his spear, and flung it with all his force at the neck of the monster. So surely did the spear fly that it pierced the neck and pinned the dragon to the ground.

Then he bade the princess take her girdle and pass it around the spear, and fear nothing. She did so and the dragon rose and followed her like a docile hound, and thus they entered the city. The people began to flee, but George stayed them. "Fear not," said he. "This monter can no longer harm you." and so the multitude followed, and they came before the palace, where the king sat sorrowing. And when the king heard the mighty rejoicing, he came forth and saw his beloved daughter, safe with the dragon at her heels. Then George took his sword and smote off the dragon's head and all the people called him their deliverer.

A new member of a wealthy suburban community, after inviting a prominent local gourmet to dinner, carefully instructed his new maid how to serve each course, ending with:

"Please remember to serve the fish whole, with tail and head, and a slice of lemon in the mouth."

The maid, following instructions to the letter, bore the fish triumphantly to the table complete with tail and head, and in her month she carried a slice of lemon.

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Порада — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

МОЛИТОВНИКИ

З Нами Бог—четверте видання, 512 стор. друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. В Чорній опр. $3.00
в білій оправі $3.50
в шкірі $4.00

Прийдіть до Мене—в укр. і англ. мові, 128 стор., дуже гарно оправлений. Ціна $1.00

Дорога до Неба—молитовник, має 136 сторін, тільки в англ. мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі $1.25
в білій оправі $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

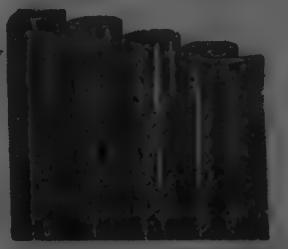

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton — Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостольська Неділя і Свята, о. А. Луговий	.50
Аб...Кисимова Капці, І. Франко	1.00
Боже Слово науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Ві...Сяду по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори: Г. Квітка-Основиненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорогою Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загадка Науки про Св. Тайни, Архієп. Сапіґа	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Здобуття Москви у Вишиві	.25
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассизі	2.50
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Козацький Побивець Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під нотами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. Ю. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Дорошов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака І. Петренко	1.00
Розважання про Пресь Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподи Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Вінок В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить А. Чайковський	1.50
Сучасни. Львів Др О. Степанів	1.50
Слово і Закон, й Благодать, о. І. Тилявський	.50
Слова Христові до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співник Мира-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Терністий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христо Цар, матері проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.60
Флота Крилатих. Повість. Дивні пригоди в военних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Цілі Науки Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананієвич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Голодомору Укр. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Величия, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

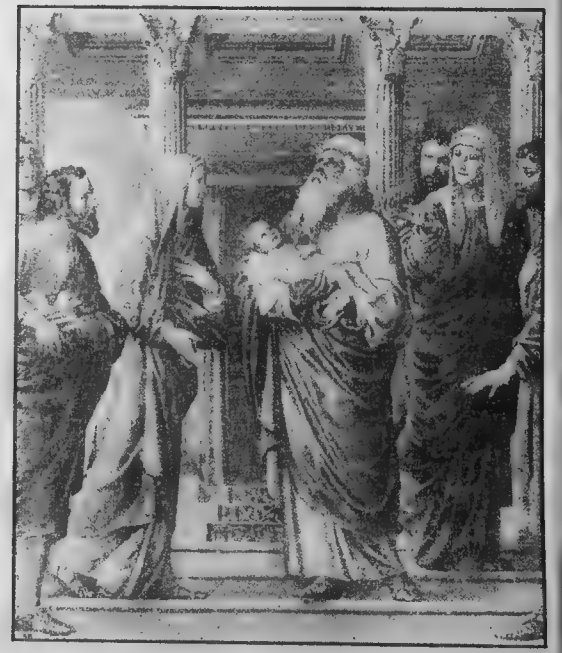

...І Симеон взяв Його на свої руки, хвалу віддав Богові і сказав: "Нині відпускаєш слугу свого, Господи..., бо очі мої бачили спасіння Твоє, що Ти приготовив перед лицем всіх людей." (Лк. 2, 28-31).

...Simeon also took him into his arms, and blessed God and said: "Now thou dost dismiss thy servant, O Lord..., Because my eyes have seen thy salvation, which thou hast prepared before the face of all peoples." (Luke 2, 28-31)

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛЮТЕНЬ Yorkton, Sask., Canada FEBRUARY, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автора.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Намірення Апостольства Молитви на Лютий		1
З Листів до Редакції		4
Апель до наших Читачів в справі Покликань		12
Симеон стрічає Спасителя		13
Як осягаємо вічну ціль?		16
Учителі Католицької Церкви		19
Я зійшов на манівці	М. Щ.	22
Українська Автокефалія в Америці та Канаді		28
Хотів би ти знати?		31
Артистичні цінності Олександрії	о. М. Шудло ЧНІ.	33
The Purification		39
Importance of Catholic Press	Rev. M. Schudlo CSR.	41
Security and happiness don't come in pills		44
What you should pray for		46
Marcel Popel and destruction of Catholicism	Rev. M. Schudlo CSSR.	49
I'd like to know		52
St. Basil—the Man		54
He never talks to me!		58
Seven Corporal Works of Mercy	Daphne Hoffman	59
Fasting before Communion	Alphonsus J. Thomas CSSR.	62
Would you like to become a Missionary?		64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 2. ЙОРКТОН, САСК. Лютий, 1957

ВІРНІ ПОВИННІ ПОМАГАТИ ІНСТИТУЦІЇ ЗАСНОВАНІЙ ДЛЯ ЗБІЛЬШЕННЯ СВЯЩЕНИЧИХ ПОКЛИКАНЬ

(Місячне наміреня для Апостольства Молитви назначене й благословлене Св. Отцем)

ОДНОЮ з найбільших пекучих потреб Церкви це збільшення священичих покликань. В послідніх часах вороги Христа й Його Церкви розвинули шалену й планову акцію, щоб зовсім знищити Христове Царство на землі, усунути Боже ім'я з людських сердець. Цій сатанічній акції протидіє Божа акція під проводом священства. Тому потреба збільшення священичих покликань сьогодні більш конечна. Нажаль всюди дається відчувати діймаючий брак священиків. Зокрема великий брак покликань у нашім народі в Канаді й ЗДА. У нас тут уроджених священиків мало. Правда, багато приїхало по війні з Европи й вони ревно трудяться для нашого народу розкиненого по великих просторах Канади й ЗДА. Однак серед нашої тутешньої молоді дуже мало священичих покликань, щоб зайняти місце уступаючих священиків з причини недуги чи смерти, а також, щоб заспокоїти духовні потреби наших вірних в околицях, де ще нема нашого священика.

З причини безбожницької акції поширеної по цілому світі многі хитаються між вірністю Богові та службою світові і тому Св. Отець Пій XII так дуже звертає увагу на це, щоб збільшити джерела, що ними ласка Христового відкуплення спливає на людські душі. Тими проводами Божих ласк є священики. Христос, Посередник між Богом і людьми, вибрав священиків, щоб продовжали Його священичу працю аж до кінця світу: тільки священик може відновляти в Службі Божій Жертву Голгофти; тільки священики, численно розміщені по цілому світі, можуть стримувати филі безбожництва й зіпсуття, що ними сатана через своїх слуг бажає залляти вселенну.

Декому може здаватися, що самі священики можуть подбати, щоб все було вистачаюче число покликань до священичого стану. Однак, коли глибше застановимося, то переконаємося, що покликання на священиків зроджуються й дозрівають серед світських людей. Священики по більшій части можуть тільки віднайти й заохотити тих, що в них священиче покликання вже розвинулося.

Досвід навчає, що священики довідуються про кандидата до духовного стану щойно тоді, як він має 17 літ, значить покликання до священичого стану в тім кандидаті вже розвинулося. Його покликання й бажання стати священиком зродилися в його дитинстві або молодості; в семінарії воно тільки очищується й більше скріпляється. Те, що ті молодці відчувають потяг до духовного стану й посвячуються священичому званню, маємо завдячити їхнім добрим батькам і матер'ям, що натхнули їх своєю

живою вірою, або побожним учителям і учителькам, що вказали їм, що ідеал священичого покликання відповідає їхнім благородним нахилам; або це були їх кревні, знайомі чи приятелі, що вміли принагідно, в відповідну пору, вказати їм на взнесліть цього покликання і заохотити до нього; без того їх молоденькі, часто неозначені бажання, були б ніколи не здійснилися.

Це дає нам можність зрозуміти велике значення наміреня Апостольства Молитви на цей місяць: "Щоб вірні помагали інституції для збільшення священичих покликань".

Вірні в своїм спасенні залежать від душпастирської праці священиків; з другої сторони покликання до священичого стану залежить від вірних: тому вірні мають обов'язок через свій правдиво християнський вплив приготовлювати середовище, грунт, на якім виростають і розвиваються священичі покликання й то в відповідному до потреб числі.

Через правдиво християнське окруження ці покликання наче цінні деревця зроджуються, дістають свій напрямок, підкріплення-заохоту, доходять до зрілости, і своє покликання здійснюють, вступаючи до священичого стану; з другої сторони, через матеріяльну поміч цих світських, правдиво християнських осіб дістають можність в духовних семінаріях виховуватися, кінчити науки і вкінці висвячуватися на священика.

Так отже вірні, світські люди, мають великий обов'язок помагати інститутам заснованим для збільшення покликань до священичого стану, а це двома способами: 1) духовно, 2) матеріяльно.

1. Вірні, що живуть у світі, повинні мати глибоке переконання про свою духовну ВІДВІЧАЛЬНІСТЬ супроти тих, що є спосібні до служби в Церкві, спосібні до священичого стану. Історія свідчить, що зріст покликань залежить від зросту побожности, а занепад покликань приходить, коли в народі ширіться релігійна обоятність. Годі очікувати покликань до священичого стану з таких родин, де одно з батьків не тримається хати. Годі очікувати, щоб молодці бажали бути священиками, коли вдома чують бесіду грішного світу, вчаться думати й стреміти до багацтв, уживання, вдоволення свойого самолюбства, і то не оглядаючися на Божий закон, або де чують критикування Церкви, духовних осіб, погорду побожности й правдиво християнського життя. Зовсім природно, що такі діти й самі переймаються засадами противними християнській науці.

Родичі християнським життям мають наче творити добру землю, на якій родяться священичі покликання. Крім цього їх обов'язком є користати з нагоди, щоб помогти в цім згляді своєю радою, заохотою молодцям, що дають ясні познаки священичого покликання. Тільки один Бог знає, скільки покликань змарнувалося через те, що хтось, хто міг це зробити й бачив, що може помогти, не ужив у відповідній порі добрих слів, вказівок, щоб дорадити й заохотити до священичого покликання. Буває, що кілька слів ради, заохоти висказаних у відповідну пору, рішають священиче покликання в серці неодного юнака. Це може тому, що Боже Провидіння так дуже думало про тих, що потребували священиків, що їх ужило як оруддя в здійсненні покликань тих священиків, які потім для них працювали. І навпаки, утрата неодного покликання є карою за недбалість тих, що могли помогти, а не помогли. Здається, що нема такої особи, що стрічається з молодцями, що б не знала одного або другого, що міг би бути добрим священиком, і що можна б його впровадити на дорогу, яка веде до священства, якщо хто дав би йому в відповідну пору добрий напрямок, відповідну вказівку. Це є, так назвати б, "потенціяльні" покликання, це є розположення до покликання, що ще не зовсім зрілі, покликання, що ще не мають досить власної сили, щоб самим за тим покликанням піти.

Оскільки вірні про це пам'ятали й думали, що виховувати священичі покликання, їх приготовлювати, належить до них і то не менше, як до священиків!

Отож тому, що світські люди потребують священиків; світські особи повинні старатися про помноження священичих покликань.

2. Другою поміччю, що вірні можуть й повинні в тій справі дати, це поміч матеріяльна.

Наша Церква старається про такі інституції, де ті, що їх Бог кличе до духовного стану, приготовлюються до свого будучого звання. Удержання таких інституцій залежить від доброчинности вірних. Вірні мають обов'язок матеріяльно помагати таким інституціям, а це тим більше, що часто покликання до священичого стану бувають з убогих родин, що самі не в силі спромогтися на удержання своїх синів в таких інституціях. За це всі добродії, що дають в тім згляді матеріяльну поміч, будуть користати з ласк, що випрошуватимуть ті священики, що користали з щедрости вірних в їх удержанні. Скільки разів священик відправляє Службу Божу, він благає в Бога благословення для тих, що йому помогли стати священиком.

Місійне Намірення: Щоб Церква в Північній Африці могла спокійно працювати.

Березень: Наміреня Апостольства Молитви: Загальні й особливіші намірення Св. Отця.

Місійне намірення: Щоб у мешканців так званої "Латинської" Америки (Центральної й Полуневої) розбуджувалися численні священичі й місіонерські покликання.

Слухайте Українських Радіопередач

що НЕДІЛІ з Йорктону від год. 12.30—1.00 пополудні
через CJGX, Йорктон, 940
Зажвати й жертви шліть до:
St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон
(з додатком Похоронних Євангелій)
ЦІНА 35с
THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ІНТРОНІЗАЦІЯ МИТРОПОЛИТА КИР МАКСИМА ГЕРМАНЮКА

Оцим першим Комунікатом подається до ласкавого відома, що врочистості канонічної ерекції Вінніпеґської Митрополії та інтронізації першого Митрополита для Українців Католиків Канади, Високопреосвященнішого Кир Максима Германюка ЧНІ. відбудуться у вівторок дня 12 лютого 1957 р. в місті Вінніпеґу. Літургійна частина торжества відбудеться в катедральному храмі св. Володимира і Ольги о годині 4.00 пополудні. Акту канонічної ерекції й інтронізації довершить Апостольський Делегат з Отави, Високопреосв. Архиепископ Джіованні Паніко, який виголосить проповідь в англійській мові. По-українськи проповідатиме Преосв. Кир Ніль Саварин, ЧСВВ., епископ Едмонтонський. Присутні будуть всі Архиепископи і епископи латинського обряду з Канади та всі Архиепископи та епископи українського обряду з Америки та Канади.

В вечорі о год. 6.30 в готелі Роял Александра відбудеться бенкет враз з концертом. Головним промовцем на бенкеті буде Гість з Європи Високопреосв. Архиепископ Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор для українців Західньої Європи. Промовлятимуть також Архиепископ з Філядельфії, Високопреосв. Кир Константин Богачевський, Преосв. Кир Ізидор Борецький, епископ Торонтонський; Преосв. Кир Андрей Роборецький, епископ Саскатунський. Від латинського Епископату промовить Архиепископ Вінніпеґу, Високопреосв. Покок. Від духовенства зложить привіт Всесв. о. пралат д-р В. Кушнір, а від всіх організацій п. Антін Яремович, президент КУК. Короткі привіти будуть від Губернатора, від премієра Манітоби та посадника міста Вінніпеґу. Господарем бенкету буде Достойний сенатор Василь Вал. Прохається всіх українців взяти чисельну участь у цих історичної ваги торжествах з нагоди створення першої українсько-католицької Митрополії в Канаді.

о. С. Іжик

АРХИПАСТИР ЗАЛИШЕНЦІВ КИР ІВАН БУЧКО ПРИЇЖДЖАЄ ДО КАНАДИ

Прибуде на інтронізацію першого укр. катол. Митрополита у Канаді, Преосв. Максима Германюка ЧНІ., Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор для українців Зах. Європи. До Вінніпеґу прибуде Архипастир Скитальців враз зі своїм секретарем о. д-р Марусином дня 9 лютого ц.р. Українці Канади щиро привітають колишнього Львівського епископа, заступника Митрополита Андрея Шептицького, а зараз невтомного опікуна українських залишенців в Європі.

Зорганізоване українське громадянство міста Вінніпеґу пристосовляє в половині місяця лютого спеціяльну зустріч з Дорогим Гостем, Високопреосв. Кир Іваном Бучком.

НАВЕРНУВСЯ АВТОКЕФАЛЬНИЙ ЄПИСКОП

Редактор Голосу Спасителя отримав оцього листа від італійського автокефального епископа Єфрема Мавра Фузі. Лист має дату 14 січня 1957 р. Його зміст вказує, що людина може опам'ятатися та завернути на добру дорогу, якщо в неї є добра воля й охота направити вчинену помилку. Розуміється, тут вперше потрібна Божа ласка та покора, без яких ніхто не признає своїх блудів і не заверне з дороги, що провадить до загибелі, бо Господь ненавидить горді душі.

Подаємо дослівний переклад листа:

14. 1. 1957

Преподобний Отче,

Пробачте, що пишу до Вас. Іде тут про діло християнської любови. Я був православним італійським епископом у злуці з укр. автокефальною Церквою.

Консекрував мене Мсгр. Евген Де Бачушкі, про якого кілька місяців тому писав Ваш журнал.

Від 1955 р. я знову належу до католицької Церкви, в якій я народився.

Від 1954 р. я тяжко хворий. Живу в хворобі та дуже великій матеріяльній нужді. Проживаю немов монах. Завжди вдома. Маю 36 літ.

По змозі працюю для Божої слави між своїми давніми католицькими та православними знайомими в Європі. Святий Дух уже поблагословив мої зусилля, посилаючи мені багато душ, що признали Папу за видиму Голову Христової Церкви.

Бажав би я мати Ваші книжки та брошури, щоб використати їх для унійної праці. Дякую за все, що зможете мені вислати. Нехай Господь заплатить Вам.

Я дуже тішився б, якщо б Ви могли залишитися в контакті зо мною. Моліться за мене.

Ваш слуга та Брат, у Христі,
Єфрем Мавро Фузі.

П.С.—Подаємо водночас адресу цього навернених епископа та прохаємо наших Шановних Читачів вислати йому якусь фінансову поміч, от хоча б якийсь пакунок чи декілька долярів. Гроші треба висилати чеком, а не готівкою, бо могли б пропасти.

Ось його адреса:

Rev. Efrem Mauro Fusi
26 S. Reparata, Firenze, Italy.

ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

17 грудня 1956

Христос Раждається!
Високопреподобний Отче Протоігумене,

В останнім листі описав був я Вам перші враження в новій країні. Тепер хочу продовжати, вибираючи те, що може бути цікаве. Ще минулого року, перед Різдвом, виїхав був із Нюкастель до Брізбейну, щоб помагати о. Котяківському, який був сильно хворий. Там я відправив із ним три Сл. Божі й вернувся на наше Різдво до Нюкастель. Хоч Свята Різдвяні були веселі й в нашому українському звичаю, все таки мушу признати, що досить дивні для мене вони тому, що я привик був святкувати їх в холодний час пори року. Тут отже прийшлось перший раз співати "З Нами Бог" у найгарячішу спеку. Дивний світ! В сам Йордан спека була найприкріша. Пригадую такий випадок: підчас Сл. Божої я був цілий мокрий. Люди завважили, що я став дуже блідий, і боялися, щоб не впав. Одначе, Богу дякувати, все пройшло гаразд. Скінчивши водосвяття, став обходити людей із кропилом. Один парафіянин, мабуть не в менше прикрій ситуації ніж я, наставивши до мене свою спотілу голову, благальним голосом казав потиху: "Ах, Отче, ще! ще!"

По нашому стародавньому звичаю я ходив зо свяченою водою по хатах. Майже в кожній хаті був. Не ходив тільки до тих, що в таборі ще живуть, бо там бувають різні національності й релігії. Всі парафіяни були раді, бо ж це перший раз священик до них зайшов зо свяченою водою на чужині. Були навіть такі, що з радости плакали.

Великодні Свята теж мали наш український настрій на скільки обставини в чужій країні нам дозволяють. Ми мали такі відправи: Страсті, виставлення плащениці, Воскресну Утреню і в сам Великдень Сл. Божі в Гретї й в Нюкастель. Паски святив цілу суботу, їздячи по околицях.

Я відвідав майже всіх наших людей у Нюкастель. Залишились може тільки ті, що ніде не показуються й не признаються. Одного дня зайшов до якогось нашого баптиста. Не знаючи, яким духом натхнений він, я зовсім безжурно переступив поріг його хати. "Ах, мамо рідна! подумав я собі вже на самому початку нашої розмови, де я попався!" Він почав атакувати Ов. Отця, Єпископів, священиків... Потім узявся до образів, Пр. Д. Марії... Спочатку я тільки слухав його закидів, даючи нагоду виговоритись. Коли взявся з ним до розмови, я завважив, що мої зусилля безнадійні. Цей чоловік був офіцером при війську; хотів конче доказати, що знає свою Біблію напам'ять і все, що він говорить—правдиве. Я з ним говорив дві години. Старався бути спокійним до самого кінця. Одначе, коли залишав його дім, сказав йому: "Якщо перед смертю, чоловіче, не позбираєш тих куснів образа або хреста, що ти поторощив і жинув під ноги, то катастрофа тобі загрожує велика..." Вийшов з його хати, зустрів маленький гурток дітей, що бавилися на дворі. Всі вони прибігли до мене й просили образків. Одна маленька дівчинка (може мала два рочки) просила в мене "бозі". Я спитав її, яку вона хоче собі взяти. Відповіла: "Я хочу бозину маму". Це була якраз дитина нашого баптиста. Після тих дитячих слів я звернувся до батька дитини і довго-довго на нього дивився. Він стояв на порозі, і те все чув і бачив. Вкінці йому сказав: "Серце твоєї маленької дитини, чоловіче, тобі диктує, що ти маєш шанувати Пречисту Діву Марію!..." Він ніченічогісінько не відповів, тільки обернувся й ввійшов у хату.

В Нюкастель я працював до 5-го серпня. Тоді прийшла зміна: Щоб улегшити працю о. Котяківського, наші Настоятелі задумали перенести ме-

не до Брізбейну, може якраз і повітря буде здоровше для недуги о. Копяківського... Вдійсності, погода в Брізбейні багато вигіднійша й здоровша ніж у Нюкастель. Тут повітря сухе й не змінливе. Відвідувати людей тут теж багато легше з одного боку тому, що більш скупчені (за виняток тих наших людей, що мешкають на далекій півночі), а з другого боку є та прикрість, що монастир ОО. Редемптористів лежить у протилежному місці. Оксфорд Парк, містечко де ОО. Редемптористи живуть, є на заході, а майже всі наші люди засилились на сході зо двадцять миль від монастиря.

Досі я відвідав нових парафіян 115. Буде приблизно таке саме число як у Нюкастелі, цебто 200 родин. До церкви, нажаль, тут менше люду вчащає. В старій парафії я звичайно мав 150 або й часом 200 осіб у церкві, а тут— 40-50. Спочатку був тим навіть трохи розчарований. В Божі надія, що й в Брізбейні поліпшиться ситуація. Кожної неділі маю відправу в одним і тім самім місці. Катехизацію дітям даю що-суботи: одної суботи в самому місті Брізбейні, а другої в Окслей і Дарра, найбільш віддалених місцевостях.

Звичайно о. Копяківський їздив у місяці червні на тропічну північ відвідувати своїх людей, але цього року туди ніхто не їздив, бо першого року (так казав мені о. Копяківський) досить небезпечно туди їхати. Треба наперед привикнути до брізбейнського клімату...

Дуже страшили мене люди спочатку тим, що в Австралії є багато великої й небезпечної гадини. Одначе вже, Богу дякувати, другий рік проходить, а я ще нічого небезпечного не бачив. Правда, одного дня заїхав я був на господарку одного українця, а той із приємністю провів мене по своїм полі. Переходячи через лісок, я вмить завважив, що трава сильно зворушилась і наче грубий патик піднісся звідтіля. Ми поступили ще кілька кроків уперед. Я виразно зобачив гадючу голову, що ховалася за дерево. Не встів ще сказати слова своїому товаришеві, як година показалася вже високо на дереві. Це була гоена, цебто величезна ящірка. З нами був малий хлопчина. Батько негайно післав його по рушницю, а мені тим часом радив стояти здалека від цього дерева, бо, кажуть, що в критичнім положенні гоена кидається з дерева на людей. Десять куль дістала, поки не впала на землю. Сильно подразнена, вона намірилась була кілька разів скакати; і, розгорнувши широко свою пащу, начеб хотіла проковтнути противника. Дістала останню кулю таки в відкриту пащеку. Ящірка мала во два метри довжини. Кажуть, що гоена не є небезпечна, але рана від її вкушення відновляється й ятриться кожного року.

Тут, Богу дякувати, все гаразд. Я простудився тільки раз, бо повітря не змінюється що хвилини як у Нюкастель. Самі австралійці твердять, що в Брізбейні найздоровіше повітря.

о. Степан Масло ЧНІ.

ПИТАННЯ

"Чому деякі українські часописі пишуть "канадійський", другі "канадський"? Чому нема між нами однообразности в правописі?" (В.В.)

В нас кожен буває "експертом" у правописі, бо "так говорили в його селі". Тут годі зарадити лихові, бо ніхто не признає ніякого авторитету у мовних справах. Поки нема укр. незалежної держави та власної мовної державної академії, поти годі сподіватися однообразности в укр. правописі.

Редактор Голосу Спасителя.

МИЛА НЕСПОДІВАНКА

Родина влаштувала милу несподіванку п. Мих. Підперигорі в Елфрос, Саск., з нагоди його 73-ніх уродин. Одна з невісток запросила його до свого дому, де ювілят застав повно гостей. При вступі привітав його п. Н. Качур, сват ювілята, а внуки відспівали дідові "Геппі бірт-дей".

Приятелі та гості засіли до стола. В часі вечері промовці складали ювілятові побажання. З цієї нагоди зібрано 9 дол. на Голос Спасителя.

Сусід.

ТАФНЕЛ, САСК.
Пропам'ятний День
(9. XII. 1956)

Благословлення світлого фелона з коштовним медальйоном М.Б.Н.П. і блакитного стихаря наївно залишилося милим спомином у серцях українців католиків у Тафнел, Саск.

Пр. о. М. Шудло ЧНІ., що поблагословив фелон і стихар, щиро подякував великодушним жертводавцям: С. Гуневич (20.00), Лев Василишин (20.00), Я. Олексюк (10.00), М. Савчук (10.00), М. Мандрона (10.00), Панство Українець (5.00), А. Росцішка (10.00), О. Гуневич (10.00), К. Гуневич (10.00), Ю. Василишин (10.00), Р. Снігур (10.00), М. Щ. (5.00).

Фелон вартости $125.00 вишила Пр. Сестра Емілія, Служебниця з Вінніпегу, а стихар пані Євгенія Українець.

По Сл. Б. була супліка за жертводавців. По відправі Пані запросили учасників на смачну перекуску.

Учасник.

ПЛЕНВЮ, САСК.
Похорон бл. п. Йосифа Відайка

Дня 18 січня ц.р. несподівано помер Йосиф Відайко. Прожив 74 роки. До Канади приїхав з Зах. України 1912 р. Спочатку жив у Мелвил, Саск., опісля в Пленвю, де і помер. В 1915 р. оженився з Анною Кравець. Мали 6 дітей. Живуть ще: **Павліна** віддана за К. Цюрка, тутейшого дяка; **Софія** віддана за М. Сильського зо Саскатуну; **Розалія** віддана за Вол. Музику з Гудів, та **Мирослав**, що ще самітній. Крім згаданих дітей покійний полишив ще жену і 12 внуків. Довший час хворував на серце. Належав до укр. катол. парохії в Пленвю, де його і похоронено.

Бл. п. Й. Відайко

Дня 20 січня в вечорі о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону відправив за упокійного Парастас при великій участі родини, свояків та парохіян. Опісля Никола Голдун відмовляв "Псалтиру". Слідуючого дня відбувся похорон зо співаною Службою Божою та проповіддю. Було багато людей. По похороні був спільний обід. Тут о. Парох ще раз зложив жені, дітям і своякам щире співчуття. Всі заспівали "Вічная Пам'ять". З цієї нагоди Гр. Музика зібрав на допись, знимку і укр. радіо-програму в Йорктоні— $21.50.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Йосифові Вічная Пам'ять.

Присутній.

ПОДЯКА

Складаю прилюдно подяку найсвятішому Серцю Христовому, Матері Божій і св. Тересі від Дитятка Ісус за вислухані молитви і за одержану ласку, яку я просила.

К. Мельник, Вінніпег.

ВИНІЯРД, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Катерини Василенки

В понеділок 14 січня ц.р. упокоїлась в Бозі бл. п. Катерина Василенка.

Покійна була родом з села Верхата, пов. Рава Руська. До Канади прибула в 1913 р. Бл. п. Катерина оставила мужа Олексу, 6 синів і 2 доньки.

Її похорон відбувся 17 січня з церкви Пресв. Серця Христового в Виніярд. Заупокійні богослужения відправив Пр. о. Фр. Боский, ЧНІ.

Підчас обіду, що відбувся в Народнім Домі, переведено збірку на добродійні цілі, яка принесла $32.75, з чого частину вділено на церкву в Виніярд, решту поділено на укр. катол. пресу й радіо-передачу в Йорктоні.

Всім жертводавцям щира подяка.

ПОДЯКА.—В імені нашої родини хочу подякувати всім тим, що зайнялися похороном нашої мами. Нехай милосердний Господь прийме її душу до Свого небесного царства!

З ЖИТТЯ ЛУКЖ В ЙОРКТОНІ

В неділю, дня 9-го грудня 1956 р. відбулися в парафіяльній залі в Йорктоні місячні й річні збори 1-го відділу ЛУКЖ, на яких подано звіт діяльности відділу й вибрано Заряд на рік 1957.

Звіт складали поодинокі членки заряду. Зо звіту показалось, що 1956 року відділ мав 74 членок, які заплатили свої річні вкладки. До заряду на 1957 ввійшли: Пані Ю. Кіц—голова; пані М. Верхомінка — місто-голова; Рекордова секретарка— пані А. Абрамець; Фінансова Секретарка—пані К. Яремко.

Того самого дня ввечері відбувся спільний бенкет усіх Товариств: Першого й Другого Відділу ЛУКЖ, БУК і УКЮ; цей бенкет відбувається щороку. На ньому різні бесідники мають промову, в якій звертають увагу на цілу працю товариств минулого року і складають побажання успіху новим Управам. На бенкеті був присутній Впреп. о. Парох, І. Бала ЧНІ, що розпочав і скінчив бенкет спільною колядою.

Цього року парафія відложила спільний Свят-Вечір на неділю після Різдвяних Свят. Господарем Вечера був п. Вас. Козакевич. З наших Отців духовних були присутні Впрп. о. Настоятель і Преп. о. Малюга та велике число парафіян і гостей. Отці духовні після першої коляди, якою розпочато Вечеру, роздали всім присутним проскурку з медом, і після вечері п. В. Козакевич попросив до слова різних бесідників і бесідниць. Промови були переплітані колядами, що їх співав парохіяльний хор під проводом п. Франка Федоровича. Так усі гарно забавлялись довший час. Після останньої промови, в якій о. Настоятель висказав признання поодиноким членам парафії і потім цілій громаді за витривалу й успішну працю і всі заспівали останню коляду.

Перші місячні збори відділу відбулись 13 січня 1957 в неділю. Збори вдкрив колядою о. Настоятель як духовний провідник. Присутних було 38 членкинь. Голова, пані Кіц, дуже щиро подякувала всім паням, що брали участь в останніх підприємствах відділу, зокрема тим, що помагали колядувати. Сума коляди винесла $411.00, в чого збори рішили пожертвувати на церкву $250.00 і $100.00 на сплату довгу, що ще тяжить на парафіяльній залі.—На зборах рішено також зорганізувати базар, що має відбутися при кінці квітня. Так, як минулими роками, так і цього року, відділ буде відбувати щотижня вечерниці,— перші призначено на 24 січня в четвер.

Відділ узяв активну участь у збірці "March of Dimes" в особах членок пані Дембровської і Дербавки. Збори звернулись з окремою подякою до пана Мушки, що на спільну вечерю 13 січня подарував за $8.60 поживи.

Збори закінчено колядою.

Пані А. Абрамець,
Секретарка

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

З нагоди Свята Богоявлення Господнього Преосв. Кир Андрей відправив Архиерейську Службу Божу й довершив Чин Водовосвяття.

■

До заряду БУК-а в Йорктоні на 1957 рік входять: Впов. п. Юрій Петришин ЛЛ.Б., голова; п. С. Яремович, заступник голови; п. Ник. Брик, секретар, п. Ґнат Песяк, скарбник.

В неділю 27 січня відбулися перші збори БУК-а під проводом нового заряду.

ВИНІЯРД, САСК.
Золотий Ювілей Панства Мих. і Магди Качур

Понеділок 22 жовтня 1956 останеться пропам'ятним днем для греко-католицької парохії в Виніярд, особливо для родини Качурів, яка в той день вшанували панство Михайла й Маг-

Панство Мих. і Магда Качур

далину Качур з нагоди 50-ліття їх подружого життя.

Панство Мих. і Магдалина Качур прибули до Канади в 1909 р. з села Личківці, п. Гусятин. Один рік перебували в Манітобі, а від 1910 перебралися до Саскачевану та замешкали в околиці Красне. Тепер на старші літа мешкають в місті Виніярд. П-тво Качури мають 3 дітей: Івана, Николу й Катерину.

Пр. о. Фр. Боский ЧНІ. відправив Молебен за ювілятів і відлив їм благословення. Опісля всі удались до Народного Дому на вечерю. В часі вечері промовляли Пр. о. Фр. Боский ЧНІ., п. Іван Білинський і п. Антін Воліцький, які в імені приявних гостей зложили Шановним Ювілятам щирі побажання.

На заклик п. Ів. Білинського переведено збірку на добродійні цілі, яка принесла $25.00, в чого половину дано на церкву в Виніярді й половину на прес фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка, а Шановним Ювілятам "Многая Літа!"

ЙОРКТОН, САСК.
Золотий Ювілей Панства Федя й Анни Яручевських

В понеділок 6 серпня прибуло около 350 гостей до укр. катол. парафіяльної залі в Йорктоні, щоб вшанувати п-тво Федя й Анну Ярушевських з нагоди 50-ліття їх подружого життя.

Ввечері Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. відправив Молебен, виголосив святочну про-

Панство Яручевські

мову й вділив Ювілятам спеціяльне благословення. Опісля всі удалися до парафіяльної залі, де господарем вечорка був п. Іван Панчук.

В часі вечері промовці складали Ювілятам побажання. Між іншими Впр. о. Ів. Бала, п. Франко Остафій, пані Яремович, в імені ЛУКЖ, п. С. Яремович в імені БУК-а. Наконець доручено Ювілятам дарунки. Від дітей отримали диван і золоті годинники; від парафії склад начиння.

П-тво А. Яручевські прибули до Канади 1907 з села Іванівки, п. Теребовля. В подружжі дочекалися 4 доньок і 3 синів. Параскевія замужна ва Е. Шальковським в Вінніпегу, Марія замужна за Н. Галандієм в Канорі, Людвіна замужна за Й. Яківчуком в Йорктоні, й Емілія. Сини Володимир і Стах мешкають на фармі коло Мікадо, Саск., Едвард перебуває в Торонто, Онт.

Шановним Ювілятам желаємо многих літ!

ФОМ ЛЕЙК, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Розалії Кокоцької

В четвер 17 січня померла бл. п. Розалія Кокоцька в 59 р. життя. Пе-

Бл. п. Розалія Кокоцька

ред самим Роздеством Христовим дістала удар параліжу.

Бл. п. Розалія, з роду Щебель, походила з села Кубильниці Воловської, п. Яворів. До Канади приїхала в 1933 році.

Покійна була побожна й працьовита. Оставила мужа Романа, 3 синів: Василя, Константина, Михайла, і 3 дочки: Марію, Катерину й Анастазію, і також рідного брата Григорія в Ст. Кетеринс, Онт.

Її похорон відбувся в вівторок 22 січня. У понеділок ввечері Пр. о. М. Щудло ЧНІ. відправив парастас. Наступного дня Пр. о. П. Малюга ЧНІ. відправив заупокійну Службу Божу в церкві Пресв. Евхаристії в Фом Лейку і виголосив прощальне слово. Тлінні останки зложено на міськім цвинтарі.

Після похорону відбувся спільний обід в домі Кокоцьких. На заклик Пр.

о. Малюги переведено збірку на добродійні цілі, яка принесла $33.30. З цієї суми половина пішла на пресфонд Голосу Спасителя, а друга половина на укр. радіопередачу в Йорктоні. Збіркою зайнялись пані В. Брикса й К. Махер.

Всім жертводавцям щира подяка й покійній Розалії вічна пам'ять!

ПОДЯКА.—Оцим складаємо прилюдну подяку всім тим, що взяли участь в похороні нашої дорогої мами. Особливо дякуємо Пр. оо. М. Щудлові й П. Малюзі за богослуження й щирі слова й рівнож дякові п. Іванові Хруник, який зволив прибути з Модел Фарм та співати Парастас й Службу Божу. Нехай Господь Бог всім вам заплатить стократно за Ваш труд.

Роман Кокоцький і Діти.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Нехай Господь надгородить сторицею!

З 25-літ. подружжя панства Мороз, Вішарт	5.00
Пані Н. Ідзінська, Ессекс	1.25
Іван Боровець, Гадсон Бей	1.00
Іван Мирчик, Йорктон	3.00
П-і Марія Москаль, Спр. Велей	2.00
Марія Башук, Кридор	1.00
В. Гіл, Едмонтон	2.00
Всеч. о. Н. Сірий, Торолд	2.00
З похорону Т. Кіц, Джедбург	12.82
З похорону Й. Відайко, Пленвю	14.50
З похорону Розалії Кокоцька, Фом Лейк	16.65
З ювілею панства Підперигори, Елфрос	9.00
З похорону Катерини Василенка, Виніярд	12.85

НА НОВУ ДРУКАРНЮ—

Лідія Пирожинська, Бруклин	2.00
Павло Паськів, Флін Флон	1.00
Олекса Кіламін, Форествил	1.00
Стефан Гач, Торонто	2.00
П-і В. Михальчишин, Шол Лейк	1.00
Іван Журбик, Ешвил	1.00
Антоній Киба, Дніпер	5.00
Григорій Рурка, Вегревил	1.00
Г. Горбач, Йорктон	1.00
Е. Веселовський, Ню Йорк	1.25
І. Луців, Торонто	2.00
Анна Скалуба, Йорктон	2.00
Ева Ухнят, Дітройт	2.00
Пані К. Варіян, Йонкерс	1.50
М. Галас, Мелвил	.50
Пані Марія Нідог, Скрентон	2.00
Панна А. Гамуляк, Бриджпорт	1.00
Пані П. Будь, Сирвил	1.00
Пані Н. Дрозда, Літтон	1.00
В. Венгер, Торонто	1.00
В. Демчак, Рекгем	1.00
Пані К. Горішний, Бруклин	3.00
Мих. Томас, Еверет	1.00
Пані С. Кульба, Сиракюс	1.00
П-і І. А. Коліер, Портеж Ля Пр.	2.50
В. Голінка, Вінніпег	1.00
Павло Марцинюк, Кридор	1.50
Іван Левандовський, Киченер	1.00
Іван Свергун, Брокстон	2.00
Йосиф Грицак, Фініксвил	2.00
Вол. Баран, Жемейка Плейн	1.00
Лев Каблак, Бронкс	1.00
Семен Чавс, Бродалбин	1.00
Андрей Брухал, Ню Гейвин	2.00
Текля Галатин, Бруклин	3.00
Стефан Крук, Бонівил	1.00

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Европі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного мільця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

Панство Василь й Агничка Ковальчук з родиною

ГУДІВ, САСК.
Золотий Ювілей П-тва Василя й Агнички Ковальчуків

В неділю 11 листопада 1956 прибуло около 200 гостей до парафіяльної залі в Гудів, щоб вшанувати п-тво Василя й Агнички Ковальчуків з нагоди їх 50-ліття подружого життя.

В церкві Св. Михаїла в Гудів ВПр. о. Ст. Бахталовський ЧНІ. і Пр. о. Ів. Сирота відправили спільно Молебен до Матері Божої. По Молебні ВПр. о. Парох виголосив святочну промову в котрій підкреслив значення християнського подружжя й, як шановні ювіляти гідно сповняли свої подружні обов'язки.

П. Вас. Ковальчук походить родом з села Увисла, п. Гусятин. До Канади приїхав 1903 р. З початку працював на залізничій дорозі й фармерував коло Верден, Ман. Після трьох років перенісся до Келигер, Саск. В 1906 році одружився з Агничкою Інгльот і разом працювали на фармі коло Гудів. В 1952 р. перебралися до Йорктону.

П-тво Ковальчуки виховали 14 дітей: 8 синів і 6 дочок. Один син помер коли йому було 16 років. Дочекалися також 40 внуків і одної правнучки. Їх діти й зяті гарно загосподаровані. З нагоди цього золотого ювілею всі прибули, щоб дати доказ своєї любови й вдячности добрим батькам.

Після відправи в церкві всі перейшли до парафіяльної залі, де при вході привітали ювілятів голосними оплесками. В часі прийняття промовляли: найстарший син, найстарший зять п. Олійник, ВПр. о. Бахталовський ЧНІ., Пр. о. Ів. Сирота ЧНІ.

З нагоди цього прийняття в честь п-тва Вас. і Агнички Ковальчуків переведено збірку, з чого призначено 11.00 на Голос Спасителя.

Дорогим ювілятам і їх родині желаємо Божого благословення, щастя й здоров'я на многая літа!

Приятель.

Нові Книжки

"ПІСНЯ ПРО ВЕРНАДЕТУ"
Фр. Верфель
Переклад на українську мову
Григорія Голіяна
528 сторін
В твердій оправі—Ціна $4.00

СПІВАНИК ЛІРА-СУРМА
з нотами і повним текстом.
Нове побільшене видання. Поверх 500 пісень. Всі пісні прикрашені народними орнаментами.
628 сторін, в гарній твердій оправі.
Ціна $5.00
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Апель до наших Читачів в справі Поклинань

ПЕРЕД Своїм Вознесенням на небо Ісус Христос сказав до Апостолів: "Дана мені всяка влада на небі й на землі. Ідіть отже і навчайте всі народи хрестячи їх в ім'я Отця й Сина й Св. Духа, навчаючи їх заховувати все, що я заповідав вам".

Апостоли ревно й успішно виконали трудне Христове порученння. Почавши від міста Єрусалиму, вони голосили науку Євангелій жидам й поганам. Господь Бог благословив їхню працю. Люди масами наверталися до християнства. Зате висланники пекла сильно працювали проти них. Але апостоли, скріплені Духом Святим, відважно йшли вперед й сміло несли в гору прапор Хреста. Сьогодні, завдяки апостолам, св. Хрест є почитаний по цілому світі. Але боротьба за душі між синами світла й синами тьми ведеться далі. На превеликий жаль много душ вже зведені з вузенької стежечки Христової. Многі з них очікують хвилини поєднання й повороту до Христової Церкви. Чи це можливе? Так! За помічю Св. Духа й співпраці місіонерів можна це зробити.

Наш український нарід, розбитий від кількох сторіч і розкинений по цілому світі, щиро зітхає за об'єднанням й освободженням. Його віра переслідувана червоними, а суспільне життя в нього затроєне блудними кличами матеріялізму й комунізму. Наш нарід постійно кличе помочі й простягає руки по душевний корм. Чи знайдеться якась душа, що відмовила б помогти бідному, що простягає руки по кусник хліба? Наш бідний нарід тепер дуже потребує священиків, місіонерів і Сестер, щоб продовжати апостольську працю й привернути нез'єдинених до Христової отари. Просім Господа, щоб післав багато працівників у виноградник української католицької Церкви.

Щоб почасті задовольнити духові потреби нашої Церкви, ОО. Редемптористи ведуть в Йорктоні місіонерську школу, де виховуються молоді юнаки, що пізніш продовжують апостольську працю при помочі молитви й св. місій. В часі новіціяту, який тривае один рік, дістає духовну формацію й потім іде на філософічні й богословські студії. Праця місіонерська є дуже мила Богові й Церкві, і дуже пожиточна народові. Хто мав би охоту посвятитись місіонерському життю й помогти нашому бідному народові вернутись до Христової отари, нехай напише до Йорктону. Треба, щоб юнак був здоровий, чемний, чесний й мав щире бажання служити Богові й нашому народові. Місіонерська школа починається в серпні. По дальші інформації просимо звернутись до:

REV. FATHER MASTER OF NOVICES,
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 29, ч. 2. ЙОРКТОН, САСК. Лютий, 1957

Симеон стрічає Спасителя

ПРЕЧУДНА картина захоплює очі приявних у єрусалимській святині. Жіноча постать ніжними руками піднімає маленьке дитятко та жертвує його Богові. Хто ж ця подивугідна Жінка? Це Марія, діво-мати, Богородиця... А дитятко маленьке? Хто воно таке? Це Ісус, спаситель світу, Син Бога Отця й благословенної Діви Марії.

"Отче", шепочуть її уста, "приношу Тобі в жертву Твого власного Сина. Він Твій і Мій, але більше Твій аніж Мій. Він прийшов у світ виконати Твою волю та відкупити людство з неволі гріха й рабства сатани. Прийми цю жертву відкуплення та зволь ласкавим оком поглянути на мене, Його Матір. Я долучуюся до Його спасенного діла. Я ж Його невідступна товаришка".

✚

По виході ізраїльтян із Єгипту Бог зажадав, щоб кожен первенець цебто первородний син жидівських родин був присвячений особливішій службі Всевишнього: "Первенця з твоїх дітей віддаватимеш Мені!"—звучав Божий приказ. (Ісх. 22, 29).

Згодом Господь вибрав собі тільки первенців одного ізраїльського покоління Леві. Первородні сини інших племен були звільнені від обов'язку присвячуватися особливішій Божій службі. За те треба було їх викупляти. Отак кожна родина несла свого первенця до святині та викупляла його. Ціна викупу для вбогих—два голуби. Для багатих і заможніх—ягнятко.

Йосип і Марія були вбогі, тому за викуп свого Божого Сина пожертвували двоє голубенят. Пожертвування й викуп первенців відбувалися сорок днів по їх народженні.

В святині старенький богоугодник Симеон зустрів Марію та її Сина, бо Св. Дух був запевнив його, що "не зобачить смерти перше ніж зобачить Христа Господнього" (Лк. 2, 26).

Давній переказ подає, що Симеон, розчитуючись у книгах Старого Завіту, подибав дивні слова в пророка Ісаї: "Ось діва зачне в утробі та породить сина" (Іс. 7, 14). Це неабияк здивувало його. Став молитися до Господа, щоб дав йому зрозуміти значення цих пророчих слів.

Подобалася Богові покірна й довірлива молитва побожного старця, бо з неба залунав голос: "Він написаним словам! Ти не помреш, поки на власні очі не зобачиш народженого від діви!"

Минав час. Симеон нетерпеливо ждав на виповнення пророцтва та сповнення Богом даної обітниці. Його довір'я було непохитне, бо знав, що ласкавий Бог дотримає те, що прирік.

Й ось одного дня "Дух припровадив його до святині" (Лк. 2, 27). Саме тоді Марія принесла свого Сина до храму. Старець несміливо наблизився до Пресвятої Богородиці, взяв від неї бо-

жественне Дитятко та, поглянувши на Нього, закликав одушлевлено: **"Тепер відпускаеш Свого слугу, Владико,... бо побачили мої очі те спасіння Твоє, що Ти приготовив перед всіма народами".**

Стріча зо Спасителем світу сповнила невимовною радістю серце побожного старушка. Готовий був померти, бо стрінувся з Месією, повірив у Нього та запевнив собі вічне спасіння.

Водночас серце Симеона сповнилося гіркістю. Перед його очима стануло людство грядучих поколінь. Не всі повірять у

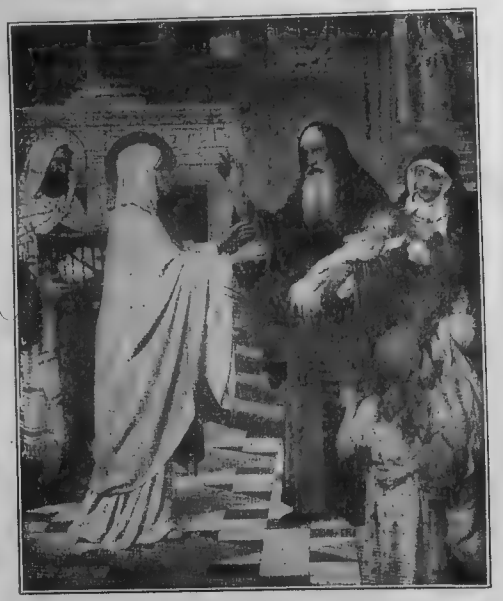

Спасителя. Будуть люди, що відкинуть Його, знехтують Євангелією, не використають відкуплення і тому загинуть на віки у пекельних нетрях. Який біль сповняє серце вічного богоугодника! Його уста розкриваються й понуре пророцтво пробивається з його пригнобленої душі: **"Ось Цей призначений на падіння... і на знак сперечання!... щоб відкрилися думки сердець багатьох"** (Лк. 2, 34-5).

Син Марії поділив людство на три групи: одні повірили в Нього, другі не цікавилися Ним, треті зненавиділи Його. Фарисеї належали до третьої групи. Вони поважилися навіть твердити, що Христос має в собі злого духа: "Чи ти демона маеш"? (Ів. 7, 20).

Ненависть до Ісуса допровадила до Голгофської трагедії та ру-

їни Єрусалиму. Ненависть і відкинення Христа викликали в світі боротьбу між Христовими визнавцями та Його ворогами. Євангелія шириться в світі, розносячи всюди засади братньої любови, милосердя та справедливости. Але й вороги Христа не сплять. Кожне покоління має своїх Неронів і гонителів Христа та Його Церкви.

Дивно, всі тирани й гонителі Христової Церкви, від Нерона до останнього збанкрутованого тирана Перона, мають один спільний знаменник: негодні навчитися з історії, що гине й пропадає кожен, хто піднімає руку проти Христа та Його визнавців.

Тільки в покірнім прийнятті Євангелії та застусованні її до щоденного життя можна знайти велич духа та щастя. Поступ науки й техніки без Христового духа не вщасливить людства. Людина, що збунтувалася проти Христа може дати людству добре бережені тюрми, газові камери смерти, диявольські туртури, а не щастя, якого прагне кожне людське серце.

Хіба людство так уже далеко зайшло на шляху руїни, що нема для нього рятунку? Ні! Рятунок завжди є, але люди мусять піти за прикладом блудного сина. Треба вернутися до Христа, який сказав про Себе: **"Я—світло для світу. Хто йде за Мною, той не ходить у пітьмі, але має світло життя"** (Ів. 8, 12).

Цей же поворот до Бога мусить бути повний і всесторонній. Нажаль покищо багато обманених людей думають, що до Христа можна вернутися половинчастим християнством. В безчисленних душах закоренився погубний дух матеріялізму, фальшивого поступу та намагання іти на компроміс з духом світу. Цей "християнський лібералізм" не заведе нікого до Бога, а радше віддалить душу від Нього.

Розводнювання та помягшування Христових засад не чинить душу християнською, ані не лучить її зо Спасителем, який може улічити всі наші душевні лиха та хвороби, бо й сьогодні як колись Христос обходить світ, шукаючи хворих душ, щоб улічити їх: "І обходив Ісус всі міста й оселі, навчаючи в їх синагогах та проповідуючи Євангелію Царства і вздоровлюючи всяку хворобу та всяку неміч" (Мт. 9, 35).

Приказки

Багатого й серп голить, а бідного й бритва не хоче.

Де багато бесіди буває, там гріх пробуває.

Багатства з собою до гробу ніхто не взяв.

Багатство затемнює пам'ять про Бога. Де багатство, там і лайдацтво.

Багатство й слава не загоять грішного сумління.

Як осягаємо вічну ціль?

ГОРЕ тому, хто розминувся зо своєю вічною ціллю, не спас власної душі та не дістався до неба. Спаситель жалує його, як жалував нещасного Юду, про якого заявив: "Краще б було йому, якщо б цей чоловік був не народився" (Мт. 26, 24). Пощо ж бо жити коротко на землі, а потім навіки мучитися в пекельній безодні та повік проклинати своє земське невикористане існування?

Щоб дійти до цілі, треба вперед пізнати дорогу, яка туди провадить, і потім послідовно ступати нею, інакше не осягнемо її. Св. Григорій Вел. каже: "Погани були духово сліпі, бо не знали дороги спасіння. Жиди ж були духовно хромі, бо, хоч знали дорогу, не йшли нею".

Хто в житті не дбає про Бога, той не може бути щасливий. Св. Августин твердить: "Боже, Ти сотворив нас для Себе, і наше серце неспокійне, поки не відпочне в Тобі".

Риба поза водою

Рибалка зловив багато рибок. Взяв найбільшу з них і ще живою заніс у дарунок своєму парохові, кладучи її на підлогу в кухні. Риба почала страшно кидатися. Священик використав нагоду, щоб приявним подати оцю науку: "Бачите, як це бідне сотворіння кидається... Воно хоче вернутися до води. Таке саме буває з людьми. Бог сотворив нас для Себе. Почуваємося нещасливі та розбурхані в душі, як віддалимося від Нього".

Медаля Сціпіона

Вдавнину був звичай у Римі та Греції, що шляхетські діти носили на шиї медаліон із фотографією своїх батьків, щоб так нагадувати собі, що їм не вільно чинити нічого, що стягнуло б неславу на їх шляхетський рід.

Один шляхтич мав сина, що звався Сціпіон. Був лихий, тому наніс неславу свому шляхетському родові. За те магістрат міста звелів зірвати йому з шиї медалю та покарати за негідну поведінку.

Творячи людей, Бог сотворив їх на Свій образ і подобу. Кожна людина це живий Божий образ. Горе тому, хто заплямлює чи нищить у собі цей божеський образ. Такого Бог не зватиме Своєю дитиною. Навпаки відкине його від Себе, покарає та кине у "пітьму кромішню".

Що ж нам чинити, щоб осягнути вічну ціль?

Бог—це ласкавий Батько, повен любови до Своїх людських сотворінь. Не накладає нічого неможливого на них. Вимагає тільки того, що вони легко можуть виконати. Що ж воно таке?

1. Пізнати Бога

Неможливо осягнути ціль життя, якщо не знаємо Бога, який є ціллю нашого життя й існування та джерелом нашого вічного життя в небі, яке полягатиме в відкритому й безпосередньому огляданні безконечного Бога. Ісус каже про Себе: **"Отче..., Ти дав Йому владу над усяким сотворінням, щоб Він дав життя вічне тим, що Ти Йому дав. Життя ж вічне в тому, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що Ти послав Його"** (Ів. 17, 2-3).

Щоправда, пізнання Бога не є найважніше. Куди важніше любити й служити Богові, проте без знання Бога неможливо любити Його, бо людина негодна любити того, чого не знає.

Читання Св. Письма, завчання катехизму, слухання проповідей, читання католицької преси, роздумуваннями над творами Божими, ведуть нас до пізнання Бога. Св. Письмо це Божий твір, де Бог Сам про Себе розповідає людям. Всесвіт це Божий архитвір, у якому блистять Бога всемогутність, краса й мудрість. Вдивляючись у безмежній всесвіт, бачимо його премудрого та всевладного творця, бо каже українська приказка: "По роботі пізнати майстра".

З цього бачимо, що віра є джерелом нашого знання про Бога. Кожен повинен студіювати свою віру, бо інакше не знатиме Бога. Хто ж не знає Бога, той не зможе служити Йому й осягнути свою вічну ціль.

В Західній Україні ревний душпастир навчав дітей катихизму. Настала люта зима. З одної хати троє діточок ходили на науку. Стояв погідний день, тому й мороз сильно тиснув по ногах, бо всі троє мали подерті чобітки. Найменший семилітній братчик почав плакати, бо дуже змерз.

"Братчику", промовила Катерина, його 12-літня сестра, "вернися додому. В хаті тепло. Мамця дасть тобі напитися теплого молочка. Там розігрієшся. Бозя не буде гніватися, що ти не прийшов на катехизм".

"Ні, сестричко", відповів змерзлий до костей хлопчина, "я піду з вами навіть, якщо б ноги геть закостеніли мені, бо хочу щонайбільше навчитися про Бога та про небо". І пішов дальше, не зважаючи на закостенілі пальці в неполатаних чобітках.

2. Всім серцем полюбити Його

Любов лучить душу з Богом та запевняє їй Його приязнь. Людина має любити Бога, як тільки прийде до уживання розуму тебто як тільки пізнає Бога, бо Господь сотворив нас, щоб ми всім серцем любили Його.

Український поет, Вол. Сосюра, отак писав про Україну:

Любіть у труді, у коханні, в бою,
Любіть усією душею,
Всім серцем любіть Україну свою,—
І вічні ми будемо з нею.

Ці слова можна куди краще пристосувати до любови до Бога, якого люди повинні любити всім серцем, бо на це Бог сотворив їх. **Слухай, Ізраїлю, Господь Бог наш—єдиний Господь. Любитимеш Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю і всією силою твоєю"** (Втор. 6, 4-5).

Спаситель потвердив це, заявляючи книжникові, що любов людей до Бога це перша та найважніша заповідь. (Мр. 12, 28-9). Хто не любить Бога за земського життя, той не зможе любити Його в вічності, бо пробування на землі це підготовка до неба. Не ввійде при смерті до неба, хто за життя любов'ю не підготовився до нього.

Слова мученика Филомена

Поганський губернатор з часів переслідування християн заарештував Св. Филомена та групу християн, грозячи їм страшними туртурами, якщо не відречуться християнства та не поклоняться поганським ідолам.

Св. мученик попрохав ката, щоб приніс йому мідяну посудину, в яку поклав маленьку дитинку. "Тепер", промовив до вояків, "стріляйте в цю посудину". Вояки випустили стріли з луків, але вони відскочили від міді, не пошкодивши дитині.

Филомен наблизився та вийняв дитину з посудини. "Бачиш, губернаторе, стріли нічого не пошкодили дитині", промовив до приявних поган. "Таке й буває з християнами. Душа вміщається в тілі як дитина в посудині. Можеш мучити тіло, але не потрапиш знищити душі та потушити в ній любов до Бога".

Розлючений суддя звелів стяти святому голову та засудив на смерть його неустрашимих товаришів.

Запалені любов'ю до Бога святі угодники не лякалися мук, бо пожар любови був сильніший аніж вогонь катів.

Св. Ігнатій мученик

Св. Ігнатій—каже передання—був тим малим хлопчиком, якого Спаситель узяв на руки та промовив: "Поправді кажу вам: якщо не станетеся як ці діти, то не ввійдете в небесне царство" (Мт. 18, 3).

Був він епископом у Антіохії в Малій Азії. Погани арештували його. Суддя звелів відректися Христа, якщо бажав урятуватися від смерти. На це святий відповів: "Ісусе, люблю Тебе".

Розлючений суддя закликав: "Якщо не перестанеш вимовляти це йменя, то пошлю тебе на страшні муки". Святий підняв руки до неба й відповів: "Мої уста не перестануть ніколи вимовляти це пресвяте йменя".

Приявні погани стали кепкувати собі з нього: "Як відрубають тобі голову, не тільки не зможеш вимовити цих слів, але навіки замовкнеш". На це святий мученик відказав: "Можете чинити з моїм тілом, що вам подобається. Якщо відрубаєте мені голову й так змусите мої уста мовчати, то моє серце буде його так довго вимовляти, як довго буде битися в моїх грудях".

Суддя видав присуд смерти. Останні слова Святого були: "Ісусе, люблю Тебе".

Маленька дівчинка

Марійка нераз кидалася матері на шию, ніжно цілувала її та палко промовляла: "Ах, мамцю, як сильно люблю тебе!" "Чому ж любиш мене?" спиталася мати. "Бо ти любила мене тоді, як я була ще замаленька, щоб це розуміти та віддячитися тобі".

"Ах, кохана донечко", відказала ця християнська мати, "люби Бога ще більше ніж любиш мене, бо Він від віків полюбив тебе".

Ніхто не знає ваги чужої біди. Ніхто не знає, де його біда спіткає.

То ще не біда, як є хліб і вода. Хто біду має, той багато знає.

Бідний, як церковна миш.—Бідному все вітер в очі.

Учителі Католицької Церкви

(З нагоди Празника Трьох Святителів)

НЕРАЗ у католицькій пресі стрічається слова: "Цей Святий Отець, от хоча б Св. Василій Великий, Св. Іван Золотоустий чи Св. Атанасій, був учителем Католицької Церкви". Дехто не знає точного значення цього титулу.

І. Хто ж такий Учитель (Доктор) Церкви?

Учитель Церкви це церковний письменник, що водночас визначався небуденною святістю життя й глибокою наукою. Учителі Церкви різняться від **Отців Церкви** тим, що Отці були свідками віри, а Вчителі виясняли та боронили цю віру.

2. Які були Учителі Церкви?

Католицька Церква зачислила між Учителів 28 Святих. Ось вони:

1. Св. Атанасій, патріярх Олександрії, великий борець за Божество Ісуса Христа, яке заперечували еретики аріяни. Він тричі був засланий на вигнання аріянськими царями. Вернувшись до своєї столиці, там закінчив життя. (296-373). За оборону віри він зветься "Батько православ'я".

2. **Св. Єфрем** (306-373) уродився в Мезопотамії й був сином поганського священика. Це великий поет Східньої Церкви. Писав пояснення про Св. Письмо, літургійні гимни та гомілії.

Цікава була його стріча зо Св. Василієм Великим. Сам він отак описує її: "Господь змилосердився надо мною, коли я був в однім місці. Я почув Його голос, що кликав мене: "Єфреми встань і їж гадюки!" Я був занепокоєний і сказав до Господа: "Де ж, Господи, маю споживати їх?" Він відповів мені: "Ось у Моїм домі царський посуд подасть тобі поживу". Счудований я встав і пішов до храму Всевишнього. Як я ввійшов у притвір і поглянув крізь відчинені двері, то побачив цей вибраний посуд у Святая Святих. Він був виставлений на подив цілого стада, прикрашений і збагачений високими словами, й очі всього народу побожно дивилися на нього. Я бачив усю святиню оживлену тим самим духом. Я бачив цю ніжну і співчутливу любов, що він показував вдовам і сиротам. Я бачив, як він плакав, заносячи як добрий пастир свої молитви до неба за свої духовні овечки. Я

бачив церкву, що він так ніжно любив, велично прикрасив і завів у ній такий пречудний порядок. Я бачив, як з його уст плила наука Св. Павла, євангельський закон та святий страх перед таїнствами віри".

По богослуженні Єфрем удався до Василія та почув, як Василій спитався його: "Чи ти це той Єфрем, що так пречудно піддався під ярмо Христа?" На це Єфрем відказав: "Я той Єфрем, що так лихо поступає на дорозі спасіння".

Василій наблизився й обидва Святі обнялися. Згодом зачали розмовляти. Св. Єфрем порівнює цю розмову до "стола заставленого не минущими потравами, але вічними правдами". Зворушений мудрістю Василія, Єфрем закликав: "Отче, борони мене перед лінивістю та бездільністю. Провадь мене правою дорогою. Сокруши моє камінне серце. Бог духів завів мене до тебе, щоб ти зайнявся моєю душею!"

3. **Св. Кирило Єрусалимський** (315-386), єпископ Єрусалиму, що багато настраждався від аріянів за віру в божество Спасителя. Полишив нам цінні катехетичні науки.

4. **Св. Григорій Назіязенський** (325-389), приятель і життєписець Св. Василія Великого. Його еретичний батько навернувся до католицтва. Виховала його Св. Нонна, його мати. Знаний у Східній Церкві, як глибокий богослов, проповідник і письменник.

5. **Св. Василій Великий** (3239-379), єпископ Кесарії та реформатор монашого життя.

6. **Св. Іван Золотоустий** (347-407), архиєпископ Царгороду, уродився в Антіохії, де захоплював нарід своїми пречудними проповідями. Його ораторство було відоме в цілій візантійській імперії.

Ставши царгородським архиєпископом у 398 р., став реформувати підупалі обичаї населення й царського двору. Двічі ображена цариця намовила мужа, щоб прогнав його зо столиці. Іван прийняв вигнання, заявляючи, що всюди знайде Бога.

7. **Св. Кирило Александрійський** (376-444), оборонець Божого материнства Пречистої Діви проти безбожної науки царгородського єпископа Несторія, який твердив, що Божа Мати не породила Христа Бога, а Христа чоловіка. Його осудив за це ефеський собор, яким проводив Кирило як заступник Папи. Він полишив багато писань про Св. Письмо. Був він єпископом Олександрії.

8. **Св. Іван Дамаскин** (676-750) уродився в Сирії в місті Дамаску. По смерті батька зайняв його посаду на дворі магометанських каліфів як їх дорадник, бо так високо цінили його мудрість володарі музулманського світу.

Визначився ревністю в обороні ікон проти іконоборства, що його був зачав візантійський цар Лев Ізаврійський. Іван Дамаскин це визначний поет Сходу. Його богословське знання було колосальне. "Джерело знання" це його богословський архитвір.

Св. Іван Дамаскин це останній Учитель Східньої Церкви.

Латинська Церква має оцих Учителів:

1. Св. Ілярій (315-368), єпископ Поатіе й оборонець Пресв. Тройці проти аріянської єресі.
2. Св. Амвросій Медіоланський єпископ (340-397), борець за релігійну свободу.
3. Св. Єроним (340-420), батько біблійних наук.
4. Св. Августин (354-407), учитель ласки проти єресі пелагіянів, що твердили, ніби людина може спастися без Божої ласки. Був єпископом Гіппони.
5. Св. Лев Великий (390-461), угрунтував науку про одність Церкви. Це папа.
6. Петро Хризолог (496-450), єп. Равенни, борець проти монофизитизму.
7. Св. Ізидор (560-536), єп. Севілі, батько християнської Еспанії.
8. Св. Григорій Вел., папа (540-604), просвітитель поган.
9. Св. Беда (673-735), великий англійський історик.
10. Св. Петро Даміяні (1007-1072), кард. Остії, борець проти інвеститури.
11. Св. Анзельм (1033-1109), єп. Кантербері, батько схолястичного богослов'я.
12. Св. Вернард, абат у Клерво (1091-1153), борець проти інвеститури.
13. Св. Антоній з Падви (1195-1231), славний проповідник.
14. Св. Алберт Вел. (1206-1280), єп. Ратисбони і славний богослов.
15. Св. Бонавентура (кард. і єп. Альбано), (1221-1274), найбільший містичний богослов латинської Церкви в середньовіччі.
16. Св. Тома з Аквину (1225-1274), найбільший богослов і філософ лат. Церкви.
17. Св. Петро Канізій (1521-1597), славний катехит і борець проти Лютра.
18. Св. Іван від Хреста (1542-1591), учитель містичного богослов'я.
19. Св. Франциск Салеський (1567-1622), єп. Женеви і аскетич. письменник.
20. Св. Альфонс Лігорій (1696-1787), найбільший мораліст католицької Церкви, основник ОО. Редемптористів і покровитель католицьких сповідників і моралістів, як теж апостол молитви.

Є ще й інші учителі Церкви.

Приказки

Багатство не робить чоловіка ні здібнішим, ані розумнішим.
Ліпше бути багатим у Бога, як у золото.
Кожна пташка бажає мати своє гніздечко.
Хто більше має, той більше бажає.
Байдуже ракові, в якім горщку його варять.
Балакун мов дірава бочка нічого в собі не задержить.
Меле якби його хто наймив.
Яке дерево, такий клин, який батько, такий син.

Я зійшов на манівці

М. Щ.

ЗВУСЯ Мирослав. Мій життєвий фах це асекураційна агенція, в якій працював по закінченні каледжу. Якщо хтось питався мене, хто я такий, то я відповідав: "Я асекураційний агент". Моя дружина та знайомі звали мене азартним грачем, бо я розтрачував гроші, граючи в карти, закладався на кінські перегони, любувався ігрою в кості чи льотерію.

Любуватися в азартних грах не видається нічим жахливим для тих, що в своїй родині не мають налогових грачів, бо хто в сьогоднішніх часах не купує білетів на різні льотерії чи виграв ки? Це зовсім природна розривка, правда?

Алькоголик запивається до нестями, затрачуючи свідомість в горілці. Наркоман фізично нищить здоров'я й передчасно заганяє себе до гробу. Люди погорджують пияками й наркоманами, як викидками громадянства. За те мало хто виявляє відразу до азартних грачів, хібащо інколи якийсь приятель здвигне плечима й добродушно промовить про мене: "Бідний Мирослав негоден опанувати себе!"

Фізично я був здоровий, тому всім видавалося, що азартна звичка не шкодила ні мені, ні моїй родині. Нажаль так не було. Азартні гри нераз зруйнували родину і поважно загрозили розбиттям мойому подружжю, хоч моя жінка Марта й я були завжди католиками й подружилися в українській католицькій церкві в К., де ми обидвоє народилися.

По 25-ох роках бачу з власного досвіду, що азартна звичка це найлютіший тиран, який може опанувати людину, сотворену на Божий образ, наділену розумом і свобідною волею. Куди легше поконати всякі інші погубні звички ніж любов до азартних ігор. Ця звичка пробуджується в людині без попередньої перестороги, саме тоді, коли вона думає, що остаточно позбулася її. По кожній програній я виходив огірчений на себе, гру і своїх партнерів. Зарікався більше в житті не грати, але водночас обманював себе: "На другий раз буде краще! Завтра напевно виграю й так відзискаю затрачені гроші!" Хоч налоговий грач переважно програє і через те руйнує свою родину, всетаки він потрапить вмовити в

себе, що на другий раз буде "інакше". Принаймні так було зо мною.

Чому ж став я налоговим азартним грачем? Думаю, що брак виховання в дитинстві та поведінка моєї жінки попхнули мене в це нещастя, з якого я потрапив вирватися тільки при помочі надзвичайної Божої ласки й приятельської допомоги отця пароха й співпраці власної жінки, що опам'яталася й стала інакше поступати зо мною.

Моя покійна мати була побожною, але й заразом амбітною жінкою. Їй здавалося, що батько приносив замало грошей додому, бо заробляв усього $1,500.00 річно. Цей заробіток запевняв нам вигідне, хоч скромне життя. Мати намагалася йти до роботи, щоб допомагали батькові збільшити родинний буджет, мати трохи грошей у банку на непередбачені потреби, от хоча б хвороби чи припадки, й дозволити своїм трьом синам здобути вище образування.

Батько зразу противився її бажанню, заявляючи, що дім це поле діяльности для замужньої жінки. Вона повинна займатися власними діточками і мужем, бо перед-шкільний вік надзвичайно важний у житті дітей. Тоді субстанціяльно формується майбутність кожної дитини, бо саме в цих роках треба дуже уважно наглядати й керувати розвоєм фізичних, умових і почувальних спроможностей, які згодом керуватимуть її пізнішою долею. Роля матері така важна в дошкільнім розвою дитини, що її тут ніхто не заступить.

Нажаль виводи і протести батька не потрапили переконати матері. Батько не був таким мужчиною, що потрапить приказувати своїй жінці та допильнувує, щоб вона докладно виповняла дані розпорядки, пригадуючи, що в дні шлюбу прирекла своєму мужеві "любов, вірність, подружу чесність **і послух**".

Отак батько скорився перед волею матері й вона пішла до роботи, щоб піднести наші домашні фінанси. Думаю, що не з любови до фінансів, а радше з нудьги до моноТонної домашньої праці проміняла родину за фабрику. Попросту стидалася бути жінкою вбогого робітника та нудилася зайняттями, яких вимагали виховання й догляд зростаючих дітей. Її злостило те, що не мала злишних грошей, щоб довільно розпоряджувати ними. Не потрапила посвятити матеріяльних вигід для доброго виховання дітей, яке вимагає цілоденної праці і всецілого самовіддання. Забула небога, що християнське виховання це найбільший скарб, який батьки повинні полишати дітям.

Отак по частих і різких перепалках з батьком, мати поставила на своїм і пішла до праці, залишаючи нас зо старою сусідкою, яка зовсім не цікавилася нами, аби тільки ми не спричиняли їй поважних клопотів.

До католицької школи ми не ходили, бо батьки воліли публичну школу, хоч, кажучи правду, посилали нас що-суботи на лекції катехизму.

Я й мої дві сестрі були, щоправда, збиточні, але добрі діти. Ніколи не вчинили нічого, що наразило б нас на вмішування поліції. Проте, пригадуючи собі юні роки, мушу з болем серця стверднти, що брак постійного матернього догляду відємно відбився

на нашім характері. Він залишився шорсткий і різкий через брак благородного впливу, що тільки мати має на власну дитину.

Брак вишколу, що дає католицька школа, теж згодом дався мені відчути. Релігія була тільки часткою моєї істоти, але не проникала всіх гадок, почувань і не керувала щоденними зайняттями. Я був тільки **недільним,** а не щоденним католиком, бо релігія не проникала всієї моєї істоти. Здається, що я був християнином тільки в неділю, як ішов на Службу Божу, якої ніколи не пропускав, бо мати навчила мене, що занедбання недільної Служби Божої це смертельний гріх. І я придержувався цього. Нажаль посеред тижня в моїм житті зовсім не видно було християнства, бо нічим у розмовах і жартах не різнився від жидівських і протестантських приятелів.

Поведінка моєї жінки теж немало причинилася до того, що я став азартним грачем. Я скривдив би Марту, якщо б назвав її злою чи неохайною жінкою. Ні, вона була добра, але добра "по-своєму".

Марта не була українкою. Хоч батьки противилися подружжю, доказуючи, що трудно буде щасливо проживати з чужинкою, я не послухав їх мудрої поради, бо обманював себе приказкою, що "Любов розв'яже всі трудності".

Нажаль любов не є магічною формулкою на клопоти. Мав немало трудностей, щоб переконати її хрестити діти в українській католицькій церкві, бо вона, бувши латинничкою, хотіла забрати їх до латинської церкви. Треба було інтервенції місцевого латинського священика, що переконав її, щоб охрестила діти в східнім обряді, бо так велить церковне право.

Немало непорозуміння було в нашім домі, як ішло про недільну Службу Божу, поки я не змусив жінку піддатися й погодитися, щоб діти ходили зо мною до української церкви. Моя жінка ходила до своєї.

Але найбільше огірчення викликала в мені її манія про чистість дому. Я терпів десять довгих літ. Часом душа нагально бунтувалася проти її домашнього режиму. Раз наставник канцелярії дав мені дорогого цигара з нагоди своїх ім'янин. Я не курив його, бо був зайнятий роботою. "От по праці закурю собі вдома"! подумав й сховав цигара до кишені. По вечері жінка стала мити в кухні начення. Я сів біля радія і закурив сигара. Марта вбігла до почекальні, вирвала його мені й закричала: "Не запаскуджуй мені дому цим смердячим цигаром!"

Її смак був неабияк вимагливий. Нераз висилала мене на передмістя за разовим хлібом, бо там краще його пекли, хоч подібний хліб можна було легко купити в споживчій крамниці напроти нашого дому.

Немало разило мене те, що вона завжди звала нашого сина: "Мій Ромцьо! Мій синок! Моя кохана дитинка", гейби я зовсім не був його батьком.

Було й багато інших речей, що уприкрювали спожиття з Мартою. Марта цмокала, як їла при столі, шкарадно облизувала губи, як пила каву, не дозволяла своєю невпинною балачкою дивитися на спорт на телевізійнім апараті, хоч я зроду був спортовцем.

В приготованні потрав зовсім не числилася з тим, що мені подобалося. Я мусів невпинно їсти бараболю з печеною шинкою й салатою, бо це національна ірляндська потрава. Вона навіть не хотіла дивитися на пироги чи голубці, які я дуже любив. Не було мови, щоб бодай інколи приготовила їх для мене, хоч знала, як я любив їх.

Для святого спокою я зразу уступав. Марта ж пояснила мою уступчивість слабодушністю. Мої власні сини стали гордити мною, як слабодухом, бо вона витворила в них лихе поняття про мене.

Вона ніколи не спиталася мене, до якого кіна підемо, але попросту заявляла: "Сьогодні йдемо сюди, на другий тиждень туди!"...

Марта була гарна й принадна з виду, але при тім страшно вульгарна й невирозуміла для мене. Її груб'янство сильно ранило мою чутливість і помалу почало віддаляти від неї та дому.

Я став щораз рідше пробувати вечорами вдома. Звичайно йшов до клюбу, де проводив цілі години на балачці з приятелями. Отак запізнався з картярами. Зразу грав з ними в карти. Потім ми перейшли до кісток. Нераз я дався намовити і ставляв застав на кінські перегони.

Спочатку числився з грішми. Зо зростом пристрасті щораз тяжче було контролювати себе. Часом вигравав і тоді моя душа сповнялася надією, що згодом відограю всі програні гроші.

Вертаючись з бюра мав у кишені ввесь місячний заробіток. Скортіло поступити до касіна й поздоровити приятелів. Вони грали в кістки. Не минуло півгодини і в мене вже не було сотика. 500 долярів зникли мов роса на сонці.

Ввійшов до хати пригноблений і переляканий. Жінка відразу відгадала причину лихого настрою. "Ах, лайдаку, ти напевно був з тими нещасними картярами!"—закричала на ввесь голос.

"Був і програв 500 долярів!" відказав я. "Пішла вся заплата за місячну працю!"

Марта почала плакати. Сльози котилися по її засмученім обличчі. Очі жалко та докірливо споглядали на мене. Я завважив, що вона співчувала. Це зворушило мене. Я наблизився, пригорнув її до грудей і прошепотів: "Я вже більше не зроблю цього!"

Моя подруга повірила мені, хоч подібні випадки, справді на меншу скалю, траплялися передтим. Дивлячись на мене, ніхто б не завважив, що я лихо поступав. Я не трясся від злости, не поблід від пиятики, не конав за наркотичними пігулками. Був я розумним, тверезим і повним каяття чоловіком. Не дивниця, що Марта простила мені, благаючи посеред сліз: "Мирославе, ради Бога й наших двох синів, залиши карти!"

Бідна жінка сподівалася, що дотримаю приречення, бо я видавався їй щирий. Може й був такий у даній хвилині. Проте треба бути картярем і грачем, щоб зрозуміти, як тяжко поправитися наголовому грачеві.

Якийсь час потрапив панувати над собою, але згодом пристрасть перемогла. Я став знову грати.

Якщо виграв, то вертався додому немов король, кидаючи гроші Марті. Коли ж програв, то потихенько закрадався до кімна-

ти, лягав спати й дурив себе: "Завтра виграю більше ніж програв сьогодні!"

Ми мали власний гарно умебльований дім. Батько полишив його. Моя праця приносила добрі доходи. Одного вечора гра йшла мені дуже зле. Я програв усі гроші, автомобіль і наостанок заставив власний дім, і п-р-о-г-р-а-в його!

Ця новинка вдарила Марту немов грім із ясного неба. Ми стратили дім і всі меблі! Моя подруга й діти провели кілька днів серед плачу.

"Татку (2)", кликали вони, "чому ти руйнуєш мамцю й нас? Чому не перестанеш грати в карти?"

"Діточки", відповідав я, "я сам не знаю, направду не знаю, чому негоден позбутися цієї лихої звички".

Моя жінка зауважила, що її поведінка й криклива вдача немало впливали на мою вдачу. Стала краща для мене, хоч програв дім і ми мусіли перебратися до бідного партерового дімку. Тут Марта зайшла в тяж. Я невпинно повторював їй: "Марто, біда навчила мене. Вже ніколи не скривджу тебе й дітей!"

Бачив, що моя подруга стала менше автократична й диктаторська. На столі почали появлятися голубці й періжки. Марта знала, що я любив ці потрави, тому пішла до моєї сестри й навчилася варити їх.

Поки не програв дому, поти ми рідко разом молилися. Нещастя змусило мене звертатися до Бога, бо відчував, що власними силами не переможу лихої звички. Ми почали спільно щоденно відмовляти вервицю перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі.

Отець парох відвідав нас і, вислухавши сумну історію моєї картярської манії, попрохав вписатися до братства Лицарів Колюмба. Щоп'ятниці Лицарі мали сходини. Це рятувало мене від карт, бо саме в п'ятницю я був звик найбільше грати і програвати.

Лицарі щомісяця приступали до сповіді та Св. Причастя. Я відчув у собі дивну силу, відколи став часто приймати Господа Ісуса до серця. Тільки тепер відчув різницю між місячним і річним Св. Причастям. Почувався сильний по кожнім Св. Причасті!

Народження ж донечки Галинки сповнило моє серце невимовною радістю. Щодня бавився з нею, проводячи цілі вечорі біля її колисочки.

Галинка ж ставала щораз більше інтелегентна. Мала ледве шість місяців, я вже видавалася шостилітньою дівчинкою. Справді ще не говорила, але здавалося, що вже все розуміла.

Ждала на мене, як вертався ввечорі додому, відчувала мій хід по сходах і усміхом вітала мене, простягаючи рученята... Ах, що це за анголятко!...

Жінка, Галинка, Отець Парох, Лицарі Колюмба, заангажування в парафіяльній праці й виминання давніх приятелів картярів допомогли перемогти лиху звичку й стати знову людиною, хоч інколи здавалося, що не потраплю перебороти себе й заломлюся, бо воно страшно тяжко зреформувати налогового картяра чи азартного грача.

Ласкавий Господь допоміг перемогти себе, бо я, моя жінка й діти благали в Нього помочі. Ласкава поведінка Марти упримнила мені пробуванням вдома. Товариство Галинки сповняло мене щастям, тому й не було рації ганятися за ним по касінах і каварнях.

Подруга чулася щаслива, дивлячись на мою переміну, бо була певна, що вже не вернуся до карт і кісток. Я любив родину й ця любов була для Марти гарантією моєї витривалости, хоч десять довгих років був рабом підлої пристрасти.

Фінансові трудності недовго докучали нам, бо я був здібним агентом. Наставник нераз жартом говорив до Марти: "Пані, ваш чоловік потрапив би продати людям міщок повітр'я, якщо б захотів!"

Знову доробився і перейшов до гарного партерового будинку. Тепер маємо нові меблі, дорогий автомобіль і гроші в банку, особливо ж любов у родині. Ця любов підтримує нас посеред клопотів і ущасливлює посеред радощів.

Мої два сини добрі українці, хоч їхня мати ірляндка. Один із них хоче бути священиком місіонером і їхати в Україну, щоб проповідати Св. Євангелію браттям українцям по розвалі червоної московської імперії.

Галинка ж ходить до української парафіяльної школи, що тут недавно побудовано.

Марта й я чуємося щасливі. Минулі нещастя наблизили нас до Бога й одне до другого. Дякуємо Христові, що кличе нашого сина Собі на службу. Може ради його майбутніх заслуг Спаситель помилував мене та допоміг перебороти лиху звичку, яка зруйнувала неодне родинне вогнище.

СИЛА ДОБРОГО ПРИКЛАДУ

Іванна, одинока католицька дівчина в одним англійськім протестантськім місті, належала до спортового товариства. Це товариство уладжувало свої сходини та руханку в неділю.

Іванна заявила, що негодна з'явитися на руханку перед 10-го год., бо мусить іти на Службу Божу. Члени клюбу згодилися ждати на неї, хоч зовсім не розуміли, чому недільна Служба Божа така важна для неї.

Карло, протестантський юнак зацікавився католицькою релігією, бо дивувався рішучості Іванни, хоч усі інші члени не мали скрупулу пропускати недільні богослужби. Попрохав Іванну взяти його до церкви. Побожність нечисленних католиків сильно зворушила його. Став розчитуватися в книжках, що виясняли католицьку віру. Навернувся до католицької Церкви й оженився з Іванною. По шістьох роках щасливого спожиття відійшов до свого Творця. Смерть його була спокійна та щаслива.

Його єдина дочка вступила до монастиря, де молиться за душу свого доброго батька.

Українська Автокефалія в Америці й Канаді

АВТОКЕФАЛЬНИЙ рух в Україні не полишився без відгомону між українцями в Америці та Канаді. Головна маса українських імігрантів у згаданих країнах прийшли з Західньої чи Карпатської України, отож всі вони були католиками. Щоправда було й трохи імігрантів зо Східньої України, яка пробувала під московською окупацією, але їх було небагато. Крім цього були вони не православними ,але належали до різних сект. Царський уряд переслідував сектантів, тому вони тікали за море, здебільша до Канади й Америки.

1. Америка

Фальшивий патріотизм і пропаганда проти Риму поміж українським народом в Америці дали початок так званій українській автокефальній церкві в Америці. Ця церква почалася в 1918 р. Автокефальники ширили замішання між нашими імігрантами, закликаючи до бунту проти Риму, бо мовляв: "Рим тягне за поляками! Папа це поляк! Нас хочуть спольщити!. . ."

Найзавзятіший працівник і пропагандист автокефалії це В. Каськів, про якого автокефальники пишуть: "Найенергічнішим і найздібнішим організатором того (автокефального) руху був митрофор. протоерей В. Каськів. Його заслуги в цьому великому ділі впрост неоціненні!" (Український православний Календар, 1955, Савт Бамбрук, 128 ст.). В. Каськів це відступник від української католицької Церкви; це був старокраєвий дяк без богословського образування. Він не був одинокий працівник посеред автокефальних. Неодному старокраєвому дякові забаглося правити богослуження й стати "провідником" народу до "волі!"

Ці пропагандисти кинулися бунтувати нарід по наших американських парафіях. Немало людей вдалося їм звести, бо вміло грали на патріотизмі посеред непросвіченого народу.

Коли автокефальний рух здобув трохи прихильників по різних містах і містечках, тоді його провідники наперекір засадам автокефалії цебто незалежности від нікого пішли прохати митр. Германоса, представника антіохійського патріярха в Америці, щоб він ласкаво прийняв їх під свою опіку. Він це вчинив і три роки опікувався автокефальною церквою відступників українців.

В 1922 р. провідники американської автокефалії почали листуватися з митр. В. Липківським в Україні, щоб дістати від нього єпископа. Всеукраїнська Православна Церковна Рада в Києві вислухала прохання американських автокефальників і зазначила для Америки еп. Івана Теодоровича, висвяченого Митр. Липківським. Він прибув до Америки 13 лютня 1924 р. Тоді автокефальна церква мала 11 парафій.

Найбільше людей перейшло до автокефальної церкви по 1924 р., коли Апостольська Столиця зазначила для американських українців нового еп., Преосв. Константина Богачевського, щиро-

го українського патріота, який немало натерпівся від поляків в Західній Україні. Хитрі агітатори, ба й орган Укр. Нар. Союзу "Свобода" представляли його народові як "поляка", ворога нашого народу. Збаламучений і непросвічений нарід вірив усяким наклепам і через те неодин стратив віру й відступив від католицької Церкви.

Тимчасом еп. Іван Теодорович святив на "священиків" усяких дяків і людей, що не мали богословського вишколу. Неодного він висвятив, але сам не був певний, що він єпископ. Проте либонь сумління не давало йому спокою, бо був свідомий, що він не є дійсним єпископом. Оттому 26 серпня 1949 р. Іван Теодорович прийняв чернече постриження і традиційне висвячення на єпископа. Консекрації доконали екзарх олександрійського патріярха, митр. Христофор, і архиєпископ Мстислав. Консекрація відбулася в Бронксі, Н.Й. Опісля еп. І. Теодорович скликав на соборчик своїх священиків і щераз пересвятив їх. Один із приявних відмовився від пересвячення, але Митр. Іван змусив його: "Як я міг схилити голову, то й ти маєш це вчинити". Цей священик послухав і дав себе пересвятити разом із іншими. З цього виходило б, що теперішня українська автокефальна церква в Америці має канонічну єрархію й важно висвячених священиків... Всі знають, яке сильне заворушення посеред самих православних викликало пересвячення Митр. Теодоровича. До перевисвячення свячені Митр. Іваном священики не могли правити важно навіть Служби Божої, бо до цього треба бути правдивими священиками.

Українська автокефальна православна церква в Америці мала б мати 50,000 членів і 76 дійсних парафій (Укр. Прав. Слово, листопад 1956, 13 ст.). Послідніми роками декілька відпавших парафій назад вернулися до української католицької Церкви й поєднались з Преосв. Кир Константином.

2. Канада

Автокефальний рух поміж українцями в Канаді почався в 1918 р. Започаткували його "українські патріоти" під проводом адвоката Василя Свистуна. Ці патріоти, розбивачі церковної єдности між українським народом, це витвір канадійського сектанства й галицького радикалізму. Ця пів-інтелегенція, що змагала перебрати в свої руки провід поміж українськими поселенцями в Канаді, почала свою шкідливу роботу бунтом проти нашого єпископа, Преосв. Никити Будки й пропагандою проти безженного духовенства, запису церков на єпископську корпорацію й бельгійських ОО. Редемптористів, що з такою саможертвою трудилися для добра нашого народу тоді, коли старий край не був спроможний вислати їм українських священиків.

Василь Свистун, з фаху адвокат, що покінчив свої студії в Канаді, став лідером канадійських автокефалістів. В 1918 р. в літі автокефалісти зробили з'їзд у Саскатуні і порішили збудувати укр. автокефальну православну церкву на цілком "демократичних" засадах.

Ці українські "патріоти", що осуджували підлеглість і послух Папі, не мали скрупулу піддатися під юрисдикцію Олександра Немоловського, архиєпископа російської православної церкви в Ню

Йорку, Н.Й. Отак в самому початку патріотична автокефалія признала над собою **московський** протекторат! Відомо всім, що протектор української автокефалії в Канаді Архиеп. О. Немолоський не крився зо своїм наставленням до українців, як заявив: "Українці не є відрубним народом, нацією, але тільки одною із політичних партій Росії".

Пізніше українські автокефалісти в Канаді зірвали з Архиеп. Немоловським і піддалися під юрисдикцію сирійського митр. Германоса. В липні 1924 р. вони зірвали з митр. Германосом і покорилися архиеп. І. Теодоровичеві.

Архиеп. І. Теодорович рядив укр. автокефальною церквою в Канаді до 30 липня 1946 р., поки не зрікся, бо автокефалісти спротивилися його пересвяченню на єпископа. Тоді вони запросили собі нового єпископа з Европи, Мстислава Скрипника, що покинув був своє стадо в Україні й в тім часі пробував у Західній Европі. 12-13 листопада 1947 р. він прибув до Канади, щоб рядити укр. автокефальною церквою. Єп. Мстислав недовго посидів у Канаді. В 1949 р. він прибув до З'єднаних Держав Америки, щоб узяти участь у пересвяченні Ів. Теодоровича. За це канадійські автокефалісти страшно обурилися на свого єпископа, бо ж і їх священики довгі роки були свячені єп. Теодоровичем, і тому не були дійсними священиками. Ціла справа так закінчилася, що автокефалісти змусили єп. Мстислава зректися керми у їх церкві.

8-9 серпня 1951 р. синод автокефальних провідників у Виннипегу порішив дістати нового єпископа, й дістав його. Цей єпископ це митроп. Іларіон, кол. проф. Огієнко.

Митроп. Іларіон був холмським єпископом в часі зайняття укр. земель німцями. Опісля вийшов на імміграцію до Західньої Европи.

Від дня свого обрання на керівника автокефалістів, митр. Іларіон став безскрупулятно й безкритично атакувати українську католицьку Церкву й Римського Папу, чим сильно попсував собі давню репутацію навіть поміж українцями православного віровизнання.

Увесь рух автокефалістів зводиться до критикування й осуджування своїх братів католиків. Отож цей рух спирається на негативізмі, тому й він не має сильної основи. Досіль втримується на ширенні ненависти проти українців католиків, що їх безмилосердно й зовсім непохристиянськи обчернює при всякій нагоді, виписуючи нераз несотворені речі проти них.

Українці католики з жалем дивляться на замішання, що панує між нашими православними різних відтінків і юриздикцій, бо хаос і напасті на братів католиків нікому користи не приносять, хіба дияволові. Колотнеча тільки шкодить нашому народові в Канаді, бо розбиває його духовну й національну одність і понижує престиж в очах інших національних груп, що творять населення Канади.

Найбільше їді виливає на українців католиків український автокефальний півмісячник "Вістник", якого редактор був відступник, протоєрей В. Кудрик. Згодом його скинули.

Єпископська консисторія в Виннипегу перебрала редакцію "Вістника" в 1954 р. Всі сподівалися, що зайде зміна, але на-

жаль так не сталося, бо продовжає роботу протоерея Кудрика й безкритично повторює наклепи московських письменників на своїх братів українців католиків.

1) Чому Церква позволяє почитати ікони (образи) та статуї, хоч Св. Письмо забороняє покланятися ідолам?

Почитання ідолів не те саме, що почитання образів і статуй. Погани уважали ідолів за богів і покланялися їм, як богам. Ось тому Бог заборонив ізраїльтянам робити собі ідолів і кланятися їм. Поклін належиться Богові та Його Святим.

Католики не твердять, що ікони та статуї це боги, ані не почитають їх як богів. Ікони пригадують Ісуса Христа, Преч. Діву чи Святих. Католики не моляться до ікон, бо вони є мертвими предметами, а моляться до Святих осіб, яких ці ікони пригадують їм.

Сам Бог приказав Мойсеєві викути двох золотих Херувимів і поставити коло скинії Завіту (Ісх. 25, 18).

Як уїдливі вужі смертельно жалили ізраїльтян, Бог звелів Мойсеєві викути мідяного вужа і завісити його на стовпі. Хто поглянув на нього, тому не шкодило вкушення трійливих гадюк. (Чис. 21, 8).

В Єрусалимській святині в Святая Святих були два золоті Херувими. (2 Параліп. 3, 10).

Ось бачите, Бог не осудив робленя образів чи статуй, але заборонив почитати їх гейби вони були богами.

Для католиків ікони це тільки пригадки про Святих. Католики не моляться до образів, але до Святих у небі перед їхніми іконами чи статуями.

Сьогоднішні протестанти, яких предки у шалі псевдо-реформи повикидали ікони та статуї, вертаються до почитання ікон.

2) Якого гріха допустилися наші прабатьки в раю? Моя сусідка каже, що це був гріх нечистоти. Чи це правда?

Ні, неправда. Біблія виразно каже, що це був гріх непослуху. Бог заборонив їсти овочі з одного дерева, щоб випробувати Адама й Еву. Вони не послухали. І Бог промовив до Адама: "За те, що ти послухав голосу своєї жінки та з'їв із того дерева, що Я заповідав з цього єдиного не їсти, проклята земля ради тебе" (Бут. 3, 16.)

Св. Павло таксамо твердить, кажучи, що Адам погубив людський рід непослухом, а Христос відкупив його послухом, який запровадив Його до смерти на хресті. "Як через непослух одного чоловіка багато стали грішними, так і через послух Одного багато стануть праведними" (Рим. 5, 19).

Скажіть своїй сусідці нехай вона не мудрує, але слухає Церкву та священників. Багато хто зійшли на манівці та навіки загинули, бо не хотіли слухати священників, яким Спаситель поручив рядити Його Церквою.

3) Чи то гріх грати в бінго? Я люблю цю гру.

Бінго це одна з азартних ігор. Якщо б хтось занедбував би свою родину через бінго або витрачував багато грошей, тоді допускався б гріха. Звичайна гра в бінго це тільки невинна забава, тому там нема жадного гріха.

4) Що представляє та зіпсута жін-

ка, про яку в Апокалипсі (17, 1-8) говорить Св. Іван?

Св. Отці Церкви кажуть, що вона представляє зіпсуту поганську імперію давнього Риму, який панував над цілим світом. Сім голов це сім горбків, на яких збудований Рим. Десять рогів зображають поганських царів, яких поневолили римські імператори та змусили їх переслідувати християн. Христос і Його Євангелія знищили протихристиянську імперію, перетворюючи її в християнську державу.

5) Досіль я думав, що католики мають іти на Службу Божу, якщо є відправа на їх колонії. Мій сусід каже, що католики мають під смертельним гріхом вислухати Службу Божу в неділю чи свято, якщо це можливо для них, не зважаючи на те, чи Служба Божа правиться в їх церкві чи на іншій колонії. Хто має рацію, я чи мій сусід?

Ваш сусід має повну рацію. Якщо ви можете дістатися на другу колонію без надзвичайних трудностей, то маєте обов'язок вислухати там Службу Божу. Велика віддаль від церкви, брак комунікації (автомобіля) чи дуже погані дороги, якими неможливо проїхати, звільняють вас від цього важного обов'язку.

Церква велить своїм дітям вислухати Службу Божу в неділю та свято не тільки тоді, як мають відправу в своїй церкві, але кожний раз, що їм можливо це вчинити в будьякій католицькій церкві.

Не занедбуйте цього християнського обов'язку, бо це був би смертельний гріх і тяжка зневага Бога.

6) Всякі некатолики накидаються на Католицьку Акцію. Що таке Католицька Акція?

Католицька Акція це участь світських людей у діяльності Церкви та її клеру, щоб обновити світ і життя людей на засадах Христової Євангелії. Ті, що ненавидять Христа, не люблять Католицької Акції, бо вона намагається запровадити Христове Царство в душах, родинах, громадянстві та світі.

ВІДКРИТТЯ АМЕРИКИ

ХРИСТОФОР Колюмб відкрив Америку, хоч сам цього не знав, бо думав, що це східній беріг Азії.

Христофор ур. в Венеції (Італія) в 1451 р. Пішов на службу еспанських королів Ізабелі та Фердинанда, бо інші королі Европи не хотіли дати йому грошей на виправу в широкий світ.

Колюмб виплив із трьома кораблями 8 серпня 1492 р. Мав 41 рік. На всіх трьох кораблях навіть не було 100 людей. Плив 21 день, але землі ніде не знайшов. Частина моряків злякалася й хотіла вертатися, ба й грозила, що втопить Колюмба, якщо не послухає їх.

12 жовтня 1492 р. мала фльота приплила до Карібійських Островів. Колюмб надягнув білу одіж, вийшов на беріг і, впавши навколішки, подякував Богу за щасливу подорож.

Америґо Веспучі або по-латинськи Americus Vespucius, фльорентійський моряк на послугах португальського короля, відвідав полудневу Америку (сьогоднішню Бразилію) в 1501 і 1504 рр. Написав дуже цікавий звіт про нову країну, доказуючи, що це новий світ, а не Азія. Лист-звіт вчинив велике враження на европейців. Всі зачали цікавитися відкриттям Америґа, і так нововідкритий край став зватися "Америка".

В 1507 р. вперше появилося ім'я "Америка". Вжив його проф. Мартин Вальдсміллер, знавець ґеоґрафії, при описі відкрить Америґа Веспуччі.

Артистичні цінності Олександрії

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ОЛЕКСАНДРІЯ це найбільше по Кайрі єгипетське місто. Його населення добігає до яких 800,000. Складається з усіх рас. Є там білі европейці, смугляві араби, чорняві греки, мурини, тощо. Европейські поселенці Олександрії належать до різних національностей. Повно там італійців, французів, німців, англійців. Тепер доволі багато й американців. Переважна частина населення це араби, що в 7-ім столітті завоювали країну та досіль є її панами.

Сьогодні европейські меншини щораз більше тратять значення в Єгипті, бо єгиптяни перебрали в свої руки управу країни. Тільки католицька Церква, що має тут чудові храми, здебільша латинського обряду, лучить членів різних европейських національностей в своєрідну громаду.

Католики ведуть тут свої школи для християн і музулманів, так для дівчат, як і для хлопців. В 1928 р. Браття Християнських Шкіл зорганізували тут прегарну, артистичну колегію.

По вулицях видно повно прохожих різних рас. Музулманські жінки й дівчата, які ще не змодернізувалися, носять заслони на обличчях. Ці заслони закривають половину їхнього обличчя. Проте очі й чоло назагал відкриті. Строгіші музулманки зовсім закривають собі обличчя китайками чорного кольору. Змодернізовані ж жінки й дівчата покинули музулманський звичай закривати обличчя китайками. Вони ходять з відкритим обличчям по вулицях і ніхто цьому не дивується. Ця модернізація доволі поступила в долішнім Єгипті, бо тут населення перемішане. Музулманське жіноцтво більше виставлене на вплив европейців. Жінки свобідно ходять по місті та парках. За те в горішнім Єгипті, в околицях давніх Теб і Асувану, Коран дальше має свій сильний вплив на жіноцтво. Годі там зобачити музулманську жінку без китайки.

Що більше! Жінки долішнього Єгипту надалі залишаються тільки "служницями" своїх чоловіків. Без позволення чоловіків їм не вільно ніколи виходити з дому. Відвідуючи Люксор, я спитався Сестри настоятельки місцевої школи, як поводяться їхні музулманські вихованниці по закінченні католицької школи. Сестра відповіла: "Вони здебільша дуже чемні та прив'язані до Сестер. Проте ці дівчата назагал затрачують всяку свободу рухів по закінченні школи та шлюбі. Як дівчина вийде заміж, вона стає власністю мужа. Без його позволення не вільно їй навіть вийти з дому. От одна наша учениця, що сильно прив'язалася до Сестер, проживає в Люксор. Її чоловік високоосвічений і культурний. Всетаки заборонив їй виходити з дому. Навіть не вільно їй іти в сад, якщо там працюють робітники мужчини. Вони вперед мусять забратися з городу, заки вона може вийти туди на прохід. Я часом відвідую її. Вона дуже чемна та добра для нас...".

"Чи всі так поступають? Чи всі мужчини держать так строго свої жінки?" спитався я, бо мене зацікавило це дивне трактування жінок музулманськими чоловіками.

"Ні!" відказала Сестра. "Це залежить від чоловіка. Ось тут живе друга наша учениця музулманка, що декілька років тому вийшла заміж. Її чоловік дозволяє їй на свободу рухів. Вона може відвідувати нас, як захоче. Ми часто бачимо її".

В Єгипті, як і по інших музулманських країнах, дівчата не вибирають собі партнерів життя. Батьки молодих заключають пакт про подружжя дівчат, які не мають тут слова. Дуже часто такі подруги навіть не бачили одне другого аж до дня шлюбу.

Дівчата мають свободу рухів, поки ходять до школи. По закінченні школи батьки натягають їм на лице китайку й вони здебільша проживають в домі батьків, поки не вийдуть заміж. Перейшовши до дому свого чоловіка, жінка стає його виключною власністю, над якою він має повне право. Закон і звичай не дозволяють їй на свободу рухів. Модерніші чоловіки, що приставали з европейцями, куди лагідніші та більше вирозумілі для своїх жінок.

Вчені й освічені музулмани мають тільки одну жінку. Вони стидалися б мати більше. За те менше освічені, от хоча б селяни "феляги" мають більше ніж одну. Роблять це за дозволом Корану, що дозволяє мужчинам мати чотири жінки, або попросту тому, що їм потрібно безплатних робітних рук по полях.

Назагал музулмани в сьогоднішніх часах зачинають застосовуватися до одноженства через поступ культури, европеїзації та через те, що мало хто годен при низьких доходах дати отримання більше ніж одній жінці. Ті, що мають більше ніж одну жінку, мусять подбати про осібний для неї дім і одержання так для неї, як і дітей, бо ніякий музулманин за винятком неосвічених селян-фелягів, не тримає своїх жінок в однім домі. "Чому не тримають їх разом?" спитався я одного музулманина. "Чому?" відказав він. "Тому, що між жінками була б безнастанна війна!"

Хоч Олександрія має багато прегарних кам'яниць і готелів, проте туриста відразу вдаряє біднота населення. По вулицях повно бідно вбраних дітей і старших людей. Мужчини різно вбираються. Модерні носять европейські одяги, менше модерні ходять помузулманськи цебто носять довгу сорочку, що спадає аж до п'ят. Довкола шиї закручують широкий шаль. Голову закривають турбаном або червоним колпаком.

Туриста вражає дуже дивно факт, що в Єгипті по скількох літах англійського панування мало людей знають англійську мову. Видно, що населення не мало контакту з англійською адміністрацією. Взагалі не цікавилося колишньою славою свого міста, що з маленького сільця Ракотіс на приказ Олександра Великого, македонського завойовника, перетворилося під проводом інжинера Дінократа в славну Олександрію.

На вулицях Олександрії повно людей. Жінки з малими дітьми відпочивають у публичних парках, спеціяльно уладжених для них. Туди вхід мужчинам заборонений. Коли якийсь мужчина проходить попри парк, то жінки або закривають собі зовсім обличчя або відвертаються в другу сторону.

16 червня 1954 р. по обіді я відвідав цікавіші місця та пам'ятники Олександрії.

Мошея Ібрагім Паші це одна з кращих мошей Олександрії. Ібрагім Паша це один із визначних єгипетських полководців.

Музулмани нікого не впускають до мошеїв, якщо він не скине вперед обуви. Черевики можна залишити при дверях мошеї або надягнути на них особливіші сандали, що для цього лежать при вході. За це, розуміється, треба скласти провідникові чи дверникові малий грошевий даток.

В мошеї було около 50 мущин музулманів. Одні сиділи, підобравши ноги під себе, другі лежали, дрімаючи на солом'яних матерацах, один бив поклони в сторону Мекки, дехто читав Коран. Донедавна було заборонено перекладати Коран, святу книгу ісляму, на будьяку іншу мову. Це подивугідне, як багато музулманів неарабів завдавали собі труду, щоб вивчити нелегку арабську мову, щоб могти читати Коран.

Магометанам заборонено дискутувати про Коран. Ця заборона походить від самого Магомета, який зауважив немало противорічностей у своїй книзі. Заборона дискусій про Коран прикриває ці противорічності, що неодному відкрили б очі на її не-боже походження.

В середині міста недалеко моря стоїть монумент-статуя єгипетського премієра, Забґуль Паші, що помер у 1927 р. Єгиптяни отак вшанували його за нестримну боротьбу з англійцями за єгипевську незалежність, яку англійці мусіли надати аж по його смерті в 1936 р.

Проходячи містом, зауважив, що в Олександрії, як зрештою в кожнім музулманськім місті, повно мошеїв зо спічастими мінаретами, вежами. Колись **муецціни,** міністри ісляму, лізли на ці мінарети та сім разів денно закликали до молитви своїх визнавців, кличучи голосно: "Аллах це Аллах, і Магомет це його пророк. Нема сили тільки в Ньому (в Аллахові-Богові). Боже, прости нам наші гріхи та відчини нам двері милосердя! Аллах це Аллах, і Магомет це його пророк!" На це нарід відповідає: "Аллагу акбар! Бог є великий!"

Сьогодні меуцціни не мусять лазити на вершок мінарету, щоб закликати людей до молитви. Модерна техніка прийшла їм на поміч, подаючи мікрофони. Ці мікрофони повставлювані на вершку мінаретів. Меуццін сидить собі у мечеті й звідтіля виводить молитви. Міністри ісляму не задовольняються закликуванням народу до молитви. Вони самі моляться, і то моляться сливе ввесь час, тому по місті від ранку до вечора розноситься їхній голосливий, плаксивий голос. Це прикро вражає чужинців. Тубільне населення привикло й не звертає на це уваги.

Донедавна єгипетські меуцціни навіть займалися політикою із мінаретів. Теперішній диктатор Нассер наложив на них руку й цензуруе їхні промови й заклики, щоб вони не підривали його диктаторства.

Грецька церква Успення Пресвятої Богородиці мило вражає своїми пречудними східніми малюнками. В церкві є крісла для вірних, щоб могли сидіти в часі богослужень. Є там прегарний іконостас і амвон цебто підвищення при колюмні посередині цер-

кви, звідкіля диякон відспівує Євангелію в часі божественної Літургії. Ікони Святих тхнуть побожністю й аскетизмом. Вони відбивають східню духовність, яка віддалює їх від звичайних смертельників і натхує бажанням піднестися понад земські марноти цього світу. Грецькі церкви не мають взагалі тетраподів, тому й не було його в храмі Успення. Ця церква належить до православних греків.

Колонна Помпея побудована з моноліту червоної краски. Це либонь найкращий моноліт граніту, що існує в світі. Виконано його в 296 р. на честь римського імператора Діоклеціяна. Стоїть вона біля колишньої величної бібліотеки, що спалено на приказ християнського кесаря Теодозія в 379 р., як нищено поганські ідоли.

Ця колюмна стояла в поганській святині. Як знищено святиню божків, то колюмна сама полишилася, хоч значно знищена.

Грецько-римські катакумби. Пересічний читач має враження, що катакумби були винаходом християн. Ні, катакумби були відомі та вживані як цвинтарі вже перед приходом Христа Спасителя. Християни користувалися катакумбами, бо цвинтарі були святими місцями навіть у поганських очах. Закон карав тих, що нарушували цвинтарі. От тому християни могли свобідно сходитися на цвинтарях на церковні богослужби, не викликаючи підозріння поган.

Олександрійські катакумби це залишки греко-римських поганських часів. Видовбані вони в скелі. Мають три поверхи. На кожнім поверху є повно комірок, де хоронено померлих. Походять вони дёсь із другого століття. В катакумбах віднайдено масу костей. Це правдоподібно сумний спомин із різні, що в 215 р. римський цісар Каракалля справив олександрійській молоді.

В одній кімнаті видно позбирані кості всіх мерців. Їх зберігають за скляною огородою. Гроби в згаданих катакумбах походять із поганських часів, бо над ними повно поганських відзнак. По алеях видно неприличні поганські статуї.

З приходом християнства й проголошенням його державною релігією в римській імперії, християни були перетворили частину цих катакумб на християнську каплицю. В цій частині видно залишки християнських ікон.

Тепер ці катакумби належать до уряду. Уряд робить довкруги розкопки. Малими датками, що збирає від туристів, покриває частину розходів при розкопках.

Подекуди на стінах видно давні, часом напів знищені малюнки, що представляють божків єгипетського пантеону. Подібні божки знаходяться в греко-римському музею, що є цінністю Олександрії. В цьому музею турист бачить прегарну колекцію греко-римської старовини. Проте переважають єгипетські пам'ятки.

Мене не мало цікавило життя самих єгиптян і їх молодої держави. Єгипет надто поспішився, щоб цілий апарат передати в руки єгиптян, які не були до цього якслід приготовані чи було замало фахівців. Це помічається по різних урядах, банках, тощо. Досіль европейці виконували ці уряди. Коли ж їх усунено, то єгиптяни перебрали ці справи в свої руки, не мавши до цього належного досвіду та підготовки. Маю враження, що з часом

вони виховають потрібне число урядовців та вишколять фахівців. Це полегшить справу адміністрації в новій державі.

Проходячи містом, турист бачить подвійне населення. Гарно зібране европейське й вбоге музулманське. Тут повно всяких товарів по крамницях, що їх покищо ще ведуть европейці. На вулицях і по крамницях чути різні европейські мови: італійську, французьку, німецьку, й подикуди англійську.

Торгівці, фахівці, будівничі заробляють добрі гроші в Єгипті. За те загал музулманського населення проживає дуже бідно. Звичайний їх робітник заробляє яких 85 п'ястрів цебто 80 американських центів на день. Це абсолютно замало, щоб дозволити собі на життєві вигоди.

По вулицях повно вбого зібраних і босих дітей. Вони невпинно бігають за туристами та просять милостині "бакшіш". Слід зазначити, що й саме населення винне почасти бодай за свою нужду. По обіді десь около третьої години вийшов я оглянути базар. Там повніско всякого краму. Але заразом повно мужчин, що бездільно сидять на низеньких підніжках, курять довжезні люльки та попивають чорну каву з маленьких горняток. Аж дивно робиться, як багато часу вони витрачують замість іти до праці.

Населення назагал прихильне туристам. Хоч звичайно рідко хто вміє декілька слів по-арабськи, туристи з'єднують собі їх прихильність, даючи декілька сотиків арабським дітям, чи попросту усміхаючись до них. Усміх це така інтернаціональна мова, що кожен нарід розуміє її. На усміх вони відповідають усміхом, чим виявляють свою доброзичливість. Людська природа однакова в усіх людей, бо всі чемністю відповідають на чемність.

СЛАВНЕ ВОСКРЕСЕННЯ

ЛАСКАВИЙ Господь не полишить людських тіл навіки в гробі. В дні страшного суду всі, добрі та лихі, воскреснуть. Добрі підуть до неба, злі до пекла. "Як через одного чоловіка смерть, так через чоловіка й воскресення. Як через Адама всі умирають, так через Христа всі оживуть", кличе Св. Павло. (1 Кор. 15, 21).

Славний еспанський місіонер, Св. Йосип Овіоло, смертельно захворів у часі апостольської праці. Бачив, що треба вибиратися в вічну путь, тому затримався в хатині бідного селянина та попрохав відступити йому своє ліжко, щоб міг спокійно померти.

Посходилися сусіди та стали гірко плакати. "Чого плачите?" —закликав умираючий богоугодник. "Нема чого сумувати! Треба тішитися, що земська недоля кінчиться та зачинається щаслива вічність!"

Його веселість здивувала приявних. "Максиме", промовив до знайомого музиканта, "візьми но свою гармонію та заграй декілька псальмів!" Музикант грав, а Святий співав. 22 березня 1703 р. побожний місіонер, задивлений в образ розп'ятого Спасителя, спокійно віддав Богу свою душу.

ЧИТАЙТЕ ДОБРІ КНИЖКИ

ДОБРА книжка, Біблія, катехизм чи католицька часопись це найкращі приятелі людини, бо вони допомагають їй краще пізнати Бога та релігію й лучше засвоїти собі Христового духа та стати досконалішим християнином.

Ісусовець Венінґер вертався поспішним потягом з Синсинnаті до Бальтимор. Потяг вискочив з рейок у гірській околиці, тричі перевернувся та став горіти. Отець Венінґер негоден був відчинити вікна у спальному вагоні. Здавалося, що прийдеться вмирати в вогні, аж тут надбіг послугач-мурин і вирятував його від нехибної смерти.

Вдячний місіонер подарував йому дві книжці. Послугач обіцяв прочитати їх. Обидва щиро розпрощалися й десять довгих літ не стрічалися. Нарешті зустрілись в Ню Йорку. Утішений мурин поцілував священика в руку та щиро подякував йому за позичені книжки.

"Що сталося?"—спитався зацікавлений священик. "Я й ціла моя родина стали католиками", відповів урадований мурин. "Я завжди відчував, що всі люди повинні визнавати ту саму віру та належати до тої самої Церкви, бо правда Божа може бути тільки одна, як і Бог один.

"Одначе, я не знав, котра з "християнських церков" є дійсно Христовою, основаною на Петрі: "Ти—Петро й на цій скелі побудую Мою Церкву й пекельні ворота не переможуть Її" (Мат. 16, 18.).

"Змалку не дістав я ніякого виховання. Залізнича трагедія стала нагодою, що ми стрінулися. Ви дали мені дві книжці про католицьку віру. Вони відкрили мої очі на Божу правду. Я побачив, що тільки католицька Церква є дійсно Христовою. Ось тому й я став католиком".

Св. Кипріян, що проживав у третьому столітті по Христі, каже: "Бог не є Батьком для того, кому Церква не є Матір'ю".

Святі Отці викули вислів: "Поза Церквою нема спасіння". Це значить: Хто з власної вини не належить до Католицької Церкви або хто, бувши католиком, покинув Католицьку Церкву, той не може бути спасений.

СМІХОВИНКИ

Мати: Доню, чому хочеш вийти заміж за Данила? Та ж він не має цента!

Доня: Мамцю, я люблю його, тому бажаю стати його дружиною.

Мати: Доньцю, уважай на себе! Гроші можуть викликати ілюзію любови, але любов ніколи не зможе викликати ілюзії грошей.

Петро до своєї нареченої: Галю, ти колись казала, що я маю щось, що тебе страшно притягає до мене? Тепер же ти інакше поводишся. Що воно таке?

Галя: Ех, що тут говорити! Ти вже давно розтратив те, що мене притягало до тебе!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1957

THE PURIFICATION

A REQUIREMENT demanded of all mothers in the Old Law was that they take their first-born child to the temple and offer him to the Lord. On the same occasion the mother underwent a purification ceremony. All except the poorest were expected, on that occasion, to present a lamb to the High Priest to be offered in sacrifice. Mary and Joseph belonged to the poorest class and the exaction from them was a dove.

Now since Mary's child was conceived by the power of the Holy Ghost, since her child was God Himself, she would not have been subject to the law, which had God as its Author. However Mary at that time, and Jesus, throughout His life, observed all the ordinances of the Old Law.

The Son of God was not to manifest Himself to the people of His country until He would begin His public life at the age of 30. He would first be announced to the world by John the Baptist, and then in not too clear a manner. He would rather prove His divinity by His works, by His miracles. When His enemies denounced Him for claiming to be the Son of God, His answer was "If you will not believe Me, believe the works" (John 10:37).

The shepherds learned that He was the Son of God as a Babe, but during the next 30 years they had lost track of Him. The Magi learned that He was the Son of God, but they remained in Palestine only a few days, then returned to their respective countries.

In the temple, at the time of Mary's Purification, was a holy aged man by the name of Simeon, to whom God promised that he would not die until His eyes beheld the new born Savior. He had prayed and hoped that he would live until the coming of the Messias. He knew full well that the great Prophet Isaias foretold that this Child would be born of a virgin.

He recognized that virgin mother, took the Child into his arms and, after thanking God, burst forth in the canticle so familiar to you: "Now, O Lord, Thou dost dismiss Thy servant, according to Thy word, in peace. Because my eyes have seen Thy salvation, which Thou hast prepared before the face of all people." He called the Child "light unto the revelation of the Gentiles, and the glory of Thy people, Israel."(Luke 2:29-32).

Then he turned to Mary and told her that Jesus would be "a sign to be contradicted"; that "a sword would pierce her own soul."

Mary knew that Simeon was speaking as a prophet in the name of God, and accepted his verdict in her usual humble and submissive manner.

Of course Jesus, although a Babe only 40 days old, had infinite intelligence, and He offered Himself to His Heavenly Father as a ransom for the redemption of all mankind.

The temple in which this scene of Christ's Presentation took place was not the great and beautiful

temple of Solomon, designed, in every respect, by God Himself. That temple was destroyed during the Babylonian captivity of the Jews. The temple of Jerusalem in Christ's time was far less gorgeous. But a prophet had declared that it would mean so much more in the eyes of God because it would be made holy by visits from the Son of God. Later on, because His people had rejected Him, and more because the Old Law was to come to an end, Christ prophesied that the Temple would be completely destroyed, which happened, according to history, just 40 years later.

This feast on the second of February is known as the Purification as far as Mary is concerned, the Presentation as far as Christ is concerned, and "Candlemas" because candles which are used in the liturgical services throughout the year are blessed in a solemn ceremony on this feast. It has been the custom in most countries, for people to present candles which, when lighted, represent Christ as Light of the World, to their parish church for a blessing on this day. They also take one home for use at sick calls, or when the priest brings Holy Communion to their homes.

THE WAY TO HAPPINESS

There are many men and women who are unhappy in this beautiful world that God made for us. "Being or feeling unhappy" may imply that you were "unsuccessful" either in your marriage or in your work, or in the attainment of your ideals or dreams.

Nearly everyone has been sometimes unhappy about one thing or another. Boys and girls complain about the lack of understanding of their parents, parents are disappointed in their children or frightened by their unruliness; husband complain that their wives are cold, while wiv s reproach their husbands with inconsiderateness and cruelty.

What's wrong with these people? Do they really feel unhappy? Yes, they do. To secure happiness these folks must learn how to get on with themselves and one another. A motto said, "The city of happiness is in the state of mind." We must create this state of mind, we must adapt ourselves to the circumstances in which we live, we must know ourselves and our possibilities that we may not aspire at things which are above us, because an unattainable ideal produces bitterness and unhappiness, we must look more at heaven than at the earth if we wish to find happiness in our life and in our work.

Judge: "Ten dollars fine for fighting twice with your wife."
Defendant: "How much amusement tax on that, Judge?"

Importance of Catholic Press

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE Ukrainian Catholics living in large cities of the U.S.A. or on the vast prairies of Canada and often far from their own Church, are surrounded by the Latins and various Protestants or fallen-away Ukrainian Catholics that turned to be Orthodox, independent of Rome and the Popes.

The Ukrainian Catholics must create a good Ukrainian Catholic press which would be able to refute the objections of our fallen-away brethren, paralize their insidious propaganda against the Holy See of Rome, enlighten those who seek for light and guidance, explain the obscure points of our ecclesiastical history in order to protect our pious people against the false and unscrupulous propaganda from the side of the "Orthodox" and sectarians.

The Ukrainian Catholic press, a good Ukrainian Catholic paper, must be a welcomed guest of every family, carrying light, heat, religious consciousness, national spirit, producing a thorough knowledge of our Rite, history, culture, and effecting strong attachment to our Church.

Our people must find in our press what they cannot expect to find in the secularist or even Latin papers. All the problems of our Church and Rite must be faced squarely and adequately; all the attacks of the enemies against our Church or Rite must be frustrated. Our press alone is able to present the Papal decisions to the public knowledge of our Latin brethren when the interests of Rite require it.

If our Ukrainian Catholic press is well organized and properly distributed among our pious people, if it is imbued with the spirit of our Rite and our glorious traditions, it will easily fulfill its noble mission among our people scattered all through the U.S.A. and Canada, and preserve them from getting lost to their Catholic faith or to their Rite.

The Ukrainnian Catholic press must embrace all the problems of our religious and national life in a way that fits us. Our people will accept such a press not as an intruder or a sickly visitor, but as their best friend whom they await with anxiety. If they find in it what their heart wants and their soul seeks, they will read it, pass it over to their friends, propagate it and support it by all the means at their disposal. It must be our press which writes about those things of our intimate concern. Our Ukrainian Catholic press must have its own face, without being a mere telegraphic cable repeating what others have already said long ago. If it is up to date and written in our spirit, it will become the best friend of our people, cultivating love for our customs, traditions, and respect for the others.

Our press must help the Priests to teach our people to understand

our Rite, traditions, religious functions, our part in the future reunion of the Churches, and to serve God in the Rite and in the Church in which they were born without betraying them because of inconveniences or human reasons, which would be indecent and unworthy of Catholics.

Reading and Circulating the Press

Men are naturally curious. They learn many things from their parents, in school, from the conversation with the learned people. But there are many things which they can never learn except by reading—things that they should and must know.

By reading the useful books men kill two birds with one stone. They find pleasure, adventure, and at the same time profit by an increase in knowledge and education.

Good books give them the true view about the life, which is intended by God as a preparation for heaven and not as an amusement. Pleasures, wealth, amusements are just helps for attaining their ultimate goal, the salvation of their immortal soul.

Young people love adventure. They will find them in the Catholic novels and papers, where with the author they will hunt wild boars, in the forests, climb the peaks of mountains, watch the waves of the ocean, contemplate the beauties of the sky, enjoy fields, pass rivers, lakes, towns, fight battles.

The reading of good books will teach them how to behave in life, and how to deal with various situations, for books and papers portray all kinds of life situations and suggest the way to deal with them.

We cannot properly profit by reading if they do not read as we should. Every book contains a message, and it is up to the reader to find it. Thoreau was right in saying "Books must be read as deliberately and unreservedly as they were written."

Men should think and reflect when they read a book or an article. As man's organism digest the material food, so his mind must digest what he is reading.

I—Thus every Ukrainian Catholic should subscribe to at least one Catholic paper like "THE REDEEMER'S VOICE", or others.

II—A good Ukrainian Catholic is no content to read his papers alone. He wants to be an apostle of the good press. As long as we live in the age of the printed word, the spreading of the Catholic press is a splendid apostolate imposed upon all the followers of Christ: "Go ye and teach all the nations!"

Catholic editors and writers are working in vain unless their writings are brought before the eyes of the people. The people who are engaged in propagating the Catholic press are real apostles and missionaries of Christ and the Church, for the Catholic press is not intended like the secularist to make money, but to divulge in the world the true doctrine of Christ, which brings salvation to men and to nations.

It is, therefore, that every Ukrainian Catholic should feel an obligation to spread the Catholic press among the people he knows.

He should make a practice of sending Catholic papers and books to Catholic families and his friends on their birthdays.

He should lend the Catholic papers to his friends and neighbors instead of throwing them into the waste-basket. Truth must be scattered through the printed word as abundantly as error, morality must be defended by the religious press as widely as immorality by the irreligious or secularistic press. Religion must utilize the press even more than irreligion, if the world with its Christian culture is to be saved from chaos and destruction.

The secularist writers write what the people want to read, while the Catholic press tells the people what they should know and how they should think as Christians, combating the worldly press that in modern times has become the most powerful agency for the world, the flesh and the devil; drawing from the Church her beloved children, by attacking an age-old belief and by mocking its practices, showing the young people that sin is gay and attractive, and brings no sufferings in the tolerant world of today. Meanwhile teaching that virtue is old-fashioned and nasty.

III—A good Ukrainian Catholic will pass his paper over to his non-Catholic or Orthodox neighbors or friends, for this is ordinary the only way in which the teaching of the Catholic Church can be made known and explained to a large number of non-Catholics or Orthodox who believe blindly in all errors and prejudices propagated by their papers. Thus the error is confuted among his friends, acquaintances and relatives and the truth is established, promoting among them the return of the souls to Christ and to the Catholic Church.

A good Ukrainian Catholic paper or monthly is a periodical weekly or monthly reminder to our people that they are Ukrainian Catholics. It preserves them from the pernicious social movements of our times, builds up the true philosophy of life which makes their life worthy of the children of God, rectifies all possible false views about wealth, pleasures, marriage, amusements, being a heavenly antidote against the erroneous theories spread by the enemies of Christ.

By campaigning for Christ and His reign the Catholic press is re-Christianizing the world and leading it once more to God.

ST. JOSAPHAT CONVERTS A DYING HERETIC

While St. Josaphat Kuntsevych was staying with out metropolitan V. Rutsky in Ruta, he heard that an obstinate heretic nobleman was dying. Till then he refused any comforts from the Catholic Church.

The Saint hurried to his bedside at once, convinced him of the falsity of his faith, converted him to the Catholic Church, heard his confession, gave him Extreme Unction and comforted him with such words, showing him the joys of heaven, that the dying nobleman said before his death: "Now I believe that God sent me His angel."

Love and kindness were the last resort of Josaphat in dealing with his adversaries. The Saint used to say to his enemies: "You hate me and want to kill me, but I hold you in my heart and would feel myself privileged if I could die for your sakes."

Christ did the same. He died for His enemies In St. Josaphat Our Lord found a perfect disciple and imitator.

Security and Happiness Don't Come in Pills

IN 1956 American men, women and girls spent 100 million dollars on the so-called "good-mood" or "happiness" pills. These products whose safety for health is at least dubious, are gobbled at an ever-increasing quantity by your neighbors, friends, relatives, husbands, wives or children fleeing from "anxiety", "nervous tension", "disillusion" and preoccupation".

Why are these pills in such demand?

Is it the way of our modern living? That's what they like to say, yet never before have people had so much leisure time to take things easy... Washing machines, electric razors, cars, electric sweepers, etc.

What is it then? Are you trying to run from something? From what? From stresses, problems, strains and preoccupations of your daily life? But this is normal for the human beings to have worries and troubles. God so designed man that with His help he is perfectly capable of standing on his own feet in the daily struggle of life without gobbling the "happiness" pills.

Manufacturers recommend that "happiness pills" be taken for financial worries, family tensions caused by sickness, deaths and other accidents, troubles stemming from differences of opinion, apprehensions coming from approaching parenthood, tension among adolescents caused by dissillusions, increased responsibility, first jobs, etc.

The list would be funny, if it were not frightening. All these "crises" are normal problems of our earthly living. These problems are not our problems, but of humans in general. They had been part of humanity since our first parents, Adam and Eve left paradise.

If we separate our youth from their normal anxieties and troubles we will distort their normal growing by depriving them of a vital attribute—the capacity to adjust themselves to life's difficulties, its problems, varying situations and innumerous circumstances.

Anxiety is a result of self-preservation. It keeps men doing their best from day to day and enables them to cope with emergencies when they arise. Swollowing a pill will neither solve a problem nor remove the difficulty. It will still be there the next morning, as will be the temptation to reach for another pill.

Many people like an easy-going life, being unable to endure the normal stresses of living, because they haven't been trained to face trouble. Who is responsible for such abnormality? Parents who refused to train their offspring to face life as it comes, with its pleasures and disappointments. It's important that parents train their children to face life as it is, and not as they would like it to be.

Many parents do not let their children walk a few blocks to school. They give them a lift. The small individual, whose life is overprotected will, later on, be the first to reach for pills when life becomes rough. Parents who insulate their children from any sort of difficulty or discomfort are depriving them of the chance to acquire the flexibility and toughness they are going to need so badly in their adult life.

Children must be taught that anxiety and trouble are not something to be avoided at all costs, but are the real test of their capacity to adapt themelves to life. With God's help and one's ingeniousness everything can be taken care of without pills.

The most important point is simply that a certain amount of tension, worries and troubles is an unavoidable part of our earthly existence. A certain amount of anxiety is a sign of life. There is no anxiety in the cemeteries, because there is no life. Happiness in life must be earned and secured by personal efforts, good living, conquest of one's passions and trust in God's Providence. It doesn't come in pills. It never did.—

HOW TO MAKE A NOVENA

IN preparation for Our Lady's feast of the Immaculate Conception, Dec. 8, many parishes will conduct public Solemn Novenas. Such persevering, public prayer will always increase the efficacy of your prayers to Our Blessed Mother. If you are prevented from attending a public Novena this year, why not make a private one? Here are St. Alphonsus' six rules for the making of a good Novena, applicable to both public and private Novenas:

"1. The soul must be in the state of grace. For the devotion of a sinful heart pleases neither God nor the Blessed Mother.

2. We must persevere; that is, the prayers for each day of the Novena must never be omitted.

3. If possible we should visit a church each day, and there implore the favor we desire.

4. Every day we ought to perform certain specified acts of exterior self-denial and interior mortification, in order to prepare ourselves thereby for the reception of grace.

5. It is most important that we receive Holy Communion when making a Novena. Therefore prepare yourself well for it.

6. After obtaining the desired grace for which the Novena was made, do not omit to return thanks to God and to Our Lady through whose intercession your prayers were heard."

SAINT EUGENIA (Evhenia) (Feb. 22)

Saint Eugenia was born in Rome. Her parents were rich heathens. Eugenia was a beautiful girl. Once she happened to read the letters of St. Paul. They impressed her so much that she became a Christian, and later converted her parents to Christianity.

He father was a governor of Alexandria in Egypt. He died as a martyr for the Christian faith. Upon his death Eugenia returned to Rome to preach the Gospel to the pagans. She was seized by the heathens and beheaded for her zeal in spreading Christ's Gospel among pagans.

What You Should Pray For

"WHOEVER prays will be saved; whoever does not will be lost."

The acceptance of these general principles, however, does not prevent most Catholics from expressing, to themselves or to others, something similar to the following complaints about prayer: "I am constantly distracted when I pray." "I don't get much out of my prayers." "God doesn't seem to answer my prayers." "I don't feel any satisfaction in my prayers." Such complaints to often lead to an admission of outright neglect like the following: "I forget to say most of my prayers."

All these complaints and admissions about prayer have one source in common: it is a wrong idea of the principal purposes and primary fruits of prayer. Too many people come to look upon prayer as though it should always be a means of obtaining some visible, tangible, sensible result that can be felt and seen and enjoyed. The effect looked for may be an internal feeling of intense devotion and delightful closeness to God: or an external reward such as improvement of health, relief from financial worry, a change of heart on the part of someone who has been annoying or persecuting the one who prays, or any other material or temporal favor.

None of these things is bad in itself, nor completely outside the possibility of attainment through prayer. But concentration on such looked-for fruits of prayer blinds one to its most important goals and most essential achievements; it leads to the thought that, without concrete and sensible result, prayer is of little value. This is a form of the heresy of pragmatism, according to which all things are to be evaluated only according to their immediate practical results for oneself or for others.

For all whose prayers have become infected with the virus of pragmatism, that is, with the false notion that they are almost a waste of time if they do not produce immediate, visible, sensible results, a cure can be found only in a review of the primary and secondary goals toward which all prayer should be directed. Then, with those goals straightened out in the mind, one can learn how to pray properly, and how to answer the complaints listed above when they rise unbidden in the soul.

1. *The first purpose of every prayer I ever say, O God, will be to ask You for the grace to save my soul, to reach the happiness of heaven, to enjoy the glorious beatific vision of Yourself forever.*

No true prayer can even rightly by-pass or ignore this primary end of all human endeavor. It was for this end God created man; for this end that He became man and died on a cross for mankind; for this end that eR primarily gave an infallible power to prayer. No prayer can ever be answered by God if it asks exclusively for something that could interfere with the salvation of the one who prays. Every prayer that is directed first to the attainment of heaven is infallibly heard.

2. *The second purpose of every prayer I ever say, O God, will be to ask You for an ever-increasing measure of the means to salvation, that is, of the actual graces necessary to do Your will, and of the courage I shall need in using my free will to cooperate with those graces.*

God never wills an end without willing and providing the means for the attainment of that end. Heaven is a supernatural goal, far above the capacity of man to achieve through his own merits. Therefor God's grace is needed if any man is to attain it, but all the graces necessary to attain it have been promised as a fruit of man's prayers. Grace elevates man's actions to a new and higher plane of merit; it also supplies the courage required for the cooperation of man's free will with the designs and the laws of God.

Therefore immediately bound up with the first petition for salvation must be the second: that of asking for the grace to do now, in this moment, and in every moment of life, what God wills. Above all, this second petition asks for the grace of perseverence in doing God's will, which is a special grace, deserving of a very special intention in every prayer ever said.

3 *The third purpose of every prayer I ever say, O God, will be to ask You for the grace of salvation for all whom I love, for all who are dependent upon me, for all to whom I am indebted, and, in a special manner, for my enemies.*

This purpose of prayer is too often smothered by thoughts of temporary and material blessings that are desired for those who are loved, or by the desire to see the effect of one's prayers in the immediate and dramatic conversion of one who is prayed for. The real purpose of prayers for others is to help them reach heaven in the end no matter how far from its path they may wander for years, or how many sufferings they may have to endure before reaching the goal. Prayers for others should say to God: "I ask only to see them in heaven some day; let nothing else that I ask interfere with Your granting that petition."

No one can ever know just how or when or in what degree God will use his prayers for others to influence their free will and even turn them from evil to God. These things however, are certain: God wants the salvation of all human beings. God wants every person who loves Him to pray and work for the salvation of others, especially those who are united to him in life by any bond of relationship or association. God accepts the prayers of one human being for another, and sometimes, manifestly, more often secretly, answers them by providing the extraordinary graces needed by wandering souls to reach heaven in the end. For this reason some saints have been content to ask nothing for other in prayer except their ultimate salvation.

4. *The fourth purpose of my prayers, O God, may be to obtain relief from any one of the thousand forms of temporal suffering, or the benefit of any one of a thousand sources o fpasing joy, either for myself or others. This purpose may at times seem first and uppermost in my mind. I intend it now and always to be last, and subordinate to the three purposes named above.*

God does not want the life of man on earth to be a time of unmitigated sorrow and suffering. Without any real injustice He could have made it such, after the human race had plunged itself into sin, as the only way whereby any individual could reach his real goal. which is the eternal happiness of heaven. Heaven is worth the longest lifetime of misery and loneliness and suffering and persecution, if this were the price God had chosen to be paid for its attainment.

But God asks no such price to be paid for heaven. He has granted many marvelous compensations to those who love Him and do His will at any cost. Yet for the adult Christian there is no way of winning heaven without some suffering. Nor is there any way of his knowing just what sufferings God will require of him before he dies. Often too there is no way of seeing here on earth just how certain sufferings are related to an individual's attainment of heaven. It can be known clearly only that, just as there is no redemption for any man except through the cross of Christ, so there is no sharing in that redemption for any particular man without a sharing in the cross.

All these truths are kept in mind whenever a Christian is moved to pray for relief from temporal sorrow. They take the form of certain axioms in the mind of the one praying, phrased somewhat as follows: 1. God wants me to be perfectly and perpetually happy in heaven. 2. God wants me to suffer something to win that perfect happiness. 3. God never asks me or forces me to suffer more than I can bear, nor without granting me special graces through which my suffering can become a means to my greater happiness. 4. God often takes away temporal suffering in answer to give testimony to the power of prayer, to encourage His followers; but He never does so when He knows that such relief would make more difficult any man's task of reaching heaven.

Thus one may pray for a cure of cancer, for a happy marriage, for prolonged life, for a loved one, for relief from economic worry, for success in some worldly pursuit. But if he is a true Christian, he knows that not receiving a favorable answer to his specific petition means that he is receiving a surer hope of enjoying heaven forever.

(From *The Liguorian*)

MY MOMENT WITH GOD

Dear God, help me tonight to relax, to rest with an untroubled mind. Let me sleep in the knowledge that Thy love enfoulds me. Let Thy healing power renew me for the day to come.

Where my efforts this day have failed, let me redouble them tomorrow. Where new beginnings are required, give me strength to make them, where new problems must be met, the knowledge to solve them.

If I lie awake, let the quiet hours bring awareness of Thee, for such awareness brings its own rest.

Fill the empty places of my heart with love, the dark rooms where none but Thee can enter. Teach me this truth: that no heart can be lonely when it tries to help one lonelier still.

Tomorrow let me help, however little, each one I meet; for in doing so, I help myself and Thee. Let me offer help thoughtfully, since those who need it most are often least able to accept.

Help me to desire what is right, to show fully what Thy love has meant to me. Help me each day to come closer to my best, that I may truly be a child of God.

Through the day to come, let me show my joy in Thy love by sharing it with others. And every day let me show Thy teaching: that our acts tomorrow are far better prayers than our words tonight. Amen.

Marcel Popel and Destruction of Catholicism in Kholm Land (1875)

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE MUSCOVITE government was pleased that bishop Michael Kuzemsky left Kholm. Marcel Popel was installed as administrator by the Russian authorities. Popel assumed direction of the last Ukrainian Catholic diocese in Russia in the name of the Muscovite government. The resignation of bishop Kuzemsky removed the last vestige of organization of the Byzantine Rite Catholic Church from those Ukrainian territories which had the misfortune to be subjected to Muscovite despotism. With administrator Marcel Popel began the agony of the Kholm Uniate diocese. Terror and consternation seized all Uniates for the fate of their Catholic Church.

Marcel Popel was a man of unbridled ambitions, ever ready to sacrifice everything, even his faith, for a career. He was a married Uniate priest. His wife often complained about the brutal manners of her husband. When she became insane, he sent her to a sanitorium without caring about her condition. He despised his priesthood and was unhappy most of his life. After his wife's death, Popel left Western Ukraine and went to Kholm, seeking a career under the protection of the white Russian Tsar.

Popel was the man whom the Muscovite government had sought for a long time. He set to work at once, under the protection of the government, never deceiving his masters. As teacher at the Kholm seminary, he proved beyond any doubt his Russophile spirit and dissident mentality. He was a fervent defender of the Russian Rite, calendar and priestly garments.

Being "administrator" he enjoyed the necessary freedom to enforce his views upon the clergy and the Uniate population. He began with a radical removal of everything that distinguished the Union from Muscovite Orthodoxy. Fire and sword became his arms for the "conversion" of the Uniates.

In 1871, Marcel Popel suppressed the words "and of the Son" in the Creed, forbade the feasts of the Immaculate Conception, Corpus Domini and St. Josaphat. The abolition of the feasts was confirmed by the Muscovite "Holy" Synod. Furthermore, Popel brought many Russophile priests from Galicia to help him in his work for the white Tsar-Batiushka. He abolished the use of the organs, genuflections, altar-bells, Corpus Domini processions, low Masses and side altars. The old Uniate missal-Sluzhebnyk was removed and the use of the Orthodox missal was made obligatory. The name of the Pope was cancelled in all Church services and the commemoration of the dissident "Holy" Synod was introduced into all church offices. To nullify the exterior distinction of the Uniate from the Orthodox clergy, Popel compelled all Uniate priests to wear beards and to dress in the loose garment worn by the Orthodox "batiushkas".

It goes without saying, that Popel motivated all these drastic meas-

ures for "the welfare of the Union." [44])

Pope Pius IX raised His voice in defense of the persecuted people of the Kholm land. On May 18, 1874 the Vicar of Christ condemned the ritual reforms of pseudo-administrator Marcel Popel: "Because a direct connection exists between the dogmas and liturgical discipline... The unhappy pseudo-administrator dares to introduce novelties into the exercise of the divine cult and Sacred Liturgy as a means of introducing the schismatic Liturgy into the Catholic diocese of Kholm. [45])

Count Tolstoy, the Russian minister, ordered the civil and military authorities of Lublin and Siedlce to see to it that Popel's orders were carried out. Thus the Russian police and soldiers became involved in the persecution of our Church. Popel called a gathering of the Galician priests to Kholm and commanded them to introduce his reforms into the church services at once.

"Administrator" Popel was not a bishop. He did not have the episcopal power to ordain his seminarians to the priesthood. Therefore he asked the apostate Bulgarian Uniate archbishop, Joseph Sokolski, to ordain them year after year.

In 1874, Marcel Popel issued a peremptory order to the Kholm Uniate priests that the new regulations must be strictly observed in all religious functions of the diocese. The Muscovite police had been commissioned to watch over the execution of Popel's regulations and innovations which the apostate administrator tried to justify with papal bulls and decrees concerning the purity of the Eastern Rite. Some Galician Russophile priests, and those who were ordained by archbishop Sokolski, complied with Popel's order, but the Uniate population in general revolted against them.

The older Uniate priests rejected all, even innocuous ritual changes. The others refused to accept the dogmatic innovations. Popel's partisans however complied perfectly with all dogmatic and ritual novelties introduced by him. Popel and his police were met by the people with a stubborn resistance throughout the diocese, especially in Pidalchia.

The government resorted to violence to force the priests and the people into Orthodoxy. Our priests and people showed such heroism in defending their Ukrainian Catholicism that it can be compared only to that of the early Christians. All those who resisted the orders of Popel were taken before the military courts, tried as rebels and imprisoned or exiled to Siberia. In March 1874, forty-three Uniate priests were thrown into jail, 22 of them fled to Western Ukraine, which was under Austrian rule while many others were exiled to Siberia.

Popel sent his adherents to the parishes from which the resistant priests had been violently removed. The "knout" and the soldiers were sent against the resisting population, for such brutal means were employed against the "stubborn" Uniates. "The blood of the martyrs

44) Julian Pelesz, Op cit., p. 861. A. M. Ammann, Op. cit., p. 529.

45) Juris Pontificii, Vol. VI, P. II, p. 234.—Dcumenta Rom. Pontificii A. Velykyj, OSBM., Vol. p. 438.

46) A. M. Ammann, Ibid., p. 530.

47) Julian Pelesz, Op. cit., p. 863.

flowed abundantly," says Jesuit Ammann. [46]) Gendarmerie and the army took a very active part in subduing the Ukrainian Catholics to Muscovite Orthodoxy. No distinction was made between clergy and laity, men and women. All were barbarously beaten, wounded, put in chains, taken to jail or sent to Siberia.

We relate here some examples of how the Ukrainian Catholics defended their Eastern Rite Catholicism and proved their allegiance to the Vicar of Christ, Pope of Rome.

At the beginning of Popel's administrator the Ukrainian population of the Kholm diocese remained calm. They believed the traitors who assured them that their Catholic faith would not be impaired by the ritual innovations. And, at first, the people remained passive. Their attitude, however, soon changed. They realized the danger and took a firm defensive stand. They put up a heroic readiness to protect their Catholic faith, even at the risk of their lives. The Muscovite procedure of snatching the churches away from the Uniates was accompanied by brutalities and barbarism. At first Popel's emissaries visited the Uniate local church requesting that the keys be handed over to them. If the people refused to comply, then the schismatic agents, Popel's partisans accompanied by a strong detachment of soldiers, went to the parish. If the villagers remained adamant and resolute, heavy contributions were imposed upon them to break their "stubbornness". And if this method failed, then sheer brutal force was displayed against the Uniate parish. The villagers were cruelly beaten, jailed or shot. These brutalities occurred in many Ukrainian Catholic parishes. The English consul sent his envoy to the area in question to check on this Muscovite barbarism. Thus we know, through the English consul, what was happening in the Kholm land during the "conversion" of the Ukrainian Catholics to Muscovite Orthodoxy.[47]

Shpikilos

The Ukrainian village, *Shpikilos*, was an example of this Muscovite tyranny. The local population dismissed the Uniate priest, Michalowski, who had become a partisan of Popel. The "Administrator" then sent another pastor, ordained by the apostate Joseph Sokolski but the parishioners took the keys and refused to admit him into the parish house and church. Soon the governmental officials arrived in the village with a detachment of soldiers, forced the doors of the church introduced the new "pastor" and assembled the people to take part in the service. After the officials left the village, the people locked the church again and boycotted the intruder priest. On May 24, 1873, an envoy of the Lublin governor invaded Shpilikos with 100 Russian Cossacks and demanded the keys of the church. Upon being refused he opened the church by force and took many older men to Hrubeshiv where he tried to convince them that there is no difference between the Catholic and the Orthodox Church. These old men replied: "If this is so, why do you not allow us our faith and customs?" The villagers were released and permitted to return home, but Shpilikos was invaded by 100 Cossacks who annoyed the population with various extortions. In the meantime, a governmental commission came to Shpilikos. All the villagers were assembled at the local railroad station where the former parish priest, Michalowski, surrounded by the

48) Ibid., p. 864.

Russian police, addressed his parishioners with reproach for their obstinacy. The people replied with tears and lamentations: "You are a Judas. You have betrayed us. Have you not taught us that we must remain loyal Catholics and should not contribute to the building of the Russian church at Hrubeshiv? How are you trying to sell out our souls to the devil? Oh, traitor, they bought you with money!"[48]

Traitor Michalowski departed defeated. The local church was closed and sealed by the government. Several villagers had been imprisoned, but were soon released, because they were found innocent. Later on the parish was taxed 1,000 rubels and the prominent inhabitants were sent to Siberia. Similar scenes occurred in other Uniate parishes.[49]

[49]) Ipid., pp. 864-865.

1. *How many Catholics are there in the United States?*

There are about 31,000,000 Latin Rite Catholic and some 900,000 Eastern Rite Catholics. The Eastern Rite Catholics. The Eastern Rite Catholics have three dioceses. Ukrainian Catholics have two (Philadelphia, Pa. and Stamford Conn.) and the Rusins one (Pittsburgh, Pa.). The Ukrainians have one archbishop and two bishops, the Rusins two. The Ukrainians and Rusins Catholics number 650,000.

The Latin Rite Catholics have 29 archbishops, 166 bishops, 45,451 priests, 15,915 parishes and 4 Cardinals.

In 1789 there were in America one Catholic bishop, 25 priests and 30,000 Catholics. More than 100,000 converts from various non-Catholic denominations enter the Catholic Church of America every year.

2. *Under what circumstances is a person justified in killing another in "self-defense?*

To make a killing justifiable or excusable on the ground of self-defense, it must reasonably appear that there is immediate danger of death or of great bodily harm. The danger, however, need not necessarily be real but must be believed, on reasonable grounds, to be real. In a sudden assault or fight, for example, the party threatened must retreat as far as he can with safety before taking his opponent's life. Finally, the slayer, in order to be excused on the ground of self-defense, must not have provoked the difficulty nor have been the aggressor.

3. *Why must Catholics keep fasting on Fridays?*

The Bible says that Anti-Christ will bid men abstain from meats. (I. Tim. IV. 3).

The reference is to men who teach that meat is evil in itself and who declare that it is wicked to eat it under any circumstances. But Catholics do not believe or teach this. Almost any butcher will tell you he supplies many Catholic customers regularly with meat.

The practice of Friday abstinence from meat began in the very earliest ages of the Church. It is mentioned in the Didache or Doctrine of the Twelve Apostles, a booklet written by one of the immediate followers of the Apostles in the year 90.

4. *Is it true that a person can be hypnotized?*

Animals cannot be truly hypnotized. As far as it goes for the humans, an easy subject can be hypnotized in a minute. For a difficult subject it may stretch into hours.

No one can be hypnotized against his will, and hypnosis may be avoided by simply paying no attention to what the would-be hypnotist is saying, or by deliberately thinking of something else, such as mentally humming a tune or reciting the multiplication tables.

On the basis of available evidence, a hypnotized subject will not do anything immoral or criminal act while under hypnosis, or as a result of hypnosis, that he would not do consciously. If given a real gun and told to shoot someone with it, the subject will either refuse or come out of the trance state. Many experiments have been conducted to test this theory, but there are no records of any exceptions.

In spite of the record, however, some skilled hypnotists believe they could get a subject to react against his "moral proctor," which is the name given to the subject's own protective instinct. Such a violation of the subject's own code, if successful, would have to be done most adroitly and deviously, and by a very skilled operator, if it could be done at all.

A skilled hypnotist with professional training and experience will not harm a subject, but enthusiastic and uninformed amateurs can do serious harm. Such harm would result from the operator's failing to remove a posthypnotic suggestion completely, thus possibly causing the subject to react with a stiff leg or arm for some days, weeks or months after he had been hypnotized. In age-regression experiments, there is also the danger that some particularly strong and objectionable memory might be dredged up from the subject's mind, resulting in a neurosis.

Hypnotism is no parlor game to be played by amateurs. "just for kicks." It is a serious and useful science that should be left in the hands of experts who understand its usefulness as well as its limitations.

5. *Is it good for a preacher to make appeals to the Bible in his sermons?*

Of course it is good. If preachers who do not quote the texts from the Holy Scripture, the authoritative note is lacking in their sermons when they stand up to preach.

The present generation disillusioned in its hopes to achieve happiness in material comforts is desperately hungry to hear what God has to say through His Holy Word which is contained in the Bible. The preacher increases the persuasiveness of his words by merely adding: "The Bible says so."

St. Basil -- the Man

IN comparison with the "popular" saints of the 20th century, like Maria Goretti, Dominic Savio and Little Therese, the name of Basil the Great rings singularly and strange. Basil emerges a vague, shadowy figure from the 4th century, more frightening than inviting. Pictures generally represent him in his episcopal robes, tall, ascetic. But Basil, the man, was a delightful, dynamic personality. He had the kind of versatile genius that would have made him outstanding in any age, any country. He is considered by some to be the most amiable of the Church Fathers.

Early Life

Basil was born in Cappadocia, Asia Minor, in 329. These were troubled times for the Eastern Church, because paganism and semi-Arianism were a constant threat to the sincere faithful. Basil came of an honorable, rich family which had been profoundly Christian. He loved to recall that his grandparents, at Neocaesarea in Pontius, had received the gift of faith from St. Gregory Wonder-worker; while his friend, Gregory of Nazianzen, used to relate how they had to live in the forests for seven years in order to flee from the persecutions of Diocletian.

His saintly grandmother, the elder Macrina, who also had suffered under the persecution of Maximin, early undertook to teach young Basil the truths of his holy faith as found in Holy Scriptures. From his father, the elder Basil, who practiced law and taught rhetoric, the young boy received his first taste for the classics. The child liked to roam his father's vast estate, studying the plants and the soil. He was delighted by the beauties of nature. He enjoyed, too, the companionship of his four brothers, two of whom became bishops, and his five sisters. The oldest sister, Macrina, who seemed to have been the family favorite, was to play an important part in Basil's life.

Formal Education

His formal education, befitting his rank, began in his native Caesarea, a place then famous for its excellent schools. Even in the beginning he distinguished himself in all fields of study and showed the remarkable versatility which characterized his later life. His works bear the trace of this strong education in poetry, rhetoric and philosophy with which he was equally familiar.

From Caesarea, Basil went to the celebrated schools of Constantinople, where he first met Gregory of Nazianzen who was to become his life-long friend. He completed his schooling at Athens, where Gregory had preceded him and where he had remained for four or five years. Here, at Athens, Basil was one of the few freshmen to escape the usual, rough hazing. He was, however, enticed into a debate with some Armenian seniors who were skeptical of his reputation in this field. His clear logic and skill in disputation proved too much for his assailants, and when Gregory lent his aid to Basil, the seniors admitted defeat. Basil was well-liked by other students, although he did not enter into the amusements of the time. Basil and Gregory formed a Christian Youth League to protect their student friends from the corruption of the pagan town. Gregory and Basil were

inseparable during these four or five years in the great city of Athens. They studied together under the same teachers. They prayed to have distursted the wily Julian and encouraged one another in the practice of Christian virtue. One of their classmates who frequently studied the Bible with Basil was Julian, later the Apostate, the nephew of the reigning Arian emperor, Constantius. Gregory seemed to have distructed the wily Julian, but Basil, always affectionate and sincere, accepted him warmly. Only when as ruler Julian proved himself an enemy of religion, did his former classmate refuse him friendship.

When their training in Athens was over, Basil and Gregory had planned to pursue the Christian life more strictly in their own country. This purpose was deferred, for Basil left Athens without Gregory. Basil's compatriots, proud of the laurels the renowned university had heaped upon him, forced him to remain with them. They offered him the chair of rhetoric. This would immediately open his father's career to him. Basil accepted their acclamations. His panegyrist considered his as a "sort of second founder and protector of the city." Should this language of the writer be exaggerated, it at least permits us to judge of the degree of enthusiasism with which his co-citizens had received him. Basil now began the practice of rhetoric with great success. For a time he even gave himself to worldly pleasures and amusements — things which he shunned even in corrupt Athens. His success in rhetoric only made him wish for other things.

Macrina's Influence

Athough Basil was born in Cappadocia, the ancient cradle and actual residence of the family was Pontius. The citizens of Neocaesarea contended, therefore, that the Cappadocian metropolis should have this brilliant rhetorician. They sent a committee of prominent men to him. Basil declined their offers. It might be noted, however, that Basil was not insensible to these first raptures of glory. But the keen eye of Macrina, his sister, was quick to discern the emotions of self-love all this adulation had aroused in her brother. She now saw him puffed up with his excellence and his erudition. She saw him, too, despising all those elevated to dignity, placing himself above the magistrates in his pride.

Macrina brought this brief period of vanity and pride to an end. She lived a sort of religious life with her mother, Emmelia, on the family estate. To show Basil the vanity of the world and the nothingness even of eloquence itself; to preach humility and poverty to him; to inflame him with that desire for perfection which was smiting her more and more every day; all these were not above the strength of Macrina. Her words of admonition were simple and direct, going straight to the point without being stopped by any objections or sophisms. She knew Basil's past and judged him capable of leading a higher life than that of the ordinary run of men. She considered Basil called to other destines and deemed that the seductions of this world were swerving him from his true vocation .Macrina told Basil all of this boldly. He believed her. Thus her admonitions changed Basil for he saw in her that "virility of spirit" which he later praised in womankind.

Monasticism

After seeking out Eustathius of Sebaste, who had been practicing the ascetical life in some crude form, he travelled extensively in visiting the monasteries of Palestine,

Syria and Egypt. Returning to his native Pontius, Basil retired to a delightful spot on the banks of the Iris. Gregory and many other disciples joined him. It was for this small group that Basil first wrote his monastic rule, famous even today for its moderation. Though Basil himself practiced a most mortified life, in his rules he severely discouraged or forbade the practicing of all extremes of asceticism. Another facet of his rule, unusual in his time, was his insistence on the sacredness of manual labor, especially tilling the soil. Because Basil always had a social cast of mind and felt that sanctity was better attained in union or companionship with others, he set up absolute rules for "common life" in his monasteries. Invariably he placed his foundations near cities, where the monks would be able to conduct schools or homes for the sick and infirm.

Father of the Poor

Basil was not permitted to long enjoy the peace of the life he had chosen. He was recalled by Bishop Eusebius of Caesarea to help during the famine of 367. His deep compassion for the poor and his fiery zeal in denouncing the rapacious rich won him many friends among the poor and made many enemies, on the other hand, among the rich. One could hardly expect the rich to love the man who thundered: "The bread you withhold belongs to the hungry; the cloak that you retain on your chest, belongs to the naked; the gold that you have hidden in the ground, belongs to the indigent!" Nor could ont expect them to rejoice when a few years later, on the death of Eusebius, Basil was elected Bishop of Caesarea.

Zealous Bishop

In his nine years as Bishop, the full scope of his intellectual capacities was called into play, for he had not only to contend with disunity in his own diocese, but he had also to defend the Church from Arian rulers, help the poor and the needy, attend to the nurture and education of the youth and provide for the growing number of monasteries established according to his rule.

Early in his episcopacy, Basil set up a large house of hospitality for the poor, the aged and strangers. He later added a residence for priests, a hospice for pilgrims and a home for nurses. Basil was frequently seen tending the sick in this "Basiliad"— the name attached to such houses which sprang up throughout Asia Minor.

It is Father Francis Murphy, the Redemptorist, who sees in St. Basil a great likeness to the delightful Bishop of Geneva, St. Francis de Sales. Besides their gift of being "all things to all people," they both had an evenness of temper, compassion for the common people, care for individual souls and a keen insight into the vagaries of human behavior. Though Basil never was a well man, the extent of his labors was prodigious. Their multiplicity stands out clearly for he never spared himself in the Apostolate, despite the fact that his chronic liver condition made him according to some of his contemporaries, more ill when he considered himself well than the average man considers himself when he is dying. He was human enough in moments of discouragement to console himself with the thought that he could not live much longer, physically weakened as he always was.

To His Reward

Though St. Basil was only 49 years of age, work, fasting, sickness and trials had made of him an old man. He felt his end approaching. His last days were spent giving his chosen disciples most effective instructions with his accustomed lucidity and vigor. However the knowledge of his condition spread in Caesarea, where he was so popular. The whole town soon surrounded the episcopal residence. They cried; they prayed. Each would have been willing voluntarily to shorten his days in order to add them to those of the dying Basil. "To many of us the thought that his death was so near made madman of us." The saint kept on talking to those who surrounded him. He recalled to them doctrines which he had preached all his life; he exhorted them to become better. Finally his voice was dying away, and with his last breath he whispered the words of the psalm: "Lord into Your hands, I commend my spirit." He died January 1, 379, in the fiftieth year of his fruitful life.

He lived long enough, however, to have justly earned for himself the title of one of the greatest Fathers of the Eastern Church as well as the Founder of Eastern Monasticism.

This, then, was Basil, the man.

He was the perfect Christian gentleman, strong of will, firm of faith, warm of heart. He had the delightful combination of gentleness and strength, characteristics always found in the truly great!

(*Voice of Mt. St. Macrina*)

THE CATHOLIC PRESS

"Ah the press. Its importance is not yet understood. Neither the faithful nor the clergy give it the attention they should. The old sometimes say it is new work and that in the past souls were saved without troubling themselves about newspapers. In the past, in the past. But these short-sighted people do not consider that in the past the poison of the bad press was not spread everywhere and that in consequence the antidote of good newspapers was not equally necessary. The question is not about the past. We are not living in the past; we are living today. Very well, then: It is a fact that today the Christian people is deceived, poisoned, and corrupted by impious newspapers. In vain will you build churches, preach missions, found schools; All your good works, all your efforts will be destroyed if you cannot at the same time wield the defensive and offensive weapon of a press that is Catholic, loyal and Sincere."—Pius X.

IVAN BOHUN

Ivan Bohun was a free Cossack colonel during the Khmelnytsky wars against Poland. His bravery gained him the fame of the most intrepid warrior. His genius saved the Cossack army in 1651 from an encirclement by the Poles.

Bohun opposed Khmelnytsky's idea of a treaty between Ukraine and Russia, for he knew that no one could trust the Muscovites. Bohun was seized by the Poles and executed on Feb. 27, 1664 at Novhorod-Siversky. Oles Sokolovsky wrote a famous novel, "Ivan Bohun".

"He never talks to me!"

MANY OF THE women who find mates charmingly shy before marriage, begin to think this same characteristic is callous indifference once the ceremony has made them man and wife. Many other women don't understand what an effort it was for their husbands to court them in the proper affectionate and demonstrative manner before marriage. They simply expect this outgoing behavior to last throughout their married lives.

In such cases the man is shy and to some extent withdrawn; but he is the same person, with the same traits, both before and after marriage. The trouble, from a wife's viewpoint, is that he seems to have changed. You forget that for a time you were an adored unachieved object, someone he wanted very much for his own. Doubtless he madeefforts, out of all proportion to his natural capacities, to win you. After he succeeded he felt happy and triumphant, but also—relaxed. Then he became his true self once again, which is what he hoped you had recognized and grown to love in the first place.

You may say, "I don't expect him to make a fuss over me, even kiss me every time he comes and goes. I just want him to listen to me when I want to talk—not watch television for hours." You are bursting with talk, hungry for adult conversation after a day with the children. And as a result, his behavior is frustrating and very difficult to understand. You probably tell him in a rage that Mary's husband, next door comes home with warm embraces for Mary and candy for the children every evening. He shares his experiences with her and listens to her stories of the day. But you don't add, because you probably don't understand, that Mary's husband is an outgoing type, while your is not. It's easy for him to act as he does, because it's natural. He may, however, have other traits, not so obvious ones, that you wouldn't find charming. By the same token your husband, too, may have qualities of constancy, steadiness, that Mary would trade for the pleasant, showier ones of her husband.

Perhaps you don't actually blame your husband directly, but fall back on the common habit of nagging. You may not nag to be mean or cruel, but just to win his attention—like a recalcitrant child.

Nagging and blaming a husband for something he lacks won't improve matters; it will force the withdrawn husband even farther into his protective shell of silence.

Far better for both of you if you realize that no two men are alike, that when you married your husband, you promised to love and cherish your particular man. This includes all his traits, the compintion of characteristics he grew up possessing. This also includes his emotional capacities—and his shortcomings, as well.

Instead of meeting your husband each evening with high expectations he can't possibly fulfill, try a new approach. Don't start making demands. Instead, just relax and help him relax. When he no longer feels put to a test, inferior, unable to satisfy your wants, he may become more positive, less afraid of facing up to the needs of his family. You may be surprised at how much he wants to do the things you expect of him, and how hard he will try to cooperate, once you create a happier home climate for him. You may even be able to help bring forth some of the repressed feelings that contributed toward making him as he is.

It is possible your husband's seeming indifference may stem from a very wide discrepency in your tastes. He may have pretended to like your friends, your hobbies and interests before marriage, because that was part of the struggle to win you for his bride. Now he is himself, though, with his likes and dislikes, and he no longer cares to hide them from you. Trying to understand, to "talk out," the situation, particularly before it becomes a serious one, will do more than expert counseling can do later, when the trouble has gone too far, and become too serious.

Obviously, the wife isn't wholly to blame for her husband's unresponsiveness. But she can make her home a happier place by respecting her mate for what he is, accepting him, helping him to give of himself to the extent that he can. But he must know, too, that he has a role as husband and father, which must be played whether he feels like it or not—no matter how fatigued he is or how great the effort that's required. Communication between husband and wife, between parents and children, is necessary, and there should be no cessation of family closeness.

When it appears that, despite all the wife's efforts and the husband's too, there is still practically no undrstanding, then pastor's help should be sought. Counseling can help both husband and wife at this point—bring them greater mutual awareness, and perhaps lessen the childhood blocks and traumas that are keeping the husband from fulfilling himself as a healthy, normal human being.

Seven Corporal Works of Mercy

By Daphne Hoffman

SIX deeds of kindness and charity are singled out by our Lord (Matt. 25: 40) for the promise: "As long as you did it to one of these my least brethren, you did it to me." Since the time of St. Thomas Aquinas these good acts have become known as the Corporal Works of Mercy. They are: to feed the hungry, to give drink to the thirsty, to clothe the naked, to shelter the homeless, to visit the sick and those in prison.

The Golden Rule tells us to help other as we would expect them to help us in the same sort of trouble. Of course we are not going to get very far on the way to heaven if we perform the works of mercy for merely humanitarian reasons, much less if we do them simply to lessen a feeling of discomfort when we see someone suffering, or to gain prestige, or to do what is expected of us. And yet the Works of Mercy are surely not to be done only because each is counted as a step on our personal ladder to heaven. When our Lord stresed the surprise of souls who learned that their small acts of kindness had meant so much, He provides us with the

answer. Those who see Christ in all their brothers on earth, who are intelligent members of His Mystical Body, will perform such acts of mercy as the natural and unself-conscious expression of the love in their hearts.

It was inevitable that the six acts of kindness mentioned by Christ should soon be filled out to the symbolic number of seven found in so many enumerations: the seven-branched candlestick of the temple in Jerusalem, the seven gifts of the Spirit, seven sacraments, seven virtues, etc. Thus "Burying the dead," a worthy deed commended especially in the Book of Tobias, made up the total of seven.

The context of the gospel story connects the Works of Mercy with the Last Judgment,, and the earliest representations of the Works in art, from the 12th century onward, are found in pictures of that dread subject. But the Seven Corporal Works of Mercy lent themselves admirably to the genre treatment of religious subjects so much in favor with the homely and literal (but unself-consciously pious) northern artists of the 15th and 16th centuries. By that time the Works of Mercy were very often represented either in one large scene of daily life showing varied groups of figures performing them.

These three large panels (about 40" x 29" each), joined with the other four to make one long strip, are the work of a Dutch painter who has been called on account of them the "Master of the Charities," or the "Master of Alkmaar," since the panels came from the church of St. Lawrence in that town of the Netherlands. They are now on the Amsterdam Rijksmuseum. Recently this Master has been identified as Cornelis Buys, an Alkmaar painter of the end of the 15th century and the early years of the 16th. His "Works of Mercy" series is dated 1504. The backgrounds for his scenes are the streets of a tidy Dutch town, in which kindly burgher couples are succoring the poor and afflicted, without knowing that Christ Himself is in the throng crowding around them. It is the Presence of the traditional mild face of our Lord which gives this particular series of scenes its special charm. In the row of seven panels, the scene of "Burying the dead" is placed in the center, but we shall list the Works in their traditional order.

1. Feeding the hungry. In the foreground, a wretched cripple uses a pair of wooden hand-tripods to pull himself along the ground. A child rides on his father's soulders, but is tied to his head for safety. 2. Giving drink to the thirsty. It is probably wine or beer that the good householder pour out generously, while his wife stands by with a fresh supply. A "cup of cold water" was not highly regarded as this time and in this country! In this scene, as in many of the others, another benefactor is similarly engaged in the background. 3. Clothing the naked. For the sake of decency, it is the ragged and inadequately clad who are being provided with warm new clothes. 4. Sheltering the homeless, or "harboring the harborless." They are wanderers, or more precisely pilgrims, who are very often shown in this particular scene at a time when the devout custom of walking long distances, often barefoot, to visit a distant religious shrine, was much more prevalent than it is now. These "harborless" people are designated as pilgrims by the shells fastened to the men's hats, and by their staffs and water-gourds. 5. Visiting the sick. We are given an interesting glimpse into an early 16th century hospital. It is thought

that our series of pictures was painted for such a hospital or hospice, attached to the church in Almaar. The patients wear no clothing in bed, but they all have their heads covered or bandaged. A naked man is having his head wrapped before he is put into the neat empty bed at the back of the room. The "outpatient" group in the foreground includes Christ; the artist would not have felt it reverent to have shown Him as a bed patient. 6. Visiting those in prison (now usually called, but not in our Lord's list, "Ransoming captives"). The woman in profile on the right proffers a coin; a man on the left takes money from his purse, and another standing near the railing holds out a handful of coins to alleviate the miseries of the poor wretches sufferink cruel punishments, and others behind bars in the background. It this scene again, we find that the artist could not bring himself to show Christ as one of the prisoners. He stands, holding a crystal orb, and blessing the compassionate citizens. 7. Burying the dead. The group on the right behind the priest is that of Confraternity devoted to this particular good work. The members wear concealing capes, and cowls which an be pulled down over the face forcomplete anonymity. In the foreground, monks are lowering the coffin onto sticks placed temporarily across the grave. In this final sene Christ looks down pityingly from His seat on a rainbow of hope and majesty; His pierced feet rest on the globe. The half-figures of the Virgin and St. John the Baptist are those of the old Byzantine "deesis" representation of the Last Judgment, in which Mary and the Baptist plead with Christ the Judge to have mercy on sinful mankind.

The sixth Work became in the Middle Ages that of "ransoming captives" from the need of gaining the release of Christians captured by Moorish pirates. Two religious Orders had this express purpose: the Trinitarian Order, founded by St. John of Matha and St. Felix of Valois in 1198, and that of Our Lady of Ransom (Mercedarians) founded some 25 years later by St. Peter Nolasco and St. Raymond of Pennafort. The members of the latter Order took a fourth vow—to seurrender their own persons in place of those whom they would not otherwise be able to redeem from slavery. Perhaps we may think at this point that this is one Work of Mercy that we ourselves have no opportunity to perform, but then we realize that it too is still required. For can we not help to rescue prisoners behind the Iron Curtain, and even captives behind the black curtain of race prejudice in our own country?

MATER DIVINAE GRATIAE

As the brook flows to the valley
Thru a channel from the hill,
As the song floats to its hearer
Thru an air intent and still,
As rain comes from the rain-cloud
And from grape clusters wine,
So came thru Mother Mary
The grace of Grace Divine.

—Moira Seton.

Fasting Before Communion

By Alphonsus J. Thomas, C.Ss.R.

AS FAR BACK as the fourth century regulations were made obliging the faithful to fast before receiving Holy Communion. Such regulations helped to inculcate the idea that, before all other food and drink, nourishment for the soul should come first in importance. And what better food could there be than the Body and Blood of Christ?

These regulations became so wide spread and strict that it was made a general law of the Church that even a glass of water taken shortly after mid-night would exclude a person from receiving Holy Communion on that day. That doesn't mean that it was ever a sin just to eat or drink after midnight. But it was a sin if, after taking anything to eat or drink, one were to go to Communion. Therefore even confession between the time of eating and the time of Holy Communion would not help in that regard; the law still forbade that person to go to Communion because he was not fasting as was required.

Now our present Holy Father has changed some of these regulations, because he considered it important that the faithful receive Communion often, and he realized it would be impossible for some people to observe the fasting laws strictly and go to Communion often, especially because of the modern conditions. So he made exceptions which allow some people in certain circumstances to go to Communion after having taken something to drink. And he allowed Mass to be celebrated in the evening when people can go to Communion, even though they have eaten only three hours previously.

But the Holy Father didn't change all fasting laws. It would still be a sin for a lay person to go to Communion at a late morning Mass after drinking something besides water, without obtaining permission from a confessor. If, however, someone believed he had sufficient reason to take something to drink, took it, then went to a confessor before Communion to obtain his permission, he would be free to go to Communion without any sin, if the confessor gave permission in accordance with these new regulations. The same would not hold if that person had taken even just a single cookie with his drink, because a confessor can not give permission to anyone who has eaten anything since midnight to go to Communion at a morning Mass. Another example applies to Communion at evening Mass. Any drink of hard liquor after midnight excludes a person from communion all that day. Hence, if someone were to drink a cocktail after midnight he could not go to Communion even at a late evening Mass.

HOW TO MAKE FRIENDS

If you wish to have many friends, and no enemies, show the people with whom you live or work, that you love them as you do yourself.

†

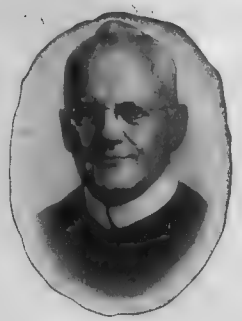

FATHER DALY CSSR.

Very Rev. Fr. George Daly CSSR. died being 80 years old. He was born at Montreal in 1872. He became priest in 1898. At first he worked in St. Anne de Beaupre as missionary and collaborator of the **Annals of St. Anne.**

In 1912 he passed to the Vice-Province of Toronto. He was a zealous missionary laboring among the immigrants of all races. The growth of the Catholic Church in Canada was the dream of his untiring work.

In 1941 he received a medallion from the Pope **"Pro Ecclesia et Pontifice"** for his outstanding work and labors in defence of the Church and Papacy.

May he rest in peace!

NATIVITY

Our Lady now is often drawn
Looking away towards the skies
With adoration in her eyes,
Although she holds her Son newborn,
And He who is both God and Man
Lies visible within her span.

Wiser those painters of past days
Who Mary in the stable showed
Lifted so lightly Godhead's load,
But not the worship of her gaze.
They knew when in her arms He lay
She could not take her eyes away.

—Georgia Loyal

An Irishman applied for a job in a big concern but was told by the manager that the firm was over-staffed.

"Sure you could start me," said Paddy. "The little bit of work I'd do would never be noticed."

Expert: A man who is seldom in doubt, but often in error.

Millionaire: A billionaire after he pays his taxes.

Promotor: A man who will furnish the ocean if you will furnish the ships.

She: "It says here that it is a proven fact that women live longer than men."
He: "This is probably due to the fact that paint is such a good preservative."

When Joan Crawford's adopted daughter, Chris' asked what "adopted" meant, her mother said simply: "Darling, it means love!"

A warm and impatient fellow was complaining that the Rosary should have been cut short at a wake held on a particularly torrid evening last summer. "It's too hot," he said. Another mourner quietly countered with "the perfect squelch," "It's hot in Purgatory, too." —Marguarite Brophy.

Free speech seems to be most practised by guests who use your telephone.

Would You Like To Become a Missionary?

"ALL power is given to me in heaven and in earth. Going therefore, teach ye all nations: baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you"... thus spoke Our Lord to His beloved apostles before ascending into heaven.

The apostles zealously and successfully executed this holy commission. They set out from Jerusalem and preachced the simple truths of the Gospel both to the Jews and the pagans. Their work was blessed by God. Converts to Christianity were multiplied by the thousands. At the same time the emissaries of hell fought terrifically against them. However ,the apostles, fortified by the Holy Ghost, courageously carried the banner of the Cross to all nations of the known world. To-day the banner of the Cross, a symbol of victory, is revered everywhere. Nevertheless, the battle for souls is constantly waging on between the children of light and the children of darkness. Unfortunately many have already been led astray from the narrow way set forth by Christ. Many of them are looking forward to a unification of all Christian nations. This can be accomplished through the agency of the Holy Ghost and missionaries.

The Ukrainian people, disintegrated for the last few centuries and dispersed all over the world, are anxiously looking forward to a regeneration and liberation of their beloved country. Ukraine has been devasted by the Reds, and the social life of the people has been perverted and poisoned by Communistic ideas. But the people are constantly sighing for spiritual help and earnestly requesting spiritual food. What heart could remain cold and indifferent to the sighs of such numerous thirsty souls??? Let us beg Our Dear Lord to send many laborers into the vineyard of the Ukrainian Catholic Church. Our people urgently need thousands of priests, Missionaries, Sisters to carry on the apostolic work and bring back our separated Brethren into Christ's fold.

That the spiritual needs of our people may be at least partially satisfied, the Ukrainian Redemptorist Fathers have a missionary school in Roblin, Man., and a noviciate in Yorkton, where young recruits are engaged in spiritual training for apostolic work. During the noviciate of one year, the novice is formed in religious spirit and afterwards gives his time to philosophical and theological studies. A candidate should have a desire to serve God, by devoting himself to the spiritual care of our people. He should possess a sound mental, moral and physical health. The noviciate opens in August. If you are interested in missionary work and would like to contribute in any way to the greater glory of God and unification of the Ukrainian people, please write to:

REV. FATHER MASTER OF NOVICES,
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

ПОВІДОМЛЯЄМО
що ЯРОСЛАВ НОВАК є назначений менеджером **S. A. F. Hatchery** в **Moose Jaw**, Sask.
Посилайте замовлення в українській мові.
Your **S. A. F. Hatchery** wishes to announce the appointment of a **new Manager** in the person of **Mr. G. J. Novak**. We accept orders in Ukrainian.

S. A. F. CO-OP. HATCHERY
435 High St. W. MOOSE JAW, Sask.
N.B.—Chick Price List sent on request.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

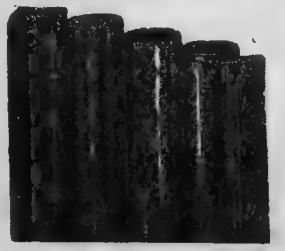

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Осоцвяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Золоті Ворота, читанка	2.50
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротг Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

...І Син Чоловічий буде виданий первосвящениками...і засудять Його на смерть і видадуть Його поганам; і кепкуватимуться з Нього і будуть плювати на Нього і бичуватимуть Його... (Марко 10, 33-34).

...And the Son of man shall be betrayed to the scribes and ancients, and they shall condemn him to death, and shall deliver him to the Gentiles. And they shall mock him, and spit on him, and scourge him, and kill him. (Mark 10, 33-34).

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

БЕРЕЗЕНЬ Yorkton, Sask., Canada MARCH, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінґів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Намірення Ап. Молитви на Березень ____ 1
З Листів до Редакції ____ 3
Розп'яття—це жахлива кара смерти ____ 9
Зріст Покликань (Життя Св. Альфонса) ____ 12
Неавтокефальна Автокефалія ____ о. М. Щудло ЧНІ. 18
Отче, прости їм! ____ М. Щ. 23
Хотів би ти знати? ____ 28
Важність Митрополії ____ о. Ст. Семчук 29
Третій Кардинал у Канаді ____ о. Ст. Семчук 32
Проголошення Української Католицької Митрополії ____ 34
Золотисті Колоски ____ о. Н. Кушнірик 37

Handmaid of the Lord ____ Gilmore H. Guyot, C.M. 39
Apostolship of Prayer ____ 41
Marcel Popel and Destruction of Catholicism ____ M. Schudlo CSSR. 43
I'd like to know ____ 46
How to Grieve for Your Sins ____ Donald F. Miller 49
Blessings in Disguise ____ 56
Erection of the Ukr. Catholic Metropolis in Canada ____ 57
Lent Goes Back Through Centuries—Reshapes Lives ____ 68

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 29, ч. 3. ЙОРКТОН, САСК. Березень, 1957

ЗАГАЛЬНІ І ОСОБЛИВІШІ НАМІРЕННЯ СВ. ОТЦЯ

(Місячне наміреня для Апостольства Молитви на місяць Березень, назначене й благословенне Св. Отцем)

МІСЯЦЬ березень це час дуже відповідний, щоб вірні більше думали про Св. Отця Пія XII. Дня другого березня припадають 81-і роковини його уродин, а заразом роковини його вибору на Папу. Дня 12 березня минає 18 літ від його коронації на Вселенського Архиєрея. Крім цього 2. березня минає 58 літ від його свячень на священика. Тому це зовсім слушне, щоб в цім місяці молитися за загальні й особливіші наміреня Св. Отця.

Це є обов'язком вірних все молитися за Христового Намісника. Між Христом і Церквою є тісна зв'язь і наша любов до Христа знаходить природний вислів в любові до Його Церкви. Христос оснував Церкву і злучив її на завсіди зі Собою. Св. Церква продовжає Христове післанництво, іменно прославляє Бога через освячення людей. Св. Церква є тим містичним тілом Ісуса Христа: невидимим головою того Тіла-Церкви є сам Христос і Він тим тілом впрост, хоч невидимо, управляє. Видимо Христос заряджує через Свого Намісника, Папу, видиму голову Церкви. Хто любить, шанує, слухає Св. Отця, той почитає, любить, слухає самого Христа, після слів, що їх сказав Христос: "Хто вас слухає, Мене слухає, хто ж вами погорджує, погорджує Мною" (Лука 10, 16).

Молитва є практичним виявом дитинної нашої любови до Св. Отця. Вже апостоли завзивали вірних, щоб за них молилися. Св. Павло сердечно взиває перших християн: "Прошу ж вас, брати, Господом нашим Ісусом Христом і любов'ю Духа, помагайте мені молитвами за мене до Бога" (Рим. 15, 30). Подібно в листі до Ефесян (6, 18): "Всякою молитвою й просьбою молячися кожного часу духом за мене, щоб мені було дане слово, коли отворю уста, сміло голосити тайну евангелія... щоб в нім я був смілий говорити, як це є моїм обов'язком". Також в листі до Солунян (2 Сол. 3, 1): "Брати моліться за нас, щоб слово Боже ширилося й славилося як і у вас, щоб ми визволилися від поганих і лукавих людей". Молячися за Папу, ми наслідуємо самого Ісуса Христа, що молився за Св. Петра: (Лук. 22, 32) "Петре, Я молився за тебе, щоб не ослабла твоя віра".

Коли Ірод ув'язнив Св. Петра, тоді: "Заношено молитву без перестанку від Церкви до Бога за нього" (Діяння 12, 5). Бог вислухав цю молитву й чудесно увільнив Св. Петра з кайданів. Це була молитва Церкви за першого Христового Намісника.

Теперішній Папа Пій XII у своїй першій промові, сейчас по своїй коронації, подібно завзивав, словами Св. Івана Золотоустого: "Ви, що знаєте наш труд, помагайте нам молитвою". Від того пам'ятного дня Св. Отець раз у раз завзивав вірних, щоб мо-

лилися в його загальних і особливіших наміреннях. Передусім Папа часто закликував християнський світ до "молитовного походу" публічних благань, щоб Всевишній післав мир, згоду між народами, і свободу для повеволених народів.

Загальними наміреннями Христового Намісниками є ті, в яких ми повинні молитися, коли бажаємо зискати повний відпуст, і є ними слідуючі: вивищення Св. Церкви, поширення віри, усунення єресей, поворот до Церкви еретиків, нез'єднених, навернення грішників, мир і згода між володарями й народами. Особливіші наміреня, в яких треба нам молитися, Св. Отець проголошує від часу до часу в своїх енцикліках, листах і промовах. Ті наміреня відносяться до пекучих потреб Св. Церкви і вірних у теперішніх обставинах.

Це є обов'язком кожного християнина молитися за Папу і разом з Папою. Цього домагається християнська побожність. За Папу молилися перші християни. Хто молиться з Папою, молиться з цілою християнською Церквою. Часто пам'ятаймо на слова Папи Пія XI: "Треба все молитися за Папу, на його загальні наміреня і на його актуальні наміреня, на його щоденні наміреня, наміреня цього дня" (промова 7 червня 1931). Його справи є нашими справами, справами Церкви, справами Христа. Як люблячі діти ми повинні неустанними молитвами піддержувати його старання з тим переконанням, що,—як каже Св. Яків (5, 17): "Много може ревна молитва праведника". Цим окажемо нашу вдячність Св. Отцеві, що в часах так прикрих для нашого народу й Церкви, він один з правдиво батьківською любов'ю опікується нами і в Европі й тут в Америці. На початку його понтифікату в р. 1939 був у Канаді лиш один наш Єпископ, а у ЗДА було двох, сьогодні в ЗДА є п'ятьох наших епископів, а в Канаді й чотири епархії з Єпископами і Митрополитом на чолі. До наших молитов все додаваймо молитву за Папу і в його наміреннях, а ті молитви жертвуймо Пресв. Серцю Христовому через Непорочне Серце Пресв. Діви Марії.

Місійне Наміреня: Щоб між населенням Латинської Америки зростали покликання до священичого й місіонарського стану.

Квітень: Наміреня Апостольства Молитви: Щоб вірні належно цінили й часто приступали до спасенної Тайни Покути.

Місійне Наміреня: За католицькі школи в Бельгійському Конго і в Руанда-Урунді.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон

(з додатком Похоронних Євангелій)

ЦІНА 35с

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ЧЕРЕЗ РЕШЕТО

Автокефальний "Вістник", що так часто проливає "крокодилячі сльози" над недолею своїх братів українців католиків, цим разом (1 березня) пролляв декілька сльозин над бідними Отцями Василіянами, виявляючи їм своє співчуваннія, бо ніби Ватикан скривдив і злегковажив їх тому, що "Ватикан на першого митрополита... для у н і я т і в (!) у Канаді назначив Єрарха не Василіянина, а з чужих уніятам Чину Редемптористів (sic), з осередком у Бельгії (sic!)!"

Ми хотіли б знати, в чому Ватикан скривдив добрих і ревних Отців Василіян, або чим показав своє до них легковаження? Рим невинно давав і дає докази свого довір'я та пошани до того Чину, що стільки натрудився для з'єдиненння нашої Церкви з осередком правдивого християнства, з Римом. Отці Василіяни століттями давали нашій Церкві ревних і трудолюбних митрополитів і епископів. Отці Василіяни трудилися й трудяться між укр. народом не для почестей, але для спасіння душ і з любови до свого народу. Скільки разів Рим виявив своє довір'я й публично хвалив Отців Василіян за їх труди для нашої Церкви? Де ж тут легковаження?

Для Вашої скромненької інформації, Панове Редактори Вістника, нехай буде відомо, що в катол. Церкві нема ніяких традицій, що б запевнювали якісь спеціяльні привілеї чи подавали титули на церк. гідності поодиноким Чинам. Рим вибирає на гідності, кого вважає відповідним, і католики як послушні Діти приймають рішення спільного Батька всього християнства, а не скликують соборів і не "фарбують своїх владик", як тут недавно сталося в Канаді серед немалого скандалу укр. громадянства (sic)!

Подруге, хоч ваш Вістник, Панове Редактори, відомий всім українцям, так православним, як і католикам, з того, що невпинно воює брехнею та наклепами, проте треба мати навіть у брехні якусь міру, бо як брехня надто очевидна, то виставить на сміх самого брехуна. Оттаке і Вам трапилося! (sic)!

Вам, Панове Редактори, радимо, менше цікавитися Отцями Редемптористами і взагалі українцями католиками, тоді будете мати менше нагоди публічити себе брехнею та наклепами на своїх братів українців католиків. Краще намагайтеся дістати привілей цілувати патинки царгородському патріярхові, бо хоч роблено нераз заходи в цій справі, чомусь той патріярх не хоче признати Вас за православних і дати Вам своє "батьківське" благословення. Чому? Цікаво б почути від Вас, чому?

Редактор Гол. Спасителя.

КАРДИНАЛ ТІССЕРАН на інавгурації укр. Семінарії в Кастельгандольфо

L'Osservatore Romano, ватиканський щоденник під датою 31. XII. 1956 подав оцю звістку про інавгурацію укр. малої семінарії в Кастельгандольфо в Італії:

"В цих днях врочисто інавгуровано в Кастельгандольфо Малу Семінарію, в якій вибрана група українських юнаків, синів скитальців, розсіяних по різних краях Західньої Европи, приготовляються до священства.

"Кир Іван Бучко, апостольський Візитатор українців Західньої Европи, започаткував урочисту церемонію Архиєрейською Службою Божою, на якій прегарно співали вихованки семінарії.

"Їх Емін. кард. Евг. Тіссеран, секретар Конгрегації для Східньої Церкви, заступник монс. Джованеллі і о. Рідці взяли участь у святі. З Салесіянського Згромадження, якому повірене виховання майбутніх священиків, були присутні Генеральний Прокуратор Салесіянів, дон Людвик Кастано, і інспектор дон Людвик Фіора.

"Молоді вихованки висловили Їх Ем. Кардиналові подяку національними піснями. Інспектор Салесіянів заявив, що Сини Дон Боска старатимуться виповнити завдання, що Східня Конгрегація повірила йому. Преос. Іван Бучко подякував Кард. Тіссеранові за доброзичливість виявлену у створенні малої семінарії.

"Посеред одушевлених оплесків Їх Емін. Кардинал відповів на привіти, виявляючи глибоке зацікавлення новою семінарією. Водночас накреслив

солідну програму для семінаристів, які приготовляються до майбутнього апостольту.

"Прегарна церемонія закінчилася благословенням Кард. Тіссерана, яке вділив усім присутним у каплиці.

"Мала українська семінарія започаткована в Кастельгандольфо це продовження семінарії Св. Івана, яку створено в Люрі в Франції в 1951 р. Цілу справу відданю Салезіянському Згромадженню. Згромадження ж завначило до семінарії своїх українських співбратів східнього обряду".

ПОДЯКА

Бажаю зложити прилюдну подяку Преч. Діві Марії Неустанної Помочі за одержану ласку і дальше прошу її опікуватися моєю родиною. Нехай прославиться ім'я Марії!

Марія Слота, Торонто.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Похорон бл. п. Г. Дрібненького

Гнат Дрібненький, парафіянин укр. катол. церкви в Модельфарм, упокоївся 22 лютня 1957 р. в шпиталі в Фовм Лейк, Саск. Старенький Ігнатій прожив 78 років, прибувши до Канади в 1907 р. з села Волківців, пов. Борщів.

Ще в краю в 1904 р. ож. з Кат. Левадною. Полишив засмучену жінку та троє дітей. Покійний прийняв усі Святі Тайни та вповні підчинився Божій волі, знаючи, що смерть його недалека.

Пох. богослуження провів о. М. Щудло ЧНІ. 25-ІІ. Багато людей було на богослуженнях. По похороні гості пішли до параф. залі, де влаштовано перекусоку. В часі перекуски на заголошення п. Д. Климашка п. І. Хруник зібрав $17.77 на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка, а засмученій родині наші щирі кондоляції. Покійникові ж вічна пам'ять!

ВІШАРТ, САСК.
25-літній ювілей Панства Мороз

Дня 17-го листопада родина й знайомі справили Панству Михайлові Мороз несподіванку з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя. Ввечері люди зібрались в міській залі в місті Вішарт, де це свято відбулося. Велике число гостей вказує, що Панство Мороз здобули собі багато приятелів в околиці.

Господарем свята був п. Петро Шавела. Різні бесідники склали побажання ювілятам. Від родини промовляв їх син Роман, який уже три роки вчиться в Саскачеванському Університеті. При цій нагоді багато гостей зложили подарунки.

Михайло Мороз народився в селі Залія, повіт Чортків, 1904 року. До Канади приїхав 1923 р. й працював у різних місцевостях. Одружився в 1931 р. й поселився на фармі коло Вішарт, Саскачеван. Його дружина Теодозія Василенко походить з села Кудринців, повіт Борщів. В дев'ятому році життя приїхала до Канади з батьками. Був це 1922 рік. Панство Мороз мають чотирьох синів.

ЕЛФРОС, САСК.
Мила несподіванка

Родина влаштувала милу несподіванку п. Мих. Підперигорі в Елфрос, Саск., з нагоди його 73-ніх уродин. Одна з невісток запросила його до свого дому, де ювілят застав повно

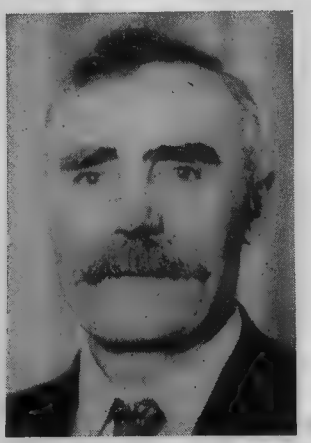

п. Михайло Підперигора

гостей. При вступі привітав його п. Н. Качур, сват ювілята, а внуки відспівали дідові "Тепті бирт-дей".

Приятелі та гості засіли до стола. В часі вечер промовці складали ювілятов побажання. З цієї нагоди зібрана 9.00 на Голос Спасителя.

Сусід.

ГОСТІ З ЕВРОПИ—ВПреосв. Архиеп. Кир Іван Бучко і Преосв. Кир Гавриїл Букатко з Югославії в монастирі ОО. Редемптористів в Йорктоні, 22. ІІ. 1957. Сидять зліва на право: ВПреп. о. Вол. Маланчук, ЧНІ., Протоігумен; Преосв. Кир Андрей Роборецький; ВПреосв. Кир Іван Бучко, Преосв. Кир Гавриїл Букатко, ВПр. о. Іван Бала ЧНІ., Ігумен.—2-ий ряд, стоять: Д. Бр. Гавриїл ЧНІ., Др. Бр. Василій ЧНІ., Всеч. о. Др. М. Марусин, секретар Кир Ів. Бучка; Всеч. о. А. Музика; Пр. о. М. Щудло ЧНІ.; Пр. о. С. Олійник ЧНІ., Д. Бр. Стефан ЧНІ.—3-ий ряд ззаду—Д. Бр. Никифор ЧНІ., Пр. о. Л. Боский ЧНІ., Пр. о. М. Ференс ЧНІ., Пр. о. П Малюга ЧНІ., Всеч. о. Ф. Дюк, Д. Бр. Герард ЧНІ., і Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

В четвер, 21-го людня 1957 р. небувалі гості, Арх. І. Бучко, архиєпископ українців католиків у Західній Европі, Преосв. Кир Андрей, єп. Саскатуну, і Кир Гавриїл Букатко, єпископ українців католиків у Югославії, прибули до Йорктону.

Кир І. Бучко та Кир Г. Букатко приїхали до Канади на запрошення Преосв. Митрополита, Максима Германюка ЧНІ., щоб узяти участь у його інтронізації, яка велично відбулася 12 лютня ц.р. в катедрі в Вінніпегу.

З Вінніпегу Високодостойні Гості прибули до Йорктону на запрошення Впр. о. В. Маланчука, Протоігумена Отців Редемптористів.

В Йорктоні українська катол. парафія влаштувала Гостям тепле прийняття в залі Др. Бресса. Там відбувся гарний концерт, в якому виступали діти парафіяльної школи, студенти Академії Пресв. Серця, студенти Колегії Св. Йосифа, студенти Колегії Св. Володимира з Роблину і парафіяльний Хор під батутою пана Ів. Бонцаля.

Впр. о. В. Маланчук ЧНІ. повітав Гостей теплим словом. Хори відспівали різні пісні. Багато теплих привітів звернено зо сцени до Високодостойних Гостей. Вітали їх шкільні діти, студенти, студентки, 2 відділи ЛУКЖ, УКЮ і БУК.

Преосв. Кир Андрей привітав Гостей у своїй дієцезії. Потім промовляли Арх. Кир Ів. Бучко і Кир Г. Букатко. Всі подивляли прегарну білу бороду Кир Гавриїла, єпископа югославянських українців.

Ще перед концертом Достойні Гості відвідали Академію Пресв. Серця, де Сестри Служебниці прийняли їх смачною вечерою. По концерті була перекуска в монастирі ОО. Редемптористів. Вранці 22. ІІ. Гості відвідали Колегію Св. Йосифа і друкарню Голосу Спасителя.

По обіді взято спільну фотографію і Високодостойні Гості від'їхали до Саскатуну автомобілем.

Редактор Гол. Спас.

ПОСМЕРТНЯ ЗГАДКА
(Йосип Кісілевич)

Йосип Кісілевич помер у шпиталі в Ріджайні в 54 р. життя 19 травня 1956. Він довго хворував, бо в са-

мім шпиталі пролежав два місяці. Визначався терпеливістю, з якого приймав страждання.

Походив із села Забужжя, Зах. Україна. В 1924 р. ож. з Юстиною Харко. В 1928 р. приїхав до Канади. Був веселої вдачі, любив свій нарід, тому мав багато приятелів. Впр. о. І. Бала ЧНІ. відправив пох. богослуження. Покійний полишив засмучену жінку, невістку та внучку.

Родина щиро дякує всім, що взяли участь у похороні.

Вічна йому пам'ять!

СТІНЕН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Євдокії Параскок

Дня 29 січня 1957 р. по довгій недузі померла у шпиталі в Канорі, заосмотрена Найсв. Тайнами Євдокія Параскок. Покійна уродилася 1874 р. в Зах. Україні. В 1894 р. вийшла заміж до Николая Параскок і з ним прожила 63 роки.

В 1903 р. приїхали до Канади і замешкали в околиці Стінен, Саск. Бог благословив її і вона стала матір'ю 11 дітей, з них 3 померло, решта живуть і є добрими членами церкви. В домі бл. п. Євдокії Всеч. о. Криворучка почав відправляти Служби Божі і організувати парафію Стінен, і в тій праці бл. п. Євдокія завжди докладала багато труду.

Дня 31 січня ц.р. Всеч. о. Криворучка і місцевий свящ. о. М. Решетуха відслужили похоронні богослуження враз зо Службою Божою в присутності великого числа людей.

Восьмеро дітей, 29 внук і 30 правнук з великим болем серця відпровадили на місце вічного супочинку любу маму, бабуню і прабабуню.

По похоронах в залі був гарний поминальний обід; потім Всеч. о. Криворучка заапелював до присутніх, щоб утревалити пам'ять бл. п. Євдокії в хроніці Канади і на ту ціль Влюв. Пані Гесюк і Загарійчук перевели збірку і зібрали $37.00.

Суму розділено: на Голос Спасителя 5.00; на радіопрограму в Йорктоні 5.00; Укр. Вісті 10.00 і для повертаючихся зо заслання Єп. і священиків з большевицьких таборів на західні землі України 17.00.

Всім учасникам похорону і жертводавцям нехай Господь винагородить їх труди і жертви, а бл. п. Євдокії— Вічная Пам'ять!

ДЖЕДБУРГ, САСК.
Похорон бл. п. Т. Кіца

Дня 2 січня ц.р. помер у шпиталі в Йорктоні Теодор Кіц, тяжко покалічений кіньми. Небощик уродився 1882 р. в Зах. Україні. До Канади приїхав 1907 р. і поселився в околиці Джедбург, Саск., де прожив решту свого життя.

В році 1911 подружився. Його родина мала 11 дітей: 6 синів і 5 доньок. Всі живуть. Оставив жену та 19 правнуків. Спочатку належав до парафії Бівердейл, потім до Джедбург.

Похоронні богослуження відправив Впр. о. І. Бала ЧНІ., в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні. Опісля в парафіяльнім домі відбувся спільний обід. При тій нагоді пані Ю. Кіц і П. Домша зібрали на катол. пресу і радіо-програму $27.82. З цього призначено 10.00 на укр. радіо-програму в Йорктоні.

Всім жертводавцям спасибі, а бл. п. Теодорові нехай Г. Бог уділить царства небесного.

ПОДЯКА

Ось тим складаємо прилюдну подяку Дитятеві Ісусові (з Праги), М. Б. Неустанної Помочі, Св. Філомені і Св. Антонієві за отримані ласки й просимо надальше опікуватися нами.

М. і Є. Звірські, Джедбург.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за слідуючі жертви:

Вас. Тиму, Ровм	3.00
З похорону Євдокії Параскок, Стінен, Саск.	5.00
М. Качмар, Кридор	1.00
Пані І. Гринчишин, Шікаго	10.00
Вас. Мельничук, Дедгем	1.00
Йос. Бойко, Клей	3.00
Катерина Лучко, Клівленд	2.25
Пані І. Кічалович, Естергейзі	2.00
М. Добровольська, Шел Лейк	5.00
Іван Баранецький, Кадворт	1.00
Іван Федорович, Ріджайна	2.00
Ігнатій Хома, Ріджайна	1.00
Никола Камінський, Клавстон	1.00
М. Гадовська, Кінгстон	1.00
Семен Лукій, Норквей	1.00
З похорону Ігнатія Дрібненького, Вест Бенд, Саск.	17.77
Пані Ева Федишин, Гагаман	3.25
Оксана Бодревич, Кемден	1.00
Василь Яремко, Йорктон	3.00

НА НОВУ ДРУКАРНЮ—

Марія Горбоніс, Вінніпег	1.00
Петро Стрижалковський, Бронт.	2.00
Анна Мігел, Едмонтон	1.00
Стефан Дорош, Айтуна	1.00
Василь Бегей, Вайлдвуд	4.00
Д. Блоха, Ростерн	.50
Петро С. Соломон, Тутейд	1.00
С. Батенчук, Тиндал	1.00
Йосиф Свінко, Клівленд	2.00
А. Угрин, Клівленд	2.00
Вас. Макух, Вакс	1.00
Анна Дукін, Клівленд	3.00

НА МАШИНУ—

Іван Войтович, Н. Бетелфорд	1.00
Марія Рудик, Бостон	3.00

НАЗВИ ДЕЯКИХ КРАЇН АМЕРИКАНСЬКОГО КОНТИНЕНТУ

Назва "Бразилія" походить від слова "пав бразіл", яка означає червоне мов жар дерево, що росте на півночі тієї країни.

Назва "Аргентина" походить від ріки Ріо де Плата (срібна ріка)—латинське слово "аргентум" означає срібло.

"Болівія" взяла собі назву від славного полководця Симона Болівара, який виборов волю для еспанських колоній в Південній Америці.

Республіка "Чіле" має назву від казкової рослини, яка нібито під подувом вітру видає звуки "тчіл-лі". Це зілля мало б рости на півдні тієї країни.

"Уругвай" взяв собі ім'я від індійського слова "уру", яка означає птицю і слова "гвай"—хвіст.

"Парагвай" також має індійську назву—"пара" значить ріка, і "гвасу"—велика. Слово "гвасу" змінилося на "гвай".

Республіка "Перу" дістала назву від імени індійського вождя "Піру". Завойовники думали, що це назва тієї країни і так її назвали.

ДІ НАШОЇ ЦЕРКВИ В ГАЛИЧИНІ

Одна зі статтей київської "Літературної Газети" з 5. лютого ц.р. не залишає навіть найменшого сумніву, що в Галичині існує підпільна українська католицька Церква.

Згадана стаття, автором якої є Юрій Мельничук, передрукована з львівської "Вільної України" доносить, отже іменно доносить, що в Галичині існують мандрівні українські католицькі священики, які хрестять, і, як пише автор-доношчик, "перехрещують дітей, дають церковні шлюби, печатують гроби померлих. У приватних хатах збираються діти на навчання релігії...". "Збаламучені школярі,—як доносить автор, приступають до Св. Причастя і навіть фотографуються з цього приводу".

Далі є донос про те, що населення підписує масово збірні прохання до місцевої і республіканської влади, в яких домагається "возстановлення" українських католицьких церков і дозволу українським католицьким священикам відправляти всі Богослуження в тих церквах.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ВАЖНЕ

Оголошення

Подаємо до відома всім нашим Читачам, що вже появився молитовник "З НАМИ БОГ". Це вже четверте видання.

Молитовник має літургійні тексти взяті з нового римського служебника. Перед текстом Служби Божої є доволі обширне вияснення Божественної Літургії та значення обрядів-церемоній.

Мова справлена й літературна. Тексти прикрашені новими гарними клішами...

Отож спішіться й негайно замовляйте їх. Молитовник оправлений у полотно: $3.00.

Вишліть ще сьогодні своє замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За помічю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Європі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхне добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

Нові Книжки

"ПІСНЯ ПРО ВЕРНАДЕТУ"
Фр. Верфель
Переклад на українську мову
Григорія Голіяна
528 сторін
В твердій оправі—Ціна $4.00
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Вже вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ЧЕТВЕРТЕ ВИДАННЯ — 512 СТОРІН ДРУКУ
НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ, ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ
ЦІНА $3.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 3. ЙОРКТОН, САСК. Березень, 1957

Розп'яття—це жахлива кара смерти

РОЗПИНАННЯ цебто прибивання до хреста засудженого на кару смерти, щоб він помалу і серед невисказаних мук умирав, було поганським, а не жидівським родом кари. Від розп'яття належить відріжнити повішення чи прибиття на паль, про що говорить закон Мойсея (Дт. 21, 21); згідно з постановами цього закону мертве тіло щойно укаменованого або мечем убитого в деяких випадках прив'язувано чи прибивано на паль і воно висіло аж до вечора, щоб цією жорстокою карою відстрашувати інших від злочинів.

Кара розпинання на хресті була першзавсе уживана в Персії (нпр. тиран із Самосу, Полікрат, був розп'ятий), але знана вона була теж Єгиптянам, Індійцям, Фенікійцям і Скитам. Греки знали її, але мабуть не уживали її в себе. Однак Олександер Вел. по здобутті Тиру казав розп'яти 2,000 мешканців. Знали її і Картагінці, звідки перейшла до Римлян і вони стали її уживати від 3-го століття перед Христом. Ціцерон уважає розп'яття на хресті найжахливішою і найганебнішою смертною карою. Нею звичайно карано людей найнижчих суспільних верств і невільників за якісь великі злочини, дальше дезертирів в часі війни, грабіжників і переможених повстанців. В часі повстань невільників в Сицилії і в війні Спартака карано полонених невільників розп'яттям на хресті; славний шлях "Вія Аппія" був тоді наїжемний шістьма тисячами хрестів з розп'ятими на них полоненими.

Це була така страшна й ганебна кара, що римських горожан нею не карано, хоч траплялися винятки і тут, особливо за часів цісарства.

Місце страчення, так за жидівським, як і римським звичаєм, знаходилося звичайно поза містом на якомусь горбку чи при пуб-

личній дорозі, щоб якнайбільше людей могли цей страшний рід смертної кари бачити. Засуджені на розп'яття злочинці самі мусіли нести свій хрест на місце страчення.

Тому й Спаситель, Ісус Христос, засуджений на цю ганебну кару, теж мусів нести Свій хрест на Голгофу. Чи ніс Він цілий хрест, чи тільки поперечне рам'я його, це справа, якої екзегети досьогодні не вияснили якслід, хоч слова евангелиста Йоана: "І несучи свій хрест, (Ісус) прийшов на місце лобне..." вказують виразно, що Христос ніс цілий хрест, а не саму тільки його поперечку, як це було часто в Римлян. Зрештою Римляни до тієї хресної поперечки прив'язували звичайно рамена засудженого, а в Христа цього не було. Видно це з тієї обставини, що римські вояки, які супроводили сумний похід на Голгофу, бачучи, що Христос під тягарем христа готов життя скінчити, вложили Його хрест на Симона Киренейського.

Вигляд і величина хреста Христового

З-поміж різнородних видів хреста тільки два можуть бути взяті до уваги: трираменний (а радше трикінцевий) у формі букви **Т** (по латині "крукс коммісса") і чотираменний † ("крукс іммісса"). Спираючись на висказах Св. Отців Церкви, церковних письменників (Св. Юстин і Іриней, дальше Тертуліян, Св. Августин і Єронім та інші), треба прийняти цю останню форму хреста, як хрест Христовий. За чотирираменним хрестом промовляє і ця обставина, що на ньому була прибита таблиця з написом Христової провини.

Щодо висоти хреста, то в Римлян були хрести назагал низькі, бо тіла померлих на них засуджених висіли звичайно довго і служили за корм диким звірятам, напр. християни в амфітеатрі. Одначе в Палестині мертвого тіла розп'ятих не розтягали ні звірята, ні хижі птахи, бо, згідно з Мойсеєвом законом, воно ще перед заходом сонця мусіло бути зняте з хреста. На основі Св. Євангелії Христовий хрест мусів бути високий, багато вищий ніж хрест уживаний римлянами. Св. Євангелист Йоан (19, 29) каже, що на слова Христові "Жажду", вояк замочив губку в оцті і "настромивши (її) на іссоп", підніс її до Його уст. Видно, що Христос висів високо, коли вояк рукою не міг досягнути Його голови. Било (прут) іссопа є звичайно на один метер довге. Тому треба прийняти, що ноги Христові знаходились бодай один метер над землею. Якщо ж це була тростина, а не іссоп, як про це говорять два інші Євангелисти, Матей і Марко, то Спаситель висів на хресті ще вище.

Коли візьмемо під увагу, що Христос був високий на один метер і 80 центиметрів, то хрест Його був довгий на 4 метри і зносився понад 3 метри над землею. Також слова Св. Еванг. Йоана —бути піднятим, піднесеним— (Йо. 3, 14; 8, 28; 12, 32) вказують на більшу—як звичайно—високу хреста.

Такий великий та ок. 100 кг тяжкий хрест ніс Христос якийсь час на правім плечі і—хоч Євангелисти про це не згадують—мусів під його тягарем падати, інакше жовніри не були б змусили Симона Киренейського помогти йому цей хрест нести.

Як розпинано?

Техніка розпинання була в Римлян досконало вироблена. Йшло про те, щоб засудженому спричинити якнайбільші терпіння, які мали тривати якнайдовше. Про спосіб розпинання нещасних засуджених у Римлян згадують у своїх творах старовинні римські письменники і на тій основі письменники новітніх часів стараються відтворити цей просто диявольський спосіб жахливого мучення.

Перед розп'яттям засудженого звичайно бичовано. Те робив Олександер Вел., Антіох Епіфан, Картаґінці, а в Римлян було воно правилом. Після того засуджений, якщо у нього була ще якась сила, мусів сам нести хрест на місце страчення. Латинські письменники здебільша подають, що засуджений ніс звичайно тільки поперечне рам'я хреста ("патібулюм"), до якого був прив'язаний або його рамена були вже прибиті цвяхами так, що, прийшовши на місце страчення, цю поперечку з прибитими руками засудженого піднімали угору і прибивали до повздовжного рамени ("стіпес"), що вже було вкопане в землю. Після того, як засуджений уже висів на хресті, прибивали або тільки прив'язували до хреста і його ноги.

Таке прибиття до хреста чоловіка, що довший час мусів висіти на своїх м'язах (мускулах), нарушувало правильне діяння цілої нервової системи, спричинювало невисказані болі і мусіло кінчитися повільною і жахливою смертю. Тому вмирали майже правильно всі прибиті на хресті, навіть коли їх скоро із нього знято.

(Наша Мета).

ЛЬОДОВИКИ

КОЛИСЬ було небезпечно кораблям плавати по морях і океанах, бо на весні вони бувають засіяні льодовиками цебто більшими чи меншими льодовими горами, об які корабель може легко розбитися. 14. квітня 1912 р. розбився славний корабель **Титанік,** вдаривши об льодовик. 1,500 осіб згинуло в цій найбільшій морській катастрофі.

Льодовики творяться на півночі зо снігу та дощів. Щороку около 7,500 льодовиків вирушають у подорож по морях і океанах. Деякі з них мають 400 або 600 стіп височини. Пливуть звичайно 2 милі на день. Часом сильний вітер жене їх 40 миль на день. Тільки ⅛ часть льодовика вистає понад воду. Решта схована під водою. Часом ⅓ льодовика підноситься понад поверхню води.

Льодовики дуже небезпечні в мряці чи в часі дощу. Годі бачити їх на 200 ярдів. В погідний день можна зауважити їх на 10 чи 20 миль.

В 1914 р. Америка створила водну контролю над океаном. Ця контроля слідить за рухом льодовиків, подає вказівки кораблям і перестерігає перед льодовиками. Від 1914 р. ніякий корабель не розбився об льодовик.

Кораблі різних народів платять контрольній комісії за її послуги.

Зріст покликань

(Життя Св. Альфонса)

МОНАШИЙ Чин це духова деревина. Якщо він призначений для праці між всіма народами подібно як Чин Пресвятого Ізбавителя, то його можна сміло порівняти зо всесвітним деревом. Кожен чернець це листок на цій всеземній деревині та живуча її частка. Надприродні соки Божої ласки проходять крізь неї та чинять її плодючою в добрі діла, апостолят і геройські почини.

Так як дерево відновляється в своїх частинах, так і Чин мусить постійно відновлятися, щоб бути завжди живучим і сильним. Свіжі покликання невпинно відновляють живучість Чинів. Без покликань навіть найсильніші чернечі громади костеніють і завмирають.

Папське одобрення Чину Пресв. Ізбавителя надало йому свіжої живучости та скріпило його притягальну силу в очах громадянства. Отак одобрення Чину Христовим Намісником започаткувало в ньому добу потужнього зросту й небувалого розвою.

Альфонс писав 28 січня 1750 р.: "Слава Богу, маємо стільки постулянтів (зголошень до Чину), що більше негодні прийняти". Вкоротці число членів подвоїлося, бо юнаки бачили, що Чин стоїть на твердих основах, яких негоден зрушити королівський регалізм. Почуття забезпечення Чину перед шиканами королівських міністрів і запевнене його існування стали магнетом для численних юнаків, які бажали присвятити Богові свої сили та життя. Навіть Матвій Мірабольо, князь Кастеллянети, благав Святого прийняти його до Чину, але Альфонс, хоч похвалив його замір, відмовився прийняти його.

Згромадження о. Мандаріні знову забажало злучитися з Чином Альфонса та перейти під його повну юриздикцію, признаючи його за канонічного архимандрита чотирьох монастирів, якими дотіль правив о. Мандаріні. Дон Єронім Манфреді, заступник о. Мандаріні, провадив переговори в справі злуки обидвох Чинів. Альфонс рішуче відмовився. Тоді дон Єронім попрохав Альфонса прийняти бодай його самого та його небожів, що були там членами. Альфонс відкинув його прохання, заявляючи: "Якщо прийму їх, то завалиться Чин (о. Мандаріні), бо вони є його стоянами". Це була остання спроба направити розрив між двома Чинами доконаний у Скалі в 1733 р. (Див. 78 ст.).

Кандидати постійно зголошувалися до Чину. Згаданий абат Мускарі, ексвасиліянський чернець, був вченою людиною. Разом із абатом вступив диякон **Йосип де Роза,** але дороку покинув Чин, бо був хворий. Проте все життя залишився приятелем Альфонсових членів. По рукоположенні був парохом у сусідній Ночері, поки в 1775 р. не став єпископом маленької епархії Полікастро, яка начисляла всього 300 вірних.

Новик **Михайло Вольпічелліі** був сотрудником при церкві Св. Кателіни в Римі. **Андрій Стріна** був піддияконом із Кастеллямаре.

Імена інших кандидатів такі: Каєтан Спера (семінарист), Микола де Анджеліс і Йосип Пікарді.

Ці юнаки зайшли до монастиря ОО. Редемптористів у Чорані. Зобачили побожність і скромність тамтешніх новиків і самі забажали стати членами. Альфонсів вплив на юнаків був першорядною причиною їхнього подиву для Чину.

Христин Карбоне, літ 26, був негідним священиком. Марне його побожна сестра молилася за його навернення. Безуспішно єпископ Ночери намагався опам'ятати заблуканого "пастиря" Христових овець. Христин насміхався з пекла. Звав "святцями" Альфонса та його товаришів. Кепкував з побожних приятелів. Всетаки погодився відвідати з товаришами монастир Отців у Чорані, бо один з його приятелів так сильно натискав, що Христин не потрапив відмовитися. Ось як сам представляє своє навернення:

"Я був рішений по відбутих реколекціях (у Чорані) вернутися до давнього життя, але Бог притягає до Себе ласкою й **тих, що опираються йому.** Я мав щастя слухати, як проповідав Альфонс. В часі проповіді про страшний суд, Господь милосердно змягшив моє серце. Я пішов до сповіді. По молитві до Божої Матері я рішився змінити життя".

Переміна упалого була щира та повна. В 1749 р. Христин вступив до Чину та пів століття провадив ревне апостольське життя, працюючи на місіях.

Кармен Піконе, піддиякон з Авелліно, почув у собі поклик Божий, як відбував у Чорані духовні вправи (реколекції). Проповідь Альфонса про Розпятого Спасителя надзвичайно зворушила слухачів. Кармин згадує про неї:

"Проповідь про Страсті Ісуса Христа так сильно зворушила нас, що ми ревно заплакали перед великим хрестом, який висів у каплиці. Наш плач і зітхання було чути аж на двір".

Дон Франциск Буонапане, літ 41, був парохом на острові Ісхія біля Неаполю. Зразу не долюблював Чину, але раз на прохання приятелів загостив на кілька днів до Чорані. Монаша карність, скупчення членів і Божа ласка так сильно вплинули на нього, що рішився стати членом Чину. Тридцять літ свято прожив як ревний і трудолюбний Редемптористи.

9. Два надзвичайні новики

Всі членці покликані до вищої досконалости ніж світські люди, але й між членцями не всі доходять до геройської святости. Кожен Чин має своїх героїв, що чеснотами двигнулися понад сіру буденщину щоденного монастирського життя та стали взором досконалости для своїх співбратів. Між такими молодими членцями за життя Альфонса був хорист Домінік Блязуччі та братпомічник Герард Маєлля.

Домінік Блязуччі був дуже побожним і здібним юнаком. Уродився в Руво в Люканії в 1732 р. цебто тоді, коли Альфонс у Скалі започаткував свій Чин.

Як тільки дитя побачило світ, зложило руки навхрест на грудях і гейби промовило: "Ось приходжу, Боже, щоб чинити Твою волю!" (Євр. 10, 9). Приявна інфірмерка закликала: "Щаслива мати, що має такого гарного та святого сина!"

Дійсно його прегарна душа ніколи не притемнилася брудом

гріха, бо його невинне серце знало тільки одну любов. Він сердешно любив Ісуса та Пресвяту Богородицю. Ісуса любив, бо сподівався стати Його священиком. Пречисту ж Діву почитав, бо вона була ніжною Матір'ю для його запальної душі. Нераз говорив у запалі: "Я бажав би так любити Пресвяту Богородицю, як любить її Пресвята Трійця".

Чесноти перевищали його умові здібності. Покінчивши елементарну школу, Домінік почав учитися богослов'я та канонічного права під проводом свого вуйка священика. Не довелося покінчити студій, бо Господь покликав його до Чину Пресв. Ізбавителя. Домінік був захоплений працею Отців у часі місій. Відвідав о. Андрія Вілляні та виявив бажання вступити до Чину. Місіонер поглянув на слабосильного юнака та заявив, що йому було б тяжко нести тягар монашої карности й місіонерського життя, але запалений ревністю Домінік закликав, що Господь подасть йому силу все виконати.

Здивований о. Вілляні уступив і погодився прийняти його до Чину, ба й при відїзді з місії забрав з собою до Чорані, де слабовитий Домінік стався взірцем чеснот для своїх товаришів-новиків.

Ревний чернець прожив тільки три роки в Чині, але геройське життя довело його до вершин чернечої досконалости.

Ще більше прославив і досіль прославляє Чин ОО. Редемптористів покірний Брат-Помічник, ГЕРАРД МАЄЛЛЯ, модерний чудотворець, про якого слава лунає по всьому світу.

Герард народився 6 квітня 1726 р. у селі Муро Люкано, син Домініка Маелля та Венедикти Христини Галелля. Батько був кравцем. Герард мав три сестри.

Берруті, біограф Герарда, твердить, що він був "святий від дитинства". Змалку його серце рвалося до Бога. Все, що заторкувало Бога, очаровувало його ніжну душу.

Отець Кафаро проповідав місію в сільці Ріонеро. Герард удався на місію. Слухаючи проповідей, рішився стати ченцем Чину Пресв. Ізбавителя. Мати спротивилася його рішенню, бо по смерті батька Герард був гейби її підпорою. Побоюючись, щоб Герард не втік із місіонерями, мати замкнула його в кімнаті. Одна з сестер змилосердилася над його плачем і благаннями та подала йому шнурок. Герард спустився крізь вікно, дігнав місіонерів і так гаряче благав прийняти його до Чину, що отець Кафаро згодився на його прохання.

Герард не попрощався з рідною матір'ю. Полишив їй тільки карточку зо словами: "Прощай, ненько, іду від тебе, бо хочу бути святий".

17 травня 1749 р. Герард прибув до Ілічето, де тоді був новіціят. Був змучений і вичерпаний. Його слабовите здоров'я відемно вразило ігумена отця д'Антоніо. Зрештою в поручаючім листі о. Кафаро попередив ігумена, кажучи: "Посилаю Вам ще одного Брата, який буде безкорисний, як іде про фізичну працю, бо його здоров'я дуже слабеньке. Але я негоден був відмовити, бо він дуже благав. Я прийняв його ради його чеснот".

Прийняття до Чину сповнило серце Герарда небувалою радістю. Почувався гейби в небі. Пророцтво о. Кафаро зовсім не

виправдалося. Слабовитий Герард багато працював. По смерті треба було поділити його працю між шістьох Братів.

За вірність ласці Господь наділив Герарда ясновидючістю. Він бачив людські серця та вичитував у них таємниці затаювані навіть у сповіді. Лічив хворих, навертав закам'янілих грішників і провадив їх до отців, щоб відбули добру і скрушену сповідь.

Навіть дияволи лякалися та слухали його. Раз Герард заблудив у лісі, вертаючись до монастиря. З'явився диявол і закликав: "Тепер ти вже мій!" Святий не злякався. Наказав дияволові в ім'я Пресвятої Трійці випровадити його з ліса. Диявол послухав. Узяв осла за вудила та провів Святого на дорогу.

За численні чуда вже за життя люди звали Герарда "Чудотворцем". Господь подав йому особливіший дар помагати вагітним і неплідним жінкам. По всьому світі жінки моляться до нього й він вислухує їх. Зараз по всьому світу поширився рух, щоб проголосити Герарда покровителем матерей.

Христос прославив Свого вірного слугу по його смерті автентичною заявою Церкви. Христовий Намісник, Св. Пій X, проголосив його **Святим** 11 грудня 1904 р.

10. Одобрення Чину Сестер Редемптористок

Отримавши папську апробату для власного Чину, Альфонс зайнявся Чином-Згромадженням Сестер Редемптористок, що його оснував рік скоріше ніж зорганізував власний. Цей Чин був дуже дорогий його серцю, бо духом сильно наближився до Чину ОО. Редемптористів. Об'явлення Сестри Марії Кростарози стали основою його правил.

Вже в 1743 р., як епископом Скалі став Власій Кяреллі, побожні черниці задумали отримати папське одобрення для Згромадження, в якому почало ширитися помітне замішання через те, що деякі членкині пропагували привернення давніх візитських Правил. Папська апробата була б поклала край їхнім махінаціям і привернула лад у монастирі.

Черниці зладили прохання до Святішого Вітця, благаючи його затвердити їхній Чин. Єпископ Кяреллі потвердив прохання, заявляючи, що черниці зберігають те саме правило, що Соборова Конґреґація затвердила для Ченців Редемптористів. Подання пішло до Риму і 24 січня 1750 р. Соборова Конґреґація повірила цілу справу кард. Бісоцці.

Монаша громада в Скалі складалася з 23 хористок і 7 ляїчок. Всі вони проживали в молитві та праці, жертвуючись за спасіння найбільше опущених душ. Отак допомагали Отцям у місіонерській праці.

Водночас Альфонс написав до короля Карла в Неаполі, прохаючи його заступитися за Черницями перед Святішим Вітцем, бо черниці з'єднують його народові безчисленні Божі благословення своїми вмертвленнями, покутами і святим життям.

Соборова Конґреґація видала прихильний Черницям осуд. 8 червня 1750 р. Папа Венедикт XIV потвердив його й одобрив Чин-Згромадження Редемптористок. Папське бреве наложило повну клявзуру та зобов'язало черниць наслідувати Спасителя, вправляючись у дванадцятьох чеснотах.

Отак Господь поблагословив зусилля настоятельки Марії Рафаїли, яка за порадою Альфонса була вислала прохання до Святішої Столиці.

Звістка про апробату сповнила радістю серця побожних черниць і їх основника Альфонса.

З того часу Згромадження Редемптористок поширилося по всьому світі. Сьогодні начисляє 800 монахинь, що проживають у 27 монастирях, провадячи чисто контемплятивне життя.

11. Студії в Чині ОО. Редемптористів

Альфонс звернув особливішу увагу на клериків, які підготовлялися до майбутньої місіонерської праці. Вимагав від них, щоб увесь час присвятили "Богові та студіям", бо місіонер має бути провідником душ, їх дорадником і лікарем їхніх недуг.

Часто повторяв своїм ченцям оце гасло: "Нехай нас буде мало, але мусимо бути святі!" Попри студії клерики мали плекати та закріпляти в собі духовне життя, без якого місіонер не зробить для Бога та душ нічого доброго.

Професори мали користуватися в викладах здебільша латинською мовою, бо така була виразна воля Св. Основника:

"Нехай першзавсе завчають латинську мову, без якої не зможуть опанувати інших наук!"

Молитва та праця це ядро монашої досконалости в Чині ОО. Редемптористів. Кожен Редемпторист мусить засвоїти собі все те, що потрібне до належного виконання свого уряду. Тільки тоді зможе числити на Божу поміч, якої не забракне тим, що належно використали Богом дані таланти.

12. Смерть отця Спортеллі

Ревність Альфонса та його товаришів і добре ім'я його Чину стали притягальною силою для численних юнаків. Один із новиків, семінарист Микола Гроссі, виразно заявив, що саме Альфонсові завдячував ласку покликання, як у часі місії в Чорані вислухав його палку проповідь про щастя в небі, вічне прокляття та могутнє заступництво Пресвятої Богородиці.

Оці юнаки займали опорожнені місця на місійному полі, бо давні ветерани помалу відходили по нагороду до Христа Спасителя. Смерть отця Цезаря СПОРТЕЛЛІ сповнила глибоким смутком серце Альфонса.

Цей відважний і невтомний місіонер був частинно спараліжований від 1746 р. Спокійно й усміхнено прийняв хворобу. Альфонс післав його лікуватися на прегарний острів Ісхію біля Неаполю. Болі та страждання не лякали його, бо бачив у них знаменитий засіб, щоб відпокутувати минулі прогріхи та вподібнитися до розп'ятого Спасителя. Ось що писав про хворобу:

"Треба плисти в човні хреста, щоб стати святим. Не слід зневірюватися, що допливемо до пристані. Пресв. Богородиця це наша провідниця. Ласкаві вітри, що віють із кивота Пресв. Евхаристії, помагають щасливо плисти".

Від зими 1749 р. до самої смерти рішуче й енергійно приготовлявся до смерти, повторяючи слова Св. Павла: "Добрим змагом я змагався, біг закінчив, віру зберіг. На останок призначається мені вінок праведности, що того дня Господь, справедливий Суддя дасть мені, і не тільки мені, але й усім, що полюбили Його прихід". (2 Тим. 4, 7-8).

Спортеллі був взірцевим монахом. Зрікся адвокатської кар'єри та вступив до монастиря тоді, коли навіть не було певности, чи зможе стати священиком. Сам писав про це еп. Фалької 29 січня 1735 р. перед зложенням монаших обітів:

"Чин потребує професора. Може там придамся..., бо не маю здібностей починати великі речі. Не бажаю теж брати на себе великих відповідальностей, бо чую до них відразу. Проте додаю, що при Божій помочі радо чинитиму те, що послух наложить на мене".

Прочекавши чотири роки, став священиком і одним із найкращих провідників Чину. Був предсідником першої капітули Чину, генеральним дорадником і основником двох монастирів у Пагані та Матердоміні.

Всі шанували його за невтомну працьовитість і святість. **Зодягніться Господом Ісусом Христом!** було гаслом його духовости. (Рим. 13, 14).

Багато душ запровадив до християнської досконалости. Вмів коротко висловлювати важні правди, от хочаб: "Диявол більше лякається одної святої душі ніж численних інших, що не є святі".

Ні хвороба, ні труднощі не зупиняли його в праці для Божої слави та спасіння душ. Помер 19 квітня 1750 р. По чотирьох місяцях відкрито його гріб. Тіло було свіже та незіпсоване. Сливе чотири роки по смерті перенесено тлінні останки до іншого гробу. Знову завважили, що тіло було гнучке та незіпсуте. Хтось шпилькою проколов його. Свіжа кров бризнула з тіла. В 1899 р. Церква надала йому титул "Преподобний". Це перший ступінь до офіційної канонізації.

КОЛИ СТАЄМОСЯ ГІРШІ?

Як віра католицька підупадає в нас засвоєнням фальшивих теорій про багатство, перепинення народин, законність розводів і нехтування смертю.

Як живемо тільки для себе та власної користи, забуваючи про Бога та про свого ближнього, про якого маємо дбати немов про себе самих.

Як сумління не дає нам спокою, бо переступаємо Божі чи церковні заповіді, а ми не каємося за свої гріхи та не миримося зо своїм Творцем у сповіді.

Як наша пам'ять забруджена поганими, грішними споминами минулого, що треба б очистити щирою покутою, жалем і поправою життя, а ми не чиним цього.

Як ціль нашого життя зводиться до призбирання гроша, забаганок, гулянок, немов мали б ми вічно проживати на цій землі, занедбуючи душу та вічне спасіння.

Неавтокефальна Автокефалія

о. Мих. Щудло ЧНІ.

І. Автокефалія, незалежність, рівноправність—це слова, що неодному дуже подобаються та розбуджують уяву несвідомих і незрячих християн. Лихо у тому, що **ніодна автокефальна Церква не є дійсно автокефальною та незалежною. Зірвавши лучність з Римом, всі вони підпадають під владу світської влади та стають рабинями змінної політики дочасних володарів. Коли ж нема володаря, тоді народ править Церквою та ерархією**... Ось тут і дивовижа. Христос установив ерархію, щоб вона рядила народом, а тут нарід автокефальних церков рядить своєю ерархією та мішається в церковні справи...

Грецька Церква, відірвавшись від Папи, попала в повну залежність від гордих і не дуже скрупулятних імператорів. Володарі назначували грецьких патріярхів і скидали їх. По упадку грецького цісарства в 1453 р. перейняли їх владу турецькі султани, що продавали патріяршу гідність тому, хто найбільше заплатив.

Російська Церква мала пишний Синод, що мав рядити Церквою, але сам синод пробував під контролею оберпрокуратора, що був оком царя та мав право наказувати синодові, як йому подобалося. Цар Петро І був навіть зніс уряд патріярха і установив синод, щоб легше наказувати православній Церкві в своїй державі. Російська Церква не мала патріярха аж до приходу большевиків, бо аж тоді відновлено гідність патріярха.

В інших державах автокефальні Церкви залежать від міністра освіти та культів, який може бути масоном, як це трапилося болгарській Церкві. В сьогоднішніх часах російська Церква залежить від комуністичного міністра большевика, явного безбожника та ворога всякого християнства.

Бувши залежною від держави, автокефальна Церква так довго звичайно триває, як довго триває держава. З упадком держави звичайно падає й автокефальна Церква, бо не має світської опори й оборони.

Дальша слабав сторінка автокефальної української Церкви це народоправство, цебто активна участь вірних в управі Церквою. Найвищу владу виконує синод, зложений із клеру та світських людей. До синоду належать релігійні й адміністраційні справи.

Народоправство Церквою не є канонічне, бо Христовою Церквою мають рядити єпископи та священики, яким Христос сказав: "Ідіть, навчайте всі народи!" (Мат. 28, 19). Не всі православні автокефалії погоджуються з українськими автокефалістами, як іде про участь світських осіб ув управі Церкви. Сербський правник Мілаш каже, що були різні синоди православних, зложені з білого та чорного духовенства, але світські люди не були допущені брати в них участь. Єдиний виняток зроблено для світських, як ішло про управу церковних дібр; тут уже був особливіший комітет при синоді, що складався з духовних і світських осіб.

Народоправство не має вартости, бо що з того, що нарід на сходинах голосує, рішає, коли міністер освіти має право затвердити або відкинути ці рішення? Народоправство не має жадної основи в історії християнської Церкви, бо ж рядити Церквою належить до ерархії, а не до простолюддя. Єпископи підписували рішення та видавали їх. Нарід мав прийняти рішення своєї ерархії. Знаємо з історії, що безмежні маси народу ждали надворі, як єпископи осуджували єресь Несторія. Коли ж єпископи осудили єретика та повідомили про це вірних, то небувале одушевлення обхопило нарід, що став радісними окликами прославляти Богородицю.

Навіть наш православний історик, який у своїх поглядах на українську католицьку Церкву сліпо слідує за наклепами московських істориків, признає, що "церква руська правиться проти природи: не клер править народом, а народ клером".

Народоправство накоїло немало лиха українському народові, бо воно розбило велику ідею поєднання всіх українців в одній католицькій Церкві, яка була б захистила нас від впливу москалів і поляків. Наш митрополит Рутський був піддав гадку злуки української католицької та православної Церкви під новим митрополитом Петром Могилою, що мав перейти під юриздикцію Папи та стати патріярхом України. Нажаль, ставропигійське Братство та підбунтоване козацтво перепинили злуку двох Церков, що була б поставила наш нарід і Церкву на шлях небувалого розквіту та слави. Козаки спротивилися унії з Римом, але не противилися москалям, як вони дощенту руйнували Січ, бо православний духівник казав, що не годиться стріляти на солдатів православної цариці Катерини! Козацтво послухало, дозволяючи нахабним москалям зруйнувати Січ, символ і пам'ятник нашої бувальщини.

Народоправство було так роззухвалилося в українській православній Церкві та чинило таке замішання, **що сам Петро Могила, православний київський митрополит, мусів скасувати його.**

Правда, царгородські патріярхи часом допускали до церковних справ світських людей в Україні, щоб параліжувати діяльність єпископів, **хоч згадані патріярхи не дозволили в себе вдома світським грекам мішатися в церковні справи грецької Церкви.**

Касіян Сакович, ректор київської школи, описує народоправність ось так: "Живучи в люблинськім братстві, надивився я, як якінебудь хлопи-квасники, кошмарі видають попові ризи, апарати, хрести, евангелія, самі носять їх в олтар, своїми нечистими руками дотикаються речей, на які вони й дивитися негідні, а коли хто їм робив з цього приводу вказівки, не тільки не бачив у них поправи, але й ще накликав на себе їх гнів. Дивна річ, повіряють братчики своїм духовним совість, а апаратів, хрестів, евангелія повірити не можуть!"

Митрополит Рутський скаржиться на цю народоправність, нечувану в історії християнської Церкви аж до часів протестантизму: "Простим людям у братствах дали (патріярхи) ніде нечувану в дійсності епископську владу й довели до колотнечі та розливу крови".

А вже зовсім непристойне воно закликати жінок на синоди та допускати їх до голосу в управі Церквою. Св. Павло виразно

зазначує, що жінки мають мовчати в Церкві та церковних справах: **"Нехай у церкві ваші жінки мовчать. Бо їм не дозволено говорити!"** (І Кор. 14, 34).

Народоправство немилосердно мститься на самих його авторах. Сам основник української автокефалії, отець Василь Липківський, сильно попікся на ньому, бо в 1927 р. те народоправство покликало його на суд і скинуло з престолу за те, що своєю поведінкою стягнув на церкву большевицьке переслідування!

Народоправство опісля довело липківську церкву до сварні та поділу на 32 автокефальні єпископії, поки всеукраїнський, церковний синод 28-29 січня 1930 р. не зліквідував української автокефальної Церкви в Україні.

II. ВИБОРНІСТЬ—це теж неабияка язва автокефалії, бо дає людям право вибирати собі священика, єпископа та митрополита.

Автокефалісти намагаються виправдати себе тим, що колись у християнській старовині деколи митрополити питалися народу, кого б бажав собі мати за єпископа в своїм місті, та вказаного народом кандидата висвячували в присутності народу.

Знаємо з історії, що нарід підбурюваний еретиками робив замішання, як єпископи вибирали нового єпископа. Ці замішання на Сході мусіли траплятися часто, бо 13-ий канон ляодикійського собору виключив нарід від участи в виборі єпископа правдоподібно тому, що нарід деяких міст бажав накинути єпископам свою волю, а не тільки виявити бажання, якого кандидата бажав би мати на нового єпископа, як це бувало подекуди в початках християнства, хоч це не була практика Церкви дозволяти народові мішатися до вибору єпископів, бо ж це справа дооколишніх єпископів.

Від ляодикійського собору, що відбувся в 370 р. в місті Ляодикеї, тільки визначніші громадяни даної провінції бували допускані до вибору нового єпископа. Цісар Юстиніян затвердив цей звичай: клер і примати мали вибирати трьох кандидатів на нового єпископа, а митрополит висвячував найгіднішого.

Ми не знаємо, чи український нарід взагалі мішався до вибору єпископів у початках християнства в Україні. Митр. Іларіона вибрали самі українські єпископи проти волі царгородського патріярха.

Згодом, уже під Польщею наш нарід мішався до вибору своїх єпископів більше, але згодом король попросту продавав наші єпископства тим, хто дав йому найбільше грошей або мав симпатію в королівській канцелярії. Розуміється, це дало нашій Церкві негідних єпископів і спричинило страшне зіпсуття та непорядок поміж нез'єдиненим духовенством.

Коли ж здорово думаючі українці для рятунку рідної Церкви задумали злучитися з Римом, щоб якийсь авторетит запанував у схаотизованій Церкві, то Іван Вишенський († 1620), герой нез'єдинення, закинув нашому з'єдиненому митрополитові Іпатієві Потієві, що він став єпископом без голосування народу та що спонукою його переходу до католицької Церкви був монархічний лад цієї ж Церкви, де прості шевці та кожемяки не мають голосу в управі Церквою.

Православний правник Вальсамон († 1169) ганить як незаконне вмішування народу в управу Церкви. Коли простий нарід зачне керувати в Церкві, тоді повстають партії, поділи, замішання та хаос, що не ведуть до Христа, а до диявола, бо Божий дух —це дух порядку та спокою, а не сварні та розладу.

III. САМОСВЯТСТВО—це одна з найбільше фатальних помилок і найрадикальніших єресей-новостей української автокефалії. Самосвятство це свячення єпископів священиками, як це сталося з Василем Липківським, якого "висвятили" священики та дияконі.

Такою нечуваною в історії Церкви новістю отець Василь Липківський, священик православний, став єпископом і головою української автокефальної Церкви 23 жовтня 1921 р. Кожен блуд і єресь мають своїх оборонців. Так і українські автокефалісти боронять своє самосвятство, одні київською традицією, другі апостольським звичаєм, інші покликуються на олександрійську практику.

Самосвятство не походить від апостолів, хоч самосвятці намагаються доказати важність самосвятства словами Св. Павла до Тимотея: **"Не занедбуй благодати, що тобі дана пророцтвами з положенням рук священства"** (І Тим. 4, 14). Мильний це доказ, бо Св. Павло, що був єпископом, сам святив Тимотея: **"Пригадую тобі, щоб ти розгрівав ласку Божу, що є в тобі положенням моїх рук"** (2 Тим. 1, 6). Павло святив, а приявні священики клали руки на нового єпископа, щоб виявити своє признання... Це не було свячення єпископа священиками, а тільки звичайна собі церемонія.

Відклик до **олександрійської практики** теж не годен врятувати автокефальних самосвятців зо скрутного положення неважности їхніх єпископських свячень, бо єпископська гідність перевищає гідність і владу священика. Як же священик годен дати вищу гідність другому, якої сам не має? Та ж Св. Єронім, на якого покликуються автокефальні самосвятці, виразно признає, що єпископство це щось більше ніж священство: "Що робить єпископ, вийнявши рукоположення, чого не робив би священик?"—пише Св. Єронім. Якщо б священики були те саме, що єпископи, то пощо б було кандидатам на єпископів удруге святитися?

Правда, деякі еретики, от як Арій у 4-у столітті, почали твердити, що між священиком і єпископом нема різниці. Проти Арія виступив Св. Епіфаній Кипрський (310-403), кажучи: "Єретик Арій каже, що єпископ і пресвітер це одне й те саме. Якже ж це можливе?... Як можна рукополагати пресвітерові, що не має права рукополагати? Або як можна називати пресвітера рівним єпископові?"

Коли б хтось іще сумнівався, то його сумнів мусить розбитися об 4-ий канон Нікейського Собору: "Єпископ повинен бути рукоположений властиво усіма єпископами провінції. Коли ж це тяжко зробити, то мусять зібратися принаймні три єпископи та за письменною згодою неприсутніх довершити рукоположення".

Свячення ж Клима Смолятича на київського митрополита не рятує автокефальних самосвятців, бо його святили 6 єпископів. Зрештою, митрополича гідність не змінює єпископської влади. Це радше почесть і право юриздикції над іншими єпископами.

Дехто боронить самосвятство конечністю: "Що ж мали чинити бідолахи, зібрані в Києві, коли жоден єпископ не хотів висвятити о. Василя Липківського?" Нам прикро, що між єпископами не знайшовся навіть один, що бажав би був послужити автокефалістам. Проте визволення від московського патріярха та неможливість дістати єпископа, щоб висвятив нового Владику, не доказують, що самосвятство важне та добре, бо ціль не виправдує недобрих чи неважних засобів.

Зрештою, була інша дорога, щоб відмежити Україну від московського патріярха. Яка? Злука з католицькою Церквою. Тоді українці були б дістали стільки важно висвячених єпископів, скільки була треба. Зрештою, сам Дмитро Донцов у 1918 р. піддавав думку, щоб Україна стала католицька й так відмежилася раз на завжди від Москви. Чому ж не було піти панам делегатам цією дорогою? Та ж покійний Митр. А. Шептицький, за згодою Святішої Столиці, був навіть заснував апостольський вікаріят на всю Україну та іменував Впр. о. М. Цегельського першим апостольським вікарієм. Отець вікарій позакладав українсько-католицькі церкви в Києві, Одесі, Полтаві, Катеринославі... У нашій католицькій церкві в Києві перша проповідь була по-українськи, бо до того часу все говорилось по церквах по-російськи.

Отак через самосвятство отця Липківського та свячених ним "єпископів" і "священиків" повстав обман незрячих наших братів. Як такий єпископ не є правдивим єпископом, то висвячені ним священики не є дійсними священиками, тому й нема в обслуговуваних ними церквах ні правдивої Сл. Божої, ні сповіді, ні Св. Причастя... Бідні люди, що мають таких "священиків"! Іде тут про священиків, що їх святив владика Іван Теодорович перед своєю пересвятою в 1949 р.

Дай Боже, щоб наші браття православні нарешті зрозуміли, що єдина дорога до ладу та порядку це поворот до єдиної католицької тобто правдивої православної Церкви, яка існувала за Володимира Великого, Ярослава Мудрого та їх наслідників... Ця православна Церква була в злуці зо Святішою Столицею, тому й порядок, лад і дисципліна панували в ній на славу Божу та на добро й спасіння нашого народу!

Приказки

За моє жито ще й мене било. (Невдячність).
Краще бідна кишеня ніж голова.
Біда й без дощу росте.—Біда—це великий учитель.
Біда й царських порогів не минає.
Біда сама не ходить, а десять за собою водить.
Від біди люди розумнішають, а від гаразду дуріють.
Всюди біда, тільки там добре, де нас нема.
Зачепи собі біду, то з нею не дійдеш до ладу.
Не клич біди до себе, вона сама трапить до тебе!
Не тішся чужою бідою, бо твоя ходить за тобою.
Батькове та матерне благословення з дна моря витягає.
Сам блудить, а других судить.—Три дні блуди, а дурня дороги не питай.

Отче, прости їм!..

М. Щ.

ЯОДИН із нечисленних українців, що проживають у штейті Вашинґтон. Ось подія, що вже довгі роки стоїть мені перед очима як невпинна пригадка Божої справедливости супроти тих, що ненавидять своїх братів, бо вони чорношкурі.

Моя фарма межує з посілостями Вальтера Керана, якого предки прибули до Америки десь у 17-му ст. Вальтер мав обширні плянтації бавовни та випасав худобу. Був великим багачем, зарозумілим бизнесменом і передовсім людиною свідомою своєї "білої крови". Не можна сказати, що ненавидів муринів або жорстоко поводився з ними. Всі його слуги були чорношкурі. Муринка куховарила в його обширнім домі. Муринка Берта була нянькою його улюбленої одиначки Галинки, яка зросла на її руках.

Вальтер був запеклим протестантом пресвитеріянином. Хоч у моїй присутности таїв пересуди проти католицької Церкви, всетаки з розмов можна було вичути страх, що колись його улюблена Америка стане католицькою країною й Папа займе Білий Дім у Вашинґтоні.

Слуги дрижали перед гнівом пана, бо Вальтер уважав муринів за "другорядні" Божі сотворіння й немилосердно карав за промахи. Лють повертала його в жорстокого тирана.

Дочка Галина була чепурною, вродливою та добродушною дівчиною. Всі любили її за добру вдачу та ласкаве серце. З кожним роком збільшалися її доброта, палкість і краса. Була побожною дитиною. Такою залишилася, як стала дорослою дівчиною. Нерідко заходила до нас і—можна б сказати—приятелювала з моєю Оксаною. В нашім домі позбулася протестантських пересудів проти католицької віри. Нераз обидві приятельки годинами читали катехизм і говорили про релігію.

Вальтер пристрасно любив одиначку, був гордий на її гарні прикмети та мріяв видати за багатого Дениса, сина банкира.

Батьки посвоєму любили дочку, яка сильно прив'язалася до няньки Берти. Берта та її чоловік Самуїл були добродушними муринами. Служили в Вальтера в страсі й трепеті. Він давав їм удержання та помешкання. Дім Берти стояв близько роскішного будинку, в якім проживав Вальтер із родиною.

Всі любили старого Самуїла за його добру вдачу. Білі та чор-

ні шанували його, бо в житті нікого не скривдив. Всім уступався з дороги, білим і чорним.

Галина мала 21 рік, як Вальтер найняв Криза, щоб займався конюшнею. Мав багато расових коней, якими любив хвалитися по ярмарках.

Криз визначався самопевністю і рішучістю. Був чемний, роботящий, рослий, кріпко збудований і пристійний. Вальтер звав його мурином, бо його давні предки були мурини.

Криз і Галина стрінулися в канцелярії. "Галино", промовив батько, "це наш новий конюшний, Криз. Розуміється на конях і худобі. Дійсний ковбой. Навчить тебе їздити верхом".

Галина мала по смерті батька перебрати заряд багатого господарства, плянтацій і худоби. Від першої стрічі дівчина стала подивляти ковбоя.

Берта й Самуїл перейшли до бідної хатини, бо Вальтер зазначив їх помешкання для Криза. Сусіди мурини злостилися на цю кривду, але Берта та Самуїл спокійно прийняли зміну. "Бог так хоче", промовив Самуїл, "нехай так буде; Господь наш, Ісус Христос, і такої хатини не мав"...

Життя в родині Вальтера поплило давнім руслом. Криз з'єднав собі довір'я пана чесністю, працею, самовідданістю. За добросердушність мурини та білі скоро полюбили його. Білі та чорні діти бігали за ним, кличучи: "Кризе, Кризе, навчи нас бути ковбоями! Ми любимо їздити на конях!"...

Галина часто бувала біля Криза. Пристійний і скромний юнак полонював дівчину солідною працею, щирістю та чесністю. Навіть Вальтер подивляв його, хоч усетаки вважав за мурина. Криз був смуглявий. Подобав більше на осмаленого сонцем мексиканця ніж чорношкурого мешканця розлогої Африки. Еспанські вельможі західньої частини Америки привезли його предків із Африки на роботу. Впродовж трьох століть рід Криза так вибілився, що на перший погляд годі було пізнати, що в його жилах пливе мурінська кров. Усетаки в очах гордого на свою "синю" кров Вальтера конюший був звичайним мурном, "другорядною" Божою дитиною, яка не має права мріяти про рівність із білими нащадками Адама.

Вся околиця знала про здібного конюшого. Фармарі та випасачі худоби приходили до нього за порадами та насліпо виконували подані вказівки. Галина тішилася, що білі люблять Криза... "Він дійсний джентелмен", виправдувала свій подив і прив'язання. Галинина мати завважила прив'язання дочки до конюшого, але вдавала, що не бачила нічого...

Колись Галина не дбала про сукенки. Тепер зачала скуповувати їх. Кожного дня надягала нову сукенку та старалася, щоб Криз бачив її. Довгими годинами пробувала на подвір'ю, ходила по фармі, заглядала до стайні, аби тільки бути біля нього.

Не було вечора, щоб Галина не спинила його, як виїжджав до поблизького містечка, і не перекинулася бодай декількома словами. Криз, бувши чемним, добродушно всміхався, як розставалися. Його ніжність і мужність розбуджували глибоке почування любови в серці невинної білої дівчини до чорного хлопця.

Вальтер завважив, що дочка надто прилипла до Криза, і почав

наставати, щоб вийшла заміж за багатого Дениса. Дівчина рум'яніла та зручно виминала відповідь. З її грудей добувалося глибоке зітхання: "Ісусе, поможи мені зробити добрий вибір!..."

Як батько силою хотів заручити її з Денисом, то Галина рішуче заявила: "Я ще неготова виходити заміж. Часу ще багато... Треба молитися й благати в Бога помочі, щоб не помилитися..."

Галина не була готова вийти заміж за Дениса, за те аж надто готова була стати дружиною Криза. Юнак бачив душевне страждання дівчини та намагався здушити в ній любов. "Галино", нераз урозумляв її, "пощо мучиш себе? Ти знаєш, що батьки ніколи не дозволять нам побратися. Ти біла ,а я мурин! Це така перешкода, якої не зможемо ніколи перемогти!"

На це заплакана Галина відказувала: "Хіба Бог не сотворив нас усіх? Невже ж існує різниця між Його дітьми? Чи Спаситель помер тільки за білих? Скажи мені, Кризе, чи не до того самого неба йдуть усі добрі люди?"

Криз безрадно здвигав плечима, признавав свою поразку, бо бачив, що дівчина мала повну рацію. Гласкав її буйні кучері, обтирав сльози з обличчя й інколи добродушним поцілунком у голову підтверджував своє співчуття для бідної білої дівчини. Тоді вона тулилася до його грудей, усміхалася крізь сльози й кликала: "Перед Богом усі раси рівні. Молімся, Кризе, і ласкавий Творець усіх рас поблагословить нашу любов".

Вальтер любив чванитися дочкою. Нераз говорив до приятелів: "Ох, що це за любе дитя! Галина така добра, як гарна!" Дійсно, гарна була Гилина. Знайомі звали її красунею, але вона не звертала надмірної уваги на похвали. "Що таке фізична краса?" —відказувала на підхлібства. "Золотий порох, та й тільки! Повіє холодний вітер смерти і не стане людської краси... Треба дбати про красу душі, над якою смерть не має нищительної влади"...

Був різдвяний час. Український католицький священик заїхав до нас і відправив Службу Божу для кількох родин. Я запросив отця до себе на обід. По обіді Галина відвідала Оксану і стрінула отця Михайла. Зразу біднятко змішалося, бо вперше зблизька стрінулася з католицьким священиком.

Тривога й непевність зникнули, як дівчина зобачила, що Христовий священик з усіма чемно говорив, оповідав про відвідини наших людей розкинених по розлогих західніх штейтах, ба й інколи сказав якийсь невинний жарт, від якого ціла родина сердешно реготалася.

Галина зразу мовчки слухала й згодом стала відповідати на питання священика. Згодом напруження зникло з її чола, бо відчула, що католицький священик не виявляв ніякого обурення, хоч я сказав, що наша сусідка протестантка.

Отець Михайло так благородно вплинув на Галину, що перед своїм відходом дівчина звернулася до нього: "Отче, хоч я некатоличка, всетаки бажала б поговорити з вами. Маю дуже важну справу".

Розмова тривала з годину. Галина представила справу плянованого подружжя. "Я люблю Криза", говорила несміливо. "Батьки напевно не погодяться. Що маю робити? Чи Бог поблаго-

словив би подружжя, якщо б ми потайки звінчалися без дозволу батьків?"

Священик бачив, що дівчина щиро шукала поради, бо була богобійна та лякалася образити Бога. "Христова Церква", промовив, "не зважає на расу, бо каже Св. Петро: **"Бог не дивиться на особу, але в кожнім народі приємний Йому, хто боїться Його та чинить правду"** (Дії: 10, 35). В Божих очах усі раси рівні. Творець не дивиться на шкуру людини, а на серце".

"То я можу вийти заміж за Криза?"—закликала вражована Галина, "хоч мої батьки ніколи не погодяться на це?"

"Бачите", відповів священик, "ви могли б подружитися, але тут заходить потрійна проблема, яку вперед треба розв'язати. Мусите бути певні, що юнак Криз є тим юнаком, без якого почувалися б нещасливі все життя. Я чув, що ви пресвитеріянка. Треба буде дістати диспензу на шлюб. Єпископ уділить її, якщо погодитеся, що діти будуть хрещені та виховані в католицькій вірі".

Очі Галини засвітилися: "Отче, я готова стати католичкою. Криз і я вже продискутували цю справу".

"Якщо так, то лишається тільки справа расових пересудів. Якщо поберетеся, то прийдеться зазнати багато шикан і прикростей від білих людей, які тут не вірять у мішані подружжя й насильно бойкотують їх".

"Отче, ми готові перебратися на Схід, от хоча б до Ню Йорку, де люди не дивляться на муринів із таким презирством як на полудні".

На прощання священик дав Галині катехизм. Дівчина прикляклa та попрохала посеред сліз: "Отче, поблагословіть мене. Моліться, щоб Господь подав силу виповнити Його святу волю!"

Галина скоро завчала катехизм. Криз був добрим католиком. Нераз виясняв їй те, що було незрозуміле. Священик недалекого містечка доповнив інструкції, охрестив її, миропомазав і прийняв до католицької Церкви.

Берта, старенька муринка, яка виховала Галину, перестерігала її: "Галинко, Галинко, забудь про Криза. Він мурин... Буде кололіт".

Дівчина рішуче відказувала: "Ні, Берто, вийду за Криза або полишуся до смерті дівою. Люблю його. Негодна покинути... Він добрий, чемний, працьовитий і побожний. Скоріше чи пізніше батько мусить погодитися на подружжя. Як зайде потреба, то потайки звінчаємося, а тоді буде змушений прийняти Криза за зятя. Зрештою можемо забратися звідсіля. Америка—великий край. Є де жити!"

Священик, який охрестив Галину, не бажав наражатися на шикани білого населення, тому Криз і Галина побралися в далекому місті, як Вальтер був виїхав до С. Франциско в бизнесових справах. Щастя дівчини не знало границь, як священик освятив їхню молодечу любов і побажав обидвом Божого благословення.

Слуги завважили, що вони побралися, бо Галина не крилася з любов'ю до чоловіка, ба й навіть повідомила матір. Благала її, щоб представила справу батькові та переконала погодитися на доконаний факт.

Криз і Галина мешкали осібно, Галина з батьками, її чоловік у старім домі. За дня звичайно разом проводили час на фармі та господарстві. Сліпий бачив би, як сильно вони любилися.

Вибуховий Вальтер попав у шал, як жінка повідомила його про шлюб дочки. Галина переказала мужеві, щоб негайно забрався з фарми, бо батько лютує. Запевнила, що внедовзі злучиться з ним десь на Сході.

Крез рішуче спротивився: "Я не допустився ніякого злочину... Чому маю тікати? Завтра поговорю з батьком!"

Нещасний не дочекався завтрішнього дня, бо вночі роз'ярений батько непомітно ввійшов до його спальні та в сні застрілив його. У підлості звалив вину на Бертиного мужа, Самуїла, добродушного слугу мурина, який усе життя вірно працював для нього.

Білі приятелі з містечка й околиці впали до хати Самуїла, закинули петлю на шию, повісили на дереві, розклали вогонь під ногами й так замордували невинну людину. Останні слова конаючої жертви: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять", вкрили соромом нахабних убийників, якщо взагалі вони були здібні здобутися на почуття стиду.

Серени не потрапили б так болюче заголосити, як заридала бідна Галина на звістку про смерть чоловіка. Здавалося, що хтось гострим мечем немилосердно краяв її ніжне серце. Мертвецька тишина й сум залягли по всій Вальтеровій плянтації. Кожен почувався занадто приголомшений жахливою трагедією, щоб поділятися з іншими своїми враженнями.

Одна Галина не мовчала. В присутності пригнобленої Берти гнівно закричала до батька: "Жорстокий батьку, ти вбив мого мужа. Ти намовив своїх нещасних приятелів замордувати невинного Самуїла, щоб закрити злочин!... Нещасний, невинна кров чорніє на твоїх руках, голові, господарстві... Гнів Божий не мине тебе!"

Пригноблена дівчина понелюдськи скрикнула та повалилася на землю... На другий день амбулянс забрав її до санаторії. Бідна не витримала горя. Затратила пам'ять...

По трьох місяцях привезли її додому. Вона годинами сидить нерухомо на кріслі. Виглядає тейби мармурова статуя. На обличчі малюється страшний біль. Час до часу пробивається з її уст роздираючий оклик: "Любий Кризе, тебе вбив мій батько, але не розлучив нас!"

Трагедія Галини до пів року загнала нестару ще її матір до могили. Серце не змогло знести страждання одиначки, якій була неспроможна нічим помогти.

Мучений незносними докорами сумління Вальтер став пияком. Лягає спати п'яний і замість снідання заливається самогонкою. Марні зусилля! Докорів не втопити у чарці горілки. Щирий жаль і покута за два душегубства могли б привернути спокій його пригнобленій душі ,але він не знає про ці спасенні засоби.

Галина зовсім не пізнає звиродніlого батька. Він для неї чужинець. Тейби в житті не бачила його. Це незносно ранить його, бо навіть горілка вже більше не помагає.

Зруйнована дочка сталася його постійним докором. Справедливий Господь строгіше покарав злочини ніж земські судді мог-

ли б скарати їх. Він має щось болючіше ніж шибениця для тих, що гордять братами і беруть закон у свої руки... Самосуд і тюрма були б куди легшою карою для Вальтера ніж мука і горе власної дочки. Старенька муринка Берта, яка поматерньому піклується бідною Галиною, бачить це кожного дня...

1) На Різдво в нас була Служба Божа опівночі. Опісля о год. 10 врано була друга. Я прийняла Святе Причастя на обидвох. Ох, яка щаслива була я того дня! Як любила Ісуса! Опісля моя сусідка сказала, що я тяжко згрішила. Чи це правда?

Не вільно два рази в тім самім дні приймати Св. Причастя. Хто свідомо переступає цей церковний закон, той допускається смертельного тріха. Ви не згрішили, бо вчинили це в добрій вірі. Не робіть цього на майбутнє!

Проте тут є один виняток. Якщо хтось уранці прийняв Св. Причастя, а пополудні чи ввечері смертельно захворів, то може вдруге прийняти Св. Причастя.

2) Чи то гріх намовляти лікаря, щоб дав нешлюбній матері лікарство, яке поможе їй позбутися небажаної дитини і так врятувати її честь?

Розуміється, що така намова це гріх, і то тяжкий гріх проти сьомої Божої заповіді: **Не вбий!** Якщо лікар дасть лікарство і допоможе виконати аборт, то мати, лікар і хто намовляв, допускаються смертельного тріха та стягають на себе екскомуніку, з якої тільки єпископ може розгрішити їх.

Аборт це більший гріх аніж морд дорослої людини, бо аборт позбавляє невинну дитину подвійного, фізичного та надприродного життя. Така дитина вмирає без хрещення, тому не може дістатися до неба.

3) Один наш добрий парафіянин тяжко захворів. Священик відвідав його та подав Маслосвяття, але тоді він був уже непритомний. Чи ця тайна була важна?

Якщо згаданий парафіянин був добрий, ходив до церкви, сповідався та приступав до Св. Причастя, то Маслосвяття було важне, бо в годині смерти кожен добрий католик бажає прийняти послідні Св. Тайни, хоча б через хворобу був нездібний назовні виявити своє бажання. Вистачає мати загальний намір прийняти все те, що Церква подає своїм умираючим дітям.

4) Одна маленька сусідська дівчинка перестрашилася. Батьки взяли її до лікаря і він загіпнотизував її. Чи це не є тяжкий гріх?

Якщо особа чи її опікуни годяться на гіпнотизування і при тім є якась належна причина, тоді нема тріха.

Проте треба бути обережним із гіпнотизуванням. Гіпнотизатор має бути чесною особою.

Гіпнотизування для грішних цілей є гріхом.

5) Що таке манна?

Манна це пожива, що Бог чудесно посилав ізраїльтянам у часі їх довгої мандрівки через арабську пустиню до обіцяної землі, Палестини.

Манна подобала на маленькі жовтаві зеренця, які мали різний смак, а саме такий, який жиди любили. З цих зерен жиди пекли собі хліб, паляниці, тощо. Бог приказав жидам збирати стільки манни, скільки вистачало на однодневний прожиток родини, за винятком суботи, дня відпочинку. Кожен мав назбирати собі в п'ятницю стільки, щоб вистачило на п'ятницю та суботу.

Якщо хтось збирав більше ніж треба, то манна псувалася.

6) Що означають слова Спасителя: "Небо і земля минуться, але не минуться Мої слова"? (Лк. 21, 33). Знаю, що земля минеться, бо при кінці світу все згорить. Але, як може небо минутися?

Тут слово "небо" не означає раю, де пробувають блаженні, а тільки небозвід, про який часто кажемо: "Погідне, хмарне чи ясне небо".

7) Чи некатоличка може тримати до хресту католицьку дитину?

Ні, не може. Куми цебто хресні батьки затягають обов'язок дбати про католицьке виховання своїх похресників, якщо дійсні родичі занедбують чи стануть нездібні займатися вихованням дітей. Як зможуть некатолицькі куми дати католицьке виховання католицьким похресникам, коли самі вони не є католиками та про католицьку віру нічого не знають?

8) Чому тепер християни не звуть Бога "Єговою"? Він так зветься в Святім Письмі Старого Завіту.

"Єгова" це перекручення слова "Ягве". Господь так назвав Себе, коли Мойсей спитався, як Він зветься. Бог відказав: "Я той, хто єсть" (Ісх. 3, 14), по-єврейськи "Ягве".

Вже кілька століть перед народженням Спасителя жиди з пошани до Божого імени перестали звати Бога "Ягве", заступаючи його словом "Адонаї". Грецький переклад Старого Завіту перекладає "Ягве" словом "Кіріос" цебто **Господь**.

З поширенням святих книг у грецькій мові закріпилося в світі слово "Господь", а ім'я "Ягве" вийшло з загального вжитку. Сливе всі англійські переклади вживають слова "The Lord", де єврейський текст має "Ягве".

Зрештою Святе Письмо теж зве Бога "Єлогім". Сьогодні ніхто не молиться до Бога "Єлогім, поможи мені!" Кажемо попросту, "Боже, поможи мені!" Чому тоді цехто розпадається за словом "Єгова"? Не знати! Може з незнання або симпатії до Свідків Єгови.

9) Який хрест повинен бути на українських церквах: тираменний чи однораменний?

Українці вживають так тираменного, як і однораменного хреста. Проте тираменний хрест має радше московське походження, бо поширився був у Галичині та Закарпатті в приходом злощасного москвофільства в ці сторони України. В східній, православній Україні вживали тільки однораменного хреста. Вистачить поглянути до альбому Києва, щоб переконатися, що київські церкви мають тільки однораменний хрест. Отож однораменний хрест є дійсно український, а тираменний—московський.

ВАЖНІСТЬ МИТРОПОЛІЇ

о. Ст. Семчук

НА НАШИХ ОЧАХ твориться історія живого народу. Події слідують живо одні по одних у причиновім зв'язку, стисло пов'язані й співзалежні. Незмірної ваги, далекосяглі, бременні в неминучі наслідки.

Стаємо співтворцями, чи хочемо, чи ні. Позитивними або негативними. Свідомо або несвідомо. Будуємо нашу історію тут у Канаді; або валимо її. Так, на жаль, є і відклику від того нема.

Ця стаття хоче бодай частинно представити перед очі нашої душі велич і світлість правного акту Митрополії українців католиків у Канаді та цим чином спонукати нас до дальшої розбудови й закріплення, здвигнення й завершення нашої будучности в Канаді.

Булля Апостольської Столиці з дня 3 листопада 1956 канонічно

творить Митрополію українців католиків у Канаді, а друга з черги цієї самої дати назначує першого Митрополита в Канаді в особі Преосв. Кир Максима Германюка, ЧНІ., дотеперішнього Єпископа Ординарія у Вінніпегу. За причину булли подає розрість і скріплення українського поселення в Канаді, а також втрату Галицької Митрополії внаслідок переслідування й мучеництва українських вірних у Галичині від безбожників.

Цим правним актом, проголошеним у Вінніпегу 12 лютого 1957, чотири епархії українців католиків у Канаді творять одну суцільну й неподільну церковну провінцію, а їхні Преосв. Єпископи Ординарії об'єднуються в начальній особі Митрополита так під оглядом адміністративним, як також обрядовим. Ми всі в Канаді творимо один релігійно правний організм, тої самої віри, тих самих обичаїв і звичаїв, того самого верховного проводу й того самого обряду. Відтепер ми не є більше в стані переходовім, тимчасовім, місійнім—ми є тут постійні. Сказати б, раз на все.

З тої точки випливає важність того акту, а в чім якраз та важність для нас, розважимо по черзі.

В першій мірі через Митрополію ми дістали в Канаді **авторитет.** Коли говорю про авторитет, то головно в справах релігійно-моральних, від яких далі беруть початок, силу і зріст справи народні, політичні, економічні. Ми дістали найвищу точку опору в нашій діяльності, куди збираються всі наші життєві течії доцільно і безвідклично, звідки йде напрямлення й дається провід акції, де наші справи уладнуються й вирівнюються, де наша енергія мудро й безутратно направляється не на розтрату сил і розпорошення, але на продуману розбудову цілости як такої, що дає добро кожній частині й скріпляє нас усіх. Ми дістали речника, і то правного, для цілости як такої і кожної її частини зокрема. Не можна від тепер не прислухатися до голосу того речника, а ще більше призабути чи знехтувати безкарно. Авторитет має свою санкцію. Він нагороджує, але він також карає. Є хтось, з якого голосом усі мусять числитися. І прислухуючись до того голосу, творитьcя національна гармонія існування, співжиття й ділання. Не витрачується тепер сил на справи сумнівної вартости, спірні й непевні. Авторитет координує національне співжиття в усіх його царинах і проникає його силою свого опертя. Маємо рідну хату й рідного батька в ній. Є де й на кім опертися, знайти пораду, поміч, співчуття, розсуджування й відклик. Без такого авторитету не може нарід жити на довшу мету. І коли цей авторитет не тільки оснований на праві, але також на любові й жертві загалу, він сильніший від усіх намагань розвальних сил. Не звалить його жадна буря ні пристрасті загорільців; навпаки, історія оправдує і стверджує його неспожиту силу та вартість. Маємо речника всіх наших справ у Канаді.

Митрополія свідчить далі про **закріплення української релігійно-народної свідомости в Канаді.** Ми знаємо, хто ми є. Здається, проста справа, але на жаль, так не є. Як не називали себе наші люди в Канаді? А тепер часто гніваються, коли чужосторонні люди тут це повторяють. Кажуть, що обида. А звідки ці чужі люди того навчилися, як не від нас самих? Чому тепер гніватися і нарікати?

Відтепер ми знаємо ясно й славно, що ми є українці католики. Тільки це і нічо інше. Так засвідчена в назві наша віковічна культура. А коли під культурою розуміти духові цінности народу, якому Бог дав окреме світовідчування й послідовно той нарід саме так відтворював той світ, то в культурі народу як скарбі є збережені мова, пісня, музика, малярство, будівництво, різьба, а також і вариво, крім всіх звичаїв і обичаїв від прадавних літ. Це дійсно правдивий скарб живого народу; того скарбу не забере ні вода, ні вогонь не знищить. В нашій назві наша культура променіє і відзначує нашу духовість. А особливо це діється через обряд народу, де всі скарби культури зібрані разом у безмежній красі й повноті. Завершенням цього є віра Божа, яка все сповняє у всім. Поволі, але певно устають між нами свари і чвари про це, яка і звідки наша віра. Устає атомізація нашого життя й діяння. Приходить консолідація—ми знаємо, хто ми є й де. "Бо хто знає, задля чого існує світ, не знає рівночасно, хто він є ані що є світ. А хто не знає тих речей, негоден навіть сказати, задля якої цілі існує він самий"—каже Марк Аврелій (Розважання VIII, 52). Прояснення думки, це перемога правди. А думка в правді, це твердиня.

Накінець Митрополія **є запорукою єдности українців у Канаді.** "Нас багато, але ми розпорошені. Наша праця часто марнується з браку пляновости й об'єднання"—так писали організатори БУК-а 1932 р.

Ми звикли співати про згоду в родині, бо там Бог і тишина, щасливі там, люди, блаженна сторона. Без згоди і миру навіть найбільш численні людські громади ослабли й пропали. Нас у Канаді чотириста тисяч душ. Але всього населення ту є, дякувати Богу, вже 16 мільйонів душ. Ми є краплею в океані. Щоб та краплина не розплилася, не пропала безслідно, щоб вона задержалася й жила, вона мусить бути дуже здорова й міцна. А це неможливе без згоди й єдности думки, серця й волі у всіх. Найгірше пораження то внутрішнє, найстрашніша війна то громадянська. В. Липинський вимовно й прямо з пророчим натхненням остерігав українців перед самовинищуванням через самоопльовування й братовбивчі свари. Скільки гроша, часу й енергії ми витратили в Канаді якраз на це?! Упродовж першого 50-ліття нашого поселення в Канаді ми часто з завзяттям пускали самі собі кров і самі обезсилювали себе. На жаль, і досі це зовсім не перевелося. Митрополія є запорукою, що моральний чинник переміг. Видимий знак незгоди зник. Ми є хтось один, тісніше зв'язаний правом, одна релігійно-культурна родина серед других родин Канади. Перед нашим народом і Церквою в Канаді світла будучність.

Переємці духової спадщини Галицької Митрополії в найгрізнішу хвилину історії світу, ми повинні відповісти завданням, яке видвигає перед нами новий наш стан. Митрополія обіймає цілість; її треба виповнити нашим надбанням, молитвою, працею, жертвою—все через любов.

Ще дуже й дуже багато остається для нас робити. Нам треба шкіл від найнижчих до найвищих, лічниць, захистів, виховних заведень, одного всеканадійського музею гідного тієї назви, гос-

подарських, промислових і торговельних установ, а понад все живих людей, перейнятих святістю й величністю ідеї своєї Митрополії в Канаді.

Тут нам жити, тут нам бути. Це наш край, заплачений кров'ю чотирьох тисяч наших синів тільки в минулій світовій війні. Канада перш за все стала нашою вітчизною, без усяких застережень і умов. Ми перше всього канадійці, що мають в Канаді свою вітчину.

На наших очах твориться історія живого народу. Ми є співтворцями. Творім ту історію світлою й незнищимою!

("Новий Шлях", 11 лютня 1957).

Третій Кардинал у Канаді

о. Ст. Семчук

ДЕРЖАВА Канади займає простір 3,892,399 квадратових миль у десятьох провінціях від океану до океану і має понад 16 мільйонів населення, в цім чотириста тисяч українців, що замешкують ці великанські простори від моря до моря.

Найбільшим скупченням українців досі було місто Вінніпеґ, в осередку Канади, де згідно з статистикою з 1951 р. жило 41,537 душ українців, з того 26,885 подали себе за католиків.

Наша Канада росте прямо на очах і щорічно приймає до себе нових поселенців з усіх закутин світу. Відкриваються щораз нові можливості, нагод є без ліку. Канада стала атракцією для людей світу.

Католицьке життя в Канаді позначене всюди досить наявно в кожній місцевості. Біля стилевої церкви видніє школа й лічниця.

Католики латинського обряду мають свої давні осередки в містах Монреалу і Торонта. Дві найбільші расові групи католицького населення мають своїх національних представників релігійних в особах двох кардиналів—французького і англійського.

Однак коли візьмемо на увагу розмір Канади та її значення у всесвітнім укладі політичних сил, навіть беручи на розвагу точно ограничене число колеґії кардиналів при Апостольській Столиці, можна однак второпно припускати, що Канада заслуговує силою свого вкладу у вселюдську скарбницю дій на більше представництво в колеґії кардиналів.

Досі з Канади, як стверджено, є тільки двох. Оба є на сході Канади. Але Канада велика і простора, вона зростає. В осередку Канади лежить Вінніпеґ, поза яким нема більшого міста аж по Ванкувер. Наш Вінніпеґ відомий з космополітичного складу населення. Тут є багато людей родом з середньої Европи, здебільша слов'янського походження. Українці тут передові, так числом як вкладом своєї праці і представництвом. Це з Вінніпеґу вибрано на першого сенатора українця католика Канади—тут найвищим представником адміністрації є також українець з походження; українець з роду є тут також генеральним прокуратором Манітоби. Всі вони в першій мірі канадійці, але канадійці українського походження і це відверто признають.

У Вінніпеґу є дві архиепископії латинського обряду—в самому місті і через ріку у Сейнт Бонифас. Тут є також осідок нашої Митрополії. Вірні нашої Митрополії числом перевищують католиків латинського обряду в місті.

Певна є річ, що в Канаді прийде до номінації третього Еміненції Кардинала. Коли це станеться, не моя річ судити. Я однак переконаний наскрізь, що це буде і може навіть скорше, як нам здається. Канада занадто важний чинник світу, щоб у релігійному житті спинитися на двох релігійних провідниках.

Український нарід у тягу своєї історії мав своїх кардиналів. Під час Фльорентійської Унії представником України був її Митрополит з Києва, Ісидор, який згодом іменований кардиналом осів у Римі і там закінчив життя. В минулому столітті наш нарід затямив імена Еміненцій Кардиналів Михайла Левицького і Сильвестра Сембратовича. Це у великій мірі причинилося до піднесення поваги й світлости цілого нашого народу.

Останніми часами чимало написано на ту саму тему, яку я порушив. Виглядає мені однак, що не все щасливо. Деякі дешевим криком і галасом зчиняють тільки замішання умів і сердець, не посунувши справи вперед, хоч не можна їм заперечити доброї волі. Душа кричить, бо болить.

Однак коли взяти під розвагу всі дані нашої Канади й можливості, у зв'язку з тими реальними даними, приходиться стверди-ти, що недавній акт утворення Митрополії у Вінніпеґу може стати початком реалізації так довго бажаного факту й черговим етапом розросту та розвитку якраз номінація кардинала нашого обряду в Канаді.

Чи є які дані проти?

Хіба особисті сподівання й амбіції могли б входити в гру. Але чи Апостольська Столиця кермується тими чинниками? Зовсім ні. Тут буде вирішальним потреба життя, вимога хвилини, молитва, праця й жертва.

Праці й жертви нам треба. Великої посвятної героїчної праці на всіх ділянках нашого всеграннного життя й розвитку. І жертви святої для справи Христа. Нам треба ще багато більше священиків, монахинь. Особливо тих останніх для праці між дітворою, хворими в лічницях, сиротинцях і захистах.

А надівсе треба нам молитви. Більше любови й покори серця, толеранції взаємної, згоди й єдности.

Пурпура буде завершенням наших успіхів, як тепер стала Митрополія.

Як державний нарід Канади, все, що належить Канаді, не вважаємо чужим для себе. Ми стали вже чинником співпануючим, а не лише співпрацюючим у політичнім житті. Боже Провидіння обсипало нас почестями й достатками також у релігійній ділянці. А гаряче бажання завершення честі для нашої Церкви і народу в кардинальській пурпурі прийде, певно прийде й невідклично, як сума наших молитов, трудів, жертв і повседневної праці тяжкої на Божу славу й спасення душ українського народу в Канаді.

Проголошення Укр. Катол. Митрополії

"Прийми цю палицю, з якою маєш охороняти Христове стадо, що віддане Тобі в опіку".—З такими словами Апостольський Делегат Архиєпископ Джіованні Паніко передав скипетр і митрополичу власть ВПреосв. Максимові Германюкові, Митрополитові Української Вінніпеґської Митрополії і всієї Канади, в присутності коло 300 архиєпископів, монсеньйорів і священиків та понад 2,500 інших учасників на торжественній церковній церемонії створення цієї митрополії й назначення її першого митрополита. Церемонія відбулась у вівторок, 12 лютого пополудні, в Катедрі Св. Володимира й Ольги у Вінніпеґу. Між присутніми на церемонії й Архиєпископській Службі Божій, відспіваний катедральним хором під проводом пані Ольги Гаврилюк, були представники федерального, провінціяльного й міського урядів, українських церковних і світських громадських організацій та установ, вищі католицькі церковні достойники—української та інших національностей, багато українських людей з-поза Вінніпеґу. Фед. уряд репрезентував мін. юстиції Стюарт Гарсон, Манітобу лейтенант губернатор МекДаярмид і прем'єр Кемпбел. Папські Буллі про створення Митрополії й іменування Митрополита були відчитані в латинські і українській мовах, а Буллі про створення Едмонтонської, Торонтонської й Саскатунської Єпархій відчитано лише в латинській мові. Архиєпископ Паніко виголосив проповідь в

англійській мові, а Преосв. Ніль Саварин, Єпископ Едмонтону в українській.

У вечорі, коло 9 год. в бенкетовій залі готелю Роял Александра відбулось прийняття й концерт у честь Митрополита Максима, в присутності понад 600 гостей. За головним столом засіли вищі церковні достойники—українські, французькі й англійські, представники урядів і головних українських організацій. Комітет Українців Канади був зарепрезентований президентом А. Яремовичем, містоголовою-координатором Вол. Коссарем і ген. секретарем Ів. Сирником. А. А. Яремович зложив побажання Митрополитові від Комітету Українців Канади, а пані Марія Дима від Комітету Українок Канади. Також зложили привіти і виголосили короткі промови: Архиєпископ Іван Бучко, Апостольський Візитатор для Українців у Зах. Европі, що приїхав із Риму, англійський Архиєпископ Вінніпеґу Филип Покак, Архиєпископ Ст. Бонифас Моріц Буду, Єпископ Гавриїл Букатко, Апостольський Адміністратор Крижівецької Єпархії в Югославії, фед. міністер Стюарт Гарсон, манітобський прем'єр Д. Л. Кемпбел, Торонтонський Єпископ Ісидор Борецький, Саскатунський Єпископ Андрей Роборецький, Прелат д-р Василь Кушнір, вінніпеґський мейор Степан Дзюба і М. Поронюк, голова Братства Українців Католиків Канади. Всі промовці підкреслювали велике значення для канадійських українців і Канади створення цієї Вінніпеґської Митрополії.

Прийняття відкрив молитвою Апостольський Делеґат. Молитву за Папу сказав Митрополит Максим, а тоаст у честь королеви Єлисавети підніс сенатор В. Вал, що був господарем прийняття. Прийняття, що затягнулось поза північ, закінчив молитвою Преосв. Амбросій Сенишин із Стемфорду. Митрополит Максим у короткій промові подякував за привіти і заклякав своїх вірних до праці для дальшого розвитку Церкви. Між світськими почесними гістьми при головному столі, що не забирали слова, сиділи: Манітобський аторні дженерал М. Н. Григорчук, дружина прем'єра Кемпбела і дружина сенатора В. Вала; між церковними достойниками: Архиєпископ Реджайни Н. С. О'Ніл, Єпископи: Р. Й. Коцішко з Питсбурґу, Н. Саварин із Едмонтону, А. Сенишин із Стемфорду, Й. Шмондюк із Филаделфії, Л. Бле з Принц Алберт, П. Люсіє з Питсбурґу, єпископ-ігумен Гертен із Гревелбурґу, Саск., Г. Рутіє з Груар, Алта., П. Каррол із Келґари, Ф. Дж. Клайн із Саскатуну і Д. Ф. Фортіє з Ст. Норберт.

"Новий Шлях" відмітив чітко із підкресленням важливу подію в житті українці католиків у Канаді з 12 лютого ц.р.—створення Української Вінніпеґської Митрополії й інтронізації її першого Митрополита, ВПреосв. Кир Максима Германюка. Дійсно це не лише великий крок вперед і здобуток на шляху розвитку українського католицтва в Канаді, але й велика й надійна подія для всіх українських канадійців і всього українського народу. Її важливість визнали навіть канадійські урядові кола, устами своїх представників на торжественних церемоніях у Вінніпеґу, а також потвердили це своїм зусиллям уможливити приїзд на святкування українців у цьому місті українського греко-католицького єпископа з Югославії.

Ця подія вже ввійшла в історію українського народу, як признання Папської Столиці для українців католиків у Канаді за вірність Папському Престолові і як моральна рекомпезата-відшкодування Конґреґації Східньої Церкви для українського народу за знищені большевицькою Москвою українські греко-католицькі Митрополії в Україні.

Католицькі церковні достойники в своїх офіційних і приватних заявах відмітили рівноправність Української Католицької Вінніпеґської Митрополії з іншими католицькими Провінціями (митрополіями) у Канаді й решті світу. Це значить, що піднісся престиж Української Католицької Церкви в Канаді й збільшились його привілеї й обов'язки супроти Апостольської Столиці. В міру цього теж збільшились її зобов'язання супроти українського народу.

Про ці зобов'язання натякано в промовах на святковому прийнятті після церковної інсталяції Митрополії й Митрополита. Говорено навіть про потребу українського кардинала у Ватиканській Кардинальській Колегії. Це доказує, що українське католицьке духовенство та його вірні не думають спочити на митрополичих лаврах, але мають дальші й слушні аспірації піднести свою Церкву релігійно й престижево на ще вищий рівень.

Українці різних віровизнань можуть кожний по своїому розцінювати факт створення цієї Митрополії в Канаді. Але напевно нема ні одного українця, який не був би вдоволений, що остаточно українські католицькі єпископи в Канаді будуть офіційно титулуватись після назв провінціяльних столиць, в яких перебувають, як Єпископ Торонтонський, Єпископ Едмонтонський, Єпископ Саскатунський, замість носити титули з якихось малих малоазійських містечок як це було досі.

("Новий Шлях", 18 лютня 1957)

Приказки

Хто ховає свої блуди, ліпшим ніколи не буде.
Або Бог дитина, щоб слухати дурного Мартина.
Бог відкладає, але не забуває.
Бог знає, чим чоловіка карати має. Бог має більше ніж роздав.
Боже, поможи, а ти, небоже, не лежи.
Дає Бог діти, дасть і що одіти.
Знає Бог з неба, що кому треба.
Карає Бог кости за гріхи молодости.
Кому Бог допоможе, той усю трудність переможе.
Має Бога на язиці, а дідька в зубах.
Нам Бога не вчити, як хліб родити.
Ні до Бога, ні до людей (непотріб). Стереженого Бог стереже.
Як не Ти, Боже, то хто нам поможе?
Без боргу нема торгу.—
Борода як у старого, а розуму нема і за молодого.
Не все при-старій бороді старий розум.
Боягуз вмирає тисячу раз, а відважний тільки раз.

Золотисті Колоски

ЦЕЙ рік входить в історію Української Католицької Церкви в Канаді, як золотий граничний стовп на шляху її подиву гідного розвитку. Це рік золотого ювілею канадійської вітки Чину Отців Редемптористів візантійського обряду.

Тому 50 років вийшов по своїй першій відправі в нашому символо-пишномму обряді, піонерський місіонар і глянув оком на просторі степи, що пашіли золотистими колосками, якими ритмічно колихав благенький зефір. Легко він пригадав собі притчу Спасителя про дозріваючу ниву. Без ніякого вагання постановив ніколи не жалувати, що ціле своє життя посвятив для новоприбулої української збірноти, бо бачив перед собою природний символ майбутніх успіхів. В його очах дозрілі колоски були голосним авґуром будучности. Тим місіонарським піонером був щировідданий Христовій Церкві первий Редемптурист, ВПреп. отець Ахіль Деляре, бельгієць по крові, але українець по покликанні.

Та далі кожного року сонце золотить колоски і далі вітрець ними колихає, але сьогодні на обрії височіють силуетки многих церков, каплиць і манастирів, що їх збудували на славу Творця і для благочестивого українського народу наші Отці Редемптористи. Ті вежі мов колоски, що сполучують небо зі землею.

Цвітові глибокої віри, що його наші імігранти пересадили в канадійський чорнозем, вони своєю невсипущою місіонарською працею допомогли дійти до зрілости, сапаючи черневий ріст субсидуваного сектанства та духовної байдужности. Радість і замилування аж дух займають, коли вдячна душа пробує собі уявити образ і тих невидимих наслідків 50-літньої праці Отців Редемптористів в Канаді! Якщо могли б висловитись ті легіони українських душ, які були або далі є під опікою цих вірних місіонарів, то весь світ почув би гармонійну симфонію вдячности, якої ще не було!

Крізь їхні священичі руки хвилі ласк Творця надприроди виливались неначе з живих чаш в українські душі через уділення тайни Хрещення, щоб стерти плями первородного гріха—тайни Миропомазання, щоб скріпити м'язи душ Христових воїнів, синів, доньок Воюючої Церкви—тайни Покаяння, щоб примирити немічних грішників з Богом—тайни Подружжя, щоб нерозривно зв'язати взаєму любов дітей Адама й Еви—тайни Пресвятої Євхаристії, щоб хрещена душа неодного каянника кормилась хлібом і нектарем самого Бога—Тайни Маслосвяття, щоб знищити останки гріхів на душах стоячих перед порогом вічности! А для многих обраних Божих дана була ласка священства за посередництвом духовного сина Святого Альфонса—єпископа, якого недавно, на превелику радість української спільноти, Апостольська Столиця назначила первим українським Архиєпископом-Митрополитом на Канаду.

Збіг обставин? О, ні! Конечність такої номінації, вибір особи ВПреосвященнішого Кир Максима Германюка, це по планах Божого Провидіння є рівно ж і признання для Чину Редемптористів за довголітню працю в Українській Католицькій Церкві в Канаді. Чин, який може виховувати таких видатних духовних провідників вартий того, щоб з його лона обраний був найвищий наш церковний сановник!

В особі ВПреосвященнішого Митрополита, Українська Католицька Церква в Канаді має науковця і керманича—щирого подвижника нашого рідного обряду і дипломатичного противника тих, які ради церковної солідарности ототожнюють християнську універсальність з одноманітністю обряду. Сином примірно християнських родичів, взірцевим учнем, видатним професором, невтомним священиком, енергійним епископом Католицької Акції в минулому, наш новий і первий на Канаду Митрополит, при Божій помочі та Його благословенню, виявиться церковним керманичем перворядного калібру, бо в таких благородних провідників минулі успіхи є певною запорукою майбутніх!

І ось так в'язанку духовних колосків сьогодні вінчає золота мітра Митрополита Кир Максима, члена Чину Св. Ізбавителя.

Та ласкам Бога немає кінця! Хоч якою світлою і радісною є подія створення Митрополії, її золотисті проміння не тільки що не затьмарують, але радше підносять срібний вінець 25-ліття священства ВПреподобного о. Володимира Маланчука, теперішнього наслідника нашого Митрополита на пості Протоігумена українських Редемптористів в Північній Америці. У редемпторській Родині, як і рівно ж в очах кожного священика такий ювілей є превеликою ласкою... ВПр. о. Маланчук завжди виявлявся надзвичайною людиною від шкільної лави до держання прото-ігуменського уряду. Недоля нашого народу в Україні перетворилась в наше щастя з приїздом до Канади такого інтелектуаліста і вихователя провідників нашої Церкви.

Ех! як би то чудом Божим вернувся з позагробового життя о. А. Деляре та подивився на ті золоті в'язанки тяжкої духовної праці своїх собратів, вельми вдоволений усміх випромінювався би з його обличчя! Приклякнув би перед золотою мітрою найвищого сановника нашої Церкви в Канаді і гратуляційно обіймив би кожного собрата в особі ВПреподобного Ювілята. І визнав би щиро, що не помилився коли, тому 50 років, бачив в дозрілих колосках пшениці живий символ духовних жнив місіонарської праці Чину, до якого належав.

Що не в силі сьогодні зробити той покірний і самовідданий піонер, робимо ми засилаючи на крильцях щирого благочестя до престола Всевишнього подяку за всі ті премногі ласки, що їх одержав наш рідний нарід за посередництвом Синів Св. Альфонса, і віддаючи благоговійний поклін цим двом найвидатнішим членам Редемптористичної Родини.

Хай Господь благословить їх щедрими ласками й держить при житті ще довгі і многі літа!

о. Н. Кушнірик, СТЛ.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1957

Handmaid of the Lord

By GILMORE H. GUYOT, C.M.

IN EVERY DAY life we are familiar with the oldest and newest twosome in the world; this twosome we find to be man and woman. In the very first chapter of the Bible we are told that "God created man to His own image... male and female He created them". In detail the second chapter records the fusing of the first couple: "Then the Lord God cast a deep sleep upon Adam: and when he was fast asleep, He took

one of his ribs, and filled up flesh for it. And the Lord God built the rib which He took from Adam into a woman: and brought her to Adam. And Adam said: This now is bone of my bones and flesh of my flesh... wherefore a man shall leave father and mother, and shall cleave to his wife: and they shall be two in one flesh".

This first couple fell victim to the devil, who first approached the woman, and then, through her, brought about the downfall of the man. Eve ate of the forbidden fruit, and she "gave to her husband who did eat". Centuries later an angel came to another woman; this was not a fallen angel, but an archangel from the throne of God. He carried a message from the heights of heaven to the lowly town of Nazareth, to a virgin whose name was Mary. This is the message: "Do not be afraid, Mary, for thou hast found grace with God. And behold, thou shalt conceive in thy womb and shalt bring forth a son; and thou shalt call His name Jesus". Long before the first woman had listened to a message from the devil, and she had submitted to it. Now this woman listens to the message from God, and she submits: "Behold the handmaid of the Lord: be it done to me according to thy word".

Once more we see that twosome. Only this time it is not Adam and Eve, but Jesus and Mary. Adam through the instigation of Eve brought sin and death to all of us; Jesus through the instrumentality of Mary came into the world to bring us grace and life. Adam and Eve; Mary and Jesus. The two former were inseparable, for they were two in one flesh; the latter two are inseparable because they are Mother and Son, united not only by bonds of blood, but also by bonds of love and of purpose. For both desired and worked for the liberation of man from the power of the devil; both labored to undo the work of Adam and Eve. Together they fulfilled that famous sentence of God against the devil: "I will put enmities between thee and the woman, and thy seed and her seed: she shall crush thy head, and thou shalt lie in wait for her heel".

As we see God's redemptive plan unfolded through Jesus and Mary, our hearts are filled with joy; for this plan becomes so beautiful and so near when we realize that therein is to be found the oldest and newest twosome in the world. Man and woman: Jesus and Mary. True, this plan might have been more wonderful, more to be admired, if it had been accomplished through man alone, through Our Lord and no one else; but our awe, and not our love, is aroused by wonder and by admiration. God much preferred to have our love; He wanted our hearts as well as our minds. So He adapted Himself to us; so He gave us not only Jesus, but also Mary. And such a gift! Mary, who had found grace with God; she who was to be the Mother of the Son of God. And she was to become Our Mother. She called herself the handmaid of the Lord: the angel called her the favored one of God, Jesus and we call her Mother.

As in childhood we reached our fathers through our mothers, so in our spiritual life, wich should always be childlike ,we reach Our Heavenly Father through Our Mother. As Jesus came to us through her, so now He comes to us through her, whom we call Mother. Never perhaps in the history of the Church is that so evident as at the present time. It seems that God Himself had taken pains to make us realize this. In the past centuries Mary has come to announce to her children the need of prayer to her: recall the gift of the Miraculous Medal, the apparitions of Lourdes, the visions at Fatima. The Mother has come to speak to her children and to tell them to draw closer to her and through her to God. Prayer and penance have been her watchwords. Jesus was obedient to His Mother; are we obedient children? Do we heed her wishes? There is little use for us to call her Mother if we do not obey her motherly voice. Our Lord tells us: "If you love Me keep My commandments". Our Blessed Mother says to us: "If you love me, if you are my children, you will do as I ask. I ask prayer, and I ask penance. Are you praying to me? In particular, are you saying a daily Rosary? Are you doing penance, each day offering up more mortifications to me? If so, then shall I smile upon you, and when I smile upon you many blessings and graces will come to you from my Son and from His eternal Father".

(Our Lady's Digest)

Apostolship of Prayer

1. The Apostleship of Prayer, also called the League of the Sacred Heart, is the close and active union of groups of the Faithful everywhere whose names have been entered in a Local Register because they have signified their wish to be members and to recite daily a prayer offering all their good works for the intentions of the Sacred Heart of Jesus. This prayer is called the Morning Offering, and it is well known to most Catholics, even to those who are not members of the Apostleship.

2. It is easy to become a member. The Apostleship of Prayer is established in almost all Ukrainian Catholic parishes in the United States and Canada, and new Centres are always being formed. If you live in a parish where the Apostleship of Prayer has not yet been established, you are free to register at any Center, and thus share in the spiritual benefits of the League.

3. Enrollment in the League bestows the key to spiritual treasures. We make use of this key when we recite the Morning Offering.

4. Neglect of this practice does not terminate membership. Participation in the spiritual fruits of the Apostleship begins again when the practice of making the Morning Offering is resumed.

5. Advantages of membership:

a. It makes us prayerful, and unites us more intimately with Our Lord, our Blessed Mother, and with the saints.

b. It spreads our influence throughout the world. Through the Morning Offering we help all Associates, wherever they are, it may be to carry the light of the Gospel to the far corners of the earth, or to be good fathers and mothers. We help in the work of the Redemption, since we offer all our prayers, works and sufferings for all the intentions of the Sacred Heart. We help to win graces for souls everywhere—for those who are born and those who are dying; those who are sick and those who are well; those who are tempted and those who are sinners—in a word, for everyone.

c. It makes our prayers more powerful, since countless souls pray in union with us for our intentions.

d. It increases our understanding of the purpose of life.

e. It renders us attentive to the words of our Holy Father the Pope,

the Vicar of Christ, and to the needs of Holy Mother Church.

f. It fosters unity among men of all continents, of all nationalities, of all conditions.

g. It opens to us a treasury of indulgences, both Plenary and Partial, which save us through the mercy of God from the temporal punishment due to our sins. The Calendar for each month points out a number of indulgences which can be gained for ourselves or can be offered for the souls in purgatory.

6. It gives us a new title to the blessings promised by Our Lord, through his servant, St. Margaret Mary, to the souls devoted to His Sacred Heart.

"THE QUESTION OF CALENDAR"

THE first calendar was planned to renew itself every time the earth had completed its journey around the sun. It's because this takes 365 days, 5 hours, 48 minutes and 46 seconds that it's so hard to work out a calendar based on a week of any length. And until Pope Gregory's time, calendars were always running ahead or behind the sun over the course of a number of years.

Thirty-five hundred years after the Egyptian sun calendar, Julius Caesar worked out a new one, very complicated and shifting. In 321 A.D. the Christian Emperor Constantine divided the year into seven-day weeks instead of just months as it had been before, and introduced Sunday.

In 1582 Pope Gregory XIII made his important contribution: a corrected Leap Year, which properly pinned down a bouncing day that had been throwing the calendar out of whack. In order to correct the calendar to date he had to rip 10 days out of that year, so that October 15 followed October 4. Because of this "papal impertinence", England (and her colonies) refused to adopt it until 170 years later.

In 1834 an Italian priest, Abbé Marco Mastrofini, worked out a way to pin down the annual bouncing day which still keeps our calendar the hopscotch crazy-quilt it is. But no one took him up on it till 20 years ago.

Meanwhile, though, an English-born Canadian named Moses B. Cotsworth and the American Kodak millionaire, George Eastman, had been plugging a 13-month calendar. But this plan has now pretty well died out because 13 is a clumsy number to work with. Along with it have died 500 other "reformed" calendars, including one with four 35-day and eight 28-day months. They made their contribution, though, in arousing public interest.

It must be noted that the Calendar, whether the old Julian or the new Gregorian, has nothing to do with the Rites or Church traditions.

National customs and Church traditions can be and are being kept by the followers of both the Julian and the Gregorian Calendars.

Ukrainians do not give up either their Eastern Rite or nationality by embracing the Gregorian Calendar. They remain what they were before: Catholics of the (Ukrainian) Eastern Rite.

Marcel Popel and Destruction of Catholicism in the Kholm Land

(1875)

By M. SCHUDLO CSSR.

Pratulyn

IN 1874, the Ukrainian Catholic parish of Pratulyn in the district of Bila saw the same sort of barbarism. Joseph Kurmanovych, the local Ukrainian Catholic pastor had been jailed in Siedlce with other Uniate priests who refused to follow the instructions of Popel concerning the "purity" of the Byzantine Rite. Leontius Urban, pastor from Krychew took over the Pratulyn parish as temporary administrator. The local population refused to admit him to their church on the ground that he had been ordained by apostate Sokolski. The rebuked administrator notified Gromeka, the Muscovite governor of Siedlce. Gromeka commisioned Katunin, prefect of the Bila district, to quiet the people and induce them to accept the intruder. Confident in his diplomatic talents Katunin hoped to convince the people to yield, but all his insistence and persuasions failed. Being of noble character, Katunin left the village without resorting to violence. Then Gromeka sent a strong detachment of soldiers. Upon the refusal of the villagers to submit to the intruder pastor, the soldiers opened fire on the assembled people. Fifteen villagers died instantly, while many others who had been wounded covered the ground with their martyr's blood. In spite of the shooting, the villagers refused to hand their church over to the apostate priest. They preferred death to the schism.

The bodies of the killed villagers were left in the cemetary close to the church for the entire day. The soldiers assembled the inhabitants of the surrounding villages to Pratulyn to view the bodies so as to horrify them and attempt to break their resistance. The effect of the Muscovite barbarism proved contrary to what had been expected. The persecuted people grew more courageous in professing and defending their Catholic faith. The families, whose members had fallen under the Muscovite bullets for their Catholic faith, were highly respected by the people [80]).

It is related that the mother of the killed Onufrius Vasyluk began to weep when she found her beloved son among the dead villagers. She was quited by Onufrius' wife who said to her mother-in-law: "Do not cry, oh mother, that you have lost your son, as I do not weep that I have lost my husband. He was not shot for a crime. Let us rejoice that he shed his blood for the Catholic faith!" [81]).

Dreliv

The Ukrainian Catholic parish of Dreliv witnessed the same kind of heroism when its parishioners died for their allegiance to the Vicar of Christ, Pope of Rome.

Rev. Theophilus Velynovych, whose father died in the Kholm prison for the Catholic Church during Wojcicki's administration, was an adherent of Popel's innovations. In the New Year of 1874, according to the

[80]) Orientales omnes, AAS., Jan. 1945, N. 2.—
J. Pelesz, Ibid. p. 865—A.M. Amman, Op. cit., p. 530.

[81]) Yak Ukraintsi terpily za katolytsku viru, p. 22.

Julian Calendar, Father Velynovych celebrated the Holy Liturgy according to the instructions of Popel. The people revolted against their pastor, discharged him from the church and took away the keys. The dismissed pastor denounced his faithful to the district prefect, Kotov, a fanatic Muscovite. Kotov rushed at once to the rebellious village bringing for protection a strong detachment of soldiers under the command of a German, Bek. The armed commissioner, Kotov, tried to induce the people to submit to Father Velynovych and to consign the keys of the church, but the people refused to obey. Bek ordered his soldiers to attack them with sabres. Some villagers were wonnded, but their resistance became bolder. They barred the doors of the church with their bodies, declaring that they were ready to die for their faith. The German commander was puzzled. Not knowing what to do, he telegraphed to Petersburg for instructions. Within a few hours came the reply which the sturdy German hardly expected. "Cut them all down! Perebit vsiekh!"

Once more Bek attempted to disperse the people peacefully. Then he ordered the soldiers to fire into the assembled crowd in an effort to terrify and disband it. The bullets, however, were blanks. The people noticed Bek's artifice and sent a representative to the German commander who said, in the name of all the people: "Kill us, if you have the authority; we are ready to sacrifice our lives, for it is so sweet to die for the faith!" Then the people fell on their knees before the church and began to sing pious songs. Now the soldiers opened real fire. Five villagers died immediately, others were wounded, and the rest disbanded. Sixty persons of both sexes were put in chains and taken to jail while others were cruelly beaten. This occurred on January 17, 1874 at Dreliv [53]).

Julian Pelesz says that similar scenes of Muscovite barbarism occurred throughout the Kholmland and Pidlachia which became bathed in the tears and blood of the Ukrainian population that was dying for Christ and the Catholic Church [52]).

"Since all this (imprisonment, beating, killing) was fruitless, says Ammann, the Muscovites had recourse to subterfuge and deceit" [54]). Governor of Warsaw, Kotzebue, declared to the Uniates that his government did not intend to take the Catholic faith away from the Uniate population of the Russian empire. His government, he told the Uniate delegates, wished to purify the Byzantine Rite and to save our people from polonization. The delegation of March 17, 1874 asked him to recall bishop Kuzemsky from Galicia. The governor replied that Kuzemsky was sick, but that a new bishop would be given to them. The delegates answered: "We will not accept bishop from the emperor, but only from the Holy See". The delegates asked his permission to go to the Pope and to the emperor. They declared their readiness to accept all the spiritual reforms, if the Vicar of Christ assured them that they would not impair their Catholic faith. Kotzebue denied both petitions, but he assured them that he would inform the emperor of their petition. Thus the delegates were dismissed. The Uniates had trusted in the good faith of the Muscovite Tsar, but they were soon bitterly disillusioned [55]).

[52]) Ibidem, pp. 19-20—Julian Pelesz, pp. 865.
[53]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 865-866—A. M. Ammann, op. cit., p. 530.
[54]) A. M. Ammann, Ibid., p. 530.
[55]) Julian Pelesz, Ibid., p. 866.

Pope Pius IX did not abandon the persecuted Ukrainian Catholics. On May 3, 1874, he wrote a letter to the Ukrainian Metropolitan of Halych, Joseph Sembratovych (1870-1882) in which he condemned Popel's ritual reforms and highly praised the firmness of the Ukrainian Catholic people. He confirmed the decrees of his predecessors regarding our Rite and the decisions of the Zamost Synod of 1720. Then the Vicar of Christ complained bitterly of the persecution of the Ukrainian Catholic population: "The miserable condition of the Kholm diocese greatly disturbs Us. After the departure of the legitimate bishop sent by Us (Kuzemsky), a pseudo-administrator (Marcel Popel) whom we branded previously as unworthy of the episcopal dignity, has usurped the ecclesiastical jurisdiction, ruined everything and perturbed arbitrarily the liturgical matters which were ratified by canon law". The papal Encyclical declared invalid all the orders issued by Popel and called him an intruder. The Pope branded as trickery the activity of Popel: "Under the deceitful purification of the Rite lies a snare prepared for destroying the faith of the Kholm Ukrainians. These last men are endeavoring to separate the Ukrainian Catholics from the Catholic Church and to draw them into heresy and the schism" [56]).

The voice of the Vicar of Christ did not move the obdurate heart of Popel and his schismatic clique. However, the people accepted the message of the Pope with joyful tears. The letter was translated into Ukrainian and circulated throughout the parishes of the Kholm and Pidlachia lands. Popel and the Muscovite gendarmerie inquired about copies of the papal letter and severely punished those who were found possessing them.

Since the persecution was not halted, the Ukrainian Catholics sent a memorial to Tsar Alexander II in 1874 when he paid a visit to Warsaw. These people still had confidence in the Muscovite despot. In fact, a deputation presented a memorial, signed by thousands of the oppressed Uniates, to Alexander II: "We, Uniates, are and always will be loyal subjects of your Majesty. We, Uniates, of the Kholm diocese, united with the Catholic Church, in which we distinguish ourselves by the Byzantine Rite, have always had our own bishops. Now our diocese has been orphaned. The present administrator issues orders contrary to our Rite which has caused bloodshed in some localities. We love our Rite which we have inherited from our parents. We wish to hand it over intact to our children even if this necessitates being exposed to the bloodiest trials. We, therefore, entreat Your Highness, to give our diocese a bishop confirmed by the Holy See who will not corrupt our Rite. All the evil which has befallen us was unknown to you. You have so many non-Christians in your empire whom you have allowed to praise God in their own way. Therefore, we know you will not permit others to oppress the Uniate Christians. With confidence we place this petition at your feet" [57]).

This heartbreaking entreaty did not move Tsar Alexander II. The rumor was spread that general Kotzebue requested the emperor to remove Marcel Popel so as to calm down the public opinion aroused in Europe by the Muscovite atrocities committed against the Kholm Uniates. The government refused to remove traitor Popel; in fact, Alexander II informed the persecuted Uniates that they must submit to Popel

[56]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 867-868.
[57]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 868-869.

and his dissident group [m]). Thus, the treacherous machinations of Popel were ratified by the very emperor in whom the ingenuous Ukrainian Catholics had placed their trust.

[m]) Ibid., p. 869—A. M. Ammann, Ibid., p. 530.

1. *What are the Gregorian Masses?*

Whenever it lies within the financial capacity of our Catholic people to do so, they should make provision for a set of Gregorian Masses to be said as soon as possible after the death of a member of the family.

St. Gregory the Great, who occupied the Pontifical Chair from 590 to 640, tells us in his "Dialogues" that he caused thirty Masses to be said on Thirty Consecutive Days for the repose of the soul of Justus, a monk who died in his Convent of Saint Andrew on Mt. Coelius in Rome. At the end of the last Thirtieth Mass the deceased appeared to his brother Corpious, who had assisted him as a physician in his last illness and announced that he had been delivered from the flames of Purgatory.

In their "Lives of the Sints" the Bolandists also tell us that on the Thirtieth Day Saint Gregory was himself assured of the deliverance of the soul of Justus. An inscription in the Church of SS. Andrew and Gregory, erected on the spot of the dwelling of the holy Pontiff confirms the fact.

Saint Gregory was further instructed by Divine Revelation upon the efficacy of these Thirty Masses, and recommended the practice on many occasions.

The Saint was not the first, however, to introduce the pious custom of having Thirty Masses offered for a departed soul, it is anterior to his time. But the fact above related, and the profound veneration in which he is held in the Church contributed greatly to spread the practice, and the Masses were finally named in his honor—GREGORIAN.

When the priest celebrates Mass, he honors God, he rejoices the angels, he edifies the whole Church; he helps the living, obtains mercy for the dead and makes himself partaker of all good things.

The Holy Mass is the highest form of worship. It is the sacrifice of Calvary renewed. One Mass gives God more praise and thanksgiving, makes more atonement for sin and pleads more eloquently than does the combined and eternal worship of all other souls in heaven, on earth and in Purgatory. In the Holy Mass, it is Jesus Christ, God, as well as Man, who is our intercessor, our Priest and Victim, Being God—as well as man —his prayers, merits and His offerings are infinite in value.

2. *Why did the Ukrainian Catholic Church abolish some of the old customs to which our people have grown accustomed to for such a long time? There are no bells used now, no laced stikharions* (albs), *but embroidered or colored* (blue or red), *and certain changes have also been introduced into the text and rubrics of the Mass. Why?*

No one should be alarmed. Since the conclusion of the Union at Berest Litovsky in 1596 some innovations had crept into our Byzantine Rite. Now the Holy See of Rome wants us to return to the old pure Eastern Rite. That is why such things as bells at Mass, flowers upon the altar, lace stikharions, etc., are disappearing.

Of course, such changes should be made slowly and prudently so as not to scandalize the people. It is also advisable that local priests explain these changes to their respective congregations, and there should be no trouble at all.

3. *My son and daughter are always quarrelling. I try to stop them, but my husband says we should'nt interfere.*

Your decision to interfere or not should be based on the kind of quarrels the children seem to be having. It is best not to interfere in the healthy, normal squabbles that usually go on between brothers and sisters. But if one child is always getting the rough end of things—either physically or emotionally—parents may lend a helping hand. This doesn't mean that parents must defend one child and punish the other; they only need to suggest a change of atmosphere. You might get the children interested in another kind of play, or suggest an errand, or a trip to town, or any other treat that both would enjoy.

And there are ways you may prevent the quarrels from starting at all. Children, especially, find it hard to share. (This applies to playthings, parents' love, and even space). Do all you can to make it possible for each child to have his own things and a special place to keep them.

Also avoid making comparisons between your children, or saying that you wish one child were more like the other. If you accept each child for himself, with his own individual nature and abilities, this will influence the attitude of your children.

4. *May a Catholic belong to the Knights of Pythias?*

No. The Knights of Pythias is a secret society ,and Catholics are forbidden by the Church to be members of it.

5. *To gain the Indulgence, is it necesary to say the "Angelus" while the bell is ringing?*

No. Religious, for instance, who are engaged when the bell rings in some work prescribed by obedience which they cannot interrupt, may gain the Indulgences provided they recite the prayer upon the conclusion of the impending duty.

6. *My daughter is fifteen, and when she has a crowd of boys and girls at the house, she wants her father and me to go out. I don't feel right about this.*

You are quite right in your feeling. Youngsters of this age need to have an adult in the house when they have mixed parties. This doesn't mean you should stay in the living room, or even give them the feeling that you're hovering nearby on police duty. But if they simply know you're somewhere in the house, this will serve as a brake.

Your daughter may not want you to be on hand to greet her guests, but while they are gathering, you might come in briefly and be introduced to them. Your daughter may be glad to have you help with the refreshments, too. Youngsters of this age often want to appear very knowing and won't admit that they can't do everything themselves; but

most of them find it a lot easier to leave some of the responsibility to the grownups.

7. Are Yankees a distinct American nationality? My wife says so. Is she right?

No, your wife is wrong. No one knows exactly the origin of the word "Yankees".

Once it was believed Yankee came from an Indian pronounciation of the French Anglais, meaning English. The late H. L. Mencken gives the accepted origin as being from the Dutch Janke, diminutive of Jan, or from a combination of Jan and kees, Dutch for cheese. The pronounciation was Yoncase. In 1683 a common nickname among pirates in the Caribbean was Yankey, but it was used only for Dutchmen. Mencken could not learn how the name got attached to Englishmen in New England. It finally became a term of contempt, and then by the time of the Revolution New Englanders were proud of it. Yankees became the Southerners' name for northern troops in the Civil War, then damnyankees. The first World War brought the word back into common use when the English applied it to U.S. Soldiers. Yank was used in 1778 and revived in World War I, and in the last war Yanks and Yankees was a common European name for Americans.

ST. ANANIAS

A VERY important man in the early history of Christianity was St. Ananias, of Damascus. It was he who brought St. Paul into the Church, thus letting loose the greatest single evangelistic force in the struggling new organization.

The story is told in the ninth chapter of the Acts of the Apostles. St. Paul, then known as Saul, was a violent enemy of Christianity, and was on his way to the town of Damascus to gather all the Christians he could find there and bring them to Jerusalem where they would be treated as criminals. But on the way Saul was struck down by a blinding light, out of the Lord Himself spoke and converted him. He proceeded, still blind to Damascus.

In Damascus, a faithful Christian named Ananias was also visited by a vision, in which Jesus told him to go "to the street called Straight" and restore Saul's sight. But Ananias had heard of Soul's persecution of the Church and he protested strongly against this assignment. Nevertheless, he did go to Saul, restored his sight, baptized him, and fed him.

So it was that Ananias was the intermediary in what might be considered the most important event in the early Church: the recruiting of Christianity's all-time greatest missionary.

St. Ananias is believed to have become Bishop of Damascus and to have been stoned to death.

Olga: Steve, we should not get married, because we have nothing in common.

Steve: Why not? Aren't we both common?

How to Grieve for Your Sins

DONALD F. MILLER

IT HAS often been said, and has become an axiom of spiritual writers, that devotion to the passion of Jesus Christ is indispensable for growth in the love of God and for keeping alive in one's heart an effective and persevering sorrow for sin. Christ suffered for the sins of every individual who ever offends Him; the individual sinner can realize the great evil of his sins and God's desire for his repentance only by entering intimately into considerations of His Saviour's suffering.

The most powerful and popular spiritual exercise designed to promote in the hearts and minds of Christians loving and penitent thoughts of the sufferings of Christ is the way of the cross. In every finished church anywhere in the world you will find the fourteen stations, printed, painted, moulded or carved, that make up the way of the cross. Making the way of the cross means making a short meditation at each of these stations. This can be done together with a whole congregation, when a priest, acompanied usually by acolytes and crossbearer, reads aloud a little meditation before each station while the people remain in their pews and merely turn toward the station being considered.

The way of the cross can also be made privately, in which case a person walks from station to station, pausing before each one to consider the sufferings of Christ. Even sick and confined persons can make the way of the cross by having a crucifix blessed to take the place of the fourteen stations, and by reciting an *Our Father*, a *Hail Mary*, a *Glory be to the Father*, for each of the fourteen stations, and then *six more for the Holy Father's intention*. Only those who use a single crucifix blessed to represent the fourteen stations need say any vocal prayers. Those who make the way of the cross in a church or chapel need only *meditate* on Christ's sufferings before each station.

The richest possible fruits, in the form of both officially granted indulgences, and of increase in the love of God, are earned by the practice of making the way of the cross. Different prayer-books have different helpful and approved formulas of meditation and prayer to be used for making the way of the cross. None of these is of obligation for gaining the indulgences of the way of the cross. Anyone is free to awaken his own thoughts and affections while pausing at each of the fourteen stations.

However, printed meditations do help a great many people, and that is why another set of such meditations is offered here.

1.

Jesus is unjustly condemned to death

Five times, O my dear Saviour, Pilate in one way or another pronounced You innocent of any crime during Your trial before him. Each time Your enemies threatened him with the loss of his worldly power if he refused to do their will. He tried to satisfy them by order Your cruel scourging and by permitting them to crown You with the mocking and painful crown of thorns. In the end, though he washed his hands to symbolize his unwillingness to decree Your death, he whose word alone could condemn You command-

ed that You be put to death on a cross. Calmly, even gladly, You accepted this unjust sentence for me.

You promised that Your followers would not escape unjust criticism and condemnation from the world. How have I accepted the criticisms and accusations of others? Even when they were in part or wholly justified, have I not reacted with anger, desires for revenge, perhaps even hatred and enmity? Have I not often spoken evil of others unjustly, even as You were accused by Your enemies? O help me to bear patiently and calmly the unkindness and cruelty of those around me, to refrain from judging and criticizing any of my neighbors, in memory of Your acceptance of the slanders of Your enemies, and of Pontius Pilate's condemning You to the cross.

2.

Jesus takes the cross upon His shoulders

It was a heavy cross, dear Lord, that they roughly placed upon Your shoulders, very probably weighing not much less than one hundred pounds. It had to be dragged as much as carried, the long beam extending too far behind You to be lifted entirely from the ground. As the end of the cross was to pass over the uneven stones of the streets of Jerusalem, it was as if the cross was being raised and lowered on Your shoulders time after time. Each time You accepted it anew, as the cross that would save me from my sins.

"If anyone would come after Me", You once said, "let him take up his cross daily and follow me". You have sent me crosses, my beloved Redeemer, though none of them have been so heavy or hard to carry as the one You accepted for me. My crosses have come in the form of sickness, or bereavement, or lack of material comforts, or ingratitude from others, or worry about the spiritual or material welfare of those dear to me. How often I have complained about these crosses! How foolishly have I listened to those who said that these crosses were a sign that You did not love me. Now I know that You do love me, by the cross You carried for me, and I will love You by accepting the crosses You send me, up to and including that of my death.

3.

Jesus falls the first time

How terrible it is to see the omnipotent Son of God falling to the ground, with the heavy cross clattering down on His back! Here is strength itself become weakness. Yet You, my Saviour, have chosen to be reduced to such weakness. You have accepted the agony in Gethsemani, with the trembling fear and bloody sweat. You have submitted to night-long mental and physical torment at the hands to those who hated and envied You; You have not resisted the soldiers who scourged You and crowned You with thorns. No wonder Your strength gives out as You stagger along under Your cross. No wonder You fall.

But Your fall, and all Your physical weakness, are reminders to me of my voluntary and unnecessary falls into sin. I can see now why it was that I fell. Did I not neglect prayer, sometimes for days at a time, and thus permit my will to grow weak in the face of temptation? Did I not plunge into occasions of sin, knowing that there I would almost certainly fall? Did I not fail to call out to You when bad thoughts and desires appealed to my mind and heart? You fell on the way to Calvary to atone for these voluntary falls of mine; I promise now that I shall use the graces You won for me never to fall again.

4.

Jesus meets His grieving mother

How many memories must suddenly come back to You, my dearest Saviour, as You meet Your mother on the way of the cross! Memories of Your infancy, when she so often held You in her arms; memories of Your childhood and youth, when she made Your poor home rich with her love; memories of her loyalty, who never offended or hurt You by a fault or a sin! But now she can only gaze upon You for a moment as You pass by, Your face clotted with blood and sweat, Your body bent and staggering beneath the cross, Your heart stung by the blasphemies and curses of the soldiers who force You on. Never did a mother and son meet in such poignant suffering!

Yet this most sorrowful meeting was meant to make atonement for all the sins by which members of families hurt one another. In particular, it is intended to awaken sorrow in my heart for my sins against the members of my family. How often did I not bring sorrow to my mother and father by my disobedience. How often have I not made my home a scene of quarreling and wrangling, when it should be a haven of peace. How often have I not borne resentment and carried grudges against those most near and dear to me. O Mary, perfect mother of a perfect Son, by the anguish you experienced in meeting Jesus as He carried His cross, tain for me true sorrow for the sins I have committed in my home, and the grace to imitate your perfect love.

5.

Jesus is helped by Simon

I know, my dear Redeemer, that it was not pity or compassion that induced Your tormentors to compel Simon, the stranger, to help You carry Your cross. It was rather the cruel desire to make sure You would reach the place where they were to nail You to Your cross. How strange it was that they should have to compel a stranger to assist You, that there were not scores of bystanders who would eagerly rush forward to carry the cross for You. But there was none, none whose heart had not been turned against You, or who was not too fearful of the wrath of the wicked men who drove You on to permit his pity to express itself in action. Only Simon, under duress, came to Your aid.

Surely by this, You wanted to remind me of how it is still possible for me to help You carry Your cross today, and of the many times in which I have failed to do so in the past. least of My little ones, you do to You said: Whatsoever you do to the Me. Have I not often failed through selfishness to do acts of charity for the poor, and thus failed to help You? Have I not given way to prejudice or ill-will or discrimination against an individual or a class of individuals and thus shown hatred for You? Have I not judged others, and spoken about the faults of others, and slandered others, and thus made both their and Your crosses harder and heavier to bear? I am sorry for these sins now; I will atone for them; I will never again fail You in Your need by failing or hurting my fellowman.

6.

Jesus is comforted by Veronica

Under the hot sun of Jerusalem, O Jesus, Your face became a pitiable sight as the stinging sweat mingled with the blood that dripped from the wounds in Your thorn-crowned head, and burned like fire in the wounds themselves. Blood and sweat, and dirt and dust from the streets, streaked Your features and made You long for a soothing cloth to wipe them away. What a moment of exquisite relief was provided then, when the fearless Veronica, daring the anger of the soldiers, slipped quickly past them and gently pressed the soft veil to Your countenance. What a wonderful sign of gratitude You gave her by imprinting upon her

veil the very image of Your features!

Veronica was inspired to be the example of all those who rise above human respect to show their love for You, O Jesus, and a rebuke to all who for fear of the world hide their love and deny their faith in You. Ho woften have I not been guilty of hiding in the crowd of worldings when I should have stepped forth to manifest my allegiance to You. How often have I not taken part in the wicked conversations of others, because I was afraid of being ridiculed by those who wanted me to offend You. By the example of Veronica I a moved to deep sorrow for all my sins of human respect, and to promise that, like her, I shall brave mockery, persecution and death, to avoid approving or taking part in the sins of others, and so to comfort You on Your way to Calvary.

7.

Jesus falls the second time

Even with Simon carrying part of the weight of Your heavy cross on his own strong shoulders, O my Saviour, You continue to stagger rather than walk along the way. Your strength is all but spent; the soldiers strike You whenever You falter, until once more You fall heavily upon the stony ground. Your journey to Calvary is only half completed, yet as You lie in the dust again nothing must appeal to You more than the thought of letting it end here, of letting death come now to end Your suffering. But it is Your Father's will that You die, not on the road, but on the cross; so You permit the soldiers to drag You to Your feet and force You onward again.

It is thus that You atone for the many sins I have committed after having fallen previously and promised, in confession, that I would suffer death rather than offend You again! How shallow were my acts of contrition for having nailed You to Your cross, or if they were sincere, how soon did I not permit them to fade from my heart! How justly You might have taken my soul and condemned me to hell when I so soon forgot the miracle of Your forgiveness and deliberately returned to the sins I had said I detested with all my heart. By Your second fall, O make my present sorrow for all my past sins remain strong and effective until I die.

8.

Jesus meets the weeping women

There were few moments of even the slightest relief for Your tortured body and wounded heart, O my Jesus, during the long hours of Your pasion. One such, no doubt, was the fleeting experience of the compassion of the little band of women whom You aw weeping for You as You passed them along the way. But even this You turned into a lesson and a warning. Thinking of the thousands who would come after them, who would be deprived of a knowledge of their redemption, or who would deliberately will to nail You to Your cross again by sin, You said to the weeping women: "Weep not for Me but for your children".

The lesson, my dear Saviour, was intended not only for the weeping women of Jerusalem, but also for me. In granting me the gift of the true faith, You have asked me to make it known to others, to hand it down to generations that will come after me. How often have I failed those "not yet of Your fold!" How often have I given scandal that would keep others from approaching You and Your Church. How often have I neglected to use opportunities to help others understand Your teachings and to share Your love. How often have I failed to encourage and help those subject to me, those near and dear to me, to be more faithful to You. You told the women who had pity on You to weep for future generations who would be deprived of a knowledge of You, and I weep for my failure to draw those of my own generation unto You.

9.

Jesus falls the third time

You are close to the summit of the hill called Golgotha, O my Jesus. Though the ascent is not steep, it is still too much for the little strength that remains in Your body, as the soldiers grow impatient and try to hurry You along. Thus it is that You fall once more. In mounting fury the soldiers seize and raise You to Your feet, and with the end of their brutal work in sight, begin to push and pull and half-carry You the rest of the way. They know now that there is little more suffering that You can bear without lapsing into unconsciousness ;they want You to be still living and conscious when they nail You to the cross.

Your third fall, dear Jesus, is a grim and sad reminder to me of the habits of sin into which I have fallen in the past. It is heartrending to think that You had to fall three times on Your journey to death, but I know that these three falls were meant to inspire sorrow in me, and to make atonement for my repeated falls into the same sin. How callous and indifferent to Your love I was when I repeatedly indulged in the same sinful pleasure, or repeatedly disobeyed one of Your serious commands. With all my heart I grieve over such habits of sin today; I thank You for having permitted me to live to repair the injury I have offered You. I kneel before You as You lie prostrate, and promise to suffer death rather than return to my old habits of sin again.

10.

Jesus is stripped of His garments

With no gentleness, but with swift and brutal jerks, the executioners tear off Your clothing, O my Jesus, as soon as You have reached the summit of Calvary. This is like a renewal of all the bodily hurts and wounds You have already received. Your clothing clings to the already feverish, festering sores cause by the terrible scourging and the many blows rained upon You during Your night of trial and along the way of the cross. As the clothing is ripped away You must feel as if You are being scourged again, as the wounds re-open and flowing blood bathes Your body once more.

Thus painfully You are stripped of Your garments to remind me of the folly of my sinful and dangerous attachments, and to inspire me with courage to strip them from my heart, no matter how painful this may be. You once said: "If thy eye scandalize thee, pluck it out... if thy right hand scandalize thee, cut if off". How unwilling I have been to pay this price for escaping hell and winning heaven. How often I have clung to friends who only wished to lead me into sin; how attached I have been to money and the coforts it could buy, even to the extent of seeking them through sin and neglect of my duties to You. As I see the garments stripped from Your body, I strip myself of all dangerous and worldly attachments, and give all my love to You, my Saviour and my God.

11.

Jesus is nailed to the cross

I shall not avert my eyes, my beloved Redeemer, from this last harrowing torture that You have chosen to suffer for me. Having torn away Your clothing, the executioners roughly cast You down on the cross as it lies on the ground prepared to receive You. They kneel on Your hands and legs to hold them in place, and then drive the nails through Your flesh and muscle and nerves till Your hands and feet are fixed tightly to the wood of the cross. But while You are enduring this intense new pain, even as the hammer blows ring

out on the nails, You utter that unforgettable prayer: "Father, forgive them for they know not what they do".

And I, how much I need Your forgiveness for the part I have played in nailing You to Your cross! Your hands, now transfixed and helpless, have blessed and healed and fed the multitudes; my hands have so often been used for sinful deeds, and yet they remain free. Your feet, now paralyzed by the nails that bind them, have carried You so often on journeys of mercy and compassion and salvation for others; my feet, that so often led me into occasions of sin, are still unhurt and whole. Your voice asks only forgiveness for Your enemies; how often my voice has utterred harsh and hateful things against those who hurt me even in the slightest way. I grieve for all these sins that have helped to nail You to Your cross; I dedicate my hands and my feet and my voice to Your service and Your love forever.

12.

Jesus dies on the cross

The lifting up of Your cross is the moment You have waited for, my dear Saviour, from the moment You appeared in the world. But what racking pain it brings You, as the weight of the wood and of Your body combined is permitted to drop into the deep hole prepared to hold Your cross aloft. How slowly and how agonizingly the three hours pass that You have chosen to remain alive on the cross. How deeply You feel the curses and mockery of those who hate You, and yet how sweetly You speak to the repentant thief, to Your mother, to the multitudes for whose love You thirst, to Your Father in heaven. But at last the end comes. You mark it with one last miracle, the miracle of Your loud cry that proves to all the world that You are laying down Your life freely for love of me: "It is consummated". Then you bow Your head and die.

My sins, O Jesus, have made it necessary for You to die, but Your death has made it possible for me to live in joy forever. You have willed daily to renew and re-enact this sacrifice of Your life in an unbloody manner in the sacrifice of the Mass, thu sto "show Your death" to me, that I might be moved to sorrow for my sins, and might apply the merit of Your redeeming sacrifice to my own soul. How insensible I have been to the sublime meaning of the Mass! How often I have neglected to attend Mass, even perhaps on days of obligation, when my staying away was like a declaration of willingness to nail You to Your cross again. How selfishly and wilfully I have been distracted during Mass, and have even attended without arousing my heart to deep sorrow for my many sins. Here in spirit at the foot of Your cross, gazing upon Your dead body, I promise to offer up Your sacrifice for my sins as often and devoutly as I can in the future.

13.

Jesus is taken down from the cross

Quickly, after the spear of the soldier has pierced Your side and brought forth water instead of blood, the soldiers and the crowd depart from the hill of Calvary. Then come Your friends, Joseph and Nicodemus, so fearful to show their love before in the face of the contempt of Your enemies, to assist Mary, Your mother, and John, Your beloved disciple, and Mary Magdalen the sinner, whom You have converted, in taking Your body down from the cross. When the nails have been withdrawn from Your hands and feet, and Your body gently carried down the ladders that had been raised, it is placed in the arms of Your mother. As she held You when You were a baby, so she holds You now, but now her heart is breaking with grief.

As Mary sorrowfully received Your dead body from the cross, so I, my crucified Jesus, can receive Your living body as often as I will in the joyous embrace of Holy Communion. You have said to me: "I will give you My flesh to eat and My blood to drink, and he that eateth Me shall live by Me forever". But how many weeks and months of my life have passed during which I have forgotten this wondrous invitation "to live by You" through partaking of Your body and Your blood! Have I even dared to receive You sacrilegiously, with unconfessed or unrepented mortal sins upon my soul? As I watch Mary tenderly receive Your dead body from the cross, and I grieve for my neglect of Your body and blood in the past, I promise to receive You often, even daily if possible, in the blessed embrace of Holy Communion.

14.

Jesus is buried

Into a borrowed stable You were born, O my Jesus, and now into a borrowed tomb Your body is carried and laid to rest. Your mother and Your friends enfold Your body in a spotless winding sheet, and then reverently arrange it on the flat stone where it will rest only until You fulfill the promise of Your resurrection. But this moment is one of infinite sorow for Mary and the weeping women who loved You to the end. Each one kneels beside Your body for a last farewell; then, as they leave the dim interior of the tomb, the men roll the heavy stone against the entrance, and Your body is sealed inside.

✚

Your tomb reminds me, my beloved Saviour, of the thousands of tabernacles in which, locked behind a little door, You have chosen to remain on earth for love of me. In these tabernacles You remain through the long hours of the day and of the night, often as if buried, because there is no one to come and keep loving watch with You. How unmindful I have been of Your constant presence not far away! How countless have been the days on which I have never thought of stopping in a church to give You a few minutes of My time and a few words of my love. From the tomb in which You were buried, I now turn to the tabernacle where You await for me, and I promise that each day of my life I shall return to thank You for dying for me, to love You for living and remaining on earth for me, to beg You for the graces that will enable me to persevere in Your love forever.

(From The Liguorian)

THE TWELFTH PROMISE

I WAS caught in a downpour as I was climbing a moutain on my way back to my mission in Cuilco, Guatemala. In the dense fog that covered the mountain I took a turn in the trail that led down the wrong side of the mountain. Suddenly a boy appeared in the bushes alongside the trail. He told me his brother, Basilio Rami, was dying. I recognized the name. Over Basilio's bed hung a holy card of the Sacred Heart. I had given it to him for making the Nine First Fridays. For seven of those Fridays he had walked three hours to church. Now he was dying, and because I got lost, Basilio was receiving the Last Rites.

—Edward J. McGuinness, M.M.

Blessings in Disguise

IN a comedy film produced some years ago featuring Bud Abbot and Lou Costello, the heavier of the two comedians, through some misfortune, became mentally unbalanced. This situation lasted for quite some time, until Abbot got a bright idea. He grabbed a weighty object and with it hit poor Lou over the head. This hard knock did the trick. Costello snapped out of his insanity and was quite well again.

All of us play Costello's role very often. We have to endure many a hard knock in life: hospital bills, property losses, death in the family, and lighter trials like headaches and blue Mondays. If we would only look at these hardships from God's viewpoint, we would see that they are actually blessings in disguise.

Why does God permit us to suffer hardships? Simply to see us suffer? We know this cannot be since He is all-good and merciful. Then why?

Let's look at is this way. Suppose we would never have to suffer anything at all. Suppose life would be nothing but a grand bed of roses—"every day a feast day and every meal a banquet", as someone once expressed it. What would be the natural results? We would tend to be satisfied with this life. We would say: "Everything here on earth suits me just fine. Why strive for anything higher? I'm happy right where I am". The desire for eternal life would be diminished.

Certainly we must admit such a frame of mind would be pathetic. It would be a type of insanity—an insanity much worse and far more dangerous than that which unfortune Lou Costello had to undergo. In order to snap us out of such insanity, or to prevent us from falling into it in the first place, God in His wisdom gives us a hard knock in the form of suffering and hardship. We are thus given to know that we cannot attain full happiness here below.

A number of years ago there was a painter working on a 175 foot scaffold. Having finished his painting he stepped back to examine the work. A fellow painter noticed that he was right on the edge of the scaffold close to death, but he was afraid to shout at him lest he would scare him into falling. So he took a brush and began to daub at the beautiful painting. Seeing this, the painter rushed from the edge of the scaffold to stop him. His life was saved.

Sometimes God acts in a similar manner. He mars our earthly happiness in order to draw us away from the brink of worldly satisfaction. He gives us trouble only to save us from the danger of spiritual death.

All that had been said can be expressed in another way. Too much success is not good for us. It's something like sunshine. When there is too much sun, when there are no clouds to hinder its rays, the earth hardens and crumbles into dust, plants wither and die. Clouds and rain are then considered great blessings.

The same can be said of our lives. If the sunshine of success and happiness is not hindered occasionally, there is danger that our spiritual lives will harden and crumble. And so God sends us an occasional dark cloud and a few rainy days to prevent such a condition. Real blessings to be sure!

And speaking of clouds, there is another thing to be said in their favor. Did you ever notice how a cloudy sky contributes to a beautiful sunset? At the sunset of our lives, the many clouds of trial and disappointment that we have accepted in the right spirit will all add up to make beautiful scene. This is an added reason why we should thank Gor for sufferings—they can be extremely meritorious.

"May there be enough clouds in your life to make a beautiful sunset!"

Erection of the Ukr. Catholic Metropolis in Canada

(Excerpts from the Press)

BY decree of Pope Pius XII and amid the splendor of Sts. Vladimir and Olga Cathedral, the first Metroppolitan See for Ukrainian Catholics in Canada was erected in Winnipeg on Feb. 12, 1957.

In the most colorful religious ceremonies ever witnessed in the history of the Canadian Ukrainian Church, Archbishop Giovanni Panico, D.D., apostolic delegate for Canada, enthroned Archbishop Maxim Hermaniuk CSSR., as first Metropolitan of the Ukrainian Winnipeg See.

Approximately 300 high church dignitaries and clergy took part in the ceremonial proceedings. An estimated 2,000 people filled seats, crowded aisles and flowed out into the street.

With a hymn by the Sts. Vladimir and Olga Church Choir as the musical background, the canonical ceremony began with a colorful procession to the sanctuary.

There was the calling for the bulls of the Holy Apostolic See by the Apostolic Delegate and then the reading of the bulls by clergy. Two bulls, the erection of the See and the installation of Archbishop Hermaniuk, were read both in Latin and Ukrainian. The three other bulls were read in Latin. They were for the erection of Eparchies of Edmonton, Toronto and Saskatoon.

"Watch Over Christ's Flock"

After the reading of the bulls and their presentation by Archbishop Panico to the bishops of each eparchy, Archbishop Hermaniuk took his place before the altar. After a prayer by the apostolic delegate, Archbishop Hermaniuk was led by His Excellency to a throne and handed the crosier. The installation ceremony was completed when the apostolic delegate said: "Receive this crosier with which you are to watch over Christ's flock that has been entrusted to your care".

Archbishop Panico read his sermon in English and this was followed by the pontifical Divine Liturgy. After the Liturgy, a recession was made to the Virgin Mary's chapel within the cathedral.

Present at the ceremonies were Canadian, American and European high Church authorities. The Knights of Columbus in their ceremonial dress formed a guard of honor.

Federal, provincial and civic officials were in attendance.

Lt. Gov. J. S. McDiarmid and his aide were among the guests.

Following the ceremony a banquet and concert in honor of Archbishop Hermaniuk, was held at the Royal Alexandra Hotel.

Approximately 700 Church officials and laity filled the banquet room as Archbishop Panico said Grace. A prayer for Pope Pius was offered by the newly installed Metropolitan and the Toast to the Queen proposed by Sen. William Wall. Sen. Wall acted as chairman for the evening.

Brings Greetings from West Europe

Archbishop Ivan Buchko brought greetings from Ukrainians in Western Europe to whom he is the Apostolic Visitator.

Archbishop Philip Pocock of Winnipeg welcomed Archbishop Hermaniuk and said that while there were three archbishops in Greater Winnipeg, they had one purpose, the furthering of the work of the Church.

Archbishop Maurice Badoux of St. Boniface also extended greetings. He said it was a pleasure for the oldest Metropolitan in Western Canada to pay hommage to the youngest.

Most Rev. Gabriel Bukatko, Apostolic Administrator of Kryzivci, Yugoslavia, was introduced by Sen. Wall as "the only guest here from behind the Iron Curtain".

Archbishop Bukatko's address emphasized the freedom of Canada as a "true democracy".

Justice Minister Stuart S. Garson brought greetings from the prime minister and the cabinet in Ottawa. He referred to the beauty and power of the Pontifical High Mass as held at the cathedral. The minister of justice said that greetings from the government in Ottawa came from his Protestant and Catholic colleagues alike. He praised the political and religious freedom being enjoyed by Canadians and expressed conviction that such true democracy will last forever amongst the people of this nation.

Premier Praises Three Archbishops

Premier D. L. Campbell, in bringing greetings from the province, asked the apostolic delegate to convey the best wishes of the people of Manitoba to the Holy See. He praised the contribution being made by the three archbishops in Greater Winnipeg to the cultural life of this province.

Other speakers during the evening were: Bishop Andrew Roborecky of Saskatoon; Anthony Yaremovich, president of the Ukrainian Canadian Committee; Mrs. Mary Dyma, president, Ukrainian Women's Committee of Canada; Michael Poroniuk, Ukrainian Catholic Council of Canada; Rt. Rev. Msgr. Basil Kushnir, rector of Sts. Vladimir and Olga Cathedral, and Mayor Stephen Juba of Winnipeg.

An address was given by Archbishop Hermaniuk and a closing prayer by the Most Rev. A. Senyshyn, bishop of the Byzantine Catholic diocese of Pittsburgh.

Among the guests and speakers were: Bishop Rev. L. Blais, of Prince Albert; Bishop P. Lussier, CSSR. of St. Paul, Alta.; Auxiliary Bishop R. J. Kocisko, of Pittsburgh; Rt. Rev. Gerthen, Abbot Ordinary, Gravelbourg, Sask.; Archbishop N. C. O'Neil, of Regina; Mrs. D. L. Campbell; Most Rev. H. Routhier, Grouard, Alta.; Most Rev. A. Senyshyn, Stamford, Conn.; Bishop N. Savaryn, of Edmonton; Bishop P. Carroll, of Calgary; Mrs. W. M. Wall; Bishop F. J. Klein, of Saskatoon; Bishop I. Borecky, of Toronto; Auxiliary Bishop J. Schmondiuk, of Philadelphia; Rt. Rev. D .F. Fortier, Abbot St. Norbert Abbey; Hon. N. M. Hryhorczuk, attorney-general of Manitoba.

(The Winnipeg Tribune, Feb. 18, 1957)

WORK FOR FAITH, ARCHBISHOP URGES

Archbishop Giovanni Panico, Apostolic Delegate to Canada, said on Feb. 12, 1957, that a great task awaits the Ukrainian Catholics of Canada — the preservation and strengthening of their faith.

Archbishop Panico spoke at the Cathedral of Sts. Olga and Vladimir on the occasion of the canonical erection of the new ecclesiastical province for Canadian Ukrainians. The new province is the first established outside Ukraine.

After outlining the history of the first two provinces, which disappeared under Russian regimes in 1795 and 1946, Archbishop Panico described the foundation of the new province in "freedom-loving Canada".

Great Task

"The full import of the creation of a Ukrainian Metropolitan Province for Canada will manifest itself in the future", he said. "At present, we only wish to point out the great task which awaits it.

"In the first place stands the obligation of consolidating and propagating the Holy Faith. The question of Catholic schools, the formation of minor seminaries to foster priestly vocations, and the establishment of a major seminary, which would educate priests in the spirit of the Eastern Rite, should be the constant object of your plans.

"Without your own major seminary, the Ukrainian Catholic Church in Canada will not only stand still or fail to fulfill its mission, but it will not even be able to preserve what you have acquired until now".

Archbishop Panico reminded the congregation of the millions of Catholics still living behind the Iron Curtain, "who have lost everything, including their Church".

Duty to Help

"When the time of their freedom

comes", he said, "it will be your duty to send them spiritual help, and, together with them, to rebuild the Church of Christ on the ruins of Communism".

He spoke on the importance of the lay apostolate in an age when every Christian must defend his faith, and be prepared to help his neighbor in danger.

"For your Church to live and act, you must all join the ranks of the Apostles of Christ".

Archbishop Panico closed his speech by conveying the personal blessing of Pope Pius XII to the new province.

(The Winnipeg Tribune, Feb. 13, 1957)

ARCHBISHOP HERMANIUK IS NOW METROPOLITAN

Archbishop Maxim Hermaniuk was installed Tuesday afternoon in Sts. Vladimir and Olga Cathedral as the first metropolitan-archbishop of the Ukrainian Catholic ecclesiastical province of Canada.

The ceremonies, which were presided over by Most Rev. Giovanni Panico, apostolic delegate to Canada made church history. It marked the first time that a Ukrainian Catholic metropolitan has ever been appointed for a See outside of the Ukraine itself.

Twenty-six archbishops and bishops, including one from Rome and another from Yugoslavia, and 200 priests attended the ceremony.

Archbishop Hermaniuk is now the spiritual leader of Canada's 225,000 Catholic Ukrainians, followers of the Byzantine or Ukraine rite under the Church of Rome. There are 63,000 Catholic among Manitoba's 100,000 Ukrainians.

The service started with a procession of the clergy from the Chapel of the Blessed Virgin to the main entrance of the church. Five Papal bulls were read. The first, read in Latin by Msgr. Basil Kushnir, pastor of the Cathedral and in Ukrainian by Rev. Jos. Pulak marked the canonical erection of the Exarchate of Manitoba to the metropolitan See of Winnipeg.

The second Bull was the official communication from Pope Pius XII appointing Archbishop Hermaniuk as the first metropolitan. It was read in Latin by Rev. D. Shewchuk, with Father Pulak reading the Ukrainian translation. The third, fourth and fifth bulls officially established the Exarchates of Edmonton, Toronto, and Saskatoon, respectively, as dioceses.

Archbishop Panico delivered the sermon. The Pontifical high mass which followed was said by Archbishop Hermaniuk. Assisting him were Msgr. Kushnir, Rt. Rev. Vladimir Malanchuk, superior vice-provincial of the Ukrainian Redemptorist Fathers, Rt. Rev. V. Shewchuk, provincial superior oof the Basilian Fathers, and Rev. Father Chomyn, of Toronto.

At 8 p.m. Tuesday a banquet was held in the Royal Alexandra Hotel at which the new Metropolitan was the guest of honor. Main speaker was Most Rev. John Buchko, Apostolic Visitor to Ukrainian Catholics in Western Europe, from Rome.

Speakers included Archbishop Philip F. Pocock, of Winnipeg; Archbishop Maurice Badoux, of St. Boniface, Hon. Stuart Garson, representing the federal government; Premier D. L. Campbell, Mayor Stephen Juba, Bishop Isadore Borecky, of Toronto, Bishop C. Bukatko, of Kryzivci, Yugoslavia; Msgr. Kushnir, A. Yaremovich, on behalf of the Ukrainian Canadian Committee, and Mrs. B. Dyma, for the women's division of the Ukrainian Canadian Committee, Senator William Wall was presiding.

(Winnipeg Free Press, Feb. 12, 1957)

PRELATE ENTHRONED AS ROBES FLASH

"Receive this crosier with which you are to watch over Christ's flock that has been entrusted to your care".

With those words spoken by the Apostolic Delegate, Most Rev. Maxime Hermaniuk Tuesday afternoon was enthroned as the first Metropolitan of the newly erected metropolitan See of Winnipeg in a three-hour ceremony marked with all the color and pageantry of the Catholic Church.

A crowd of 3,800 persons which overflowed the cathedral at Sts. Vladimir and Olga, which normally seats 2,000, included leaders of Church and state.

The scene inside the cathedral as Most Rev. Giovanni Panico, Papal Envoy, presided at the canonical erection of the Metropolitan See of Winnipeg was a riot of color. The colorful eastern-style vestments of the clergy of the Byzantine or Ukrainian rite blended in harmony with the garb worn by those of the Latin rite, guests on this historic occasion in the life of the Church in Canada.

The red and black costumes of the more than 25 archbishops and bishops from Canada, the United States and Europe sitting in front lent a brilliant atmosphere as the five Papal Bulls from Pope Pius XII were read. Two of them dealt with the erection of the Metropolitan See here and the installation of the first Metropolitan, while the other three dealt with the raising of the former exarchates of Edmonton, Toronto and Saskatoon to the status of dioceses.

The Ukrainian faithful, pleased with the honor which has come from the Holy Father to their Church in Canada, crowded the cathedral which now ranks first among Ukrainian Catholic churches. Not only were all the seats taken but the three aisles were jammed with hundreds more who stood throughout the long three-hour service.

"By the authority (vested in me), and according to the instructions of the Holy Apostolic Roman See", the Apostolic Delegate told Archbishop Hermaniuk, "I install you the Archbishop Metropolitan of Winnipeg, and confer upon you legitimate authority over things spiritual and temporal, and entrust to your care Christ's flock which you are to lead acording to the example of Our Lord Jesus Christ, Who even laid down His life for His sheep, so that you may give a worthy account of your stewardship to Christ our God on the day of judgment".

Archbishop Panico then let the new Metropolitan to his throne and handed him his crosier, his symbol of office.

Free Again

At the moment Archbishop Metropolitan became not only the spiritual leader of Canada's 225,000 Ukrainian Catholics but also the promise to thousands of Ukrainian compatriots behind the Iron Curtain that some day the Church in the Ukraine would once again be free.

While the choir and the 200 clergy present united in the singing the Te Deum, the Church's traditional hymn of thanksgiving, the clergy of the new archdiocese presented themselves individually to the Archbishop Metropolitan, expressing their promises of obedience as they kissed his ring, his hand cross and the omophorion on the right shoulder.

The beauty of the pontifical high Mass, celebrated by the new Metropolitan, in the Ukrainian language and with the thrilling Ukrainian music, added to the impressive grandeur and deep religious fervor of the entire proceedings.

The stirring climax came after the moment of consecration when Archbishop Hermaniuk for the first time as Metropolitan raised the Sacred

Host over his faithful in benediction as the congregation knelt in prayer.

The erection of a Canadian Metropolitan province in Canada only 45 years after the first Ukrainian bishop was appointed in this country marks a milestone in Church history and is a tribute from the Holy Father to the place Ukrainians have won for themselves in this country not only in the life of the Church but also in the community.

(Winnipeg Free Press, Feb. 18, 1957)

RETAIN OWN SCHOOLS, UKRAINIANS URGED

Ukrainian Catholics in Winnipeg were urged to hold fast to their separate schools, seminaries and colleges, "for without them... your... children will become negligent and even dwindle through religious indifferentism".

This declaration was made by Most Rev. Giovanni Panico, Apostolic Delegate to Canada, at services marking the enthronement of Archbishop Metropolitan Maxim Hermaniuk.

The Papal representative said, "you must think about the millions of our brethren remaining in the Ukraine, who have lost all, including their Church.

"When the time of their freedom will come... it will be your duty to send them spiritual help and, together with them, rebuild the Church of Christ on the ruins of Communism".

With the erection of the new metropolitan See, the Apostolic Delegate urged consideration of the question of Catholic schools, the formation of minor seminaries to foster priestly vocations, and especially a major seminary which would educate priests in the spirit of the eastern rite.

The first and second Ukrainian Catholic metropolitan provinces had been destroyed, one by the Russian Czarist regime in 1795, and the other by the Communists in 1946, the Papal Envoy said.

However "today 10 years later, through the providential designs of God, and the kindness of the Apostolic See, arises a third Ukrainian Catholic Metropolitan Province, this time however, beyond the boundaries of the Ukraine, in freedom-loving Canada."

Traces Events

Tracing the events leading up to the canonical erection of the See of Winnipeg, Archbishop Panico said, "this third Metropolitan Province was being prepared half a century ago by Metropolitan Andrew Sheptycky, when in the beginning of the century, anxious about the destiny of the first Ukrainian settlers, he visited them in 1910 in their new domicile Canada. Through his intervention, the whole Canadian hierarchy expressed their thought to the Holy See about the necessity of a separate bishop for the Ukrainian Catholics of Canada".

He recalled that in 1912 Most Rev. Nykyta Budka was named the first Ukrainian Catholic bishop of Canada.

"After many hard years of missionary work in Canada he returned to his native land and gave his life for the rights of the Church and the faith of Christ in a Russian Communist slave camp", he continued.

Tribute to Bishops

After paying tribute to the work of the late Archbishop Basil Ladyka, who died last September, and the other Ukrainian bishops in Canada, the Apostolic Delegate praised the "generous and sincere cooperation of the Latin Hierarchy and especially the great spiritual guardian of the first Ukrainian settlers in Canada, Archbishop Adelard Langevin, of St. Boniface".

(Winnipeg Free Press, Feb. 18, 1957)

Lent Goes Back Through Centuries; Reshapes Lives

THE Church instituted Lent to honor the 40-day fast of Our Lord in the desert, and to give the faithful an opportunity to prepare for a worthy celebration of the mysteries of Christ's Death and Resurrection.

The Church proposes to the faithful fasting, prayer, alms, deeds, more frequent hearing of the word of God, various exercises of piety, such as the Way of the Cross; in a word, a more mortified life, a holier life.

Lent runs six and one-half weeks. Sundays are part of it in a liturgical sense, but they are not days of fast or abstinence and hence not counted in the forty. The date varies in accordance with Easter. Lent has been kept since the fourth century.

Lent is English for Quadragesima

The word Lent, from an old word for spring, is the English name for Quadragesima, which means forty.

Forty is the number of days of the flood, of years of the Israelites' wandering, of the days of the fast of Elias, of Moses on Sinai, and of Our Lord's fasting in the desert.

Formerly it was a time of preparation for the Baptism of catechumens and for the reconciliation of penitents: Both have left their mark on the liturgy of the time.

During Lent the faithful must observe the law of fasting unless dispensed or excused, an dare encouraged to special almsdeeds and practices of worship, and to refrain from public amusements, dances, etc.

Marriages in Lent

Solemnization, as distinct from celebration, of marriages is forbidden in Lent. The Church allows Catholics to marry in Lent and Advent, provided they do so quietly and without much ceremony, and with a dispensation from the bishop.

A more subdued spirit runs through the liturgy of the season, but the Gospels of Lenten Masses are particulary attractive in catching the spirit of Christ's public life.

Certainly a splendid way to keep Lent is to go to Confession and Communion often, an dto hear Mass daily if possible. Daily Communion in Lent may reshape your whole future life. It could make a saint of you.

The main idea of Lent is penance. Penance is a virtue disposing a sinner hatred of his own sin because it is an offense against God and prompting him to a firm purpose of amendment. The motive must be supernatural, such as consideration of the goodness of God and love for Him, to distinguish it from natural remorse or fear. Penance is a necessary condition for forgiveness either in or out of Confession, but Confession forgives even with imperfect contrition, based on sorrow for sins because they are hateful in themselves or because we fear God's punishment.

Ordinary penance is any prayer, mortification or other good work, imposed either on oneself or by a lawful superior, performed in a spirit of penitence for sin. It is advisable to impose penances on ourselves, both for our own and for others' benefit.

Public penance was a penitential discipline of early Church, relaxed after the 11th century, in respect of notorious and grave sinners, especially idolaters, murderers, adulterers. The lifting of the penalty of excom-

munication and admission to the ranks of the penitents was for long a privilege not easily to be obtained. In certain parts of the Church such penitents were marshaled into four degrees, through each of which they normally had to pass, namely, weepers, who were excluded from divine service; hearers, who attended the liturgy of the catechumens; the kneelers, who knelt apart; and standers, who were excluded from Holy Communion and the Offertory.

Public Penances in Early Church

Such penance with its attendant austerities and disabilities sometimes lasted for life; in any case it was imposed for a period of years; the terms (or years and days) in which indulgences are now granted bear reference to this practice. Our age should not pity itself for its mild penitential seasons of Advent and Lent.

After hearing a penitent's Confession and before giving him Absolution a confessor must impose a penance. Though such a penance rarely nowadays bears any real relation to the gravity of the sins confessed, it must be in some sense proportionate thereto.

Archbishop Richard J. Cushing of Boston believes that a "pleasure mania" is one of the great evils degrading contemporary society.

The Archbishop said, "a distaste for a simple life of work, repugnance to suffering of any kind and forgetfulness of the future life" were factors influencing the deterioration of social life.

He called for the reconstruction of human society through a united and concerted laymen's apostolate of prayer and action.

"Naturalism, rejection of authority, mammon worship, pleasure mania, general hatred and open immorality are the great evils of our age.

"The tendency of much of the new teaching of our day—near religious and not near religious—looks toward self-deification, the setting up of a little brass idol of self to adore and celebrate.

"New though, so called, is but a name for a cultivation of egotism that is as ancient as man.

We have fled far from the old fashioned ideas of duty to Heaven and our neighbor.

"We seek to surround ourselves with luxuries; automobiles, period furniture, and an infinite variety of clumsy bric-a-brac. We travel to find no culture, we read and absorb no good, we spend and spend and what shall we answer when Heaven demands an account of our too brief opportunity in this world to overcome petty details and selfish ends?"

But there are "clear indication" that a reaction had set in against this trend.

"Countless men and women are gradually coming to the realization of the power for good that is in them and are exercising every means to exert it.

"Many a devout teacher instills solid moral principles into the plastic minds of her young pupils, many a zealous nurse upholds the laws of nature's God, many a professional man and poor workingman by prudence and moderation overcome prejudices, create a spirit of charity and call forth respect for religion".

In a plea for the development of an enlightened apostolate of the laity, Archbishop Cushing said:

"The supreme need of the Church today is an army of earnest men and women who, imbued with the spirit of Christ, will uncompromisingly work for their religion, not so much by controversy about doctrines, but rather by the more difficult argument of a life inspired by faith and hope, and firm in its application of Christian principles to the common acts of daily existence".

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28636 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

ПОВІДОМЛЯЄМО
що ЯРОСЛАВ НОВАК є назначений менеджером S. A. F. Hatchery в Moose Jaw, Sask.
Посилайте замовлення в українській мові.
Your S. A. F. Hatchery wishes to announce the appointment of a new Manager in the person of Mr. G. J. Novak. We accept orders in Ukrainian.

S. A. F. CO-OP. HATCHERY
435 High St. W. MOOSE JAW, Sask.
N.B.—Chick Price List sent on request.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Золоті Ворота, читанка	2.50
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротт Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated ..	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Христос воскресе із мертвих,
смертю смерть поправ
І сущим во гробі живот
дарував. (З Воскресної Утрені)

An angel of the Lord came down from heaven and drawing near rolled back the stone and sat upon it. His countenance was like lightning, and his raiment like snow. And for fear of him the guards were terrified and became like dead men... (Matt XXVIII, 2, 3, 4).

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК

КВІТЕНЬ Yorkton, Sask., Canada APRIL, 1952

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20п. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Наміреннія Апостольства Молитви на Квітень 1
З листів до Редакції 4
Через терпіння до Воскресення ..... о. Ір. Назарко ЧСВВ. 7
Три українські Митрополії ..... о. С. Т. 11
Ангол Хоронитель—наш приятель 14
Теперішній стан Православних Церков у світі 15
Бурхливий дух абата Мускарі 18
Хотів би ти знати? 23
Клопіт з тіткою Софією ..... М. Щ. 25
Жертва Божественної Літургії ..... Сестра Б-ична, ЧСВВ. 30
Практичні завваги для родин, що кличуть священника до хворого 32
Каїн убиває свого брата ..... Ч. М. 34
Св. Іван Дамаскин 35
Могутність Преся ..... о. Ір. Назарко ЧСВВ. 37

The Hail Mary ..... St. Thomas Aquinas 39
Your Life and Christ's Death 43
The Ikonostas 49
I'd like to know 52
The Final Blow (1875) 54
Freedom to re-marry ..... Donald F. Miller 58
How to go to Heaven without dignity ..... Francis M. Lee 59
Beware of Rumors ..... O. A. Battista, Sc. D. 63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 4. ЙОРКТОН, САСК. Квітень, 1957

ЩОБ ВІРНІ НАЛЕЖНО ЦІНИЛИ Й ЧАСТО ПРИСТУПАЛИ ДО СПАСЕННОЇ ТАЇНИ ПОКУТИ

(Наміреннія для Апостольства Молитви на місяць квітень назначене й благословлене св. Отцем)

ХРИСТОС прийшов на світ і вмер на хресті, щоб нас спасти: "Дав себе самого на відкуплення за всіх" (І Тимотей 2, 6). Його післанництво було подати нам надприродне життя: "Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком мали". Він є тим добрим пастирем, що прийшов шукати заблудшої овечки, грішників. Він дав навіть своє життя, щоб грішника спасти: "Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці" (Іван 9, 10, 11). Щоб по кінець світу люди могли користати зі струїв Божого життя, Христос установив Церкву, щоб вона продовжала Його післанництво: "Як післав мене Отець, так і я посилаю вас" (Іван 20, 21). Це Боже життя, що нам Христос приніс і бажає передати через свою Церкву, це є життя Божої ласки, а святі Тайни, це середники, проводи, що ними Божа ласка приходить до душ. Божа ласка це Божий дар, що його Бог свобідно дає, задля заслуг Ісуса Христа. Ми зо своєї природи не маємо права до тих ласк, вони є даром Божої безконечної доброти.

Є два роди Божої ласки: освячуюча і дійствуюча. Через ласку освячуючу ми стаємо прибраними Божими дітьми (Римлян 8, 14-15), наслідниками неба і в певнім значенні "участниками Божої Природи" (2. Петро 1, 4). Цю ласку ми дістаємо в св. Хрещенні; якщо хто її стратив через смертний гріх, він може цю ласку відзискати в св. Тайні сповіди. Коли хто приходить до сповіди з відповідним розположенням, Бог приймає його, як євангельський батько блудного сина, з отвертими раменами. Освячуючу ласку можна в собі помножити. Хто будучи в стані ласки, то значить: маючи в душі освячуючу ласку, приступає до св. Тайн (до сповіди, чи іншої Тайни), тоді в його душі освячуюча ласка помножується. Чим більше в нас Божої ласки, тим більше Бог нас любить, бо ми стаємо більше подібні до Божого Сина, ми набуваємо більше заслуг, більше права до вічної щасливости в небі, бо вступ до неба залежить від нашої подібности до Божого Сина: "Тих, що Бог предвидів, тих і призначив бути подібними до образу Його Сина" (Римлян 8, 29).

Яка різниця між ласкою освячуючою а дійствуючою? Освячуюча ласка підносить нас, нашу душу, до сталого стану святости, хоч цей стан можна стратити через смертний гріх. Дійствуюча ласка це переходове порушення до доброго, Божа поміч, що її душа дістає від Бога, щоб сповнити добре діло, або в хвилях трудностей, покус, щоб їх побороти. Коли душа в стані освячуючої ласки і співділає з дійствуючою ласкою і виконує акти чес-

нот, вона дістає за це побільшення освячуючої ласки. Дійствуючу ласку може дістати й душа, що не має освячуючої ласки і є в стані гріха, бо коли б не могла дістати такої ласки, то не моглаб навернутися. "Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене" (Іван 14, 6). Ласка покаяння, що дістає душа, що стратила Боже синівство і право до всіх Божих ласк, є знаком безконечної Божої доброти, і милосердя.

Через хрещення ми стаємо членами містичного Тіла Ісуса Христа, ми злучені з Христом, Його ласка в нас ділає. Щоб вказати на конечність злуки душі з Христом, Ісус представив ту злуку порівнянням дерева й галузок: "Я виноградина, ви віти (галузки); хто перебуває в Мені, а я в нім, той приносить много плоду; бо без мене не можете нічого робити" (Іван 15, 5). Без освячуючої ласки душа не може нічого зділати, що малоб вартість для неба. Що робити, хто стратив освячуючу ласку? Коли душа поповнить смертний гріх, може дістати його прощення через акт совершенного жалю, а це тому, що в тім акті принаймні додумано міститься намір визнати той гріх в сповіди. Однак до прощення гріхів сповнених по хрещенні головним середником є Тайна Сповіди. Сповідь це звичайний спосіб, що його полишив Ісус Христос св. Церкві для тих, що стратили ласку освячуючу, що її дістали в св. Хрещенні. Це є правда св. віри, що так, як для нехрещених є конечне хрещення, щоб могли спастися, і мали право до неба, так для тих, що по хрещенні поповнили смертний гріх, тайна сповіди є конечна, щоб відзискати Божу Ласку. Тому Собор Тридентський зве тайну сповіди "другим хрещенням", "дошкою ратунку для потопаючих". Покута все була конечним ліком на гріх. "Покайтеся і відверніться від усіх ваших проступків, щоб проступки не були вам на руїну" (Екзекіїв 18, 30). Христос підніс покуту до гідности Тайни. До справования цеї тайни треба мати особлившу власть від Бога. Цю власть Христос уділив апостолам і їх правним наслідникам, священикам. Св. Сповідь Христос установив по Своїм Воскресенні, коли то дунув на Апостолів і сказав: "Прийміть Духа Святого: Кому відпустите гріхи, тим відпуститься; а кому задержите, задержаться". (Іван 20, 22, 23). З волі Ісуса Христа апостоли і їх правні наслідники мають власть відпускати гріхи, а заким відпустять гріхи, мають судити, чи гріх прощати, чи ні. Тому кожний смертний гріх, сповнений по хрещенні, треба конечно визнати в сповіди. Всі тяжкі гріхи сповнені по хрещенні є конечним предметом сповіди. Довільним, однак вистарчаючим предметом сповіди є 1. повседневні гріхи, 2. смертні гріги вже визнавані й прощені в сповіди.

Що дає тайна Сповіди? Вона уділяє ласку ВІДПУЩЕННЯ, і та ласка обіймає: 1. віднову життя ласки в душі,—це є духовне воскресення; 2. лік на душевні рани; 3. ласку поєднання, задосить-учинення за кривди, що гріх наносить Богові. З ласкою порщення злучене є право до дійствуючих ласк, до Божої помочі, щоб ми могли надолужити за сповнені гріхи і уникати гріха на будуче. В сповіди прощається вічна кара належна за тяжкі гріхи, зменшується, або навіть вповні відпускається дочасна кара, належна за смертні гріхи і повседневні гріхи. Міра прощення дочасної кари залежна від міри розположення того, що сповідається. Через добру сповідь душа відзискує заслуги, що їх стратила через смертний гріх.

Якщо сповідаючийся немає конечної матерії до сповіди, то значить від послідної доброї сповіди не поповнив смертного гріха, тоді нехай у сповіди визнає певні повседневні гріхи, жалуючи за них, або нехай визнає зі жалем один чи більше смертних гріхів, що їх уже давніше в добрій сповіди визнав. Тоді він дістає вповні ласку св. сповіди (сакраментальну ласку), а також збільшується в його душі освячуюча ласка і більше право до дійствуючих ласк. Дістає прощення повседневних гріхів, за які жалує, і принаймні частинне прощення дочасних кар.

Щоб сповідь, ця тайна Божого милосердя, приносила ті великі користи, що їх має через заслуги Найсвятішої Крови Ісуса Христа, треба до сповіди зближатися з відповідним приготованням. Ласка доброї сповіди, це велика ласка Св. Духа, тому насамперед перед сповіддю просім Св. Духа, щоб ми добре відбули сповідь. Заки будемо себе осуджувати перед Божим заступником, священиком у сповіді, приготуймо цей суд через добрий рахунок совісти, наше серце сокрушім в щирім жалю, віддалімся від гріха, а зближімся до Бога через сильну постанову поправи, зокрема щодо гріхів, що ми ними обтяжуємо нашу совість. Відтак щиро отворім нашу совість перед священиком в сповіди, добре слухаймо й приймаймо до серця його вказівки; по сповіди щиро дякуймо Богові за ласку св. сповіди, овоч нашої сповіди запевнім молитвою о Божу поміч в виконанні наших постанов, просьбою о Заступництво Преч. Діви Марії, вкінці стараймося перевести в діло наші добрі постанови, співділаючи з Божою ласкою.

Коли душа старається бути в злуці з Христом через часту добру сповідь—і часте св. Причастя,—вкоротці вона відчує, що її неможливо повертати до злого, вона знайде в своїм серцю надприродну силу Божої ласки, що їй дасть спромогу поконувати й найтяжчі покуси, виконувати діла взнеслих чеснот. В такім надприроднім житті вона почує щастя; навіть серед найтяжчих прикростей і досвідів знайде потіху в Бозі, знайде "спокій, що перевищає всяке поняття" (до Филип'ян 4, 7). Така душа буде могла кликати зі св. Павлом: "Все можу в Тім, що мене кріпить" (Филип. 7, 13).

Місійне намірення на місяць квітень: За католицькі школи в Бельгійському Конго і в Руанда-Урунді.

Травень: Намірення Ап. Молитви: Щоб відродження на полі св. Літургії і церковного мистецтва успішно причинилось до відновн християнського життя.

Місійне намірення: За повну свободу Церкви в Пакістані.

ПОШУКУВАННЯ

Іван КАЛИНЧУК із села Хомяківка, повіт Станиславів, пошукує свого тіточного брата ЮСТИНА ВЛАШИН, що із міста Тисьмениця, повіт Станиславів, що в 1951 році прибув до Канади і до 1952 р. перебував в Едмонтоні. Ласкаві вістки слати на адресу:

Mr. Jean Kalynczuk,
Sanatorium, Hopital Nouvel
Amiens (Somme), France.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

СМЕРТЬ ВИЗНАЧНОГО РЕДЕМПТОРИСТА

Впр. отець Йосип Де Вохт, довголітній Протоігумен української віце-провінції на західніх землях України, упокоївся в Бозі 10 грудня 1956 р. в монастирі ОО. Редемптористів у Жет, біля Брукселі, в Бельгії.

Покійний провів понад 25 літ свого трудящого життя між українським народом, де був місіонером, ігуменом і Протоігуменом.

Його проповіді робили завжди сильне враження на слухачів, бо цей Редемпторист говорив із глибини свого серця, сповненого ревністю за Божу славу та спасіння душ.

Покійний отець Й. Де Вохт ур. 29 грудня 1881 р. в Турнгавт у Бельгії. Зразу був світським священиком. Рукоположення прийняв 7 квітня 1907 р. Згодом став віцеректором духовної семінарії в Малін. 2 лютня 1913 р. вступив до Чину ОО. Редемптористів і трудився в Бельгії. В 1922 р. на заклик настоятелів виїхав на працю до Західньої України, звідки большевики вигнали його при кінці 1948 р.

В Зах. Україні був ігуменом у монастирях Станіславова, Тернополя та Львова. В 1936 р. став протоігуменом укр. віцепровінції ОО. Редемптористів у Зах. Україні та Канаді.

За його протоігуменату число Редемптористів Східнього обряду постійно зростало. Ювенат начисляв 150 хлопців, був добре зорганізований новіціят і студендат. Віцепровінція стояла сильно на власні ноги. За його заохотою Отці проводили численні місії по цілій Галичині.

Покійний мав добре серце для своїх співбратів, тому вони любили та шанували його. Здавалося, що поступ віце-провінції запевнений на довгі століття. Аж тут немов грім із ясного неба червона московська лявина залляла Західню Україну.

Покійний Протоігумен не застрашився. Він ще й додавав відваги своїм співбраттям і заохочував залишитися на місцях поміж застрашеним народом. За його вказівками майже всі Отці Редемптористи залишилися в Галичині.

Виняток учинив він для студентів, які були ще не закінчили богословські студії. Їм дав позволення перейти німецьку границю та докінчити богословські науки. З німецьким атаком на Совітський Союз у 1941 р. всі вони вернулися в Зах. Україну, одні як священики місіонерювати, другі як богослови докінчувати студії.

Відновлено в Збойсках ювенат і у Львові студендат. Був теж відчинений новіціят. Все видавалося гаразд. Була надія, що при Божій помочі віце-провінція вилікується з ран. Отці кинулися до праці, проповідаючи місії та реколекції. Один із молодих многонадійних Отців, Іван Нагірний, опікувався хворими совітськими полоненими. Заразився тифом і помер у розквіті віку.

В 1944 р. большевики знову зайняли Зах. Україну. Отець Й. Де Вохт наказав Отцям Редемптористам полишитися на місці. Так вони й учинили.

Сам він проживав у монастирі у Львові. Большевицька поліція грала на нервах Отців, бо НКВД улаштувало своє помешкання на першім поверху монастиря. Невпинні ревізії відбувалися вдень і вночі. Отець Де Вохт додавав усім відваги.

На весні 1946 р. большевицька поліція сконфіскувала монастирі в Львові, Станиславові, Тарнополі та Збойсках. Всі Отці та Браття опинилися в Голоску. Большевики страшно докучали, брали на допити, заборонили Отцям усякий контакт із народом. Там Покійний перемучився до 17 жовтня 1948 р. Тоді большевики перевезли всіх Співбратів до студитського монастиря в Уневі.

Перед вивозом поліція предложила документ до підписання, яким монастир у Голоску мав перейти на власність Совітів. Відважний Протоігумен відмовився.

31 Редемптористів перевезено до Унева тягаровим автом. 15 грудня 1948 р. покликано Впр. о. Й. Де Вохта до Львова, і дано наказ виїхати з Союзу першим потягом. На чеській границі большевики забрали від нього всі гроші, Чеські Отці допомогли йому дістатися до рідної Бельгії. Всіх Отців і Братів, що були в Уневі, большевики порозганяли. Одних вивезли на Сибір, других понаганяли додому.

ВПреп. о. Й. Де Вохт був у Римі, де здав звіт про стан віце-провінції в Зах. Україні. Ні один Редемпторист не зрадив Церкви та не перейшов на казьонне московське православ'я. Всі залишилися вірні катол. Церкві, хоч за це мусіли заплатити муками та вигнанням на Сибір чи в глибину Московії.

З Риму Покійний вернувся до Бельгії, де взявся писати життя ВПреп. о. Ахіля Деляре, який започаткував укр. віцепровінцію Чину ОО. Редемптористів у Канаді. Обширна книжка —життепись появилася в флямандській мові.

Останні роки Покійний прожив у Брукселі в монастирі ОО. Редемптористів. Автор цих рядків, вертаючись із Палестини в 1954 р., мав нагоду стрінути Покійного. Він був спокійний і вповні піддання Божій волі. Вже тяжко було йому ходити, тому звичайно пересиджував у своїй монашій келійці та молився.

Смерть Впр. о. Й. Де Вохта була спокійна та щаслива. Упокоївся в Бозі, для якого завжди працював. Похорон відбувся 12 грудня 1956 р. з численною участю українців, що проживають у Бельгії.

Покійний відійшов до свого Творця по нагороду, а вихована ним місіонері трудяться в Канаді, Америці та, хоч потайно, працюють між вірними в Україні.

Нехай ревний о. Й. Де Вохт спочиває в Бозі. Вічна йому пам'ять!

Редактор Голосу Спасителя.

ВІСТІ З АВСТРАЛІЇ

"Вільна Думка", ч. 8, з дня 24 лютого 1957, пише:

1000-Ліття Хрищення Княгині Ольги

З нагоди 1000-ліття Хрищення кн. Ольги укр.-католицька спільнота Ньюкастлю і околиці відсвяткувала цю подію торжественним Богослуженням у катол. церкві у Бродмедов. У Богослуженні концелебрували о. парох Копяківський та о. Бовден. Співав місцевий хор під диригентурою п. Поважука. З нагоди цього торжества запрошено на Богослуження катол. єпископа Майтлянду і Ньюкастлю д-ра Тучей. Також у цьому дні приступили до першого Св. Причастя около 30 дітей.

По Богослуженні виступив з проповіддю Їх Ексцеленція Єпископ і в ній підкреслив важливість та величавість цієї події для укр. народу. Із проповіді виявилося, що Їх Ексцеленція прекрасно поінформований про історію та стремління укр. народу, що викликало кольосальне враження в першій мірі на наших дітей, що вповні володіють англ. мовою, де вони ніколи не сподівалися почути про Україну з уст чужинця.

По Богослуженні привітав Єпископа від Укр. Громади п. Ніжанковський, при чому вручив Їх Ексцеленції різблений альбом зі знимками організованого життя українців у Ньюкастлі.

Торжественну проповідь з нагоди 1000-ліття хрищення княгині Ольги виголосив о. парох Копяківський під час наступного Богослуження.

Австралійський священик переходить на укр.-католицький обряд

В дні 6. 1. 1957 р. у Навечер'я Різдва Христового у манастирській церкві ОО. Редемптористів у Майфілді відправив перше Богослуження в укр. католицькому обряді о. Іван Бовден. Місцевий парох укр. католицької спільноти о. Н. Копяківський діяконував.

Отець Бовден, австралієць, ірляндського походження, по кількалітній підготовці до нашого укр. католицького обряду, вивченні належно укр. мови, звичаїв і обичаїв та по кількалітній праці між українцями взагалі, одержав дозвіл від Святішого Отця Папи Римського Пія XII перейти на укр. католицький обряд.

Українська католицька спільнота в Ньюкастлі, як також і в цілій Австралії, радіє з нагоди цієї так важливої події і бажає Всечеснішому о. Бовденові якнайкращих успіхів у його священичій праці між українцями католиками та Многих, Многих Літ!

22 Січня

В дні 10. 2. ц.р. по Богослуженні у катол. церкві у Бродмедов і спільній молитві за Український Народ місцева Громада відсвяткувала цю річницю рефератом, що його виголосив п. Ніжанківський. Свято закінчено укр. національним гимном.—Р.Б.

БЕНК ЕНД, САСК.

Хрещення

Дня 10 березня відбулося хрещення Єроніма Блейн Каракочука в Бенкенд, Саск. Це вже четверта дитина панства Йосипа й А. Каракочуків.

о. Мих. Шудло ЧНІ. охрестив немовля. Потім був обід у домі маленького Єроніма, в якім узяли участь доволі багато гостей і знайомих.

Бажаємо Божого благословення і кріпкого здоров'я маленькому Єронімові і обильного Божого благословення панству Каракочуків.

Приятний.

"МІЙ ПРИЯТЕЛЯ"—ПОЧАВ ДЕВ'ЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

Мій Приятель це один з перших журналів для української дітвори на американському континенті, що стало появляється вже вісім літ. Редакція і адміністрація приміщується в Централі Українців Католиків Канади при 40 Кеннеді вулиці у місті Вінніпегу. За редакційну колегію відповідає о. Семен Іжик, який був першим ініціятором дитячого видання Мого Приятеля на американському континенті по другій світовій війні. "Мій Приятель" артистично оформлює знаний маляр-графік Мирон Левицький. Журнал появляється раз в місяць на доброму папері в двох красках. Зміст журналу є більш релігійного характеру подібно, як колись на Рідних Землях мав "Наш Приятель" що його видавали ОО. Василіяни. Наклад Мого Приятеля є 4000, сторін 16 і друкується в "Новому Шляху" у Вінніпегу. "Мій Приятель" одержав піддержку та благословення всієї Української Католицької Ієрархії в Канаді та Америці. Для прикладу наводимо письмо від Високопреосв. Архиепископа ЗДА, Кир Константина Богачевського з Філядельфії:

Поручаємо дитячий журнал "Мій Приятель"

В останні часи ми всі є свідками нечуваної досі злочинности молоді. Всі, кому лежить на серці добро молоді та її щаслива майбутність, стверджують, що одною з причин тої злочинности є невідповідна, злочинна, лектура, якою різні несумлінні видавці кормлять невинні душі молоді.

З того ствердження виходить, що коли бажаємо зберегти нашу молодь перед зіпсуттям та подібною злочинністю, треба дати їй добру і здорову лектуру, яка формуватиме християнський і національний світогляд дитини.

Думаємо, що тепер одною з найкращих та найбільш підхожих лектур для нашої шкільної молоді є журнал "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ", що вмілим добором тем успішно причиняється до ушляхетнення сердець української дітвори, плекаючи в ній любов до Бога і до своєї Батьківщини.

Беручи це до уваги, радо поручаємо дитячий журнал "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ", що появляється у Вінніпегу та є призначений для українських дітей Канади й Америки. Закликаємо оцим Впр. і Всч. Отців та Преподобних Сестер, щоб розповсюднювали цей корисний журнал поміж нашою молоддю, а Батьків прохаємо не відмовляти його своїй дитині, висилаючи $2.00 на цілорічну передплату.

Адреса "Мойого Приятеля" ось така: "MY FRIEND", 49 Kenndy St., Winnipeg, Man.

Филядельфія, 15. січня 1957.

† КОНСТАНТИН, Архиепископ
Апостольський Екзарх

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за слідуючі жертви нашим добродіям:

Василь Рак, Вонда	1.00
Андрей Цар, Сейр	8.00
Пані П. Граба, Порт Артур	2.50
М. Стельмах, Велланд	1.00
В. Годованський, Торонто	3.00
Іван Гриценко, Амстердам	1.00
Іван Статкевич, Беніто	1.00
Марія Самотілка, Вінніпег	1.00
Всеч. о. П. Ру, Кукс Крік	10.00
Р. Мельник, Вінніпег	1.00
З хрестин Мих. Василишиного, Тафнел	6.00
Григ. Скаловський, Гролід	1.00
С. Дідух, Монтреал	2.00
Мих. Подлужевич, Торонто	1.25
Іван Гайко, Винярд	10.00
Всеч. о. Д. Гулин, Ровм	1.00
Антон Кузек, Ванкувер	1.50
Николай Гомин, Судбурі	.50
М. Прибега, Клівленд	1.50
Н. Дідух, Торонто	2.00
Олекса Лівен, Вінніпег	3.00

НА НОВУ ДРУКАРНЮ—

Яків Струтинський, Йорктон	3.00
С. Сипак, Вегревил	1.00
Юлія Шалко, Чікаго	5.00
Пані А. Лозінська, Нора	1.00

ТАФНЕЛ, САСК.

Хрещення

Дня 17 березня о. Мих. Щудло ЧНІ. охрестив синка панства Лева та Марії Василишин у Тафнел, Саск. По хрещенні було прийняття в домі панства Л. Василишина.

Приявні заспівали многая літа маленькому Михайлові Кенетові та його щасливим батькам, що вже мають трьох синів і одну донечку.

Панна Маруся Чирська зробила збірку на радіопрограму та Голос Спасителя, яка принесла $9.25. Щира подяка всім жертводавцям.

Кум.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 4. ЙОРКТОН, САСК. Квітень, 1957

Через терпіння до Воскресення

о. Ір. Назарко, ЧСВВ.

СВЯТО Христового Воскресення, що його з таким підємом духа святкуємо навіть на чужині—це підстава нашої віри, надії і любови. Ці два короткі слова: "Христос Воскрес"—це не тільки чарівний великодній привіт, але це водночас могутня пісня перемоги величній гимн тріюмфу правди над неправдою, добра над злом. Ці слова ще й сьогодні є джерелом радости й надії, бо Христос "смертю смерть поконав, а тим, що у гробі, життя даруав".

Ця радість заливає сьогодні й наші серця. Ми тішимося славною перемогою нашого Учителя і Спасителя, тим більше, що Його перемога і Його воскресення—це символ і запорука нашої перемоги і нашого воскресення. Одначе не сміємо забувати про те, що лягло в основу Христового воскресення, про Його страшні терпіння і жахливі муки. Тільки хрестним шляхом терпіння Христос дійшов до світлого Воскресення. Від тієї хвилини те саме повторяється і в нашому житті. Так одиниці, як і цілі народи доходять до воскресення і перемоги тільки тернистим шляхом терпіння. "Через терпіння—до воскресіння!"—це сталий ритм історії душ, громад і народів. Спинім коротко свою увагу на цій правді.

I.

Терпіння таке давне, як давна людина на цій землі. Наче чорна, невідлучна тінь тягнеться воно слід у слід за кожною людиною в часі цілої її життєвої мандрівки. Цікаве, чи зумів би хтось зрахувати всі роди терпінь на цій землі? Починаючи від ріжних фізичних недуг і хвороб, що нераз у шпитальних кімнатах вириває із зболілих грудей протяжні зойки, зітхання, або й молитви про найскорішу смерть, переходячи крізь такі елементарні нещастя як: голод, огонь, град, повіні і війни, що несуть з собою руїну не тільки люського надбання, але й людського життя, а кінчаючи на цьому багатому жниві, що його щоденно збирає смерть, забираючи людей, потрібних Церкві, необхідних набодові, чи родині, а полишаючи розпуку і незагоєні рани в серцях рідних—бачимо одне жахливе видовище, одну жорстоку візію людського терпіння й болю. Але на цьому ще не кінець. Коли б так усе

терпіння людини обмежилося тільки до фізичного терпіння—то ще може було б видержати. Одначе людина одна, єдина з-поміж усіх сотворінь на землі знає ще інше терпіння, терпіння моральне і біль душі. Наскільки душа перевищує тіло, настільки душевні терпіння перевищують біль фізичний. Одна, єдина людина на всьому земському глобі знає, що таке вижидання нещастя, що таке розчарування, жаль, грижа совісти, смуток такий важкий, що —здається—каміння під ним угинається, чорна—безнадійна розпука і ціла впрост безмежна скаля ріжних-преріжних, сумних і болючих почувань, що понурими тінями вистелюють душу до самого її дна. Мимохіть виринає питання: Звідки походить цей жорстокий привілей людини в терпінні? Що спричинило ту жорстоку іронію, що людина, яка всією силою своєї душі рветься до щастя, майже на кожному кроці стрічає нещастя, біль і терпіння? Чому в ту дрижачу руку, що простягнулася по "квітку щастя", вбивається так боляче терня нещастя? Чому на цьому світі стільки тіней замість світла, стільки ложі замість правди, стільки ворогів замість приятелів, стільки каміння замість хліба? Чому воно так?—питається зболіла людина.

Але крім поодиноко'ї людини, терплять також такі людські спільноти як: родина, громада й нарід. Чи ви призадумалися колись над такою безоднею терпіння, якою є терпіння якогось народу? Це направду якесь незглибиме таїнство болю. Знаємо з св. Письма про жахливі терпіння жидівського народу, як цілости. Єгипетська неволя, вавилонська неволя, напади ворогів, передусім Навохудоносора, наче ті руїнницькі фурії в усій своїй грозі нищили матеріяльні і духові цінности "вибраного народу", веліли йому гнати до святині на жертву Богові останній збережений скот, посипувати голови попелом і серед ридання кликати: "Боже Отців наших Авраама, Ісаака, Якова, помилуй нас!"—Мусимо з болем серця признати, що під сучасну хвилю мабуть ніякий нарід не переживає таких жахливих терпінь, як наш український нарід. Наша Церква на рідних землях зруйнована, наші Владики-мученики, священики, монахи і монахині караються по тюрмах, засланнях і концентраційних таборах. Наші святині збещещені, наші установи зруйновані, наша інтеліґенція винищена, наша молодь з оружжям у руках гине по геройськи в обороні нашої Церкви й народу, а нарід, як отара без пастиря, нидіє в душевних і фізичних терпіннях серед нужди колгоспів. Із зболілих грудей народу виривається до Бога розпучливий крик скарги: "Боже наш, Боже, чому Ти покинув нас?" А на скитальщині, крім жорстоких обставин зверхніх, внутрішня незгідливість та партійна гризня пережирає душу останків народу, врятованих від червоного терору.

Призадумуючись над цим, мимохіть питаємо: Звідки походить цей жорстокий привілей українського народу в терпінні? Чому цей кровожадний опір терпіння так безтямно впивається українською чистою кров'ю і слізми? Ці питання це частина великої проблеми терпіння взагалі.

II.

З давен-давна могутній людський розум напружується над розв'язанням тієї проблеми. Одначе перед тим тяжким питанням

розум майже безрадний. На протязі всієї історії людський розум довершив направду великих чинів і винаходів, але проти терпіння він не придумав нічого. Усі століття, всі цивілізації і всі стрефи застають людину в терпінні. Терпіння—це найпевніша спадщина, що її людина оставляє своїм потомкам. Від епікурейців і стоїків, що хотіли притупити вістря терпіння розкошами або цинізмом, через ґностиків, які признавали бога добра і зла, аж до сьогоднішніх еволюціоністів, які виводять людське терпіння із звіринного світу—терпіння стоїть заєдно перед людським розумом як нерозгадана загадка.

Аж Христос своєю наукою і своїм життям подав людям єдино правдиву і найглибшу розв'язку проблеми терпіння. "Як Бог добрий—то чому Він зсилає на мене стільки терпінь?"—питався зболілий юнак одного поважного старця. А старець з повагою відповів: "Саме тому, що Бог добрий, Він зсилає на тебе стільки терпінь, бо ці терпіння мають послужити для твого добра". З науки Христа і св. Церкви знаємо, що в економії Божих премудрих плянів терпіння сповняє важну ролю в духовому житті християнина. Воно може бути покутою за провини, воно відриває людське серце від землі, воно стає джерелом надприродних заслуг, воно доводить людину до справжньої святости, воно є доказом тріюмфу ласки над природою, а в першу чергу воно є завдатком слави і щастя у вічности.

На основі сказаного ми можемо бодай трохи зрозуміти ціль терпіння українського народу. Правда воно, що ці терпіння можуть бути покутою за такі наші національні гріхи й хиби як: наша незгідливість, хиткість, національна пиха, лінивство й ін. Та крім цього допускаючи такі важкі терпіння на наш нарід, Бог хоче, щоб наш нарід у цьому терпінні дечого навчився, бо навіть для цілих народів немає кращої школи, як школа терпіння. Як правдиво віруючий християнин у своєму терпінні зовсім не покладає надії на поміч людську, але чим більше терпіння, тим більше він довіряє Богові, так Бог хоче, щоб увесь наш нарід—як каже св. Письмо: "Не надіявся на князів людських"—тобто на поміч могутніх цього світу, але щоб він в безкраїм довір'ям зложив свою долю в руки Всемогучого Бога з глибокою вірою у правдивість Божих слів: "Надармо трудяться будівничі дому, якщо Бог не збудує цього дому". Наш нарід бачив, як з грюкотом вавилося "моцарство", самозакохане у своїй національній писі, засліплене блискучою політурою зверхнього католицизму, що не мало навіть християнського духа. Отже надіялося не на Бога, але на своїх і чужих "князів людських". Як висновок цього прийшла неминуча руїна. Перед кількома роками наш нарід бачив, як у самих основах затрищав і розвалився могутній "Третій Райх"—жорстокий кат українського народу. Розсипався він тому, бо в своїй буті надіявся тільки на свої "залізні дивізії". Ці національні трагедії повинні наш нарід ще ціпкіше зв'язати з Христом і Його св. Церквою та повинні розбудити в нас гаряче бажання правдивого християнської України. В обличчі тих національних нещасть наш нарід мусить собі глибоко усвідомити ту правду, що Україна відіграє велику ролю в історії світу, але тільки тоді, коли вона буде християнською Україною, бо з таких катастроф, як сього-

днішня, переможно може вийти тільки християнство, як невмируща ідея Христа. Тієї правди мусить навчитися наш нарід у важкій школі терпіння.

Але крім цього—всенародне терпіння має ще вищу ціль, що стає нам ясніша саме у світлі науки Воскресшого Христа і в промінях факту Його світлого Воскресення. Воскресший Христос сказав до своїх учнів, що йшли до Емаусу: "Хіба ж не треба було Христові терпіти, щоб так увійти в славу свою?" Отже терпіння —це шлях і засіб до слави, перемоги і щастя. Для віруючого християнина терпіння—це шлях до слави і щастя вічного. Для народу, якого найвища ціль міститься в дочасності, терпіння мають бути шляхом до слави і щастя дочасного. В Христа немає терпіння для терпіння, Голготи для Голготи, чи Великої П'ятниці для Великої П'ятниці. В Христа є терпіння для більшої слави, а Велика П'ятниця є для світлого Воскресення. Тому і в житті народів від Христового Воскресення цілими віками повторяється одна велика правда, вічна, а завжди нова, ясна, вижидана. Це та правда, що після терпінь приходить воскресення. Отже, коли наш нарід під сучасну пору переживає свою Велику П'ятницю,— то це доказ, що вже близьке його воскресення. Тому в світлі Христового Воскресення майбутність нашого народу буде світла і ясна. То ж "горі іміем серця!" Більше відваги і надії! Незабаром наш "смуток у радість обернеться", якщо наш нарід сильно віритиме в цю правду, що "через терпіння до воскресення".

Шлях

Максим Рильський

Шлях безкраю лежить . . . а над шляхом—імла,
Шлях камінням укритий, тернистий,
І життя на той шлях вже мене посила.
Чи дійду ж до кінця його чесний і чистий?

Чи в знемозі впаду, притулюсь до землі
І брехнею й неправдою вкриюсь,
Чи дійду до мети з потом я на чолі
І сльозами утіхи умиюсь?

Як впаду і скажу, що не маю снаги,—
Чи хто буде мене рятувати,
Як почнуть кепкувать з мене злі вороги—
Чи хто буде і з них кепкувати?

Чи я сам одиноко і сумно піду
І зневірюсь в меті, і заплачу,
А чи друзів таки на шляху тім знайду
І надію і в інших побачу?!

Три Українські Митрополії

о. С. Т.

ДРУГА світова війна прогомоніла страшною бурею по Україні, лишаючи по собі велику руїну у всіх ділянках життя. Саму Україну запроторила вона в нову московську неволю, а український нарід розкинула по цілому світі. По тім страшнім катаклізмі на овиді повоєнного змученого українського життя являється блискучий момент, який кидає своє ясне світло на духове життя українського народу в Канаді, а звідси немов від дзеркала відбивається і заходить до інших країв, там де живуть українці, а спеціяльно українці-католики.

Цей блискучий момент це день 12 лютого 1957 р., день основання й проголошення Української Католицької Митрополії в Канаді. Цей момент—то історичний акт, який рідко трапляється і не багато таких актів стрічаємо в історії Української Церкви. Вже в листопаді 1956 р. рознеслася радісна вістка, що Апостольський Престол створив для українців католиків Канади Митрополію з осідком у Вінніпегу, а першим Митрополитом тієї новоствореної церковної провінції іменував Високопреосвященнішого Кир Максима Германюка, ЧНІ. Цей історичний акт незвичайної ваги й значення є символом духового розвитку українців катлоиків в Канаді, а навіть дає підйом духа і сили для вірних братів, які терплять на рідних землях.

Для кращого зрозуміння цього важного історичного акту в історії Української Католицької Церкви, перенесімся думками в наше минуле. Відкриймо картки нашої історії, а там знайдемо подібні моменти, а саме: Оснування Київської Митрополії за часів князя Ярослава Мудрого около 1030 р., а опісля двістісімдесять три роки пізніше, основання Галицької Митрополії на переломім 1302-1303 рр., за князювання Льва І і Юрія І.

Історія наших Митрополій відкриває перед нами правду, скільки добра принесли вони українському народові і на як високий щабель духової культури піднесли вони його духа.

Київська Митрополія

Слово митрополія є синонімом і символом церковної самостійности та її упорядкованого життя. Митрополії в Христовій Церкві поставали в поапостольських часах. По 300-літнім переслідуванні християнство скоро почало ширитися по різних країнах. По більших християнських громадах заложених апостолами засідали єпископи. В столичних містах країн замешкували архиєпископи, яким підлягали єпископи даного краю. З часом архиєпископи, які замешкували в столицях (матірних містах, по грецьки—метрополіс), одержали назву митрополитів, а враз із цією гідністю владу над усіми єпископами та єпархіями цілої країни. В Україні по прийнятті християнства 988 р., зі столиці Києва переможно ширіться воно і йде до інших осередків держави, так щойно по десятьох роках князь Володимир Великий ство-

рює самостійну церковну провінцію з осідком архиепископа в Києві.

Про митрополита на той час літопис ще нічого не згадує, однак вісім єпархій під кінець панування Володимира є підставою для митрополії, яка остала около 1030 р. за князювання Ярослава Мудрого. Київська Митрополія була дуже велика як на ті часи. Вона обіймала всіх східніх слов'ян, їй підлягало 15 епископів та їхні епархії і тому носила назву: "Митрополія Київська і всієї Русі". Київська Митрополія стала огнищем не тільки християнства, але загалом духової культури для України і для всіх східніх слов'ян. Під крилами Київської Митрополії розвинулося монашество, а враз з ним шкільництво, бібліотеку, наука й мистецтво. Київська Митрополіая видала визначних митрополитів як Іларіон, Клим Смолятич, які були письменниками, проповідниками, науковцями і гарячими патріотами. В пізніших часах до визначних митрополитів зачисляються митрополити: Петро Акерович, учасник Вселенського Собору в Ліоні 1245 р., Григорій Цамвлак, учасник Вселенського Собору в Констанції 1418 р., Ісидор, учасник Всел. Собору у Флоренції 1439 р., Михайло Рагоза, Петро Могила, основник академії в Києві, Венямин Рутський та інші. Спільна Київська Митрополія була символом одности укаїнських земель і була найкращим чинником, що в'язав удільні князівства в одно.

З кінцем XII стол. північні князівства відділилися від південних. Це мало вплив і на Митрополію, вона поділилася. Північні князі, які дали початок московському князівству, перенесли Митрополію з Києва на північ до Володимира над Клязмою. Хоч Митрополія змінила місце побуту, однак задержала назву "Київська".

Брак осередку релігійного життя в Україні викликав потребу створення нової Митрополії. Від 1169 р., коли то Київ підупадає, на західніх землях України зростає в силу Галицько-Волинське Князівство і тут переноситься релігійний і політичний центр. Київська Митрополія відроджується аж около 1415 р., її осідком знову стає Київ. Вона існувала аж до хвилини, коли то по упадку Української Держави большевицька влада її зліквідувала.

Галицька Митрополія

Коли по занепаді Києва відродилася українська держава в Галицько-Волинськім Князівстві, до якоог також належало Правобережжя Дніпра, довгий час в Україні не було митрополії. Аж князь Лев І Данилович поробив заходи створити нову митрополію. Його діло увінчалося успіхом по його смерті. І так в літах 1302-1303 постає Галицька Митрополія з осідком Митрополита найперше в Галичі, а опісля у Львові. Галицькій Митрополії підлягала Галичина, Волинь, Холмщина і Правобережжя Дніпра. До неї належали 6 епархій, а 7-ма митрополича.

За час свого існування Галицька Митрополія перейшла дуже тернистий шлях. По упадку Галицько-Волинського Князівства приходять часи наїзду польських, литовських і мадярських окупантів на західні українські землі. Галицька Митрополія ввесь час бореться за своє існування. Її ліквідовано, вона знову відроджувалася, такий стан тривав аж до 1806 р. Того ж року Апостольська Столиця відновляє Галицьку Митрополію, від того моменту вона гарно розвивається аж до 1946 р.

Галицька Митрополія відограла дуже важливу ролю в релігійному і національному житті Західньої України. Видала цілий ряд митрополитів, які брали живу участь у її відродженні, а головно у розбудові шкільництва. Галицька Митрополія видала цілі ряди патріотичного духовенства, яке очолює о. Маркіян Шашкевич, батько літературного і національного відродження Західньої України. Свій золотий вік переживає Галицька Митрополія за часів Великого Митрополита Андрея Шептицького, який за час свого життя розгорнув велику діяльність, як митрополит на релігійному полі, а крім цього як політик-патріот, покровитель науки, мистецтва, також як економіст і милосердний самарянин. Галицька Митрополія виховала покоління борців і причинилася до Національного Зриву 1918 р. Ворожі тюрми, тисячні процеси проти духовенства виписали світлу історію Галицькій Митрополії. Подібно як Київська, Галицька Митрополія впала 1946 від ударів московського наїзника.

Вінніпеґська Митрополія

Якраз у цей час, коли на рідних землях наша Церква терпить переслідування, Апостольська Столиця дала вислів віри у живучість Української Католицької Церкви і покликала до життя нову Митрополію в Канаді. Створення Української Католицької Митрополії в Канаді це відповідь Апостольської Столиці на переслідування нашої Церкви большевизмом, а рівночасно це вислів надії на відродження Української Католицької Церкви в поневоленій батьківщині. Канада має під тим оглядом стати П'ємонтом для батьківщини. Боже Провидіння так розпорядило й приготовляло нашу Церкву в Канаді вже від довшого часу до більшої місії.

До цієї більшої місії прямує наша Церква тернистим шляхом. 1912 року з Галицької Митрополії приїхав на канадійську землю перший український католицький епископ Преосв. Кир Никита Будка. Серед злиденних умов, серед безперервних атак і наклепів різних ворогів приходилось цьому першому епископові закладати першу епархію в Канаді. У 1929 р. провід канадійської епархії обняв Преосв. Кир Василій Ладика, який по довшій і важкій праці дочекався великих успіхів. Число вірних зросло, а до того друга світова війна кинула в Канаду нову хвилю української еміграції, в наслідок того ще більше зросло число вірних і духовенства.

Тому то 1948 р. утворено в Канаді на місце одної, три епархії, а 1951 р. четверту. Короною цього скорого росту стало об'єднання всіх чотирьох епархій в одну Митрополію. Створення першої Митрополії для українців католиків у Канаді ц.е високе відзначення і піднесення в гідності ВПреосв. Кир Максима, а для духовенства і вірних це признання за витривалу працю для розвитку й поступу нашої рідної Церкви в Канаді. Провід Канадійської Митрополії Апостольська Столиця віддала в дуже гідні руки. Новий Митрополит Високопреосвященніший Кир Максим це людина глибокої побожности, високого образування й науки, як монах

має в собі духа жертви й праці, а при тому щирий український патріот. Походить із Галицької Митрополії і носить у своїй душі печать духа Великого Митрополита Андрея. З цього можна зробити висновки, що наша Канадійська Митрополія гідно вив'яжеться зо свого важного завдання перед Богом. Вона певно піде шляхами традицій і поможе, коли прийде слушний час двигнутися до нового життя двом старшим посестрам—Митрополіям в Україні.

Ангол Хоронитель—наш приятель

ГОСПОДЬ сотворив анголів у небі, щоб прославляли та служили Йому. Пророк Даниїл каже: "Тисячі тисячів служать Йому, а десять тисяч по сто тисяч стоять при Ньому" (Дан. 7, 10). Своєю красою й могутністю небесні духи перевищають усі інші сотворіння світу.

Деякі анголи звуться анголами хоронителями, бо вони бережуть людей від зла, хоронять від напастей дияволів і ведуть до вічного спасіння.

В п'ятнадцятому столітті жила в Римі багата й побожна вдова, Св. Франциска Римська. Ангол Хоронитель часто з'являвся їй як маленьке прегарне дівчатко. Він завжди товаришив їй. Ангол мав ясне кучеряве волосся. Одежжа його подобала на нашу дальматику. Руки були побожно схрещені на грудях, очі підняті догори.

Обличчя таке ясне, що осліплювало очі Святої. Якщо Франциска допустилася якоїсь похибки, то ангол хоронитель сумнів і віддалявся від неї. Якщо ж каялася й перепрошувала Бога, то вертався і ставав веселий.

Нераз злий дух напастував Святу сильними спокусами. Ангол дивився на неї й його погляд ободрював і скріпляв її в боротьбі з духом пітьми.

Якщо ж у прикростях ставала сумною, то ангол потішав її і проганяв смуток. Він навчав її, як слід служити Богові, перемагати пристрасті та любити Бога всім серцем.

Отак Св. Франциска, хоч проживала в світі, дійшла до великої святости й досконалости, бо чинила все з любови до Ісуса та Марії.

Християни повинні пам'ятати, що їхній ангол хоронитель пробуває біля них. Якщо вони добрі, то ангол хоронитель тішиться. Якщо ж вони лихі, то сумує та відчуває прикрість, що мусить опікуватися лихими людьми.

Вороги Св. Івана Боска раз покликали його до "хворого" цебто лицеміра, що вдавав хворого. Святий вибрався. Вороги хотіли заманити його та вбити чи принаймні сильно побити, бо він дуже шкодив масонам, займаючись вихованням дітей.

Як же ж Святий виходив із дому, щоб удатися до "хворого", ангол Божий здержав і не впустив його.

Отак захоронив Святого від засідки Христових ворогів і побиття.

Теперішній стан Православних Церков у світі

В 1954 р. автор цієї книжки мав нагоду подорожувати по Сході, бути в Єгипті, Палестині, Туреччині й Греції й обзнайомитися бодай частинно з положенням православ'я в згаданих країнах..

Як представляється православ'я в цих країнах? Колись там сильно процвітала християнська віра. Святі це землі, зрошені кров'ю перших християнських мучеників. Коли ж згадати славну минувшину й порівняти її зо смутною теперішністю, то дійсно біль й сум стискають серце. Пригадуються слова, що пророк Ісая сказав про колись славний Вавилон: "Як же ти впала, ранняя зоре!" (Іс. 14, 12).

Такі славні міста, де християни прославляли Спасителя Ісуса, сьогодні сливе зовсім музулманські: Олександрія, Царгород, Єрусалим... А про Антіохію нема що й згадувати, бо вона взагалі не існує. Недавно турецький уряд почав робити розкопки на руїнаь давньої Антіохії.

Як же це сталося? Віками тривало суперництво між Римом і Царгородом. Царгородські патріярхи змагали до визволення із підляглости Папі, Христовому Намісникові,. Це "визволення" остаточно прийшло, як на патріяршім престолі сидів патр. Мих. Керулярій. Царгород зірвав лучність із Римом, і царгородський патріярх згодом запанував на Сході, бо інші патріярхи, олександрійський, антіохійський і єрусалимський, мусіли признати його зверхність над собою.

Тимчасом магометанські орди арабів почали щораз більше наступати на візантійську імперію. В 638 р. араби зайняли Єрусалим і Палестину. Опісля кинулися на Єгипет; по зайнятті Єгипту стали займати решту Африки, посуваючись до Гібральтару. В 637 р. араби вирвали візантійцям всю Сирію. І так помалу корчилася візантійська імперія під ударами музулманів. Опісля прийшли турки, що до 1458 р. потрапили зовсім зліквідувати славну колись імперію візантійських царів. Упадок Царгороду в 1453 р. закінчив історію Візантії.

Хоч араби і турки були толерантними для християн, що проживали в їх імперіях, нажаль із бігом часу сливе всі країни зайняті ними стали магометанськими, за винятком декількох мільйонів, що потрапили затримати християнську віру.

Славні колись східні патріярхи не грають сьогодні поважної ролі в майбутній злуці між Сходом і Заходом, бо число їх вірних надзвичайно мале. Проте слід зазначити, що їхня злука з Апостольською Столицею Риму мала б великий моральний вплив на слов'янський Схід, Україну, Росію, Болгарію й інші країни, де загал населення визнає православну віру.

Отут подаємо число вірних різних патріярхатах:

1. Царгород

Царгородський патріярхат начисляє всього 270,000 вірних. До

цього числа треба додати кількадесять тисяч греків, що проживають в Америці й признають юриздикцію царгородського патріярха Атенагораса, що в 1948 р. став царгородським патріярхом.

Не зважаючи на мале число вірних, патріярх Атанагорас бажав би виконувати юриздикцію над всіма православними церквами. 26 лютня 1950 р. він видав енцикліку до всіх православних церков, завзиваючи їх до послуху царгородському патріярхові. Престіл Св. Андрея, каже він, є "центром, на якім побудовані всі православні церкви в світі... Материя церква Царгороду має право сподіватися послуху від своїх дочок (православних церков) й спонтанного виповнення всіх обов'язків супроти неї". (Ортодоксія, офіційний орган царг. патріярхату, Лютень 1950, 39 ст.).

Ця енцикліка викликала багато неспокою й обурення посеред православних. Архиєп. Николай Круцицкій, права рука московського патріярха Алексія, осудив енцикліку, заявляючи, що патр. Атенагорас хоче привернути для себе привілеї папської юриздикції над православною Церквою. Водночас він заявив, що не Царгород, а Єрусалим повинен бути матір'ю всіх Церков.

Привернення болгарського патріярхату в 1953 р. без одобрення й поради Царгороду, наявно виказує, що царг. патріярх не грає ніякої поважної ролі в житті православних церков. Не вдався йому теж вселенський собор, що заміряв скликати в 1951 р. На його заклик інші патріярхи, за винятком олександрійського патріярха Христофора, заявилися проти собору, на якім мав би проводити патр. Атенагорас. Отак видно, що непослух Папі суворо мститься на Царгороді. Те, що патр. Мих. Керулярій учинив із Папою в 1054 р., те інші вчинили з його наслідниками, виповідаючи їм послух.

2. Олександрія

Олександрійський патріярх Христофор має около 120,000 вірних. Це тільки сумний залишок славного колись патріярхату в Єгипті й єгипетської Церкви, що її заснував Св. Марко, учень апостола Петра.

Здається, що патр. Христофор має більший престиж поміж православними християнами, бо він не є підданий турків, яким підлягає патр. Атенагорас, ну й часто мусить йти туркам на руку в їх політиці. Патр. Христофор 10 місяців не признавав вибору патр. Атенагораса на царгородський престіл. (Партенос, офіційний орган олександрійської патріяршої церкви, 1949, 534 ст.).

Крім цього патр. Христофор мав диспуту з патр. Атенагорасом за юриздикцію над греками, що живуть в Америці. Він виразно заявив, що царгородський патріярх не має права до згаданої юриздикції над православними церквами, бо його супремація не спиралася на канонах, але на політичній потузі Візантії, яка більше не існує в наших часах. Дальше заявив, що Москва могла б теж домагатися тих самих прав, бо вона є столицею наймогутнішої православної держави. (Апостолос Андреас, 8 листопада 1952 р.).

3. Антіохія

Місто Антіохія, де коли проживали антіохійські патріярхи, зовсім не існує. Тільки руїни полишилися з нього. Нащадки антіохійських патріярхів проживають в Бейруті на Ливані.

Теперішній антіохійський патріярх Олександер III не криється зо своїми симпатіями до Москви. Він проживає в добрих взаєминах із царгородським патріярхом. Антіохійський патріярхат начисляю 290,000. Це нащадки греків, що проживають у Сирії і Ливані.

4. Єрусалим

Єрусалимський патріярх має 75,000 душ. Незгода панує між його вищим грецьким духовенством і нищим арабським.

Крім оцих чотирьох історичних патріярхів є ще інші патріярхи в Єгипті. Всіх православних християн у Єгипті начисляють три мільйони.

Греція начисляє около 8,000,000 населення, що сливе все православне. Грецька Церква не признає над собою юриздикції царгородського патріярха. Національний синод рядить нею. Голова синоду це атенський архиєпископ.

Якщо б зібрати всіх вірних різних православних не-слов'янських церков по різних краях світу, їх число ледве чи досягло б 15,000,000. Це залишки колишньої Східньої Церкви, що в 1054 р. відорвалася від Риму. Навіть якщо б вони всі злучилися з Апостольською Столицею Св. Петра, то не дуже збільшили б число католиків у світі, бо нащадки колишніх християн могутньої візантійської імперії це здебільша сьогодні музулмани.

Правда, і цих 15,000,000 православних християн треба привести до одности віри й проводу одного Архипастиря, наслідника Св. Петра, тому Римські Архиєреї завжди намагалися й досі намагаються усунути розрив між Сходом і Заходом, що так страшно послабив Христову Церкву в ході століть.

Як знаємо, що земля кругла?

Колись люди думали, що земля плоска. Вчені викрили, що вона є округлою кулею. Це видно з берега моря, як дивимося на наближаючіся кораблі. Зразу видно дим, потім комин корабля, потім щогли й накінець цілий корабель.

Корабель гейби драпається на гору. Як допливе до нас, бачимо його в цілості.

Якщо б земля була рівна, ми бачили б відразу цілий корабель, хоч дуже маленький.

Воскресний Гомін

Гомін Воскресний несеться
Від селищ і піль і лук,
Заграли дзвони і серця
В один могутній звук.

Слухаймо, друзі, що мовить
Дзвонів музика й сердець,—
Христос нам благословить
И терновий наш вінець!

Над нами знімає руки
В сяйві весни заграв,
Христос, що терпів муки,
Христос, що смерть здолав!

О, сяйво променисте,
О, хвилі живущі пісень!
Ми віримо, віримо, Христе,
У наш воскресний день!

М. Підгірянка

Бурхливий дух абата Муснарі

(Життя Св. Альфонса)

БОЖЕ Провидіння нерідко випробовує своїх вибранців двома болючими досвідами, смертю приятелів і невірністю співробітників. Не дивниця. Великі Божі діла зростають на стражданнях Божих слуг і зрошуються їх слізьми.

Численні новики, що зголосилися до Чину, бодай частинно притушили біль, що смерть ревного отця Сарнеллі спричинила Альфонсові. За те зрада абата Мускарі завдала його серцю глибоку рану.

Отець Вілляні був вдячний абатові за поміч і пораду в часі заходів про папську апробату. Сам абат настирливо благав Альфонса прийняти його до нового Чину. Альфонс зразу опирався. Проте за намовою отця Вілляні не тільки прийняв Мускарі до Чину, але водночас звільнив його від обов'язку відбути приписаний новіціят. Абат зложив монаші обіти в червні 1749 р. в Римі та виїхав до Чорані.

Досвід і знання допомогли абатові відограти важну ролю в часі капітули в Чорані. Став генеральним дорадником Альфонса та професором богослов'я для семінаристів, що в Чині кінчали богословські студії.

Отець Фіоккі був ігуменом у Пагані, отець Мацціні—духовним провідником студентів, а отець Мускарі їхнім професором. Всіх студентів було 12. Абат Мускарі очаровував їх глибоким знанням, ерудицією та прерізними анекдотами, що їх завчив у Римі. Любив чванитися й легко вибухав гнівом проти тих, що не поділяли його поглядів чи противилися його твердженням. Нерідко самолюбство брало верх над монашою скромністю. Альфонс зобачив, що помилився, звільняючи абата від новіціяту. Новіціятський вишкіл був би поправив чванькуватий і вибуховий характер або принаймні переконав настоятелів, що старший віком абат не надавався до Чину.

Проминула початкова ревність і абат почав нудитися. Монаша дисципліна ставала щораз тяжча. Покутні практики, от як клячання в їдальні, цілування підлоги, видавалися йому маскарадом (чудними видовищами). Деякі приписи Правил були для нього попросту "пересадні" та незносні.

На нещастя абат не крився перед студентами зо своїм критицизмом, що сильно послаблювало в них любов до Чину та підривало монашого духа.

Чуючись нещасливий, кинувся до науки. Світлі таланти та працьовитість вчинили його великим ученим. Студії зовсім потушили монашу ревність. Духове життя та змагання до досконалости пішли в кути. Для подібних речей в ученого абата не було ні часу, ні охоти.

Ігумен Фіоккі та духовний провідник студентів немало тривожилися поведінкою абата. Альфонс завжди наставав на те, що студії в Чині, хоч повні та солідні, повинні скріпляти в учнях

знання та любов до Бога. Мускарі ж учинив студії головною ціллю студендату, повертаючи семінаристів у зісвітоватілих ерудитів, подібних до себе самого.

Отець Мацціні ласкаво упімнув абата, щоб у навчанні притримувався вказівок поданих Альфонсом і, плекаючи розум студентів, не придушував їхнього духа невмісними заввагами про приписи Правила. Абат не прийняв братнього упімнення, ба й обурився.

Не всі студенти насліпо пішли за своїм професором. Старші зобачили його погубний вплив і потрапили опертися йому. За те молодші беззастережно йшли за абатом і, подібно до нього, ставали "чернечими вільнодумцями". Отак у маленькому студендаті в Пагані повстали дві партії. Старші студенти добачували лихий вплив абата й відвернулися від нього. За те молодші вповні захопилися його "мудрістю" та насліпо йшли за його прикладом.

Піддиякон Тома Петрозіні, сильно прив'язаний до Чину та його побожних практик, яких абат висмівав, не годен був довше терпіти новостей свого професора, тому написав до Альфонса листа. Поінформував його про все, що діялося в студендаті.

Альфонс сподівався, що вдасться опам'ятати абата та врятувати його покликання. Знаючи дразливість і амбітність екс-василіянина, не хотів іще більше розбурхувати його невдоволення. Сумління не дозволяло залишити його на давному пості. Альфонс використав час передріздвяних реколекцій, що мали відбутися в Чорані. Покликав абата та поручив йому провести ці духовні вправи для семінаристів, що підготовлялися до рукоположення.

Абат зразу втішився запрошенням, але згодом додумався, що це була тільки вимівка, щоб звільнити його з уряду професора богослов'я. Зранена самолюбність не піддалася й абат збунтувався. Не хотів виконати приказу. Альфонс не знав "страху та людських зглядів", як ішло про монашу карність і добро Чину. Поставив абата перед вибором: "Слухати і залишитися в Чині" або "Не послухати й забиратися з монастиря".

Рішучість Альфонса приголомшила абата. Безсонно провів цілу ніч. Опам'ятався та перепросив Альфонса. Отці Кафаро, Вілляні та Фіоккі заступилися за ним перед Альфонсом і Святий уступив. Здавалося, що абат опам'ятався та поправився, бо 5 січня 1750 р. отець Кафаро отак писав із місії в Сарно:

"З Божою ласкою усе направлено в Ночері-Пагані. Новик Роза покинув Чин. Отець Мускарі мав сильну спокусу піти за його прикладом і мені самому грозила небезпека, що мусітиму знову стати професором богослов'я в Пагані. Зараз, дякувати Богу, отець Мускарі успокоївся і продовжатиме навчання".

Отець Мацціні бачив, що ласкавість Альфонса не потрапила перетворити духа отця Мускарі. Був він дальше пустотливий і легковажив собі Правила Чину, наносячи немало шкоди душам студентів. Братні упімнення отця Мацціні викликали обурення в абаті. Альфонс сподівався усмирити його, тому при кінці лютня 1750 р. переніс отця Мацціні до Делічето.

Не помогло. Мускарі виказався нездібним пройнятися духом Чину. Його богословські виклади відбувалися в давнім "реформаторськім духу". Альфонс побачив, що поблажливість не зара-

дила лихові та не направила абата. Не хотів проте публично упокоряти його, відбираючи уряд професора.

Саме тоді порішив попробувати основати монастир у папській державі. Цей новий осідок мав би бути пристановищем для Редемптористів, якщо б неаполітанський король і його міністри рішилися скасувати Чин Пресвятого Ізбавителя в неполітанськім королівстві. Вже в 1748 р. отець Вілляні був піддав гадку, щоб там оснувати монастир. Якийсь кардинал був навіть пожертвував о. Вілляні 10,000 римських скудів.

В половині вересня 1751 р. за порадою консульторів Альфонс порішив вислати до Риму отців Мускарі та Вернарда Тортора, щоб розслідити справу фундації в папській державі. Абат зразу втішився почесним призначенням, бо мав приятелів і знайомих у Римі. Згодом доміркувався, що висилка до Риму була тільки притокою, щоб звільнити його з уряду професора. Його подразнена амбіція так сильно заворушилася, що абат порішив завдати молодому Чинові болючий удар, щоб пімститися за "мнимі кривди".

В подразненні зладив листа до Конґреґації в Римі, в якім кинув страшні оскарження на Чин Пресв. Ізбавителя та його провід. Не довіряючи власному авторитетові, намовив чотирьох студентів, які були його симпатиками, щоб вони поклали свій підпис під листом. Обманені студенти—Адінольфі, Спера, Каччаторе і Сівіля—підписалися на листі, що його Мускарі мав забрати з собою до Риму. Лист мав пізнішу дату ніж був написаний. Хитрий абат отак сподівався легше дістати диспензу від обітів для себе та своїх молодих приклонників, бо це ніби вони самі зладили прохання по його відїзді. Абат і зведені ним ченці плянували заснувати новий Чин, що мав перевищити Чин Альфонса.

Змовники мали покинути Чин 16 жовтня 1751 р., але Боже Провидіння передчасно викрило зраду. 12 жовтня Альфонс покликав студентів з Пагані до Чорані, бо хотів забрати їх на прощу до славетної святині Богородиці в Монті Верджіне. Отак заговірники відлучилися від свого провідника Мускарі.

Один із них, Адінольфі, виговорився зо своїм змислом перед другим студентом, який негайно повідомив Альфонса. Святий закликав до себе зведеного студента й на допиті довідався, що душею заговору був абат Мускарі.

"Який це зрадник!" закликав Альфонс. "Добре, що завчасу схопив тебе!" Скликав дорадників на нараду та натискав, щоб негайно видалено Мускарі з Чину. Дорадники не погодилися, бо треба було дати абатові нагоду виправдатися.

На другий день уранці чотири змовники прийшли прохати диспензи від обітів, бо хотіли негайно забратися з Чину. Альфонс припав навколішки та став заклинати їх: "Діти мої, що лихого я вам учинив? Що злого вчинив вам Чин?" Пригадував їм ласки, що отримали в Чині, грозив небезпекою для вічного спасіння, але ніщо не помогло. "Ми хочемо забратися звідси!"—відповіли одноголосно заговірники і забралися з монастиря. Сльози Св. Основника не потрапили опам'ятати засліплених юнаків.

Альфонс закликав по їх відході: "Дякуймо Богові, відмовмо одне "Радуйся, Царице" і завтра будемо мати рекреаційний день,

щоб подякувати Богові за те, що очистив Чин із членів, які заражували його".

Не треба було більше доказів. Дорадники бачили, що Альфонс мав рацію та погодилися негайно вигнати Мускарі з Чину. Отець Фіоккі мав повідомити абата про рішення, але не важився. Заявив тільки, що чотири студенти покинули Чин і що Альфонс підозріває абата в співучасті з ними. При тім порадив йому удатися до Чорані й та виправдатися. Абат вибрався в дорогу, але не важився станути перед Альфонсом. Завернув до василіянського монастиря в Ночері й там полишив редемптористичну рясу. В поспіху та поденервуванні забув про лист, який залишився в його келії в Пагані. Цей лист, що підписали чотири студенти, мав іти до Риму, як оскарження проти Альфонса та його Чину. Документ недвозначно доказує, що душею заговору був абат.

Проступники рідко признаються до вини. Таке було й з Мускарі. Написав листа до Альфонса, в якім скаржився на "зазнані кривди" та допоминався, щоб йому відослано книжки.

В відповіді Альфонса бачимо шляхетність і великодушність Св. Основника:

"Мій дорогий Дон Йосипе", писав Альфонс, "я дві ночі негоден був заснути. Ще й досі не можу вспокоїтися, думаючи про кривду, яку ти вчинив Чинові, що його ти так сильно любив... Ні я, ні Чин не заслужили, щоб ти так поводився з нами. Прощаю і благаю Ісуса Христа, щоб пробачив тобі, бо ще й досі шаную та люблю тебе. Не журися книжками та речами. Ми не хотіли твоїх речей, але тебе..."

Студент Каєтан Спера вернувся до Чину ще того самого дня. Пів року пізніше повернувся Домінік Севілля. Альфонс прийняв обидвох. Домінік Каччаторе став священиком і ревно співпрацював із Редемптористами.

Рекреаційний день відбувся посеред смутку та радости. Ввечорі Альфонс скликав усіх до каплиці та відновив чернечі обіти. Всі приявні пішли за його прикладом, щоб іще сильніше злучитися з Чином. Один зо студентів полишив оцей спомин:

"Мушу заявити, що я менше був зворушений у дні своєї професії ніж у той благословенний день 16 жовтня. Наш дорогий співбрат Спера кинувся до ніг нашого Батька (Альфонса) і публично попрохав прощення за свій гріх. Ми всі почали плакати, як почули, що він посеред ридання відновляв свої обіти".

При віднові обітів Альфонс промовив до своїх співбратів:

"Вже за життя Господь строго карає тих, що відрвуться від Нього та не дбають про своє покликання. Кажу і завжди це повторятиму, що багато є в пеклі зате, що стратили своє покликання. Якщо прорветься одне звено ласки, то все стрчене. Усильно прошу вас, не крийтеся перед настоятелями во своїм сумлінням. Ці нещасні не були б там, де вони тепер опинилися, якщо б були відкрили стан своєї душі настоятелям. Не робім жадних постанов, якщо пробуваємо під впливом спокуси, хоча б не знати, яка добра видавалася задумана справа. Краще виложім її настоятелям. Треба поручати себе Богові та вповні віддатися Йому, якщо бажаємо уникнути диявольські засідки... Ось чому потрібна молитва... Не журюся тим, що ви берете декілька хвилин зо студій, щоб присвятити їх молитві. Нас покликано трудитися для найбільше опущених душ, які проживають по селах і присілках. Ось тому треба нам більше святости ніж знання. Якщо не будемо святі, то будемо допускатися безчисленних похибок і нетерпеливитися з цим бідним народом".

Альфонс побоювався, що збунтований і прогнаний абат зачне мститися на Чині, тому написав листа до Неаполю і повідомив про все міністра Бранконе, бо збунтовані студенти грозили, що оскаржуть його перед королем за те, що не хотів звільнити їх від

монаших обітів. Альфонс не дався залякати погрозам абатових приятелів. Студенти вийшли з монастиря без диспензи.

Водночас повідомив отця Сансеверіно в Римі та прохав його представити цілу справу кардиналові Бісоцці, до якого утікачі заміряли звернутися за диспензою від обітів. Сансеверіно відповів двома листами 25 жовтня і 5 листопада:

"Мій Отче, тяжко мені зрозуміти те, що кажете в листі. Я був би ніколи не пропускав подібних речей... Кардинал Бісоцці обіцяв мені, що ніколи не звільнить їх від обітів. Не турбуйтеся тими, що покинули Чин. Для Чину не вийде з цього ніяка шкода... Мускарі буде тут 10 листопада. Не журіться, я замкну йому уста".

Кардинал Спінеллі з Неаполю запевнив Альфонса, що не слід боятися маневрів абата Мускарі. 12 грудня отак писав до Св. Основника:

"Мені не подобається замішання, що спричинив цей василіянський чернець... Не буду поблажливий для його заходів. Навпаки по справедливості поступатиму з Вами і Вашими співбратами".

На щастя побоювання Альфонса не справдилися, бо абат Мускарі не був злобною та мстивою людиною. Тягар монашої карности та трудність слухати настоятелів спричинили його упадок, бо вже старший був віком і тяжко було йому привикнути до карности.

Прибувши до Риму, Мускарі забув про своїх молодих друзів, яких вивів із Чину Пресвятого Ізбавителя. Йому йшло про те, щоб устаткувати власне положення, бо хотів бути в порядку перед Церквою. Завдяки власним здібностям і знайомствам, удалося 10 грудня дістати рескрипт (письмо) Конґреґації, що дозволило йому вернутися до Василіянського Чину, до якого належав, заки став Редемптористом.

Нажаль розбурханий дух абата не вспокоївся в Чині Св. Василія. Цей запальний і честолюбний чернець спричинив немало заклотів василіянському Чинові, як це був заповів Альфонс одному членові згаданого Чину: "Зараз він змусив нас до плачу. Прийде час, що й вам витисне неодну сльозу".

По прогнанні Мускарі та повороті двох студентів, які до смерти витривали в Чині, спокій настав у студендаті. Отець Мацціні знову став духовним провідником семінаристів. Отець Олександер де Мео обняв катедру богослов'я, що її опустив абат Мускарі. Новий професор де Мео, хоч не мав дипломів абата Мускарі, був дуже вченою та начитаною людиною. Його виклади богослов'я визначалися глибоким зрозумінням предмету. Крім цього душа його була прикрашена монашими чеснотами, яких бракувало вченому абатові. Сам Альфонс подивляв його наукові таланти і раз навіть заявив у розмові: "Здібності отця Де Мео дають мені деяке поняття про Божу всезнаючість".

Споневірення Мускарі відновило та скріпило в молодих Редемптористах місіонерський ідеал. Альфонс завважив, що неодин студент хворував. Жаль було йому молодих і запальних синів. Ось тому наказав настоятелям доглядати здоров'я студентів, дозволив їм грати в галки, бо доти мали замало руху. Часом сам Альфонс бавився зо студентами, чим з'єднював собі їхне довір'я та любов. Заохочував дбати про здоров'я, але перестерігав їх перед гіпохондією цебто неоправданим і непоміркованим старанням й безосновним побоюванням хвороб. Не лякався мо-

нашої вбогости й заохочував співбратів не тривожитися нею:

"Якщо б я знав, що наш Чин багатий (як інші), то дрижав би. Якщо ми вбогі, то це знак, що Ісус зготовляє для нас нагороду в другім житті за те, що зреклися декількох сотиків у цьому".

Прикрий припадок з абатом Мускарі послужив йому за добру нагоду, щоб пригадати співбраттям обов'язок змагати до досконалости та точно зберігати приписи Правила:

"Подія з Мускарі зневолила мене змінити поведінку. Не буду надалі поблажливий. Нехай забирається з Чину, хто не хоче жити так, як наказують його обов'язки! Двері відчинені! Не бажаю йти до пекла за провини співбратів".

1) В нашій парафії панує деяке замішання. Дехто з парахіян хоче приказувати отцеві Парохові та контролювати церковні фінанси. Що треба думати про цю справу?

Це дуже нездорове з'явище та брак католицького духа в парафії, коли парафіяни беруться приказувати своєму парохові. Що сказали б ви, якщо б вівці хотіли пасти свого пастиря?

Католики повинні знати, що управителем парафії є їхній душпастир, а не церковний комітет. Головою кожного церковного комітету є отець Парох. Його заступником може бути котрийсь із добрих парафіян, якщо Парох затвердить його, бо це справа парохів затверджувати церковні комітети, що люди вибирають собі. В Америці тільки єпископ затверджує церковні комітети. По затвердженні члени комітету складають публичну присягу в церкві, що будуть сумлінно виконувати свій уряд цебто помагати Парохові, бо члени церковного комітету це помічники отця Пароха.

Парох відповідає за парафію перед Богом і своїм єпископом. Світські люди не мають права вмішуватися до заряду парафії так, як священик не мішається до справ світських людей. Що люди думали б і як почувалися б, якщо б їхній парох мішався до їх пральні, заглядав до горшків, хотів контролювати, що його парафіяни сіють на полі... Було б смішно, правда? Ще смішніше виглядає, коли світські люди намагаються рядити Церквою та своїм парохом.

2) Чи то гріх, якщо в злості комусь вирветься прокляття чи якесь лихе слово?

Якщо прокляття чи лихе слово вийдуть несвідомо цебто заки людина здасть собі з цього справу, то нема гріха. Якщо ж хтось має звичку проклинати і не старається поправитися з неї, тоді такі вибухи є гріхом, бо походять з лихої звички, яку християнин зобов'язаний поборювати.

Проте звичайно це тільки легкий гріх, бо злосна людина дійсно не бажає другому того зла, яке згадує в вибусі гніву. Замість клясти, треба призвичаїтися вживати в понедервованні такі вислови: "Боже, дай мені терпеливости. Ісусе, Маріє, Йосипе, поможіть мені! Хай діється Божа воля!"

3) Мій сусід протестант кепкує з

католиків, бо хоч вони ходять до сповіді, проте в них не видно поправи: кленуть, сваряться, тощо...

Чи це знак, що Тайна сповіді недобра та безкорисна? Ні! Це тільки знак, що католики, подібно як усі інші люди, є слабими й уломними сотворіннями. Церква не скриває цього, що її члени це упалі людські сотворіння. Христос знав добре людські немочі, тому в Тайні покути подав людям постійне джерело Божого милосердя та прощення.

Сповідь прощає грішникові провини, але не лікує його з пристрастей і слабостей. Вона запевняє Божу поміч працювати над собою та поборювати спокуси. Ласка Божа не вилічить грішника з лихих схильностей, якщо він не співпрацює з нею. Навіть найкращий лікар не поможе хворому, якщо клієнт не співпрацює з лікарем, занедбує приписані ліки та не дбає про своє здоров'я.

Протестанти докоряють нам, що деякі католики по сповіді не поправляються. Чи протестанти все бачуть? Чи знають усі обставини? Вони може гірше грішили б, якщо б знайшлися в подібних обставинах. Добра сповідь завжди прощає гріхи. Це найбільша користь сповіді. Ось хтось зламав собі руку. Лікар вилічив його. Потім знову зламав руку. Чи це значить, що лікар недобрий або що не варто йти до нього?

4. Що значать Христові слова, "Царство Боже близько?" (Лк. 21, 31).

Спаситель вказав Своїм апостолам, що по Його смерті та недалекім знищенні Єрусалиму Його наука та Церква поширяться по всьому світу.

За Свого життя Христос обмежився до ізраїльського народу. Цей нарід відкинув Його навчання. Бог за те відкинув жидівський нарід і звернув Свої благодаті на всі народи світу.

По знищенні Єрусалиму в 70 р. Мойсеїв закон перестав зобов'язувати людство, бо його місце зайняла Свята Євангелія, що безмірно перевищує закон Мойсея та його приписи.

Христос каже, що "Царство Боже близько", щоб зазначити, що бодай дехто з приявних зобачить на власні очі поширення Христової науки та Церкви поміж поганськими дотіль народами, як цього можна догадуватися з оцих слів: "Поправді, кажу вам: Не минеться цей рід (цебто покоління людей, які слухали Його), аж усе те станеться!" (Лк. 21, 32).

5) Які є частини українсько-візантійської літургії?

Божественна Літургія це жертва. Істотна частина цієї жертви це освячення та Св. Причастя. Христос доконав цих двох частин, як відправив першу Літургію.

З бігом віків Церква додала багато інших частин, щоб піднести цінність і визначність Божественної Літургії в очах вірних, бо це жертва, в якій Христос жертвує Своїйому Вітцеві власне Тіло та Кров. Отак додано першу частину жертви цебто проскомидію (приготування), на якій священик приготовляє хліб і вино для освячення.

Божественна Літургія це найсвятіший скарб Церкви, тому тільки добрі та досконалі християни мали право бути на цілій жертві. Публічні грішники та оглашенні (що приготовлялися до хрещення) могли бути тільки на проскомидії та Літургії Оглашенних, що починається словами: "Благословенно Царство Отца і Сина і Святого Духа..." і кінчиться закликом священика: "Єлици оглашенні ізидіте!"

Третя частина Літургії зветься "Літургією Вірних", бо тільки добрі та прикладні християни могли бути в церкві в часі освячення та Святого Причастя. Публічні ж грішники та оглашенні мали вийти з церкви по скінченні Літургії Оглашенних.

Леонід Полтава

Великдень України

Земля проростає. Дарма, що копита
Її перекраяли замість плугів,—
Вона вже підносить палаючі квіти
На світлих долонях лугів.

І чується радість в підземних джерелах,
І щастя зростання—у кожнім стеблі,
І дух воскресіння шугає по селах,
По кузнях і штольнях моєї землі.
Хай дзвони мовчать. Хай ще руки ворожі
Із дзвонів гармати кують для Москви,
Та хто зупинити гарматами зможе
Просте проростання простої трави?

Про волю співають невільникам птиці,
Про волю гудуть над полями дроти,
І замість червоних зірок—на каплицях
Спалахкують ніччю пророчі хрести!

Я чую красу весняного походу,
І бачу у кожнім, найменшім стелі—
Великдень мого дорогого народу,
Великдень моєї землі!

Клопіт з тітною Софією

М. Щ.

МЕНІ здається, що нема нічого кращого ніж любов поміж кревними та свояками. Як воно гарно разом святкувати Різдво, Великдень чи ім'янини котрогось із членів родини!...

Нажаль інколи невторопне вмішування свояків до родинних справ спричиняє немало клопотів і викликує глибокі жалі, ба й зроджує ворожнечі.

Петро й я щасливо проживали в місті Жовкві. Муж любив і шанував мене, бо я вміла дати відчути йому, що він пан і господар дому, як каже Св. Павло: "Жінки, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік—голова жінки, як і Христос —Голова Церкви. Як Церква кориться Христові, так і жінки своїм чоловікам у всьому". (Єф. 5, 22-24).

Виходячи заміж, я постановила доложити зусилля, щоб у всьому подобатися своєму мужеві, забуваючи про себе саму. Шкільні товаришки критикували мене за таку поведінку супроти мужа та прозивали "невільницею". Це неправда. Невільницею зовсім не була, бо муж надзвичайно цінив мої послухи і теж намагався подобатися мені, де тільки міг. Вистачало, щоб зауважив моє зацікавлення якоюсь сукенкою, що була виставлена за вітринами крамниць—і при найближчих ім'янинах я вже мала її. Проживаючи одне для другого та силкуючись забути себе самих, ми знайшли правдиве щастя, бо самолюбні характери не є кандидатами на щасливе подружжя.

Мужеві чесноти та недоліки були відомі мені. Чесноти я хвалила й, хвалячи їх, старалася усунути його хиби, от як раптовність, гнівливість, тощо.

Я почувалася "царицею" дому, намагаючись підтримувати в ньому родинне тепло, цікавилася його клопотами, підбадьорювала в смутках, успокоювала його тривоги. "Не бійся, Петре", говорила я. "Бог добрий. 'Ті, що надіються на Господа немов гора Сіон, не похитнеться повік' " (Пс. 124, 1).

Бог поблагословив нас п'ятьма діточками. Найстарша Оленка стала нашим хрестом і джерелом невпинних клопотів.

Причиною ж пустотливости та химерности Оленки була Петрова тітка, старша панна Софія. Ця своячка жила на другім кінці Жовкви. Вона зовсім опанувала мою сім-літню Оленку й неромзними пестощами та невмісними подарунками викривлювала та псувала душу дитини, яка мало цікавилася двома братчиками

та сестричками, бо проживала в "власнім світі з тіточкою Софією".

Двічі, ба й часом тричі на тиждень Софія приходила відвідувати "свою улюбленицю" Оленку. Нераз гнів піднімався в грудях, я бажала прогнати Софію з хати, кличучи: "Жінко, опам'ятайся! Не бачиш, що робиш в моєю дитиною? Скільки лиха спричиняєш цілій родині?"

Хотілося замкнути двері та не впустити старої панни до хати, але я не важилася, бо муж дуже шанував тітку. На мої скарги відповідав: "Галино, тітка Софія, стара, самітна жінка. Дітей ніколи не мала. Треба бути поблажливими для її ніжностів супроти Оленки. Зрештою, дитина виросте з цього..."

Тітка була при грошах. Нераз у скрутних хвилинах помагала мужеві фінансово. За те він нерозумно позволяв їй псувати власну дитину.

Як тільки Софія з'явилася на подвір'ї, Оленка вибігала їй назустріч, тулилася до неї і цілувала по руках, бо поява тітки означала "завжди нові ляльки та забавки". Інші діти чемно поводилися з тіткою, але пакунками не цікавилися, бо знали, що це для Оленки.

Тітка хвалила Оленку, заявляючи, що я, мати дитини, не розуміла її. Я бачила небезпеку для дитини в такій повендінці, але не мала відваги боронити власне дитя, хоч звірі джунглів не вагаються вискаляти клеваки, як хтось загрожує їх насліддю.

Раз Софія принесла Оленці гарний візочок. Я відобрала та дала його Михасеві. "Ти поламала Михасів, за те мусиш відступити йому свій!"

Донечка кинулася на підлогу, почала копати ногами й махати руками. Мій муж надбіг із кухні. Я намагалася поглядом спинити його, але дарма. Замість обстати за мною, він пригорнув Оленку до серця та став успокоювати її: "Не бійся, моя царівно, мамця не відбере тобі візочка. Можеш затримати його для себе!"

Подібні сцени нерідко траплялися в нашій родині. Як Оленка поставила на своєму, то по-ангельськи всміхалася до мене й гейби заявляла: "Бачиш, мамцю, я вмію бути доброю дівчинкою!"

Я не здалася. З дітьми треба поважно, любляче, але й нерідко рішуче поступати, йнакше стануть малими некоронованими тиранами для батьків і решти братів і сестер. Взявши від Оленки візочок, подала Михасиві: "Візочок належить до Михася!"

Петро забрав Оленку та вивів на двір. "Ходім бавитися. Мамця недобре почувається!"—успокоював обурену донечку.

"Мамця недобре мається!"—Подібні вислови напевно не виявляють глибокого порозуміння між подругами та не захищають авторитету батьків в очах дітей. Як же ж годні вони без авторитету належно виховати власні діти? Батьки повинні тримати один фронт супроти дітей. Якщо б і котрась із подругів помилилася, то не слід звертати йому публично уваги перед дітьми. Нажаль мій муж не розумів цього важного правила, що конечне для доброго виховання дітей.

Сіла я в кухні та поринула в задумі. "Чому Петро не хоче зрозуміти, що я бажаю добра нашим дітям, намагаючись вишколювати їх характер, привчаючи поборювати самолюбство, викорінювати хиби, заки вони повернуться в застарілі звички?"

Оленка вбігла до кухні та пробудила мене з задуми: "Нехай Михась тримає собі візочок... Я піду до тітик Софії та буду жити з нею... Шкода, що вона не є моєю мамцею!..."

Кров застигла мені в жилах. Не сподівалася, що сім-літня дитина може бути така зухвала. Проте всяка проблема та лихо мають свій початок. Нещастя ж у тому, що зразу я навіть не добачувала небезпеки в пестощах, якими тітка обсипала мою дочку. Муж і я тішилися, що Софія цікавилася Оленкою. Жила самітня, тому потребувала родинного тепла. Що робила вдома, було невідоме нам. В тому самому дімку виховала мого мужа Петра, як він опинився круглою сиротою.

Між Софією та мною не було великої інтимности, бо вона була замкнена в собі та неговірка. "Маріє", раз промовила тітка до мене, "життя не знає милосердя... Сподіюся, що ніяка жінка не вирве тобі Михася, як він підросте та стане мужчиною".

Зразу я не похопилася, що властиво бажала вона сказати. Подумавши хвилину, стало ясно, що натякувала на мене та Петра. Мій муж був її вихованком. Я "вирвала" його тітці Софії.

Рум'янець покрив моє обличчя. "Я не хотіла вчинити тобі прикрости",—промовила вона, "але як болить серце, коли приходиться тратити рідну дитину!"

Родинного тепла не зазнала я в молодості, бо зросла в сиротинці. Вийшовши заміж за Петра, чулася вповні щаслива. Він був ніжний і люблячий чоловік. Господь поблагословив нашу подружу любов, посилаючи п'ятеро діточок.

Нераз уночі, як не могла заснути, думала про Божу доброту та дивувалася, чим заслужила собі на таке щастя. Подивляла Божу ласкавість, схиляла голову перед Божим Провидінням, дякувала за благословення й прирікала виховати діточки на славу Богові й Україні. Я старалася плекати в дітях родинного духа та почуття солідарности, яких не було в моїм сирітськім житті в захоронці.

Тітка Софія хитро вдерлася в серце моєї дочки частими та дорогими даруночками і забавками. Брала Оленку на прохід і бавилася з нею. На її братчиків не звертала уваги гейби їх зовсім не було. Як Оленка була малою, Софія навіть купала її, вмовляючи в мене, що я змучена, тому слід відпочати.

Згодом почала брати дочку до свого помешкання. Часто пробувала з нами в хаті в товаристві Оленки. Я протестувала перед чоловіком проти поведінки Софії: "Чи не бачиш, що вона псує й розпускає нашу дитину? Пощо їй стільки сукенок? Нащо забавок? Зрештою вона навіть не бавиться ними... Але нехай котрийсь із хлопців доторкнеться до них!... Оленка кричить попід небеса... Петре, будемо мати клопіт із нею!"

Гірше ніж дарунки, невпинні пестощі Софії псували нашу донечку. Мені було дивно, що муж не бачив лихого впливу такої поведінки. "Не журися, Маріє",—втихомирював мої побоювання, "Софія втомиться та залишить Оленку в спокою... Зрештою, не будь заздрісна. Не вкраде дочки. Побачиш, що все буде гаразд!"

Може й була я трохи заздрісна, бо яка мати годна спокійно, без протесту, дивитися, як хтось краде їй любов дитини? Я знала, що справа покінчиться лихо, але нерозумно мовчала замість рішуче попрохати тітку Софію залишити Оленку в спокою та перестати засипувати її непотрібними забавками.

Хвороба мужа теж не дозволяла мені вповні віддатися вихованню діточок, що Бог повірив нам, щоб вишколити їх на добрих християн і чесних громадян дорогої батьківщини.

Одної зими муж поїхав до ліса помагати рубати дрова. Поховзнувся на слизькій, льодом покритій дорозі та зламав хребет. Пролежав 8 місяців у шпиталі. Я мусіла піти до праці, щоб покрити зростаючі видатки. Софія пожертвувала свої послуги та стала займатися дітьми. Вечорами почувалася надто змучена, щоб тамувати примхи та гнівливі вибухи Оленки.

Доволі часто Софія забирала Оленку до свого дому, де й вона заночовувала. Тоді в нашій хаті був спокій, бо інші мої діти були чемні, послушні та привітливі. Я роскошувалася спокоєм, хоч, поправді кажучи, сумління докоряло мені, що занедбувала наложені Богом обов'язки супроти Оленки. Я успокоювала ці докори: "Пізніше, направлю все..." Пізніше..., але коли настане "це пізніше?"

Перед народженням нашої останньої донечки я пішла на тиждень до шпиталю. Тітка Софія зайняла моє місце в родині, доглядаючи дітей. Невпинне пробування з моїми діточками, жорстока та тиранська поведінка Оленки з рештою дітей, гнівливі вибухи на тітку, яка не могла присвятити всього часу одній Оленці, відчинили очі тітці Софії. Вона побачило свою помилку, але зразу мовчала. Ввечорі перед моїм поворотом додому Софія приготовляла вечерю для родини. Оленка хотіла, щоб вона взяла її до крамниці по морожене. Зайнята й поденервована Софія закликала: "Оленко, дай спокій! Бачиш, що не маю часу!"

Розлючена Оленка копнула її. Тітка скипіла від обурення: "Петре, як ти можеш позволити на таке своїй дочці?"

Муж обстав за Софією, взяв ремінь, вибив Оленку та натнав її до спальні. Це вперше в житті Оленка була покарана батьком.

Як я вернулася зо шпиталю, муж і Софія перепросили мене за те, що не слухали пересторог і невпинно пестили "княжну" Оленку. За зневагу тітки муж забрав їй усі забаки та роздав іншим дітям. Три дні Оленка не сміла засідати з нами до спільної трапези. Їла сама в спальні. Зразу плакала, але ніхто не звертав уваги на її сльози.

Зобачивши, що ніхто з нас не журиться нею, Оленка перестала плакати та спокійно прийняла наложену кару. Муж, я й тітка Софія зайняли однакове становище супроти її примх і рішили приборкати її бурхливість, поки була ще мала.

"Маріє",—посеред сліз промовила тітка Софія, "я помилилася... Я помилилася... Я не думала, що моя поведінка та пестощі так попсують Оленку. Чи ти пробачиш мені?"

Я обняла її й ми щиро поцілувалися. Софія тягнула: "Бог дає людям діти, щоб виховували їх для неба. Він каже до кожної матері те, що фараонова дочка сказала до матері Мойсея, як віддавала хлопчика, щоб виховала його: "Візьми немовлятко та виходуй мені його! Я ж дам тобі заплату" (Іск. 2, 9).

Тітчині сльози запевнили мене, що вона зрозуміла, яку шкоду заподіяла нашій родині пещенням Оленки. На другий день Софія принесла кожній дитині по одній забавці та по парі вбрання.

"Мамцю",—спитався Михась, мій найстарший синок, "як буде зватися моя маленька сестричка?"

Петро й я перекинулися значучим поглядом. Він уже догадався про мій плян. "Ми охрестимо її Софійкою", промовила я.

Обличчя тітки Софії забисло радістю. "Хай Бог благословляє її! Я хочу бути її хресною матір'ю!"—закликала тітка Софія.

"Будете!"—промовив муж. Тітка похилилася над немовлятем і сердешно поцілувала його. З того часу Софія стала улюбленим членом нашої родини та добрячою помічницею у вихованні наших дітей...

СОНЦЕ—ДОБРОДІЙ ЗЕМЛІ

БЕЗ ТЕПЛА наша земля була б замороженою кулею без ніякого життя. Сонце—це джерело життя та краси для землі, тому воно таке важне для нас.

Сонце це величезна куля горіючих газів. Воно висилає в усіх напрямках безмежну кількість світла та тепла. Кількість тепла, що наша земля дістає від сонця, дуже маленька в порівнянні до кількости всього тепла, що сонце висилає на всі сторони. Земля дістає тільки 2,000-мільйонову частину тепла сонця.

Сонце могло б запевнити такі самі добродійства 2,000,000 земель подібних до наших, якщо б існували вони в соняшній системі. Наша земля дуже маленька в порівнянні до сонця. Сонце около 1,000,000 разів більше ніж земля. Земля складається з солідної матерії, плинів і мінералів. Сонце це тільки колосальна маса газів.

Сонце страшно гаряче. Температура людського тіла має 98° або 99° Фаренгайта. Сьогоднішня техніка збудувала горнила, в яких можна викликати електричним током 10,000° температури. Температура сонця на поверхні доходить до яких 15,000°. Внутрі вона куди більша.

Наша земля, з водами і мінералами, перетворилася б у газову масу, якщо б подібна температура запанувала на ній.

Земля назагал віддалена 93,000,000 миль від сонця. Якщо б сонце віддалилось від землі так, як найблища зоря, то в нас настала б вічна темрява і непонятна студінь. Будьяке життя було б тут неможливе. Тоді сонце видавалося б маленькою зіркою.

Сонце щоденно зуживає 4,200,000 тон своїх матеріялів на світло й тепло. Це величезна страта. Проте не слід журитися. Сонце скоро не вичерпається, бо воно колосальне. Колись, за довгі більйони літ, сонце вичерпається, погасне і зникне в вселенній як холодна, темна маса.

Жертва Божественної Літургії

Сестра Б-на ЧСВВ.

ЖЕРТВА це приношення Богові якогось дару та деяке його в певній мірі знищення, щоб признати Бога нашим Творцем і Паном. Божественна Літургія це жертва Нового Завіту. Ісус Христос відправив першу Службу Божу на Тайній Вечері в навечер'я Своєї смерти. В Божественній Літургії Ісус Христос жертвує Себе руками священиків Небесному Вітцеві безкровним способом під видами хліба й вина. Головний священик у кожній Службі Божій це Ісус Христос, що жертвує Небесному Вітцеві при помочі священиків Своє Тіло й Свою Кров, що були пожертвовані на хресті.

Служба Божа має оці цілі: 1) Віддати Богові честь як нашому Творцеві й Панові, 2) подякувати Богові за одержані ласки, 3) просити в Бога ласк і благословенства для всього людства, 4) надолужувати Божій справедливості за поповнені гріхи.

Ми повинні слухати Службу Божу побожно, уважно і з пошаною. Найкращий спосіб слухати Службу Божу це лучитися зо священиком в жертвованні Служби Божої і принимати Святе Причастя.

1) Що таке Божественна Літургія (Служба Божа)?

Божественна Літургія це жертва Нового Завіту, в якій Ісус Христос руками священика жертвує Себе Небесному Вітцеві безкровним способом під видами хліба й вина.

2) Що таке жертва?

Жертва це приношення Богові руками священика якогось видимого дару, щоб признати, що Бог є нашим Творцем і найвищим Паном усіх речей.

3) Хто є головним священиком у кожній Службі Божій?

В кожній Службі Божій головним священиком є Христос, що жертвує Небесному Вітцеві через службу Його священиків Своє Тіло й Кров, які були жертвовані на хресті.

4) Чому Служба Божа є тою самою жертвою, що жертва хресна?

Служба Божа є тою самою жертвою що хресна жертва, бо в Службі Божій Той, що жертвований, є той сам, і головний священик є той сам, Ісус Христос.

5) Чому священики відправляють Службу Божу?

Священики відправляють Службу Божу, щоб:

1. Віддати Богові честь як нашому Творцеві та Панові.
2. Подякувати Богові за одержані ласки.
3. Просити в Бога ласк і благословенства для цілого людства.
4. Надолужувати Божій справедливості за поповнені гріхи.

6) Яка є різниця між хресною жертвою і Жертвою Божественної Літургії?

Спосіб приношення жертви є відмінний: На хресті Христос фізичним способом пролляв Свою Кров і був фізично убитий, а в Божественній Літургії нема фізичного проляття крови та фізичної смерти тому, що Христос вже не може умерти. На хресті Христос виєднав нам заслуги й надолужив за наші гріхи, а в Божественній Літургії дає нам спромогу уживати ці заслуги й користати з надолуження Його смерти на хресті.

7) Як ми повинні слухати Божественну Літургію?

Ми повинні слухати Божественну Літургію побожно, уважно й з пошаною.

8) Як найкраще можна вислухати Службу Божу?

Найліпший спосіб слухання Служби Божої це лучитися зо священиком в жертвуванні Служби Божої та принимати Ісуса Христа в Святім Причасті.

9) Хто відправив першу Службу Божу?

Першу Службу Божу відправив Ісус Христос на Тайній Вечері в навечер'я Своєї смерти.

10) Де українці католики мають ходити на Божественну Літургію?

Українці католики мають вислухувати Божественну Літургію в своїй власній українській католицькій церкві. Якщо ж не мають церкви там, де проживають, тоді повинні іти до католицької церкви іншого обряду.

11. Якщо українець католик ходить до латинської церкви ціле своє життя, бо проживає в таких обставинах, чи він тим самим стається латинником?

Українець католик, що ходить до латинської церкви на богослуження, бо українська церква задалеко, не стає латинником. Якщо буде власна церква там, де він проживає, так він зобов'язаний ходити до неї, не зважаючи на те, як довго він ходив до латинської.

Приказки

Як бідний плаче, то ніхто не бачить, а як багач скривиться, то кожен дивиться.

Як очі не бачать, то й серце не плаче. Як тебе бачать, так тебе пишуть.

Плюнь безстидній в очі, то вона скаже, що дощ паде.

Не тратьте, куме, надії, пускайтеся на дно.

Практичні завваги для родин, що кличуть священика до своїх хворих

КОЖНА християнська родина мусить знати, що прийде день, коли треба закликати священика до хворого. Від хвороби та смерти не маємо жадного забезпечення. Віруючі люди повинні заздалегідь приготовитися. Прикро вражає, що у нас люди, і то віруючі, не мають поняття, як треба приготовитись в домі хворого до прийняття священика, що приходить до нашої хати з Найсвятішими Тайнами до хворого.

Як то часто трапляється, що коли прийде священик, то застає в хаті замішання, непорядки, біганину. Всі крутяться і бігають, та ніхто не знає, що властиво хоче. Кличемо священика до нашого хворого, то пригодовімся до цеї торжественної хвилі. Є три случаї, коли просимо священика до хворого.

Хтось у родині довше хворує і бажає частійше сповідатись і причащатися, щоби знайти духовну потіху в слабості.

Хтось з родини тяжко захворів і треба його заосмотрити на всякий випадок і дати Єлеопомазання.

Часом є випадок, або несподіване захворіння і хворий є непритомний, так, що священик може лише дати Єлеопомазання.

На кожний з тих слухачів треба інакше приготовити стіл коло хворого.

Насамперед загальні завваги. Пам'ятаймо, що до нас має завітати Ісус Христос у Пресвятій Євхаристії. Нехай проте буде порядок на дворі коло хати. В хаті зробім порядок, а тимбільше в кімнаті, де лежить хворий. Як то прикро вражає, коли священик входить до хати і бачить, що вона виглядає на штор зо старими лахами. Підлоги не замітані—брудні, крісла в непорядку,

а убрання та хатні речі порозкидувані. Сам хворий не прибраний, а домашні в старих убраннях. На столі, де священик має зложити Найсвятіші Тайни, знайдете всячину, почавши від лікарства, лижок, а скінчивши на катальозі Ітона, часописах та інших речах.

Хворий, ліжко, кімната мають бути чисто прибрані, а стіл застелений чистим обрусом і жадні речі не сміють бути на столі...

Коли священик приїде до хворого, то треба вийти з хати і впровадити священика до кімнати хворого. Всі присутні мають клякнути і побожно склонити голову, як переходить священик з Найсвятішими Тайнами і складає їх на приготованому столі, на якім повинні вже горіти запалені свічки, а не бігати доперва за сірником. Це загальні завваги про приготовання на прихід священика до нашої хати на случай заосмотрення хворого.

Коли священик приходить до довше хворуючого чоловіка, щоб лише вислухати Св. Сповідь і запричащати, то треба так приготовити стіл: Застелити стіл чистим обрусом, по середині поставити хрест і засвітити дві свічки. По правій стороні збоку свічки поставити тарельчик зо свяченою водою для покроплення хати і хворого, а по лівій трошки води в шклянці, щоб священик міг виполокати дарохранительницю по Св. Причасті хворого і дати йому спожити.

Другий случай, коли священик приходить, щоб впослідне заосмотрити хворого і дати Єлеопомазання. Все має бути приготоване цебто стіл, свічки, хрест, свячена вода і звичайна в шклянці, а крім цього ще слідуюче: По стороні стола коло хворого, поставити ще тарільчик і кілька кусників чистої вати для витирання намазаних Св. Єлеєм місць у хворого, крім цього порожній тарельчик, щоб священик міг зложити зужиту при витиранні вату, та чистий ручник, щоб витер собі пальці, як по скінченні обряду обмиє в склянці. Зужиту вату треба спалити на вогні в кухні, а води з пальців вилляти в вазонки.

Третій случай заосмотрення хворого, коли він непритомний і можна лише дати Єлеопомазання. Треба стіл приготовити, засвітити свічки, поставити свячену воду, і звичайну в склянці, а крім цього тарільчик порожній з ватою та чистий рушник.

Добра християнська родина заздалегідь повинна приготовити собі речі потрібні до таких сумних випадків.

ЯКИЙ ВЕЛИКИЙ ВСЕСВІТ?

Наша земля це велика куля окружена повітрям. Є вона одною в дев'ятьох планет, що кружляють довкола сонця. Наша земля має одного сателіта, що зветься місяцем. Імена планет: Меркурій, Венера, Земля, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран, Нептун і Плютон.

Літак, що летить 1,000 миль на годину, мусів би летіти 9 днів до місяця, до Меркурія 6 літ, до Венери 3, до Марса 4, до Юпітера 42, до Сатурна 85, до Урана 183, до Нептуна 306, до Плютона 365 літ, а до найблищої звізди 3,000,000 років.

Наш світ, здається, не має кінця. Який великий і могутній Бог! Він є всюди, все знає і всім рядить.

Каїн убиває свого брата

Ч. М.

"І пізнав Адам Єву, свою жінку, і вона почала та породила Каїна і промовила: З Божої ласки я придбала людину.

"Потім уродила його брата Авеля. І був Авель пастухом, а Каїн рільником.

"І сталося по якомусь часі, що Каїн приносив Богові жертву з польового врожаю... Авель же приніс жертву з овечих первенців ситих. І споглянув Господь на Авеля і на його дар. На Каїна ж і на його жертву не споглянув. І розлостився Каїн і змарнів.

"І каже Господь до Каїна: Чому ти розлостився та змарнів? Якщо чиниш добро, чи не будеш мені милий? Коли ж твориш зло, то гріх чигає на тебе на порозі, щоб подолати тебе; ти ж мусиш панувати над ним.

"Каїн озвався до Авеля, свого брата: Ходімо в поле. І як були вони в полі, Каїн напав на свого брата Авеля та вбив його.

"І каже Господь до Каїна: Де твій брат? І каже він: Не знаю. Хіба я сторож мого брата?

"І промовив: Що вчинив ти? Ось кров твого брата кличе до Мене з землі. Ось ти проклятий із землі, що відкрилася, щоб пити кров твого брата з твоєї руки.

"Як управлятимеш землю, то відтепер не матимеш із неї ніякої користи. Волокитою й утікачем будеш на землі..." (Бут. 4, 1-12)

—o—

Слово "Авель" означає все, що безвартісне та зникоме, бо коротке було його життя на землі. "Каїн" означає **коваль.**

Каїн був лихим чоловіком, ще заки замордував свого брата, як свідчить Св. Іван: "За що забив його? Тому, що діла його були лихі, а (діла) його брата були праведні" (І Ів.), 12).

Бог не прийняв жертви Каїна, бо він був лукавою людиною. Хто ж зіпсув його? Та ж не мав лихого прикладу від других! Лихі схильности, що по первороднім гріху нуртують у серці людини, вчинили Каїна лукавим, бо не хотів поборювати їх у собі.

Каїн був зависний, бо Господь погордив його жертвою, приймаючи принос Авеля, що походив зо щирого серця. Заздрість викликала в Каїні ненависть і лють, які завели його до братовбивства.

Людина має повну свободу противитися пристрастям і чинити добро: "Ти мусиш панувати над ним" (Бут. 4, 7). Гріхи, за які людина не кається та не хоче поправитися, підготовляють і ведуть її до ще тяжчих упадків, як бачимо на прикладі злощасного Каїна. Якщо б був здусив порив заздрости, то ніколи не був би стався братовбивником.

Бог проклинає Каїна за те, що допустився тяжкого злочину та не хотів каятися, ба й зухвало відозвався до Бога: "Хіба я сторож мого брата?" (Бут. 4, 9). Ласкавий Господь був би напевно пробачив, якщо б Каїн був щиро розкаявся та перепросив зневаженого Творця.

Проклятий Богом Каїн тікає у безлюддя та віддаляється від своєї рідні: "І відійшов Каїн від Господнього обличчя і поселився в землі Над" (Бут. 4, 16).

Нащадки Каїна були здібними людьми, бо винайшли металь і виробляли з нього різні знаряддя... З поступом поширилося між ними зіпсуття та неморальність. Ламех, нащадок Каїна, запровадив многоженство.

Св. Письмо подає дві характеристики Каїнітів (нащадків Каїна): в них нема нічого морально доброго, бо знають тільки мордь, погорду людського життя, многоженство, пімсту та погорду Богом.

При тім здібні вони в матеріяльних справах: будують оселі пастухів (Бут. 4, 20), винаходять музичні інструменти (21) і металь (22).

Згадані винаходи не злі самі собою, бо Господь хоче, щоб люди користувалися ними. Нажаль Каїніти надуживали їх і тому грішили.

З цього така научка для людей: Що більше людина погружується в матеріяльних справах, то легше забуває про душу та мораль. Матеріяльний поступ і добробут рідко ідуть упарі з християнською досконалістю.

Св. Іван Дамаскин

ПЕРШЕ місце між церковними письменниками-поетами, які своїми піснями звеличали Пречисту Діву Марію, безперечно займає св. Іван Дамаскин. Він прийшов на світ у місті Дамаску (Сирія) 676 р. Його родичі визначалися великою побожністю, якій не стояли на перешкоді великі матеріяльні багатства. Хоч батько Івана був християнином, то Сарацени, які тоді завладіли Сирією, віддали йому високий уряд державного радника. На цьому пості він багато помагав християнам, а то й викуплював їх з неволі поган-господарів. Бог нагородив його за любов до ближнього. Бо ось одного дня він купив на торзі монаха Косму, людину вчену і побожну. Косма став учителем його сина, якому дав образування ума й серця, зокрема вказав йому дорогу правдивої побожности.

Коли батько помер, високий уряд перейняв по ньому його син Іван. Він відтягався від того високого уряду, бо вважав великі почести небезпекою для побожности, одначе для добра християн прийняв державне становище.

В тому часі у грецькій державі шаліло переслідування тих християн, які почитали образи святих. Цісар Лев був головним противником почитання образів, бо хотів у такий спосіб притягнути до християнства поган-Сарацен. Тоді св. Іван виступив словом і письмом в обороні віддавання чести образам святих. Його пись-

ма дійшли аж до Греції та заохочували приклонників почитання образів до витривалости і мужности в переслідуваннях та навіть мученичої смерти.

Цісар Лев не міг Івана покарати, бо він не був його підданим. Тому очернив його перед каліфом сарацен, мовляв Іван в листі просив цісаря напасти з військом на Дамаск і прогнати каліфа. Цей хитрий плян удався. Каліф навіть не дав нагоди оправдатися св. Іванові й приказав відтяти йому праву руку за кару, що тією рукою писав зрадницького листа до цісаря.

Кару виконано й руку відтято. Св. Іван в цьому горю удається до Матері Божої й припавши до її ікони, просить гарячо: Мати Божа й наша Мати! Дай мені назад здорову руку, щоб я міг дальше боронити почитання образів та своїми письмами причинитися до поширення Божого царства на землі! Тоді Мати Божа промовила з образа: "Мій сину, твоя рука ціла й здорова, працюй нею так, як ти в молитві обіцяв". В тій хвилині рука зрослася. Про це чудо довідався й каліф. Переконавшись про невинність Івана, перепросив його. Тоді св. Іван роздав свій великий маєток церквам й убогим, а сам пішов до Єрусалиму і там постригся в ченці св. Сави. В монастирі під проводом ученого монаха-старця робив Іван поступи в християнських чеснотах, зокрема в чеснотах покори й послуху, на які був виставлений на пробу. Осягнувши чесноти праведника, одержав дозвіл від настоятеля вживати слова й пера на оборону Христової Церкви. Іван Дамаскін написав багато глибоко богословських творів про віру, обичаї, зокрема про Пречисту Діву Марію. 740 року став він священиком.

Наслідник цісаря Льва, Копронім, ще більше переслідував почитателів святих образів. Тоді св. Іван, подорожуючи по Сирії й Палестині, проповіддями утверджував вірних у правдивій вірі й віддаванні чести образам. Навіть зайшов він до Царгороду, де Бог чудом охоронив його перед карою цісаря. Вернувши з місійних подорожей, проживав в Єрусалимі, де діждався праведної смерти на 104-ім році життя. Св. Церква вшановує його пам'ять 4-го грудня.

(Катол. Акція).

Біда тому дворові, де корова розказує волові. (Жінка старшує над чоловіком).

Яка різниця між звіздами та планетами?

Планети це тіла зложені з твердої матерії подібної до нашої землі. Вони не мають світла.

Звізди (зорі) це кулі газів, які невпинно горять, тому світять і гріють.

Наше сонце це одно зо звізд колосального всесвіту. Воно є звіздою середньої величини. Є зорі менші ніж наше сонце, але є теж зорі, які величиною сильно перевищують його.

Могутність Преси

о. Ір. Назарко ЧСВВ.

ОДНА індійська байка оповідає таке: На високій недоступній горі від віків стояв тривалий гранітний замок. Нераз нападали на нього вороги, але не могли його знищити. Шаліли бурі й гоготіли громи, але замок стояв непохитний. Аж одної днини вітрець приніс звідкілясь кусок записаного паперу. Як цей листок паперу впав на замок, він з грюкотом перемінився в купу румовищ.

Такою алегорією ця байка дуже влучно з'ясовує нам силу записаного листка паперу, тобто: **могутність преси.** Це дійсна правда стверджена найновішою історією. Каже один французький письменник: "Оце виявилося, що під румовищами царських тронів зруйнованих підчас революцій, знайшлися найбільш поширені щоденники". Преса рішає про долю родин, партій і цілих народів. Преса нищить або піднімає державні уряди. Преса рішає про мир або війну. Недармо говорив Наполеон I: "Є п'ять частин світу, але шостою і наймогутнішою силою є преса".

Що таке преса?

Преса в широкому значенні слова—це всяке друковане слово. В цьому значенні до преси не тільки належать часописи, але й брошури і книжки. У вужчому й так сказати б сьогоднішньому значенні під поняття преси підходять тільки часописи, тобто щоденники, тижневики, місячники і всі журнали.

В такому значенні преса це найбільша проповідниця народу, це найбільший всесвітний суд, це найбільша вчителька народних мас. Преса є творцем, носієм і пропагатором людських думок, ідей і світоглядів. Преса—це духовний корм сьогоднішньої людини. Найбільша часть людей з газети черпає знання, погляди на світ, на події, на політичні партії, а навіть на поодиноких людей. Часопис належить до життєвих налогів сьогоднішної людини як алькоголь, нікотина чи опій в індіян. Що більше? Не бракує і таких людей, що без газети попросту не можуть жити. Вони радше відречуться їжі ніж своєї улюбленої газети. Самозрозуміле, що таке стале читання газет має глибокий вплив на цілу духовість людини. Свідомо чи радше підсвідомо читач приймає до душі думки, осуди, почування і погляди своєї газети. Вони немов входять в його тіло і кров. У висліді цього людина так думає, так говорить, а навіть так чинить і так живе, як їй наказує її часопис.

Дальше преса—це справжня школа дорослих, бо не тільки звичайний робітник, але й учитель, політик, торговельник і вчений шукає поради і вияснення різних життєвих питань у пресі. Преса є дорадником у дрібних справах домашньої господарки, але також у важних справах всесвітньої торговлі, промислу й біржі, у ріжних справах штуки, кіна й театру, у замотаних питаннях політики й релігії. Нема такої справи, в якій преса не могла б пода-

ти потрібних інформацій. Більша частина сьогоднішніх людей черпає своє знання або бодай його доповнює не з іншого джерела, тільки з преси. Тому преса це справжня школа дорослих. А кажуть, що хто має школу, той має будучність.

Вслід за тим, хто має школу для дорослих, пресу—той має сучасність, має світ, бо ввесь світ залежний від преси.

Сказав один німецький поет (П. Розеґер), що преса—це найбільша трибуна народних мас, бо де колинебудь навіть найбільший бесідник світу тішився такою увагою, якої уділяється газеті? Чи ж увесь світ немов з запертим віддихом не прислухується тому, що каже часопис? Міністри найбільших держав прислухуються з напруженою увагою, як критикується їх промови, письменники й артисти слідкують за тим, як преса осудить їхні твори; робітники вижидають приказів преси в тому, що їм дальше чинити: чи спокійно працювати чи організувати страйки. Де і коли якийнебудь бесідник мав стільки слухачів, як преса—ця трибуна мас, що промовляє до мільйонів?

То ж не дивно, що преса рішає про долю цілих народів, розпалює бунти, родить перевороти, кривавиться у революціях або навпаки: заохочує до чеснот, розпалює героїзм, усмирює особисті й національні пристрасті, поширює правду, красу та затривалює мир. З цього слідує, що преса має великий вплив на все життя: на Церкву, на політику, на штуку, на літературу, на промисл, а що найважніше: на виховання будучих поколінь і тим самим на майбутність народу. Тому добре писав покійний д-р О. Назарук: "Хто не розуміє значення преси, той є зацофаний, він спізнився у житті і не розуміє нових часів, у яких ми живемо". У наших часах на куснику паперу поборюють себе: правда і лож, добро й зло, час і вічність, небо й пекло. Ось такою могутністю є преса.

Слід підкреслити, що сьогоднішні люди забагато читають, але замало думають. Немало хто подібний до пелікана, який так обжирається рибами, що аж вистають йому з горла. Тоді пелікан спочиває пів годинки. По цім короткім відпочинку знову береться до їжі.

Неодна голова подібна до стриху, де повно шпаргалів і непотрібного дрантя.

Хто хоче користати з преси і книжок, той повинен добирати собі часописі та книжки, які йому корисні для духовного розвою, відкидаючи сміття. Тоді буде він подібний до впорядкованого музею, в якім зберігаються тільки цінні речі.

Слід поволі читати й думати про те, що читаємо. Прочитані вказівки треба застосовувати до щоденного життя.

Тоді справдяться на нім слова нашого поета:

Книга—морська глибина
Хто в ній пірнув аж до дна,
Хоч мав і труду досить
Дивні скарби виносить.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1957

The Hail Mary

By St. Thomas Aquinas

HAIL MARY, *full of grace, the Lord is with thee.* There are three parts to this salutation. The first was spoken by the angel when he said: "Hail full of grace, the Lord is with thee, blessed art thou among women." The second was uttered by Elizabeth, the mother of John the Baptist, who said: "Blessed is the fruit of thy womb." The third part was added by the Church, namely, the word "Mary." For the angel did not say "Hail Mary," but "Hail, full of grace."

We must first remember that it has always been considered an exceedingly wonderful thing that angels should appear to men. That men should be allowed to pay their respects to angels, was considered the highest honor. To Abraham's honor, for instance, Sacred Scripture records that he extended hospitality to angels and reverenced them. But that an angel should pay his respects to a human being was unheard of until the archangel greeted the Blessed Virgin reverently saying, "Hail".

Angels had never before paid homage to men, but rather men to angels, because an angel is superior to man. The angel's superiority over man is based upon three reasons. First, because of his dignity. For an angel has a spiritual nature. Psalm 103 states: "Who makest thy angels spirits?" But man is of a corruptible nature. Hence Abraham said: "I will speak to my Lord, whereas I am dust and ashes."

It was not fitting therefore, that a spiritual and incorruptible creature should pay homage to a corruptible one, such as man.

Secondly, an angel is superior because of his association with God. For angels attend upon God as His assistants. The prophet Daniel says: "Thousands of thousands ministered to Him, and then a thousand times a hundred thousand stood before Him." Man, on the other hand, is rather an outsider and far removed from God through sin. "Lo, I have gone far off flying away." Ps. 54:8. It is only right, therefore, that man should pay his respects to the angels, who are so closely associated with the King.

Thirdly, angels are superior because of the fullness of divine grace in them. Angels share in the divine light in its fullness. Job asks: "Is there any numbering of His soldiers? And upon whom shall not His light arise?" An angel, therefore, always appears in luminous glory. But in men, though they participate to some extent in its glory, the light of grace is slight and dimmed in obscurity. It was not fitting therefore, that an angel should pay homage to a human being until a person was found who should exceed him in the three prerogatives he himself possessed.

Since the angel reverently greeted Mary saying, "Hail", we must

conclude that the Blessed Virgin surpassed the angels in the three points mentioned.

First, the plentitude of grace was greater in the Blessed Virgin than in any angel. To manifest this the angel paid her homage saying: "Full of grace." It is as though he had said, I show you this reverence because you surpass me in the fullness of grace.

The holy Virgin may be said to be full of grace for three reasons: 1) In her soul she possessed every fullness of grace. For the grace of God is given for two purposes, namely, to do good and to avoid evil. And for that first purpose the Blessed Virgin had two most perfect graces. For she avoided every sin more than any other saint after Christ.

Sin is either mortal or venial, and she was free from both. It is for this reason that the words of the Canticle of Canticles are applied to her: "Thou are all fair, O my love, and there is not a spot in thee." In his book on Nature and Grace, St. Augustine says: "Except for the Holy Virgin Mary, if all the saints, men and women, while they lived here on earth, had been asked if they were without sin, all would have exclaimed in one voice: 'If we say that we have no sin we deceive ourselves, and the truth is not in us.' When treating of sin, this holy Virgin must be excepted, and for the honor of the Lord, I in no way wish to question her sinlessness." An abundance of grace was given to her to conquer sin in every way. For she merited to conceive and bring forth Him Who surely had no sin at all.

In addition Mary performed all the acts of the various virtues. Other saints excelled in particular virtues, one in humility, another in purity, a third in mercy. And for these they are proposed to us as models.

But the Blessed Virgin is a model of all virtues, for in her we find a pattern of humility. She said: "Behold the handmaid." And later added: "He hath regarded the humility of His handmaid." She is a model of purity, who said: "Because I know not man." The same is true of all the other virtues. Thus the Blessed Virgin is full of grace both for the accomplishment of good and the avoiding of evil.

2) Mary is full of grace because of its communication from her soul to her body. It is a great thing in the saints that they have the quantity of grace that is required for sanctifying the soul. But the soul of the Blessed Virgin was so filled with grace that it overflowed upon her body. It was through grace that she conceieved the Son of God. Hugh of St. Victor remarks: "In her heart the charity of the Holy Ghost burned so strongly, that in her flesh He accomplished wonderful things—to such an extent that from her was born God and man." "The Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God." Luke 1, 35.

3) Mary is full of grace, because of its overflowing from her to all men. It would truly be great, were some saint to possess enough grace for the salvation of many. But if he were to have enough grace for the salvation of all men in the world, that would, indeed, be the greatest of all. But this is true of Christ and the Blessed Virgin. For in every danger you can obtain safety from this glorious Virgin. Hence the words of the Canticle of Canticles apply to her: "A thousand bucklers hang upon it, all the armour of valiant men." These bucklers are her remedies against dangers.

In the practice of every virtue, we can find her help. The Church, therefore, applies to Mary the words of Ecclesiasticus: "In me is

all hope of life and of virtue:" She is full of grace and surpasses even the angels in its abundance. Rightly is she called "Mary," which means *self-illuminated*. The words of Isaias are often applied to her: "She will fill thy soul with brightness." She sheds light upon others, even the whole world. And for this reason she is compared to both the sun and the moon.

Secondly, Mary surpasses the angels in her association with God. The angel expressed this when he said "The Lord is with thee." I honor you because you are more closely associated with God than I am, for the Lord is with thee. Mary was associated with the Father in that both have the same Son; a relationship which no angel or any other creature ever had. St. Luke, therefore, says: "The Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God." God the Son is with thee in thy womb. God is with Mary as a Son, but with the angels as his Lord.

God the Holy Ghost is with Mary as in a temple. For this reason, the angel said to her: "The Holy Ghost shall come upon thee." Luke 1: 35. The Blessed Virgin was, therefore, more closely associated with God than an angel. For with her was God the Father, God the Son, and the Holy Ghost—the whole Trinity. The Church refers to her in her Office: "Thou noble resting place of the entire Trinity."

The statement "The Lord is with thee" is the noblest expression that could be attributed to Mary. With good reason, then, does the angel pay his respects to her. For she is the mother of the Lord and, therefore, herself a Lady. Most fittingly is she given the name "Mary" for in the Syrian language it means *lady*.

Thirdly, the Blessed Virgin surpasses the angels in purity. For she is not only pure in herself, but also obtains purity for others. There was not the slightest stain of guilt in her, for she never committed a mortal or a venial sin. Most pure also was she because she was exempt from the penalties of sin.

Three penalties have befallen mankind because of sin. The first fell upon woman. She was to conceive in corruption, to bear children with labor and to give birth in pain. But the Blessed Virgin was free from all this. For she conceived without losing her virginity. She bore her Child with comfort, and gave birth to the Savior in joy.

The second penalty fell upon man, for in the sweat of his brow he was to eat his bread. The Blessed Virgin wa also free from this. For as St. Paul says in his first Epistle to the Corinthians, virgins are relieved of the cares of this world, and attend soley to God.

The third evil resulting from sin is common to both men and women —unto dust they shall return. Mary was also immune from this. For, with her body, she was taken up into heaven. We believe that after her death she was raised to life and transported into heaven.

She was therefore, free from every penalty of sin—'blessed among women'. She alone took away the curse and brought blessing , opening the gates of paradise.

And blessed is the fruit of thy womb. At times the sinner tries to obtain what is beyond his reach. But the just man succeeds in obtaining it. Thus Eve sought the fruit. But she did not find in it what she had expected. The Blessed Virgin, on the other hand, found in her fruit, all that Eve had desired .

Eve sought three things in the fruit she took. First, she sought what the devil had deceitfully promised her, that they would be like unto God in knowing good and evil.

It was a falsehood, for satan is a liar and the father of lies. By eating the fruit Eve did not become like to God, but rather unlike Him. for through sin she separated herself from God. And hence she was expelled from paradise. But what Eve sought the Blessed Virgin found and through her all Christians found the same, in the fruit of her womb. Through Christ we are all united to and made similar to God.

Secondly, by eating the fruit Eve was looking for pleasure, for she expected it would be pleasing to the taste. But again she was deceived. At once she realized that she was nude. And she felt the shame. But in the fruit of the Virgin we have found sweetness and salvation. Christ Himself said: "He that eateth my flesh hath everlasting life."

Thirdly, the fruit taken by Eve was delightful to behold. But much more beautiful was the fruit of the Virgin upon whom the angels love to gaze. Of Him the psalmist said: "Thou art beautiful above the sons of men." The reason for this is that He is the splendor of the Father's glory. Of course, Eve did not find this in the fruit she ate. Nor will any sinner find it in his sins. Therefore, the good things that we desire we should seek to find in the fruit of the Virgin.

The fruit of Mary's womb, Christ, is called blessed by God, because He was so filled with every grace that its superabundance might be ours. St. Paul, therefore, wrote: "Blessed be the God and Father of Our Lord Jesus Christ, Who hath blessed us with spiritual blessings in Christ." He is called blessed by the angels. For in the Apocalypse we are told that they sing: "Benediction, and glory, and wisdom, thanksgiving, honor and power, and strength to our God for ever and ever." By men, too, this fruit is called blessed. For St. Paul says: "Every tongue should confess that the Lord Jesus Christ is in the glory of God the Father."

The Eastern Redemptorist Fathers

INVITE YOU TO JOIN

THE HOLY LEGION OF MISSIONARIES

AND WORK FOR THE SALVATION
OF THE MOST ABANDONED SOULS

EITHER AS A

priest or lay-brother

For further information please apply to:

REVEREND FATHER MASTER OF NOVICES
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Your Life and Christ's Death

THE ONE FACT of history that should have the most profound effect on the character and life of every human being is that of the passion and death of Jesus Christ. Objectively, it was this that made redemption (which means release from a sentence of eternal unhappiness) possible for all. It is this which gives vital and enduring power to the Mass and the sacraments, which are the means through which the merits of the death of Christ are channeled into the individual soul.

Subjectively, however, the passion and death of Christ were also meant to exercise a tremendous influence on the mind and heart, on the internal personal dispositions of every human being. The practice of true religion consists of both external and internal elements. The external element is action: attendance at Mass, the use of the sacraments, vocal prayer, participation in liturgical worship, and fidelity to God's laws. The internal element is the dispositions of mind and heart one brings to the external actions. Neither the internal nor the external element is valid alone or separated from its counterpart. The external becomes mere formalism without the internal. The internal becomes pure subjectivism without conformity to God's expess will in externals.

This article offers a means of self-examination for those who have not paid enough attention to the internal dispositions of their souls toward God. That there are some such evident in two ways. First, there are those who, while they receive the sacraments, attend Mass and go through the motions of prayer, do not show in their lives the tremendous effect in genuine Christian living these powerful means of grace should have. Second, there are those who, after years of fidelity to the external observances of the Christian life, suddenly and unpredictably fall away or do something grossly and almost irrevocably contrary to the will of Christ. In both cases the development of sturdy internal dispositions of devotedness to Christ was neglected.

The one great means of developing such dispositions is frequent meditation on the passion and death of Jesus Christ. Without this both the infinite fruits of the Mass and the infallible effects of the sacraments can be hindered, in small or great measure, from exercising their influence on the soul. It is for this reason that the Church so continually urges her children to ponder the passion of their Redeemer. The omnipresence of the crucifix, the universality of the way of the cross, the frequent references to the passion of Christ in the liturgy, the special concentration on the sufferings of Christ during the 40 days of Lent, are all intended to stir up the dispositions that render possible the free flow of grace from the Mass and the sacraments through the soul.

In short, the story of the passion of Christ is intended to have a psychological effect on the mind and heart of all who contemplate it. What that psychological effect should be can be outlined in some detail.

There are three things that every human being needs for his happiness. None of them can be provided on the natural plane alone. Inevitably the quest of them must lead one to the supernatural realities

provided by Christ through His passion and death. Here then, are the three things you who read this need. Here are the principles according to which you can find what you need. If on any one of the points here presented you lack strong personal convictions, it will be because you have not meditated enough on the passion and death of your Redeemer.

I. A Sense of Security

1. *You need a sense of security as basic to all your other needs in life.*

The word "security" plays a large part in the discussions of psychologists and sociologists about the mental and emotional problems of people. If a child becomes delinquent, it is said to be because it has not been given a sense of security in its own home. If an adult takes to drink, or becomes neurotic, it is said to be because he (or she) is consciously or unconsciously seeking escape from a sense of insecurity in respect to his job, or the love of his family, or his reputation, or some other material thing.

There can be no doubt that a sense of security is necessary to the happiness of human beings. But modern psychologists rarely trace the troubles of people down to the basic insecurity of the human heart. They fumble about trying to resolve their minor insecurities, such as those based on fear of material want, fear of loss of health, fear of death, etc., without touching the one that is deepest, most radical, and common to all. They have no remedies even for the minor insecurities they recognize except such fads as psycho-analysis, dianeties, Christian Science, outdoor acitivites, or even the madness of sinful self-indulgence. As a human being, you need security, but no material or natural security will satisfy your need.

2. *The kind of security you need first and most is security for your immortal soul.*

You are an immortal being. Your soul is never going to die. Your first need is security in regard to your immortality. You cannot have a sense of security from bodily death —you know you are going to die. You cannot have complete security about health or money or human love; you know these things will pass or that you will have to leave them. Yet in your conscious and unconscious strivings you are seekink for perfect and eternal happiness. If you can possess assurance of that, then insecurity about the material things that of their very nature are insecure will never trouble you greatly. If you don't possess that, you will, sooner or later, be another victim of the futility of psycho-analysis or some other fad that falsely promises peace to troubled minds.

3. *This basic sense of security that you need begins with the acceptance of the simple fact that you have a Redeemer who died to to obtain eternal happiness for your soul.*

You know, like every human being, that there is something awry with your nature. At least in a vague way from the conflicts within you, you know that you belong to a fallen race. You know, therefore, that there is a bar to your immortal happiness, and can readily grasp the revealed truth that that bar can be lifted only by someone else. Your sense of security cannot begin elsewhere than in the knowledge that the bar has been lifted, that you have a Redeemer, that you are not lost to happiness forever.

The most dramatic example of earthly insecurity in human history is that of Job. He lost everything a man might count on and that men live for today: his family, his home, his goods, his health. But he did not lose his sanity. He did not lose his basic sense of security. He did not lose these things because at the height of his woe he could still calmly say: "I know that my Redeemer liveth." For Job redemption had not yet been effected: it had only been promised. Show me the most confused, troubled, unstable human being in the modern world, and I shall show him how to begin to find peace. It will be in his learning to say: "I know that my Redeemer died for me, and liveth now to make me happy forever."

4. *Growth in your sense of security takes place in proportion as you meditate on how much Christ suffered for you and what He won for you.*

The opposite of insecurity is confidence, not self-confidence, not confidence in one's money or investments, not confidence in human friends, but confidence in God. There are degrees of this confidence. It can be weak and wavering. It can be sufficient for ordinary needs in life, but not strong enough for great trials. It can become strong enough for any eventuality only through deep personal meditation on the passion of Christ.

To have unshakable confidence in God you have to think of Christ (the Son of God) in His agony in the garden, submitting to the scourging, accepting a crown of thorns, carrying His cross, being nailed to it and dying upon it—for you. You have to think of how He thereby not only bought you redemption, but elevated you to a new dignity, that of a child of God and actual heir of heaven. You have to think of these things till your heart can say: "He did so much, He suffered so much, He obtained so much for me, that I can trust Him in the deepest darkness; I can cling to Him with perfect safety; I can hope in Him and never be confounded." That is the security of the saints; the security of the sane; the security of the soul without which no security of home or friends or health or life will bring a man peace.

II. A Right Attitude toward Suffering

1. *You need to have your own personal convictions about the purpose of your own life.*

The mystery of suffering in this world is the great stumbling-block the great pretext for unbelief in God for thousands of people. Small but proud minds continually parade their own unbelief and promote the unbelief of others by echoing the cliches of the rebels against pain: "If there is a God, why does He permit suffering? If there is a God why does He not prevent war? It there is a God, why does He permit catastrophies to overtake the innocent? Why does He let cancer kill thousands? Why does He make me suffer? Why does He let death take my child? etc."

Christians are not immune to the effect of the scoffing of unbelievers by reason of the fact of suffering in the world. Some, while maintaining an external loyalty to the observances of Christianity, find their minds beset with doubts and their wills prompted to rebellion when suffering assails them personally. They are gravely tempted and too often succumb to sins whose sole attraction is that they will same them from some form of earthly suffering. They think of prayer as solely a means of averting suffering, and abandon it if it fails in a given instance to do so.

There is no peace possible, however, if you do not seek and acquire true convictions about the place and purpose of suffering in this world.

2. *The only one who can give you the right attitude toward suf-*

fering is God.

No matter how mysterious suffering in this world may be to you, you must look to God for the only explanations you will ever find that can satisfy your soul. You must look to a God about whom you believe three things that are absolutely essential to His infinite nature. 1) You must know that God is infinitely good. This means that He desires what is good for all His creatures according to their natures and their needs. It means that God cannot desire evil or suffering, as ends in themselves, for any creature that He made. 2) You must know that God is infinitely wise. this means that He can, without the possibility of a mistake, choose the proper means to attain an end that is good for the creatures He made. 3) You must know that God is all-powerful. This means that what His goodness inspires and His wisdom devises, He is infallibly capable of accomplishing.

You cannot believe in God without accepting these three attributes of God. You cannot be ready to accept God's word about suffering until you have compared your labored goodness and your puny wisdom and your finite powers with the infinite goodness and wisdom and power of God.

3. *God specifically gives all the insight you need into the purpose of suffering in this world by Himself becoming man and suffering and dying on a cross for your redemption.*

The whole mystery of suffering will not be fully cleared up for your mind till you look, in heaven, into the mind of God. Meanwhile, however, by His own passion and death Christ has cast sufficient light on that mystery, and given you enough motives for faith, to make peaceful resignation possible and even sweet. He thus proves that where there is sin theme must be suffering to atone for it and thus make it incapable of leading to eternal unhappiness. He demonstrates this by accepting the major share of suffering for Himself. He makes His own suffering so violent, so varied, so excessive, that, in comparison, it will not be possible for your suffering to equal His unless you choose to make it void by choosing to be lost in hell.

More than that, Christ demonstrates by His passion and death that the innocent can suffer for the guilty, and that this is never too great a price to pay to win heaven for a soul. He was the perfectly innocent sufferer: he suffered for you. His Mother was innocent, too, but He asked her to suffer with Him, for you. Among ordinary men, there can be only relatively innocent sufferers. All share the guilt of the human family. All are subject at least to some faults, even the greatest saints. You, the guilty, can learn from Christ the Innocent and His Mother the Immaculate, that every suffering you accept and endure for others can contribute to the making of their eternal happiness.

4. *The more you meditate on the passion of Christ, the more capable you become of seeing an eternal value in the sufferings He sends you.*

All the truths under No. 3 can be forgotten and will be ineffective unless you frequently ponder the details of the passion and death of Christ. Your sufferings arise from three sources, each of which has its extreme counterpart in the passion of Christ.

First, they come from the necessity of avoiding offenses against God. You have to suffer to be pure, to be obedient, to be forgiving, to be patient, to be kind. You can cheerfully accept such suffering only when you have looked closely at what the suffering Christ had to endure to atone for those who were impure, disobedient, unforgiving, impatient and unkind.

Second, they come from the sins, injustices, crimes and mistakes of other human beings. You can peacefully accept these sufferings only if you have been in spirit close to Christ when He was betrayed by Judas, denied by Peter, falsely accused and condemned by Annas an Caiphas, spit upon by soldiers, and reviled on the cross even as He died.

Third, they come from the hand of God Himself, Who may permit you to be afflicted with illness, made lonely by bereavement, subjected to financial and material worries, or forced to see those whom you love in pain. You can be calm in the midst of any such trial only if you have knelt beside Christ in Gethsemani and heard His anguished whisper: "Father, let this chalice pass...yet not my will but thine be done."

III. Love

1. *You need love. Your heart cannot be at rest without loving and being loved to the full capacity of its nature.*

"What about your love life?" says the psycho-analyst to his mentally or emotionally troubled patient. It is widely assumed that one of the predominant causes of confused and upset personalities is disappointment and frustration in love.

The assumption is correct, but in a sense that the psycho-analysts seldom dream of. They are concerned with human love for human beings, sometimes a selfish love, a sensual love, even a sinful love. They do not know that if they were capable of teaching their clients the most perfect and flawless human love, their hearts would still cry out in anguish for something more.

You need love. You need to love and be loved. But your heart is too vast in its capacity, too limitless in its need, to be satisfied by human love alone.

2. *The first love you need, the one in which all your other loves must be submerged, is the love of God.*

The tendency of your heart, due to its inheritance of the original stain, is to attempt to attain to a perfect love of what can be seen and touched and heard, therefore of the corporally appealing beauty and attractiveness of other human beings. The older you grow, the more you experience human love, the more you, like millions of men and women before you, will come to realize that the perfection of what you yearn for is not to be found in these loves alone. They always leave more to be desired than they give.

The reason for this is that, as St. Augustine learned after years of frustration, your heart was so fashioned by an infinite Creator that it could be satisfied only by His infinite love. As a spiritual being (even though your spiritual soul is united to a body) you have a spiritual craving for love which is ineffably greater than any bodily craving. The One who made you out of nothing made Himself the object that you will always need for the perfect experience of love.

3. *In your present state, you cannot be moved to see God as your Supreme Lover, nor to love Him supremely, unless you ponder often His sufferings and death on the cross in your behalf.*

After the fall of the human race, in which you share, God had not only to redeem it as He promised, but to prove to it that His was the supreme love that every man and woman He created would need. He did that by the unique, unprecedented, unimaginable but historically actual means of accepting in Himself the horrible punishments

due for the sins of men.

To win your love, to keep you from thinking that any love would be worthwhile outside of His, He chose to be stripped and scourged in your place, to be accused of being a drunkard, a companion of evil women, a political plotter, and a blasphemer, when you were the one against whom these or similar charges might have been justly made. He chose to carry your cross to be nailed to your cross, to die on your cross. "Greater love than this no man hath, that a man lay down his life for his friends." When you know that the one who laid down His life for you was also God, you know that God loves you with an infinite and everlasting love. and you are inhuman, mad, insane, if you do not want to love Him with the full and perfect love of your own heart.

4. *In pondering the sufferings of your Redeemer, you learn what it means to love Him perfectly, and to love all other things and persons in Him.*

It is impossible to think of any part of the sufferings of Christ without realizing that the opposite of loving God is offending Him by sin. The specific nature of the various torments He endures is perfectly designed to make you hate the sins that those torments bring to mind. You may choose to offend God by delights of the flesh as impurity; Christ suffers countless strokes of the curling lashes in His flesh to make you hate the thought of pampering your flesh by a single sinful pleasure. You may choose to sin by injustice to others; Christ suffers the most unjust sentence of condemnation ever pronounced, to make you hate injustice as another condemnation of His own innocent person. So with every sin; there is something in Christ's passion that represents its malice. If you think of His passion enough you will be fortified against every sin that is a contradiction of your love of God. Above all, if you have ever fallen into sin, it is thoughts of Christ's passion that will make your sorrow deep, sincere and lasting.

And your love of God, made real and practical and perfect by meditation on His Son's passion, will elevate and glorify your love of human beings. If you have learned to love God first and most, you will love others—your parents, your brothers and sisters, your children, your husband or wife, your friends, as gifts of God, as an overflowing of His love for you. Your love of God will make it all but impossible for you to let love of a human being lead you both into sin. Your love of God will make you want to lead everyone you love, in every relationship of your life, to the love of God which you have found and they can find, like St. Paul, in Christ Jesus, your crucified Lord.

(*The Liguorian*)

FLIGHT INTO EGYPT

IN art class Sister had told her sixth-graders to paint a Christmas scene. Looking over their work, she came upon one picture showing Jesus and Mary on a donkey led by St. Joseph. But in front of them was a grotesque-looking creature, all arms and legs.

"But what is this, Johnny?" she asked.

"That's the flea", John said matter-of-factly.

"Flea? What flea?"

"Well, according to the story, the angel appeared to Joseph and said: 'Take the Mother and Child and flee into Egypt.'"

The Ikonostas

A SALIENT and distinctive feature of the Ukrainian Catholic Church is the balustrade, resembling lattice, commonly called the ikonostas.

The ikonostas was not found in the first centuries of the Church. It made its appearance in the Ukrain ian Church only in the fourteenth century. However, the forerunner of the ikonostas was found in the Catacombs. It was nothing more than a low grilled railing, with only one opening which served as the entrance to the altar. After Constantine's Edict of Toleration (313) when Church architecture began to flourish, a careful arrangement was made for the altar. The altar was placed in the center of the Church, surmounted by a canopy, supported by columns, known as the ciborium, between which rich silken veils or curtains were hung and these were drawn at certain parts of the Divine Liturgy.

The ciborium with veiled altar dates back much further than the ikonostas. Reference is found to it in the Old Testament. The High Priest, ministering at the sanctuary, entered the Holy of Holies and the veil of the temple hid him from the people. *"And the veils shall be hanged on with rings, and within it thou shalt put the ark of the Testament"* (Exodus XXVI: 33).

The fourth century saw an enormous increase in the building of places of worship which provided an adequate outlet for the religious expression of the people. The desire to ornament the sanctuary expressed itself in the elaborte altar screens. The height was reached in the magnificent achievement of Justinian when he built Sancta Sophia at Constantinople. The Middle Ages saw the climax of architectual beauty in the West, likewise the gradual disappearance of the altar screen which gave way to highly ornamented reredos behind the altar. Edsebils, the great Christian historian, is the first to mention the altar screen, whiih served to separate the bishop and the clergy, who were around the altar, from the people.

The altar screen was relatively, small in height, made of stone, wood or metal. Although the clergy and choir remained hidden to those in the nave, the services could be heard distinctly. This innovation, the separation of the clergy from the laity, was not known before the fourth century and according to tradition is was introduced by St. Basil the Great.

The altar screen is not the same as the ikonostas, although the inonostas is an altar screen. The ikonostas derives its name from the icons that adorn it. Literally, it means a picture stand or place for images. The altar screen had no icons and is found in the Churches of Palestine. The ikonostas in its broadest sense means anything on which an icon can be placed, such as a table, stand or any piece of furniture. As the Eastern Churches abound in icons—statues and sculptures are forbidden in general —there may be more ikonostases in a larger church. In its strictest sense, ikonostas means a screen adorned with icons. This type of screening is most freqoently found in Greek and Ukrainian Churches.

Icons are indispensable in an Eastern Church. Even if an ikonostas is absent from a Ukrainian

Catholic Church, the three principal icons—Our Lord, The Blessed Mother and the Patron of the Church—as a must. According to tradition the icons are formal, abstract, consisting only in form and color. Icons seek to portray the image rather than the face or reality. Hence, they are flat representations, with no depth. They may appear dry, lifeless and severe. Nevertheless, they are in perfect harmony with the Byzantine Liturgy, church structure, vestments and temperament of the people.

Pictures, icons and images were the reason for the long iconclastic controversy. Leo the Isaurian (717-741) carried out radical proclamations against icons in 726 and 730. He was opposed by St. John of Damascus and Pope Gregory II. Leo the Isaurian stubbornly carried on his campaign against icons. "Thus it came about," writes Father Callinicos, "that precious works of art, which would have been the pride of any art gallery, were ruthlessly consigned to the flames; valuable manuscripts were destroyed because of the miniatures that adorned them; the oecumenical School at Constantinople was burnt down with its splendid library of rare books; and christian blood was shed when the image of Christ was being hacked down from the Bronze Gateway of the Imperial Palace." When Theodora put an end to this controversy, the images were brought back in triumph to the Church of Sancta Sophia, and this day, which marks the close of a long and dreary strife, is still kept by the Ukrainian Catholics as the "Feast of Orthodoxy." The reaction, naturally, was an excess, at least, aesthetically, for icons were placed in greater number into the church. The altar screen was decorated with them and thus arose the modern ikonostas.

The ikonostas has three doors pierced through it. The center door, which is the largest, is called the Royal or Holy Door. Through it passes the King of Kings to give Himself in Holy Communion. The Great Entrance with the blessed bread and wine is made through it. The priest alone may pass through this door but a deacon or any tonsured person may pass through when bearing the Gospel-book or assisting the priest at the Great Entrance. To the right of the Royal Door are the Deacon's Door so called, because the deacon passes through it from the nave to the sanctuary. On the left of the Royal Doors is the Door of the Blessed Virgin, so colled, because her icon is next to them. The Blessed Virgin has been aptly styled as the "Gate of Heaven" for it is through her intercession that we hope to get into heaven. This door is called Our Lady's Door because it is only through this door that a layman may enter into the sanctuary. This door is sometimes called the Sacristan's Door because the holy water, candles, and fire were placed behind them and were looked over by the sacristan. The Royal door is closed by folding half doors. Over these is drawn a long curtain of mauve silk which St. John Chrysostom calls the "Veil of the Sanctuary." This curtain is drawn before the celebration of the Holy Sacrifice and is the remnant of the early altar veil. The mystery of the Annunciation is painted in the half doors in the Greek Churches and the four Evangelists are depicted in the Ukrainian Churches. The two Archangels Michael and Gabriel, or the two deacons, Stephen and Lawrence, generally adorn the two side doors.

The whole ikonostas is covered with icons. These are not set according to any strict order but from tradition are arranged as follows: To the right of the Royal Doors are found the icons of Our Lord, with

an open book in His left Hand as the teacher of the world and giving His blessing with the right hand and St. Nicholas of Myra; on the left of the Royal Doors are found the icons of the Mother of God, presenting Her Son, and the icon of the Patron of the Church. Since St. John the Baptist is the Patron of the Greek Church and not St. Nicholas as is the case with the Ukrainian Church, the two are interchangeable. Over the Royal Door is an icon of the Last Supper; on either side of it are the principal feasts of Our Lord and of Our Lady. The second row consists of the twelve apostles, set in interstices, six on each side. Between these is a large picture of Christ, the Just Judge, vested in episcopal vestments and seated upon His Throne of Justice. The Prophets and Patriarchs of the Old Testament, figured in medallions are set in the interstices on the top of the ikonostas. The ikonostas is surmounted by a Crucifix under which stands The Blessed Mother of Sorrows and St. John, the beloved disciple of Our Lord. Thus at one glance the Greek Catholic is able to see all the important facts and events and personages of his religion.

"All this leads us to ponder on the profound impression," write Father Dirks, O.S.B. in the *Liturgical Arts Magazine*, "made on the beholder by the holy icons of the ikonostas, with their background of gold and the little lamps which burn during the progress of the Liturgy. How much more religious and spiritual are these paintings than the statues in stone or wood, which present, willy nilly, a heavy and clod appearance. Here, on the contrary, particularly in the evening, when alone the lamps spread their soft light, we seem to see the saint pictured on the icon, as though alive in the bosom of Divinity, as symbolized by the gold which forms the background of the painting. He seems to live through the little flame, always in the movement... Here we are surrounded with symbolism...The symbolism of icons finds its centre in the mysterious sun represented by the gold that forms the background, and the frame: the gold of the sun shining from the west being the predominating color. All the other colors are subordinated to it...In general, the garments of Christ are illuminated, that is to say, covered with gold. It is the same for all personages who are part of the Church Triumphant...In heaven, the saints find their places near God according to hierarchy which the Church seeks to establish in its iconography. This hierarchy completes the architectome ensemble in the temple of God. Each saint has his appointed place. This is particularly true of the ikonostas..."

The receptionist at the hospital here in Cape May, New Jersey, was confronted by an elderly gentleman the other day who asked if Mr. Denton could receive visitors yet. The receptionist looked in her index and said: "No, I'm afraid not yet".

The old gentleman thought this over then asked, "And how is Mr. Denton getting along?"

The young lady answered that the card indicated he was doing very well.

"That's good!" beamed the old fellow, "I've been up in that room eight days now, and couldn't find out a thing. I got dressed and came down here to see if you knew anything. I'm Mr. Denton".

I'D LIKE TO KNOW...

1. *Is it a mortal sin for a Catholic to promote and campaign for racial segregation as it is demanded by the laws in many parts of the United States?*

It is a mortal sin to campaign for racial segregation on the ground that Negroes are essentially inferior as human beings, to our white population. All human beings are made by the same God, almighty Creator of the universe. The white supremacy is a harmful and un-Christian prejudice created by pride and ignorance of Christ's Gospel.

Even segregation with equal facilities based on the assumption that Negroes are so different from white people that they should live apart from them is a mortal sin, because it affirms that they are inferior... Such theory leads to discrimination, denial of human rights and injustice in many forms.

2. *Should a person be told that he is in danger of death?*

Many patients are deprived the knowledge about their state of health, because the doctors fear that such knowledge may disturb them, cause undue fear and hinder their physical recovery.

We think, however, that normal persons should know the state of their health. The soul is more important than the body. The body is only a sort of vehicle that contains an immortal soul.

A person knowing that he is in danger of death will ask for the Sacraments. The Sacrament of Extreme Unction is meant not only for the soul of the sick person, but also for his bodily health, but it won't help his bodily recovery if it is administered too late when a person is already dying or unconscious.

Besides, knowing that death is near, a person may accept it as a sacrifice and penance for his sin, and thus render death meritorius in the sight of God, which he cannot do, if he becomes unconscious.

3. *What is the Church ruling regarding the use of flowers sent from wake houses or funeral homes? Several times persons have asked that such flowers be sent to the church rather than be taken to the cemetry. Some priests have allowed those to be rearranged in vases and used to adorn the altar, others only permit them to be used around the statues, and some won't accept them at all. Is there any decided ruling about this or is it simply a personal opinion?*

There is no legislation forbidding the use of these flowers in the church. It is probably a matter of local customs or personal opinion.

4. *Why do some Ukrainian Catholics keep the old and some the new calendar?*

Calendar has nothing to do with the rite or faith. At first the Julian Calendar was followed by both the Latin and Eastern Churches. Since the Julian Calendar is not exact i.e. does not coincide with the actual time, (it was instituted by Julius Caesar in 45 B.C., at which time astronomy was poorly developed) of the solar year.

The Gregorian Calendar is really Julian Calendar adjusted by the order of Pope Gregory XIII. The Pope suppressed 10 days in 1582, and beginning with 1700, the leap year was to be ignored at the beginning of every century, except once in every four hundred years.

At first Protestants objected to this Roman innovation and the Gregorian Calendar was not adopted in England till 1752.

The Eastern Rite Catholics are free to follow both Colendars as they like. The Church authority will not force one or the other. If the congregation wants the new (Gregorian Colendar) it may embrace it with permission of the ecclesiastical authority.

The Gregorian Calendar is followed by the whole Western world. The Ukrainian people follow it in their daily life, identifying the old Julian Calendar with the Ukrainian traditions and nationalism, although it is no more Ukrainian than the Gregorian Calendar.

The Orthodox Greeks have embraced the Gregorian Calendar without ceasing to be either Greeks or Orthodox.

5. *If God is everywhere, why must I confess my sins to the priest? May I not as well confess them directly to God.?*

You must confess your sins to a priest because such is the will of Christ Who has authorized His priest to forgive man's sins in His name: *Receive the Holy Spirit* (the divine power). *Whose sins you shall forgive, they are forgotten them; and whose sins you shall retain, they are retained.* (John: 20, 23).

Of course, God can forgive man's sins, as soon as he repents and asks forgiveness, but He doe not want to do so. It' up to Him to dictate the conditions on which remissions of sins can be secured from Him by His sinful creatures, men.

While on earth Christ used to send men to the priests. He cured a leper and said to him: *Go, show thyself to the priest.* (Luke: 5, 14).

So, don't discuss the laws of God. Keep them faithfully and you'll be saved. Keep the law and the law will keep you.

THE FINAL BLOW (1875)

WHEN THE Kholm land seemed ripe for a mass "conversion" of the Uniates to Muscovite Orthodoxy, the government decided to press the matter and institute the last stage of the destruction of the Ukrainian Catholic Church in the Russian empire. For this purpose, governor Gromeka dispatched the dissident Popel's agents throughout the country. They went from village to village collecting the signatures of those who were willing to pass over to the Muscovite Orthodoxy.

The Ukrainian Catholic population stood firm against their propaganda for the papal letter had produced great enthusiasm among the Uniates. The agents, among whom was the son of Governor Gromeka, upon entering a Uniate parish, employed the usual Muscovite methods to snatch signatures from the terrified, oppressed and persecuted inhabitants: deceit, bribery, enforced drunkenness, extortions of money, beating, imprisonment, mass exiles, rape of women to force the husbands and the fathers into schism, complete undressing of the people in frosty, winter weather, etc.

Pope Pius XII recalled the heroism of the Ukrainian Catholics of the Kholm land in his encyclical "Orientales omnes Ecclesias" published on December 23, 1945, in which He condemned the suppression of the Ukrainian Catholic Church by the Kremlin Politbureau in 1945 in Western Ukraine: "The faithful (of the Kholm land) who refused to apostatize from the true faith and resisted courageously, were punished with taxes, scourgings, or were sent into exile." [59])

In the parish of Lomaza, numerous women and girls had been raped by the soldiers to break the constancy of the men. [60])

In Shpykolosy, the villagers had been cruelly scourged, put in chains and condemned to Siberia. Their spirit, however, was not broken, for they said to their families on taking leave of their dear ones: "Look at our hands and feet in chains. We endure all this for Christ's sake. Do not weep over us and do not deprive us of our merits. Beware of the seducers. To see you again in heaven!" With such heroic sentiments, the Ukrainian martyrs departed to die in Siberia. [61])

In the Uniate parish of Kholomya the people were forced to remain nude in the freezing temperatures of winter. In the village of Lomazy and Rudno, the Uniates were scourged to death. Similar atrocities were perpetrated upon the Ukrainian Catholics in other communities of Kholm and Pidlachia, for instance: Dovhorody, Khoruschyna, Polubychi, Noden, Kryshynna, Yaniv, Kornytsia, Parchiv, Ostriv, Vyshnytsi, Horodysche, Hus, Ustyliv, Shpakiv, Borusky, Losychi, Hrud, Konstantyniv, Svory, Chekaniv, Sonoliv, Sorochyn, Lazariv, Horodok, Rozvadivka, etc. In a word, every Ukrainian Catholic parish was to be conquered by these Muscovite means which differed little from those employed by Stalin in liquidating the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine after World War II. [62])

[59]) AAS., Jan. 1946, N. 2.
[60]) Yak Ukrainci terpily za katolytsku viru, p. 25.
[61]) Ibid.

At first, the Muscovite "missioners" visited the local pastor. If he was willing to sign the document of voluntary "conversion", they asked him to work on the parishioners and persuade them to convert. If the pastor resisted their insinuation, then the emissaries set to work seeking illiterate parishioners who would sign their document. In most instances, these poor peasants were grossly deceived. Since many of them could not read, they were told the document did not concern the "converion" nor transference of the Uniates into the bosom of the Orthodox Church, but was rather a declaration of loyalty to the Tsar. The ignorance of the people meant nothing to these Russian missionary agents. The documents were equivalent to a voluntary transit to the schism. The Uniates, however, soon discovered the Muscovite trick, and the agents were boycotted throughout the country. The government retaliated with new pecuniary extortions, stationing of soldiers in the villages, arrest of the active members of each parish, deportations of the faithful pastors, cruel scourging, rape of women and girls, etc. The Uniate resistance began to grow weaker subject to these brutalities. Two parishes, amidst tears and lamentations, namely Kodenets and Vereshynka, signed the required document and passed over to the schism. Several other parishes followed them in Muscovite Orthodoxy.

By the end of January, 1875, the district prefects ordered all the Uniate priests, plus two delegates from the parish, to come to Bila to assist at a Liturgy celebrated according to Popel's ritual reform. On this occasion Popel and his partisans endeavored to secure as many signitures as possible from the delegates. The priests and parishioners, who refused to sign this petition to the Tsar, to receive them into the Muscovite Church, were imprisoned or deported. Popel and his group went a step further. They wished to solemnize the suppression of the Ukrainian Catholic Church in Russia. All the villages were ordered to send two lay delegates who would go with Popel and his consistory to Petersburg to accomplish the reunion of the Kholm diocese with the Muscovite schism. [63])

The village deputies of the Kholm land were royally received in a solemn audience by the Tsar, his family and the entire imperial staff. The apostate plotters, Popel and his partisans, read a document, which had been confirmed beforehand, by a Muscovite minister. The Tsar "graciously" agreed to their petition requesting acceptance into the bosom of the Orthodox Church. The "Holy" synod, naturally, acceded also to the humble petition of the Kholm Uniates who begged the favor of being reunited with the "motherly" Muscovite Church. Thus in 1875, the "Holy" Synod incorporated the Kholm Uniate diocese into the Russian bishopric of Warsaw.

The delegates remained in Petersburg 10 days. They were treated very generously by the Tsar, lived in splendid hotels and even went to a special theater prepared for the occasion. Then they returned to Warsaw, where the Muscovite governor instructed the traitors to win over the rest of the population by telling their respective parishioners what they saw at Petersburg. One of the deputies said to the governor: "Everything was nice

[62]) Ibid., p. 24.
[63]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 870-871—A. M. Ammann, Ibid., p. 580.

and pleasant, but why can't we bequeath to our children the same faith which our Fathers left to us?" [64])

The local population received the returning delegates with contempt, but nothing could be done, because Muscovite troops had invaded the villages so as to always ready to act decisively with any opponents of the "reunion" with the Muscovite Church.

The contemplation of the "reunion" was also proclaimed in the city of Kholm by Popel and Joanicius Gorski, the Muscovite bishop from Warsaw. The celebration of the "reunion" was also held at Hrubeshiv and Zamost. The Uniates boycotted these celebrations. The gendarms of the White Tsar compelled the inhabitants to participate so they might demonstrate to the whole world that they had changed their Catholic faith of their own volition.

The treacherous group of Popel was rewarded with some honors and money by the Muscovite Tsar. Marcel Popel had been named and consecrated bishop of Lublin, but he was never installed, since the government distrusted this traitor to the Catholic Church and hesitated to make him an independent bishop. Thus Popel became vicar of the dissident archbishop of Warsaw, Leontius Lebedynski. Within a few years, almost all Popel's partisans lost the dignities which the government had bestowed upon them. They were thrown aside as useless servants, after having rendered their services to the Muscovite government by betraying the Ukrainian Catholic diocese of Kholm and Pidlachia. [65])

Thus Russia achieved her ultimate goal. The Union had been liquidated throughout the Russian empire. The Muscovite triumph however, was neither complete nor lasting. Only 20 per cent of the Uniate Kholm population had joined the official Muscovite Church. The remainder of the population remained loyal to the Catholic Church. Only 200 priests wer forced into disunion. One hundred Uniate priests went to Western Ukraine and another 100 died in Siberia or in Muscovite prisons. The suffragan Marcel Popel traversed the Kholm and Pidlachia land, proclaiming the "reunion" of our Church with the Muscovites. In Bila, he ordered the removal of the holy relics of St. Josaphat Kuntsevych, martyr for the Union, and hid them in the cellar beneath the church where they were found by a Ukrainian officer during World War I.

The persecuted Ukrainian Catholics who remained loyal to the Vicar of Christ, after the official abolition of the Uniate diocese of Kholm, were not forsaken, as had happened to the Uniate population of Ukraine and Bielo-Rus in 1839 when Joseph Siemashko brought that portion of the Ukrainian Catholic Church into the schism.

Kracow became the missionary center for the persecuted Uniates in the Kholm land and Pidlachia. The disguised priests and religious, at the risk of their lives, penetrated among the suffering population. We owe to these brave apostles of Christ the preservation of the Catholic faith in the hearts of the Kholm people.

Alexander II, a typical Muscovite despot, died in 1881. He was succeeded by Alexander II (1881-1894) The new monarch invited the papal envoy to his coronation. The papal envoy witnessed how great the allegiance of the Ukrainian Catholics was to the Holy Father. At every railroad station through which he passed, crowds of Uniates came to meet the representative of the Vicar of Christ. The wretched Ukrainians fell on their knees, pleading benediction. [66])

Nicholas II published an edict of religious tolerance in 1905, wherein he granted freedom to all denominations. To the great wonder of the Muscovite circles, 200,000 Kholm and Pidlachia "converted Uniates" declared their readiness to return to the Uniate Church, but the government replied to their petition: "Nyet miesta dla grekokatolikiv v Rossii; There is no room in Russia for the Greek Catholics!" Thus Thus 200,000 Uniates embraced the Latin Rite in order to save their Catholic Faith. [67]) The Russian Church rejoiced in the sufferings of the Ukrainians because of the gains made at their expense.

[64]) Julian Pelesz, Ibid., p. 871.
[65]) Ibid., p. 872.

[66])A. M. Amman, Ibid., pp. 530-531.
[67]) Vol. Murovych, Op. cit., p. 26.

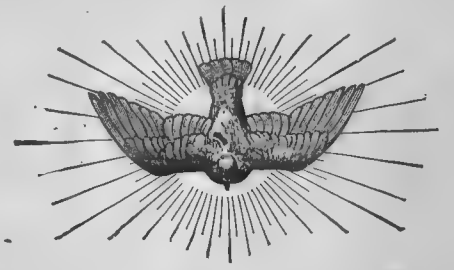

ST. JOSAPHAT'S FAITH WAS UNSHAKEABLE

THE enemies of the union of the Ukrainian Catholic Church with the Vicars of Christ, the Popes of Rome were trying their utmost to conquer St. Josaphat to their side. They invited him to the house of one of their friends and thus entreated him, falling to his feet: "We know that you love God and honor Him and that you love your people and their Rite. All of the Ukrainian priesthood esteems you and has put all its faith and trust in you. Return to the 'Ukrainian' faith and you will assure the salvation of the gentry as well as the common people".

When Josaphat refused, they threatened to kill him. When Josaphat returned home, he said to his friend Velamyn Rutsky: "I return from hell where I heard the speech of Satan who is trying to persuade me to leave my faith".

While there was still a chance to win him over to their side, they praised Josaphat to the very heavens. They extolled his piety, humility, goodness and attachment to the Eastern Rite. They said they would kiss his footprints, if only he would join them. But when their efforts proved useless, they began to insult him, throw stones at him, calling him imposter, stupid and traitor.

Freedom to re-marry

By Donald F. Miller

Problem: If a Catholic girl married in a Protestant church after joining that religion, is her marriage valid? Or could she come back to the Catholic Church and then marry somebody else validly? I have been arguing over this question with a group of Catholic women, who are of the opinion that, once a Catholic girl has left the Catholic religion, her marriage in any other religion is valid. I have taken the stand that a Catholic is not validly married in a Protestant church simply because she accepted a Protestant religion first, but that she remains bound by the laws of the Catholic Church, no matter what religion she may join. The greatest point of discussion was whether a girl who thus left the Catholic Church and was married as a Protestant would be free to marry again if she left the man and came back to the Catholic Church. Please make the answers clear.

Solution: Principle 1: A Catholic is bound by the laws of the Church, and particularly by the laws concerning marriage, no matter how far she drifts away from her religion, and no matter what other sect she may join. One who has been a Catholic can therefore be validly married only before a priest and two witnesses. Of course, fallen-away Catholics often don't worry about this principle; they merely add one more sin to the others involved in their falling away from the Church when they attempt to marry in a Protestant church. But in the eyes of the Catholic Church this is not only a sin but an invalid marriage.

Principle 2: Any Catholic who has given up her religion and attempted marriage outside the Church can come back to the Catholic Church by true repentance and amendment, and then can be declared free to marry either the person to whom she was invalidly married or any other person who is free to marry. It is true that she committed a great sin by attempting to marry outside the Church, and that she must sincerely repent of this sin. But her freedom to marry validly has not been lost by the attempted invalid marriage. It must be remembered that the Church demands proof of the invalidity of the previous marriage, and proofs that it was never made valid before a priest, before finally declaring the person free to marry within the Church when the person has been reinstated as a Catholic.

Let no one object that this seems to be giving too much of a break to a person who has left the Church and sinned by entering an invalid marriage. The Church always accepts returning sinners into her arms, no matter what their sins have been, and judges their freedom to marry by the facts. God judges the sincerity and worthiness of forgiveness of all such persons.

(From *The Liguorian*)

How to go to Heaven . . . . . Without Dignity

By Francis M. Lee

OF COURSE it is impossible, say from an angel's viewpoint, for a human being to enter upon his eternal mansion devoid of all dignity. Even the smallest angel could point this out. With one finger on the right page in any dictionary, he could remind you that "dignity" means things like "being worthy, honorable, excellent," "having solemn bearing," "possessed of high office, merit, or rank." And when even the smallest angel sees, for the first time, an immortal soul, the living image of its all-beutiful Creator, and further suffused and graced with that Creator's own Life, that angel is going to laugh at the title of this article.

But, back to Main and Elm streets. Back to our confusing little kaleidoscope wherein we see people seemingly marching right through life and out, without a shred of worldly dignity. Take all the FAILURES, for instance. The nerve of such men, to become married and raise a family! They know very well that their own fathers were poor providers, so that the Failure had to leave school in the sixth grade and clutter up the city streets selling papers! And the terrible instability already rearing its ugly head, when the Failure ran away from home right in the middle of the depression, when every mouth to feed counted so much, including the Failure's. How cruel to his parents when each weekly letter and its enclosed five or ten dollars would come from a different town in the Montana or Dakota wheatfields, where the Failure was summering twelve hours a day with a pitchfork. Ingrate, they never knew quite where he was.

And then the final flagrancy of those California years! A perfectly good insurance job, definitely on his way up, and he suddenly walks out on his whole future! Too bull-headed to join a harmless little Masonic lodge, so he ends up in a gas station! A man with a wife and seven children, going on from his gas station every night to usher for five hours in a cheap neighborhood theatre! Doesn't he love his family at all? Of dignity not a wisp, sir!

Sometimes one must wonder if these Failures really *care* at all about living more dignifiedly. Their mind seems to be on something else. The Failure refused to join the Masons, and to seize the fine business opportunies involved, and yet, on his free night, Sunday, he manages to find his way to the slums, bringing along a few dollars from the St. Vincent de Paul society, and there he sits around and chews the fat with some run-down characters who never quite found themselves after the depression. If dignity means "possesed of high office or rank," this Failure is hopeless. The brass of him, visiting slums! Why, he lives in one!

Yet, he is a clear-eyed man, this Failure. And the little angel has lost his place in the dictionary. He thinks he doesn't have to read any more about dignity. He thinks he

sees it alive and robust in the Failure, of all people. For, surely, this is the man that Scriptures were speaking of:

"And God shall be thy reward, exceedingly great."

The little angel knows what that means.

Nor must we fail to chide another undignified group. The Singles. The crowd that never enter upon the responsibilities of home-making and citizen-producing. They don't MARRY! Any dignity they have is a borrowed one. Perhaps they deliberately put a brother through college and on to the priesthood, just to bask in and somehow reflect the dignity of his position. During those years, they seem to have worn the same dress and hat very, very often. Nothing ever new, ever colorful about their whole get-up. Nothing orignial. Every Sunday morning, they go to Holy Communion next to the same pilar, and the inevitable blue beret of two seasons ago is still perched on their heads!

And the job that Single has! Sewing baseballs for a sporting goods company! Just take a look at herfingers sometimes. No self respecting woman with any sense of dignity whatsoever would go around like that! If she had finish-high school, she could at least have had a decent position by now. . .o ma'am, it matters nothing that her mother has been an invalid for twenty-seven years; that girl should have gone to night school after her workday, and after she cleaned the house, took care of her mother, washed the dishes, and helped her little brother with his home work.

What has she to look forward to now? Certainly no sorority with real slices of the Greek alphabet is going to give her the nod. Imagine those fingers across from you at a canasta game! Condemned to mediocrity, condemned to her prayer-book, condemned to her pillar!

Once, upon a fresh summer morning, a woman sat at the feet of the Master and looked up into His eyes. She was no nun. Just a Single. Content with Him, happy to listen and to look. He gave her and the undignified Singles quite a recommendation.

"But one thing is necessary. Mary has chosen the best part, which shall not be taken away from her."

As we move along these groups going undignifiedly to heaven, it would seem most proper to pause and say great things about the parents who have lots of babies. I do not see any point to saying one word about them. Perhaps they do have mothers or mothers-in-law or relatives or neighbors who stagger dizzily and suck in their breath ominously when they hear about another child on the horizon. Ignore them, dear parents; you are dealing in human life, and the more cards you have, the better the hand. Parents have a built-in glory, and nothing that anyone can say will polish or tarnish it. We know you get awfully tired, and puzzled, and worried, but which child would you trade in? Perhaps, according to Webster or Funk and Wagnalls, you are not very dignified, but even a blind person could sense a something in your presence, and we will wait until God gives it a name. Remember how He put it?

"Suffer the little children to come unto We." "Suffer" means "let them come," but for parents, the word can stand.

There is, however, one group consistently without dignity. The old time neighbors. Sort of GINGHAM dress crowd. For some reason, they are very seldom invited to anything big going on at your house, except that your mother would remember to phone them, and they would have a spot of tea and gossip in the kitchen while the party wailed on in the living room. These folk rate a bland hello as you pass their porch on the way from work in the evening. But when someone is sick at your house, O BOY! They still slip through the back yard gate, but their gingham looks like ermine to you as they walk to the kitchen door. You have dragged out every last toy to quiet the youngsters whose mother is sick, but the Ginghams take over. They pick up the baby as though he were an extension of themselves, or two babies two extensions, and quietly begin feeding them their jolly baby food, all the while chatting with you, the third baby, who has at last found time for a cup of coffee.

During your second cup of coffee the Ginghams sort of shake down the babies, do the dishes, and if you will lift your feet, sweep the floor. They are kitchen-folk, and they love shining kitchens, which, after all, are the living rooms of the millions. So, through the house they go, leaving spotless even the parlor which they somehow never see officially. You just cannot feature these people sashaying up the front walk, trailing a silver fox, to pay your mother an at-home call.

So the angel has closed the book again. Why read? Just watch the Ginghams. If they have not dignity, then there was no dignity in the cottage of Nazareth where Mary ruled as Queen.

Thus the Ginghams, the bungalow-apron crowd, the hot-soup brigade when someone near them is sinck; and if you tried to pay them, they would be in tears at your miserable lack of understanding. Theirs is the fine quality which the Master Himself came seeking years ago, and when He did not find it, He tried to get through to us by creating His story of the Samaritan. When Pharisee and Levite alike had ignored the wounded man at the side of the road, Our Lord had the hated Samaritan bend to tend the poor fellow, carry him to an inn and pay for his keep. Then He summed up the situation for both the Sammaritan and the Ginghams.

"Which of these three, in thy opinion, was neighbor to him. . .?"

And He summed it up further, in the final sense of summing, with that ultimate acolade:

"For I was hungry, and you gave me to eat; I was thirsty, and you gave me to drink; I was a stranger and you took me in."

And so His promise to these undignified ones who kneel to caress the hurt of this world:

"Come ye blessed of my Father, possess you the kingdom prepared for you from the foundation of the world."

It is a beautiful thing we bury a three or four-year-old child in a white casket, signifying his innocence and ready welcome in God's heaven. The Mass of the Angels is sung. Everyone turns out, sorely struck at this unhappy, unexplained closing to so young a life. The broken hearts of the parents are pitifully laid open, but no one need remind them that their child is with His God. All is well-ordered, safe, secured.

But how about those who go all the way to the end of the line? It is a grey thing, their funeral. The few relatives and friends quietly find their way to church and cemetry. The Old People. Their days of usefulness had been long gone; of late they were physically unable even to visit the few friends of yesteryear. Burdensome they were, and the hospitals frowned upon them because their illness, their crime, was senility. They sat amongst their memories, and the new things. The whir of an electric motor as the Bendix did the washing, and they looked down at their knuckles,

grown knobby over too many washboards. Strange, though, how the rosary can make their knuckles somehow right again. The rosary is lifeless if left by itself on the dresser; the hands are thin and white and wrinkled if left by themselves on the lap, but put the combination to work, and you have a subject that delights Mary, and later, El Greco.

Life never used these people. They used life, and wore it out for the children that God sent them. And now the end, the consignment to dust. They have never given a speech in their lives, were never known beyond their neighborhood, and now they must give up what little earthly identity they had. They will simply cease from the world. Mighty farewells are for dukes and potentates, and gamblers with the right connections.

The Mass of the Angels is over. The child that never knew a temptation laughs into God's eyes. Who wants dignity in a baby, anyway?

But about the old one, whose rosary is at last quite still upon the dresser? Dignity? The full-blown maturity of an immortal soul, come all the way and alone through the journey so perilous. Here, heaven was no gift for a child, but a reward for a man, for a woman. Here there was a price, here a crucible. Blessed are the poor in spirit, and then comes your kingdom of heaven; blessed the mourners in this vale, and then your comfort at the last; blessed the clean of heart, and then you may see your God; the peace-makers, and only then eternal peace with Him; blessed the martyrs, the sufferers in His cause, and then the Kingdom. Christ had to be campaigned for in the valleys as well as on the crests, and these are His old campaigners from out of the shadows.

They have sat like the eleven men of two thousand years ago, around the table of the Last Supper, quietly, rapt in attention, bent to His words, their gnarled fishermen hands clasped before them. He could have pointed to each and told him of the martyr's death he would die. He did not have to, and He would not insult the dignity that is born of loyalty. Suffering there would be, but He would not make the anguish of childbirth a greater thing than the dignity of motherhood.

"A woman, when she is in labour hath sorrow, because her hour is come; but when she has brought forth the child, she remembreth no longer the anguish, for joy that a man is born into the world."

And then came the most precious words we poor human beings can know, as the Master threw wide His Arms for the old ones, the worn, the useless ones, the forgotten ones from the shadows:

"So also you now indeed have sorrow, but I will see you again, and your heart shall rejoice; and your joy no man shall take from you."

"Being worthy, honorable, excellent; having solemn bearing; possessed of high office, merit, or rank." If these things be the trappings of dignity, then there was no dignity on Calvary. He would hang there, a stumbling block and a scandal. But He would prove the point beautifully,—you can go to heaven without dignity. In fact, He could lose eleven of twelve apostles, be mocked every inch along the way to Calvary, be derided by the people He had come to save, be nailed between two thieves, and then, without a shred of worldly dignity left to Him, open heaven and keep it open!

Beware of Rumors

By O. A. Battista, Sc. D.

I ALWAYS am wary of criticisms directed at Catholicism especially when, they are advanced by so-called intellectual non-Catholics. Their criticism almost invariably is based on the prejudiced whims of persons who are more impressed by hearsay or gossip than by the actual facts.

For example, in all sincerity, many non-Catholics will believe blindly anything they read by historians who wrote their books with a chip on their shoulder, or because they had an axe to grind. Others assume that everything they have been told about Catholicism, usually by individuals the least qualified to speak for Catholicism, is absolutely correct. Conceding as they do a far more inclusive power of infallibility to their unauthorized sources of information than they would ever attribute to the more specific authority embodied in Papal Infallibility, they naturally find little difficulty in imagining why Catholicism may be this way or that. The almost universal tendency for non-Catholics is, unfortunately, to accept these illogical conclusions as being perfectly reasonable. It seldom occurs to them that they have completely erroneous ideas about Catholicism and the things which their Catholic friends believe.

As long as man retains his human nature with its innumerable imperfections, there will be Judas Iscariots. But who ever thinks of the good Apostles as being corrupt because only one of them, Judas was a renegade? Examples of disloyalty and hypocrisy exist among Christians today just as they did among the people who were privileged to live close to Christ during the days of His Redemption of mankind. Ergo, when we read about or hear about analogous misdeeds and disloyalties in our own day, what justification is there for any one to spread calumnious rumors about whole classes of people?

What normal person is prepared or willing to agree that the democratic way of life is futile, hopeless, a fancy or a mirage, just because there have been men who have not lived up to their obligations as representatives of the American people pledged to preserve the American way of life. Are there decent Americans who would think of condemning the Constitution of the United States of America or the immortal ideals fashioned as the Declaration of Independence because of the personal behavior of a congressman, a senator, a governor, a chief justice, or a president? Surely not, for we know that to match every Benedict Arnold there are many thousands of Americans who would unhesitatingly sacrifice their lives if need be to protect their freedom and liberties and "inalienable rights."

Similarly, for every Catholic who fails to meet the difficult trials of a holy life of self-sacrifice, we may tell of the singular and heroic lives of thousands of others who do. We may narrate the courageous and inspiring work of thousands of priests who have spent or are spending their lives within the bounds of small communities or parishes, showering priceless spiritual suc-

cor upon the poor, the sick, the degenerate and the despairing, attending to the spiritual needs of their flocks as official representatives of Christ Himself. The heroic lives of a Damien, or a Xavier, or a Jogues, or a Theresa are but the publicized examples of the saintly and unique characters of our Catholic clergy and religious. Their sacrifices, their boundless courage and exemplary fidelity make the only headlines that count—in heaven.

It is obvious that we must be very careful never to accept criticisms at their face values. We must always be on guard and prepared to differentiate clearly between the person of a president or a king and the offices which either holds, between the person of a Catholic clergyman and the exalted vocation of which he has been called. Our thoughts and our speech must be carefully erited with the realization that it is men who fail —not democracy, or Catholicism!

The common basis of understanding between Catholics and non- Catholics that is so sadly needed in this age of materialism, tyranny and outright anti-Christianity, can never be reached as long as the differences that exist within the Christian fold spring from the deliberate incitement of falsehoods and the spreading of prejudices that are based on erroneous facts.

It is a tragedy of the centuries that the barbed-wire fences of prejudice and misunderstanding were built as the result of the human frailties of individuals. The removal of these roadblocks to universal Christian harmony is an age-old challenge to every sincere Christian and Catholic. One of the first steps to achieve this goal is to squelch all rumors and lies about Catholics and Catholicism, rumors and lies that are veritable wolves in sheep's clothing roaming up and down across the country deceiving many, confusing more, and cultivating deep-rooted misunderstandings .They have as their source the Wephistopholese Bureau of Propaganda and very effectively serve Satan by making the work of carrying the light of Catholicism to the millions who must inherently thirst for it, immeasurably more difficult.

We should pledge ourselves to destroy rumors and regressive criticisms at every opportunity, by our wholehearted sincerity in our Faith, by the power of example and the intelligent advancement of the divinely ordained Truths of the Catholic Religion. Rumors travel almost with the speed of light. Once they are released, they may be as blinding as a morning sun reflecting its light from fresh snow. We must always try to weed them out, and never help to spread them. And we must constantly call to our side, prayer, the stimulating solace of penance, and the overwhelming Faith which springs from the Grace of God.

EASTERN RITE CATHOLICS

This is a new pamphlet of Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R., on the Eastern Rite.

The Author gives you a concise treatise on the Eastern Rites, explains the difference between th Latin and Eastern Rites, relates different Eastern Rites of the U.S.A. and Canada, produces the reasons why the Eastern Rite Catholics must hold their Rites, quotes the regulations of the Canon law on such matter as Baptism, Confirmation, mixed Rite marriage, etc.

Rev. Michael Schudlo substantiates his pamphlet with numerous decisions of the Holy See concerning the Eastern Rites.

The last part has a practical value, because it explains the main ceremonies of the Byzantine-Slavonic Mass, illustrating them with appropriate pictures.

Order this pamphlet today, sending 15 cents to: THE REDEEMER'S VOICE,

---

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

ПОВІДОМЛЯЄМО
що ЯРОСЛАВ НОВАК е назначений менеджером S. A. F. Hatchery в Moose Jaw, Sask.
Посилайте замовлення в українській мові.
Your S. A. F. Hatchery wishes to announce the appointment of a new Manager in the person of Mr. G. J. Novak. We accept orders in Ukrainian.

S. A. F. CO-OP. HATCHERY
435 High St. W. MOOSE JAW, Sask.
N.B.—Chick Price List sent on request.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

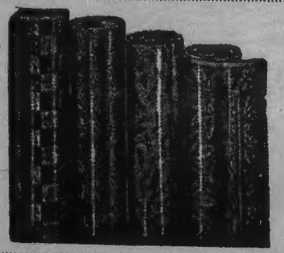

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton — Sask.

КНИЖКИ — що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Золоті Ворота, читанка	2.50
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному України	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротг Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Любіть Україну, фотоальбом	12.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тайна Пресв. Євхаристії, Архиєп. Йосиф Сліпий	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос-Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Величія, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15